This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

A 469314

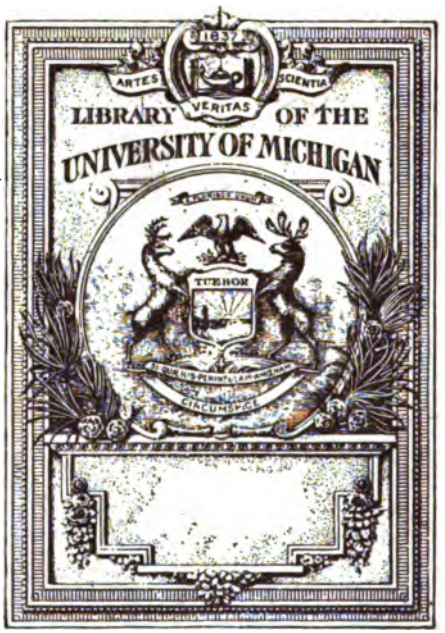
1837
ARTES
VERITAS
SCIENTIA
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR

Davids
880.4
F13
17.18

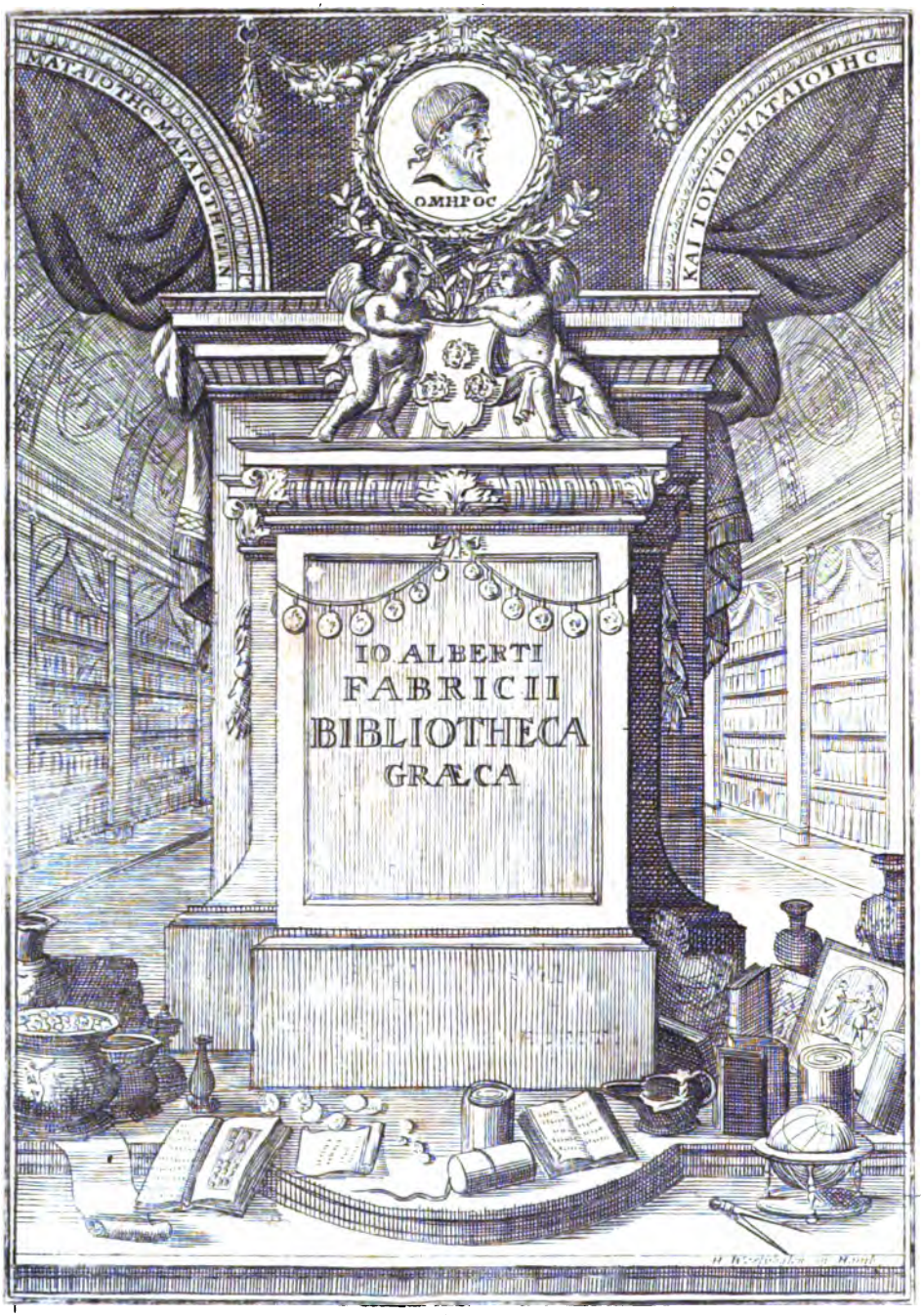
ΟΜΗΡΟC
IO ALBERTI
FABRICII
BIBLIOTHECA
GRÆCA

JO. ALBERTI FABRICII,

S. S. THEOL. D. ET PROF. PUBL.

BIBLIOTHECÆ GRÆCÆ,

LIBRI IV. PARS ALTERA,

QUA PRÆTER SCRIPTORES DE NUMERORUM DOCTRINA ET ALIOS NONNULLOS PHILOSOPHOS, RECEN SENTUR RHETORES AC SOPHISTÆ, LEXICORUMQUE VETERUM GRÆCORUM NOTITIA TRADITUR.

ACCEDUNT PRÆTER NONNULLA HACTENUS INEDITA,

DEMOCRITI ET ANATOLII DE SYMPATHIIS ET ANTIPATHI INTERPRETATIONE ET COMMENTARIO ILLUSTRATA,

ET

PTOLEMÆI ASCALONITÆ DE DIFFERENTIA VOCUM GRÆCARUM,

SPECIMENQUE GLOSSARII MS. ΝΟΜΙΚΟΥ, PORPHYRIUS DE VI SCRIPTISQUE PLOTINI, CUM BREVIBUS NOTIS:

LONGINI DE METRIS FRAGMENTUM, ET LUCÆ HOLSTENII V. DISSERTATIO DE VITA ET SCRIPTIS PORPHYRII.

HAMBURGI,

APUD THEODOR. CHRISTOPH. FELGINER.

A. C. MDCCXXIII.

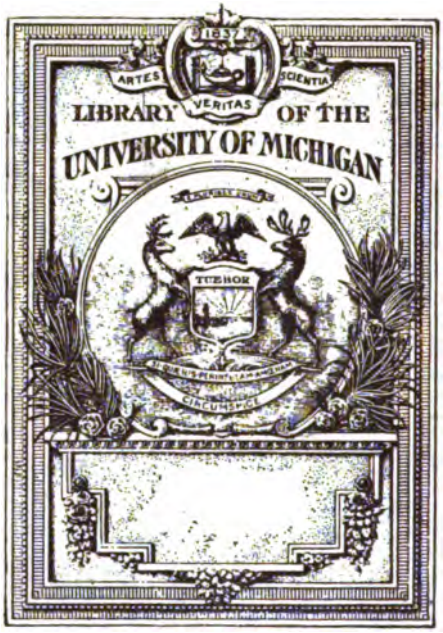
ARTES
VERITAS
SCIENTIA
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR
CIRCUMSPICE

Davidson
880.5
F13
1718

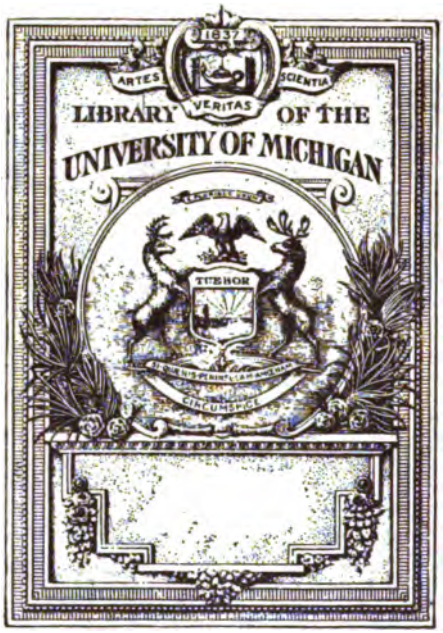
ARTES
VERITAS
SCIENTIA
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TIBI HOC

Davidson
8804
F13
1718

5. *De ſcriptoribus Græcis usque ad Conſtantinum M. Chriſtianis, & indices ſcriptorum in univerſis illis quotquot editi exſtant, allegatorum.*

In indicibus ſcriptorum, quos in hoc etiam volumine non paucos habes, quædam interdum admiſi, ubi proprie ſcriptum nullum auctoris allegatur, ſed quæ ad notitiam litterariam mihi tamen facere videbantur, licet alioqui fateor rectius ea ad indices rerum ſpectaſſe, ſed quales exhibere a meo inſtituto alienum fuit. Illam igitur qualemcunque, ſive libertatem ſive culpam ut feras, vel condones mihi, ab æquitate tua peto. Equidem omnem opto operam impendere, ut quam primum quæ reſtant operis partes typis exſcriptæ ſubſequantur, & confido intra brevius tempus duos reliquos libros me daturum, quam altera hæc libri quarti pars editionem morata eſt. Tu interim, fave laboribus noſtris, optime Lector, & Vale.

INDEX CAPITUM
partis ſecundæ, Libri IV.

Caput 22. *De Nicomacho Geraſeno & auctore Theologumenon Arithmeticæ, de Diophanto atque aliis ſcriptoribus Græcis editis, ineditis ac deperditis, qui diſciplinam numerorum tradiderunt. Indices auctorum a Nicomacho & in Theologumenis Arithmetica allegatorum. p.* 1.

23. *De M. Aurelio Antonino, Maximo Tyrio & Alcinoo. Indices ſcriptorum & Virorum illuſtrium quorum Maximus Tyrius & M. Antoninus meminerunt p.* 20.

24. *De Philoſtratis & Calliſtratis variis, itemque de Apollonio Tyaneuſi & horum ſcriptis. p.* 43.

25. *De Alexandro Aphrodiſienſi ejusque ſcriptis editis, ineditis, ac deperditis, atque index ſcriptorum in univerſis editis ipſius monumentis laudatorum. p.* 62.

26. *De Plotino, Dexippo & Ammoniis variis. Vita Plotini a Porphyrio ſcripta, Græce & latine, diviſa in ſectiones, notisque brevibus & præmiſſo conſpectu Chronologico illuſtrata. Indices ſcriptorum a Plotino, Dexippo & in omnibus editis Ammonii Hermeæ ſcriptis tum ab Ammonio Grammatico de vocum differentia allegatorum p.* 88.

27. *De Porphyrio ejusque ſcriptis editis, ineditis ac deperditis. Index auctorum in omnibus editis Porphyrii ſcriptis laudatorum. Lucæ Holſtenii V. C. diſſertatio de vita & ſcriptis Porphyrii. p.* 180.

28. *De Jamblicho Chalcidenſi ejusque ſcriptis editis, ineditis ac deperditis, & indices ſcriptorum in Jamblichi editis monumentis laudatorum. De aliis Jamblichis, & Libanii Epiſtola inedita ad juniorem Jamblichum Græce ac latine. p.* 282.

29. *Anatolii & Democriti fragmenta περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν, nunc primum edita in lucem cum verſione & notis V. C. D. Jo. Rendtorfii, Hamburgenſis. p.* 295.

Caput 30.

Caput 30. De Polemone, Herode Attico, Ariſtide, Adriano & Himerio. De Severo Alexandrino, Callinico, Theodoro Baſilaca & aliis ab Allatio vulgatis ſub titulo: *Excerpta Rhetorum ac Sophiſtarum.* De Ariſtidis ſcriptis editis ac deperditis, & index auctorum ab eo laudatorum. De Demade & Lesbonacte, de quibus libri 2. capite ultimo dicere omiſeram.

31. De Demetrio, Hermogene, Longino, Aphthonio, Alexandro, Phœbammone, Minuciano & aliis Rhetoribus Græcisquos vel Aldus vel Tho. Galeus aut Laur. Normannus Viri Clariſſimi junctim ediderunt. Indices ſcriptorum in omnibus illis, & in amplis Commentariis Græcis ad Aphthonium atque Hermogenem allegatorum.

32. Catalogus Rhetorum & Oratorum ac Sophiſtarum plerorumque apud veteres ſcriptores memoratorum, concinnatus ordine Alphabeti.

33. De Julii Pollucis Onomaſtico, & index ſcriptorum in eo allegatorum accuratior Seberiano, à Stephano Berglero compoſitus. Ptolemæi Aſcalonitæ de differentia Græcarum dictionum e MS. Gudiano.

34. De Phrynicho atque aliis ſcriptoribus Vocum Atticarum, editis quidem Herodiano, Thoma Magiſtro ac Moſchopulo, tum de ineditis etiam ac deperditis. Index ſcriptorum longe plenior Hoeſcheliano in Phrynichum, & alius in Thomam Magiſtrum, ex editione Blancardi. De lexicis & gloſſariis in alias lingua Græca dialectos & de dialectis ſcriptores.

35. De gloſſario Heſychii Alexandrini, & de Lexicis Græcis Biblicis. Index ſcriptorum in Heſychii lexico allegatorum, concinnatus a Jo. Pricæo.

36. De Lexicis ad libros Ictorum, Medicorum, Philoſophorum, & Rhetorum intelligendos comparatis. Singillatim de Erotiano ſive Herodiano & Harpocratione. Indices ſcriptorum ab utroque allegatorum.

Ab Alexandro Rhetore, p. 461.
In Alexandri Aphrodiſei ſcriptis, p. 78.
Ammonii Hermeæ ſcriptis, p. 165.
Ab Ammonio de differentiis vocabulorum, 175.
M. Antonino, p. 28.
Ariſtide, p. 396.
In Demetrii libro περὶ ἑρμηνείας, p. 426.
Dexippi libris tribus ad Categorias, p. 156.
Ab Erotiano, 574.
Harpocratione, p. 589.
Hermogene, p. 433.
In Heſychii Lexico, p. 554.
Jamblichi Vita Pythag. p. 288. Protreptico, pag. 289.
Commentar. in Nicomachi Geraſeni Arithmet. p. 291.
Ab Longino, p. 441.
Matthæo Camariota, p. 475.
Maximo Tyrio, p. 39.
Minuciano Rhetore, p. 461.
In Nicomachi Geraſeni Arithmetica & Muſica, p. 7.
A Phœbammone Rhetore, p. 461.
Phrynicho de vocibus Atticis p. 525.
Plotino, p. 157.
In Jul. Pollucis Onomaſtico p. 491.
Porphyrii ſcriptis, p. 198.
A Scholiaſtis Aphthonii atque Hermogenis, p. 462.
In Theologumenis Arithmeticæ, p. 11.
Theonis progymnaſmatis, p. 453.
A Thoma Magiſtro de vocibus Atticis, p. 528.

BIBLIOTHECÆ GRÆCÆ
LIBRI IV.
PARS ALTERA.

CAPUT XXII.

De NICOMACHO Geraſeno, & Auctore Theologumenon Arithmeticæ, de DIOPHANTO atque aliis Scriptoribus qui diſciplinam numerorum tradiderunt.

Nicomachi Geraſeni ætas. 1. *alii Nicomachi.* 2. *Nicomachi Geraſeni inſtitutio Arithmetica* 3. *Muſica.* 4. *Index Scriptorum a Nicomacho allegatorum.* 5. *Scripta Nicomachi deperdita.* 6. *De Theologumenis Arithmetica.* 7. *Index Scriptorum in illis allegatorum.* 8. *De Diophanto Alex.* 9. *Ejus Arithmeticorum problematum VI. libri.* 10. *Editiones.* 11. *Alii Diophanti.* 12. *Alii ſcriptores de numeris Græci editi,* 13. *Inediti,* 14. *deperditi,* 15.

I.

NICOMACHUS e Geraſa Arabiæ urbe *a*) Philoſophus Pythagoricus, *b*) non fuit antiquior Platone, ut viſum Joſepho Blancano in Chronologia Mathematicorum, ſed longe junior, cum nullam ipſius mentionem faciat in Arithmeticis Muſicisque Theon Smyrnæus, qui Plutarchi æqualis fuit, ipſe vero Nicomachus lib. I. Enchiridii Harmonici meminerit non Platonis modo & Eratoſthenis, ſed & Thraſylli *c*) Mathematici, qui Auguſto ac Tiberio

a) Gergaſenum Nicomachum vocare malunt nonnulli. Nimirum eadem urbs dicta Γέρασα quæ antea Γεργασεί, ut docet Euſebius de locis Hebr. p. 119. edit. Bonfrerianæ: Conſer Clariſſ. Grævii lectiones Heſiodeas cap. 16. & H. Valeſium ad Ammianum XIV. 8. Origenes quidem p. 131. in Matth. Gergaſam Paleſtinæ a Geraſa Arabiæ diſtinguit. Sed fuit & altera Geraſa Syriæ Coeles, cujus meminere Stephanus Byz. & Ptolemæus, quamque Nicomachi noſtri fuiſſe patriam omnes unanimiter aſſeverare affirmat Abr. Berkelius ad Stephanum p. 296. Sed neminem certe veterum hoc affirmare video. Itaque male aſſentire antiquo ſcriptori (non Jamblicho, in cujus commentario per Tennulinum edito nihil tale legitur, ſed Johanni Philopono vel Aſclepio Tralliano) qui patriam Nicomachi ſcribit Geraſam finitimam Boſtræ in Arabia. Γερασηνὸς δὲ λέγεται ἀπὸ τῆς πόλεως ἧ ἔνομα Γέρασα. Ἔστι δὲ περὶ Βόστραν τὴν Ἀραβίαν (Γυψαρίαν legit Berkelius, forte ſcribendum Βόστραν τὴν Ἀραβίας.) Porro in Photii etiam Codicibus Γερασηνὸς vocatur Nicomachus, non Γεργασηνὸς, quod affirmat Vir præſtantiſſimus p. 81. lect. Heſiod.

b) Porphyrius apud Euſeb VI. 19. Hiſt. & Nicephorum V. 13. Nicomachum jungit Moderato, & teſtatur Origenem horum aliorumque ἐν Πυθαγορείοις ἀλλογίμων ἀνδρῶν lectione delectatum fuiſſe. Pythagoreum quoque vocat Pappus Alex. lib. 3. collect. Mathef. pag. 19 ubi e libro 2. Iſagoges Arithmeticæ Nicomachi refert medietates proportionum, & Marinus in Vita Procli c. 28 quem ſomnio edoctum narrat Nicomachi Pythagorei animam ſibi contigiſſe.

c) Nicomachus lib. I. Enchirid. Harmon. p. 24. καὶ προσεκτησόμεθα τὴν τῶν Πυθαγορικῶν κανόνα καθ' ἑκάστην αἵρεσιν καὶ τὸ βιβλίον τοῦ διδασκάλου συντελεσθέντος, οὐχ ὡς ἔφασαν τινὲς παρῆκεν ἡ ΘΡΑΣΥΛΛΟΣ, ἀλλ' ὡς ὁ λοιπὸς Τίμαιος, ᾧ καὶ Πλάτων παρηκολούθησεν ἕως τῶν ἑπτακαιεικοσιπλασίων. Diviſionem Muſici Canonis ex mente Thraſylli habes apud Theonem Smyrnæum c. 35. 36. 37. Muſic. p. 137—145. Laudat Thraſyllum iterum c. 2 p. 74. περὶ τῆς ἐν ἀργάνῳ διαθέσεως ἁρμονίας. Equidem Thraſilli cujuſdam Muſici ac Poëtæ antiqui patria Phliaſii mentio apud Plutarchum de Muſica p. 1137. atque hunc a Nicomacho laudari putabat doctiſſimus Jonſius p. 224. Sed ſcripſiſſe illum minus conſtat, itaque veriſimilius eſt intelligi Thraſyllum Mendeſium, multarum artium ſcientiam profeſſum & Platonicæ ſectæ addictum, quem Tiberius

Tiberio imperante floruit: quin libro altero memorat Claudium Ptolemæum *d*) clarum Antonini Pii temporibus, nisi cum Marco Meibomio V. C. affirmare velis verba illa de Ptolemæo esse a recentiore manu, præsertim cum Enchiridion Harmonicum integrum libro primo absolvatur, & quæ libri secundi vice subjunguntur, tantum excerpta sunt ex majore ut videtur opere Musico, quod pluribus libris Nicomachus post Enchiridion concinnarat. Cæterum Claudio Ptolemæo suppar fuit *Apulejus* Madaurensis, qui Nicomachi Arithmeticem latine converterat teste Cassiodoro de Arithmet. ex quo idem tradunt Isidorus Hisp. lib. 3. Originum c. 2. & Beda libro de computo, aliique. Unde constat quoque Nicomachum seniorem e cujus schedis *Vitam Apollonii* descriptam a Tascio Victoriano memorat Sidonius Apollinaris VIII. 3. Epist. diversum a nostro esse, etiam Philostrato cujus Codices emendavit ac recensuit *e*) juniorem: nec quicquam videtur obstare quo minus hic Sidonio memoratus idem sit cum *Virio Nicomacho Flaviano* *f*) præfecto prætorio Italiæ A. C. CCCXCI. ad cujus filium Nicomachum Flavianum totus liber secundus & ad filios totus sextus Epistolarum Symmachi extat.

II. De aliis Nicomachis Svidam, Meursium, *g*) & Jo. Jonsium *b*) consulere lector poterit, dum mihi interim sufficiet breviter

rius in contubernium adscivit Astrologicis ejus divinationibus usus, de quo nota loca Svetonii August. 99. Tiber. 14. & 62. Calig. 19. Taciti VI. Annal. 20. seq. Dionis sive Xiphilini p. 555. sq. & 638. Zonaræ, Cedreni &c. Schol. Juvenalis VI. 576. Themistii Orat. V. p. 63. VIII. p. 108. XI. p. 145. Allegatur etiam Thrasyllus a Porphyrio ad tetrabiblon Ptolemæi p. 189. Achille Latio ad Aratum c. 16. & 19. & Plinio plus uno loco: tum inter eos qui Pythagorica & Platonica dogmata exposuerunt a Porphyrio in Vita Plotini. Ejus Ægyptiaca allegat præter Stobæum Plutarchus de flum. in Nilo. Ex his petitæ fortasse observationes Chronologicæ quas Thrasyllo auctore laudato refert Clemens I. Strom. p. 335. Librum III. περὶ λίθων & Τραγικὰ citat Plutarchus de flum. in Strymone. Digessit & libros Democriti ac Platonis in tetralogias, de quibus e Laërtio alibi dicere me memini. Ἐν τῷ περὶ τῶν ἑπτὰ τόνων citatur Thrasyllus a Porphyrio in Ptolemæi Music. p. 266. De aliis Thrasyllis vide si placet Jonsium III. 3.

d) Nicomachus lib. 2. Harmon. p. 36. ᾧ δὴ καὶ Πτολεμαῖος συναριθμεῖται &c. Respicit Ptolemæi Musicor. lib. 2. c. 9.

e) Vide Sirmondum ad Sidon. & quæ infra c. 24. ubi de Vita Apollonii a Philostrato scripta.

f) Confer de hoc Thomæ Reinesii Inscriptiones p. 79. & Epistolas ad Hofmannum p. 624. Jac. Sponii Miscellanea eruditæ antiquitatis p. 123.

g) Meurs. notis ad Nicomachi manuale Harmonic.

b) Jons. de scriptoribus Hist. Philos. III. 13.

ter perſtrinxiſſe hos tredecim vel quatuordecim a duobus vel tribus, quos jam commemoravi, diverſos, fuit enim

1) Nicomachus Medicus antiquiſſimus, Machaonis F. de quo Suidas & in Meſſeniacis Pauſanias p. 287. & 353. ſeq. qui divinis affectum honoribus fuiſſe auctor eſt.

2) Nicomachus Stagirita, ex prioris poſteris, Ariſtotelis parens, Regis Amyntæ Archiater, teſte Ammonio in Philoſophi vita. Hic Ἰατρικῶν ſex libros & unum Φυσικῶν ſcripſiſſe a Suida traditur.

3) Nicomachus Athenienſis, quo Archonte Olymp. CVIIII. 4. Cometam viſum narrat Ariſtoteles lib. I. cap. 7. Meteorolog.

4) Muſicus antiquiſſimus, Nicomachus, Ismeniæ, (atque adeo Platonis ut obſervatum Jonſio) æqualis, de quo adi Plinium XXXVII. 1.

5) Nicomachus Ariſtodemi F. pictor, de quo loca Ciceronis, Vitruvii, Plinii, Plutarchi, Serviique ac Stobæi congeſſit Franciſcus Junius in Catalogo artificum p. 134. Cæterum dubito fueritne is auctor Elegiæ περὶ ζωγράφων, e qua hos verſus de pictore Apollodoro refert Hephæſtio in Enchiridio p. 14.

οὗτος δή σοι ὁ κλεινὸς ἀν' Ἑλλάδα πᾶσαν Ἀπολλόδω-
ρος· γινώσκεις τέκμαρ τῦτο κλύων.

Pictorem certe Nicomachum hunc Hephæſtio non appellat, ſed ejus teſtimonio inter probatiſſimos poëtas utitur.

6) & 7). Nicomachi Tragici duo, ex Alexandria Troadis alter, alter Athenienſis. De utroque dixi lib. 2. c. 19.

8) Nicomachus Comicus, quem Rhythmicum Athenæus VIII. p. 364. vocat, & cui dramata quædam Pherecrati ab aliis tributa Eratoſthenes adſcripſit, ut notavi ſupra lib. 2. c. 22.

9) Nicomachus filius Ariſtotelis, cui Pater Ethica ſua inſcripſit. Hunc Suidas ait & ipſum ſcripſiſſe ἠθικῶν libros ſex, & de Patris ſui Phyſica Acroaſi. Dixi de illo ſupra lib. 3. c. 6. § 29. & c. 11.

10) Nicomachus γραμματεὺς legum Solonis, quæ deſcribendæ ei fuerunt commiſſæ, corruptor, contra quem extat Lyſiæ Oratio XXIX.

11) Nicomachus qui in conjurationem adverſus Alexandrum conſentire recuſavit. Plutarch. Alex. p. 692. Curtius VI. 7. Diodorus Sic. XVII. p. 604.

12) Nicomachus Zenobiæ Reginæ ab Epiſtolis, de quo Vopiſcus in Aureliano c. 27.

13)

13) Senator Consularis Romanus Mænus Falconius Nicomachus, cujus idem Vopiscus in Tacito Imp. mentionem facit c. 5.

14) Aruntius Nicomachus, Archon primus secundum apud Temenothyrenses, in veteri numismate apud illustrem Virum Ezech. Spanhemium Tom. I. p. 258. de V. & P. Numism.

III. Ut ad Nicomachum Gerasenum revertamur, extant ejus ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ i) ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ, *Arithmetices institutionum* sive *introductionis in numerorum disciplinam libri II.* quos Græce excudit Christianus Wechelus Paris. 1538. 4. Latine olim verterat *Apulejus*, cujus versio intercidit: Et *Boëthius*, quem laudat Cassiodorus lib. 1. Variar. Epist. 45. Extantque adhuc libri duo Arithmetices *Boëthii*, quæ pro liberiore versione Nicomachi haberi possunt, quem nominetenus laudat p. 1323. & 1341. quanquam non hanc Isagogen solum sed & alterum majus Nicomachi opus Arithmeticum, quod temporum injuria amisimus, simul consuluisse & in compendium misisse videtur. *Ea*, inquit in præf. *quæ de numeris a Nicomacho diffusius disputata sunt, moderata brevitate collegi. Et qua transcursa velocius angustiorem intelligentiæ præstabant aditum, mediocri adjectione reseravi, ut aliquando ad evidentiam rerum nostris etiam formulis ac descriptionibus uteremur.* E Græcis certatim hanc Nicomachi Isagogen illustrarunt *Heronas*, cujus ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἀριθμητικὴν εἰσαγωγὴν laudatur ab Eutocio in Archimedis 2. de sphæra & cylindio p. 28. *Proclus* Laodicenus, quem Suidas auctor est scripsisse εἰς τὴν Νικομάχου εἰσαγωγὴν τῆς Ἀριθμητικῆς. *Asclepius Philosophus Trallianus*, Ammonii discipulus (male *Trojanus* dicitur in Catalogo Codd. MSS. Bibl. Augustanæ p. 81.) & *Joannes Philoponus*, quorum commentaria scholiaque adhuc supersunt in variis Bibliothecis Angliæ, Italiæ, Galliæ, Belgii, Germaniæ: manu exarata etiam Lucæ Holstenii beneficio habentur in Johannea hujus Urbis Hamburgensis. Editionem utriusque promisit Jo. Fellus Oxonienses Episcopus notis ad Eratosthenis Cribrum a Nicomacho servatum p. 42. Loca quædam ex Asclepii Commentariis Græce produxere Ismael Bullialdus ad Theonem pagin. 293. & Marcus Meibomius in Dialogo de proportionibus p. 82. & 186. qui p. 80. etiam specimen scholiorum Græcorum interlinearium profert. De Johannis Philoponi ἐξηγήσει vide Reinesii Epistolas ad Bosium p. 262. 266. *Jamblichus* denique, cæteris quos memoravi antiquior, cu-

 jus

i) Εἰσαγωγὴν videtur appellare Nicomachus ipse p. 30. 35. 44. 62. 64. 76. Photio quoque εἰσαγωγὴ dicitur Cod. 187. ubi tria diversa Nicomachi opera memorat, Theologumena Arithmetices, Arithmeticen uberiorem, & introductionem.

jus commentarius, libri quarti locum inter decem libros de ſecta Pythagorica olim occupans, Græce ex Codice Memmiano Regio Romanoque ſive Vaticano & Claramontano editus eſt cum Latina verſione & notis *Sam. Tennulii*, Arnhemiæ & Daventriæ A. 1668. 4. additis etiam *Joach. Camerarii* ad Nicomachi librum utrumque obſervationibus, ſymbolisque Arithmeticis, quæ una cum ejus libro de logiſtica & Græcis Latinisque numerorum notis lucem viderant Lipſiæ 1569. 8. Jamblichi judicium de Nicomacho quod p. 4. extat, quia præclarum eſt, non videtur omittendum: *Εὑρίσκομεν δὴ πάντα τὸν γνώμονα τὸν Πυθαγόρου τὸν Νικόμαχον περὶ Ἀριθμητικῆς ἀποδεδεικότα ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ τέχνῃ. Ὅ, τι δὲ ἀνὴρ μέγας ἐστὶν ἐν τοῖς μαθήμασι, καὶ καθηγεμόνας ἔχει περὶ αὐτὸν τὰς ἐμπειροτάτας ἐν τοῖς μαθήμασι. Καὶ ἄνευ τούτων τάξιν θαυμαστὴν καὶ θεωρίαν μετ' ἀποδείξεως τε θαυμαστῆς τῶν ἐπιστημονικῶν ἀρχῶν ἐπιστήμην ἀκριβῶς ἐφηύρισκεν.* Omitto alia quæ in ejus laudem à Jamblicho ſcripta ſunt. Nam in Arithmeticis certe Nicomachus adeo omne punctum tulit, ut in proverbium etiam res abierit. Autor dialogi inter Luciani opera qui Philopatris inſcribitur p. 468. *καὶ γὰρ ἀριθμήσεις ὡς Νικόμαχος ὁ Γερασηνός.* Itaque tanquam princeps auctor hujus diſciplinæ celebratur a Caſſiodoro, Iſidoro, Beda: Meminit & Boëthius Geometr. lib. 2. p. 1528. 1542. & Auctor altercationis Synagogæ & Eccleſiæ cap. 1. *Arithmeticam Samius Pythagoras invenit, Nicomachus ſcripſit.* Caſſiodorus in Pſal. I. *quicquid ab uno plus eſt, ſicut ait Nicomachus, jam ſit numerabile.* Alanus Anti Claudiani libro 3. p. 74.

Hic pictura docet autores qui numerandi
Invenere vias, artem docuere, latentem
Produxere foras, fama coluere jacentem,
Illic Nicomachus pradicta ludit in arte
Et quaſi per numeros rerum ſecreta prophetat.

Ex Nicomachi Arithmeticis pleraque in opus ſuum de expetendis & fugiendis transtulit, atque adeo in libris tribus de Arithmetica latine interpretatus eſt *Georgius Valla* Placentinus Venet. 1501. fol. In Actis Eruditorum Lipſ. A. 1691. p. 200. & T. 1. Supplementi p. 341. ſpes facta eſt *Johannem Baptiſtam Lantinum* V. C. ad præla paraſſe verſionem latinam Pappi Alexandrini de numeris & Arithmeticæ Nicomachi cum notis, in quibus Analyſin veterum Græcorum reſtituere eſt aggreſſus.

IV. ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΑΡΜΟΝΙΚΗΣ *Manuale Harmonices* libris II. editum eſt e Joſ. Scaligeri Codice *Græce* primum a *Johanne Meurſio*, Lugd. Bat. 1616. 4. una cum aliis Muſicis Ariſtoxeno & Alypio, & brevi-

brevibus notis. Deinde emendatius a *Marco Meibomio* V. C. qui uſus fuit Codice per *Gerardum Langbainium* cum duobus MSS. Oxonienſibus collato, & latinam verſionem notasque addidit, Amſtelod. 1652. 4. Junctus eſt Nicomachus in hac quoque editione aliis Muſicis Græcis, Ariſtoxeno, Euclidi, Alypio, Gaudentio, Bacchio & Ariſtidi Quintiliano de quibus jam dixi lib. 3. c. 10. Cæterum licet Voſſius lib. de ſcientiis Mathemat. p. 94. Nicomachi manuale ab Antonio Hermanno Gongava latine translatum ſcripſit, ſecutus Geſnerum in Bibl. nunquam tamen illa verſio lucem vidit. Prolixum ex hoc Nicomachi Enchiridio locum diſſimulato ejus nomine ad verbum repetit Jamblichus lib. I. de vita Pythagoræ cap. 26. Secuti quoque Nicomachum ſunt Boëthius libris de Muſica, qui eum laudat p. 1383. 1392. 1406. 1418. tum Michael Bryennius p. 364.

V. INDICULUS SCRIPTORUM aliorumque Virorum Clarorum, a Nicomacho memoratorum.

M. paginas editionis Gracolat. Enchiridii Harmonici, & A. paginas editionis Græcæ Arithmetices indicat.

Androcydes Pythagoricus A. lib. I. p. 5.
Archytas Tarentinus ἀρχόμενος τῆς ἁρμονικῆς A. lib. I. p. 5.
Ariſtoteles A. lib. 1. p. 36. lib. 2. p. 75.
Cadmus Agenoris F. lyræ repertor. M. lib. 2. p. 30.
Eratoſthenes M. lib. 1. p. 25. Ejus κόσκινον ſive cribrum A. lib. 1. p. 17. ſeq. Vide quæ de hoc Cribro Arithmetico dixi ſupra lib. 3. c. 18. §. 14.
Hiſtiæus Muſicus. M. lib. 2. p. 35.
Linus M. lib. 2. p. 29.
Mathematici & Phyſici. A. lib. 2. p. 58. οἱ περὶτὰ φυσικά p. 64. ὑπομνηματογράφοι καὶ αἱρετισταί. p. 75. οἱ παλαιοὶ φυσιολογῶν ἀρχόμενοι p. 59. 74. 76.
Muſici canonis Pythagorici κατατομή. A. lib. 2. p. 72. M. lib. 1. p. 24.
Orphei lyra a Mercurio accepta M. lib. 2. p. 29.
Περσῶν πρόβλησις A. lib. 1. p. 31.
Pherecrates Comicus in Chirone. M. lib. 2. p. 35.

Phi-

Philolaus M. lib. 1. p. 27. A. lib. 2. p. 59. 72. ὁ Πυθαγόρου Διδάσκαλος ἐν τῷ πρώτῳ Φυσικῷ. M. lib. 1. p. 17.

Plato A. lib. 2. p. 63. 75. M. lib. 1. p. 24. lib. 2. p. 36. ἐν τῇ Ψυχογονίᾳ A. lib. 2. pag. 40. M. lib. 1. p. 15. Respicit *Timæum* Platonis qui laudatur etiam A. lib. 1. pagin. 4. lib. 2. pagin. 59. *Libri de Republica* A. lib. 1. p. 6. lib. 2. p. 69. *XIII. de Legibus* M. lib. 2. p. 41. liber ille a quibusdam inscriptus Φιλόσοφος, quia docet qualem esse oportet Philosophum, A. lib. 1. p. 6. Confer quæ notavi supra lib. 3. c. 1. num. XXXV. Πλατωνικὸν Θεώρημα. A. lib. 2. p. 67.

Poëta (Homerus) A. lib. 1. p. 21.

(Claudius) Ptolemæus. M. lib. 2. p. 36.

Pythagoras A. lib. 1. p. 3. lib. 2. p. 63. 75. M. lib. 1. p. 9. 10. lib. 2. p. 36. & 38. ubi Πυθαγόρας ὁμώνυμος respicit notum illud in aureis carminibus: ὑμεῖς δὲ τὸν ἡμέτερον ψυχᾷ &c. Pythagorica definitio numeri paris A. lib. 1. p. 9. οἱ περὶ Πυθαγόραν καὶ τοὺς αὐτοῦ Διαδόχους. A. lib. 2. p. 56.

Pythagorici, A. lib. 2. p. 64. M. lib. 1. p. 8. οἱ ἀπὸ τῆς Πυθαγορικῆς διδασκαλείας M. lib. 1. p. 3.

Terpander lyræ inventor. M. lib. 2. p. 30.

Thamyris. M. lib. 2. p. 29.

Theophrastus Pierites, Musicus M. l. 2. p. 35.

Thrasyllus. M. lib. 1. p. 25.

Timæus Locrus. M. lib. 1. p. 24.

Timotheus Milesius, Musicus. M. lib. 2. p. 35.

VI. SCRIPTA NICOMACHI deperdita.

1. *Collectio Pythagoricorum dogmatum.* Syrianus in XII. Metaphys. p. 57. b. Hoc opus respicere videtur Jamblichus Nicomachum laudans in vita Pythag. c. 35. sect. 251. & Simplicius in 2. de cœlo p. 123. εἰ μὴ ἴσως ἡ τῶν ἐκκείμενων κύκλων ὑπόθεσις ὑπὸ τῶν Πυθαγορείων ἐγνωσμένη ἦν, ὡς ἄλλοι τινὲς διηγοῦνται, καὶ Νικομάχῳ ἐκόμισε ὁ Ἰάμβλιχος. Liber Jamblichi quo hoc tradiderat intercidit & ipse, erat autem liber decimus περὶ Πυθαγορικῆς αἱρέσεως, cujus argumentum fuit περὶ Σφαιρικῆς atque Ἀστρολογικῆς.

2. *Libri de Musica.* Ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Μουσικῆς laudatur ab Eutocio in Archimedis 2. de Sphæra ac Cylindro p. 28. Fuit enim hoc opus plenius ac copiosius Enchiridio Harmonices Nicomacheo quod habemus, & de quo supra dixi. Promittit illud Nicomachus ipse p. 3. συντάξω δέ σοι μείζονα καὶ ἀκριβεστέραν εἰσαγωγὴν περὶ

ρὶ αὐτῶν, καὶ πλάτη, * τὸ λεγόμενον συλλογισμῶν ὑπερθεμένην καὶ ἐν πλείοσι βιβλίοις, καὶ ἀφ' ἧς τὴν πρωτίστης αἱρέσεως ἀναπέμψω, ἔνθα δὴ μάλιστα ὑμᾶς πιωθανόμεθα. Et p. 13. Τούτων δὴ πάντων τὰς καθ' ἕκαστον φθόγγον διαφόρους καὶ αἰτίας καὶ προαγωγὰς ὡς ἐγένοντο, καὶ πότε, καὶ ἐν ποίαις αἱρέσεσιν, ἐν τοῖς περὶ πλάτωνος ἀποδώσομεν σοι. similiter p 27. & in extremo libri: προσδέχου δὴ θεῶν ἐπιτρεπόντων πληρεστάτην τὴν περὶ ἀριθμῶν τούτων τεχνολογίαν αὐξηκὰ μάλα σοι ὑπ' ἐμοῦ πεμφθησομένην μετὰ τὴν νῦν αἵρεσιν. Ex illo pleniore opere Mufico fragmenta videntur ad nos perveniſſe, quæ ſub titulo libri ſecundi legi monui.

3. Θεολογούμενα ἀριθμητικῆς, *de numeris* ad varias res Theologicas, Phyſicas & morales applicatis ſpeculationum libri II. quorum argumentum perſequitur Photius Codice CLXXXVII. Ex iisdem plura aſſeruantur in libro ejusdem argumenti & tituli qui Iamblicho vel quocunque alio auctore Græce prodiit Pariſ. 1543. 4. De hoc mox infra dicturus ſum. Iam lubet obſervare quod Nicomachus ipſe ad illud opus ſuum lectorem remittit lib. 2. Arithmet. p 64. ubi de denario in variis rebus conſpicuo differens, cum illarum quasdam enumeraſſet, addit: καὶ ἕτερα μύρια, ἃ κατ' οἰκείαν τόπον ἐν ἑτέραις ἐπιθήσομεθα.

4. Τέχνη Ἀριθμητική, *Uberior de numeris doctrina*, quam a Theologumenis Arithmeticæ & ab Iſagoge quæ exſtat diſtinguit Photius loco laudato: ὡς ἔστιν ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ αὐτοῦ καὶ πρὸ ταύτης εἰσαγωγῇ κ. τ. λ. Ex hac quoque fragmenta in Theologumenis Arithmeticæ extant, & nominatim è libro ſecundo p. 33. 43.

5. *Iſagogen* ſuam *in Geometriam* videtur allegare Nicomachus lib. 2. Arithmeticæ p. 44. ἃ δὴ ἰδίως ἐν τῇ γεωμετρικῇ ἀποδέδοται εἰσαγωγῇ. Nicomachus ἐν πρώτῳ περὶ ἑορτῶν Αἰγυπτίων laudatur ab Athenæo XI. p. 478. noſter an alius hoc nomine, affirmare non audeo.

VII. Nicomacho non ab re ſubjunxerim Θεολογούμενα Ἀριθμητικῆς ſive librum inſignem incerti ſcriptoris de iis quæ veteres, (Pythagorici maxime, hos enim numeris uſos ad res Phyſicas, Ethicas & Theologicas explicandas uti ſolitos, præter alios docet Jamblichus libro inedito de communi Mathematica ſcientia c. 30. & 31. & Proclus

* Senſus horum verborum non eſt, ut doctus interpres vertit: *quæque plena ſit, ut proverbio dicitur, ratiocinationibus membratim diſquiſitis.* Quæſo enim quale hoc proverbium? Potius igitur hæc videtur eſſe Nicomachi ſententia: *qua plenior ſit, & compendio hic dicta ratiocinationibus articulatim explices.*

lib. 1. c. 4. Theol. Platon. notat, Ὀρφικὰς μὲν συμβόλων, Πυθαγορείους δὲ ἀριθμῶν, ὡς εἰκόνων τὰ Θεῖα μυστήρια instituisse) Theologice ac Philosophice de numeris speculati sunt. *Hoc præclarum Antiquitatis in eo genere monumentum ad manus nostras pervenisse, eò quod nobis gratulemur*, inquit Meursius p. 7. libri de Denario Pythagorico ** quo libello vestigiis horum Theologumenon diligenter insistit, & loca non pauca illorum vicissim erudite illustravit. Prodiere hactenus semel tantum Græce Paris. apud Christianum Wechelum 1543. 4, adeo ut operæpretium esset novam illorum editionem dari addita latina versione & necessariis castigationibus ac notis, quam operam non negabo fortasis infra harum litterarum studiosis, ubi otium se obtulerit. Nunc moneo illa MSta extare in Regis Christianissimi Codice 484. teste Labbeo in Bibl. nova MSS. p. 117, emendationesque in illum librum & fortasis latinam ejus versionem fuisse in Bibliotheca Renati Moreau, ut ex eodem Labbeo p. 213. conjicio. Equidem Theologumena illa partem e *Nicomachi* libris duobus ejusdem tituli & argumenti quos legit Photius Cod. 187. collecta esse, facile mihi persuaserim, at Nicomachi ipsius non sunt, qui nominetenus in illius plus simplici vice allegatur, sed nec *Theonis* ut existimo, etsi Gesnerus testatur se in Catalogo quodam legisse *Theonis Theologumena*, quo titulo ni fallor indicata sunt ea quæ ad Platonem ex disciplinis Mathematicis scripsit Theo Smyrnæus, & partem Bullialdus edidit, nisi plane aliud fuit opus non de numeris sed de Diis & rebus Divinis, qualia extitere Theologumena *Aristotelis* de quibus dixi lib. 3. c. 7. Theologumena *Asclepiadis Mendesii* de quibus videndus Casaubonus ad Svetonii Augustum c. 94. & *Sosicles Attici* Theologumena quæ laudantur a Fulgentio lib. 3. Mytholog. Non absurda de cætero conjectura mihi videtur doctissimi Viri Thomæ Galei in notis ad Jamblichum de Mysteriis Ægyptiorum p. 201. qui Theologumenorum Arithmeticæ auc-

** Recusus est Meursii Denarius Pythagoricus post editionem Lugd. B. 1631. 4. in Tomo IX. thesauri antiquitatum Græcarum Gronoviani. Conferendæ etiam Joach Camerarii Symbolæ Arithmeticæ, Petrus Bungus de Mysteriis numerorum, Kircherus T. 2. Oedipi Part. 1. class. 4. p. 331. seq & part. 2. sub init. Cornel. Agrippæ libro 2. occultæ Philosophiæ. Spectat etiam huc Isidori Charisii Logotheæ Philyropolitani h. e. Johannis Christiani Langii, Lipsiensis, Professoris Giessensis Theologia in numeris, Francof 1702. 4. de quo libro consulendæ Observationes Hallenses selectæ ad rem litterariam spectantes T. IV. Obs. 12. Ex antiquis vide Aphrodisæum ad 1. Metaphys. p. 17. seq. Sextum Empiricum III. 18. Pyrrhon. Hypotypos. & IX. adversus Math. p. 424. seq. Porphyr. π. τῆς ἀποχῆς p. 188.

auctorem magna ex parte eundem *Jamblichum* esse suspicatur. Sane constat ei solenne esse scripta antiquiorum & singillatim Nicomachi delibare, & in commentario ad Nicomachi Arithmeticam p. 167. & 176. diserte librum ejusmodi de numerorum abditis rationibus, & de nominibus antiquis ab unario ad denarium usque κ τὸν φυσικὸν λόγον κ τὸν ἠθικὸν κ ἔτι πρὸς τούτοις τὸν θεολογικὸν promittit. Confirmat Galei conjecturam itidem quod in Codice Mediceo pluteo LXXXVI. 3. licet quatuor tantum libri de secta Pythagorica ex opere Jamblichi supersunt, tamen servati sunt hi tituli posteriorum quinque, V. de Physicis Arithmeticæ scientiæ, VI. de Arithmetica scientia quæ est in Ethicis, VII. de Arithmetica scientia quæ est in Divinis, VIII. de Geometria Pythagorica & IX. de Musica Pythagorica.

VIII. INDEX SCRIPTORUM in Theologumenis Arithmeticæ allegatorum.

Anacreon Xenophanis & Pythagoræ temporibus claruit. p. 41.
Anatolius, 8. 9. 16. 24. 34. 42. 56. 64.
Anaxagoræ Euripidis præceptor. 9.
Androcydes Pythagoricus περὶ τῶν συμβόλων γράψας. 41.
Aristæus Pythagoricus. 42.
Aristoxenus de Pythagora. 41.
Astronomi. 55.
Babyloniorum ἀναγραφαὶ Oannes & Zoroaster. 43.
Cadmi uxor Harmonia. 55.
Clinias Tarentinus. 19.
Diocles Carystius Medicus 47. perperam Δαλῆς. 49.
Empedocles. 8. auctor aureorum carminum. 20.
Eubulides Pythagoricus, de Pythagora. 41.
Euripides Anaxagoræ discipulus. 9.
Exæretus. 61. vide infra, *Speusippus.*
Hesiodus. 8.
Hippobotus (opere de sectis) de Pythagora. 41.
Hippocrates 24. 43. 49. περὶ παιδὸς φύσιος. 47.
Homerus. 22. seq. 33. & 61. ubi de Atlante cœlum portante humeris.
Linus Theologus ἐν τῷ πρὸς Γιμένιον δευτέρῳ θεολογικῷ. 51.
Megillus περὶ ἀριθμῶν. 28.

Neanthes de Pythagora. p. 41.
Nicomachus. 6. ejus Θεολογούμενα. 16. δευτέρου ἀριθμητικῆς (diversum opus ab eo quod extat) 33. 43. Isagoge Arithmetica. 5. 6. καὶ τὴν ἀρχὴν τῆ ἀριθμητικῆς. 5.
Orpheum Pythagorici sequuntur. 37.
Oftanes Babyloniorum δοκιμώτατος. 43.
Parmenides. 8.
Philolaus. 56. 61. ἐν τῷ περὶ φύσεως. 21. e Philolai συγγράμμασι Speusippus profecit. 61.
Philosophi. οἱ πλείστοι τῶν σοφῶν statuerunt ἑστίας τόπον in medio universi. 9. καὶ πολλοὶ τῶν Φιλοσόφων. 50.
Plato. 26. 24. 43. (e Timæo) in Theæteto 12.
Poeta (Homerus) 22. seq. 61.
Prorus Pythagoricus ἐν τῷ περὶ ἑβδομάδος. 44.
Pythagoras 9. ejus ætas, aliaque de illo & scriptores. 41. definitio justitiæ. 29. Symbolum Ζυγὸν μὴ ὑπερβαίνειν. 32. Φυσικοὶ & ἱεροὶ λόγοι. 44. ἐν τῷ δηλουμένῳ περὶ Θεῶν συγγράμματι. 19.
Pythagorici. 8. 9. 20. 44. Orpheum sequuntur. 37. & Babylonios 43. e Pythagoricis profecit Speusippus. 61.
Solonis apophthegma, τέλος ἐρᾶν μανερῶς βίᾳ. 22.
Speusippus ὑποτάκης (leg. ὁ Ποτώνης) μὲν ὢν τοῦ Ξ πλάτωνος ἀδελφῆς, Δίδος (leg. Δίδους) δ' Ἀκαδημίας ἤρξε Ξενοκράτης, ἐκ τῶν Ἐξαιρέτων παιδαθέσεων ἀεὶ Πυθαγορικῶν ἀκροάσεων, μάλιστα δ' τῶν Φιλολάου συγγραμμάτων βιβλίδιόν τι συνιδάξας γλαφυρὸν ἐπέγραψε μὲν αὐτὸ περὶ Πυθαγορικῶν ἀριθμῶν. 61. seq.
Strato Peripateticus. 47.
Xenocrates Platonis successor. 61.
Xenophanes Physicus, Anacreontis & Pythagoræ ætate clarus. 41.
Zoroaster, Babyloniorum δοκιμώτατος. 43.

IX. DIOPHANTUS Alexandrinus licet ab aliis ante CHRISTUM natum vixisse * ab aliis Neronis vel Antoninorum tempora attigisse traditur, tamen quando vixerit incertum reliquit, nullius enim scriptoris, nullius rei meminit e quo tempus quod ingenio suo illustravit colligere possis. Annos natum fuisse LXXXIV. cum diem obiret, ex hoc epigrapho ejus Epitaphii cognoscitur, quod ex Anthologia inedita promit Bachetus in notis ad lib. V. p. 270.

Οὗτος

* Vide Voss. de scient. Math. p. 47. 341. 432. 464.

Οὗτός τοι Διόφαντον ἔχει τάφος, ὦ μέγα θαῦμα,
Καὶ τάφος ἐκ τέχνης μέτρα βίοιο λέγει.
Ἥκτην κουρίζειν βιότου θεὸς ὤπασε μοῖραν,
Δωδεκάτην δὲ ἐπιθεὶς μῆλα πόρεν χλοάειν.
Τῇ δὲ ἀφ' ἑβδομάτῃ τὸ γαμήλιον ἅψατο φέγγος.
Ἐκ δ' γάμων πέμψῳ παῖδ' ἐπίνυσσεν ἔτει.
Ἀι ἀὴ τηλύγετον δυλὸν τέκος, ἥμισυ πατρὸς
Τὸν δ' κὴ ἡ κρυερὸς μέτρον ἑλὼν βιότου.
Πένθος δὲ ἄν πυρόεσσι παρηγορέων ἐνιαυτοῖς,
Τῇ δ' πόσα σοφίῃ τέρμ' ἐπόρησε βίου;

Hic Diophantus habet tumulum, qui tempora vitæ
Illius mira docuerat arte tibi.
Egit sextantem a) juvenis, lanugine malas
Vestire hinc cœpit parte duodecima. b)
Septante c) uxori posthac sociatur, & anno
Formosus quinto d) nascitur inde puer.
Semissem e) ætatis postquam attigit ille paternæ,
Infelix subita morte peremptus obit.
Quatuor f) æstates genitor lugere superstes
Cogitur, hinc annos illius exequere.

Fuisse videtur idem Diophantus, in cujus Ἀριθμητικὸν κανόνα scripserat olim (Suida teste) Hypatia Theonis Alexandrini filia. Pythagoræ & Euclidi jungitur a Johanne Hierosolymitano in vita Johannis Damasceni, c. 11. ubi Damascenum & Cosmam affirmat ita in Arithmeticis profeciſſe, ut Pythagoras & Diophantus; in Geometricis ut Euclides: Ἀναλογίας δ' ἀριθμητικὰς ἔτως ἐξήσκησας ἐυφυῶς, ὡς Πυθαγόραν καὶ Διόφαντον.

X. Editi sunt e libris XIII. quos scripserat ad *Dionysium*, nescio quem (Τιμιώτατον Diophantus appellat) & quos in Vaticana MStos asservari jam pridem testatus est Joannes Regiomontanus Præf. in Alfraganum,

a) 14. annos.
b) 7.
c) 12.
d) 5.
e) 42.
f) 4.
Summa 84.

num problematum *Arithmeticorum libri VI.* & *de numeris polygonis* sive *multangulis liber I.* Mira subtilitate excogitatas quæstiones subtilius resolvit nova ratione Analytica, quam ipse ante se ignoratam profitetur, recentiores a Gebro Arabe Algebraicam appellant & Arabibus tanquam inventoribus falso tribuunt, cum hi illam utique a Græcis, ut alia pleraque acceperint. Libro sexto Arithmeticas suas speculationes etiam ad Geometriam applicare incipit exemplo Euclidis, quem præter rem eo nomine reprehenderunt Viri doctissimi. Libri V. quæstio 23. metro sive Epigrammate Octasticho continetur, unde Bachetus ansam illo loco sumsit ex inedita Anthologia XLV. ejusmodi griphos Arithmeticos producendi atque interpretandi, ut notavi supra lib. 3. c. 28 §. 6. ubi etiam feci mentionem LXI. Epigrammatum Græcorum ænigmata jucunda Arithmetica continentium, quæ composuit cumque versione & enodatione sua edidit & Otii Sorani titulo proscripsit vir eruditus Joannes Laurenbergius, Hafniæ 1640. 4. Bachetus in notis ad Diophantum p. 196. illustrat etiam griphum Arithmethicum latini Epigrammatis, obvii in collectione veterum poematum Pithoeana, quod incipit:

Ut tot emantur aves, bis denis utere nummis &c.

Vide & Anthologiam Epigrammatum Græcorum lib. 1. c. 46. f. 97. seq. ac *Maximi* Monachi (Planudæ) scholia Græca ante H. Stephani annotationes excusa in edit. Wechel.

XI. Diophanti libri sex cum Scholiis Græcis *Maximi Planudæ* in duos primores libros, atque liber Diophanti de numeris polygonis, collati cum Vaticanis Codd. & latine versi a *Josepho Auria* fuere in Bibliotheca Caroli de Montchall, teste Labbeo in Bibl. nova MSS. p. 191. Post Auriam, cujus versio adhuc inedita delitescit, eosdem Diophanti septem libros, quos ab Andrea Dudithio acceperat, latine vertit, illaque lingua primus edidit, Planudæque scholia & sua ipsius perdocta commentaria adjunxit *Guilelmus Xylander* Basil. 1575. fol. Hinc præcipua laus est *Claudii Casparis Bacheti* g) Meziriaci Sebusiani, qui nova versione & luculentis commentariis explica-

g) Qui non capiuntur libris studiisque nisi quæ sunt πρὸς τὰ ἄλφιτα, his utique sordebit Diophantus, sordebunt Virorum doctorum in eum labores, quantumvis ingeniosissimi, quemadmodum Malherbius ex Bacheto amicis quibusdam comitantibus & opus tanquam utilissimum extollentibus Diophantum sibi offerente rogare non dubitavit *s' il feroit amender le pain?* Belius Dictionar. Historico Tom. 3. p. 3132. ex Malherbii Vita.

plicatum Diophantum (præmiſſis tribus ſuis poriſmatum libris & ſubjecta de polygonis numeris appendice) Græce & Latine vulgavit Pariſ. 1621. fol. Xylandri obſervationes plerumque non aſpernatus, Scholiaſten vero Græcum nil fere niſi futilia & a Diophanti ſenſu prorſus aliena effutire obſervans. Non prætereundum quod ad lib. 2. qu. 28. notat ſibi videri ſciolum quempiam e tredecim libris Diophanti eas quæ ſibi viderentur in unum colligentem quæſtiones, eos quos habemus ſex Arithmeticorum libros conſarcinaſſe. Verum hæc conjectura parum mihi quidem videtur veriſimilis. Cæterum Bacheti obſervationes verſioque ſervatæ ſunt in editione Græcolatina quæ prodiit Toloſæ 1670. fol. adjunctas habens notas quasdam breves at ſubtiles & ingenioſas *D. Pauli de Fermat*, Senatoris Toloſani, præfixo ejusdem invento novo doctrinæ Analyticæ, quod ex Epiſtolis ejus ad ſe ſcriptis collegit *Jacobus de Billy* S. I. cujus Diophantus redivivus prodiit Lugd. 1670. 8. poſt vulgatum Pariſ. 1660. 4. librum quo rationibus Euclideis enodare problemata Geometria inſtituit quæ Diophantus Algebraicis reſolverat. Inedita *Joannis Pellii*, Britanni Matheſeos in Gymnaſio Bredano Profeſſoris commentaria vehementer laudat Voſſius de ſcientiis Matth. p. 37. Conferre etiam juvabit *Bacheti* ejusdem quem jam dixi librum Gallice vulgatum cui titulus *problemes plaiſans & delectables qui ſe font par les nombres*. Lugd. 1612. 8. *Caroli Renaldini*, Patricii Anconitani Algebram veterem Diophanteam ſive numeroſam, Anconæ 1644. 4. *Raphaelis Bombelli* Algebram Italico ſermone editam Bononiæ 1567. 4. qui ſua problemata Diophanteis admiſcuit: & *Guil. Oughtredi*, Etonenſis Collegii Regal. Cantabrig. Socii Opuſcula Mathematica Oxon. 1677. 8. in quibus libri tres primores Diophanti Algebraico more ſolvuntur. De ingenioſiſſimi *Ozanami* Diophanto vide Iohannis Walliſi Opera T. 3. p. 681. ſeq. Diophantum editum eſſe ab *Iſm. Bullialdo* legi in Kœnigii Bibl. & Hendreichii pandectis Brandeb. ſed nunquam vidi, neque alius quisquam ut puto. Quanquam extat opus Bullialdi ſubtiliſſimum a Diophanteo argumento haud abludens de Arithmetica infinitorum libris VI. Pariſ. 1682. fol.

Harmonica Diophanti quæ Geſnerus & alii memorant, intellige de harmonicis numeris, non de ſcripto quodam Muſici argumenti.

XII. Fuere & alii Diophanti veteribus memorati, quorum nonnullos hoc loco referam:

Dio-

Diophantus Amphitropenſis, accuſator Ariſtidis. Plutarch. Ariſtide p. 335.

Diophantus Athenienſis, Themiſtoclis, F. qui gloriari ſolitus eſt quod ſibi placeret idem per matrem atque adeo patrem ſuum omnibus probari Athenienſibus, ut refert idem Plutarchus in limine libri de pueris inſtituendis.

Diophantus Archon Athenis Olymp. XCVI. 2. de quo Svid. in δραγμή, Heſychius & Zenobius in δραχμὴν Χαλαζῶσα, atque Andreas Schottus ad Proverbia p. 61. Videtur idem fuiſſe auctor στήλης ſive columnæ Diophanti, a Demoſthene memoratæ Orat. in Leptinem, qua jurejurandi fide data eadem præmia promittebantur libertatis civilis futuris vindicibus quæ Harmodio & Ariſtogitoni data erant.

Diophantus Arabs, Sophiſta qui Proæreſium pro funere laudavit. De eo Eunapius. Vide & Holſtenium in Porphyrii vita p. 50.

Cæſius Diophantus, in Veteri Inſcript. apud Gruterum p. 673.

Diophantus Chirurgus, cujus emplaſtra referunt Aſclepiades apud Galenum V. 4. de medicamentis κατὰ γένη. & Andromachus apud eundem II. 7. Aliud contra lichenes, V. 7. κατὰ τόπους.

Diophantus Dux quem Mithridates in Cappadociam miſit teſte Memnone apud Photium Cod CCXXVI.

Diophantus in M. Lepidi numo apud Coos percuſſo, quem exhibet Triſtanus T. I. p. 64.

Diophantus Herodis Regis ſcriba falſarius, atque ideo ſupplicio affectus de quo Tzetzes Chil. VI. hiſt. v. 273. & 461. ex Joſephi XVI. 16. Antiqu.

Diophantus Lacedæmonius, cujus Antiquitatum libri XIV. Hygino & Fulgentio laudantur. In eodem fortaſſe opere egerat *De ſacris Deorum* quod ſcriptum allegat idem Fulgentius in Nefrendes. In Πολιτικοῖς quæ Stephanus in Λιβύστινοι citat in teſtimonium, videtur de variis civitatibus egiſſe, Septentrionis maxime, ut Agatharchides ap. Photium & Stephanus in Λιβύη confirmant. Dixerunt jam de hoc Diophanto Meurſius IV. 17. Miſc. Lacon. Voſſius de Hiſt. Græc. lib. 3. p. 359. eumque ſecutus Jo. Faës ad Gyraldum de ſepultura p. 698.

Diophantus Lycius, cujus colicum pharmacum memorat Andromachus apud Galenum IX. 4. de medicamentis κατὰ τόπους.

Diophantus Mytilenæus Rhetor inter exquiſitos e Græcia Magiſtros quos

quos Tiberius Gracchus, laudatus a Cicerone in Bruto c. 27. quanquam Codices plerique vocant Diophanem, etiam apud Plutarchum in Gracchis p. 827. 834. Fuit & Diophanes quidam Nicæus, de quo infra in Geoponicis & veterinariis ſcriptoribus libro VI.

Diophantus Rheter antiquus, Demoſthenis æqualis, memoratus Harpocrationi ac Suidæ in Μιλάνιων Θ.

Diophantus Syracuſanus, Philoſophus Pythagoreus, cujus de mundi originibus ſententiam refert Theodoritus lib. 4. de curatione Græcar. affectionum.

Diophantus ad quem Theocritus Idyllio XXI.

Ἁ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει.
Paupertas, Diophante, una eſt quæ ſuſcitat artes.

Diophantus cujus parviſimam ſtaturam lepide ridet Lucilius Poëta ſub extremum ſæculi quarti poſt natum CHRISTUM clarus, in Epigrammate Græco p. 279. quod cum Metaphraſi ſua exhibet Caſaubonus ad Suetonii Auguſt. c. 43. tum ex altero hoc p. 230. Anthologiæ edit. Wechel.

Βυλόμεν Θ· ποθ' ὁ λεπτὸς ἀπαύγασος Διόφαν Θ·,
Νῆμα λαβὼν αἰρέσχης αὐτὸν ἀπαγχόνεσθαι.
Cum parvus vellet laqueo Diophantus obire,
Penſilis eſt filo factus ammenti.

Nomine Diophanti idem Lucilius p. 216. utitur; naſo ſuſpenſurus Hermogenem Medicum, dicit enim illo tantummodo per ſomnium conſpecto Diophantum obiiſſe.

Ἑρμογένη τὸν ἰατρὸν ἰδὼν Διόφαντ Θ· ἐν ὕπνοις,
Οὐκ ἔτ' ἀνηγέρθη, καὶ περίαμμα φέρων.
Viderat Hermogenem Medicum in ſomnis Diophantus,
Amuletum licet corpore ferret, obit.

Omitto M. Pilium, Marci libertum, Diophantum in veteri inſcriptione Narbonenſi, & Diophantum ornatorem glabrorum Tiberii Cæſaris, ap. Gruterum p. 988. & 578.

XIII. Qui præterea doctrinam numerorum e veteribus Græcis illuſtrarunt, & quorum ſcripta edita feruntur, ne de latinis Marciano Capella, Caſſiodoro, Boethio, Iſidoro Hiſp. & Beda memorem, hi fere ſunt: *Euclides* libris ſeptimo, octavo & nono elementorum

rum de quo vide ſi placet quæ notavi ſupra lib. III. c. 14. §. 10. *Archimedes* de cujus Pſammite vide lib. III. cap. 22. *Theo Smyrnæus*, de quo dixi in eodem libro III. cap. 5. §. 21. *Sextus Empiricus* libro IV. contra Mathematicos, de quo libri IV. cap. 17. *Michael Pſellus* in ſyntagmate ſynoptico quatuor diſciplinarum Mathematicarum, Arithmeticæ, Muſicæ, Geometriæ & Aſtronomiæ, ſcripto anno Græcorum 6516. hoc eſt CHRISTI 1008. & Græce atque Latine vulgato Baſileæ 1554. 8. cum Guil. Xylandri verſione & notis, & Latine Lugd. Bat. 1647. 8. Prodierat etiam Pſelli compendium Arithmeticæ ſeparatim Græce Pariſ. 1538. 4. 1545. 8. *Barlaam* denique Calaber, Monachus S. Baſilii, medio ſæculo decimo quarto poſt CHRISTUM natum clarus, & τὰ εὐκλείδε καὶ Ἀριστοτέλους καὶ Πλάτωνος ἐκμελετήσας καὶ διδάξας ταῦτα ὧν celebrante Jo. Cantacuzeno II. 39. Hiſt. p. 329. Hujus Barlaami ἀριθμητικὴ ἀπόδειξις τῶν γραμμικῶν ἐν δευτέρῳ τῶν στοιχείων ἀποδεδειγμένων *Arithmetica demonſtratio eorum quæ Euclides libro ſecundo ſuorum elementorum* (in lineis & figuris planis) *demonſtravit*, edita eſt Græce & Latine addita Conradi Daſypodii verſione, una cum primo & ſecundo Euclidis libro Theonis commentariis illuſtrato. Argentorat. 1564. 8. Ejusdem Barlaami Λογιστικὴ, *Logiſtica* ſive Arithmetica Algebraica *libris ſex* cum verſione & ſcholiis Joannis Chamberi, Collegii Etonenſis apud Anglos Socii prodiit Pariſ. 1599. 4. & Reginæ Anglorum Eliſabethæ ab interprete eſt inſcripta. Barlaamus in præfatione etiam γραμμικῆς στοιχειώσεως meminit, Euclidis puto, non ſuæ. Barlaami Logiſticen nonnulli Græce & Latine editam prius narrant a Daſypodio Argent. 1572. 8. quam editionem non vidi. De *Nic. Smyrnæi* numerorum notatione per geſtum digitorum, ſive δακτύλων πάλμης, dixi Bibl. latinæ IV. 6. 12.

XIV. Scriptores inediti de diſciplina numerorum.

E Nicolai Artabasdæ Arithmeticis MSS. locum Græce producit Gilbertus Gaulminus ad Euſtathii amores p. 37.

Aſclepii Trallianî in Arithmeticen Nicomachi, de quo dictum ſupra, §. 3.

Arithmetica Indica. Labbe Bibl. nov. MSS. p. 117.

Johannis Pediaſimi Arithmeticarum quæſtionum expoſitio.

Iſaaci Monachi Arithmetica. Labbe Bibl. nov. MSS. p. 201.

Τῶ Σκηπίωνος & Ματαφάντου (Μαγιφάγου) ἀκουμηνοπαιμία, de quibus Lambecius VII. p. 263.

Georgii

Georgii Pachymeris de quatuor disciplinis Mathemat. MS. idemne sit cum Pselliano edito an diversum dubitat Allatius de Georgiis p. 373. Diversum esse docet Ismaël Bullialdus p. 192. ad Theonem, ubi notat utrumque Theonis vestigiis institisse.

Nicetæ Gregorii Synopsis quatuor disciplinarum MS. in Bibl. Medicea, LXXXVII. 10.

Palladii de Arithmetica, MS. in Bibl. Renati Moreau, teste Labbeo p. 217. Bibl. novæ. MSS.

Pselli de Methodo Arithmetica Ægyptiorum, MS. in Bibl. Medicea LVIII. 29.

Johannis Philoponi ἐξηγήσεις Arithmeticæ Nicomacheæ, de qua supra dixi. §. 3.

Omitto Anonymos de numeris scriptores, quos in Bibliotheca Regis Christianissimi extare testatur Labbeus p. 217. Ex Codice Regio περὶ λογισμῶν, *de librarum supputationibus*, notas numerales myriadum Græcis usitatas, profert Montfauconus præf. ad Palæographiam Græcam pag. XII. seq. laudans etiam Georgii Henischii opusculum de numeratione multiplici. Videas autem ibi notari myriadem unam non accentu gravi sub jota posito, sed duobus literæ alpha impositis punctis: sic myriades duas impositis duobus punctis litteræ beta, atque ita porro. Mille myriades signantur posito uno puncto infra litteram alpha & duobus superpositis, & sic deinceps.

XV. Scriptores Arithmetici deperditi.

Inprimis dolendum est ad nos haud perveniſse Eudemi ἱστορίαν ἀριθμητικήν, cujus librum primum allegat Porphyrius ad Harmonica Ptolemæi p. 288.

Anatolium Alexandrinum Episcopum Laodicenum, cujus fragmenta quædam in Theologumenis Arithmeticæ leguntur, *decem libros* scripsisse *de Arithmetica institutionibus* sive Ἀριθμητικῆς στοιχιώσεως, ut est apud Græcum interpretem, testatur S. Hieronymus in Catalogo c. 73. Apud Honorium Augustod. legas scripsisse *decem libros de Arithmetica, Geometria, Astronomia, Grammatica, Rhetorica, Dialectica*, sed error hic inde est, quod paulo ante dixerat Hieronymus Anatolium in disciplinis his omnibus miræ doctrinæ fuisse. Et aliis quoque exemplis docuit Jo. Pearsonius in Vin-

diciis Ignatii f. 256. malum ſæpe Hieronymi interprętem eſſe Honorium. Sane Euſebius quoque, quem Hieronymus ſequitur, Auctor eſt Anatolium reliquiſſe *Ἀριθμητικὰς εἰσαγωγὰς ἐν δέκα συγγράμμασιν.*

Megillus *περὶ ἀριθμῶν* laudatur in iisdem Theologumenis Arithmeticæ p. 28.

De Nicomachi, Diophanti & Jamblichi ſcriptis perditis ſupra dixi.

Speuſippus *περὶ Πυθαγορικῶν ἀριθμῶν.* Theologum. Arithmeticæ p. 62.

Pythagoras quoque Arithmeticen ſcripſerat, ſi credimus Johanni Malalæ & aliis quibusdam, ut notavi lib. 2. c. 12. Sed verius eſt ipſum voce diſcipulis ſuis plura de numeris tradidiſſe, quæ illi deinde litteris conſignarunt, ut Archytas, Ariſtæus, Eudoxus, Hippaſus, Philolaus & Thymaridas à Lamblicho ad Nicomachum laudati. Dixi ibidem etiam de *tetracty Pythagorica*, & de tabula multiplicandorum numerorum, quam *abacum Pythagoricum* vocant, & de ludo Pythagorico *Rhythmomachia*, qui poſt Gallicam Boſſierii editionem vidit quoque lucem Italice hoc titulo: il giuoco Pythagorico nominato Rythmomachia, per Franciſco Barozzi. Venet. 1572. 4.

CAPUT XXIII.

DE M. AURELIO ANTONINO, Maximo Tyrio & Alcinoo.

M. Aurelii Antonini ætas & Præceptores. Scriptores de ejus vita præcipui. 1. *Diverſus a Theoſebio Suida memorato.* ibid. *Ejus libri XII. ad ſeipſum non excerpta é majore opere.* 2. *Editiones.* 3. *Index ſcriptorum & virorum illuſtrium ab eo memoratorum.* 4. *Verſiones vernaculæ.* 5. *Editiones promiſſæ.* 6. *Alia M. Antonini ſcripta.* 7. *Maximi Tyrii ætas. Alii quidam Maximi.* 8. *Utrum ſe ipſum inſolentius laudaverit.* 9. *Ejus Διαλέξεις.* 10. *Editiones & verſiones.* 11. *Index Scriptorum a Maximo Tyrio laudatorum.* 12. *De Alcinoo.* 13. *Ejus Iſagoge in Platonis Dogmata.* 14. *Editiones & verſiones.* 15.

I. Na-

I.

NAtus est M. Aurelius Antoninus VI. Cal. Maji A. C. 121. L. Annio Vero ipsius avo, & Aurelio Augurino COSS. Deinde adoptatus a T. Antonino Pio V. Cal. Martii A. C. 138. in Imperio eidem (cujus filiam Anniam Galeriam Faustinam duxit, defunctam postea A. 175.) successit mortuo Nonis Martii A. C. 161. collegamque adscivit L. Verum itidem ab Antonino Pio adoptatum, defunctumque in extremo anni 169. Inde solus M. Antoninus rebus præfuit, donec & ipse est extinctus Sirmii, sive ut Victor uterque auctor est, Vendobonæ Austriæ, filio Commodo successore pravo relicto, XVI. Cal. April. A. C. 178. *Philosophi a*) cognomen vetus Historia ignorat, neque inscriptiones vel numi eidem tribuunt, sed elogium id res ipsa jampridem incredibili scriptorum consensu vindicavit huic, ut vere de illo Iulius Capitolinus, *in omni vita philosophanti viro, & qui sanctitate vitæ omnibus Principibus antecessit.* Vitam & res gestas laudatissimi ifitius & deploratissimis temporibus veluti in solatium divinitus dati Imperatoris, ex numis egregie illustravit & libro singulari (nescio an edito) persecutus est Theodoricus Bignonius, in summo Regis Galliæ Consilio tum præses, teste Nicasio diss. de Numo Pantheo p. 47. & in diss. Gallice edita de Sirenibus p. 12. Nolo & ipse in præsenti plura de M. Antonino commemorare, sed lectorem remitto ad ea quæ viri docti ad Capitolinum, quæ item Xiphilinus e Dione, Aristides Oratione IX. Tomi I. Herodianus, Victores, Eutropius, Ioannes Antiochenus, Zonaras, Suidas & alii, atque e recentioribus præter editores librorum M. Antonini, Thomam Gatakerum & Andream Dacerium, doctissimi Viri Tristanus in Commentariis Historicis ad Numos Imperator. T. 1. p. 617. seq. Tillemontius tomo secundo Historiæ Imperatorum Gallice editæ, & Guilelmus Wotton in Historia Romana ab excessu Antonini Pii ad mortem Severi Alexandri, Anglice vulgata *b*) commentati sunt. Præceptores tamen ejus referre ab instituto meo non alienum duxi, ipse enim laudat Diognetum, Bacchium, Tandasidem, Marcianum, & Philosophos Stoicos Rusticum, Apollonium, Maximum, Sextum, Catulum: tum Severum (Peripateticum) Grammaticumque Alexandrum, Frontonem (Rhetorem) & Alexandrum Platonicum. *Usus est*

a) Avidio Cassio per contemtum *Philosopho amicula.* Valentius in Cassii vita c. 2.
b) Londini 1701. 8.

Magiſtris, inquit Capitolinus, *ad prima elementa Euphorione litteratore & Gemino Comœdo, Muſico Androne eodemque Geometra, quibus omnibus ut diſciplinarum auctoribus plurimum detulit. Uſus præterea Grammaticis, Græco, Alexandro: quotidianis latinis Troſio* (al. Croſio) *Apro, & Pollione & Eutychio Proculo Siccenſi. Oratoribus uſus eſt Græcis Annio Marco, Caninio Celero, & Herode Attico: Latino, Frontone Cornelio. —— Uſus eſt etiam Commodo Magiſtro, c) cujus el affinitas fuerat deſtinata: Uſus eſt & Apollonio Chalcedonio, Stoico Philoſopho. Tantum autem ſtudium in eo philoſophiæ fuit, ut ad ſcitus jam in Imperatoriam dignitatem, tamen ad domum Apollonii diſcendi cauſa veniret. Audivit & Sextum Charonenſem, Plutarchi nepotem, Junium Ruſticum, Claudium Maximum & Cinnam Catulum Stoicos. Peripateticæ vero ſtudioſos audivit Claudium Severum & præcipue Junium Ruſticum. —— Studuit & juri, audiens L. Voluſium Metianum — Frequentavit & declamatorum Scholas publicas, amavitque ex condiſcipulis præcipuos Senatorii Ordinis Sejum Fuſcianum & Anſidium Victorinum, ex equeſtri Babium Longum & Calenum, in quos maxime liberalis fuit.* Cæterum minime aſſentior viro inſigni Merico Caſaubono, qui apud Suidam in ἐπίκτητος de Marco Antonino intelligenda eſſe putabat quæ ibi referuntur de Theoſebio Philoſopho. Nam ex Damaſcio in vita Iſidori apud Photium p. 551. ſeq. conſtat revera fuiſſe quendam Philoſophum Iſidori illius ætate, hoc eſt trecentis amplius poſt M. Antoninum annis, Theoſebium nomine, Platonicæ quidem diſciplinæ addictum, cæterum ætatis ſuæ Epictetum, qui & ὑποθήκας ſcripto complexus ſuit, & præterea libellum compoſuerat περὶ τῶν ἐν πολιτείᾳ τῇ μεγάλῃ κεκομψευμένων ſive *de egregie dictis in Politia Platonis.*

II. Bene eſt quod in tot bonorum librorum naufragio ſervati ad nos pervenerunt duodecim ejus, aurei certe & toti ediſcendi libelli *d)* τὰς εἰς ἑαυτὸν (ſcil. ὑποθήκων, præceptorum) quibus ſe ipſe monuit & ſecum illa agitando, ad aſſiduam virtutis ſectationem animum ſuum accendit. *De officio ſuo* inſcriptionem illam reddit Caſpar Barthius ſecutus Guil. Canterum VII. 1. novarum lectionum. Τῆ ἰδίᾳ βίᾳ ἀγωγήν h. e. *vitæ ſuæ inſtitutionem*, vocat Suidas in Μάρκος. Ti-

c) Vir doctus apud Triſtanum T. I. p. 622. legit: *quo uſus eſt etiam Commodus Magiſtro*, non abſurde.

d) Clariſſ. Dacerius M. Antonini inſtitutum in his lilaris confert illi Horatiano I. Sat. IV. 133. —— *neque enim cum lectulus aut me porticus excepit, deſum mihi. Rectius hoc eſt: Hoc faciens vivam melius: ſic dulcis amicis occurram. Hoc quidam non bene. Numquid ego illi imprudens olim faciam ſimile? Hæc ego mecum compreſſis agito labris.* ——

Titulum vero τῶν εἰς ἑαυτὸν *e*) mutuatus videtur Antoninus a Solone, cujus εἰς ἑαυτὸν ὑποθήκας memorat Laërtius II. 61. *De se ipso & ad se ipsum*, vertit Mericus Casaubonus, qui etiam *soliloquia* appellat p. 73. libri de quatuor linguis. Gatakerus *de rebus suis, sive de eis quæ ad se pertinere censebat.* Menagius: *delle considerazioni di se stesso*, in prælectionibus Italice editis ad carmen lyricum septimum Petrarchæ p. 22. Melius certe illi quam qui *de vita sua* inscribunt, ambiguo nimis, & prout verba sonare videntur falso sensu, unde factum ut Historicis scriptis per quosdam male accenseretur. Quanquam vero Caspar Barthius libro LX. Adversariorum p. 2931. *non sine Christianissimi alicujus cognitione* hæc εὐαγγελίσματα (ut vocat Themistius Orat. VI. p. 81.) M. Antoninum scripsisse judicat, tamen satis etiam ex his libris patet, a Christi doctrina fuisse alienum, quin imo Christianis constantiam in fide sua velut meram pertinaciam nullo ex judicio profectam vitio vertit XI. 3. perinde ut a Plinio tanquam inflexibilis obstinatio reprehenditur X. Epist. 97. Itaque permisit etiam persecutionem in Christianos non sane tam levem, ut contendit doctissimus Dodwellus, *f*) sed in qua Lugdunenses & alii *innumerabiles prope*, ut scriptum Eusebio, *g*) *Martyres per universum orbem emiserunt.* In eo etiam falli mihi doctissimus Barthius videtur, quod lib. I. cap. 11. lib. LI. Adversar. cap. 16. & LXII. 5. XLIX. 3. atque alibi putat non integros Antonini libros sed tantum florida atque eclogas ex illis ad nos, excerptasque sententias insigniores perveniisse: Quanquam enim hæc opinio placuit etiam Xylandro, & Joh. Jonsio lib. 3. c. 10. p. 262. de Historiæ Philosophicæ Scriptoribus, atque adeo non valde improbatur Vossio II. 14. de Historicis Græcis; tamen nullo argumento confirmari potest, & levissima

e) Diversum adeo videtur quod memorat Nicephorus III. 31. Hist. Eccles. βιβλίον παιδείας dicatum filio Marco Commodo, πάσης κοσμικῆς ἐμπειρίας καὶ παιδείας μεστόν. Etiam *dialogorum* quos puer suasore Diogneto scripsit meminit Antoninus ipse libro I. sect. 6. Inde *Dialogista* dicitur apud Vulcatium Gallicanum in vita Avidii Cassii c. 3. ubi narrat Antoninum *tantum emituisse in Philosophia, ut iturus ad bellum Marcomannicum timentibus cunctis ne quid fatale proveniret, rogatus sit non adulatione sed serio, ut præcepta Philosophiæ ederet* (Aurel. Victor: *Sectarum arduæ & occulta explanaret*) *nec ille timuit, sed per ordinem paræneseon hoc est præceptionum, per triduum disputabit.*

f) Dodwell. Diss. XI. Cyprianic. §. 53. seq.

g) Eusebius in limine libri V. Hist. Eccles. Confer Theorici Ruinarti præfat. ad Acta Martyrum selecta: D. Christiani Kortholti librum de persecutionibus Ecclesiæ cap. V. & Samuelis Basnagii, Antonii Pagi & Cæsaris Baronii Annales ad postremos annos M. Aurelii, ac Tillemont. Hist. des Empereurs T. 2. p. 737. seq.

Neanthes de Pythagora. p. 41.
Nicomachus. 6. ejus Θεολογούμενα. 16. δευτέρου Ἀριθμητικῆς (diversum opus ab eo quod extat) 33. 43. Isagoge Arithmetica. 5. 6. καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀριθμητικῆς. 5.
Orpheum Pythagorici sequuntur. 37.
Ostanes Babyloniorum δοκιμώτατος. 43.
Parmenides. 8.
Philolaus. 56. 61. ἐν τῷ περὶ Φύσεως. 21. e Philolai συγγράμμασι Speusippus profecit. 61.
Philosophi. οἱ πλείστοι τῶν σοφῶν statuerunt ἑστίας τόπον in medio universi. 9. καὶ πολλοὶ τῶν Φιλοσόφων. 50.
Plato. 26. 24. 43. (e Timæo) in Theæteto 12.
Poeta (Homerus) 22. seq. 61.
Prorus Pythagoricus ἐν τῷ περὶ ἑβδομάδος. 44.
Pythagoras 9. ejus ætas, aliaque de illo & scriptores. 41. definitio justitiæ. 29. Symbolum Ζυγὸν μὴ ὑπερβαίνειν. 32. Φυσικοὶ & ἱεροὶ λόγοι. 44. ἐν τῷ δωδεκάτῳ περὶ Θεῶν συγγράμματι. 19.
Pythagorici. 8. 9. 20. 44. Orpheum sequuntur. 37. & Babylonios 43. e Pythagoricis profecit Speusippus. 61.
Solonis apophthegma, τέλος ἱερῶν μαθεῖν βίβλων. 22.
Speusippus ὑποτάκτης (leg. ὁ Ποτώνης) μὲν υἱὸς τῆς ἐξ Πλάτωνος ἀδελφῆς, Ἀλκίδος (leg. Ἀλκίδου) δ' Ἀκαδημίας προέστη Ξενοκράτει, ἐκ τῶν ἑξαιρέτως πεπαιδευμένων ἀεὶ Πυθαγορικῶν ἀκροάσεων, μᾶλλον δ' ἐκ τῶν Φιλολάου συγγραμμάτων βιβλίδιόν τι συμπήξας γλαφυρὸν ἐπέγραψε μὲν αὐτὸ περὶ Πυθαγορικῶν ἀριθμῶν. 61. seq.
Strato Peripateticus. 47.
Xenocrates Platonis successor. 61.
Xenophanes Physicus, Anacreontis & Pythagoræ ætate clarus. 41.
Zoroaster, Babyloniorum δοκιμώτατος. 43.

IX. DIOPHANTUS Alexandrinus licet ab aliis ante CHRISTUM natum vixisse * ab aliis Neronis vel Antoninorum tempora attigisse traditur, tamen quando vixerit incertum reliquit, nullius enim scriptoris, nullius rei meminit e quo tempus quod ingenio suo illustravit colligere possis. Annos natum fuisse LXXXIV. cum diem obiret, ex hocce gripho ejus Epitaphii cognoscitur, quod ex Anthologia inedita promit Bachetus in notis ad lib. V. p. 270.

Ὅστις

* Vide Voss. de scient. Math. p. 27. 341. 432. 464.

τῶ Γρανίδα, in expeditione adversus Quados prope Granuam amnem, ut subscriptio habet libri primi calci adjecta: Alia *ἐν Καρνούντῳ* Carnunti, (Pannoniæ opido, ad quod in bello Marcomannico per triennium hæsit) ut ad extremum libri secundi legitur. Cæteri nihil ejusmodi annotatum de loco in quo scripti sunt habent. Spirantis adhuc & gravidæ uxoris mentio I. 17. IX. 3.

III. EDITIONES LIBRORUM XII. M. ANTONINI.

Primus e Codice Palatino Græce edidit, & suadente Conrado Gesnero Latine vertit etsi non prorsus feliciter, vir doctus *Guilelmus Xylander* Augustanus additis brevibus notis, & vita Procli a Marino scripta, (quæ ante hoc decennium dimidia parte auctior a me e MSto Codice Gudiano vulgata fuit:) Tiguri apud Andreas Gesnerum 1558. 8 Latine hæc editio recusa est Lugd. apud Joh. Tornæsium 1559. 12. Hinc Antonini libros paullo emendatiores idem Xylander recudi fecit Græce & Latine Basileæ A. 1568. 8. una cum Phlegontis Tralliani, Apolloniique Dyscoli & Antigoni Carystii mirabilibus narrationibus & ejusdem Phlegontis de longævis atque Olympiis. Editionem Argentoratensem Anni 1590. 8. quam memorat Hendreichius, haud vidi.

A. 1626. 12. lucem vidit editio Græcolatina Lugdunensis, quæ Tigurinam primam sequitur, Procli etiam vita adjuncta: neque ejus errores deterſit sed auxit, additis notis quibusdam, *si nota dicenda sunt hominis audacissimi meræ deliria, nec admittenda emendationes*, ut Merici Casauboni verbis utar.

Hic *Mericus*, Codice *Isaaci Casauboni* parentis sui manu passim notato usus, *ex cujus unius*, inquit p. 26. *elaboratissimis lucubrationibus plus auxilii ad hoc pensum pertexendum, quam ex omnibus aliorum quorumcunque musicis operibus, (absit invidiæ verbo) mihi comparavi*, postquam Anglice Antonini libros vertisset edidisset, quos assidua repetitaque lectione familiares sibi reddiderat, etiam Græcolatinam illorum editionem meliorem curavit, Græcis ad Basileensem expressis, & libris singulis in certas sectiones divisis, interpolataque & emendata passim Xylandri versione, & notis denique eruditis & emendationibus ad calcem libelli adjectis

Neanthes de Pythagora. p. 41.
Nicomachus. 6. ejus Θεολογούμενα. 16. δευτέραν ἀριθμητικῆς (diversum opus ab eo quod extat) 33. 43. Isagoge Arithmetica. 5. 6. τῆς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀριθμητικῆς. 5.
Orpheum Pythagorici sequuntur. 37.
Ostanes Babyloniorum δοκιμώτατος. 43.
Parmenides. 8.
Philolaus. 56. 61. ἐν τῷ περὶ Φύσεως. 21. e Philolai συγγράμμασι Speusippus profecit. 61.
Philosophi. οἱ πλείστων τῶν σοφῶν statuerunt ἑστίας τόπον in medio universi. 9. κατὰ πολλοὺς τῶν Φιλοσόφων. 50.
Plato. 26. 24. 43. (e Timæo) in Theæteto 12.
Poeta (Homerus) 22. seq. 61.
Prorus Pythagoricus ἐν τῷ περὶ ἑβδομάδος. 44.
Pythagoras 9. ejus ætas, aliaque de illo & scriptores. 41. definitio justitiæ. 29. Symbolum Ζυγὸν μὴ ὑπερβαίνειν. 32. Φυσικοὶ & ἱεροὶ λόγοι. 44. ἐν τῷ δωδεκάτῳ περὶ Θεῶν συγγράμματι. 19.
Pythagorici. 8. 9. 20. 44. Orpheum sequuntur. 37. & Babylonios 43. e Pythagoricis profecit Speusippus. 61.
Solonis apophthegma, τέλος ἱερῶν μαχῶν βία. 22.
Speusippus ὑποτάκτης (leg. ὁ Ποτώνης) μὲν ὢν τοῦ ἕκτου Πλάτωνος ἀδελφῆς, Λακύδου (leg. Λακύδους) δὲ Ἀκαδημίας προέστη ἑκκαιδέκατος, ἐκ τῶν Ἑξακοσίων καταδεισῶν αἰεὶ Πυθαγορικῶν ἀκροάσεων, μάλιστα δὲ τῶν Φιλολάου συγγραμμάτων βιβλίδιόν τι συμπλέξας γλαφυρὸν ἐπέγραψε μὲν αὐτῷ περὶ Πυθαγορικῶν ἀριθμῶν. 61. seq.
Strato Peripateticus. 47.
Xenocrates Platonis successor. 61.
Xenophanes Physicus, Anacreontis & Pythagoræ ætate clarus. 41.
Zoroaster, Babyloniorum δοκιμώτατος. 43.

IX. DIOPHANTUS Alexandrinus licet ab aliis ante CHRISTUM natum vixisse * ab aliis Neronis vel Antoninorum tempora attigisse traditur, tamen quando vixerit incertum reliquit, nullius enim scriptoris, nullius rei meminit e quo tempus quod ingenio suo illustravit colligere possis. Annos natum fuisse LXXXIV. cum diem obiret, ex hoc epigrapho ejus Epitaphii cognoscitur, quod ex Anthologia inedita promit Bachetus in notis ad lib. V. p. 270.

Οὗτος

* Vide Voss. de scient. Math. p. 47. 341. 432. 464.

Οὗτός τοι Διόφαντον ἔχει τάφος, ὦ μέγα θαῦμα,
Καὶ τάφος ἐκ τέχνης μέτρα βίοιο λέγει.
Ἥκτην κουρίζειν βιότου θεὸς ὦπασε μοῖραν,
Δωδεκάτην δὲ ἐπιθεὶς μῆλα πόρεν χλοάειν.
Τῇ δὲ ἀρ' ἐν ἑβδομάτῃ τὸ γαμήλιον ἥψατο φέγγος.
Ἐκ τῆ γάμων πέμπτῳ παῖδὰ ἐπίνυσσε θεός.
Ἀι αἰ τηλύγετον δειλὸν τέκος, ἥμισυ πάντος
Τοῦ ἧ κοὴ ἡ κρυερὸς μέτρον ἐλὼν βιότου.
Πένθος δὲ αὖ πυρόεντι παρηγορέων ἰνιαυτοῖς,
Τῷ ἧ πόσα σοφίη τέρμ' ἐπόρησε βίου;

Hic Diophantus habet tumulum, qui tempora vitæ
Illius mira denotat arte tibi.
Egit sextantem a) juvenis, lanugine malas
Vestire hinc cepit parte duodecima. b)
Septante c) uxori posthac sociatur, & anno
Fœnestus quinto d) nascitur inde puer.
Semissem e) ætatis postquam attigit ille paterna,
Infelix subita morte peremptus obit.
Quatuor f) ætates genitor lugere superstes
Cogitur, hinc annos illius assequere.

Fuisse videtur idem Diophantus, in cujus Ἀριθμητικὸν κανόνα scripserat olim (Suida teste) Hypatia Theonis Alexandrini filia. Pythagoræ & Euclidi jungitur a Johanne Hierosolymitano in vita Johannis Damasceni, c. 11. ubi Damascenum & Colmam affirmat ita in Arithmeticis profeciſſe, ut Pythagoras & Diophantus; in Geometricis ut Euclides: Ἀναλογίας ἧ ἀριθμητικὰς ἔτως ἐξήσκησας ἐυφυῶς, ὡς Πυθαγόραν καὶ Διόφαντον.

X. Editi sunt e libris XIII. quos scripserat ad *Dionysium*, nescio quem (Τιμιώτατον Diophantus appellat) & quos in Vaticana MStos asservari jam pridem testatus est Joannes Regiomontanus Præf. in Alfraganum,

a) 14. annos.
b) 7.
c) 12.
d) 5.
e) 42.
f) 4.
Summa 84.

fere deprompta ex editione Merici Casauboni. Notæ quædam perbreves paucis in locis ima pagina adjectæ. In calce voluminis reperies etiam Græce & Latine *Epistolam ad Senatum* c) quæ Justini Martyris Apologiæ subjicitur, hinc Latine *litteras ad Faustinam* Augustam, ex Vulcatio Gallicano in Vita Cassii cap. XI. tum Græce & Latine *Orationem de Commodo* ex Herodiani lib. I. Histor. cap. 4. ac denique Græce Δημηγορίαν περὶ τῆς Καισὰς ἀναιρέσεως ex Xiphilino sive Dionis lib. LXXI. p. 881.

Denique Vir doctus sub literis R. I. latens suadente Viro Cl. Joh. Hudsono Antoninum edidit Oxoniæ e Theatro Scheldoniano Græce & Latine cum selectis & brevibus notis A. D. 1704. 8. *Textum*, inquit, *exhibendum curavi prout editus est a Gatakero, cujus & distinctionem in sectiones retinui, ut & ejus versionem, licet nonnunquam paululum à me immutatum, cum vel Antonini mens vel perspicuitatis aut latinitatis ratio postulare visa est; Latinitati autem non adeo studui ut omnia quæ non essent Ciceroniani ævi vocabula repudiarem, modo auctoris sensum bene exprimerent. Ex Gatakero autem & cæteris omnibus notas quæ mihi maxime placuerunt excerpsi, quibus & meas, parcius licet, addidi. In variantibus lectionibus & doctorum conjecturis, de quibus nonnulli majore quam par est studio decertare solent, modum adhibendum censui -- -- Epistolas etiam quasdam M. Antonini nomen præferentes* Græce & Latine quidem ex Eusebii IV. 13. Hist. & Nicephor. III. 28. Hist. *ad Commune Asiæ*, quam ab Eusebio & Halloixio male ad Antoninum Pium referri docet Valesius: & suppositiam illam *ad Senatum* quæ in Codicibus occurrit Justini Martyris ad calcem Apologetici II. tum Latine *ad præfectum suum & ad Verum*, *ad Faustinam*, & *ad Senatum* ex Avidio Cassio Vulcatii Gallicani c. I. 2. 5. 11. 12. cum notis *imprimendas curavi, ut nonnullas aliorum ad Antoninum datas, quo clarior esset illius in singulis scopus: quamvis de iis omnibus, utrum genuinæ sint, inter doctos non satis conveniat, lectoris tamen judicio submittendas censui, ne quid Antonini à me prætermissum quereretur. Orationes vero duas ex Herodiano & Dione Cassio, quæ tamen*

c Epistola ejusmodi M. Antonini memoratur Tertulliano c. 5. Apologetici, Eusebio V. 5. Hist. Eccles & Orosio VII. 15. Quæ tamen Græce hodie in Justini Codicibus extat & latine è Cod. Bibl. Vaticanæ ab Angelo Roccha est edita, semi Græculi commentitius fœtus videtur Scaligero ad Eusebii Chron. num. MMCLXXXIX. p. 222. Salmasio ad Jul. Capitolinum in M. Antonini vita c. 24. & Samueli Basnagio Annal. ad A. C. 174. n. 9. Huetio demonstrat. Evangel. propos. 3. p. 66. aliisque.

tamen exſtant in priore editione Oxonienſi, utpote ab Hiſtoricis ipſis conſi-Etas conſulto omiſi. Duos etiam indices, unum vocum & locutionum memorabilium, alterum hominum illuſtrium, *quo nihil huic noſtræ editioni deeſſet, adjeci.* Poſteriorem indicem, qualem in aliis editionibus fruſtra quæras, integrum huc apponere operæ pretium eſſe & inſtituto meo congruens exiſtimavi.

IV. Hominum illuſtrium, quorum M. Antoninus in libris ſuis mentionem facit, indiculus.

Adrianus IV, 33. VIII, 5. 21. 37. X, 27.
Agrippa XIII. 31.
Alciphron X. 31.
Alexander *Grammaticus* I, 10.
Alexander *Magnus* III. 3. VI. 24. VIII. 3. IX. 29. X. 27.
Alexander *Platonicus* I. 12.
Andro I. 6.
Antoninus IV. 33. VI. 30. VIII. 21. X. 27.
Apollonius I. 8. 17.
Archimedes VI. 47.
Arius VIII. 31.
Auguſtus IV. 33. VIII. 5. 31.
Bacchius I. 6.
Benedicta I. 17.
Brutus I. 14.
Cadicianus five Cæcilianus IV. 50.
C. Cæſar III. 3, VIII. 3.
Cæſo IV. 33.
Camillus IV. 33.
Cato IV. 33.
Catulus I. 13.
Celer VIII. 25.
Chabrias VIII. 37.
Chiarax vel Charax VIII. 25.
Chryſippus VI. 42. VII. 19.
Crates VI. 13.
Crito X. 31.
Cræſus X. 27. (29.
Demetrius Platonicus VIII. 25. IX.
Democritus III. 3.
Diogenes VIII. 3.
Diognetus I. 6.
Dio I. 14.
Diotimus VIII. 25. 37.
Epictetus VII. 19. XI. 34. 36.
Epicurus IX. 41.
Epitynchanus VIII. 25.
Evdæmon VIII. 25.
Euphrates X. 31.
Eutyches X, 31.
Eutychion X, 31.
Eutychius I, 6.
Fabius IV, 20. XII, 27.
Fauſtina VIII, 25.
Fronto I, 11.
Helvidius I. 14.
Heraclitus III, 3. VI, 42. 48. VIII, 3.
Hipparchus VI. 47.
Hippocrates III, 3.

Hymen X, 31.
Julianus IV. 50.
Leonnatus IV. 33.
Lepidus IV. 40.
Lucilla VIII. 27.
Lupus XII. 37.
Mæcenas VIII. 31.
Marcianus vel Mœtianus I. 6.
Maximus I. 17. VIII. 25.
Menippus VI. 47.
Monimus *Cynicus* II. 15.
Nero III. 16.
Origanio VI. 47.
Panthea VIII. 37.
Perdiccas II. 25.
Pergamus VIII. 37.
Phalaris III. 16.
Philippus IX. 29. X. 27.
Philiſtio VI. 47.
Phocion II. 13.
Phœbus VI. 47.
Plato VII. 48. IX. 29. X. 23.
Pompejus III. 3. VIII. 3.
Pythagoras VI. 47.
Ruſticus I. 7. 17.
Satyrio *Socraticus* X. 31.
Scipio IV. 33.
Secunda VIII. 25.
Severus I, 14. X. 31.
Sextus I. 9.
Socrates III, 3. 6. VI, 47. VII, 19. 66. VIII, 3. XI, 23 25, 28, 29.
Stertinius XII, 27.
Sylvanus X, 31.
Tandaſides I, 7.
Telavges VII. 66.
Theodotus I, 17.
Theophraſtus II, 10.
Thraſeas I. 14.
Tiberius XII. 27.
Trajanus IV, 32.
Tropæophorus X, 31.
Velius Rufus XII. 27.
Verus, Marci avus I. 1. VIII. 37.
Verus Marci frater adoptione VIII. 25.
Veſpaſianus IV, 32.
Voleſus IV, 33.
Xanthippe XI, 28.
Xenocrates VI, 13.
Xenophon X, 31.

V. VERSIONES VERNACULÆ LIBRORUM XII. M. ANTONINI.

Gallice poſt verſionem Auctore B. I. K. Pariſ. 1651. 12. interpretati ſunt perquam eleganter par conjugum præclariſſimum, qui cum matrimonio ſe ſociarent, Græcæ & Latinæ litteræ connubio jungi ſibi dicebantur, *Andreas Dacerius* & *Anna Tan. Fabri* filia, additis etiam notis tam utili atque eximio ſcriptore dignis, & vita Imperatoris præmiſſa, quam Angli deinde in ſuam & Latinam linguam verterunt. *Reflexions Morales de l' Empereur Marc Antonin* &c. Poſt Pariſienſem hujus verſionis editionem A. 1691. factam jam quartum recuſa eſt Amſtelod. 1710. 8. (*Gal-*

[*Gallica verſio M. Antonini per S. B. ex Hiſpanico facta Pariſ.* 1573. 1588. 8. *non eſt librorum Imperatoris de quibus hactenus dixi, ſed Horologii Principum quod ſub Marci Antonini nomine ſcripſit Antonius de Guevarra* * (*Relox de Principes o Marco Aurelio*) editum *Hiſpanice Pincie* 1529. *Hiſpali* 1532. *tum Italice interprete Mambrino Roſſeo A.* 1548. 8. *Venet.* 1581. 4. *& Latine cum commentario Joh. Wankelii, Torgæ* 1601. *fol. Lipſiæ* 1606. 1615. 1624. 1632. *Torgæ* 1611. *Cracov.* 1615. 4. *Francof.* 1664. *& Anglice per Tho. North. Lond.* 1619. 4. *ubi binas Germanicas verſiones & alteram Gallicam præteream.*]

Italice neſcio quo auctore ex Græco translati, cum variis lectionibus e Codd. Græcis & M. Antonini vita prodierunt Romæ 1675. 12. Dodici libri *di ſe ſteſſo & a ſe ſteſſo* &c.

Anglice vertit Mericus Caſaubonus, Lond. 1634. 4. cujus verſio deinde poſt paucos menſes emendatius recuſa, & brevibus illuſtrata notulis, quas vix centeſimam eſſe partem eorum quæ in divinum hunc ſcriptorem notarit, teſtatur Epiſtola 3. ad Gerardum Voſſium. Quinta editio hujus verſionis A. 1692. & ſexta quæ A. 1694. lucem vidit, præmiſſam habet Antonini vitam ex Gallica Daceriana Anglice translatam.

Poſt Caſaubonianam elegantior meliorque *Cl. Collierii* translatio prodiit A. 1701. *the Emperor Marcus Antoninus his converſations with him ſelf, or Moral Meditations* &c. Addita Gatakeri prolegomena, & vita Antonini Daceriana cum locis Scriptorum veterum a Stanhopio additis, & Cebetis Tabula Anglice translata.

VI. EDITIONES PROMISSÆ.

Novam verſionem capitibus & capitum ſummis diſtinctam edere paravit *Caſpar Barthius*, XLIX. 4. Adverſar. una cum commentario cujus ſpecimem exhibet lib. LI. cap. 16.

Scipionem Sgambatum S. I. libros M. Antonini Latine vertiſſe legas in Bibliotheca Jeſuitica Philippi Alegambe.

Dionyſius Petavius lib. III. Epiſtola 56. refert libros M. Antonini recenſere voluiſſe *Caſparum Gevartium*, & alium quendam Hamburgenſem ex Lutherano Catholicum, (*Lucam Holſtenium* opinor.) Atque de Gevartii inſtituto etiam mentio in Gaſſendi Epiſtolis, com-

* Conſer Wankelii præf. ad Horolog. Principum, Nic. Antonii Bibl. Hiſpanam T. I. p. 99. Bailii Lexicon in *Guevarra*, & Voſſium de Hiſt. Græcis p. 255.

Magiſtris, inquit Capitolinus, *ad prima elementa Euphorione litteratore & Gemino Comœdo, Muſico Androne eodemque Geometra, quibus omnibus ut diſciplinarum auctoribus plurimum detulit. Uſus præterea Grammaticis, Græco, Alexandro: quotidianis latinis Troſio* (al. Croſio) *Apro, & Polliene & Eutychio Proculo Siccenſi. Oratoribus uſus eſt Græcis Annio Marco, Caninio Celere, & Herode Attico: Latino, Frontone Cornelio. —— Uſus eſt etiam Commodo Magiſtro, c) cujus el affinitas fuerat deſtinata: Uſus eſt & Apollonio Chalcedonio, Stoico Philoſopho. Tantum autem ſtudium in eo philoſophiæ fuit, ut ad ſcitus jam in Imperatoriam dignitatem, tamen ad domum Apollonii diſcendi cauſa veniret. Audivit & Sextum Charonenſem, Plutarchi nepotem, Junium Ruſticum, Claudium Maximum & Cinnam Catulum Stoicos. Peripateticæ vero ſtudioſos audivit Claudium Severum & præcipue Junium Ruſticum. —— Studuit & juri, audiens L. Volufium Metianum — Frequentavit & declamatorum Scholas publicas, amavitque ex condiſcipulis præcipuos Senatorii Ordinis Sejum Fuſcianum & Auſidium Victorinum, ex equeſtri Babium Longum & Calenum, in quos maxime liberalis fuit.* Cæterum minime aſſentior viro inſigni Merico Caſaubono, qui apud Suidam in ἐπίκτητος de Marco Antonino intelligenda eſſe putabat quæ ibi referuntur de Theoſebio Philoſopho. Nam ex Damaſcio in vita Iſidori apud Photium p. 551. ſeq. conſtat revera fuiſſe quendam Philoſophum Iſidori illius ætate, hoc eſt trecentis amplius poſt M. Antoninum annis, Theoſebium nomine, Platonicæ quidem diſciplinæ addictum, cæterum ætatis ſuæ Epictetum, qui & ὑποθήκας ſcripto complexus fuit, & præterea libellum compoſuerat περὶ τῶν ἐν πολιτείᾳ τῇ μεγάλῃ κακομυθουμένων ſive *de egregie dictis in Politia Platonis.*

II. Bene eſt quod in tot bonorum librorum naufragio ſervati ad nos pervenerunt duodecim ejus, aurei certe & toti ediſcendi libelli *d)* τὰς εἰς ἑαυτὸν (ſcil. ὑποθήκας, præceptorum) quibus ſe ipſe monuit & ſecum illa agitando, ad aſſiduam virtutis ſectationem animum ſuum accendit. *De officio ſuo* inſcriptionem illam reddit Caſpar Barthius ſecutus Guil. Canterum VII. 1. novarum lectionum. Τῆ ἰδίᾳ βίβ ἀγωγήν h. e. *vitæ ſuæ inſtitutionem*, vocat Suidas in Μάρκος. Ti-

c) Vir doctus apud Triſtanum T. I. p. 622. legit: *quo uſus eſt etiam Commodus Magiſtro*, non abſurde.

d) Clariſſ. Dacerius M. Antonini inſtitutum in his libris confert illi Horatiano I. Sat. IV. 133. —— *neque enim cum lectulus aut me porticus excepit, deſum mihi. Rectius hoc eſt: Hoc faciens vivam melius: ſic dulcis amicis occurram. Hoc quidam non belle. Numquid ego illi Imprudens olim faciam ſimile? Hæc ego mecum compreſſis agito labris.* ——

Titulum vero τῶν εἰς ἑαυτὸν *e*) mutuatus videtur Antoninus a Solone, cujus εἰς ἑαυτὸν ὑποθήκας memorat Laërtius II. 61. *De se ipso & ad se ipsum*, vertit Mericus Casaubonus, qui etiam *soliloquia* appellat p. 73. libri de quatuor linguis. Gatakerus *de rebus suis, sive de eis quæ ad se pertinere censebat.* Menagius: *delle considerazioni di se stesso*, in prælectionibus Italice editis ad carmen lyricum septimum Petrarchæ p. 22. Melius certe illi quam qui *de vita sua* inscribunt, ambiguo nimis, & prout verba sonare videntur falso sensu, unde factum ut Historicis scriptis per quosdam male accenseretur. Quanquam vero Caspar Barthius libro LX. Adversariorum p. 2931. *non sine Christianismi aliqua cognitione* hæc προσαγγέλματα (ut vocat Themistius Orat. VI. p. 81.) M. Antoninum scripsisse judicat, tamen satis etiam ex his libris patet, a Christi doctrina fuisse alienum, quin imo Christianis constantiam in fide sua velut meram pertinaciam nullo ex judicio profectam vitio vertit XI. 3. perinde ut a Plinio tanquam inflexibilis obstinatio reprehenditur X. Epist. 97. Itaque permisit etiam persecutionem in Christianos non sane tam levem, ut contendit doctissimus Dodwellus, *f*) sed in qua Lugdunenses & alii *innumerabiles prope*, ut scriptum Eusebio, *g*) *Martyres per universum orbem enituerunt.* In eo etiam falli mihi doctissimus Barthius videtur, quod lib. I. cap. 11. lib. LI. Adversar. cap. 16. & LXII. 5. XLIX. 3. atque alibi putat non integros Antonini libros sed tantum florida atque eclogas ex illis ad nos, excerptasque sententias insigniores perveniisse: Quanquam enim hæc opinio placuit etiam Xylandro, & Joh. Jonsio lib. 3. c. 10. p. 262. de Historiæ Philosophicæ Scriptoribus, atque adeo non valde improbatur Vossio II. 14. de Historicis Græcis; tamen nullo argumento confirmari potest, & levissima

e) Diversum adeo videtur quod memorat Nicephorus III. 31. Hist. Eccles. βιβλίον παιδείας dicatum filio Marco Commodo, πάσης κοσμικῆς ἐμπειρίας καὶ παιδείας μεστόν. Etiam *dialogorum* quos puer suasore Diogneto scripsit meminit Antoninus ipse libro I. sect. 6. Inde *Dialogista* dicitur apud Vulcatium Gallicanum in vita Avidii Cassii c. 3. ubi narrat Antoninum *tantum enituisse in Philosophia, ut iturus ad bellum Marcomannicum timentibus cunctis ne quid fatale proveniret, rogatus sit non adulatione sed serio, ut præcepta Philosophiæ ederet* (Aurel. Victor: *Sectarum arduæ & occulta explanaret*) *nec ille timuit, sed per ordinem paræneseon hoc est præceptionum, per triduum disputavit.*

f) Dodwell. Diss. XI. Cyprianic. §. 53. seq.

g) Eusebius in limine libri V. Hist. Eccles. Confer Theorici Ruinarti præfat. ad Acta Martyrum selecta; D. Christiani Kortholti librum de persecutionibus Ecclesiæ cap. V. & Samuelis Basnagii, Antonii Pagi & Cæsaris Baronii Annales ad postremos annos M. Aurelii, ac Tillemont. Hist. des Empereurs T. 2. p. 737. seq.

Codice CXXXV. Maximum item Tyrium, Egiensem, qui Apollonii Tyanensis vitam scripsit teste Philostrato lib. I. c. 3. & Hierocle apud Eusebium c. 2. Meminit quoque Tzetzes, Chil. 2. hist. 6. & Suidas in Chil. 9. hist. 291. ut pulchre ad Philostratum monuit observatum Blanc ac doctissimo amico nostro Godfrido Oleario.

IX. Verum ut missis infinitis aliis Maximis, quorum in veterum scriptis ac monumentis fit mentio, ad Tyrium nostrum revertar; *auditorem suprimis elegantem in Philosophia, ac disertum*, ut cum Petro Petito lib. 1. Observationum cap. 20. habebunt eum omnes qui legerint; vtro ei vero video a nupero eruditissimo editore quod dixi, p. 330. nimis putide nec ea qua par est modestia eloquentiam suam ac multiplicem eruditionem jactet & efferat, velut eo consilio ut plures discipulos ad se pertraheret, xeniaque ab iis quos jam nactus erat largiora ferret. Attentius tamen legenti illam præclaram dissertationem apparebit longe aliud eo in loco fuisse Maximi institutum, nempe hoc, veram Philosophiam, licet multis & præclaris in auditoriis doceantur à se & aliis, exerpiantque ab audientibus cum plausu, tamen alio adhuc indigere Magistro, & auditoribus qui vita & moribus illum exprimant. Arrigitur id demum pulchrum fore certamen, illam victoriam præstantissimam, si auditores suos habeat in virtutis stadio secum certantes, & in ea vincere se contingat. *Hoc enim uno modo summa cum laude coronari posset, victoriæque spectante tota Græcia à præcone designabor.* ἐγὼ δὲ οὐκ ἀφανὴς ἔσομαι νικῶν ὁμολογῶν καὶ ἀκήρυκτος, καὶ ὑμεῖς θεᾶσθε. *Haud enim, licet victor non ideo fiam, nec coronam consecutus sum, nec vocem præconis audiam.* Τί δὲ ἐμοὶ ὄφελος τῶν πολλῶν λόγων καὶ τοσούτων πόνων καὶ ἀγώνων; ἀγαπῶ, ἀλλὰ τοῦτο ἔχω. δόξα; μέλισσά μοι ὁ χειμάρρους. *Quid enim mihi tam multa verba & assidua illa decertatio? ut laudem consequar? Satis habeo. Ut gloriam? Satias me tenet. Sed tot axes huc rotæ, est qui laudet sermonem, non est sermone uti qui velit, licet & vocem habeat & aures. Laudet Philosophiam nec eam amplectetur, qui & animum habeat & Magistrum.* Ἐπαινείτω πάντες, μιμείται δ' οὐδείς. *Omnes laudant, nemo imitatur.* Inde aliquibus interjectis, ὥστε ἐγωγε, inquit, τῶν μὲν καθ' ἡμᾶς ἀνδρῶν οὐδὲν τῶν ἡμετέρων σιγῶν ἔχων, οὐδὲν σεμνὸν μηδὲ ὑπερφυὲς μήτε ἰδὼν μήτε ἀκούσας πώποτε, νῦν μοι δοκῶ ΤΩΝ ΕΝΕΚΕΝ ΓΑΡΟΤΑΤΑ ΑΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑΥΧΟΤΑΤΑ ΕΙΠΕΙΝ. *Mihi qui de recentibus nostris & fluvido buccinatore tacuerim, nihil grande, nihil jactabundum publice aut privatim dixerim, VESTRA LIBET CAUSA IN PRÆSENS CUM MAXIME GLORIARI*

RIARI ET MAGNIFICE JACTARE. Postquam deinde Scholas Rhetorum & Poëticas, & contentiosæ ac verbosæ Philosophiæ prædicasset, nam ipsius adeo certamen fuisse ex aliorum, ut ex toto contextu orationis patet & manifestissime constat ex verbis p. 388. πάντως μετὰ τῶν σοφιστῶν, ἐπειδὴ τὸ λεγόμενον, ἐγγὺς ἀναφανόμενον ἁρπάσαι ἐθέλει ἕκαστος ὡς ἔστιν ὅτε ἡ Ἰουδαίων Φιλοσοφία πλείοσι τοῖς διδασκάλοις τῶν μαθητῶν. *Sophistarum plane fuit studium. Res hæc ubique obvia ac in ejus generis ingeniis. Quis enim dicere non verebit plures esse qui doceant EJUSMODI Philosophiam quam qui discant.* Deinceps concludit: Τὸ δὲ ἐν Φιλοσοφίᾳ διαπονεῖσθαι, ἐξ ἧσσον ἂν εἴη κάλλιστον τῶν νέων ψυχαῖς ἐνεῖναι, καὶ μάλιστα ἐν τῇ νῦν ἡλικίᾳ τῶν ἀνθρώπων· ἐν ἧσσον γὰρ ἐπὶ τὴν φιλοτιμίαν ἡ δόξα ἀλλ' ἢ λόγοι συνεπιτείνουσιν ἐπὶ τὸ κακίζεσθαι, ἐκεῖνο συμβουλευτέον. *Præcipua autem Philosophiæ pars, & quæ eo ducit sententia præceptore indiget qui animos juniorum erigat. Hodie autem Philosophiæ nihil quam pædagogus aliquis gubernet, eo ejus studium ne quis deducat.*

X. Exstant hujus Maximi Tyrii Διαλέξεις sive λόγοι, *Dissertationes*, Vesalii argumenti XLI. quas in Codice Regis Christianissimi alio ordine quam in MStis aliis, editisque leguntur. Editorum seriem minoribus, Codicis MSti regii vero majoribus numeris significavi. Hemsterhusius noster, Platonicorum dialogorum more, in decem tetralogias (præmissa procemii loco dissertatione Maximi 37.) illas distribuit, testatur eidem Codici MSto hunc præfixum fuisse titulum: Μαξίμου τοῦ Πλατωνικοῦ Φιλοσόφου τῶν ἐν ἁπάσῃ Διαλέξεων ἡ πρώτη τετραλογία Α, Β, Γ, Δ. Καὶ ἑξῆς τὰ λοιπὰ τοῦτον τὸν τρόπον. Inde suspicio est non omnes illas dissertationes à Maximo dictas quando prima vice Romæ verbibatur, sed nonnullas etiam quando alibi. Quin in Græcia habitas aliquas Clariss. Davisius colligit ex verbis supra etiam à me ex diss. XXXVII. adductis: Τότε πρῶτον ἐμαυτὸν εἶδον ἐν τοῖς Παναθηναίοις. *Tum primum*, inquit, *me vidi in Athenæorum publico, in quibus, postquam sententiam de victore tulerunt judices, ego præconum voce renunciabar, ut populus è tota Græcia collectus sciret cui palma esset debita. Manifestum igitur est, si non in Græcia sed Romæ fuerit natus, eum hæc verba facturum, ἐν τοῖς πανηγύρεσι sed ἐν τοῖς ἐμφανίοις fuisse prædicandum. Et sane nescio quid dissimilem, Græcia dixerit quam Roma Maximum videtur cepisse, quod in singulis quibusque fere Dissertationibus summam rerum Græcarum ostendat peritiam, cum res Romanas talluisse nullo indicio constet: cæterum, quod mirum, ad rerum historiam ne semel quidem respexit Maximus.*

Codice CXXXV. Maximum item Ægiensem qui Apollonii Tyanensis vitam scripsit teste Philostrato lib. I. c. 3. & Hierocle apud Eusebium c. 2. Meminit quoque Tzetzes chiliad. hist. 60. 100. sed & Chil. 9. hist. 291. ut pulchre ad Philostratum animadvertunt Blancus ac doctissimo amico nostro Godfrido Oleario.

IX. Verum ut missis infinitis aliis Maximis, quorum in veterum scriptis ac monumentis fit mentio, ad Tyrium nostrum reveriar; *auctorem imprimis elegantem in Philosophia, ac disertum*, ut cum Petro Petito lib. 1. Misc. Observationum cap. 20. habebunt eum omnes qui legerunt, Vitio ei verti video a nupero eruditissimo editore quod diss. XXXVII. p. 386. nimis putide nec ea qua par est modestia eloquentiam suam ac multiplicem eruditionem jactet & efferat, velut eo consilio ut plures discipulos ad se pertraheret, xeniaque ab iis quos jam nactus erat largiora ferret. Attentius tamen legenti illam præclaram dissertationem apparebit longe aliud eo in loco fuisse Maximi institutum, nempe hoc, veram Philosophiam, licet multa & præclara in auditoriis doceantur à se & aliis, exerpiantur ab audientibus cum plausu, tamen alio adhuc indigere Magistro, & auditoribus qui vita & moribus illum exprimant. Arbitratur id demum pulchrum fore certamen, illam victoriam præstantissimam, si auditores suos habeat in virtutis stadio secum certantes, & in eo vinci se contingat. *Hoc enim uno modo summa cum laude coronam auferam, victorque spectante tota Græcia à præcone designabor.* Ἐμοὶ γὰρ οὐ τοῦτο ἔσται ὁμολογῶ καὶ ἀκήρυκτος, καὶ ὑμεῖς δόξετε. *Hactenus enim, licet clamor non desit vester, nec coronam consecutus sum, nec vocem præconis audivi.* Τί γὰρ ἐμοὶ ὄφελος τῶν πολλῶν λόγων καὶ τῆς συνεχοῦς τούτης ἀγωνίας; ἔπαινος; ἀλλὰ τοῦτο ἔχω. δόξα; μεμαχόρηκα ἤδη καὶ κεκράτηκα. *Quid enim mihi tam multa verba & assidua illa decertatio? ut laudem consequar? Satis habeo. An gloriam? Satias me tenet. Sed tot arces hoc rebelli, est qui laudis sermonem, non est sermone uti qui velit, licet & vocem habeat & aures. Laudat Philosophiam nec eam amplectitur, qui & animum habeat & Magistrum.* Ἐπαινοῦσι πάντες, μιμεῖται δ' οὐδείς. *Omnes laudant, nemo imitatur.* Inde aliquibus interjectis, ὥστε ἐγὼ, inquit, τῶν μὲν καθ' ἡμᾶς ἀπάντων ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων σιγὴν ἔχων, καὶ μηδὲν σεμνὸν μηδὲ ὑπέρογκον μήτε ἰδίᾳ μήτε δημοσίᾳ λεγόντων, νῦν μοι δοκῶ ΥΜΩΝ ΕΝΕΚΕΝ ΓΑΥΡΟΤΑΤΑ ΑΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑΥΧΟΤΑΤΑ ΕΙΠΕΙΝ. *Mihi qui de rationibus nostris & studio hactenus tacuerim, nihil grande, nihil jactabundum publice aut privatim dixerim, VESTRA LIBET CAUSA IN PRÆSENS CUM MAXIME GLO-*

RIARI

17. XXVII. Εἰ τέχνη ἡ ἀρετή; *An virtus sit ars sive num doceri queat?*
18. XXVIII. Πῶς ἂν τις ἀλυπ☉ εἴη, *quomodo quis doloris vivere expers possit?*
19. XXXIX. Τί τέλ☉ φιλοσοφίας; *Quis Philosophiæ finis?* Confer infra diss. 34.
20. XXX. Εὐ πρεσγύτερ☉ ὁ τ☉ Κυνικῶ βί☉; *Cynici vitam potiorem esse,*
21. XXXI. Εἰ συμβάλλεται πρὸς ἀρετὴν τὰ ἐγκύκλια μαθήματα; *Num artes liberales aliquid in virtutem conferant?*
22. XXXII. Εἰ γένοιτό τις θεία μοῖρα ἀγαθός; *An aliquis divina sorte bonus fiat?* Confer Dionem Chrysost. Diss. LV. & Petrum Petitum lib. I. Misc. Observationum capite 20.
23. XXXIII. Ὅτι οὐκ ἔστιν ἀγαθὸν ἀγαθοῦ μεῖζον. *Bonum bono majus non esse.*
24. XXXIV. Ὅτι ἔστιν ἀγαθὸν ἀγαθοῦ μεῖζον. *Bonum bono majus esse.* Contra Stoicos. Adde Lipsium lib. 4. manuduct.
25. XXXV. Τῶ θεῶ τὰ ἀγαθὰ ποιοῦν☉ πόθεν τὰ κακά; *Cum DEUS bona facias, unde fiant mala?*
26. XII. α, Τί τὸ δαιμόνιον Σωκράτης; *Quid sit Socratis DEus sive Daemonium?*
27. XII. β, Ὅτι οὐδὲ ἓν Σωκράτης δαιμονᾷ. *De eodem argumento,* de quo vide si quæ dicta a me supra lib. IV. c. II. num. 93. & in Bibl. Latina ubi Apulejl librum de Deo Socratis retuli.
28. XIII. Εἰ αἱ μαθήσεις ἀναμνήσεις; *Utrum disciplinæ sint reminiscentiæ?*
29. VIII. Τίνες ἄμεινον περὶ θεῶν διελαβον, ποιηταὶ ἢ φιλόσοφοι; *Utri melius de Diis senserint, Poëtæ an Philosophi?*
30. IX. Περὶ Μίδου καὶ Φρυγός. *De Mida Phryge.* In aliis Codicibus (ut illo quo interpres Latinus Cosmus Paccius usus fuit), rectius hæc Dissertatio inscribitur: πότερον εὐκτέον ἐστὶ τοῖς θεοῖς, *An orandus sit DEUS?* sive ut est in Codice Regio Paril. αἱ δεῖ εὔχεσθαι;
31. Κ. Ν. l. α, β, γ. Περὶ ἡδονῆς ὅτι οὐ πᾶν ἀγαθὸν, ἀλλ' ἐ βέβαιον. *Voluptatem esse bonum, non tamen esse stabile.* Has tres dissertationes una cum tribus proxime sequentibus manu exaratas exstant in Bibliotheca Cæsarea Vindobonensi.
34. II. Τί τέλ☉ φιλοσοφίας; *Quis sit Philosophiæ finis?* Similis argumenti fuit supra diss. 19.
35. III. Ὅτι ἐστὶ καὶ ἐκ τῶν πολεμίων ὠφελεῖσθαι. *Ex adverso fortuna etiam posse utilitatem percipi.* De eodem argumento Plutarchus lib. de utilitate ex inimicis. Vide si lubet quæ dixi supra lib. IV. c. II. num. 55.

Dissertationum argumenta hæc sunt:

1. XIV. Περὶ τοῦ ἑνὸς καὶ τῶν πολλῶν θεῶν. *Quid sit Deus secundum Platonem?*
2. XV. Περὶ τοῦ εἰ τῶν ἀκουσμάτων αἰσχιόνων. *Utrum refugienda sit inferioris* Sermo *asper, aspernus, odiosus Christianus*, judice Beato Rhenano præf. ad Max. Tyrium, *ut ſi hic auribus vulgo crebrius inculcetur, facile futurum ſpectet, ne infames iſtis bellorum cicatricibus quibus Chriſtiani inter nos concurrimus, aliquando finis imponatur.*
3. XVI. Περὶ τοῦ εἰ μεμιγμένη τοῖς ἀνθρώποις τὸ θεῖον φύσις; *Utrum cuiſquam divinitatis aliqua ſit in noſtra genitura?*
4. XVII. Τίσι χαριστέον τὴν πολλὴν φίλων; *Quomodo ab adulatione amicos diſtingui poſſit?* Hanc diſſ. Latine vertit Jo. *Caſelius*, edidit Roſtochii 1587. 4. Ejusdem argumenti liberum habemus inter ſcripta Plutarchi.
5. XVIII. Ὅτι ὁ πρακτικὸς βίος αἱρετὸν τοῦ θεωρητικοῦ. *Vitam activam contemplativæ præferendam eſſe.* Hanc diſſ. cum quæ proxime ſequitur, latine transtulit *Joh. Reinoldus*, Lond. 1619. 12.
6. XIX. Ὅτι ὁ θεωρητικὸς βίος αἱρετὸς τοῦ πρακτικοῦ. *Vitam otiosam præferendam eſſe contemplativæ.*
7. XX. Εἰ καλῶς ὁ Πλάτων Ὅμηρον ἐστεφάνωσε; *Recte ne Plato Homerum Platæ è Rep. ſua ejecerit?* De hoc argumento vide ſi placet quos laudavi lib. 2. c. 3. ſect. 10.
8. XXI. Τίς ἡ Σωκράτους ἐρωτική; *Qualis fuerit amor Socratis?*
9. 10. 11. XXI. β. γ. δ. περὶ τῶν Σωκράτους ἐρωμένων, καὶ περὶ ἔρωτος. *De eadem Socratis amasia.* Conferi Dan. Heinſii diſſ. de pulchro Socratico, quam notis ad Max. Tyrium ſubjunxit.
10. XXII. Ὅτι, κἂν πάνυ τις Πλάτωνα λέγῃ εὐφραίνειν, ἀλλὰ φιλοσόφων χάριν ἀφεῖναι. *Omni ſermonum ac litterarum voluptate majorem eſſe utilitatem in Philoſophia percipitur.*
11. XXIII. Τίνες λυσιτελέστεροι πόλει, οἱ πρεσβευταὶ ἢ οἱ γεωργοί; Ὅτι οἱ πρεσβευταί. *Uter in Rep. melior ſit, miles an agricola? & prima pro militibus.*
12. XXIV. Ὅτι γεωργοὶ τῶν στρατευομένων λυσιτελέστεροι. *Agricolas utiliores eſſe quam milites in Rep.*
13. XXV. Ὅτι οἱ σύμφυτοι τοῖς ἔργοις λόγοι ἀρίστοι. *Illos ſermones quibus opera reſpondent eſſe optimos.*
14. XXVI. Εἰ ἔστι τις Ὁμήρου αἵρεσις; *An ſit ſecundum Homerum diſciplina in Philoſophia opinio, ſive ſecta?* Hanc diſſ. reſpicit Suidas cum Maximum Tyrium ait ſcripſiſſe Περὶ Ὁμήρου καὶ τίς παρ' αὐτῷ ἀρχαία φιλοσοφία;

37.

17. XXVII. Εἰ τέχνη ἡ ἀρετή; *An virtus sit ars sive num doceri queat?*
18. XXVIII. Πῶς ἄν τις ἄλυπος εἴη, *quomodo quis doleris vivere expers possit?*
19. XXIX. Τί τέλος φιλοσοφίας; *Quis Philosophiæ finis?* Confer infra diss. 34.
20. XXX. Εἰ πρακτέος ὁ τοῦ Κυνικοῦ βίος; *Cynici vitam potiorem esse,*
21. XXXI. Εἰ συμβάλλεται πρὸς ἀρετὴν τὰ ἐγκύκλια μαθήματα; *Num artes liberales aliquid in virtutem conferant?*
22. XXXII. Εἰ γένοιτό τις θεία μοῖρα ἀγαθός; *An aliquis divina sorte bonus fiat?* Confer Dionem Chrysost. Diss. LV. & Petrum Petitum lib. I. Misc. Observationum capite 20.
23. XXXIII. Ὅτι οὐκ ἔστιν ἀγαθὸν ἀγαθοῦ μεῖζον. *Bonum bono majus non esse.*
24. XXXIV. Ὅτι ἔστιν ἀγαθὸν ἀγαθοῦ μεῖζον. *Bonum bono majus esse.* Contra Stoicos. Addè Lipsium lib. 4. manuduct.
25. XXXV. Τοῦ θεοῦ τὰ ἀγαθὰ ποιοῦντος πόθεν τὰ κακά; *Cum DEUS bona faciat, unde sint mala?*
26. XII. α', Τί τὸ δαιμόνιον Σωκράτους; *Quid sit Socratis DEus sive Daemonium?*
27. XII. β', Ὅτι οὐκ ἦν Σωκράτης δαιμονιάς. *De eodem argumento*, de quo vide si quæ dicta a me supra lib. IV. c. II. num. 93. & in Bibl. Latina ubi Apulejj librum de Deo Socratis retuli.
28. XIII. Εἰ αἱ μαθήσεις ἀναμνήσεις; *Utrum disciplinæ sint reminiscentiæ?*
29. VIII. Τίνος ἄμεινον περὶ θεῶν διέλαβον, ποιητοῦ ἢ φιλοσόφου; *Utri melius de Diis senserint, Poëta an Philosophi?*
30. IX. Περὶ Μίδου τοῦ Φρυγός. *De Mida Phryge.* In aliis Codicibus (ut illo quo interpres Latinus Cosmus Paccius usus fuit), rectius hæc Dissertatio inscribitur: πότερον εὐκτέον ἐστὶ τῷ θεῷ, *An orandus sit DEUS?* sive ut est in Codice Regio Paris. εἰ δεῖ εὔχεσθαι;
31. Χρ. Χρ. I. α', β', γ'. Περὶ ἡδονῆς ὅτι οὐκ ἀγαθόν, ἀλλ' οὐδὲ βίβλιον. *Voluptatem esse non bonum, nec tamen esse fugibile.* Has tres dissertationes una cum tribus proxime sequentibus manu exaratas exstant in Bibliotheca Cæsarea Vindobonensi.
34. II. Τί τέλος φιλοσοφίας; *Quis sit Philosophiæ finis?* Similis argumenti fuit supra diss. 19.
35. III. Ὅτι ἔστι καὶ ἐκ τῶν ἐχθρῶν ὠφελεῖσθαι. *Ex adversa fortuna etiam posse utilitatem percipi.* De eodem argumento Plutarchus lib. de utilitate ex inimicis. Vide si lubet quæ dixi supra lib. IV. c. II. num. 55.

36. IV. Πῶς δεῖ τὸν πρὸς φίλον διακεῖσθαι. *Quomodo quis ad amicum se parare debeat.*

37. V. Ὅτι πρὸς πᾶσαν ὑπόθεσιν ἁρμόττει ἡ φιλοσοφία λόγος. *Omni subjecta Philosophiam convenire.*

38. VI. Εἰ θεοῖς ἀγάλματα ἰδρυτέον. *Utrum Diis sint dicandæ imagines.*

39. VII. Εἰ καλῶς ἐποίησε Σωκράτης μὴ ἀπολογησάμενος; *An recte fecerit Socrates quod se non defenderit respondendo.* Memorat & Svidas è Max. Tyrii dissertationibus hoc titulo, εἰ καλῶς ἐποίησε Σωκράτης μὴ ἀπολογησάμενος.

40. XI. Τί ἐστιν ἐπιστήμη; *Quid sit scientia?*

41. XII. Πότερα χαλεπώτερα τὰ σώματος ἢ τὰ ψυχῆς πάθη; *Corporisne an animi morbi graviores sint?* Hanc diss. cum libello Plutarchi, ejusdem argumenti (de quo supra lib. IV. c. 11. num. 84.) latine vertit *Jo. Reinoldus*, Lond. 16. 12.

XI. EDITIONES MAXIMI TYRII.

Latine transtulit primus *Cosmus Paccius* Archi Episcopus Florentinus è MSto Codice quem ad Laur. Medicem cum aliis *Janus Lascaris* è Græcia attulerat. Cosmi frater *Petrus Paccius*, post mortem auctoris Interpretationem editam dicatam Julio II. Pontifici Max. præfixa *Beati Rhenani* ad Joh. Grolierium Lugdunensem Regis Christianiss. à secretis ac insubriæ quæstorem primarium Epistola, qua testatur ad Græca quædam excerpta Latinam Tyrii versionem se recognovisse. Basil. 1519. fol. tum ex castigatione *G. Alberti Pisi*, Paris. 1554. forma minore.

Græce primus ex Codice Arnoldi Arlenii, & altero minus emendato Joannis Stracelii vulgavit *H. Stephanus* Paris. 1557. 8. una cum castigationibus ad calcem libri subjectis, & separatim edita *latina* Paccii interpretatione, sed quam plurimis locis inter excudendum emendata.

Græce & Latine prodiit cum interpretatione & notis *Danielis Heinsii*, (qui Codice MS. Regis Galliæ, beneficio I. Casauboni & excerptis Sixti Arcerii, Codice item Palatino usum se profitetur) Henrici Stephani castigationibus Lugd. Bat. 1607. & 1614. 8. In priore editione latina ad calcem libri separatim exhibentur, & præter Alcinoi introductionem adjuncta sunt Pythagoreorum fragmenta cum versione Guil. Canteri & Apulei liber de Deo Socratis.

alia Photius Cod. XLVIII: δείκνυσι γὰρ ἐν αὐτοῖς πρὸς ἑαυτὸν ἀντιδιατιθέμενα τὰ Πλάτωνος, ἀλόγως καὶ ἀσυλλογίστως καὶ ἀπὸ ψυχῆς καὶ ὕλης καὶ ἀναστάσεως ἀλλήλοις ἀλόγως τε καὶ ψευδῶς εἰσάγοντα. Quæ de noſtro Alcinoo accipienda eſſe libenter mihi perſuaſerim. Nam illum quidem longe antiquioris Alcinoi Apologum omitto Odyſſ. Θ. ſeqq. Ælian. XIII. 14. Hiſt. qui ob longitudinem in proverbium abiit Platoni X. de Rep. Ariſtoteli III. 16. * Rhetor. & Poëtic. c. 16. Polluci ſect. 118. & VI. 120. Diogeniano ac Suidæ memoratum. At non omittendum eſt quod Euſebius XI. 22. præparationis Evangelicæ locum ex Alcinoo (qui in hujus libello iisdem verbis capite 12. hodie legitur) producens ait eum ſe ex Didymo Alexandrino proferre, unde ſuſpicio eſt Didymum ex Alcinoo, ut Voſſius libro de Philoſophorum ſectis c. 16. §. 5. exiſtimabat, ſive potius ut cum Lambecio lib. VII. de Bibl. Vindob. p. 18. malim, Alcinoum è Didymo quædam mutuatum fuiſſe. Fuit & Albinus quidam Platonicus, cujus nomen ab Alcinoo non longe abludit, & cujus εἰσαγωγὴν εἰς τοὺς Πλάτωνος Ἀλκίνους primus Græce & Latine ex Codice Hollſteniano vulgavi ſupra libro III. capite 2. Illiusque Albini mentio quoque inter Philoſophos quibus ad concinnandum florilegium uſus eſt Jo. Stobæus, apud Photium Codice CLXVII. Cæterum, nihil impedit quo minus circa eadem tempora vel deinceps fuerit etiam Alcinous quidam, qui ſimiliter compendium quoddam dogmatum Platonicorum compoſuerit.

XIV. Extat certe ſub Alcinoi nomine ἐπιτομὴ ſive Διδαγμαλιὼν τῶν Πλάτωνος δογμάτων, hi enim tituli in duobus Codicibus Cæſareis occurrunt: ſive ut in editis inſcribitur, εἰσαγωγὴ τῶν δογμάτων Πλάτωνος, *in Platonis doctrinam introductio*, perſpicua & elegans. Auctor ipſe in calce libri εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Πλάτωνος δογματοποιΐαν appellat. Diſtinctionem in capita non eſſe ab auctore, & in antiquiſſimo Codice Cæſareo hunc librum Alcinoi ſine diſtinctione ejusmodi reperiri teſtatur Lambecius lib. VII. p. 125. Quod vero Geſnerus in Bibl. notat Ficini verſionem auctiorem eſſe tribus capitibus XXVI. XXVII. & XXVIII.

F idque

* Verba ejus ſunt: παράδειγμα ὁ Ἀλκίνου ἀπόλογος, ὅτι πρὸς τὴν Περιλόπην ἐν ἡξήκοντα ἔτεσι πεποίηται, ubi recte ἔτεσι pro ἔτεσι, in adagiis ſuis legit magnus Eraſmus, licet alteram lectionem amplectitur Joach. Camerarius commentarius utriusque linguæ p. 153. Sed in numero annorum vitium eſt, atque ἑπτὰ pro ἑξήκοντα legit idem Eraſmus. Novum exemplum ejusmodi Apologi infiniti nobis offert fabula Arabica quæ à mille & una noctibus inſcribitur, licet alioqui nec amœnitate deſtituitur nec ingenio. De Alcinoi pometo ſive hortis, videndus Cerda ad Tertull. de pallio c. 2.

Epicurus, 29. 31. 33. 34.
Epimenides, 22. 28.
Eupolis. 4.
Euripides, 3.
Heraclitus, 25. 29.
Herodotus, 12. 23.
Heſiodus, 8. 13. 14. 16. 22. 26. 29. 33.
Hippocrates, 3.
Homerus, paſſim.
Meleſagoras Eleuſinius vates. 22.
Menander, 30.
Minois leges, 22. 40. Cretenſium lex. 18.
Μύσων Chenenſis, ſapiens, 8.
Oracula, 3. 13. 30.
Orpheus, 21. 29. (cens, 3.
Pherecydes, ὁ Σύρος τὴν ἱστορίαν συγγράψας, 29. terræ motum Sami prædi-
Pindarus, 2. 21.
Plato, 3. 8. 16. 36. &c. ἐκ τῶν Ὁμήρου μεγαλωνύμων, 33.
Prodici fabula de Hercule, 4.
Pythagoras, 9. 15. 28.
Sappho, 8.
Socrates, paſſim.
Steſichorus, 11.
Syracuſii Poëtæ (Epicharmi) dictum τὸν ἐμὸν, τὸν ἐμὸν, 1.
Teleſillæ μέλος 21.
Thucydides, 12. 23.
Timeſias, qui defectum Solis Clazomeniis prædixit. 3.
Tyrtæus, 21.

XIII. ALCINOUS ad initia ſecundi a CHRISTO nato ſæculi a viris doctis refertur, etſi quo tempore vixerit nullo certo argumento conſtat. Et Platonicum quidem fuiſſe ſvadet liber quem ſub illius nomine habemus, niſi putemus alterius etiam diſciplinæ ſectatorem exploratoris inſtar Platonica dogmata accuratius penſitaſſe atque in compendium miſiſſe. Nam Alcinoum Stoicum memorant Philoſtratus in vita Marci Sophiſtæ, Ἀλκίνοε hujus de iride ad illum veluti auctorem a quibusdam relatam indignatus lib. 2. de Sophiſt. p. 528. Certe quisquis fuit, antiquior fuit auctore libri περὶ παντὸς ὑσίας quem Flavio Joſepho quidam, alii Hippolyto Portuenſi Epiſcopo, alii Cajo presbytero tribuerunt, de illo enim hæc inter alia

alia Photius Cod. XLVIII. ἀλκινοου ἢ ἐν αὐτοῖς πρὸς ἑαυτὸν φασκόντος Πλάτωνα, ἐλέγχει ἢ τὸ θεῖ ψυχῆς καὶ ὕλης καὶ ἀναφάσεως ἀλκίνοῦ ἐπιλόγους τε καὶ ψευδεῖς εἰσάγοντα. Quæ de noſtro Alcinoo accipienda eſſe libenter mihi perſuaſerim. Nam illum quidem longe antiquioris Alcinoi Apologum omitto Odyſſ. θ. ſeqq. Ælian. XIII. 14. Hiſt. qui ob longitudinem in proverbium abiit Platoni X. de Rep. Ariſtoteli III. 16. * Rhetor. & Poëtic. c. 16. Polluci ſect. 118. & VI. 120. Diogeniano ac Suidæ memoratum. At non omittendum eſt quod Euſebius XI. 23. præparationis Evangelicæ locum ex Alcinoo (qui in hujus libello iisdem verbis capite 12. hodie legitur) producens ait eum ſe ex Didymo Alexandrino proferre, unde ſuſpicio eſt Didymum ex Alcinoo, ut Voſſius libro de Philoſophorum ſectis c. 16. §. 5. exiſtimabat, ſive potius ut cum Lambecio lib. VII. de Bibl. Vindob. p. 18. malim, Alcinoum è Didymo quædam mutuatum fuiſſe. Fuit & Albinus quidam Platonicus, cujus nomen ab Alcinoo non longe abluđit, & cujus εἰσαγωγὴν εἰς τοὺς Πλάτωνος διαλόγους primus Græce & Latine ex Codice Hollſteniano vulgavi ſupra libro III. capite 2. Illiusque Albini mentio quoque inter Philoſophos quibus ad concinnandum florilegium uſus eſt Jo. Stobæus, apud Photium Codice CLXVII. Cæterum nihil impedit quo minus circa eadem tempora vel deinceps fuerit etiam Alcinous quidam, qui ſimiliter compendium quoddam dogmatum Platonicorum compoſuerit.

XIV. Extat certe ſub Alcinoi nomine ἐπιτομὴ ſive Διδασκαλικὸν τῶν Πλάτωνος δογμάτων, hi enim tituli in duobus Codicibus Cæſareis occurrunt: ſive ut in editis inſcribitur, εἰσαγωγὴ τῶν δογμάτων Πλάτωνος, *in Platonis doctrinam introductio*, perſpicua & elegans. Auctor ipſe in calce libri εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Πλάτωνος δογματοθεσίαν appellat. Diſtinctionem in capita non eſſe ab auctore, & in antiquiſſimo Codice Cæſareo hunc librum Alcinoi ſine diſtinctione ejusmodi reperiri teſtatur Lambecius lib. VII. p. 125. Quod vero Geſnerus in Bibl. notat Ficini verſionem auctiorem eſſe tribus capitibus XXVI. XXVII. & XXVIII.

F idque

* Verba ejus ſunt: παράδειγμα ὁ Ἀλκίνου ἀπόλογος, ὅτι πρὸς τὴν Περιλόγην ἐν ἑξήκοντα ἔτεσι πεποίηται, ubi recte ἕτεσι pro ἔτεσι, in adagiis ſuis legit magnus Eraſmus, licet alteram lectionem amplectitur Joach. Camerarius commentarius utriusque linguæ p. 153. Sed in numero annorum vitium eſt, atque ἑπτὰ pro ἑξήκοντα legit idem Eraſmus. Novam exemplum ejusmodi Apologi infiniti nobis offert fabula Arabica quæ à mille & una noctibus inſcribitur, licet alioqui nec amœnitate deſtituitur nec ingenio. De Alcinoi pometo ſive hortis, videndus Cerda ad Tertull. de pallio c. 2.

ſis. II. *Alii Philoſtrati tredecim.* 12. *Calliſtrati ecphraſes ſive deſcriptiones ſtatuarum* 13. *Alii Calliſtrati.* 14. *De ſcriptis Apollonii Tyanenſis.* 15.

I.

ANtequam alios Philoſtratos perſtringam, dicendum prius eſt de duobus illis quorum ſcripta nonnulla ad nos pervenerunt. Sunt itaque

a) FL. PHILOSTRATUS, *Philoſtrati F. Veri Nepos, Lemnius, auctor Vitæ Apollonii, Iconum (libris 2.) Librorum totidem de * Sophiſtis, Heroicorum & Epiſtolarum, (plerumque ſaltim) & Epigrammatum.*

Flavium appellat Tzetzes ad Lycophronis v. 323. & Chiliad. VI. hiſt. 45. & Varini Lexicon in Πολοξένη; ubi male Φιλῶν pro Φλαούϊον legitur. Ab Euſebio contra Hieroclem, Syncello & aliis *Athenienſis* vocatur, quia docuit Athenis. At Eunapio, Heſychio Illuſtri & Suidæ conſtanter dicitur *Lemnius*, in qua inſula verſatum ſe juvenem innuit VI. 27. Vitæ Apollonii. Sane qui cum Photio Cod. XLIV. & CL. ac Tzetza Chil. VI. hiſt. 45. Tyrium vocant, cum antiquiore Philoſtrato quem de Tyri obſidione ſcripſiſſe Flavius Joſephus l. in Apionem p. 1045. auctor eſt, confundere videntur. Ipſe quidem lib. 2. de Sophiſt. c. XXI. 1. XXIII. 2. 3. XXVII. 3. Proclum Naucratitam, Damianum Epheſium & Hippodromum Lariſſæum Sophiſtas audiviſſe ſe innuit, cujus circa Imperii Severi initia, qui præfuit ab Ao. C. 193 ad 211 & lib. 2. de Vitis Sophiſt. cap. XXIV. narrat ſe fuiſſe inter eos qui Antipatri Severi Imp. filiorum Antonini Caracallæ & Getæ Præceptori applaudentes illum Θείων διδασκάλου appellarent. Innotuit deinde Juliæ Auguſtæ, Imperatoris Severi conjugi μετέχων ἐκ πολλοῦ αὐτῆς χώρας ut ſcribit lib. 1. de vita Apollonii c. 3. h. e. inter eruditorum virorum coronam quam Julia litterarum cupidiſſima ſecum quotidie habebat adſcitus, εἰς δὲ χορὸν ῥητόρων τε καὶ τῶν γραμματικεύοντων, ut illum locum interpretatur Tzetzes Chiliad. IV. v. 306.

* Libros de Sophiſtis fateor tribuiſſe me pridem, neque ut videbar mihi ſine veriſimilitudine Philoſtrato alteri juniori, ſed nunc perſuaſus argumentis eruditis præclariſſimi nuperi Operum Philoſtrateorum illuſtratoris, Godfridi Olearii, non dubito eundem fuiſſe qui vitam Apollonii & qui de Sophiſtis ſcripſit. Etiam ipſe alteri Philoſtrato tribuerat Olearius in notis p. 391.

v. 306. Hujus Juliæ βασιλίδος jussu adeoque superstite adhuc Severo vitam Apollonii ex *Damidis* potissimum commentariis *Maximique Æg*ienſis conſtripſiſſe ſe eodem loco teſtatur Philoſtratus, & libro 2. de Sophiſt. c. V. in vita Alexandri Peloplatonis lectorem ad illam remittens, ἔφην, inquit, σαφῶς ἐν τοῖς εἰς Ἀπολλώνιον. Ad eandem Juliam quam in vita Philiſci Philadelphan vocat, (defunctam A. C. 217.) Epiſtola Philoſtrati decima tertia exſtat. Docuit autem Heſychio illuſtri ac Suida teſte, oratoriam primum Athenis, tum Romæ ſub Severo Imperatore usque ad Philippum qui Imperium obtinuit A. C. 244. Nam Romæ etiam thronum ſive Cathedram Sophiſticam Græcorum Rhetorum illa ætate fuiſſe, Philoſtratus in vita Evodiani, Æliani & Aſpaſii teſtatur.

II. Inter Scripta ejus præcipuum haud dubie eſt de quo jam nonnulla dixi, ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΤΥΑΝΕΩΣ ΒΙΟΣ, *Apollonii Tyanenſis Vita, libris VIII.* Plane enim hos fugit ratio, qui Luciani eſſe exiſtimarunt, ut auctor eſt Philander * ad Vitruvii VIII. 2. forte propterea, quia Philoſtrati quædam cum Luciani Operibus Græce ſunt excuſa. Cæterum iſthoc in opere ut ait Cyrillus 3. contra Julian. pag. 88. ἐξελεγμένας καλλιεπείας conatus eſt Philoſtratus Apollonium veluti Deum quendam venerabilem omnibus & admirandum reddere, unde Eunapius in proœmio ad Vitas Sophiſtarum monet juſtiorem operis titulum fuiſſe futurum ἐπιδημίαν εἰς ἀνθρώπους θεοῦ, & *Hieroclem* in ſuo Philalethe ſive opere adverſus Chriſtianos inter alia Servatorem noſtrum cum Apollonio conferre non dubitavit, cujus impietatem ſingulari volumine quod etiamnum exſtat, refellit *Euſebius* Cæſareenſis. Porro Philoſtrati opus, peſſima fide & data opera ad elevandam Evangeliorum Auctorumque Apoſtolicorum fidem ab eo ſcriptum eſſe, multis diſputant illuſtris Huetius in demonſtratione Evangelica & Robertus ** Jenkinus in obſervationibus ad vitam Apollonii ex tomo ſecundo Hiſtoriæ Imperatorum Tillemontianæ excerptam & Anglice redditam, Artus Thomas notis ad Gallicum Vigenerii Philoſtratum, & Prideauſius in Apollonii vita Anglice ſcripta, quos ſi placet vide.

Lucem vidit Philoſtrati opus *Græce* primum Venet. ex Aldi officina 1502. fol. cum Euſebio adverſus Hieroclem, atque iterum 1535. 8. MStus Græcus Codex membranaceus ſervatur Uratislaviæ in

* Vide ſupra lib. 4. Bibl. Græcæ c. 16 §. ult.

** Acta Eruditor. A. 1704. p. 36. ſeq.

Bibliotheca Gymnasii Elisabethani, teste Gotlobo Kranzio V. C. in memorabilibus illius Bibliothecæ p. 40.

Latine prodiit ex versione *Alemanni Rinuccini*, edente Philippo Beroaldo, Bononiæ, typis Benedicti Hectoris, 1501. fol. cum præfat. Beroaldi ad discipulum suum Baptistam de Comite, Mediolanensem. Deinde Venet. apud Aldum 1502. fol. & ex *Gisberti Longolii* recognitione cum adjectis ad margines scholiis Colon. 1532. 8. additio nem quoque Beroaldinam in 8. fine loci & temporis anctiorem memorat laudatus Olearius, quam haud vidi, nec minus Parisiensem 1555. 12. apud Begvinum, in qua pauca quædam reddita commodius, & cujus sphalmata nonnulla emendantur in Latini Latinii Bibliotheca sacroprofana T. 2 p. 39 40.

Græce & Latine cum Rinuccini versione per *Fed. Morellum* recognita Paris. 1608. fol. adjunctis Eusebii libro adversus Hieroclem cum versione Zenobii Acciajoli Florentini, & reliquis Philostrati utriusque scriptis & Callistrati Ecphrasibus. In Græcis Aldinam fere expressit, usus præterea Codd. Bibl. Regiæ & Pauli Petavii cum glossis Græcis, nec minus castigationibus quas Codici suo doctissimus Vir, Adr. Turnebus adscripserat.

Gallice ex versione *Blasii Vigenerii* Borbonii, A. 1596. quam cum Iacobo Amioto communicasset Henricus III. Galliæ Rex, miratus dixit se hactenus semper ita existimasse, quod hoc opus in linguam Gallicam transferri commode non posset. Sane Regi eidem versionem Gallicam Philostrati à se pridem flagitanti, hoc Amiotus respondederat, & quod fieri bona translatio libri illius non posset prætendebat. Vide Baxii Lex. in Amioto T. 1. p. 234. Prodiit ex versione ejusdem *Vigenerii* per *Fed. Morellum* recognita additis notis *Arti Thomæ* Domini de Embry, Parisiensis. Paris. 1611. 4.

Italice Venet. 1549. 8. *Francisco Baldello* interprete.

Anglice libri duo primores cum notis satis copiosis ad singula capita auctore *Carolo Blount*. Eond. 1680. fol. Notæ feruntur partem excerptæ è schedis Baronis Herberty de Cherbury: Auctor vero nec ingenio alioqui nec destitutus eruditione, passim in illis præ se fert animum à Christianismo abhorrentem, quem Oraculis rationis quoque & aliis diatribis pridem testatus miser denique necem ipse sibi conscivit A. 1693. ob negatum ut ajunt gloris conjugium, quod licitum esse singulari scripto contenderat.

III. Locus

III. Locus Sidonii VIII. Epist. 3. quo ait se Apollonii Pythagorici Vitam ad Leonem Evarigis & Alarici Regis Consiliarium mittere, *non ut Nicomachus senior è Philostrati, sed ut Tascius Victorianus è Nicomachi libello exscripsit*, cum Sirmundo eruditissimo Viro ita videtur esse intelligendus, ut Nicomachus & Victorianus non sint nomina auctorum qui post Philostratum Apollonii vitam scripserunt, neque scribarum antiquariorum, sed virorum clarissimorum qui ab antiquariis mendose scripta per otium & animi gratia castigabant. Idem enim Sirmondus testatur exstare Codices MSS. T. Livii in quibus Nicomachum & Victorianum eandem operam illi quoque impendisse annotatum est his verbis: *Nicomachus Dexter V. C. emendavi ad exemplum Parentis mei Clementiani, ab urbe condita - - - - Victorianus V. C. emendabam Dominis Symmachis.* Et alio loco: *Emendavi Nicomachus Flavianus V. C Prefectus urbi apud Hermum, ab urbe condita - - - - Victorianus V. C. emendabam Dominis Symmachis.* Laudatur Philostratus ab Isidoro Pelusiota lib. 1. Epist. 389. Ἔχεις τὸν Φιλόστρατον, ἀνεψιὸς καὶ ἑταῖρος (Ἀπολλωνίου) ἀκριβέστερον. Καὶ μάθοις ἂν ἐκεῖθεν σοφιστῶν γραμματικῶν ἐχθροὶ καὶ φιλίαι, οἷς ἐκεῖνος, καὶ πῶς ἐπολιτεύσαντο. Vide & Photium Cod. XLIV. & CCXLI. ubi prolixa è Philostrato excerpta, è quibus aliquando emendare codices editos licet. De dictione Philostrati judicium exstat p. 13. edit. Hæschelii & p. 540. Mirum est à Photio his idem opus recenseri: itaque H. Valesius vir doctissimus magnam Bibliothecæ Photianæ partem alteri auctori tribuebat.

IV. ΗΡΩΪΚΑ. *Heroica* sive Dialogus Vinitoris cum Phœnice in prædio quodam ut fingitur, non longe ab Eleunte Thraciæ opido habitus quo Heroës XXI. qui bello Trojano interfuere describuntur & celebrantur. Prodiit *Græce* ad calcem scriptorum Luciani Venet. apud Aldum 1503. & 1522. fol. etiam apud Juntas, Florentiæ fol. & Venet. 1550. 8. *Latine* vertit *Stephanus Niger* Mediolani 1517. fol. & 1521. 4. & Basil. 1532. 4. *Græce & Latine* cum Nigri versione habetur in editione Operum Philostrati Morelliana Paris. 1608. fol. p. 631. — 729. Meminit hujus scripti Suidas qui vocat Ἡρωϊκόν. Nonnulla Heroicorum uti Iconum quoque Philostrati loca illustrat Jo. Fridericus Gronovius Distribis ad Statium. Divisio in capita titulique capitum non sunt ab ipso Auctore, qui hoc opere cum Homericis descriptionibus certare voluit, ut doctissimo Olearius pulchre animadversum.

V. ΕΙΚΟΝΕΣ *Imagines* LXVI. porticus Neapolitani libris duobus diserte & eleganter descriptæ, quas his verbis laudat Philostratus

tus junior in præfatione ſuarum imaginum p. 871. ἐπειδὴ δὲ τὰς γραφὰς ἐργον ἐνόμισαν ἀναθεῖναι τῇ Ἥρᾳ ὁμωνύμῳ καὶ μισγούσῃ λίαν ἀτρεκὴς ὁ γλαύκωμα ἔχωσιν. ξὺν ὅπλοις τε πεζομαχίαν καὶ τόνον. Τούτῳ καὶ ἔχει χωρῆσαι θαλάττιος &c. In Codicibus quibusdam MSS. ut Vaticanis & Gudiano (qui nunc inſertus eſt Bibliothecæ Sereniſſ. Ducis Guelpherbytani) ſcholia *Manuelis Moſchopuli* adjuncta leguntur, hactenus perinde ut *Maximi Planudis* Technologia in easdem imagines adhuc inedita. Editæ tamen ſunt una cum Phrynicho & qui ſæpe ad Philoſtratum velut Atticiſſimi eximium auctorem provocat Thomæ Magiſtri eclogis dictionum Atticarum, voces Atticæ ab eodem Moſchopulo ex Imaginibus Philoſtrati ordine literarum notatæ, τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογὴ ἐκλεγεῖσα ἀπὸ τῆς τεχνολογίας τῶν εἰκόνων τοῦ Φιλοστράτου, ὑπὸ Μοσχοπούλου τοῦ σοφιστοῦ καὶ μαγίστρου τοῦ Μοσχοπούλου, καὶ ἀπὸ τῶν βιβλίων τῶν ποιητῶν. Venet. 1524. fol. apud Aldum & Pariſ. apud Vaſcoſan. 1532. 8. Has imagines Meurſius antiquiori cuidam tribuit Philoſtrato, ſed nullum video argumentum firmum quo demonſtret falſam eſſe ſententiam Suidæ, qui vitam Apollonii & Imaginum libros ad unum eundemque auctorem refert, licet fateor eum alioqui ubi de Philoſtratis agit, non eſſe per omnia valde accuratum. Idem Suidas libros quatuor memorat εἰκόνων ſive ἐκφράσεων, ſed duo tantum exſtant, qui cum verſione *Stephani Nigri* Mediolanenſis leguntur in editione operum Philoſtrati Morelliana p. 730. ----- 831. Sæpius antea cum Heroicis lucem Græce viderant, quorum jam editiones recenſui. Nigri autem interpretatio prodierat Mediolan. 1521. 4. per Jo. de Caſtelliano & Baſil. 1532. 4. una cum verſione aureorum carminum Pythagoræ, Muſonii Oratione de optimo principe, Iſocratis Oratione de Regiis muneribus, collectaneis quibusdam ex Athenæo, & ipſius Nigri commentariis in aurea carmina & præfationibus ad Homerum, Pindarum & T. Livium. *Antonini Banſinii* verſionem Latinam quia inedita eſt prætereo. At *Blaſii Vigenerii* verſio non omittenda, qui cum figuris in æs inciſis, argumentis & commentario erudito Imagines utriusque Philoſtrati & Calliſtrati Ecphraſes Gallice edidit Pariſ. 1578. recuſas 1596. 1615. 1629. 1637. fol. Ex Latina potius verſione quam ex Græco contextu interpretationem ſuam adornaſſe obſervat Franciſcus Vavaſſor de vi & uſu quorundam verborum latinorum: *Blaſium Vigenerium Philoſtrati Gallicum interpretem recordor exultum vel potius nimium in citandis & proferendis undiq; ſcriptis Græcorum fuiſſe, qui Græca tamen non ex Græcis, ut æquum ſed ex latinis Gallice*

lice reddidisse videatur. Eundem animadverto in hisce latinis quæ sola consuluit vertendi causa, vel negligenter se vel parum intelligentem præbuisse, virum alioqui acrem & studiosum. Addamne quod Philostrati Icones à Patre suo latinis redditas versibus testatur & loca quædam exinde profert *Mauffacus* ad Aristotelis historiam animalium pag. 1247. seq. Aristænetum descriptionum Philostrati imitatorem notat Josias Mercerus.

De EPISTOLIS Philostrati dixi lib. 2. c. 10. §. 26. Suidæ appellantur Ἐπιστολαὶ ἐρωτικαί. Sed non omnes sunt illius argumenti. Itaque cæteras alteri Philostrato tribuit doctissimus Olearius, quod de prima saltim certum est.

Ex EPIGRAMMATIBUS quæ à Philostrato scripta notat Suidas, unicum exstat libro VI. Anthologiæ p. 452. in Telephum vulneratum.

VI. Βίοι Σοφιστῶν *Vitæ Sophistarum libris II.* quos inscripsit *Antonio Gordiano* Consuli (ita enim differte legit MS. Codex meus qui olim fuit præstantissimi Putschii) qui primum Consul fuit Anno Christi 239. & secundum Anno 241. Itaque alterutro horum annorum editas ab eo has vitas est necesse, quo tempore jam ætatē provectus (ἱκανῶς γηράσκων) docebat Romæ Aspasius Hippodromi, quem auctor etiam auscultaverat, auditor. Unde nec Philostratum cum ista scriberet admodum juvenem fuisse constat. Dividit autem Sophistas in duo genera, unum Philosophiam simul professorum & alterum mere Rhetorum, itaque de illis primo, de his secundo loco agit. Qui porro ab illo servato temporis ordine * celebrantur, hi sunt; LIBRO PRIORE; *Eudoxus*, *Leo* Byzantius, *Dius* Ephesius, *Carneades* Athenienſis, *Philostratus* Ægyptius, *Thcomnestus* Naucratites, *Dio* Prusæus cognomento Chrysostomus, *Phavorinus* Arelatensis. *Gorgias* (qui familiam ducit inter Rhetores sive Sophistas antiquiores proprie dictos) Leontinus, *Protagoras* Abderites, *Hippias* Eleus, *Prodicus* Chius, *Polus* Agrigentinus, *Thrasymachus* Carthaginiensis, *Antiphon* Rhamnusius, *Critias* Athenienſis, & *Isocrates*. Tum *Æschines* (ὁ δευτέρας, ut Philostrati verbis utar, σοφιστικῆς ἀρξάμενος) *Nicetes* Smyrnæus (ad quem omissis Aribarzane Cilice, Xenophrone Siculo & Pythagora Cyreniaco tanquam ineptis Sophistis properare se ait) *Isæus* Assyrius, *Scopelianus* Herodis Attici præceptor, *Dionysius* Milesius, *Lollianus*

* Confer Jac. Prizonii V. C. Præf. ad Æliani Varias Historias.

nus Ephesius, *Marcus* Byzantius, *Polemo* Laodicenus & *Secundus* Atheniensis. LIBRO POSTERIORE *Herodes* Atheniensis, *Theodotus*, *Aristocles* Pergamenus *Antiochus* Ægæus, *Alexander* Seleucienſis cognomine πλατωνικός quasi luteum Platonem dicas, *Varus* Pergæus, *Hermogenes* Tarsensis *Philager* Cilix, *Aristides* Adrianensis, *Adrianus* Phœnicius, *Chrestus* Byzantius, *Pollux* Naucratites, *Pausanias* Cappadox, *Athenodorus* Ænensis, *Ptolemeus* Naucratites, *Evodianus* Smyrnæus, *Rufus* Perinthius, *Oenomarchus* Andrius, *Apollonius* Naucratites: *Apollonius* Atheniensis, *Proclus* Naucratites, *Phœnix* Thessalus, *Damianus* Ephesius, (omisis tanquam indignis illo censu Sotero, Soso, Nicandro, Phædro, Cyro & Phylace) *Antipater* Hieropolitanus, *Hermocrates* Phocensis, *Heraclides* Lycius, *Hippodromus* Thessalus, *Varus* Laodicensis, *Quirinus* Nicomediensis, *Philiscus* Thessalus, *Ælianus* (male bis in Codice meo MS. Philinus) Romanus, *Heliodorus* Gallus, & *Asphasius* Ravennas.

Apud Salmasium ad Spartiani Hadrianum c. 15. ubi Philostratus in Antenoris Sophistæ vita laudatur, pro *Antenoris* legendum *anterioris*, Philisci nimirum, quæ vitam Heliodori, de quo ibi Salmasius, præcedit. Corrupti quoque sunt Suidæ codices in quibus memorantur libri quatuor de Sophistarum vitis, non plures enim scripsisse duobus qui exstant, & ipse Philostratus profitetur, & satis apparet ex libri posterioris clausula, qua testatur se in suis temporibus definere. Meminit hujus operis Eunapius in proœm. Φιλόστρατος μὲν ὁ Λήμνιος τὰς τῶν ἀρίστων (φιλοσόφων τε ἀνδρῶν καὶ σοφιστῶν) ἐξ ἐπιδρομῆς μετὰ χάριτος παρέπεμψε βιῶς. *Philostratus Lemnius præcipuorum Sophistarum vitas jucundo dicendi genere obiter delibavit.* Synesius Dione: Φιλόστρατος μὲν ὁ Λήμνιος ἀναγεγράφων τὰς βίους τῶν μάχης αὐτῷ σοφιστῶν ἐν ἀρχῇ δὲ λόγε δύο μερίδας ποιεῖ &c. Prodierunt *Græce* cum Heroicis & imaginibus, Venetiis ac Florentiæ in fol. tum castigatius Venet. 1550. 8. In Latinam linguam perinde ut Heroica, imagines & Epistolas convertit dicavitque Matthiæ Corvino Hungariæ R. *Antonius Bonfinius* teste Lambecio II. de Bibl. Vindob. pag. 995. Vitæ Sophistarum solæ ex ejus versione editæ sunt ex ædibus Schurerianis A. 1516. 4. cum præfatione Nicolai Gerbelii: tum Basileæ A. 1563. Hinc cum eadem interpretatione sed sexcentis a se ut ait mendis purgata has vitas exhibet *Federicus Morellus* in Græcolatina sua Philostrati editione. Nihilominus tamen sat multa reliquisse castiganda, constat eruditis. Falsa interpunctione lapsum creberrime in Philostrato vertendo Bonfinium notavit Gatakerus

Adversar.

Adversar. Miscell. c. 16. Aliam sed hactenus ineditam *Jodoci Kimedoncii* interpretationem cum ejus notis habuit Gothofredus Jungermannus, ita enim ille in literis ad Eliam Putschium datis 16. Febr. Ao. 1603. *De Philostrati editione an cogitatis? scribe. Nam hic plura auxilia. Habeo enim apud me a Grutero Philostrati εἰκόνας, ἡρωϊκὰ, βίους σοφιστῶν* item *Φιλοστράτου νεωτέρου εἰκόνας, Καλλιστράτου εἰκόνας, omnia olim edita Venetiis Græce libello in 8. Habeo denique doctissimi juvenis Kimedoncii versionem horum libellorum, ut & Philostrati Epistolas ex MS. Palatino auctiores, & in omnia hæc vetas copiosas Kimedoncii, quas morte præventus edere non potuit.*

VII. SCRIPTA DEPERDITA ejusdem Philostrati hæc porro observabis. Suos λόγους Κορινθιακοὺς memorat ipse lib. IV. cap. 14. de Vita Apollonii p. 202. Λεξικὸν Ῥητορικὸν Photius cod. 150. ait enim ejusdem esse qui Vitam Apollonii scripsit, etsi eum non Lemnium vocat sed Tyrium, perperam quidem ut existimo. Suidas refert ejus μελέτας sive *declamationes*, Διαλέξεις* sive λόγους h. e. *dissertationes*, quarum VI. 36. vitæ Apollonii etiam mentio, tum Αἶγας ἢ περὶ αὐλῶν *Capras* sive *de tibiis*, & ἀγορὰν *Forum*. Porro notandum quod idem Suidas huic Philostrato tribuit vitas Sophistarum, licet juniori ab aliis adscribi Philostrato postea scriptum reliquit. At Λόγοι πρὸς Εὐφράτην ad quos libro prima de Vita Apollonii cap. 14. lector remittitur, & ψευδὴ Euphratis γράμματα sunt Euphratis in Apollonium criminationes, & Apollonii Apologia quæ libro octavo vitæ continetur, ut ab eruditissimo Oleario recte notatum.

β) PHILOSTRATUS *Nerbiani F. Lemnius, junior & prioris sororis filius, Auctor libri Iconum singularis, & quarundam Epistolarum.*

VIII. De hoc Suidas: Φιλόστρατος Νερβιανοῦ, ἀδελφόπαις Φιλοστράτου τοῦ δευτέρου, Λήμνιος καὶ αὐτὸς, σοφιστὴς, ὃς παιδεύσας ἐν Ἀθήναις, τελευτήσας ὢν καὶ ταφεὶς ἐν Λήμνῳ, ἀκμαστής τε καὶ γαμβρὸς γεγονὼς τοῦ δευτέρου Φιλοστράτου. De hoc intelligenda quæ de Philostrato Lemnio in vitis Sophistarum scribuntur, ut quod annos viginti duos natus sub

* Fragmentum διαλέξεως de naturæ & νόμου sive artis inter se comparatione atque concordia quod inter Epistolas Philostrati in Codice Vaticano reperit Græce cum versione sua exhibet Godfridus Olearius V. C. præfat. ad Epistolas Philostrati p. 912. — — 914.

Hippodromo periculum extemporalis orationis fecerit lib. 2. cap. XXVII. n. 3. & quod anno ætatis vigesimo quarto λειτυργιῶν ἀτέλειαν immunitatis beneficium, pro declamatione acceperit ab Antonino (Caracalla qui Imperii habenas gerere cœpit A. C. 212.) in vita Philisci lib. 2. c. XXX. tum quod Ælianum qui in Imperatorem jam defunctum Elegabalum ut probe observatum V. C. Jacobo Perizonio est) invectivam scripserat, cui fecerat titulum κατηγορία Γύπιδος, reprehendit mortuo insultantem quem vivum extimuisset, ἐγώ σε, inquit, ἐθαύμαζον ἂν, εἰ ζῶντος κατηγόρησας· νῦν γὰρ δὴ τὸ μὲν ζῶντα τὴν τύραννον ἐπικόπτειν ἀνδρὸς, τὸ δὲ ἐπεμβαίνειν νεκρῷ παιδός. in Æliani vita lib. 2. c. XXXI. (Periit Elegabalus A. C. 221.) Denique quod in extremo ejusdem secundi libri cum Philostrati Lemnii disidium cum Aspasio & Epistolam περὶ ξ πῶς χρὴ ἐπιστέλλειν (primam ex Epistolis Philostrati quæ hodie exstant) memorasset, elogium ejus prætereundo texit his verbis: περὶ δὲ Φιλοστράτου τοῦ Λημνίου, καὶ τίς μὲν ἐν δικαστηρίοις ὁ ἀνὴρ οὗτος, τίς δὲ ἐν δημηγορίαις, τίς δὲ ἐν μελέταις, ὅσος ἐν σχεδίῳ λόγῳ, οὐκ ἐμὸν πρὸς αὐτοὺς ἦν. *De Philostrato Lemnio quis in foro vir iste, qualis in concione, qualis in scriptis, qualis in declamationibus, quantus denique in extemporali genere dicendi, meum non est exponere, neque enim fidem essem inventurus, qui gratia id dare possim videri, quandoquidem amicitia cum eo mihi interfuisset.* Quoniam scribit Φιλοστράτου ἦν, suspiceris eum tunc jam obiisse (juniorem licet, at non multis adeo annis) cum Philostratus alter ætate jam provectus libris de Sophistis colophonem imponeret. Extant hujus.

IX. ΕΙΚΟΝΕΣ, *Imaginum liber singularis* sive descriptio peramœna imaginum duo deviginti, quam imitatione senioris Philostrati, sui μητροπάτορος hoc est avunculi composuisse se testatur in loco quem supra de illius imaginibus cum agerem produxi. Prodierunt cum iisdem *Græce*: & *Gallice* quoque interprete *Vigenerio*. Sed Latine vertit *Federicus Morellus*, cum cujus interpretatione exstant in editione Philostrati Morelliana p. 832 ---- 863. Parisiis 1608. fol. Nam *Antonii Bonfinii* versio inedita adhuc delitescit.

X. Perdita hujus Philostrati scripta sunt quorum Suidas mentionem facit, Παναθηναϊκὸς, Τρωϊκὸς (nisi Heroica alterius Philostrati per hunc intelligenda sint, cui sententiæ favet ipse Auctor Τρωϊκὸν λόγον illa apellans, & Homerum scribens λόγον ὑποθέσθαι τὸν Τρωϊκὸν

κὸν p. 692. & 694.) Ἀφροδίτης ὑ ὁμηρῳ ἀσπιδος (Iliad. Σ.) & Μελέτας sive declamationes quinque.

XI. Operum Philostrati utriusque editiones promissæ, & recens vulgata Lipsiensis, Rev. & clariss. Viri GODFRIDI OLEARII.

Illustris doctrinæ Virum *Jo. Georgium Gravium* quem Annus 1703. elegantioribus literis abstulit, novam molitum esse Philostrati editionem didici ex Merici Casauboni Epistola 15. & ex præfatione qua ei dissertationem suam de novi Homeri editione inscripsit Lond. 1658. 8. Ante annos non ita multos *Richardus Bentleius* vir eruditissimus luculentam Philostrati editionem parare cœpit, diligentissime castigatam & nova instructam versione & notis. Hujus primum folium Lipsiæ excusum vidi Anno 1691. sed nescio quomodo institutum mox iterum omissum est. Confer W. E. Tenzelii menstruos dialogos A. 1691. p. 521. Ab eo tempore Rev. *Henricus Muhlius* Superintendens hodie Generalis Holsatiæ, & Celsissimi Ducis a Sacris, eundem in se laborem susceperat, & eo nomine literas dederat ad Nesselium, ut ex thesauro librario Augustissimi Cæsaris MStorum in illa Bibliotheca Codicum Philostrateorum copia sibi fieret. Verum & hæc spes paulo post decollavit. Literas illas dialogis suis idem clariss. Tenzelius inseruit, quas vide si placet Anno 1693. p. 882. seq.

Novissime *Huguetani* novam curaturos se polliciti sunt Philostrati editionem in Belgio, Morelliana longe meliorem, idque significari fecerunt publice in Memoriis Trevultinis Anni 1701. parte priore p. 273. seq. edit. Amstelod. ubi nonnulli errores in Philostrato Parisiis excuso notantur. Sed ut audio illa quoque cura jam pridem est abjecta ac deposita.

Reliquum itaque fuit ut eruditorum expectationi tandem satisfaceret (quod ex asse fecit, præstare majora quam promittere solitus) felicis ingenii & doctrinæ exquisitæ vir *Godfridus Olearius* utriusque nuper linguæ & jam S. Theologiæ in Academia patria Lipsiensi Doctor publicus longe dignissimus, præbente sumtus *Thoma Fritschio*, Bibliopola, cui non magis cordi est lucrum vile quam literarum splendor ac decus. Vere affirmari potest, vix ullum nostra ætate Græcum auctorem tam diligenter & docte expolitum prodiisse sive Græca ad MSS. codices Vaticanos, Anglicos, Uratislav. & in vitis So-

phiſtarum ad Putſchianum meum caſtigate edita, ſive verſionem perſpicuam atque accuratam quæ tota fere nova addita eſt, ſive adjunctas notas præclaras & prolegomena doctiſſima præmiſſa reſpicias, Tabulæ quoque Chronologicæ & indices adjecti Lectorum commodis bene conſulunt, & chartæ typorumque nitor eximius oculos delectat. Lucem vidit opus decori utique auctori ſuo ſemper futurum Lipſiæ 1709. fol. de cujus apparatu & rationibus operæ pretium eſt videre Acta Eruditorum illius Anni p. 433. ſeq. ubi obiter etiam p. 439. ſeq. reſpondetur ad obſervatiunculas è Bibl. Schurtzfleiſchiana editas ſub titulo *Spicilegii aliquot in Philoſtratum animadverſionum*, Witebergæ 1709. pagina unica. fol.

XII. Alii Philoſtrati.

1) Philoſtratus Ægyptius Sophiſta, Philoſophis ſe ingerens Academicis, qui Cleopatræ adfuit in Ægypto & in Sicilia verſatus eſt tempore Cæſaris. Vide Plutarchum in Antonio pag. 947. & in Catone minore pag. 787. Epigramma Crinagoræ lib. 3. Anthologiæ pag. 310. & Philoſtrati vitas Sophiſtar. lib. 1. p. 490. ſeq. verum apud quem οἶδα non reddendum eſt *vidi* (unde caſtigandus Voſſii error p. 136. de Hiſt. Græcis) ſed *novi*. In antiquis Plutarchi verſionibus pro Philoſtrato male legitur *Soſtratus*, ut notatum Leopardo XIV. 17. emendat.

2) Philoſtratus, Veri F. patria Lemnius, Sophiſta eximius qui docuit Athenis, Flavii Philoſtrati qui vitam Apollonii ſcripſit Pater ſcripſit teſte Suida λόγους παναγυρικοὺς πλείους, λόγους ἐλευσινιακοὺς δ', μελέτας, ζητήματα πρὸς τοὺς ῥήτορας, ῥητορικὰς ἀφορμάς, περὶ ξ ὀνόματος πρὸς τὴν σοφιστὴν Αντίπατρον. περὶ τραγῳδίας β. βλία γ'. γυμνασικὸν περὶ τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐπιτελουμένων. Διθυραμβικόν, Πρωτέα, Κύνα ἢ Σοφιστὴν, Νέρωνα θεατὴν, unde Suidas præter rem tradidit eum vixiſſe ſub Nerone, cum longe juniorem fuiſſe oporteat qui ſcripſit contra Sophiſtam Antipatrum liberorum Severi Præceptorem) Τραγῳδίας μγ', καὶ Κωμῳδίας ιδ'. Ait præterea eum ſcripſiſſe, ἑτέρα πλείονα καὶ λόγων ἄξια. Ab utroque horum diverſus ut videtur fuit.

3) Philoſtratus Hiſtoricus quem laudat Joſephus X. 11. Antiqu. καὶ Φιλόστρατος ἐν ταῖς Ἰνδικαῖς αὐτοῦ καὶ Φοινικικαῖς ἱστορίαις. Et lib. 1. contra Apionem p. 1045. περὶ τούτων γὰρ συμφωνεῖ Φιλόστρατος ἐν ταῖς

τῶν ἱστοριῶν μεμνημένος τῆς τύχης πολλαχοῦ. Easdem historias laudat Syncellus p. 221.

4) Philostratus Euboënsis quem naturæ piscium gnarum celebrat Plutarchus de solertia animalium p. 965.

5) Philostratus Athenienſis Historicus sub Imp. Aureliano clarus, de quo Syncellus in Chronographia p. 384.

Philostrati Peripatetici mentio apud Macrobium lib. 1. Saturnal. c. 11. sed legendum *Theophrasti*, ut pridem observarunt viri doctissimi.

In Gyraldi dialogo III. de historia Poetarum p. 143. & ex eo apud Vossium de Poëtis Græcis p. 94. laudatur *Philostratus Atheniensis* qui Epaminondæ & Pelopidæ vitas literarum monumentis commendavit & qui Theseida composuit. Sed ex Laërtii Xenophonte II. 59. legendum Πυθοστράτου vel potius Νικοστράτου, neque hic composuit vitam Epaminondæ & Pelopidæ sed Xenophon hujus frater. Similiter Tzetzes ad Lycophronem non Philostrati librum de Cypro laudat, ut scribit Vossius de Hist. Græcis, sed Philostephani.

Φιλόστρατος Φαλεύς in Varini Camertis Lexico, ubi de Polyxena agit, puto male excusum esse pro Φιλόστρατος ὁ Φλαδεύς. Videtur enim respicere Philostrati senioris Icones, in quibus de Polyxena in eam sententiam differit p. 713. seq. edit. Morelli.

Fuit & 6) Philostratus Pellenensis, quem cognitioni de supplicio Antiphonis Rhetoris præfuisse Athenis Olymp. XLII. testatur Plutarchus in vitis decem Rhetorum p. 833. Idem forte quem perstringit Aristophanes equitibus, & cujus meminit Demosthenes Orat. in Neæram.

7) Philostratus Epirotarum dux Anno U. C. 585. memorante Livio XLIII. 23.

8) Philostratus Athenienſis è tribu Oeënsi, pater Polemonis Philosophi. Laërt. IV. 16.

9) Philostratus Rhodius Athleta circa Olymp. CLXXXVIII. Pausan. Eliacis prioribus p. 432.

10) Philostratus quem ebrium Sinuessæ in Campania per gradus delapsum ridet Martialis XI. 83.

11) Philostratus in Inscriptione * Veteri observata Meursio:

L. CO-

* Apud Gruterum p. DCCCCLXIX. 13.

L. COMINIUS L. M. L. NATIRA
L. L. L. PHILOSTRATUS V. F.
SIBI ET SUIS.

12) Philoſtratus χολαργέυς * memoratus Alciphroni Epiſt. IX.
13) Philoſtratus παλαιστὴς in quem Argentarii Epigramma lib. 2. Anthologiæ cap. 18.

Hæc de Philoſtratis ut veriſimillima mihi viſa ſunt quantum potui breviter ac diſtincte retuli, diligenter conſultis veterum ſcriptis, & expenſis iis quæ Joh. Meurſius in diatriba de Philoſtratis ad calcem Philoſtrati edita Lugduni Bat. 1616. 4. tum Voſſius II. 15. Hiſt. Gr. Jonſius III. 13. ac Tillemontius T. 3. Hiſt. Imperator. præcipue vero Godfridus Olearius prolegomenis ad Philoſtratorum opera, laudabili hiſtoriam literariam juvandi ſtudio monuerunt.

XIII. Poſt Philoſtratos conſequens eſt ut de CALLISTRATO, licet antiquiore, ut videtur, ſcriptore dicam, cujus ἐκφράσεις ſive *deſcriptiones* quatuordecim imaginum ſive ſtatuarum, *Satyri*, *Bacchæ*, *Cupidinis*, *Indi* fluvii, *Narciſſi*, *Occaſionis* quæ Lyſippi opus exſtabat Sicyone, tum *Orphei*, *Bacchi*, *Memnonis*, *Æſculapii*, *Cupidinis* alterius itidem a Praxitele ſculpti, *Centauri*, *Medeæ* & *Athamantis*, Græce primum editæ ſunt ad calcem Imaginum utriusque Philoſtrati, deinde Latine eas vertit Federicus Morellus, cujus interpretationem plurimis locis emendavit melioremque novæ ſuæ Philoſtratorum editioni adjunxit laudatus jam ſæpius mihi hoc capite, nec laudandus ſatis Gottridus Olearius. Idem profitetur ſe nihil admodum habere quod opponat ſententiæ doctiſſimi Meurſii, qui in Bibliotheca Attica Auctorem harum deſcriptionum non (cum Vigenerio) Philoſtrati utriusque imitatorem, ſed antiquum illum eſſe putavit Calliſtratum Aphidnæum Empedi filium, ῥήτορα δόκιμον, quem audire expetiit Demoſthenes admodum adoleſcens, & ab eo ad eloquentiæ civilis ſtudium accenſus eſt, ut ex Hegeſia Magneſio narrat Plutarchus in vita Demoſthenis breviori p. 844. & in prolixiori altera inter parallelas p. 847. ſeq. & ex Hermippo Gellius III. 13. Libanius: Καλλίστρατος ἦν Ἀθηναῖος ῥήτωρ ἔνδοξος. οὗτος ἔμελλε δημοσίαν τινὰ δίκην ἀγωνίζεσθαι, φασὶν οἶμαι τὴν περὶ Ὠρωπῶ. ὁ τοίνυν Δημοσθένης παῖς ὢν ἐδεῖτο τοῦ ἐφεσιώτου οἰκέτου συγχωρῆσαι παραβαλεῖν αὐτῷ τὴν δίκην, καὶ ὃς ἐπέτρεψεν. Ἀκούσας δ' ἑτοίμου διετέθη, ὥστε ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας πάντα παίζειν πρὸς τοὺς λόγους θέσθαι. Lucianus quoque in Demoſthenis laudatione ante ejus Magiſtros Alcidaman-

* Cholargi e populis Atticæ, de quibus Meurſius.

damantem, Isocratem, Isæum, Eubulidem principe loco Callistratum laudat. Cujus adversarius Menalopus memoratur Plutarcho vit. parallel. p. 851. unde certum est non alterius Callistrati esse *Menalopi κατηγορίαν* memoratam Aristoteli lib. I. Rhet. c. 14. & *Messeniacam* Orationem lib. 3. c. 17. Ejusdem Callistrati accusatorem lib. 1. c. 7. Aristoteles refert Leodamantem; & ex Demosthenis Orat. in Polyclem. p. 818. constat Callistratum in exilium missum & bis capitis fuisse damnatum ab Atheniensibus. Seneca VI. 37. de benefic. *Callistratum ajunt, ita certe Hecaton auctor est, cum in exilium iret, in quod multos simul cum ipsorfe dimisit civitas & intemperanter libera expulerat; optante quodam ut Athenientibus necessitas restituendi exules esset, abominatum talem reditum.* Hunc ipsum Callistratum Demagogum Diodorus Siculus ad Olymp. CI. 1. libro XV. p. 355. narrat pro Atheniensibus verba fecisse, respondente Epaminonda pro Thebanis, unde est quod Plutarchus in Apophthegmatis p. 193. & in præceptis gerendæ Reip. p. 810. refert Epaminondam Callistrato Oratori exprobanti Thebanis, *ὀλίγον σε μέλει τούτων* & Argivis *ὀλίγου μέλει σοι τούτων* respondisse: *atqui hæc ipsa a nobis reddita* (nos Athenienses) *recepisti*. Xenophon quoque lib. VI. Histor. Græcor. p. 589. ab Iphicrate adjunctum sibi scribit *καὶ λέγειν τε τὰ δικαιότατα ὡς μάλα ἐντιμότατον ὄντα*, ita enim legendum, non *ὡς μάλα*, ea quæ statim sequuntur demonstrant. Orationem Callistrati *ad Lacedæmonios* deinde refert p. 592. 593. Fueritne idem Archon Athenis Diodoro Sic. ad Olymp. CVI. 1. & Dionysio Halic. in Dinarcho memoratus, non affirmarim, tempora certe non repugnant, ac fortasis idem quoque, an Parnytes potius)? Callistratus auctor fuerit consilii quo summam *ἐλλιμενίου* sive portorii Macedonici duplam deinceps Athenienses acceperunt, ut traditum Aristoteli lib. 2. Oeconomic. c. 2. §. 22. Obiit ex vulnere (Olympiade CVIII. 4. ut videtur) cum in Sicilia Equitum Atheniensium alæ præfectus rem fortiter gesfit, teste Pausania in Achaicis p. 561. Tum triginta amplius annos habebat Demosthenes, quem duodevigesimo jam ætatis anno orationes habere cœpisse constat: Vix tamen ac ne vix quidem mihi persuadeo ab illo Callistrato scripta esse quibus in secunda ecphrasi Scopæ statuarii in Bacchæ imagine artificium cum Demosthenis eloquentia confertur. Itaque hasce ecphrases libentius tribuerim Callistrato Sophistæ, Leonis filio, Amphictyonum in Pythiis procuratori, æquali Plutarchi, qui ejus meminit Symposiac. quæst.

IV. 4. ubi interpreti latino male Calliſthenes, & VII. 5, ubi male Callias p. 705. interpreti dicitur.

XIV. Fuere & alii Calliſtrati, eruditiſſimo Olearío memorati, cujus obſervatis mea addere licebit.

1) Calliſtratus ſtatuarius Inſignis Olymp. CLV. Plin. XXXIV. c. 8. p. 110. edit. Harduini. Τέχνην ejus memorat etiam Tatianus orat. contra Græcos p. 183. viderenturque huic potius tribuendæ ecphraſes, ſi non tam exigua ſculptoris, longe inſignitiora autem Rhetoris veſtigia in illis apparerent.

2) Domitius Calliſtratus, librorum (VII. ad minimum) περὶ Ἡρακλείας auctor, laudatus Stephano Byz. Scholiaſtæ Apollonii & Æſchyli. Reſpicit & Schol. Pindari ad Nemea VII. 150. ac Suidas in Φιλόξενος. Videndumque an diverſus Calliſtratus ὁ περὶ Σαμοθράκης συνταξάμενος ἱστορίαν quam laudat Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 1. Antiqu. Rom. p. 55.

3) Calliſtratus Grammatici Ariſtophanis diſcipulus, Ariſtarchi æqualis, & Heſychio, Suidæ, Euſtathio ad Homer. atque Scholiaſtis ad Pindarum, Euripidem, & Ariſtophanem laudatus. Jo. Tzetzes Chil. XI. v. 61 narrat Samios literarum quatuor & viginti uſum primum accepiſſe à Grammatico Calliſtrato, neſcio an antiquiore:

Παρὰ Σαμίων εὑρηκὼς πρώτων ἀναγνώστην
Διὰ Γραμματικοῦ τινος τὴν κλῆσιν Καλλιστράτου.

Ariſtophanei etiam videntur Commentarii in Cratini Conviti Θεάτλας, & περὶ ἰσταμένων opus, quæ utraque laudantur ab Athenæo, quemadmodum ſextum συμμίκτων librum in teſtimonium citat Erotianus in Χέσαι, ſeptimum idem Athenæus. Libentius etiam huic adſcripſerim opus περὶ λόφων quod ad Menaclem alii olim retulerunt & ſub Calliſtrati nomine legant Harpocratio, Suidas & Ariſtophanis Scholiaſtes: ægre enim aſſentior Meurſio qui in Bibliotheca Attica & in Athenis Atticis libro & capite primo hæc ad Calliſtratum Rhetorem antiquum refert. Videndus etiam de Calliſtrato Grammatico Reineſius p. 316. Var. Lect.

4) Calliſtratus auctor μέλους σκολιοῦ in Harmodium qui Piſiſtratidarum tyrannidem evertit. Heſychius: Ἁρμοδίου μέλος, τὸ ἐπὶ Ἁρμοδίῳ ποιηθὲν σκολιὸν ὑπὸ Καλλιστράτου, ὅτε ἤλασαν, Initium ejus: Φίλταθ' Ἁρμόδιε οὔπω τεθνηκας, legitur apud Suidam in παροιν. &

& ἀδικος ἰχθύ, atque in ſcholiis ad Comici Acharnenſ. v. 956. integrum apud Athenæum XV. p. 695. & Meurſium in Piſiſtrato c. 14.

5) Calliſtratus Tenedius, qui inter interpretes phænomenon Arati refertus in Catalogo antiquo quem edidit Petrus Victorius.

6) Calliſtratus ICtus Romanus, de cujus ſcriptis dicere me memini in Bibliotheca Latina.

7) Calliſtratus de quo Martialis XII. 82.

Ne laudes dignos, laudat Calliſtratus omnes,
Calumdat: eſt nemo, quis bonus eſſe poteſt?

9) Calliſtratus hiſtrio qui Ariſtophanis Acharnenſes, Aves & Veſpas egit, ut ex Græco Comici Scholiaſte intelligas.

10) Calliſtratus Mithridati Regi à ſecretis. Plutarch. Lucullo p. 502.

11) Calliſtratus Parnytes qui judicibus mercedem conſtituit, unde proverbium, ὀβολὸν τοῦ Παρνήτου. Appendix Vaticana Centur. III. proverb. 35. Antiquiorem hunc oportet eſſe Calliſtrato qui Archon fuit Olymp. CVI. 1. nam oboli judicibus dati jam mentio in ἐκκλησιαζούσαις Ariſtophanis, quæ actæ Olymp. XCVI. 4.

12) Calliſtratus verna in veteri inſcriptione apud Gruterum p. MCVIII. 4. ut quilibet alium Calliſtratum p. MCXLVI. 2.

XV. Supereſt ut de APOLLONIO Tyanenſi Cappadoce etiam pauca quædam ſubjungam, quoniam ejus Epiſtolæ Philoſtrati libris de Apollonii vita in nova luculenta clariſſ. Olearii editione ſunt adjunctæ. Ac de Epiſtolis quidem non repetam quæ libro ſecundo c. X. §. 11. jam dicta à me ſunt. Sed ætatem ejus atque alia ſcripta, deperdita licet, eodem Oleario præeunte, tum de vita & rebus ipſius ſcriptores breviter perſtringere licebit. Ætatem produxiſſe traditur Apollonius Apollonii F. ab Anno Auguſti Imp. 42. ad primum Nervæ: ut adeo vixerit annos circiter XCVI. Præceptorem habuit Euthydemum Rhetorem Tarſenſem, Philoſophos omnium ſectarum audivit, ſed maxime probavit diſciplinam Pythagoricam, licet Euxenus Heracleenſis quo uſus eſt magiſtro non aliter philoſophabatur quam pſittacus voces repetit, homo ventri deditus & ignava opera, philoſopha ſententia. Quadragenario major Apollonius Babylonem atque hinc Indiam petiit, ibique cum viris ſapientibus eſt

versatus, Claudio imperante. Reversus inde in Græciam diuque ibi commoratus Romam venit anno Neronis nono, ætatis secundo & sexagesimo. Per varias deinde regiones peregrinatus, in Ægypto versatus cum Gymnosophistis, magna passim nominis celebritate comparata, apud Domitianum qui Imperium prædixerat, ab Euphrate Ægyptio defertur, Romæque in carcerem conjectus dicta Apologia evasit, atque non multis annis post fatum a nece Domitiani ad Nervam scribit se cum illo una victurum longissimo tempore, quo neque aliis ipsi neque sibi alii imperaturi sint, quibus verbis & se & Nervam rebus humanis brevi exiturandum significavit. Post fata imaginibus, statuis, templis velut Deus quidam inter homines ἐπιδήμησας cultus est, qua de re videndæ notæ ad Philostratum p. 369. & Tristanus T. 3. p. 737. ad numum Juliani Imp. imagine Apollonii insignem. De Magicis ejus τελέσμασι adeundus Justinus quæst. 24. ad Orthodoxos. Scripta ejus; præter Epistolas quarum & ipsæ longe plurimæ perierunt, hæc memorantur:

1) Τυανέως Μνημοσύνη. Philostrat. lib. I. c. 14. τὸ τῶν μνημοσυνῶν ἐκατοντάτους γεγονὸς καὶ ὕμνος ἐκ τούτου ἐφαιδρύνθη &c. *Memoria etiam centenarius magis quam Simonides valuit, & hymnus ab eo est aliquis in Memoriæ decantatus, in quo omnia tempore marcescere scribit, ipsum vero tempus ut nec corrumpatur, a memoria habeat.* Suid. in Ἀπολλώνιος.

2) Πυθαγόρου βίος. Philostr. VIII. 19. seq. Confer M. C. Francisci Blanchini Veronensis *, Bibliothecæ Ottobonianæ præfecti Epistolam de lapide Antiate, in qua agitur de Villa Hadriani Augusti in Antiati Colonia sita, Oraculo Fortunarum, ac templis in ea celebratis, collectis Apollonii Epistolis & libro oraculorum Apollonii Tyanei ibi dictato, & ejusdem affectis eo confluentibus, nec non de signis celeberrimis ibidem effossis, Apolline præsertim Vaticano & Gladiatore Burgheſiano. Rom. 1698. 4. Πυθαγόρου βίον ab Apollonio scriptum Suidas auctor est.

3) Διαθῆκαι sive Testamentum, Suid. Philostr. lib. I. c. 9. & lib. 7. c. 35. ubi testatur solum hoc ex Apollonii scriptis Ionica fuisse Dialecto compositum. Nam alioqui Attica usum notaverat etiam lib. I. c. 7.

4) Ἀπολογία adversus ψευδῆ γράμματα Euphratis Ægyptii Philosophi, ad Domitianum Imp. exstat apud Philostratum VIII. 7.

5) περὶ

* Galeria di Minerva T. 4. p. 85.

5) περὶ μαντείας ἀστρων *de arcaniore ex astris divinatione libri IV.* ex consuetudine familiari cum Jarcha & aliis sapientibus ludis. Philostr. III. 41.

6) Τελεταὶ ἢ περὶ θυσιῶν, καὶ ὡς ἂν τις ἑκάστῳ θεῷ προσφόρως τε καὶ κεχαρισμένως ἢ θύοι ἢ σπένδοι ἢ εὔχοιτο. *De sacrificiis, & quomodo quis unicuique Deo convenientia & accepta sacrificia vel libamina aut preces offerre possit.* Euseb. IV. 13. de præparat. Suid. Philostrat. III. 41. & IV. 19. ubi τῇ ἑαυτῶν φωνῇ malim de Attica quam Cappadocum dialecto intelligere. Nam lib. I. c. 7. Philostrato teste ἡ γλῶττα Ἀττικῶς εἶχεν, ὃ δὲ ἀπήχθη τὴν φωνὴν ἐκ θείας. Confer fragmentum Eusebii loco laudato obvium.

7) Oracula columnis æneis Byzantii insculpta, de quibus Codinus in Originibus CPol. p. 30. κατ' ἐξαίρεσιν εἰς τὰς χαλκᾶς πύλας (lege cum Clariss. Oleario σήλας) τῶν ἑκατὸν ἡμερῶν τῶν μελλόντων ἐσὶ πᾶσαι αἱ ἱστορίαι, ἃς ἐσυλώσατο Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς, εἰς μνήμην τῶν ἐντυγχανόντων, ἅτε τὸ ἀνεξάλειπτον εἶναι. Memorat χρησμὸς Apollonii etiam Suidas.

Omitto Apollonii colloquia cum sapientibus Babyloniorum, Indorum & Ægyptiorum quæ à Damide excerpta & Philostrati operi passim inserta leguntur.

Fuit & Apollonius Tyaneus junior sub Hadriano Imp. ut ex Agresphontis libro de Homonymis notavit Suidas. Sed apud Is. Casaubonum p. 56. Epist. ad Bongarsium, ubi memoratur *Narratio eorum quæ acciderunt Apollonio Tyaneo, ex vetustis membranis*, pro Tyaneo haud dubie legendum Tyrio, intelligitur enim fabularis illa & erotica narratio quam latine edidit Marcus Velserus A. 1595. 4. testatus ante multa sæcula è Græco versam, fortasse (ut Barthius suspicabatur) à Symposio ænigmatum scriptore. Versibus latinis Hexametris leoninis etiam Gotfridus Viterbiensis in Pantheo suo perstrinxit, & Græcis versibus politicis expresit Constantinus sive Gabriel Contianus quidam circa A. C. 1500, cujus Metaphrasis vidit lucem Venet. 1603. 4. Denique Gallice prodierunt *les Avantures d' Apollonius de Tyr*, par Mr. le Br. Roterodami hoc ipso anno 1710. 8. Latine recusa etiam in Velseri Operibus p. 681.

Apollonii Tyanei vitam præter Philostratum scripserant etiam *Damis* Assyrius, ex Nino civitate, unde Νινεὺς Philostrato dicitur: *Maximus* Ægiensis & *Maragenes* eidem Philostrato memorati. Tum *Soteriehus* Oasites, de quo Suidas. *Vopiscus* etiam ejusdem

Apollonii facta in litteras missurum se scripsit in Aureliano c. 24. ubi refert Imperatorem Tyanæ civitati iratum negasse canem se in illo opido relicturum, sed apparuisse Imperatori Apollonium latinisque verbis dixisse: *Aureliane si vis vincere nihil est quod de civium meorum nece cogites. Aureliane, si vis imperare, a cruore innocentium abstine, Aureliane clementer te age, si vis vincere.* Imperatorem itaque agnito vultu Philosophi cujus imaginem in multis viderat templis, attonitum, & imaginem & statuas & templum ei promisisse, atque in meliorem rediisse menten Denique *Sidonius Apollinaris* Vitam Apollonii e Græco in latinum vertit, versionemque suam misit ad Leonem Evarigis & successoris Alarici Consiliarium, VIII. 3. Epist. usus Codice Græco Philostrati, quem e Nicomachi exemplari descripserat Tascius Victorianus, ut notavi supra §. 3. Sed jam pridem est quod interpretatio illa intercidit, quam auctor ipse festinatam adeoque turbidam & opicam appellat.

CAPUT XXV.
DE ALEXANDRO
Aphrodisiensi.

Alexandri Aphrodisiensis ætas, Præceptores & dogmata quædam. 1. Scriptorum editorum recensio cum observationibus Criticis. 2. Scripta inedita atque deperdita. 3. Index auctorum in scriptis Aphrodisei editis universis allegatorum. 4.

I.

ALEXANDER ex Aphrodisiade *a*) Cariæ urbe *Aphrodisiensis* Ἀφροδισιεύς, Philosophiam Aristotelicam (non Romæ *b*), sed

a) De Aphrodisiade Cariæ urbe vide Stephanum in Ἀφροδισιάς, in μεγάλη πόλις & Νώη. Xenocratis Aphrodisiensis mentio apud Artemidorum IV. 24. p. 214. De Adrasto Aphrodisiensi dixi lib. 3. c. 11.

b) sed Athenis vel Alexandriæ ut suspicor) ab Impp. Septimio Severo & Antonino Caracalla docere jussus, primitias laborum suorum eisdem inscripsit libellum de fato, adeoque post A. C. 199. & ante annum 211. quo Severus diem obiit supremum. Quoniam vero primitias ingenii *c*) tunc ei obtulit Alexander, hinc postea adhuc per plusculum temporis floruisse illum colligas, tot & tantorum commentariorum auctorem. Laudat etiam alibi Athenæi Dipnosophistica edita post Oppiani mortem, qui carmina sua iisdem Imperatoribus obtulit. Audivit Aphrodiseus Herminum & Aristoclem Messenium Peripateticos, de quibus dixi lib. 3. c. 11. Sosigenem item, juniorem Peripateticum. De Deo satis pie sentit & loquitur, quem solum habere immortalitatem scribit in V. Topic. p. 178. *omni honore dignissimum cunctis votis expetendum atq; omnium parentem* vocat in VII. Metaphys. p. 282. & in IX. p. 320. *Proprie ens & simplex, ac ut ita loquar substantialis substantia, & quæ immobilis movet, hoc est DEus optimus Maximus, non gignitur neque interit.* adde in XII. p. 381. 382. 388. 395. 398. & lib. 2. quæstion. & solut. c. 21. ubi ait providentiam si quis DEO auferat, idem esse ac si quis demat nivi alborem frigusque, calorem igni, melli dulcedinem. ἐπεὶ τί τὸ καλαισπόμενον, εἴ τις χίονος ἀφέλοιτο τὸ λευκὸν καὶ ψυχρόν, τί δὲ πυρὸς ἂν τὸ θερμὸν σθένος, μέλιτος δὲ τὸ γλυκύ, καὶ ψυχῆς τὸ κινεῖσθαι, καὶ θεοῦ τὸ προνοεῖν; Animæ vero immortalitatem & separabilitatem a corpore aperte negat ad lib. 2. Topicor. p. 77. 81. & alibi, atque ita quidem ut p. 72. temere dicat eos qui illam animæ tribuunt, perinde mentiri ac si quis bis duo agat esse quinque. Tum lib. 2. quæstionum & solut. c. 8. seq. & in libro utroque de anima pluribus disputat animam

b) Negat enim Imperatores præsenti adire sibi licuisse, sub init. libri de fato: ἦ μὴν δι' εὐχῆς μοι &c. *Erat quidem mihi in votis, maximi Imperatores, Severe & Antonine, ut ipsi apud Vos esse mihi contingeret & conspicari & alloqui Vos, & gratias agere pro beneficiis sæpenumero a Vobis acceptis, ut qui omnia semper quæ postulaverim obtinuerim similiaque testimonia acceperim, dignum me esse qui quæ postulaveram obtinerem.* Athenis fuisse colligas ex Commentar. in Metaphys. librum V. p. 206. ubi de statua Aristotelis, quæ fuit in Lyceo.

c) Ibid. Εὐαίρατα πρὸς ἡμᾶς τῆ πρὸς τὸ θεῖον ἐξουσίᾳ καί τινας ἀπαρχὰς ὑμῖν τῶν ἡμετέρων πόνων ἀναθῆναι πεμῖψαι -- βιβλίῳ ὑπερχομένῳ θεωρίαν φιλόσοφον περιέχειν καὶ τὴν δόξαν τὴν Ἀριστοτέλους ἣν ἔχει περὶ τοῦ ἀμεταβλήτου τοῦ θεοῦ, ὃ δὴ φιλοσοφίας πρεσβεῖον, ὑπὸ τῶν ἡμετέρων μαρτυρίας διδάσκαλον αὐτῆς κεκηρυγμένον. *Eælibertate qua erga Numen uti licet, ausus sum aliqua Vobis fructuum nostrorum primitias mittere, — — librum qui contemplationem continet ad Philosophiam pertinentem & qui de fato deque eo quod in nostra potestate est explicet sententiam Aristotelis, cujus ego Philosophiæ Professor & Magister publico testimonio Vestri præconio constitutus sum.*

mam esse εἶδός τι ἢ σωματικὸν ὀργανικὸν, καὶ μὴ ἐκτὸς τινὰ αὐτὴν καθ' αὑτὴν, professus Aristotelis *d*) se sententiam tradere, atque ut in aliis, ita in hoc quoque capite de anima sequi. Ut vel hinc appareat alium Alexandrum auctorem esse problematum quæ sub Aphrodisei nomine circumferuntur, in illis enim libri 2. præfat. & problemate LXIII. LXVII. anima immortalis esse diserte affirmatur. Etiam problemate LXXXVIII. ex illis quæ in sola Gazæ versione leguntur, plus fato Astrologico quam Aphrodisiensis solet facere, tribuitur. Cæterum lib. 1. de anima pag. 138. b. fatetur Aphrodisiensis animum μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὀργάνου τινὶ σωματικῷ προσχρῆσθαι πρὸς τὴν λῆψιν τῶν νοουμένων, ἀλλ' ἐκτὸς αὐτὸν εἶναι πρὸς τὸ γνῶναι τὰ νοούμενα, omnino non indigere instrumento corporeo ad res intelligibiles capiendas, sed transire ejus vim ipsa illarum ad rerum intelligibilium perceptionem. Quam in sententiam plura legas libro 2. p. 144. a. seq. ubi ait se à quodam accepisse sententiam Aristotelis ita expositam, quod mens divina extrinsecus adveniens per humanum corpus velut organum operetur: atque ea ratione immortalem illum & incorruptibilem dici posse. ἔνιοι δὲ καὶ τῶν θείων Ἀριστοτέλους, ἃ διανοοῦμαι &c. usque ad illa p. 145. ἄλλοι δὲ ὅτι οἱ ὅλως ὑπολαμβάνειν χρὴ καλὰ λεγόμενα, θεῖον καὶ ἄφθαρτον εἶναι τὸν νοῦν, ὥστε ἡγεῖσθαι δεῖν, μὴ ἄλλως.

Melius cæteris Peripateticis sensum Aristotelis interpretari, sed Platonii esse iniquiorem judicat Simplicius in 2. de cœlo p. 91 b. edit. Græcæ. Atque Posteriores plerique omnes libenter eum sequuntur, non Græci modo ut Themistius, Ammonius, Philoponus, Olympiodorus, Simplicius, Michael Ephesius, & Latini ut Boethius, sed Arabes quoque ut Averroës. Peculiari veluti nomine illis vocatur ἐξηγητὴς, *explanator*, *seu quod omnes Aristotelicos libros exposuerit*, *seu quod excellentissime*, *seu quod unumque*, ut Francisci Patritii verbis utar T. I. discuss. Peripatet p. 138. Atque hic est Alexander, cujus scripta, perinde ut Peripateticorum celeberrimorum, Aspasii & Adrasti ἐν τῇ συνηθείᾳ lecta testatur Porphyrius in vita Plotini. Commentarios quosdam Aphrodisei Arabice versos etiamnum extare, testantur Hottingerus p. 253. seq. Analect. & Bartholomæus Herbelotus Bibl. Orientat. in *Escander al Afrodisi*. De aliis Alexandris

d) Præf. lib. 1. de anima: Ἐπεὶ δ' αὖπερ ἐν τοῖς ἄλλοις, τὰ Ἀριστοτέλους προσβεύομεν, ἀληθεστέρας ἡγούμενοι τὰς αὐτῷ προσδεδομένας δόξας τῶν ἄλλοις εἰρημένων, οὕτω δὴ καὶ ἐν τῷ περὶ Ψυχῆς δόγματος φερώμεθα.

dris tribus Peripateticis, Crasi præceptore, & Ægæo atque Damasceno dixi lib. III. cap. XI. de aliis Alexandris qui Græce scripserunt, cap. VIII. §. ult. ejusdem libri. Fuit & circa A. C. 1330. Peripateticus quidam Alexander de S. Elpidio, Italus qui in libros quosdam Aristotelis latine est commentatus, quemq; cum Aphrodiseo confundi a nonnullis notat Jonsius p. 352. de scriptoribus Hist. Philos. De illo Alexandro videndus Possevinus in Apparatu Sacro.

II. SCRIPTA [e]) ALEXANDRI APHRODISIENSIS EDITA.

1. Περὶ εἱμαρμένης [f]) καὶ τῶν ἐφ' ἡμῖν. Ad Imperatores Severum & Antoninum Caracallam *de fato, deque eo quod in nostra potestate est*, ex mente Aristotelis, *liber* eximius, e quo prolixum locum, quo fatum impugnatur, adducit Eusebius VI. 9. de præparat. Evangel. Pleraque breviter repetit iisdem fere verbis Aphrodiseus ipse postremis capitibus libri posterioris de anima. Apud Eusebium quidem male Vigerus verba ἐν τοῖς περὶ εἱμαρμένης vertit *in libris iis quos de fato edidit*, parum quoq; accurate omittit insigne elogium quod Aphrodiseo ibi tribuit Eusebius, vocans eum ἀνδρα εἰμαλα ἀληθῆ ἐν τοῖς κατὰ φιλοσοφίαν λόγοις. Hoc libro Alexander videtur Severi Imp. animum (ut suspicatur Joh. Picus pag. 282. Opp.) a superstitione Astrologica revocare voluisse. Cæterum non satisfecit noster olim Hierocli, qui in libro suo de fato & providentia inter alios Alexandrum oppugnavit, teste Photio Cod. 214. Cardanus quoque in libro de scriptis propriis ait *Ciceronem de fato ornatius quam verius, Aphrodiseum male, Pomponatium tenuiter, neminem sufficienter scripsisse.* *Græce* prodiit (sine capitum distinctione) edente Victore Trincavello Medico, Venetiis 1534. fol. ex Aldi officina, ad calcem commentariorum Themistii, quibus libros duos Alexandri Aphrodis. de anima adjunxit Trincavellus, in Epistola ad Casparem Contarenum

I

e) In hoc Catalogo videbis me non pauca addidisse laudatissimæ Philippi Labbei industriæ, qui in conspectu Aristotelis & Platonis Græcorum Interpretum typis editorum Parisiis 1657. 4. vulgato, p. 3. & 4. Aphrodisei scripta edita recenset.

f) Fragmentum Alexandri de eodem argumento adhuc ineditum Græce habere se testatus est Thomas Galeus V. C. notis ad Sallustium de Diis c. 9. Vide & lib. I. Alexandri quæstionum & solutionum cap. 4.

tarenum obſervans Alexandrum hunc eſſe quem Themiſtius ſæpiſſime ſectetur & imitetur. Biennio poſt itidem Venetiis A. 1536. ſed minus nitido typorum charactere hunc de fato librum ſubjecit Trincavellus libris quatuor quæſtionum Alexandri Aphrod. in fol. editis, & Petro Daneſio inſcriptis, cujus ſtudium in emendandis illis celebrat. Promittit titulus etiam Metaphraſin ex Damaſcio in primum librum de cœlo & mundo, Epitomen per modum commentarii in quatuor primos & octavum Phyſices libros, Theophraſti librum de ſenſu & Priſciani Lydi Metaphraſin in libros Theophraſti de ſenſu & phantaſia: Sed in volumine ipſo fruſtra illa quæſivi, licet plura illius editionis exempla viderim. Ab eo tempore recenſitus & emendatius editus Græce ſeparatim eſt liber de fato a Joh. Caſelio, Roſtoch. 1588. 4.

Latine vertit *Hieronymus Bagellius*, qui diviſit in capita unde viginti, & libris quatuor quæſtionum Alexandri ſubjecit. Venet. 1541. apud Hieron Scotum fol. atque inde 1549. 1555. 1559.

Hugonis Grotii interpretatio extat in Philoſophorum ſententiis de fato a magno illo viro collectis partim, partim de Græco verſis Pariſ. 1648. 4. & Amſterd. 1648. 12. teſtaturque Grotius ſe ad verſionem ſuam concinnandam Græca & cum Euſebio & cum MSto Codice contuliſſe. Extant etiam in ejus Operibus Theolog. T. 3. p. 409.

Denique *Græce & Latine* cum nova verſione prodiit hic Alexandri liber in ſectiones tributus 39. neſcio quo editore, Londini 1688. 8. addito ad calcem, Ammonii loco ejusdem argumenti ex commentario ejus in Ariſtotelem περὶ ἑρμηνείας.

2. Ὑπόμνημα five Commentarius *in primum priorum Analyticorum* Ariſtotelis, *Græce* Venet. 1489. apud Aldum, fol. & Venetiis 1520. atque 1536. fol. cum Philopono & Magentino in prima Analytica, & Anonymi tractatu de Syllogiſmo, tum Florentiæ A. 1521. 4. cum Alexandri Commentariis in Elenchos Sophiſticos. *Latine* interprete *Johanne Bernardo Feliciano*, qui verſionem ſuam Diogeni Hurtado Mendozæ inſcripſit. Venet. 1542. 1546. & 1560. fol.

3. Commentarius *in VIII. Topicorum libros*, quos a Marco Muſuro recognitos *Græce* edidit & Alberto Pio Carporum Principi dedicavit Aldus, teſtatus ſe Franciſci Victorii Bergomatis commen-

mentarios Græcos in eadem Topica addere voluisse, ni subito incendio Victorii in Aristotelem, Platonem & Galenum aliosque Medicos scripta conflagrassent. Prodiere Venetiis 1514. & 1526. fol. *Latine* interprete *Guilelmo Dorotheo* Veneto, ibid. 1524. 1541. 1554. Paris. 1542. fol. & ex accurratiore versione *Joannis Baptistæ Rasarii* Novariensis, Medici Venet. A. 1563. fol. apud Hieron. Scotum (licet hæc editio nomen Rasarii præfixum non habet) & 1573. fol. Librum *sextum* vertit quoque *Petrus Gerardus* Burgensis, Florent. 1569 fol. & *septimum* elegantissimus *Muretus*, cujus interpretatio dicata L. Memmio Fremioto Patritio Divionensi, post auctoris fata vidit lucem Ingolstad. 1602. 8 cum Mureti notis in Ethica & Oeconomica Aristotelis, Platonis 1. & 2. de Rep. atque Xenophontis Cyropædiam & anabasin, notisque & variis lectionibus (Jacobi Gretseri ut suspicor) in Codinum de officiis Palatii CPolitani. *Σφάλματα γραφικὰ* quandoque in Codicibus Aristotelis emendat Alexander ut lib. V. p. 190. & ex variis lectionibus g) dijudicat quæ probabilior ipsi videtur, ut lib. VIII. pag. 272. Alexandro Aphrodisiensi hunc commentarium diserte tribuit etiam Suidas, verba quædam ex illo (quod sæpius alibi nomine ejus dissimulato facit) allegans in *διεξοδικός*. Neque audiendus Franciscus Patricius qui ad longe juniorem auctorem refert. Quod attinet ad duplicem Patricii objectionem quæ ex libro quinto petitur, respondendum *quinque voces* sive prædicabilia non a Porphyrio primum reperta sed jam in Topicis, ut Vivi etiam 3. de corrupt. art. pulchre notatum est, ab Aristotele tradi. *Angelorum* vero vocabulum quo p. 186. Alexander utitur pro bonis spiritibus, occurit etiam apud Aristidem (Aphrodiensi antiquiorem) tum apud Porphyrium, Simplicium, Heroclem. Schol. Hermogenis p. 8. (& 11. ubi *δαιμόνων ἀγγελικῶν* mentio) Capellam, aliosque. Animas vero immortales eo loco scribit, exempli causa hanc aliorum sententiam referens, non propriam exponens. Librum primum & sextum extare Arabice refert Herbelotus Bibl. Oriental. p. 966.

g) Idem etiam in aliis commentariis facit, ut in 1. Analytic. p. 9. 79. in Sophist. Elench. p. 7. b. 35. b. in Metaphys. p. 21. 26. 33. 76. 81. 224. de sensu pag. 109. 120. b. 123. b. &c.

4. Commentaria sive ὑπομνήματα *in Elenchos Sophisticos*, primus *Graece* edidit Hercules Gyrlandus, ad Hieronymum Canosium Abbatem, Venetiis apud Aldum 1520. fol. Additæ ad calcem Variæ lect. e quatuor Codicibus. Mox recusum hoc opus Florentiæ una cum commentariis jam memoratis in I. Analyticor. Florentiæ A. 1521. 4. *Latine* versiones mihi innotuerunt tres, prima *Guilelmi Dorothei* Veneti, quæ post editionem Venetam Marco Mauroceno Senatori Veneto inscriptam, ex *Johannis Nabasenensis* recognitione lucem vidit Paris. apud Simonem Colineum 1542. fol. Altera melior *Joh. Baptistæ Raserii*, ad Matth. Donatum Aloysii F. Venetiis apud Ludovicum Avancinum A. 1557. fol. Tertia *Gasparis Marcelli*, ibid. 1559. fol. Passim innuit Alexander alios ante se eosdem Aristotelis libros exposuisse, quorum sententias expendit. Ex his nominat Galenum p. 8. b. Miratus sum quod p. 17. b. legi: διὰ τοῦτο ἀρχὴν μὲν ἔχουσα, μὴ γεγενῆται δὲ καθ' ἕλκυσιν, οἷς τὰ ἄρρενα καὶ θήλεα σώματα. Numquid verba καθ' ἕλκυσιν sunt ab aliena manu? ita certe mihi videntur. Distinctionis in libros duos nullum est in Alexandro vestigium p. 38. b.

5. Commentarii *in libros XII. Metaphysicorum*, latine tantum hactenus prodierunt ex versione *Joh. Genesii Sepulvedæ* Cordubensis, ad Clementem VII. Pontificem Max. Romæ 1527. Paris. 1536. Venetiis 1544. & 1561. fol. Usus est Sepulveda, ut in Epistola libro sexto præmissa testatur, Codicibus quatuor, in quibus præfatio operi præmissa defuit, quam e Codice alio MS. Græce & Latine dedit Antonius Possevinus Libro XII. Bibl. Selectæ c. 29. Desideratur quoque extrema pars in librum X. *Cæterum ejusdem Aphrodisæi sive Scholia sive Paraphrasis Græca MSta in XIII. & XIV. librum Metaphysices Aristotelis, nondum quod sciam prodiit in lucem, quamvis earum exempla tum apud Petrum Fonsecam nostrum, tum apud Fredericum Pendasium publicum Philosophiæ in Gymnasio Bononiensi professorem, cui probata sunt, quique in exemplari quædam emendavit, quæ extant apud me.* Hæc Possevinus loco laudato T. 2. p. 74. Quamvis vero idem cap. 25. scholia ista Aphrodisæi dictionem & stylum sapere contendit, quæ manu exarata fuere etiam in aliis Bibliothecis, ut in illa Ioh. Vincentii Pinelli teste Andrea Schotto in Vita Aristotelis p. 160. tamen Commentaria hæc in Metaphysicorum libros *Alexandro*

dro Ægeo vel alteri cuicunque, aut *Michaële Epheſio*, tribuere maluerunt Franciſcus Patricius & Antonius Scaynus. Sed Alexandro Aphrodiſienſi tribuuntur etiam a Syriano, qui ſæpe illa allegat & ab Averroë. Theologiam Aleskenderi Al Afrodis quam Arabice extare teſtatur Herbelottus in Bibl. Orientali p. 966. ſuſpicor eſſe hos in Metaphyſica Commentarios.

6. Ὑπόμνημα εἰς τὰ περὶ αἰσθήσεως καὶ αἰσθητῶν, *Commentarius in librum Ariſtotelis de ſenſibus iisque quæ ſub ſenſum cadunt.* Meminit Aphrodiſeus ipſe lib. 1. de anima p. 133. ἐπὶ πλέον ἢ ἔφημεν περὶ τούτων (ἰσοφαντῶν) ἐν τῷ περὶ αἰσθήσεων καὶ αἰσθητῶν. & lib. 1. quæſtionum & ſolutionum cap. 2. ἄμεινον ἴσταται τοῦτο τὸ πρόβλημα (de coloribus) ἐν τῷ ἐπιγεγραμμένῳ λόγῳ ἡμῶν ἐκ τοῦ περὶ αἰσθήσεως καὶ αἰσθητῶν ἐξηγητικῷ καὶ ἀποδεικτικῷ. Lucem vidit *Græce* ad calcem Simplicii in libros de anima, ſubjectis Michaëlis Epheſii in Ariſtotelis quæ vulgo vocant parva naturalia ſcholiis. Venet. apud Aldum 1527. fol. Præmittitur Franciſci Aſulani Epiſtola ad Alexandrum Campegium, Bononis Epiſcopum deſignatum. *Latine* Alexandri commentarium una cum Michaëlis Epheſii quæ dixi ſcholiis convertit ediditque *Lucillus Philalethes*, Venetiis apud Hieron. Scotum, 1544. 1549. 1559. ejusque hæredes 1573. fol. Ex iis qui ante Aphrodiſeum in librum eundem ſcripſere laudatur p. 94. edit Græcæ *Aſpaſius*.

7. Ὑπόμνημα εἰς τὰ Μετεωρολογικά, *in quatuor libros Ariſtotelis de Meteoris Commentarius, Græce* editus a Franciſco Aſulano una cum libro de miſtione & Joh. Philoponi commentariis ad libros de generatione & interitu. Venet. 1527. fol. *Latine* vertit *Alexander Piccolomineus*, Venet. 1540. 1548. 1573. 1561. fol. *Johannes* item *Camotius*, Venet. 1556. fol. Aphrodiſienſem auctorem agnoſcere negat G. Voſſius libro de ſectis c. 17. §. 17. & ante eum Petrus Victorius XXV. 22. Var. Lect. Andreas Schottus in Vita Ariſtotelis p. 157. & Franciſcus Patricius T. 1. diſcuſſ. Peripatet. p. 32. his uſus argumentis, quod lib. 3. dubitationum & ſolutionum cap. 10. & 14 atque in Olympiodoro ad libros Meteorologicos quædam ex Alexandri Aphrod. commentario allegantur quæ in his non occurrunt: tum quod

auctor hujus commentarii *b*) præceptorem ſuum laudat Soſigenem, qui Julii Cæſaris tempore clarus fuerit, adeoque non potuerit eſſe Aphrodiſei præceptor, ſed Alexandri forte Ægæi itidem Peripatetici. De Soſigene inprimis res manifeſta eſſet, ni forte fuerit aliquis Peripateticus Soſigenes junior, & Soſigenem præceptorem citat etiam Alexander ad Metaphyſica p. 239. & 325. Alexandri in Meteorologica commentarios laudat præter Olympiodorum & Philoponum Nicephorus Chumnus in Epiſtola ad Theodorum Protoveſtiarium quam edidit Joannes Boivinus V. C. notis ad Nicephori Gregoræ Hiſt. p. 755.

8. Περὶ μίξεως, *de miſtione* & temperatione corporum liber, quo Stoicorum præcipue ſententiam de penetratione corporum & DEO mundi anima refellit, *Græce* editus ad calcem commentariorum Alexandri in libros Meteorologicos de quibus jam dixi, Venet. 1527. fol. apud Aldum, *Latine* vero interprete *Angelo Caninio*, ad calcem quæſtionum naturalium & librorum de anima Venet. 1555. 1559. fol. apud Hieron. Scotum. Verterat & *Jacobus Schegkius* Tubingæ 1540. 8. apud Morhardum. Si Geſnerum audimus, in Vaticana Bibl. extat etiam Aphrodiſei liber περὶ κράσεως καὶ αὐξήσεως ab illo περὶ μίξεως diverſus, ac nondum editus. Conferenda etiam, quæ ad librum IV. Meteorolog. & de ſenſu p. 104. b. ſeq. & in Quæſtionum acſolut. lib. 3. c. 14. Alexander diſputat.

9. Περὶ ψυχῆς, *libri duo de anima*, non liber primus & ſecundus ejusdem operis, ſed ut legenti apparebit duo diverſi libri ejusdem argumenti, niſi quod libro poſteriori *i*) diſſertationes lucu-

b) Alex. ad lib. 3. Meteorolog. p. 116. Ἀλλ' ὅτι μὲν αἱ τοιαῦται δόξαι περὶ τὰ ἄλλα ψευδεῖς, ἱκανῶς ὁ διδάσκαλος ἡμῶν Σωσιγένης ἐν τῷ ογδόῳ περὶ τὴν ὄψεως ἔδειξεν. Philoponus libro 2. ad lib. 1. priorum Analyt. p. 33. b. Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ὁ ἐξ Φιλοσόφου ἐξηγητὴς ἔν τινι μονοβίβλῳ καὶ τὸν αὐτὸν διδάσκαλον Σωσιγένην ταύτης εἶναι τὴν δόξης, ὡς ὅτι τὸ ἐξ ὑποθέσεως ἀναγκαῖον συναγει ἐνταῦθα ὁ Ἀριστοτέλης.

i) Ex hoc libro ſecundo (maxime p. 144. ſeq. edit. Græcæ) petitum breve ſcriptum latine ſub titulo: *Alexandri Aphrodiſei de intellectu*, occurrens in opere ſeptiſegmentato quod Alexander Achillinus edidit Bononiæ 1501. 1516. fol. & præter libellum iſtum (ex Arabico ut videtur verſum & Pariſiis etiam A. 1520. 8. excuſum in quo *Iſaac* quidem allegatur) complectitur Ariſtotelis tributum ſecretum ſecretorum, 2. de ſignis tempeſtatum 3. de muneribus, Averrois de animæ beatitudine, Alexandrum de mirabilibus Indiæ & Alexandrum Achillinum de univerſalibus. Cæterum Alexandri Aphrodiſienſis ſcripta Arabibus etiam non ignota fuiſſe, vel ex Averroë patet.

luculentæ de aliis etiam rebus variis annectuntur, ut de natura quatuor elementorum, de visu & luce, *k*) quid sit secundum Aristotelem quod tanquam bonum maxime homo appetat ac desideret: de indissolubili nexu ac vinculo virtutum, de Jure naturæ ὅτι φύσει τὸ δίκαιον, & dissertatio *l*) quæ argumentis duodequadraginta contra Stoicos probat virtutem non sufficere ad beatitatem. Item quod fœmina a mari specie non differat: & denique de libero arbitrio, fortuna, & fato ex Aristotelis sententia, eandem fere in sententiam ut peculiari libro quem hac de re ab Aphrodiseo editum, paullo ante monui. Nescio scripseritne etiam Aphrodiseus distinctum ab his ὑπόμνημα sive commentarium in libros Aristotelis de anima, quem allegat libro I. dubitationum & solution. c. II. ubi aliquid ex libro primo Philosophi περὶ ψυχῆς afferens addit: ὡς εἴρηταί μοι ἐν τῷ εἰς ἐκεῖνο ὑπομνήματι. Etiam in librum VI. Metaphysicor. p. 223: *Principia Geometriæ Astronomiæ principiis exactiora sunt, quamquam hujus subsellium Geometriæ materia longe præferatur, ut dictum est a nobis in libro de anima.* Cæterum duo illi quos dixi libri lecti etiam Avenroi, *Græce* prodierunt ad calcem Operum Themistii, subjuncto libro Alexandri de fato, Venetiis, editore Victore Trincavello, 1534. fol. ex officina Aldi. Librum primum *Latine* interpretatus est *Hieronymus Donatus* Patricius Venetus, Venet. 1502. 1514. fol. & 1538. 8. Basil. 1535. 8. atque Parisiis ad calcem Themistii 1528. fol. Alterum librum vertit *Angelus Caninius* Anglarensis, cujus interpretatio cum priore libro per Donatum verso, prodiit latine ad calcem quæstionum naturalium Venet. 1555. 1559. fol. apud Hieronymum Scotum, addito libro Alexandri de mistione.

10.

k) Videtur hanc diss. respicere Alexander 3. Meteorolog. p. 115. ἐδείχθη ἐν τοῖς περὶ ψυχῆς πῶς ὁρῶμεν.

l) Hanc Fridericus Sylburgius Francof. 1584. 4. in luculenta sua operum Aristotelis editione ac calcem Ethicorum magnorum & Eudemiorum Græce edidit tanquam peculiare scriptum hoc titulo: Ἀλεξάνδρου Ἀφροδισιέως, ὅτι οὐκ αὐτάρκης ἡ ἀρετὴ πρὸς εὐδαιμονίαν. Subjecta etiam Aristotelis & Xenophontis Ethicis Politicis & Oeconomicis Græce excusis Basileæ apud Joannem Walderum sine temporis nota, in 8. Cæterum tota illa disputatio parum afuit a logomachia, ut patet ex iis Senecæ Epist. IX. *Sic contentus est sapiens ad bene vivendum, non ad vivendum.*

10. Φυσικῶν σχολίων ἀπορίων καὶ λύσεων βιβλία δ', *Physicorum scholiorum per dubitationes, & solutiones* ad varia Aristotelis loca *libri quatuor.* Politianus *quæstiones naturales* vocat, de his enim non de problematibus intelligenda hæc ejus verba Capite 1. Miscell. *Quod & Alexander Aphrodisiæus Peripateticorum omnium etiam ab Averroë laudatissimus, in egregie subtilibus illis naturalium quæstionum libris ostendit, quos a se lectos divus Hieronymus gloriatur.* S. Hieronymi verba sunt 1. in Rufin. *Revolve Aristotelem & Alexandrum Aristotelis voluminis differentem, & quanta ambiguorum sit copia, eorum lectione cognosces.* Quanquam in his ambiguorum est mentio, tamen commentarios potius cæteros Alexandri in Aristotelem, quam illos quæstionum libros innuere his verbis Hieronymus videtur, quibus non raro Alexander de brevitate obscuritate & ambiguitate verborum Aristotelis conqueritur. Quatuor isti libri quæstionum Græce primum editi sunt ab Victore Trincavello, Venet. 1536. fol. atque additus liber de fato, de quo jam supra dixi. Latine vertit *Hieronymus Bagolinus* Veronensis cum filio *Johanne Baptista*, inscripsitque quæstiones naturales & Morales. Venet. 1541. 1549. 1555. 1559. 1563. fol. adjuncto vel libro de fato, vel duobus de anima libris. Extat & Latina interpretatio *Gentiani Herveti* Basil. 1548. 8. apud Jo. Oporinum. *Quæstiones Alexandri Aphrodisei naturales, de anima, Morales: sive difficilium dubitationum & solutionum libri IV. nunc primum in lucem editi.* Quod additur tunc primum in lucem editos, nisi de Herveti versione intelligas, id refellunt quæ diximus. Græca parum vel accurate vel nitide excusa sunt, unde Jo. Baptista Bagolinus in Epistola ad Vincentium Modium: *Alexander optime mihi quam corruptus Græce circumferretur, admirabilis auctor in Philosophia, miserabilem in modum mendosus. Sed ut scis veteribus adhibitis manuscriptis exemplaribus Græcis multo melioribus, locis collatis vel in Alexandro ipso, vel Themistio, Johanne Grammatico, Simplicio, Aristotele plurimum, mea summa industria, doctis consulendis, & te, inprimis, Vincenti, effeci, ut plurimis in locis antea obscurum nunc clarum fecerim Alexandrum, quantum ejus propria brevitas, obscura & commissa quadam oratio hactenus a me fieri dilucidior potuit.*

11. Ἰατρικῶν καὶ Φυσικῶν προβλημάτων βιβλία β' *Problematum Medicorum & naturalium libri duo*, lectu digni, sed qui alium ut videtur

detur Alexandrum quam Aphrodiſiensem noſtrum auctorem habent. Medicorum & Philoſophorum ſententias ſubinde conſulit, ut lib. 1. problem. 99. & 141. ipſeque auctor Medicus videtur, tum propter Medicæ artis elogium, quod libro ſecundo præmittitur, tum quod lib. 2. problem. 11. ut Medicus ait περὶ φέρεμῦν τὰ βοηθήματα, & præterea totum opus virum indicat Medicæ artis peritiorem: præterea & libros ſuos allegoriarum in confictas de Diis narrationes laudat lib. 1. problem. 87. Itaque Theodorus Gaza qui juſſu Nicolai V. Pontificis primus illa latine vertit, *Alexandri*, inquit, *illius hæc viri fœcunda ſapientia præditi & veri atque germani opinionum Ariſtotelis ſpeculatoris, nulla pacto eaquidem credere poſſum. Nam & doctrina auctoris illius, cum in pleriſque aliis, tum in iis quæ de animo m) iſthæc diſſerunt problemata, omnino deſiderantur, & ab elocutione illius adeo longe hæc diſſonant, ut facile quisque lectione veterum literarum Græcarum exercitatus intelligere poſſit, non id opus ad Alexandrum Aphrodiſium ſed ad aliquem multo recentiorem auctorem referri opertere.* Non defuere igitur qui auctorem eſſe ſuſpicarentur *Alexandrum Trallianum* Medicum, Juſtiniani Imp. ætate clarum, de cujus ſcriptis infra lib. VI. dicendi locus dabitur. Ità viſum veriſimile Hieronymo Mercuriali lib. 1. c. 11. & 22. Var. lect. & lib. 1. artis Gymnaſticæ c. 11. atque Thomæ Gatakero pag. 424. Adverſar. & ad M. Antoninum p. 34. Fuere & alii Alexandri Medici, ut Laodicenſis ille Aſclepiadeus, cognomento Philalethes, de quo dixi lib. 3. c. 8. §. ult. Alexander item Medicus, Luciani æqualis, qui ejus meminit lib. de morte Peregrini p. 305. Theophylactus Simocatta in extremo ſuorum problematum, inter ἀπορίων φυσικῶν ſcriptores etiam Alexandrum laudat. Prodierunt *Græce* problemata Alexandri a Friderico Sylburgio recenſita & caſtigata in præclara quam adornavit Ariſtotelis editione, Francof. apud Wechel. 1585. 8. adjunctis Ariſtotelis & Caſſii problematis, de quibus dixi lib. 3. c. 6. §. 25. & 38. Teſtatur Sylburgius ſe præter editionem Venetam Camotii atque, Pariſienſem Conradi Neobarii, minore forma Jacobi Tuſſani auſpiciis A. 1541. publicatam, uſum eſſe libro amici, in quo plurimorum locorum correctiones, quædam hiantia & mutila e vetere Italicæ

m) Conſer quæ dixi ſupra §. 1. hujus capitis.

licæ cujusdam Bibl. Codice expleta erant & interpolata. In *Latinâ* versione *Theodori Gazæ*, præfatio libri secundi, & unum hinc inde alterumque problema vel alio ordine ponitur vel omittitur, vicissim liber secundus longe pluribus problematis est auctior, nam cum Græca editio libro priore CLII. posteriore LXXVI. absolvatur, in Gazæ versione liber primus habet problemata CXLVII. secundus CXXX. in quibus omnia quæ post septuagesimum secundum sequuntur in Græco desiderantur. Sæpius excusa est Gazæ versio cum problematis Aristotelis ab eodem translatis, ut Venetiis 1501. 1524. 1552. fol. & cum copioso indice Basil. apud Andream Cratandrum 1537. fol. Etiam in editionibus operum Aristotelis Latinis quæ Averrois commentarios junctos habent, ut Venet. 1560. 8. Tomo nono. Post Gazam vertit *Georgius Valla*, Placentinus cujus versio lucem vidit Venet. 1488. 1519. fol. Librum priorem etiam *Angelus Politianus*, cujus interpretationem post ejus fata inventam in lucem Petrus Crinitus edidit & Johanni Francisco Pico Mirandulano Principi dicavit, inter Politiani Opera Florent. 1497. fol. recusa Venet. 1498. fol. & Lugd. apud Gryphium 1537. 8. &c. Hæc versio problemata CLI. & alio subinde quam cæteræ editiones ordine, atq; in illis duo vel tria etiam posterioris libri exhibet. Ab his omnibus differt *Georgii Merulæ* interpretatio, qui non in duos libros sed in sectiones quinque divisit, quarum secundam inscribit Medicinalium & naturalium ambiguitatum, tertiam de quadrupedibus, cæteras reliquit ἀνεπιγράφους: problemata plura etiam numero, nimirum CCCL. exhibet, adspersis passim scholiis & testimoniis aliorum auctorum. Paris. 1520. fol. cum Petri de Apono commentariis in Aristotelis problemata.

12. *Libellus de febribus* ad Apollonium Medicum, ejusdem ut videtur, cujus problemata sunt auctoris. Græce extat MS. in Bibliotheca Cæsarea, teste Lambecio, hac inscriptione: Ἀλεξάνδρου Ἀφροδισιέως ἰατροῦ περὶ πυρετῶν, πρὸς Ἀπολλώνιον. Incipit: ἤτησας ἡμᾶς. Ἀσκληπιαδῶν ἄξιος Ἀπολλώνιος, περὶ πυρετῶν σοι τοσαῦτα διὰ γραφῆς ὑποδεῖναι, ἅσα χρὴ δὶν παρ' ἡμῶν φοιτῶντι διὰ γλώττης παρεδηλώσαμεν, ἵν' ὥσπερ &c. Hactenus Latine tantum prodiit *Georgio Valla* interprete, primum quidem in volumine excus. Venetiis A. 1489. fol. & non usque quaque obvio, quo hæc scripta Veterum

rum ex Vallæ verſione exhibentur: *Nicephori* Blemmidæ *Logica, Euclidis lib.* 14. *elementorum, Hypſiclis Anapharicus, Nicephorus de Aſtrolabio, Ariſtarchi de magnitudinibus & diſtantiis Solis & Lunæ. Timæus de Mundo, Claonidæ* (hæc eſt quam ad Euclidem alii referunt) *Muſica. Euſebius de Theologicis ambiguitatibus. Clemedes. Athenagoras de reſurrectione. Ariſtotelis de Cœlo, Magna Moralia. Poetica: Rhazis de peſte. Galenus de inæquali diſtemperantia, De bono corporis habitu, de conſirmatione corporis humani, de præſagitura, de præſagio, de ſuccidaneis. Alexander Aphrodiſeus de cauſis febrium. Pſellus de victu humano.* In ſyntagmate quidem ſcriptorum veterum Græcorum Arabum & Latinorum de febribus Venet. A. 1576. fol. quod miror, omiſſus eſt iſte Alexandride febribus libellus, in capita undecim diſtributus, & naturam genera differentias & cauſas febrium ſuccincte perſequens: at lucem vidit etiam Genevæ ſive Coloniæ Allobrogum 1612. & ſeparatim Baſil. 1542. 8. apud Robertum Winter, atque in Symphoriani Campegii libro poſteriore de claris Medicinæ ſcriptoribus Lugd. 1506. 8. Fallit doctiſſimus Tiraqvellus qui capite XXXI. de Nobilitate pag. 298. Alexandri Aphrodiſei *libros de febribus* hodie habere nos affirmat. *In catalogo cujusdam bibliopolii*, inquit Gesnerus, *Alexandri Aphrodiſei* practica *nominatur, quod nomen ipſius libro de febribus ab imperito aliquo impoſitum ſuſpicor, cum & alii quidam barbari ſcriptores ſua ſcripta de febribus practicas appellent. Hoc autem Aphrodiſei opus non actum curandi febres, ſed earum naturæ ſpeculationem continet.*

13. Idem præclarus Vir Conradus Geſnerus in partitionibus Rhetoricis titulo 2. Aphrodiſeo tribuit Commentarium ſive ſcholia Græca in libros tres Rhetorices Ariſtotelis, quæ initio mutila ſine auctoris nomine prodierint Græce Pariſ. per Conradum Neoburium 1538. minoris folii forma. Sed longe juniorem illa & Chriſtianum auctorem agnoſcunt, ut notare me memini ſupra lib. III. c. 6. §. 6. Quanquam Aphrodiſeum etiam in libros Ariſtotelis Rhetoricos ſcripſiſſe inficiari nolim, Arabicam enim commentarii Alexandri in Rhetorica verſionem ab Iſaaco benHomin concinnatam memorat Herbelotus Bibl. Oriental. p. 970.

Libros duos de figuris ſenſus & dictionis inter ſcripta Aphrodiſei idem Geſnerus male refert, cum ſint Alexandri Rhetoris, Numenii

menii F. ut ex Julio Rufiniano pulchre observavit Laurentius Normannus, Upsaliæ suæ nuper decus. Dixi de illis infra in Rhetoribus. Alexandrum Aphrodiseum scriptoribus Musices practicæ ac speculativæ accenset Possevinus XV. 6. Bibl. selectæ, sed nihil ejus extat hoc argumento, quod sciam.

III. Scripta Alexandri Aphrodisei deperdita, vel quæ inedita adhuc delitescere feruntur.

Ineditis præfixus Asteriscus.

1. *Commentarius in Aristotelis κατηγορίας.* Meminit Simplicius in Categ. & in 1. de Cœlo pag. 38. b. edit. Græcæ. & Alexander ipse in Topic. VII. p. 225. atque in Elenchos Sophist. pag 13. b. & 58.

2. *In librum περὶ ἑρμηνείας.* Alexander in Metaphys. p. 319. *in libri de enunciatione lectione secunda declaratur.* Mentio & p. 14. in Elenchos Sophist. & apud Boëthium passim in suis ad eundem Aristotelis librum commentariis: inter alia p. 291. *Asspasius quoque & Alexander sicut in alios Aristotelis libros, in hunc quoque commentarios ediderunt.*

3. *In librum secundum Analyticorum priorum.* Alexander ipse in Sophisticos Elenchos p. 16. b. & clarissime p. 20. Johannes Philoponus in 2. Analytic. prior p. 94. b. p. 108. b.

5. * *In libros Analyticorum posteriorum.* Alexander ipse sub init. commentarii in Sophisticos Elenchos: ἤδη φθάσαντες ἐπομόσαι ἐν οἷς τε περὶ ἁπλῶν συλλογισμῶν διελέγετο ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ ἐν οἷς τὴν ἀποδεικτικὴν ἀπεδίδου μέθοδον. Et p. 31. b. ὡς ἐν τῇ ἀποδεικτικῇ δέδεικται. Meminit & Philoponus III. 3. contra Proclum de Mundi æternitate. Extant Græce in Bibl. Vaticana teste Gesnero & Arabice adhuc superesse notat Hottingerus p 253. Analect. Historico-Theolog: Etiam commentarium Alexandri in librum secundum posteriorum Analyticorum una cum Eustratio & Anonymo in eundem librum latine editum esse scribit Hendreichius in pandectis Brandenburgicis. Sed scribit præter rem.

Hos Alexandri commentarios (nescio an omnes) latine vertisse se testatus est S. Hieronymus Epistola XXXII. ad Domnionem, cujus

cujus verba affert etiam Rufinus contra Hieronymum disputans: *Frustra ergo Alexandri veteris commentariis, nequidquam me doctus Magister per εἰσαγωγὴν duxit in Logicam.* Idem Rufinus: *Sic tibi Alexandri tui commentarii profuere, sic Porphyrii εἰσαγωγή?*

5. * *In libros Physicæ Acroaseos.* Alexander in Sophisticos Elench. p. 51. b. *καὶ ὅσα ἄλλα αὐτὸς ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ ζ΄ τῆς Φυσικῆς ἀκροάσεως εἰρηκεν, ἃ ἡμεῖς ταῦτα ἐξηγούμενοι τεθεωρήκαμεν.* & p. 56. *καὶ ἐν ταῖς εἰς τὰ Φυσικὰ ἡμετέραις εἰρήκαμεν θεωρήμασι.* Ad eadem remittit lectorem in lib. V. Metaphys. p. 165. & in lib. XI. p. 364. 389. & ad IV. Meteorolog. p. 128. b. *ὡς ἐν τῇ Φυσικῇ ἀκροάσει ἐδείχθη.* Cæterum accenseo hos in Physica commentarios libris Alexandri deperditis, licet Græce illa in nescio qua Veneta Bibliotheca supereſſe scripsit Gesnerus, Arabice Hottingerus pag. 254. Analector.

6. & 7. *In libros Aristotelis de animâ, & Rhetoricos.* Vide supra in recensione editorum Aphrodisei scriptorum, num. 9. & 12.

8. * *ὑπόμνημα in libros de generatione & corruptione.* Meminit Alexander ipse libro 2. dubitationum & solutionum cap. 22. & Arabice exstare Hottingerus loco laudato auctor est.

9. * *In libros de cœlo.* Etiam in hos scripsisse Aphrodiseum vel e Simplicio satis constat. Et meminit Philoponus VI. 27. adversus Proclum. Atque Alexander ipse in I. Meteorolog. p. 76. & in XII. Metaphys. p. 391. Sed & Arabice extare Hottingerus loco jam memorato scripsit.

10. Μονόβιβλον, cujus meminit Philoponus in I. Analytic. prior. loco quem adduxi paullo ante in nota ad catalogum editorum Alexandri scriptorum, num. 7.

11. * *Disputatio de virtutibus, ἐπιδρομὴ πόθεν ἡ τῶν ἀρετῶν εὕρεσις καὶ σύστασις.* Exstat Lambecio teste manu exarata Græce in Codice Cæsareo Philosophico CCCXI. & paginas viginti duas circiter in quarto implens, incipit: *ἐπεὶ ἡ εὐδαιμονία τοῖς ἀνθρώποις φανερὸς, καὶ δοκεῖ πᾶσι πρᾶξιν εἶναι τοῦ ζῆν κτησαμένοις τὸ εὖ τέλος τε καὶ μέγιστον τῶν ἡμετέρων ἀγαθῶν, ἀδύνατον ἦ, &c.*

12. Πρὸς Ζηνόβιον τὸν Ἐπικούρειον. *Adversus Zenobium Epicureum.* Simplicius in Physica Aristotelis p. 113. b.

13. Περὶ δαιμόνων λόγος. *Liber de Dæmonibus.* Michael Ephesius p. 148. in Aristotelem de divinatione per somnium: *πῶς ἂν κινεῖται καὶ σχηματίζεται*

τίζεται (τὰ εἰδωλα) περὶ ὧν Ἀλεξάνδρου ἐν τῷ περὶ δαιμόνων λόγῳ. Thomas Galeus V. C. notis ad Jamblichum de Myſteriis Ægypt. p. 204. *Si extarent quæ Poſidonius fertur conſignaſſe literis de Dæmonibus & Heroibus, aut quæ περὶ δαιμόνων ſcripſit Alexander Aphrodiſeus, quem in eo argumento Michael Epheſius ubi de divinitione agit, nec non Camotius collaudant, eatenus de his comperiremus.*

14. *De lapidum natura & viribus.* Michael Pſellus extremo libri de lapidibus, cum laudaſſet de hoc argumento Anaxagoram, Empedoclem & Democritum, τῶν δ', inquit, ὁ πολὺ πρὸ ἡμῶν ὢν ἐκ τῆς Ἀφροδισιάς Ἀλέξανδρος, ἐπιθεωρητὴς περὶ πάντων ἀκριβὴς ἀκριτὴς, τῆς τῶν ἀποῤῥήτων φύσεως πραγματικός.

15. *Libri Allegoriarum in conſillas de Diis narrationes*, quorum ſecundus allegatur in Alexandri problemate LXXXVII. libri primi, ὡσαύτως μοι, inquit, δεδειλεγμένης καὶ τοῦ δευτέρου βιβλίου ἀλληγοριῶν τῶν εἰς θεοὺς ἀναπλαττομένων πιθανῶν ἱστοριῶν. Sed incertum eſt num problemata illa Alexandrum Aphrodiſeum habeant auctorem. Ex eodem opere petita ſunt quæ de Pane. Endymione & Promethee leguntur lib. 1. problemate CXXXIV. tum quæ de Baccho lib. 2. problem. LXXXIX. ex iis quæ ſola Gazæ verſio nobis ſervavit. Niſi diverſus ſit auctor, poſſint etiam ex hoc opere petita videri quæ diſputat Alexander in XII. Metaphyſ. p. 395. Aliud plane opus & alterius Alexandri eſt Θαυμασίων συναγωγὴ, de qua Photius Cod. CLXXXIX.

IV. INDEX SCRIPTORUM in univerſis quæ edita exſtant Aphrodiſei ſcriptis laudatorum, per otium a me concinnatus.

De anima uſus ſum editione Græca Venet. 1534. fol. In 1. *Analyticor.* Latina Venet. 1542. fol. In *Elenchos Sophiſticos* Græca Venet. 1520. fol. *De fato* allego ſectiones edit. Græcolatinæ Lond. 1658. 8. *De febribus* Latine Venet. 1488. fol. *De intellectu*, itidem Latine in opere ſeptiſegmentato, Bononiæ 1516. fol. In *Metaphyſica* edit. latina Pariſ. 1536. fol. In *Meteorologica* Græc. Venet. 1527. fol. *De Mixtione*, Græce ad calcem commentarii in Meteorol. *Problemata* ex edit. Græca Frid. Sylburgii, & ubi hæc deficit, Latina verſione Theodori Gazæ. *Quatuor quæſtionum libri*, Græce Venet.

Venet. 1536. fol. *De sensu & sensilibus* Græce Venet. 1527. fol. *In Topica* Græce Venet. 1513.
Academici. *de anima* p. 154.
Ælius. *Meteor.* p. 118.
Ægyptii. *Meteor.* p. 79. Ægyptiorum sapientes. id. p. 395.
Æschylus Hippocratis Chii discipulus. *Meteor.* p. 78. a. b. 79.
Æsculapii donum, ars Medica laudatur *Proem. libri* 2. *problem.*
Æsopi fabula, de mari. *Meteor.* p. 95.
[Ἀγαθός nomen proprium Olympionicæ *Sophist. Elench.* p. 53.
Alcmæon Crotoniata. *Metaphys.* p. 19.
Alexander sui ipsius meminit *Metaphys.* p. 227. 239. 261. 267. 273. 274. 276. 308. 362. inprimis p. 278. *Alexander graecus, Philosophus, albus, Aphrodiseus.*
Anaxagoras Clazomenius. *Metaphys.* p. 12. 13. 14. 15. 16. 20. 21. 27. 28. 31. 41. 134. 135. 141. 144. 158. 159. 160. 235. 339. 359. 372. 373. 383. 384. 399. 400. *de mixtione* pag. 141. b. *de sensu* p. 105. b. *Meteor.* p. 73. 78. a. b. 79. b. 81. b. 85. b. 86. 106. b. 107. 111. b. 112. *de anima* p. 148.
In Physicis non contemnendus, fatum dixit inane esse nomen, *de fato* sect. 2. *de anima* p. 161.
Anaximander. *Metaphys.* p. 20. 26. 27. 328. *Meteor.* p. 91. 93. b.
Anaximenes Milesius. *Metaphys.* pag. 12. 20. 98. *Meteor.* pag. 106. b. 107. a. b.
Andronicus librum περὶ ἑρμηνείας negans Aristotelis esse refellitur 1. *Analytic.* p. 88. adde 233.
Antipatri syllogismi μονολημματικοὶ, *Topic.* p. 6. Antipatri discipulus Sosigenes. *de mixtione* p. 142.
Antiphontis sententia de natura. *Metaphys.* p. 171. τετραγώνου μὲν κύκλου λαβεῖν μεσότητα. *Sophist. Elench.* p. 30. a. b.
Antisthenes. *Topic.* p. 24. docebat ὅτι οὐκ ἔστιν ἀντιλέγειν. id. 39. 43. ubi refellitur *Metaphys.* p. 217. seq. 292.
Apollonius Medicus, cui liber inscribitur de febribus.
Aratus. *Meteor.* p. 38. 103.
Οἱ ἀρχαῖοι *Meteor.* p. 115. 84. Platonici veteres *Metaphys.* p. 82. Pythagorici, *de anima* p. 140. Physici *Metaphys.* p. 72. *de sensu* p. 106.
Archelaus. *de mixtione* p. 141. b.
Archimedes Geometra. *Topic.* p. 49.

Archytas, Metaphyſ. p. 290.
Ariſtarchi γραμματικὴ. *Topic.* p. 39. Ariſtarchus Grammaticus. *Metaphyſ.* p. 228.
Ariſtippus Mathematicis diſciplinis detrahens *Metaphyſ.* p. 74.
Ariſtoteles, in libris περὶ τἀγαθοῦ *Metaphyſ.* p. 25. 26. 119. 386. 330. 349.
περὶ ἀποδείξεως *Metaphyſ.* p. 242. 270.
ἐν τῷ περὶ ἰδίου λόγου *Topic.* pag. 246. reſpicit librum quartum Topicorum.
περὶ κινήσεως ſunt libri ultimi de Phyſica auſcultatione *de ſenſu* pag. 113. b.
Liber primus minor Metaphyſicorum Ariſtoteli non abjudicandus. *Metaphyſ.* p. 82. 55.
Liber quartus Meteorologicorum revera eſt de generatione & corruptione. *Queſt. & ſolut.* lib. 3. c. 14.
ἐν τοῖς περὶ τῶν κατὰ μέρος ἀναθέσεως. *Meteor.* p. 68. b.
ἐν τῷ περὶ τῶν προβλημάτων. *Topic.* p. 34. reſpicit. & I. *problem.* 141. II. 47.
Libro ſecundo de opinionibus Pythagoricorum. *Metaphyſ.* p. 2. 18.
ἐν τοῖς περὶ στοιχείων; lib. de generatione & corruptione. *de ſenſu* p. 106. b.
Liber Octavus Topicorum a quibusdam inſcribitur περὶ ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως, ab aliis περὶ τάξεως καὶ ἀποκρίσεως *Topic.* p. 249.
περὶ ὑγείας καὶ νόσου εἰ ἐγένετο, ἃ σώζεται, *de ſenſu* p. 94.
Ariſtotelis περὶ φυτῶν πραγματεία καὶ φύσεως ſed Theophraſti. *de ſenſu* pag. 109.
Hyperbaton notatur VII. *Metaphyſ.* p. 258. Obſcuritas id. p. 271. 357. &c. verba ab aliena manu inſerta id. p. 329. 393.
Solet ob veritatis confirmationem bis de iisdem rebus meminiſſe, id. p. 383. Ejus ſententia de providentia. *lib.* 1. *queſt. & ſolut.* c. 25. & lib. 2. c. 21.
Ariſtoxenus Muſicus. *Topic.* p. 49.
Ἀημονικοί, *de ſenſu* p. 120. b.
Arithmetici. *problem.* II. 47. *Metaphyſ.* p. 120.
Aſpaſius. *Metaphyſ.* p. 19. 26. *de ſenſu* p. 94. b.
Aſtrologi. *de anima* p. 159. *Metaphyſ.* p. 84.
Athenæus ἐν τῷ δειπνοσοφιστῇ *Sophiſt. Elench.* p. 4. b.
Athenienſium lex, ratum eſſe debere quod judices ſtatuiſſent. *Sophiſt. Elench.* p. 55.

Atlas

Atlas Olympum sustentans. *Metaphys.* p. 210.
Boëthus. *de anima* p. 154.
Bryſonis Geometræ τετραγωνισμὸς κύκλου. *Sophiſt. Elench.* p. 25. b. 30. a. b.
Cæneus. *Elench. Sophiſt.* p. 29. b.
Callias Muſicus & Grammaticus *Metaphyſ.* p. 362.
Callicles (apud Platon.) *Sophiſt. Elench.* p. 38. 60. b. *Topic.* p. 269. &c.
Callippus Aſtrologus. *Metaphyſ.* p. 390. 391. 392. 393.
Cenſorinus Academicus, *lib.* 1. *quæſt. & ſolut.* c. 13.
Choerili inepta ſimilia. *Topic.* p. 255.
Chryſippus, 1. *Analytic.* p. 98. *Topic.* p. 43. *de mixtione* p. 141. b. 142. a. b.
Clidemus (Κλείδημος) *Meteor.* p. 112. a. b.
Corax Rhetor. *Topic.* p. 61.
Coriſcus Muſicus, *Sophiſt. Elench.* p. 40. 50. 53. 56. b. *Metaphyſ.* p. 174. ſq. 228. &c.
Cratylus Heracliti auditor, *Metaphyſ.* p. 144. Platonis familiaris. id. p. 22.
Cyclus Epicus. *Sophiſt. Elench.* p. 27. b.
Democritus. *Metaphyſ.* p. 16. 20. 26. 27. 141. 143. 144. 147. 172. 235. 279. 288. 372. *de mixtione* p. 141. b. *lib.* 2. *quæſt. & ſolut.* c. 23. *Topic.* p. 13. *de ſenſu* p. 97. a. b. 98. 103. 105. b. ſeq. 108. b. 109. 116. b. *de anima* p. 128. *Meteor.* p. 78. a. b. 79. b. 81. b. 91. b. 95. a. b. 106. b. 107. Ex duabus atomis unam fieri poſſe negavit. *Metaphyſ.* p. 274.
Demoſthenes. *Topic.* p. 84. ſeq.
Dialectici. *Metaphyſ.* p. 117.
[Dio pro quolibet homine *lib.* 1. *quæſt. & ſolut.* c. 18. 1. *Analyt.* p. 98. *Topic.* p. 101. & paſſim. Sic Theo, Callias, Coriſcus, Socrates &c. Calippus *Metaphyſ.* p. 264.
Diodorus (Cronus ut opinor) *de ſenſu* p. 116. 125. b. Ejus ſententia περὶ δυνατῶν. 1. *Analyt.* p. 101.
Διόδοτος (latino interpreti Diodorus) ὁ Ἀσταλούσιος ἐν τούτοις ἐδόκει διαφέρειν τῶν καθ' ἡμᾶς. *Meteor.* p. 78. b.
Diogenes Apolloniates, *Metaphyſ.* p. 12. 20. *Meteor.* p. 91. 93. b. *lib.* 2. *quæſt. & ſolut.* c. 23.
Empedocles. *Metaphyſic.* p. 12. 13. 14. 15. 16. 20. 21. 27. 28. 30. 86. 95. 96. 97. 98. 119. 143. 144. 169. 172. 328. 372. 383. 384. 400. *Topic.* p. 179. *de ſenſu* p. 96. b. 97. 99. 103. 105. b. 116. b. *Meteor.* p. 91. b. 96. 111. b. 112. 131. *lib.* 2. *quæſt. & ſolut.* cap. 23. ubi de magnete.
Inter Phyſicos ſibi maxime conſtans. Metaphyſ. p. 95.

Endymion lunæ periodi primus observator. *Problem.* l. 134.
Epicharmi Comici in Xenophanem maledicta. *Metaphys.* p. 144.
Epicurus l. *Analytic.* p. 204. *Topic.* p. 9. 12. 75. *de fato* sect. 31. *de anima* p. 127. b. *de sensu* p. 97. *de anima* p. 154. 156. b. *de mixtione* p. 141. b. *lib.* 1. *quæstion. & solut.* c. 13.
Epicurei. *Metaphys.* p. 236. Illorum sententia de infinita rerum natura & infinitis mundis confutatur lib. 3. quæst. & solut. c. 12.
Euclidis elementa l. *Analyt.* p. 15. 149. 153. 212. *Topic.* p. 11. *Metaphys.* p. 86. 318.
ψευδογραφήματα. *Sophist. Elench.* p. 25. b.
Eudemus l. *Analytic.* p. 20. 68. 123. Aristotelis ἑταῖρος p. 68. 69. 70. 96. 228.
ὁ περὶ λέξεως l. *Analytic.* p. 12. ἐν τοῖς περὶ λέξεως *Topic.* p. 38.
ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἐπιγραφομένων Εὐδημείων Ἀναλυτικῶν, ἐπιγραφῇ δὲ αὐτὸ ὁ Εὔδημος ὑπὲρ τῶν Ἀναλυτικῶν. *Topic.* p. 70.
Eudorus & Harmostus mutarunt loca quædam in Codicibus Aristotelis *Metaphys.* p. 26.
Eudoxus, *Metaphys.* p. 85. 390. 391. 392. 393. Platonis familiaris id. p. 41. 42. bonum summum dixit voluptatem, quam omnes animantes appetant. *Topic.* p. 119.
Evenus Poëta. *Metaphys.* p. 173.
Euripides *Topic.* p. 117. ejus ἀκαιρία a Strattide Comico notata. *de sensu* p. 111 b.
Τῶν ἐξηγητῶν τινες l. *Analyt.* p. 77. &c.
Galenus, *Sophist. Elench.* p. 8. b. *Topic.* p. 262.
Geminus (Astrologus) Meteor. p. 118.
Geometræ l. *Analytic.* p. 20. *Topic.* p. 260. *Metaphys.* p. 81. 84. &c.
Glauco Platonis frater. *Sophist. Elench.* p. 51.
Harmostus. vide supra in Eudoro.
Heraclitus Ephesius *Metaphys.* p. 12. 20. 98. 370.
Ejus sententia de ἐκπυρώσει Mundi, *Meteor.* p. 90.
Sol νέος ἐφ' ἡμέρᾳ. *Meteor.* p. 92. b.
τὰ ἐναντία ταυτά. *Topic.* p. 39. 263. *Metaphys.* p. 106. 122. 123. 138. 147. 158. 159. 160. 354. 355. 359. Non credidit idem simul esse & non esse, licet hoc affirmare videatur id. p. 122.
Πάντα ῥεῖ ποταμῷ δίκην *Metaphys.* p. 144. 160. *Topic.* p. 43.
ἦθος ἀνθρώπῳ δαίμων h. e. Φύσις, *de fato* sect. 6. *de anima* p. 162. b.

Her-

Heraclitus, *de Analytic.* p. 41. 50. *Topic.* p. 271, 274.
Hermotimus, *Metaphys.* p. 14. 15.
Hesiodus & Homerus antiquissimi Theologorum. *Metaphys.* p. 11. 95.
Hesiodus *Topic.* p. 33. *Metaphys.* p. 11, 14, 15, 27, 29, 95. 383. ἐξ ὑκ ὄντων cuncta generari 401.
περὶ θεῶν. *Meteor.* p 91.
Hippasus Metapontinus, *Metaphys.* p. 12.
Hippias Thasius ἐν τῷ περὶ παιδείας. *Sophist. Elench.* p. 20.
Hippo Atheus *Metaphys.* p. 12, 236. 370. ejus Epitaphium, id. p. 12.
Hippocrates Chius Mathematicus. *Meteor.* p. 78. a. b. 79. a. b. 81.
ejus ἐριστικὸς λόγος, *Sophist. Elench.* p. 30.
Hippocrates Medicus. *Problem.* I. 19. & in Gaza versione II. 76. *Metaphys.* p. 264. *Meteor.* p. 86. b. *Topic.* p. 49.
ἐν ἀφορισμοῖς *Problem.* II. 5. *Topic.* pag. 40.
ἐν τῇ περὶ τέχνης *Problem.* II. 9.
Homerus *problem.* I. 1. 26. 79. 102. II. 66. *de anima* p. 161. b. 162. b. *Meteor.* p. 87. 89. b. *Metaphys.* p. 144.
Antiquissimus Theologorum. *Metaphys.* p. 11. *Meteor.* p. 91. Iliados liber. *Metaphys.* p. 283. 210. seq. 242. 296.
Homeri versus quidam. *Elench. Sophist.* p. 11. b. 12. a. b. 59. *Topic.* p. 118. seq. *de sensu* p. 97. *Meteor.* p. 90.
Similitudines quibus Homerus utitur laudantur *Topic.* p. 255. Ejus ποίησις, κύκλος. *Sophist. Elench.* p. 27. b. Da mihi μῆνιν ἄειδε θεὰ, i. e. Iliadem. id. p. 52.
Isaacus quidam allegatur in brevi scripto de intellectu qui ex Arabico versus latine fertur sub Alexandri Aphrodisei nomine.
Isocratis laus Helenæ. *Elench. Sophist.* p. 38.
Leucippus *Metaphys.* p. 16, 20, 26, 27, 383. *de sensu* p. 97. 103. *de mixtione* p. 141. b.
Lycophron. *Topic.* p. 209, 222.
Sophista, *Metaphys.* p. 298. Lyricos & Lyram laudans. *Sophist. Elench.* p. 38.
Lycurgi leges. *Topic.* p. 118.
Οἱ ἀπὸ μαθημάτων. *de sensu* p. 97. b. *Meteor.* p. 115, 117. Οἱ Μαθηματικοὶ. *Metaphys.* p. 83. *Meteor.* p. 115. b. *de sensu* p. 98. &c.
Medici. *problem.* I. 99. 138. 141. *Meteor.* p. 135. *de sensu* p. 113. *Metaphys.* p. 108, 253. &c.
Megarici, *de anima* p. 154. Zenonis Eleatæ sequaces. *Metaphys.* p. 303.

Meliſſus, *Metaph.* p. 13, 19. *Sophiſt. Elench.* p. 17. ſeq. 21. b. 56, 60, 61. *Topic.* p. 61, 64, 102, 271.
Metrodorus. *Meteor.* p. 91. b.
Miccalus Muſicus, 1. *Analytic.* p. 208. *Metaph.* p. 261. &c.
Muſici. *problem* II. 47. &c.
Oraculum Laio datum, *de fato* ſect. 31.
γνῶθι σεαυτὸν, *de anima* p. 123.
Orpheus Θεογονίαν ἔγραψε, *Meteor.* p. 91.
Pan vir ſapiens, qui primus Echus naturam inveſtigavit, *problem.* I. 134.
Parmenides Eleates, 1. *Analytic.* p. 204. *Metaphyſ.* p. 13. (Xenophani ſucceſſit p. 14.) 15, 19, 20, 27, 99, 118, 401. ſeq. 144. in libro quem in * ſententiam ſcripſit, id. p. 370. *Topic.* p. 39, 43, 61, 46, 271. *Sophiſt. Elench.* p. 26. b. 60. 61.
[Paſonis Statuarii Mercurius. *Metaphyſ.* p. 313.
Peripatetici *Metaphyſ.* p. 343. 369.
Phanias libro in Diodorum. *Metaphyſ.* p. 36.
Philippus (Medmæus) ἑταῖρος πλάτωνος, *Meteor.* p. 87.
Philonis (Academici) ſententia περὶ ἐ δυνατῦ, 1. *Analyt.* p. 101.
Phrynis Muſicus, *Metaphyſ.* p. 58.
Phyſici, *Meteor.* p. 91 *Quæſt. & ſolut.* lib. 3. c. 10. *Metaphyſ.* p. 72. 98, 322, 328, 355, 356, 383, 401. &c. Phyſiologi, id. 239. *de ſenſu* pag. 108. b.
Pittacus σοφὸς ἀνδρῶν, *Sophiſt. Elench.* p. 29. b. ejus lex duplicem poenam infligens ebriis. *Quæſt. & ſolut.* lib. 4. c. 29.
Plato 1. *Analyt.* p. 196. *Metaphyſ.* p. 8, 13, 16, 26, 27, 31, 33, 49, 50, 51, 71, 73, 82, 86, 91, 98, 100, 102, 182, 189, 218, 235, 236, 238, 247, 256, 264, 293, 295, 298, 316, 317, 362, 370, 371, 381, 383, 399, 400, 401, 402. *Topic.* p. 3, 12, 75, 111, 118, 119, 153, 162, 170, 209, 253, 254, 258, 262. *Problem.* I. 87, 121. *quæſt. & ſolut.* lib. 1. c. 21. *de ſenſu* p. 95, 98, 99. (ubi ſententiam Platonis de viſu refellit) 106. b.
Pythagoricos ſecutus, *Metaphyſ.* p. 22, 24, 328.
Et Socratem, id. p. 22. Socrates junior, id. p. 267.
Ideæ ad examen revocatæ *Metaphyſ.* p. 34. ſeq. 71, 72, 82, 83, 103, ſq. *Topic.* 100, 219.
Alcibiade, *Metaphyſ.* p. 121.
Critone, *Sophiſt. Elench.* p. 55.

Epiſtolis

Epiſtolis *Metaphyſ.* p. 28.
Enthydemo, *Sophiſt. Elench.* p. 2. b. 3, 9, 10. b. 13. 46.
Euthyphrone, *Sophiſt. Elench.* p. 7. b.
Gorgia, *Topic.* p. 85, 269. *Sophiſt. Elench.* p. 6. b. 18. b. 23, 33. b. 37. a. b. 54. b. 60. b. 61. b. 62.
Hippia *Sophiſt. Elench.* p. 6. b. *Metaphyſ.* p. 218.
Menone *Topic.* p. 89.
Minoë *Elench. Sophiſt.* p. 51.
Parmenide *Metaphyſ.* p. 23. 322. *Topic.* p. 17.
Phædone *Topic.* p. 89. 168. *Meteor.* p. 94. a. b. *Metaphyſ.* p. 15. 43. *Sophiſt. Elench.* p. 42. b.
Phædra *Sophiſt. Elench.* p. 20. b. *Topic.* p. 77, 211. ubi leg. Phædone.
Philebo *Topic.* p. 153, 264.
Politia ſ. de Republica, 1. *Analytic.* p. 15, 157. *Topic.* p. 89. *Elench. Sophiſt.* p. 37. b.
Protagora *Sophiſt. Elench.* p. 2. b. 6. b. 13, 38. *Metaphyſ.* p. 147. infrà in Protagora.
Sophiſta *Topic.* p. 234.
Theage *Topic.* p. 122.
Theæteto 1. *Analytic.* pag. 16. *Metaphyſ.* p. 161. *lib.* 1. *quæſt. & ſolut.* c. 18.
Timæo, *de ſenſu* pag. 95. b. 96. b. ſeq. *de anima* p. 127. b. *Metaphyſ.* pag. 181.
Platonici 1. *Analytic.* p. 196. *Metaphyſ.* p. 82, 89. *lib.* 2. *quæſt. & ſolut.* c. 13. οἱ τὰ πλάτωνος ὑπιχνεύμενοι id. c. 21.
Εἰ φιλοπλάτων τις ἐστι, *Topic.* p. 253.
Poëtæ. *de fato* ſect. 2. *Meteor.* p. 114. *Metaphyſ.* p. 210.
Polus (apud Platon.) *Sophiſt. Elench.* p. 60. b.
[Polycletiſtatua. *Metaphyſ.* p. 107, 227, 168.
Polyxenus Sophiſta, *Metaphyſ.* p. 36.
Polyzelus ἐν τῷ περὶ εἱμαρμένης συγγράμματι, *de anima* p. 162. b.
Poſidonius, *Meteor.* p. 116.
Proclus (diverſus a Lycio & antiquior) ἐν τῇ τῶν ἐφετῶν ἀπαριθμήσει, *Sophiſt. Elench.* p. 4. b.
Prodicus, *Sophiſt. Elench.* p. 6. b. *Topic.* p. 96.
Protagoras (apud Platon.) *Sophiſt. Elench.* p. 22. b. 34. b. *Topic.* p. 90. *Metaphyſ.* p. 84, 106, 123, 134, 140, 141. 148. 303.
Hominem menſuram omnium eſſe dixit, *Metaphyſ.* p. 327. 355.

Protarchus (in Platonis Philebo) *Topic* p. 264.
Pythagoras, *problem.* II. 47. Democrito & Leucippo recentior. *Metaphyſ.* p. 17. Tarenti in Italia docuit, id. p. 20.
Pythagoricos ſequitur Plato, *Metaphyſ.* p. 22. 24. & Ariſtoteles, I. *Analyt.* p. 47.
Pythagorici *Metaphyſ.* p. 16, 17, 19, 21, 23, 27, 32, 51, 73, 98, 100, 102, 118, 182, 201, 266, 328, 371, 385, 389, 400, 402, 403. *Topic.* p. 238. *de ſenſu* p. 95. b. 101. b. 102. 113. *Meteor.* p. 78. a. b.
οἱ περὶ τὰς ἀριθμὰς ἀσχολοῦντες, οἱ μᾶλλον ἀπὸ τῶν μαθημάτων γεγυμνασμένοι. Topic. p. 57. 60. ſeq.
Socrates. *de anima* p. 154. b. Muſicus, *Metaphyſ.* p. 131, 133, 228. 239, 240. &c. nihil ſcire ſe profeſſus, *Sophiſt. Elench.* p. 6. b. ad Calliclem (apud Platon.) *Topic.* p. 253. Sapiens ait P. *de ſuo* ſect. 24. *Metaphyſ.* p. 251. &c. error ejus Xanthippe, id. p. 277.
Socrates Junior Gerænenſis, *Metaphyſ.* p. 267.
Solonis leges, *Topic.* p. 118. Lex ne quis neutrarum partium ſit in Rep. id. p. 77.
Sophiſtæ. *Metaphyſ.* p. 116, 117, 312. &c.
Sophocles, *Metaphyſ.* p. 173.
Soſigenes *Metaphyſ.* p. 292. στοιχεῖον. Ἀντιγένης, *de mixtione* p. 142. ὁ διδάσκαλος ἡμῶν Σωσιγένης ἐν τῷ ὀγδόῳ περὶ τῆς ὁδοῦ. *Meteor.* p. 116. Soſigenes ex iis quæ Alexandro eranslignotaipſi nota reddidit. *Metaphyſ.* p. 239. adde. p. 362. ubi legendum: *Soſigenes enim poſterior tempore eſt Alexandro.*
Sotionis definitio ſomni. *Topic.* p. 213.
Speuſippus Platonis auditor. *Metaphyſ.* p. 236, 389, 400.
Stoici, I. *Analyt.* p. 14, 15. *Topic.* p. 24, 75. 107. *de anima* pag. 154, 156. b. *Metaphyſ.* p. 72, 140. *de mixtione* p. 142. *de ſenſu* p. 106. b. 124. b.
Hi innuuntur per recentiores, I. *Analytic.* p. 204. 220.
Eorum doctrina de fato impugnatur, *de fato* ſect. 7. ſeqq. etſi per totum librum Stoicos non nominat.
Παραδοξα. *Topic.* p. 79. ad eadem reſpicit p. 72. ἐκπύρωσις univerſi. *Meteor.* p. 90.
λόγοι ἀλληφορούμενοι I. *Analytic.* p. 14. ἀλληφόρως περαίνειν λεγόμενοι. *Topic.* p. 7. ſeq.
Ratiocinationes abſque methodo concludentes, I. *Analytic.* p. 204. *Topic.* p. 10.

Stoi-

Stoicorum Quæstiones περὶ καθηκόντων. *Topic.* p. 46. Differentia inter χαρὰν ἡδονὴν, τέρψιν. id. p. 96. Male τὶ ponunt genus entis. id. p. 155. phantasiam definiunt τύπωσιν ἐν ψυχρείσχῃ, *de anima* pag. 135. b. Male pro corporibus habent formas, id. p. 126. & lumen p. 147. b. 151. & qualitates p. 147. & virtutes atque artes p. 145. b. animum ex igne & aëre componi, p. 127. b. virtutem sufficere ad beatitatem, p. 156. seq. solum honestum bonum *lib. I. quæst. & solut.* c. 14. dari penetrationes corporum. De *mixtione* p. 151. b. seq. Deum esse animam universi, id. pag. 144.

Strato, *de sensu* p. 117.

Stratis Comicus, *de sensu* p. 111. b.

Thales, *Metaphys.* p. 11. 235. 289. 370. nullum ejus scriptum, id. p. 12. Θάλης Θαλῆς *Sophist. Elench.* p. 22. b.

Theagenes Poëta (an Theognis) *problem.* II. 89. *in Gaza versione.*

Themistocles exheredatus. *Topic.* p. 96.

Theodorus (ap. Platon.) *lib. I. quæst. & solut.* c. 18.

Theologi, *Meteor.* p. 91. *Metaphys.* p. 95. 361. 383. *Quæst. & solut.* lib. 3. c. 1.

Theophrastus Aristotelis ἑταῖρος I. *Analytic.* p. 68, 69, 70, 96, 228. *de anima* p. 155. b. *Metaphys.* p. 391.

περὶ ἀνέμων *Meteor.* p. 100. b. 101. b. 104. b. 106.

ἀναλυτικῶν I. *Analytic.* p. 68, 86, 191, 192, 227, respicit & pag. 70, 73, 141.

περὶ ἀναλύσεως συλλογισμῶν, I. *Analytic.* p. 201.

Libri duo ἀπηχθέων λόγων εἰς τὰ ζητήματα. I. *Analytic.* p. 201.

ἐν τοῖς ὑστέραις ἀναλυτικοῖς, *lib. I. quæst. & solut.* c. 26.

Καλλισθένης, *de anima* p. 162. b.

περὶ καταφάσεως de affirmatione, I. *Analytic.* p. 10, 37, 217, 223. *Topic.* p. 150. *Meteor.* p. 91. *Metaphys.* p. 124. respicit & I. *Analyt.* p. 20, 21. 22, 25, 39, 61, 87, 109, 123, 223, 233.

ἐν τῷ περὶ τῶν μεταλλευομένων *Meteor.* p. 126.

περὶ δὲ πολλαχοῦς, *Topic.* p. 189.

ἐν τῷ περὶ τῶν ποσαχῶς, *Topic.* p. 83.

Τυπικά *Metaphys.* p. 186. 202. *Topic.* p. 31. respicit & p. 5, 25, 68, 72.

ἐν τοῖς περὶ ὕδατος, *de sensu* p. 106.

αἱ Φυσικῶν, *Metaphys.* p. 14.

περὶ Φυτῶν, *de sensu* p. 109. *Sophist. Elench.* p. 20.

Libri

Libri Aristotelis & Theophrasti habentes τὴν εἰς τὰ αἰτιάματα ἐκ ἐνδόξων ἐπιχείρησιν, *Topic.* p. 16.
Thrasymachus (apud Platon.) *Sophist. Elench.* pag. 22. b. 37. b. *Topic.* p. 166. 181.
Thucydides Athenienses incitans contra Mytylenæos. *Topic.* p. 85.
Thucydides (Historicus) *Topic.* p. 118.
Timotheus Musicus, *Metaphys.* p. 58.
Tragici, *de fato* sect. 31.
Virginius Rufus, *de anima* p. 154. b.
Xenarchus, *de anima* p. 154.
Xenocrates, *Metaphys.* p. 49. *Topic.* 94. 211. 213. 238.
Xenophanes, *Metaphys.* p. 13. 19. 20.
Zaleuci leges, *Topic.* p. 118.
Zeno Eleates. *Topic.* p. 18. *Sophist. Elench.* p. 26. b. 60. docuit Megaris, auctor Megaricorum, *Metaphys.* p. 303. Parmenidis ἑταῖρος. ibid. & *Metaphys.* p. 100. ens unum esse docuit, *Sophist. Elench.* p. 60. & 36. b. motum dari negavit. id. p. 30. b. 37. 51. b. *Topic.* p. 431. 266. *de fato* sect. 26. *Metaphys.* p. 100. 157.
[Zethus & Amphion, Dioscuri. *Metaphys.* p. 184.]
Zopyrus Physiognomon, *de fato* sect. 6.

CAPUT XXVI.

DE PLOTINO Philosopho, ejusque Præceptore AMMONIO; & de variis Ammoniis.

Conspectus Chronologicus Vitæ Plotini.

A. C.	*Imp. Severi*	*Vita Plotini*
205	13	1 Natus Plotinus. *Porphyr.* c. 12. Lycopoli in Ægypto. *Ennap.* & *Suid. in* Πλωτῖνος.
6	14	2
7	15	3

A. C.	*Imperatoris*		*Vita Plotini.*
208	Severi.	16	4
9		17	5
210		18	6
1		19	7
2		20	8 Γραμματοδιδάσκαλον Alexandriæ frequentat, adhuc avidus lactis nutricis. *Porphyr.* c. 3.
3	Caracallæ	1	9
4		2	10
5		3	11
6		4	12
7	Macrini.	1	13
8	Helogabali	1	14
9		2	15
220		3	16
1		4	27
2	Alex. Severi.	1	18
3		2	19
4		3	20
5		4	21
6		5	22
7		6	23
8		7	24
9		8	25
230		9	26
1		10	27
2		11	28 Ammonium Saccam Philosophum audire cœpit Plotinus Alexandriæ, c. 3.
3		12	29 Natus Porphyrius.
4		13	30
5	Maximini.	1	31
6		2	32
7		3	33
8	Godiani	1	34
9		2	35
240		3	36

A.C.	Imperatorie		Vitæ Plotini	
241	Gordiani	4	37	
2		5	38	Ammonii schola relicta cum Imp. Gordiano proficiscitur in Persiam. c. 3.
3		6	39	
4	Philippi	1	40	Gordiano circa Mesopotamiam interempto, Antiochiam evadit atque inde venit Romam, & docere cœpit. c. 3. in ædibus Geminæ cujusdam commoratus. c. 9.
5		2	41	
6		3	42	Amelius Plotinum frequentare incipit, cum Lysimachum hactenus auscultasset & Numenii dogmata imbibisset. c. 3.
7		4	43	
8		5	44	
9	Deci.	1	45	
250		2	46	
1		3	47	
2	Galli.	1	48	Ad scribendum se confert Plotinus. c. 4.
3		2	49	Porphyrius viginti natus annos prima vice Romæ fuit. c. 5.
4	Valeriani. & Gallieni.	1	50	
5		2	51	Origenes Plotini condiscipulus scripsit librum ὅτι μόνος ποιητὴς ὁ βασιλεύς. c. 3.
6		3	52	
7	Gallieni.	1	53	
8		2	54	
9		3	55	
260		4	56	
1	Gallieni.	5	57	
2		6	58	Gravis pestilentia Romæ, qua Plotinus laboravit. c. 2.
3		7	59	Porphyrius triginta annos natus, cum Antonio Rhodio e Græcia venit Romam, atque inde Plotino per sexennium adhæret. Tunc jam libros XXI. Plotinus scripserat.

A. C.	Imperatoris		Vita Plotini.
			rat, c. 4. seq. Gallienum rogat Plotinus incassum, ut Platonopolin condat. c. 12.
264	Gallieni	8	60
5		9	61 Longinus librum περὶ τέλους scribit contra Plotinum & Amelium. *Porphyr.* c. 20.
6		10	62
7		11	63
8		12	64 In Siciliam se contulit Porphyrius, postquam per sex annos fuerat moratus cum Plotino, quibus libros XXIV. Plotinus composuit. c. 5. 6. & 11.
9	Claudii	1	65 Amelius Plotinum frequentare desiit. c. 3. & Apameam Syriæ se contulit. c. 2. Libros quinque a se scriptos Plotinus misit ad Porphyrium in Siciliam. c. 6. Plotinus in Campaniam se contulit, c. 2. cum ad XXVI. annos Romæ versatus fuisset. c. 9.
270		2	66 Plotinus obiit in Campania, præsente Eustochio. c. 2. & 7. cum libros alios quatuor ad Porphyrium in Siciliam misisset. c. 6. & discipuli ejus Paulinus & Zoticus jam obiissent. c. 7.

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ ΠΕΡΙ ΠΛΩΤΙΝΟΥ ΒΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ ΑΥΤΟΥ.

Plotini vita, ejusque librorum series, Porphyrio auctore: Marsilio Ficino interprete.

PLOTINUS Philosophus nostro sæculo singularis, pudore quodam affici videbatur quod anima

ΠΛΩΤΙΝΟΣ ὁ καθ' ἡμᾶς *Cap. I.* γεγονὼς φιλόσοφος, ἐφάνετο μὲν αἰσχυνόμενος α) ὅτι ἐν σώματί ἐστι.

α) Scholæ Platonicæ Philosophi Διαβεβλῆσθαι μὲν παραλαχὴ τῷ σώματι, ut Socratis

σκευαζομένων ἔχε. Καμοῦ μὲν παρόντος, οὐδέν πω τοιοῦτον ὑπεφαίνετο. ἀπαπλεύσαντος δέ, εἰς τοσοῦτον ἠγερώθη τὸ πάθος, ὡς ἔλεγεν ἐπανελθόντι Εὐστόχιος ὁ ἰατρός, ὁ καὶ παραμείνας αὐτῷ ἀκριβῶς ἀπαντήσας, ὡς καὶ τὴν φωνὴν ἐκλαμπρυνθῆναι τὸ τορὸν καὶ ἦχον, βραγχῶντος αὐτοῦ, καὶ τὴν ὄψιν συγχυθῆναι, καὶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἑλκωθῆναι. Ὅθεν ἐκλεπτυσμένων αὐτῷ τὰς συνουσίας τῶν φίλων. Διὰ τοῦτο ἀπὸ τρόπου τοὺς πάντας προσαγορεύειν εἴθος ἦν, τὴν μὲν πόλεως ἀπαλλάττεσθαι. Εἰς δὴ τὴν Καμπανίαν ἐλθὼν, εἰς Ζήθου τινὸς χωρίον, ἑταίρου παλαιοῦ αὐτῷ γεγονότος, καὶ τεθνηκότος, καταγέσθαι. Τὰ δ' ἀναγκαῖα αὐτῷ ἐκ τῶν τοῦ Ζήθου ἐτελεῖτο, καὶ ἐκ Μινθούρνων ἐκομίζετο ἐκ τῶν Καστρικίου (ἐν Μινθούρναις δὲ ὁ Καστρίκιος f) τὰς κλήσεις εἶχε.) Μέλλων δὲ τελευτᾶν, ὡς ὁ Εὐστόχιος διηγεῖτο, ἐπειδὴ ἐν Πουτιόλοις καθοικῶν ὁ Εὐστόχιος βραδέως πρὸς αὐτὸν ἀφίκετο, εἰπὼν ὅτι σὲ ἔτι περιμένω, καὶ φάσκων σπεύδειν τὸν ἐν ἡμῖν θεὸν g) ἀνάγειν πρὸς τὸ ἐν τῷ παντὶ θεῖον, δράκοντος ὑπὸ τὴν κλίνην διολισθόντος ἐν ᾗ κατέκειτο, καὶ

fane malum olim me præsente nullum sui unquam dedit indicium. Quum vero discessissem usque adeò morbi hujus pestis invaluit (quemadmodum postea redeunti mihi amicus Eustochius retulit, qui Plotinum usque ad obitum non deseruit) ut raucedine nimia clarus atque canorus ille vocis rotundæ vigor omnis abiret: caligaret & visus, manusque & pedes ulcerarentur. Quamobrem cum amici eum non amplius salutarent propterea quod ipse omnes ore proprio appellare consueverat, ex urbe discessit, Profectus in Campaniam deductus est in agrum Zethi veteris amici sui vita jam functi. Necessaria vero illi ex rebus hæredibusque Zethi suppeditabantur, atque etiam ex Minturnis a Castricii agris afferebantur. (Castricius enim prædia Minturnis habebat.) Quum vero morti Plotinus appropinquaret, quemadmodum nobis Eustochius retulit, qui Puteolis habitabat; ac ferme tardius ad eum accesserat, adhuc te, inquit, expecto, atque equidem jam annitor, quod in nobis divinum est ad divinum ipsum quod viget in universo redigere, spiritumque his verbis emisit. Interea draco sub lecto in quo jacebat ille, pererrans mox in parietis foramen se prorsus

e) Infra c. 7. (scripsit.

f) ib. Hic est Firmus Castricius cui Porphyrius libros suos περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων in-

g) al. τὸ ἐν ἡμῖν θεῖον.

sus occuluit. Agebat vero tunc Plotinus annos (ut Eustochius retulit) sex atque sexaginta, secundo Claudii Imperatoris anno jam peracto. Quo vero tempore Plotinus ex hac vita migravit, ego quidem Porphyrius in Lilybæo versabar: Amelius autem in Apamea Syriæ, sed Castricius erat Romæ, solus denique Eustochius aderat. Jam vero si computemus a secundo Claudii Imperatoris anno, exactos jam annos sex atque sexaginta; nativitatis ejus tempus, cum tertiodecimo Severi Imperatoris anno concurrit. Ipse vero neque quo mense neque quo die natus esset cuiquam declaravit: quippe cum nequaquam decere putaret natalem ejus conviviis sacrificiisque celebrari. Quamvis ipse in Platonis, Socratisque quæ traduntur natalibus, & sacris operaretur & convivio amicos exciperet, ubi sane oportebat amicos omnes quicunque possent, orationem quandam rite conscriptam in cœtu omnium qui concurrerant recitare. Quæ vero de vita sua ipsemet in confabulationibus nostris sæpe narravit, talia sunt:

Refe-

καὶ εἰς ἑπτὴν ἐν τῷ τοιχῳ ὑπαρχουσαν ὑποδιδυκτόν, ἀφῆκε τὸ πνεῦμα, ἔτη γεγονὼς (ὡς ὁ Εὐστόχιος ἔλεγεν,) ἓξ καὶ ἑξήκοντα, ἐπὶ δευτέρου ἔτους τῆ Κλαυδίου βασιλείας πληρουμένου. b) Τελευτῶντι δὲ αὐτῷ ἐγὼ μὲν ὁ Πορφύριος ἐτύγχανον ἐν Λιλυβαίῳ ὢν, Ἀμέλιος δὲ ἐν Ἀπαμείᾳ τῆς Συρίας, Καστρίκιος δὲ ἐν τῇ Ῥώμῃ, μόνος δὲ παῆν ὁ Εὐστόχιος. Ἀναψυφίζουσι δὲ ἡμῖν ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς Κλαυδίου βασιλείας εἰς τὸ ὀπίσω, ἔτη ἓξ καὶ ἑξήκοντα, ὁ χρόνος αὐτῷ τῆς γεννήσεως εἰς τὸ τρισκαιδέκατον ἔτος τῆς Σευήρου βασιλείας πίπτει. Οὔτε δὲ τὸν μῆνα διεσάφησέ τινι καθ' ὃν γεγένηται, οὔτε τὴν γενέθλιον ἡμέραν. Ἐπεὶ δὲ ἔθυεν ἢ ἑστιᾶν τινα τοῖς αὐτοῦ γενεθλίοις ἤγετο. καί που ἐν τοῖς Πλάτωνος καὶ Σωκράτους τοῦ δεδεδομένους γενεθλίους k) θύων τε καὶ ἑστιῶν τοὺς ἑταίρους, ὅτε καὶ λόγον ἔδει τῶν ἑταίρων τοὺς φωνασθὲν ἐπὶ τῶν συνελθόντων ἀναγινῶναι. Ἃ μέντοι ἡμῖν αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ ἐν ταῖς ὁμιλίαις πολλάκις διηγεῖτο. ἦν τοιαῦτα.

Προσ-

b) Natus igitur Plotinus A. C. 205. mortuus A. 270 Anni 66 non exacti.

i) In Lilybæo Siciliæ promontorio versatum Porphyrius etiam se scribit infra c. II. & ex eo Eunapius.

k) Notum est Philosophorum insignium natales a discipulis post illorum fata feriatos habitos solennibus conviviis. Sic de Platonis Natalitiis apud Plutarchum VIII. 1. sympos. De Epicuro, vide si juvat quæ viri docti ad Laertii X. 28. Etiam πλατώνεια Athenis celebrata, e Longino testis Porphyrius apud Euseb. XI. 3. præparat. nisi πλατῶνια ibi legendum, ut infra c. 15.

C. III. Προσφοιτᾶν μὲν γὰρ τῇ τροφῷ, καίπερ εἰς γραμματοδιδασκάλου ἀπιόντα, ἄχρις ἑπτάδος ἔτους ἀπὸ γενέσεως ὄντα, καὶ τὰς μαθητὰς γυμνοῦντα, θηλάζειν προθυμεῖσθαι· αἰσχύνεσθαι δέ ποτε ὅτι αἰτηρὸν ἔστι παιδίον, ἀποκρύπτεσθαι αἰδούμενον. Εἰκοστὸν δὲ καὶ ὄγδοον ἔτος, αὐτὸν ἄγοντα, ὁρμῆσαι ἐπὶ φιλοσοφίαν, καὶ ταῖς τότε τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἔνδον κιμβοῖς συναθεῖναι, καλύπτειν ἐκ τῆς ἀκροάσεως αὐτῶν κατηφῆ καὶ λύπης πλήρη, ὡς καί τινι τῶν φίλων διηγεῖσθαι ἃ πάσχει. Τὸν δὲ συνείδησιν αὐτῷ τῆς ψυχῆς τὸ βέλημα, ἀπενεγκεῖν πρὸς Ἀμμώνιον, l) ὃ μηδέπω πεπειράσθαι. τὸν δὲ εἰσελθόντα καὶ ἀκούσαντα, φάναι πρὸς τὸν ἑταῖρον· τοῦτον ἐζήτουν. καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας, συνεχῶς τῷ Ἀμμωνίῳ συνδιατρίβοντα, τοσαύτην ἔξιν ἐν φιλοσοφίᾳ λήψασθαι, ὡς καὶ τοῦ θεοῦ τοῖς Πέρσαις ἐπιστρατεύοντος, πεῖραν λαβεῖν αὐτοῦ, καὶ τῆς παρ' Ἰνδοῖς καλουμένης. Γορδιανοῦ δὲ βασιλέως ἐπὶ τοὺς Πέρσας παρεῖναι μέλλοντος, δοὺς ἑαυτὸν τῷ στρατοπέδῳ m) συνεισῆλθε.

Referebat igitur, se dum octavum ageret ætatis annum ac jam ad literarum accederet præceptorem, adhuc tamen solitum ad nutricem divertere, sugendique lactis aviditate nutricis nudare papillas; Cum vero quandoque sibi objiceretur quod puer esset molestus, pudore cohibitum destitisse. Post hæc cum octavum atque vigesimum ætatis annum jam impleret, se Philosophiæ amore vehementer accensum commendatum fuisse iis qui tum Alexandriæ excellentiores habebantur, sed tandem ex eorum scholis tristem admodum mœstumq; discessisse, & amico cuidam mœroris sui causam declarasse, qui suæ mentis affectum plane cognoscens ad Ammonium, cujus nullum adhuc periculum fecisset, adduxerit. Deinde cum Ammonii b) scholas ingressus audivisset illum, amico dixisse: Hunc ipsum, o amice, quærebam. Ex eo igitur die annos undecim sedulus audivit Ammonium, tantumque in ea Philosophia profecit, ut Philosophiæ insuper in qua Persæ se exercebant facere periculum affectaverit, atque etiam sapientiam præcipue apud Indos probatam prosequi constituerit. Igitur cum Gordianus Imperator profecturus esset in Persidem, bellum populis illaturus,

l) Ammonium intellige Saccam, de quo ad calcem hujus vitæ a me dictum.
m) Anno CHRISTI, 241. & Gordiani Imp. quinto.

rus, Plotinus exercitui se adjunxit, quasi annos jam ætatis agens novem atque triginta: sed postquam Gordianus circa Mesopotamiam interemptus esset, Plotinus vix effugiens in Antiochiam sospes evasit, deinde imperante Philippo Romam venit quadragesimum jam natus ætatis annum. Cum vero Erennius & Origenes & Plotinus olim inter se constituissent ne Ammonii dogmata ederent, quæ audita ab eo tanquam inprimis purgata præcipue comprobaverant: Plotinus quidem fecit promissis, familiariter quidem exoptans salutantes; institutum vero Ammonii secreta integraque conservans. Erennius autem primus pacta dissolvit, & Origenes anticipantem Erennium *n*) est deinde secutus. Scripsit vero nihil præter quendam de Dæmonibus librum: atque sub Gallieno *o*) librum, in quo Regem salum esse Stoicum

ἐτῶν ἤδη τριάκοντα ἄγων καὶ ἐνιαυτόν. Ἔνθεν γὰρ ὅλην ἐτῶν, συνδιημέρων τῷ Ἀμμωνίῳ σπουδάσας. Τῷ δὲ Γορδιανῷ περὶ τὴν Μεσοποταμίαν ἀναιρεθέντος, μόλις φεύγων, εἰς τὴν Ἀντιόχειαν διεσώθη. Καὶ Φιλίππου τὴν βασιλείαν παραλήψαντος τεσσαρακοστὸν ἄγοντα ἔτος, εἰς τὴν Ῥώμην ἄφικτο. Ἐρεννίου δὲ καὶ Ὠριγένους καὶ Πλωτίνου συνθηκῶν γεγονυιῶν μηδὲν ἐκκαλύπτειν τῶν Ἀμμωνίου δογμάτων, ἃ δὲ ἐν ταῖς ἀκροάσεσιν αὐτοῦ ἀκηκόεσθαι, ἔμενε δὲ πρῶτος Πλωτῖνος, σπουδὴν μὲν τινὰ τῶν προσώπων, τηρῶν δὲ ἀτέκμαρτα τὰ αὐτοῦ καὶ Ἀμμωνίου δόγματα. Ἐρεννίου δὲ πρῶτου τὰς συνθήκας παραβάντος, Ὠριγένης μὲν ἠκολούθει τῷ Θεοσεβεῖ Ἐρεννίῳ. Ἔγραψε δὲ μόνον, πλὴν τὸ περὶ τῶν δαιμόνων σύγγραμμα, καὶ ἐπὶ Γαλιήνου, ὅτι μόνος

N ποιη

n) Herennius ille junior & diversus ab Herennio Philone, de quo præclare Vossius in Hist. Græcis, & ab Herennio Severo de quo meminit Suidas in Ἑρέννιος Βηρύττιος.

o) Ex hoc solo patere facile puto, alium esse omnino hunc Origenem ab Adamantio. Cæterum scriptum illius Origenis de Dæmonibus memoratur etiam infra c. 20. Alterius libri titulum non satis intelligere me fateor. Nescio quippe an lectori se probatura sit Viri docti H. Valesii expositio, qui in notis ad Eusebium p. 121. putat, eum conscriptum in laudem Gallieni Imperatoris, ut Poëticam ejus facultatem prædicaret. Quanquam enim Poëtice deditus fuerit Gallienus & versus ejus aliquot latini nuptiales extant inter fragmenta Petronii Arbitri, tamen non credibile mihi videtur, Philosophum eumque Græcum ideo librum editurum fuisse hoc titulo, quo solus Imperator Poëtæ nomine dignus jactaretur. Sed non minus vel frigidus vel obscurus sensus est, quem in Ficini versione vides. Igitur judicent sagaciores.

C. III. Προσφοίτων μὲν γὰρ τῇ τροφῷ, καίπερ εἰς γραμματοδιδασκάλου ἀπιόντα, ἄχρις ὀγδόου ἔτους ἀπὸ γενέσεως ὄντα, καὶ τὰς μαθὰς γυμνοῦντα, θηλάζειν προθυμεῖσθαι· ἀκούσαντα δέ ποτε ὅτι ἀτηρὸν ἔστι παιδίον, ἀποκρύπτεσθαι αἰδούμενον. Ἐπεὶ δὲ καὶ ὄγδοον ἔτος, αὐλὸν ἄγοντα, ὁρμῆσαι ἐπὶ Φιλοσοφίαν, καὶ τοῖς τότε τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἔνδοξα νεμομένοις συναθέντα, καλέσαι ἐκ τῆς ἀκροάσεως αὐτῶν κατηφῆ καὶ λύπης πλήρη, ὡς καί τινι τῶν φίλων διηγεῖσθαι ἃ πάσχει. Τὸν δὲ συνιέντα αὐτοῦ τὴν ψυχῆς τὸ βλάβημα, ἀπενεγκεῖν πρὸς Ἀμμώνιον, l) ὃ μηδέπω πεπειραμένον τὸν δὲ εἰσελθόντα καὶ ἀκούσαντα, φάναι πρὸς τὸν ἑταῖρον· τοῦτον ἐζήτουν. καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας, συνεχῶς τῷ Ἀμμωνίῳ συγγενόμενον, τοσαύτην ἔξιν ἐν Φιλοσοφίᾳ κτήσασθαι, ὡς καὶ τοῖς Πέρσαις ἐπιδημοῦσιν, πεῖραν λαβεῖν αὐτοῦ σοφίας, καὶ τῆς παρ' Ἰνδοῖς καλουμένης. Γορδιανοῦ δὲ βασιλέως ἐπὶ τοὺς Πέρσας παρεῖναι μέλλοντος, δοὺς ἑαυτὸν τῷ στρατοπέδῳ m) συνεισῆλθε, ἔτος.

Referebat igitur, se dum octavum ageret ætatis annum ac jam ad literarum accederet præceptorem, adhuc tamen solitum ad nutricem divertere, fugendique lactis aviditate nutricis nudare papillas; Cum vero quandoque sibi objiceretur quod puer esset molestus, pudore cohibitum destitisse. Post hæc cum octavum atque vigesimum ætatis annum jam impleret, se Philosophiæ amore vehementer accensum commendatum fuisse iis qui tum Alexandriæ excellentiores habebantur, sed tandem ex eorum scholis tristem admodum mœstumq; discessisse, & amico cuidam mœroris sui causam declarasse, qui suæ mentis affectum plane cognoscens ad Ammonium, cujus nullum adhuc periculum fecisset, adduxerit. Deinde cum Ammonii *b*) scholas ingressus audivisset illum, amico dixisse: Hunc ipsum, o amice, quærebam. Ex eo igitur die annos undecim sedulus audivit Ammonium, tantumque in ea Philosophia profecit, ut Philosophiæ insuper in qua Persæ se exercebant facere periculum affectaverit, atque etiam sapientiam præcipue apud Indos probatam prosequi constituerit. Igitur cum Gordianus Imperator profecturus esset in Persidem, bellum populis illaturus,

l) Ammonium intellige Saccam, de quo ad calcem hujus vitæ a me dictum.
m) Anno CHRISTI, 241. & Gordiani Imp. quinto.

rus, Plotinus exercitui se adjunxit, quasi annos jam ætatis agens novem atque triginta: sed postquam Gordianus circa Mesopotamiam interemptus esset, Plotinus vix effugiens in Antiochiam, sospes evasit, deinde imperante Philippo Romam venit, quadragesimum jam natus ætatis annum. Cum vero Erennius & Origenes & Plotinus olim inter se constituissent ne Ammonii dogmata ederent, quæ audita ab eo tanquam in primis purgata præcipue comprobaverant, Plotinus quidem fecit promissis, familiariter quidem excipiens salutantes; instituta vero Ammonii secreta integraque conservans. Erennius autem primus pacta dissolvit, & Origenes anticipantem Erennium *n*) est deinde secutus. Scripsit vero nihil præter quendam de Dæmonibus librum: atque sub Gallieno *o*) librum, in quo Regem salum esse, Stoicam

ὁτ⟨ῳ⟩ ἤδη τριακοστὸν ἄγων καὶ ἔνατον. Ἐνθένδε γὰρ ὅλων ἐτῶν, ἀδελφῶν τῷ Ἀμμωνίῳ συνεσχόλασε. Τῇ δὲ Γορδιανοῦ περὶ τὴν Μεσοποταμίαν ἀναιρεθέντος, μόλις φεύγων, εἰς τὴν Ἀντιόχειαν διεσώθη. Καὶ Φιλίππου τὴν βασιλείαν παραλήψαντος τεσσαρακοστὸν γεγονὼς ἔτη, εἰς τὴν Ῥώμην ἄνεσιν. Ἐρεννίῳ δὲ καὶ Ὠριγένει καὶ Πλωτίνῳ συνθηκῶν γεγονυιῶν μηδὲν ἐκκαλύπτειν τῶν Ἀμμωνίου δογμάτων, ἃ δὴ ἐν ταῖς ἀκροάσεσιν αὐτοῖς ἀνεκεκάθαρτο, ἔμενε μὲν ἥκιστα ὁ Πλωτῖνος, σιωπῶν μὲν τὰ τῶν προστιθέντων, τηρῶν δὲ ἀπέκρυπτε τὰ ἀδιάφθορα Ἀμμωνίου δόγματα. Ἐρέννιος δὲ πρῶτος τὰς συνθήκας διέλυσε, Ὠριγένης μὲν ἠκολούθει τῷ Φθάσαντι Ἐρεννίῳ. Ἔγραψε δὲ μόνον, πλὴν τὰ περὶ τῶν δαιμόνων σύγγραμμα, καὶ ἐπὶ Γαλλιήνου, ὅτι μόνος

N ποιη

n) Herennius iste junior & diversus ab Herennio Philone, de quo præclarus Vossius in Hist. Græcis, & ab Herennio Severo de quo meminit Suidas in Ἑρέννιος Βηρύττιος.

o) Ex hoc solo patere facile puto, alium esse omnino hunc Origenem ab Adamantio. Cæterum scriptum illius Origenis de Dæmonibus memoratur etiam infra c. 20. Alterius libri tenuem non satis intelligere me fateor. Nescio quippe an lectori se probatura sit Viri docti H. Valesii expositio, qui in notis ad Eusebium p. 121. putat, eum conscriptum in laudem Gallieni Imperatoris, ut Poëticam ejus facultatem prædicaret. Quanquam enim Poëtice deditus fuerit Gallienus & versus ejus aliquot latini nuptiales extant inter fragmenta Petronii Arbitri, tamen non credibile mihi videtur, Philosophum eumque Græcum ideo librum editurum fuisse hoc titulo, quo solus Imperator Poëtæ nomine dignus jactaretur. Sed non minus vel frigidus vel obscurus sensus est, quem in Ficini versione vides. Igitur judicent sagaciores.

πουῆς ὁ βασιλεύς. Πλωτῖνος δὲ ἄχρι μὲν πολλοῦ γράφων ἑαυτὸν διέλεσεν, ἐκ δὲ τῆς Ἀμμωνίου συνουσίας ποιούμενος τὰς διατριβὰς, καὶ ἔτως ἕλων ἐτῶν δέκα διέλεσε, συνῶν μὲν τισι, γράφων δὲ οὐδέν. ἦν δὲ ἡ διατριβὴ, ὡς ἂν αὐτοῦ ζητῶν προϊεμένου τὰς συνουσίας, ἀταξίας πλήρεις καὶ πολλῆς φλυαρίας, ὡς Ἀμέλιος ἡμῖν διηγεῖτο. προσῆλθε δὲ αὐτῷ ὁ Ἀμέλιος, ἔτος ἄγων ἐν Ῥώμῃ δὲ τὸ τρίτον τῆς Φιλίππου βασιλείας ἔτος, καὶ ἄχρι μὲν πρώτου ἔτους τῆς Κλαυδίου βασιλείας συνεγένετο, ἔτη ὅλα συγγένων εἴκοσι καὶ τέσσαρα, ἕξιν μὲν ἔχων, ὅτε προσῆλθεν, ἀπὸ τῆς Λυσιμάχου συνουσίας, φιλοπονίᾳ δὲ ὑπερβαλλόμενος τῶν καθ' αὐτὸν πάντων, διὰ τὸ καὶ σχεδὸν πάντα τὰ Νουμηνίου, καὶ γράψαι καὶ συναγαγεῖν, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα ἐκμαθεῖν. σχόλια δὲ ἐκ τῶν συνουσιῶν ποιούμενος ἑκατόν πως βιβλία συνέταξε τῶν σχολίων, ἃ ἐδωρήσατο Ἡσυχίῳ τῷ Ἀπαμεῖ, ὃν υἱὸν ἐθέσπο, κεχάρισται.

ctorem esse probabat. Plotinus autem a scribendi studio diutius se continuit: Solum vero quod ex Ammonii consuetudine olim acceperat suis colloquiis inferebat, atque ita decem annos integros perseveravit, colloquio quidem nonnullos admittens, scribens vero nihil. Sed quoniam permiserat vel invitaverat familiares suos pro arbitrio eum interrogare, idcirco Amelius ait, Ludum illum confusionis cujusdam fuisse plenum atque nugarum. Hic tamen Amelius accessit ad eum Romæ triennium jam agenteni, anno Philippi Imperatoris tertio, perseveravitque apud eum neque ad primum Claudii Imperatoris annum, atque ita integros cum eo vixit annos quatuor atque viginti. Hic cum primum se contulit ad Plotinum, eo duntaxat habitu præditus erat quam ex Lysimachi familiaritate conceperat, tolerantia vero laboris omnes condiscipulos superabat, propterea quod omnia ferme Numenii dogmata scripserit atque attulerit, plurimaque memoriæ commendaverit, qui ex ipso audiendi studio, commentariola quædam scholastica congerens, centum ferme ex his libros composuit, quos Justiniano cuidam Hesychio Apamensi adoptivo filio dono dedit.

Cap.

Decimo

Decimo autem Galieni Imperatoris anno, ego Porphyrius è Graecia una cum Antonio Rhodio Romam veniens Ameſium reperi, octo & decem jam annos Plotino familiariter uſum, nihil tamen adhuc auſum ſcribere, præter quædam ut dixi commentariola, quæ nondum in numerum crevesant centenarium. Proinde Plotinus decimo Galieni Imperatoris anno tertio jam novem & quinquaginta annos agebat, ego vero Porphyrius cum primum huic adhæſi, triginta tunc annos impleveram. Plotinus quidem primo Galieni Imperatoris anno, ſe ad ſcribendas convertit quæſtiones, ac decimo ejusdem anno, quando ego Porphyrius Plotino ſum cognitus, ſcripſerat jam unum vigintique libros, quos quidem traditos paucis deprehendi. Nondum enim facilis erat editio, neque quivis ejus conſcius erat, neque enim facile neque temere aliquid edebatur, ſed illi duntaxat accipiebant, qui eſſent maturo quodam judicio comprobati. Scripta vero hæc jam erant quæ dicam, quæ cum ipſe nequaquam certis titulis inſcripſiſſet, alius aliter libros inſcripſerat. Inſcriptiones igitur quæ magis obtinuerunt, ejusmodi ſunt:

1. *De pulchro* Ennead. I. lib. 6.
2. *De animi immortalitate.* IV. 7.

Τῷ δεκάτῳ ἔτει τῆς Γαλλήνου βασιλείας ἐγὼ Πορφύριος, ἐκ τῆς Ἑλλάδος μὲν Λύσωνίῳ δὲ Ῥοδίῳ γεγονὼς καὶ λαμβάνων μὲν τὸν Ἀμέλιον, ἐκτοκαιδέκατον ἔτος ἔχοντα τῆς πρὸς Πλωτῖνον συνουσίας, μηδὲν δέπω γράφειν τολμήσαντα, πλὴν τῶν σχολίων ἃ ἐδίκαιω εἰς ἑκαστὸν τὸ πλῆθος αὐτῷ συμπεμπομένων. Ἦν δὲ ὁ Πλωτῖνος τῷ δεκάτῳ ἔτει τῆς Γαλλήνου βασιλείας, ἀμφὶ τὰ πεντήκοντα ἔτη καὶ ἐννέα. Ἐγὼ δὲ Πορφύριος τὸ πρῶτον αὐτῷ συγγέγονα, αὐτὸς ὢν ἑξήκοντα ἐτῶν τριάκοντα. Ἀπὸ μέντοι τῆς πρώτης ἔτους τῆς Γαλλήνου ἀρχῆς προσελθὼν ὁ Πλωτῖνος γράφειν ἐμπεπλήσας ὑποθέσεις. Τὸ δεκάτον ἔτος τῆς Γαλλήνου ἀρχῆς, ἔτει ἑξηκοστῷ αὐτῷ ἐγὼ ὁ Πορφύριος ἐγνωρίσθην, γράψας ἐνενήκοντα εἴκοσι καὶ ἓν βιβλία, ἃ καὶ καλεῖλήφα ἐκδεδομένα ὀλίγοις. Οὐ γὰρ ἦν πω ῥᾴδια ἡ ἔκδοσις οὐδὲ ἐνεγνωσμένων ἐγίγνετο, οὐ γὰρ ἁπλῶς καὶ ἐν ῥᾴστῳ, ἀλλὰ μετὰ πείσης κρίσεως τῶν λαμβανόντων. Ἦν γὰρ καὶ τὰ γεγραμμένα ταῦτα, ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν αὐτὰ ἐπεγράφων, ἄλλος ἄλλο ἑκάστῳ τιθέναι ἐπιγράμματα ἐτίθει. Αἱ δὲ ὑπ' αὐτοῦ κεκλήσασαι ἐπιγραφαί εἰσιν αἵδε.

περὶ τοῦ καλοῦ,
περὶ ψυχῆς ἀθανασίας.

3. *De*

3. περὶ εἱμαρμένης. — *De fato.* III. 1.
4. περὶ οὐσίας τῆς ψυχῆς. — *De essentia animæ.* IV. 1.
5. περὶ νοῦ, καὶ τῶν ἰδεῶν καὶ τοῦ ὄντος. — *De intellectu & ideis & ente.* V. 9.
6. περὶ τῆς εἰς τὰ σώματα καθόδου τῆς ψυχῆς. — *De animi descensu in corpora.* IV. 8.
7. πῶς αἱ πρῶται καὶ μετὰ τὸ πρῶτον καὶ περὶ τοῦ ἑνός. — *Quomodo a prima sit quæque post primam, atque de uno.* V. 4.
8. Εἰ πᾶσαι αἱ ψυχαὶ μία; — *Utrum omnes animæ una sint.* IV. 9.
9. περὶ ταὐταμοῦ, καὶ τοῦ ὄντος. — *De ipso homine suo.* VI. 9.
10. περὶ τῶν τριῶν ἀρχικῶν ὑποστάσεων. — *De tribus principalibus subsistentiis.* V. 1.
11. περὶ γενέσεως καὶ τάξεως τῶν μετὰ τὸ πρῶτον. — *De generatione & ordine eorum quæ sunt post primum.* V. 2.
12. περὶ τῶν δύο ὑλῶν. — *De duabus materiis.* II. 4.
13. ἐπισκέψεις Δημοφόρου. — *Considerationes Isauri.* III. 9.
14. περὶ τῆς κυκλοφορίας. — *De circulari motu cœli.* II. 2.
15. περὶ τοῦ εἰληχότος ἡμᾶς δαίμονος. — *De sito cujusque nostrum Dæmone.* III. 4.
16. περὶ συλλογισμοῦ ἐξαγωγῆς. — *De rationali extra.* I. 3.
17. περὶ ποιότητος. — *De qualitate.* II. 6.
18. εἰ καὶ τῶν καθ' ἕκαστα εἰσὶν ἰδέαι. — *Utrum singularium sint etiam ideæ.* V. 7.
19. περὶ ἀρετῶν. — *De virtutibus.* I. 2.
20. περὶ Δημοκρίτου. — *De Democrito.* I. 3.
21. πῶς ἡ ψυχὴ τῆς ἀμερίστου καὶ μεριστῆς οὐσίας μέση εἶναι λέγεται. — *Quomodo anima inter essentiam individuam & dividuam media esse dicatur.* IV. 2.

Ταῦτα μὲν οὖν εἴκοσι καὶ ἓν ὄντα, ὅτε τὸ πρῶτον αὐτῷ προσῆλθον ἐγὼ ὁ Πορφύριος, εὑρημένα γεγραμμένα, πεντήκοντα ἢ καὶ ἑνὸς δεῖν ἔτος ἦγε τότε ὁ Πλωτῖνος.

Hi ergo libri unus atque viginti, quando eum primo conveni, scripti jam erant, quando & Plotinus nonum & quinquagesimum ætatis annum agebat.

Cap. V. Συγγεγονὼς δὲ αὐτῷ ἕξ τὰ τοῦτο ἔτος, καὶ σφόδρα ἀλλὰ ἔτη πέν-

Ego autem & hunc ipsum annum, & insuper quinque dein-

ceps

ceps cum Plotino versatus sum. Quin etiam fere paulo supra decennium Romam veneram, quo tempore Plotinus otiosas ducebat æstates: quamvis confabulantium consuetudinem minime devitaret. In his autem sex quos modo dicebam annis, quæstiones multæ in disputando discussæ sunt diligenter. Ideoque Amelio meque simul hortantibus scripsit libros de eadem quæstione duos, probans *unum & idem ubique totum simul adesse.* (Ennead. VI. lib. 4. 5.) Scripsit deinceps duos insuper alios, quorum alterum quidem asserit (Enneade V. 6.) *quod ea quæ sequuntur, non intelligere.* Alter vero distinguit *quidquid intelligat, quidve secundo.* Scripsit etiam Librum: *De eo quod ab in potentia, quodve existit in actu.* II. 5.

ἀεὶ τὸ ὂν ἐνεργείᾳ ἐστὶ, τὸ δὲ ἐν δυνάμει. Ἐπὶ τούτοις ἔγραψε καὶ τὸ βιβλίον τοῦτο, ὀλίγον δὲ ἔτι πρότερον. Τὴν διατριβὴν ἐποιεῖτο ὁ Πορφύριος ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐπὶ Πλωτίνου τοῦ θερινὰς μὲν ἀγαπητῶς ἀργοὺς, σωφρονοῦντος δὲ ἀλλως καὶ παιδαγωγίας ἐν τοῖς ἐξ ἕτεσι τούτοις, ἐπιδεῖν ἐξετάσεων ἐπὶ πολὺ γυμνασίας γεγομένων, καὶ γράφειν αὐτὸν ἀξιούντων. Ἀμελίου τε καὶ ἐμοῦ, γράφει μὲν (22. 23.) περὶ ἓν, καὶ τὸ αὐτὸ πανταχοῦ ὅλον εἶναι ἐν ἑνὶ καὶ ταὐτῷ, βιβλία δύο· γράφει δὲ ἑφεξῆς ἄλλα δύο, ὧν (24.) τὸ μὲν, περὶ ὧν τὸ ἀπόνενσις ἐστὶν ὑπὸ μὴ νοεῖν, καὶ τί τὸ πρώτως νοῦν ἔχει τί τὸ δευτέρως. p) (25) Τὸ δὲ περὶ δυνάμεως καὶ ἐνεργείας. Ἐγράφει δὲ καὶ τὸ βιβλίον

26. *Item quomodo incorporea quiescere patiantur.* III. 6.
27. *Primum de anima.* IV. 3.
28. *Rursus de anima secundum,* IV. 4.
29. *Denique de anima tertium, vel quomodo videamus.* IV. 5.
30. *De contemplatione.* III. 8.
31. *De intelligibili pulchritudine.* V. 8.

περὶ τῆς πρὸς σώματα ἀπαθείας.
περὶ ψυχῆς πρῶτον.
περὶ ψυχῆς δεύτερον.
περὶ ψυχῆς τρίτον, ἢ περὶ τοῦ πῶς ὁρῶμεν.
περὶ θεωρίας.
περὶ τοῦ νοητοῦ κάλλους.

p) Hinc hoc loco Plotinus ex titulo unius libri duos facit, ut patet ex inscriptione Ennead. V. libri 6. & ex numero librorum Plotini, qui ita essent 55. Cæterum ut hoc loco Porphyrius Plotini scripta recenset eo ordine quo ab auctore composita sunt, ita in Enneades digesta, qualia hodie extant, argumenti affinis habita utcunque ratione, recensentur infra c. 24. seq. Numeros vero libro cuique adscripsi, ut facilius evolvi possint.

32 ὅτι οὐκ ἔστιν ἔξω τοῦ νοῦ τὰ νοητὰ καὶ περὶ νοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ. — *Quod intelligibilia non sint extra intellectum & divinalitatis ipsaque bona.* V. 5.

33 πρὸς τοὺς Γνωστικούς. — *Contra Gnosticos.* II. 9.

34 περὶ ἀριθμῶν. — *De numeris.* VI. 6.

35 πῶς τὰ πόρρω ἀφορῶμεν μικρὰ φαίνεται. — *Cur quæ procul videntur exigua videantur.* II. 8.

36 εἰ ἐν μακαριότητι χρόνος τὸ ἐνδεκαμενές. — *Utrum in beatitudine tempus. felicitas consistat.* I. 5.

37 περὶ τῆς ἀλλήλων περιόδου. — *De mutatione per invicem.* II. 7.

38 πῶς τὰ αὐτὰ ἀεὶ τῶν ἰδεῶν ὑπάρχει, καὶ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ. — *Quomodo idearum eadem semper sint, atque debeant.* VI. 7.

39 περὶ τῆς ὑποστάσεως. — *De voluntario.* VI. 8.

40 περὶ τοῦ κόσμου. — *De mundo.* II. 1.

41 περὶ αἰσθήσεως καὶ μνήμης. — *De sensu atque memoria.* IV. 6.

42 περὶ τῶν πρώτων γενῶν. — *De generibus entis primum.* VI. 1.

43 περὶ τῶν δευτέρων γενῶν. — *De generibus entis secundum.* VI. 2.

44 περὶ τῶν τρίτων γενῶν. — *De generibus entis tertium.* VI. 3.

45 περὶ αἰῶνος καὶ χρόνου. — *De æternitate & tempore.* III. 7.

Ταῦτα τὰ βιβλία τέτταρα καὶ εἴκοσι, ἃ ἐν τοῖς ἐξαίτου χρόνοις τῆς συνουσίας ἡμῖν Πορφυρίου ἔγραψεν, ἐκ τῶν προσκαίρων προβλημάτων τὰς ὑποθέσεις λαβόντα, οἷς ἐκ τῶν κεφαλαίων ἑκάστου τῶν βιβλίων ἐδηλώσαμεν, μετὰ τῶν πρὸ τῆς ἐπιδημίας ἡμῶν ὄντων καὶ ἑνός, τὰ πάντα γίνεται τεσσαράκοντα πέντε.

Hi ergo libri quatuor & viginti, quos in sex illis annis, quos cum eo vixi, conscripsit, assumens videlicet ex occurrentibus quæstionibus occasionem opportunitatemque scribendi, quemadmodum ex capitibus uniuscujusque libri significavimus. Hi inquam libri una cum viginti & uno, quos antequam accederem, composuerat: summatim quinque super quadraginta conficiunt.

Cap. VI. Ἐν δὲ τῇ Σικελίᾳ διατριβούσῃ μοι (ἐκεῖ γὰρ ἀπεχώρη-

Quo vero tempore in Sicilia vitam agebam quo perveneram

rum circa quintum decimumque Galieni Imperatoris annum, Plotinus libros quinque composuit, & ad me in Siciliam misit:

46 *De beatitudine*, Ennead. I. lib. 4.
47 *De providentia primum*. III. 2.
48 *De providentia secundum*. III. 3.
49 *De substantiis cognoscentibus, atque illis superiore*. IV. 3.
50 *De amore*. III. 5.

Hos itaque libros misit ad me primo Claudii Imperatoris anno. Inter initia vero anni secundi, quando & paulo post ex hac vita migravit, hos præterea misit:

51 *Quæ sint mala*. Ennead. I. lib. 8.
52 *Utrum stella aliquid agant?* II. 3.
53 *Quid bonum, quid animal?* I. 1.
54 *De primo bono, cæteris que bonis*. I. 7.

Hi vero libri una cum quinque & quadraginta, primo tempore scriptis, atque secundo, quinquaginta & quatuor computantur. Quemadmodum vero conscripti sint, alii quidem in ætate prima, alii vero in ipso vigore vitæ, alii denique defesso jam corpore, sic ferme libri vim similem ipsi declarant. Primi namque unus & vigesti, si cum proxime sequentibus conferantur, leviorem vim habere videntur, nondum satis constans robur habentem: qui vero medio tempore compositi sunt, virtutis florem præferunt

περὶ εὐδαιμονίας.
περὶ προνοίας πρώτης.
περὶ προνοίας δευτέρας.
περὶ τῶν γνωριστικῶν ὑποστάσεων καὶ τῶν ὑπερόνων.
περὶ ἔρωτος.

Ταῦτα μὲν ἐν τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς Κλαυδίου πέμπτης βασιλείας. ἀρχομένου δὲ δευτέρου, ὅτε καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε, πέμπει ταῦτα.

Τίνα τὰ κακά.
ἐν ποίοις τὰ ἄριστα.
τί ὁ ἄνθρωπος, τί τὸ ζῷον, περὶ δὲ πρώτου ἀγαθοῦ καὶ περὶ εὐδαιμονίας.

Ταῦτα μὲν τῶν τεσσαρακοντάπεντε πρώτων καὶ δευτέρων γεγραφότων γένηται τέσσαρα καὶ πεντήκοντα, ὥσπερ καὶ ἐγράφη. τὰ μὲν οὖν πρώτην ἡλικίαν, τὰ δὲ ἀκμάζοντος, τὰ δὲ ὑπὸ τοῦ σώματος κατακοπωμένου ὅτου καὶ τῆς δυνάμεως ἔχει τὰ βιβλία. τὰ μὲν οὖν πρῶτα ἅπασι καὶ ἐν, ὀλιγοστίας ἴσχει δυνάμεως, καὶ οὐδέπω πρὸς εὐτονίαν ἀκρον μέγεθος ἐχόντα. τὰ δὲ τῆς μέσης ἐκδόσεως τυχόντα, τὸ ἀκμαῖον τῆς δυνάμεως ἐμφαί-

φαίνει, καὶ ἔστι τὰ εἰκοστέσσαρα πλὴν τῶν βραχέων τελεώτατα. τὰ μὲν τῇ τελευταίᾳ ἐπῇσι, φθεμένου ἤδη τῆς δυνάμεως γήρᾳ παλαι, καὶ μᾶλλον μὴ τελεσφόρα τέτταρα, ἢ τὰ πρὸ τούτων πέντε.

fuerunt ad summum usque vigentem. Talesque sunt quatuor & viginti, exceptis quibusdam paucis, perfectissimi. Ultimi denique novem remissiorem jam referunt facultatem, idque postremi quidem quatuor magis quam antecedentes quinque declarant.

C. VII. Ἔσχε δὲ ἀκροατὰς μὲν πλείους· ζηλωτὰς δὲ καὶ ἀληθῶς φιλοσοφίαν σωζοντας, Ἀμέλιόν τε τὸν ἀπὸ τῆς Τυρσηνίας, ὃς ἦν τὸ ὄνομα ἦν Γεντιλιανὸς τὸ πρότερον, αὐτὸς δὲ ἀπὸ τοῦ Β. Ἀμέριον αὐτὸν καλεῖν ἠξίωσε, ἀπὸ τῆς ἀμεριᾶς ἤγουν ἀμελείας q) πρέπειν αὐτῷ καλεῖσθαι λέγων. ἔσχε δὲ καὶ ἰατρικὸν τινα Σκυθοπολίτην Παμμένιον, ὃν ὁ Ἀμέλιος Μίκκαλον r) προσηγόρευε, φιλιατρομείζων πλέον γεγονότος· ἀλλὰ μὴν καὶ Ἀλεξανδρέα Εὐστόχιον ἰατρεῖον ἔσχεν ἕτερον, ὃς καὶ τὰ τελευταῖα τῆς ἡλικίας γενόμενος αὐτῷ διόλου θεραπεύων ἄχρι καὶ θανάτου, καὶ μόνοις τοῖς Πλωτίνου σχολάζων, ἐξ ὧν ἐπεβάλετο γνησίως φιλοσόφου. σωζῶν δὲ καὶ Ζωτικὸς, κριτικός τε καὶ ποιητικὸς, ὃς καὶ τὰ Ἀντιμάχου διορθώσασθαι πεποίηται, καὶ τὸν Ἀτλαντικὸν s) εἰς ποίησιν μετέβαλε πα-

Auditores quidem multos habuit, imitatores autem & gratia Philosophiæ valde familiares, Amelium Tuscum & alios. Sed Amelio huic proprium nomen Gentilianus exiterat, ipse vero se per literam B. Amerium nominari jussit ab Ameria, quasi Amelium ab Amelia. Item Parium quem Scythopolitem medicinæ admodum studiosum, quem disciplinatum & (ut ita dixerim) auditionum plenum Amelius Miccalium appellabat. Præterea Eustochium Alexandrinum etiam medicum, qui sane prope postremum ætatis tempus Plotino notus perseveravit, diligenterque Plotinum ad mortem usque curavit, solisque Plotini institutis incumbens legitimi Philosophi habitum induit. Versabatur quoque cum eo Zoticus, Criticus homo & poëticus, qui & Antimachi opera emendavit, Atlanticamque Historiam ritu valde poëtico in carmina

q) Amelius refugit nomen ἀπὸ τῆς ἀμελείας sive negligentia ductum, & ἀπὸ τῆς ἀμερείας atque integritate appellari maluit.

r) Μίκκαλος Musici nomen apud Aristotelem I. Analytic. ab exilitate ductum videri potest, perinde ut Paulinus, veluti qui sobriis nugis cunctetur. Παραμύσματα Gellius scite dixit V. 21. rudes inchoatasque & non probas inauditiunculas.

s) Ἀτλαντικὸν λόγον de insula Atlandide, de qua Plato in Critia.

carmina transtulit, posthæc in caliginem incidit oculorum, & paulo ante Plotini obitum decessit e vita. Paulinus quoque diem obiit ante Plotinum. Præterea familiaris admodum Plotino erat Zethus genus ex Arabia ducens, qui & uxorem duxerat filiam Theodosii quondam familiaris Ammonii. Erat & hic medicinæ peritus Plotinoque dilectissimus, quem Plotinus civilium gubernaculorum momenta gerentem inde revocare admodum contendebat eoque familiariter utebatur, adeo ut in agros ejus secederet ad sextum lapidem ante Minturnas, quos Castricius possederat cognominatus Firmus, vir profecto omnium ætatis nostræ bonarum artium studiosissimus, observatorque Plotini, & Amelii servili etiam obsequio cultor, mihique Porphyrio cunctis in rebus non aliter quam legitimo fratri deditus, hic etsi civilem elegit vitam Plotinum tamen inprimis venerabatur. Senatores quin etiam non pauci Plotinum sedulo audiebant, inter quos Marcellus Orontius, Philosophiæ diligentissime incubuit

πάνυ ποσῶς, συγχωθεὶς ἢ τὰς ὄψεις, προσλίγον τ' Πλωτίνου ζηλωτὴς ἀπέθανεν. ἔφθασε ἢ καὶ ὁ Παυλῖνος προαποθανὼν τ Πλωτίνου. ἔχει ἢ καὶ ζῆθον ε) ἑταῖρον Ἀραβάβιον τὸ γένος, Θεοδοσίου τ Ἀμμωνίου γνωρίμου ἑταίρου εἰς γάμον λαβόντα θυγατέρα, ἦν ἢ καὶ ἔτος ἰατρικὸς, καὶ σφόδρα περιφίλητο τῷ Πλωτίνῳ. Πολιτικὸν ἢ ὄντα καὶ ῥοπὰς ἔχοντα πολιτικὰς, ἀναστέλλειν ὁ Πλωτῖνος ἐπειρᾶτο, ἐχρῆτο ἢ αὐτῷ οἰκείως, ὡς καὶ εἰς τοὺς ἀγροὺς πρὸς αὐτὸν ἀναχωρεῖν, πρὸ ἓξ σημείων μιλίων ὑπάρχοντας, ὃς Καστρίκιος β) ἐκέκτητο ὁ Φίρμος καλούμενος, ἀνδρῶν τῶν καθ' ἡμᾶς φιλοκαλώτατος γεγονὼς, καὶ τὸν γε Πλωτῖνον σεβόμενος, καὶ Ἀμελίου οἷα οἰκέτης ἀγαθὸς ἐν πᾶσιν ὑπηρετούμενος, καὶ Πορφυρίῳ ἐμοὶ, οἷα γνησίῳ ἀδελφῷ ἐν πᾶσι προσοχθῶς, καὶ ὅτος ἂν ἐσέβετο Πλωτῖνον, τὸν πολιτικὸν ἠρημένος βίον. Ἠκροῶντο ἢ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀπὸ τ συγκλήτου ἐκ ὀλίγοι. ὧν ἔργον ἐν φιλοσοφίᾳ μάλιστα ἐποίουν Μάρκελ-

O λος

ε) Alius Zetus de quo Alanus lib. 2. Anti Claudiani pag. 49. secutus Sidonium IV. 3. Epist.

Temporis excursus ut Cæsar cogit, ut Atlas
Sidera perquirit, ut Zetus pondera librat.

Sic Zoticus etiam alius de quo Lampridius in Helogabalo c. 10.

β) De Castricio confer supra c. 2.

κέλλῳ. Ὁππόσῃσι. x) καὶ Σαβινίλλῳ. τῷ δὲ καὶ Ῥογατιανός y) ἐκ τῆ συγκλήτε, ὃς εἰς τοσοῦτον ἀποσεροφῆς ἔβίε τέτε πεοκεχωρήκει, ὡς πάσης μὲν κλήσεως ἀποσῆναι, πάντα δὲ οἰκέτην ἀποπέμψασθαι, ἀποσῆναι δὲ καὶ ἐξ ἐξίωματος, καὶ πεοϊόντως πεοϊέναι μᾶλλον παρέδρων τῶν ὑπηρετῶν μήτε πεοελθεῖν, μήτε Φροντίσαι τῆ λειτεργίας, ἀλλὰ μηδὲ οἰκίαν ἑαυτῷ ἐλέσθαι κατοικεῖν, ἀλλὰ πεὸς τινας τῶν Φίλων καὶ συνήθων Φοιτῶντα, ἐκεῖ τε δεῖπνον κἀκεῖ καθεύδειν, σπεῖσθαι δὲ τοῦδε μίαν *, ἀφ' ἧς δὴ ἀποσάσεως καὶ ἀΦροντισίας ἔβίε πολαγεῶντα μὲν ἅπαν, ὡς καὶ διΦθερᾶ βασάζεσθαι, ἀναῤῥωσθῆναι, τῆς χεῖρας δὲ ἐκτεῖναι μὴ οἷόν τε ὄντα, χρῆσθαι ταύτῃς πολὺ μᾶλλον εὐμαρῶς ἢ οἱ τὰς τέχνας ἀπὸ τῶν χειρῶν μετιόντες. Τοῦτον ἀπεδέχετο ὁ Πλωτῖνος, καὶ ἐν τοῖς μάλισα ἐπαινῶν διετέλει, εἰς ἀγαθὸν τοῦδέιγμα τοῖς Φιλοσοφῆσι πεοβαλλόμενος. Συνῆν δὲ καὶ Σεραπίων Ἀλεξανδρεὺς, z) ἠτοεικὸς μὲν τὰ πεῶτα, μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ἐπὶ Φιλοσόφοις συνὼν

buit maximeque profecit, similiterque Sabinillus ac pariter ex eodem Senatu Rogatianus, qui usque adeo ab hac vita animum segregavit, ut & bonorum suorum curam neglexerit & servos omnes expulerit, respueritque dignitates. Jam vero prætor proditurus, lictoribus jam adstantibus neque prodit, neque ullam habuit publici muneris rationem, neque lares proprios habitabat, sed quosdam amicorum familiariumqꝫ conveniens apud eos cœnabat, & dormiebat, cibumque indies unicum assumebat, qua quidem negligentia vitæ extremaque incuria factum est, ut cum acriter podagris antea vexaretur neque progredi posset nisi vectus sella, robur tandem inde resumserit: Item cum manus ante extendere non valeret, tamen adeo convaluerit, ut his expeditius uteretur, quam qui artificia manibus quotidie tractant. Hunc ergo Plotinus inprimis complectebatur mirisqꝫ laudibus extollebat, proponebatqꝫ tanquam insigne philosophaturis exemplum. Aderat & Alexandrinus Serapion, hactenus quidem Rhetor, deinde vero disputationibus quoque deditus phi-

x) Hic est Marcellus cui Longinus librum περὶ τέλους inscripsit, infra c. 20.

y) Rogatiani hujus meminit Porphyrius I. de abstinentia ab esu animantium, pag. 106.

* Hoc est altero quolibet die. Vide Palladii Lausiac p. 149. S. Nili narrationes III. p. 34.

z) Alius & antiquior fuit Serapion Rhetor Alexandrinus Hadriano Imperante clarus, de quo Suidas in Σεραπ.

philosophicis, nec dum tamen avaritiæ fœnorisque vitio se absolvens. Habuit præterea me Porphyrium, patria Tyrium, inter amicissimos numeratum, quem instituit sua scripta corrigere.

Cum enim aliquid ille scripsisset, quod scripserat respicere bis minime tolerabat, sed neque etiam semel legere atque percurrere, propterea quod visus ei non satis sufficere ad legendum. Dum vero scribebat, neque belle quidem literas figurabat, neque exacte syllabas distinguebat, neque ullam orthographiæ diligentiam adhibebat, soli videlicet intelligentiæ studens, atque id quod omnes admirabamur agere. ad finem usque vitæ perseveravit. Quum enim totam quandam a principio ad finem dispositionem intelligentiæ semel penes se concepisset, deinde scriptis quæ conceperat jam mandaret, connectebat prorsus ita scribens quod in animo disposuerat, ut ex libro quodam ante oculos posito scripta traducere videretur, nempe nonnunquam cum suorum quopiam verba faciens, & quæ ad commercia pertinent humana com-

συνὼν λόγους, ἔ δὲ περὶ χρήματα καὶ τὸ δανείζειν μὴ δυνηθεὶς ἀπορρῆναι ἐλαττόμενος. ἔχει ἢ καὶ ἡμὶ Πορφύριον Τύριον ὄντα, ἐν τοῖς μάλιστα ἑταῖρον, ὃν καὶ διορθοῦν αὐτῷ τὰ συγγράμματα ἤξιε.

Γράψας γὰρ ἐκεῖνος, C. VIII.
εἰς τὸ γραφὲν μεταβαλεῖν οὐδέποτ' ἂν ἠνέσχετο. ἀλλ' οὐδὲ ἅπαξ γε ἀναγνῶναι καὶ διελθεῖν, a) διὰ τὸ τὴν ὄρασιν μὴ ὑπηρετεῖσθαι αὐτῷ πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν. ἔγραφε δὲ ὅτε εἰς καλὸν ἀποτυπώμενος τὰ γράμματα, ὅτε εὐσήμως τοὺς συλλαβὰς διαιρῶν, ὅτε τὴν ὀρθογραφίας φροντίζων, ἀλλὰ μόνου γε νῦ ἐχόμενος, καὶ (ὃ πάντες ἐθαυμάζομεν) ἐκεῖνο ποιῶν ἄχρι τελευτῆς διετέλεσε. συντιλέσας γὰρ παρ' ἑαυτῷ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους τὸ σκέμμα, ἔπειτα εἰς γραφὴν ὥσπερδόδυ ἀπεκίνησε, συνεῖρεν ὅτως γράφων ἃ ἐν τῇ ψυχῇ συνεδιέθηκεν, ὡς ἀπὸ βιβλίου δοκεῖν μεταβάλλειν τὸ γραφόμενα, ἐπεὶ καὶ διαλεγόμενός πρός τινα, καὶ συνείρων τὰς ὁμιλίας πρὸς τῷ σκέμματι ἦν, ὡς ἅμα τε ἀποπληροῦν τὸ ἀναγκαῖον τῆς ὁμιλίας, b) καὶ

a) De Plotini negligentia in hujusmodi minutiis vide & infrac. 13.

b) Ὁμιλίαι sunt sermones & disputationes à Plotino cum familiaribus & auditoribus suis institutæ, inter quas non desisse defixum interea ad meditationes suas animum habere, scribit hoc loco Porphyrius.

τῶν ἐν σκέψει προκειμένων ἀδιάκοπον ἦγεν τὴν διάνοιαν· ἀποσάλῳ γὰρ ἅμα πρὸς ἀπαλλαγομένῳ, εἶτ' ἐπαναλαβὼν τὰ γεγραμμένα, εἶχε τὸ μὴ ἐπαρκεῖν αὐτῷ πρὸς ἀναλῆψιν, ὡς εἰκάσαιμι, τὴν ὄρασιν, τὰ ἐξῆς ἂν ἐπισωπῶν, ὡς μηδένα διαστήσας χρόνον μεταξὺ ὅτε τὴν ὁμιλίαν ἐποιεῖτο. συνῆν δὲ καὶ ἑαυτῷ ἅμα, καὶ τοῖς ἄλλοις, καὶ ἦν γε πρὸς ἑαυτὸν προσοχὴν, οὐκ ἂν ποτε ἐσχόλασεν, ἢ μόνον ἐν τοῖς ὕπνοις, οὐ μὰν ἀπέκειτο ἥτε τῆς τροφῆς ὀλιγότης, (ὃ δὲ πολλάκις ἂν ἤθελε) καὶ ἡ πρὸς τὸν νοῦν αὐτῷ διαρκὴς ἐπιστροφή.

ponens, interea tamen ab instituto mentis actu minime discedebat: ut simul & necessarium curaret amici negotium, & cunctorum quæ in excogitatione conceperat intelligentiam perpetuam conservaret. Quum igitur qui allocutus eum fuerat jam abiisset, non repetebat scripta, quoniam ad repetendum visus (ut diximus) minime suppetebat, sic tamen deinceps sequentia contexebat, quasi ne minimum quidem temporis, institutum prius intermisisset, dum audiret & tractaret humana. Simul igitur secum erat atque cum aliis, intentionemque mentis ad se conversæ nunquam intermittebat, nisi forsan dum dormiret: quamvis & somnum ab eo procul excusserit tum cibi parcitas (sæpe enim pane etiam abstinebat) tum assidua quædam conversio ejus ad mentem.

Cap. IX. Ἦσαν δὲ καὶ γυναῖκες σφόδρα προσκειμέναι Γεμίνῃ τε, ἧς καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ καλῶς εἶχεν, καὶ τὴν ταύτης θυγατέρα, Γεμίνην ὁμοίως τῇ μητρὶ καλουμένην. Ἀμφικλειανίς τε τὸν Ἀρίστωνος, καὶ Ἰαμβλίχου ἡ γεγονυῖα γυναῖκα, c) σφόδρα φιλοσοφίᾳ προσκειμέναι. πολλοὶ δὲ καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀποθήσεσθαι μελ-

Audiebant Plotinum etiam mulieres nonnullæ admodum fuæ sapientiæ deditæ; quarum in numero erat Gemina, in cujus etiam laribus habitabat, item Geminæ hujus filia, nomine similiter Gemina, Amphiclia quoque Aristonis filia & filii Jamblichi uxor, multi quin etiam viri, multæ & mulieres generis nobilitate pollentes, cum morti jam propinquarent

c) Hæc ita reddi debent: *Amphiclea quoque Aristonis, qui Jamblichi filius erat, uxor.* Jamblichum hunc antiquiorem ac diversum intellige a celebri Philosopho Porphyrii discipulo, de quo infra a me dicetur.

quarent, filios suos tum mares tum fœminas una cum omni eorum substantia Plotino tanquam sacro cuidam divinoq; custodi tradebant atque commendabant. Quo circa Plotini domum plenam jam puerorum virginumque videres, inter quos erat & Potamon, quem Plotinus diligenter educans etiam quotiens aliquid foret commutaturus, auscultabat attentus. Neque tædebat eum pupillorum procuratores audire, administrationis rationes sæpe reddentes, diligentemque adhibebat parsimoniæ curam, affirmans quamdiu nondum philosopharentur, sua illos bona possidere & proventus accipere absque detrimento debere. Et quamvis tot pupillis necessaria vitæ, summa cum diligentia procuraret, nunquam tamen dum vigilaret intentionem animi in mentem conversi vel paululum remittebat. Erat & mansuetus admodum, & omnibus pro arbitrio qui ei quoquo modo adhærerent expolitus. Quamobrem cum Romæ annos sex & viginti integros habitasset, plurimorumque arbiter mutuas controversias diremisset nullum ta-

μελήσεις, τῶν εὐγενεστάτων, Φερενίκης γὰρ ἑαυτῶν τέκνα, ἄῤῥενάς γε ὁμοῦ καὶ θηλείας, ἐκείνῳ παρεδίδοσαν μὴ τῆς ἄλλης οὐσίας, ὡς ἱερῷ τινι καὶ θείῳ φύλακι. δὶς γ' ἐπεπλήρωτο αὐτῷ ἡ οἰκία παίδων καὶ παρθένων, ἐν τούτοις δὲ ἦν καὶ Πλάμων, d) ὃν ἐκ παιδὸς φυσικῶς Φερενίκιζεν, πολλάκις ἐν τῇ μελέτῃ πειρώμενος. e) ἠρεσκόμενος. Ηνείχετο δὲ καὶ τὰς λογισμὰς ἀναφερόντων ὧν ἐκείνους ἐπεμέλουντο, καὶ τὰ ἀπερίβολα ἐπεμελεῖτο, λέγων, ἕως ἂν μὴ φιλοσοφῶσιν, ἔχειν αὐτοὺς δεῖν τοὺς κλήρους τῇ τὰς προσόδους ἀνεπαφῶς τε τῇ σωζομένας, καὶ ὅμως τοσοῦτον ἐπαρκεῖν ἐκ τῶν βίον Φερενικίδας τε καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τὴν πρὸς τὸν κύριον ἰσότητος ἀδέκαστον ἂν ἐγγυητόν ἐκέλευεν. ἦν δὲ καὶ πρᾶος καὶ πᾶσιν εὐκαίρμος ἐκ τοῖς ὁπωσοῦν πρὸς αὐτὸν σύνηθειαν ἐχόντασι· διὸ ὅσοι καὶ ἐξ ἑτέρων ἔλαθον f) ἐν τῇ Ῥώμῃ διατρίψαντες καὶ πλείους διατρίψαντες ἐκ πρὸς ἀλλήλους ἀμφισβητήσεις

O 3 σεις

d) Non confundendus cum aliis duobus Potamonibus Mytilenæo Rhetore & Alexandrino Philosophiæ Eclecticæ auctore præcipuo, de quibus Suidas & ad Laërtium viri docti.

e) Auscultavit illum unam eandemque rem variis modis exercendi ingenii caussa differentem.

f) Ab A. C. 244. ad A. 269.

σεων, ἐδέησε τῶν πολιτικῶν g) ἐχθρόν πώποτε ἔσχε.

Cap. X. Τῶν δὲ φιλοσοφεῖν προσποιουμένων Ὀλύμπιος Ἀλεξανδρεὺς b) Ἀμμωνίου ἐπ' ὀλίγον μαθητὴς γενόμενος, καταφρονητικῶς πρὸς αὐτὸν ἔσχε διὰ φιλοπρωτίαν. ὃς καὶ αὐτὸς ἐπεδείξατο ὥστε καὶ ἀτρεμοβολῆσαι αὐτὸν μαγεύσας ἐπεχείρησεν. ἐπεὶ δὲ εἰς ἑαυτὸν τρεπομένην ἤδετο τὴν ἐπιχείρησιν, ἔλεγε πρὸς τοὺς συνήθεις, μεγάλην εἶναι τὴν τοῦ ψυχῆς δύναμιν ἐν Πλωτίνου· δύναμαι γὰρ εἰς ἀποχρώντως τὰς εἰς ἑαυτὸν ἐπιφορὰς εἰς τοὺς καπὼν αὐτὸν ἐπιχειροῦντας. Πλωτῖνος μέντοι δὲ Ὀλυμπίου ἐγχειρήσαντος αὐτὸν ἀπελαμβάνετο, λέγων αὐτῷ τὸ σῶμα τότε εἰς τὸ σύμπασα βαλάττια ἕλκεσθαι, τῶν μελῶν αὐτῷ πρὸς ἄλληλα συνθλιβομένων. Καὶ δυνεύσας δὲ ὁ Ὀλύμπιος πολλάκις αὐτός τι παθεῖν ἢ δρᾶσαι τὸν Πλωτῖνον, ἐπαύσατο. Ἦν γὰρ καὶ ἐκ γενέσεως πλέον τι ἔχων ἔναντι τοὺς ἄλλους ὁ Πλωτῖνος, ἀγνὴν καὶ ἱερεὺς

tamen civium unquam habuit inimicum.

Ex eorum vero numero qui sibi philosophiæ studium vindicabant Alexandrinus Olympius Ammonii ad breve discipulus, utpote qui principatum in Philosophia sibi cuperet arrogare, & ipse despiciebat Plotinum & despectum reddere apud omnes moliebatur, animoque tam infenso maleficiis Plotinum invasit, ut magicis quibusdam incantamentis fiderare eum contenderet. At postquam suos in se ipsum conatus reflecti persensit, contubernalibus inquit, Plotini animam tam ingentem habere potentiam, ut ictus directos in eum statim in maleficos retorqueret. Jam vero Plotinus cum primum maleficia Olympius ille machinaretur, animadvertit, aitque suis: Nunc Olympio corpus marsupiorum more contrahitur, membraque inter se corporis omnia conteruntur. Quamobrem postquam Olympius sæpe suo discrimine esset expertus se ictus suos, Plotino in illum repellente, recipere, tandem a maleficio destitit. Et profecto Plotinus ipsa quoque natura* ab initio majus aliquid præter cæteros possidebat

g) Πολιτικοὶ non sunt cives, sed viri qui Rempublicam gerunt, Magistratus & Senatores. Eodem sensu supra c. 7. τὸν πολιτικὸν ἡρημένος βίον.

b) Ex ejus forte posteris Olympius ἐν φιλοσόφου χήματι, de quo Sozomenus VII. 15.

* Genitura.

fidebat, Ægyptius enim quidam ſacerdos Romam profectus perque amicum quendam Plotino ſubito notus, quum exoptaret ſuam Romæ ſapientiam oſtentare, ſuaſit Plotino ut ſecum accederet familiarem ſibi dæmonem eo advocante protinus inſpectaturus, cui facile Plotinus eſt obſecutus. Acta vero eſt in æde Iſidis Dæmonis invocatio: ſolum namque hunc locum purum ait Ægyptium inveniſſe, ſed quum in aſpectum proprium ipſe Dæmon accerſeretur, pro Dæmone Deus accesſit, qui ſane non eſſet in genere Dæmonum. Sic ergo repente Egyptius exclamavit: Beatus es o Plotine, qui habeas pro Dæmone Deum, neque ex inferiori genere ſis ducem ſortitus familiarem. Narrabat vero non licuiſſe tunc quicquam interrogare, neque diutius videre præſentem, quippe cum communis quidam ibi contemplator amicus aves, quas manu tenebat cuſtodiæ gratia, ſuffocaſſet, ſive invidia ductus ſive metu perterritus. Quum igitur ex divinorum ordine Dæmonum familiarem ſibi Plotinus haberet, merito & ipſe ſemper divinum ſuæ mentis oculum ad illum ſublimius erigebat. Quam etiam ob cauſam, de ſuo cujusque familiari Dæmone librum deinde compoſuit, ubi ſane conatur cauſas

ρευς * ἀναλθὼν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ Δι᾽ ἑτ. φίλος αὐτῷ γνωρισθεὶς θέλων τε ἐ ἑαυτῷ σοφίας ἀπόδειξιν δῶναι, ἠξίωσε τὸν Πλωτῖνον ἐπὶ θέαν ἀναφοιτῆσαι σωνόντ. αὐτῷ οἰκεῖον δαίμονα καλεμένε, ἢ ἢ ἑτοίμως ὑπακούσαντ. γίνεται μὲν ἐν τῷ ἱσίῳ ἡ κλῆσις, μόνον γὰρ ἐκεῖνον τὸν τόπον καθαρὸν φησιν εὑρεῖν ἐν τῇ Ῥώμῃ τὸν Ἀιγυπτίων, κληθέντα ἢ εἰς αὐτοψίαν τὸν δαίμονα, θεὸν ἐλθεῖν, καὶ μὴ ἐκ δαιμόνων εἶναι γένους, ὅθεν τὸν Αιγύπτιον εἰπεῖν, μακαρίζ. σε θεὸν ἔχων τὸν δαίμονα, καὶ ὐ ἐκ ὑφειμένε γένους τὸν σύνοικα. μήτε ἢ ἐρέσθαι τι ἐπιχειρεῖν μήτε ἐπιπλέον ἰδεῖν παρόντα ἐκ σωθησομένε. φίλε τὰς ὄρνιθας ἃς καλεῖτο φυλακῆς ἕνεκα, πνίξαντ. εἴτε Δι᾽ ὀθόνιον εἴτε καὶ Δι᾽ φόβον τινά. τῶν δὲ θειοτέρων δαιμόνων ἔχων τὸν σωόντα καὶ αὐτὸς διατέλει ἀνάγων αὐτῷ τὸ θεῖον ὄμμα πρὸς ἐκεῖνον, ἐφ᾽ ᾧ καὶ αὐτῷ ἀπὸ τῆς τοιαύτης αἰτίας καὶ βιβλίον γραφῆναι, ᾧπερ ἐ εἰληχότ. ἡμᾶς δαίμον. i) ὅπως πειρᾶται αἰτίας φέρειν περὶ τῆς Διαφορᾶς τῶν σωόντων. Φιλοθύτε ἢ γενομέν. ἐ Αμελίε, καὶ τὰ ἱερὰ

* Forſan Anebo ille ad quem Porphyrii Epiſtola.

i) Eſt Enneadis tertiæ liber quartus.

ἱερὰ καὶ νουμηνίαν *k*) καὶ τὰς ἑορτὰς ἐκπεμπόντων· καὶ πόθεν ἀξιοῦντος τὸν Πλωτῖνον σὺν αὐτῷ συνεορτάζειν, ἔφη ἐκείνους δεῖ πρὸς ἐμὲ ἔρχεσθαι, οὐκ ἐμὲ πρὸς ἐκείνους. τοῦτο δ' ἂν οὐκ οἶδα ποίᾳ διανοίᾳ εἴτως ἐμεγαληγόρησεν, ὅτ' αὐτοῖς συνεῖναι δεδυνήμεθα, ὅτ' αὐτὸν ἐρέσθαι ἐτολμήσαμεν.

C. XI. Περὶ δὲ αὐτῷ τοσαύτη σωφροσύνη ἠθῶν καθαιρόντως, ὡς καθαίρει τὰ ἀνθρώπινα ἤθη, καὶ τὰ κλεπτόμενα ἐμήνυσε, καὶ ποῖός τις ἕκαστος τῶν συνόντων ἀποβήσεσθαι πρὸλεγεν. ὡς κλοπῆς πρός τε γεγονυίας παλυτελοῦς σκευοθήκης Χιόνης, ἥτις αὐτῷ συνῴκει μετὰ τῶν τέκνων σεμνῶς τὴν χηρείαν διεξάγουσα, καὶ ὑπ' ὄψιν ἔτι Πλωτίνου συνηγμένων τῶν οἰκετῶν, ἐμβλέψας ἅπασιν, οὗτος ἔφη ἐστὶν ὁ κεκλοφώς, δείξας ἕνα τινά. μαστιζόμενος δὲ ἐκεῖνος καὶ ἐπὶ πλεῖον ἀρνούμενος τὰ πρῶτα, ὕστερον ὡμολόγησε καὶ φέρων τὸ κλαπὲν ἀπέδωκε. προεῖπε δὲ ἂν καὶ τῶν συνόντων παίδων πρὸς ἑκάστῳ οἵῳ ἀποβήσεσθαι,

sas de familiarium numinum differentia diligenter afferre. Præterea cum Amelius sacrorum observator esset, atque per calendas sacra faceret, & quandoque Plotinum rogaret illuc secum accedere, illos, inquit, Plotinus, decet ad me, non me ad illos accedere. Qua vero mente tam excelsa de se loqueretur, neque intelligere ipsi potuimus, neque ausi sumus interrogare.

Erat in cognoscendis moribus sagacissimus, & indolem hominum tam clare perspiciebat, ut & facta detegeret, & familiarium unusquisque qualis evasurus esset prædiceret. Itaque cum mulieri nomine Chione penes ipsum una cum filiis habitanti castamque agenti viduitatem pretiosum monile furto subreptum fuisset, omnesque servi atque domestici in Plotini conspectum accersiti venissent, singulos Plotinus intuitus se legit quendam, aitque, hic monile subripuit. Verberatus ille, diu quidem negat, sed denique confitetur, furtumque restituit. Similiter quales singuli apud illum versati pueri futuri essent mirifice prædicebat. Velut de Polemone prædixit, ad amorem hic proclivior erit, nec ad ætatem maturam perveniet, atque ita

k) Neomenias non tantum Judæis sed & Græcis sacras fuisse, docuit Jo. Meursius in Græcia feriata. Etiam de Proclo Marinus in ejus vita c. 19. inter alia refert quod τὰς νουμηνίας λαμπρῶς ἐπετέλει καὶ ἱεροπρεπῶς.

ita contigit. Ego quandoque me ipsum interimere cogitabam, quod mirabiliter ille persensit, mihique domi deambulanti protinus adstitit, aitque, studium nunc istud o Porphyri tuum non sanæ mentis est, sed animi potius atra bile furentis, itaque Roma abire me jussit. Huic ergo parens, in Siciliam sum profectus, præcipue cum audirem, Probum quendam elegantem virum circa Lilybæum tunc habitare. Quo quidem factum est, ut hac perturbatione animi liberarer, sed interea impedirer cum Plotino usque ad ejus obitum vitam ducere.

σθαι. ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Πολέμων ὁ οἰκεῖος ἔφη, ὅτι ἐρωτικὸς ἦν καὶ ὀλιγοχρόνιος, ὅπερ καὶ ἀπέβη. Καί ποτε ἐμοῦ Πορφυρίου ἥδιστα, ἐξάγειν ἐμαυτὸν l) διενοούμην δὲ βίᾳ, καὶ ἐξαίφνης ἐπιστὰς μοι ἐν τῷ οἴκῳ διελέγετο, καὶ εἶπεν, μὴ εἶναι ταύτην τὴν προθυμίαν ἐκ νοερᾶς καθαρσέως, ἀλλ' ἐκ μελαγχολικῆς τινος νόσου, ἀποθημῆσαι ἐκέλευσε. Πειθεὶς δὲ αὐτῷ ἐγὼ εἰς τὴν Σικελίαν ἀφικόμην, πρόφασιν τινὰ εὑρών, εὐλόγιμον ἄνδρα, περὶ τὸ Λιλύβαιον διατρίβοντα, καὶ αὐτός τε τὴν τοιαύτης προθυμίας ἀπεχόμην, τότε παρεῖναι ἄχρι θανάτου τῷ Πλωτίνῳ ἐνεπεδίδοτο.

Proinde Galienus Imperator, uxorque ejus Salonina Plotinum honorabant, maximeque colebant. Hic igitur benevolentia eorum fretus oravit, ut dirutam quandam olim in Campania

Ἐτίμησαν δὲ τὸν Πλωτῖνον μᾶλλόν τι καὶ ἐσέβοντο Γαλιηνός τε ὁ αὐτοκράτωρ, καὶ ἡ γύνη Σαλωνῖνα. ὁ τῇ φιλίᾳ τῇ τούτων καταχρώμενος, φιλοσόφων τινὰ πόλιν m) κατὰ

P

l) Idem narrat Eunapius in Porphyrii vita, additque Plotinum ea quæ Porphyrio fuerat locutus libro complexum fuisse. καὶ ὁ μὲν (Πορφύριος) εὐπνους τε ἦν, καὶ εὐτράπελος, ὁ δὲ (Πλωτῖνος) τὰς ζητήσεις λόγους εἰς βιβλίον καθάπερ γεγραμμένους. Is ni fallor fuit de providentia, quem ad Porphyrium in Siciliam misit (Ennead. III. lib. 2.) in quo disputat animis licere in hoc quoque mundo esse felicibus; & calamitatibus non esse succumbendum, sed decertandum adversus illas strenue, ut præmia virtuti proposita assequaris. Discessit Porphyrius Româ in Siciliam Anno Galieni decimoquinto ut dictum supra c. 6. triennio circiter ante Plotini obitum. Liber περὶ εὐλόγου ἐξαγωγῆς diu ante à Plotino scriptus fuerat.

m) Antonius Pagi vir doctiss. in Critica Baroniana T. I. p. 278. non absurde suspicabatur hoc ab Galieno petiisse Plotinum in Imperatoris illius decennalibus, A. C. 263.

καλὰ

καὶ τὴν Καμπανίαν γεγενῆσθαι λεγομένην, ἄλλως δὲ καλῆς ἐπομβρίου, ἠξίου ἀνοικεῖσαι, καὶ τὴν περιέχουσαν χώραν χαρίσασθαι, οἰκισθείσῃ τῇ πόλει, νόμοις δὲ χρῆσθαι τοῖς καλλιπολεῖν μέλλουσιν τοῖς Πλάτωνος, καὶ τὴν προσηγορίαν αὐτῇ Πλατωνόπολιν θέσθαι, ἐκεῖ τε αὐτὸς μετὰ τῶν ἑταίρων ἀναχωρήσειν ὑπισχνεῖτο. καὶ ἐγένετ' ἂν τὸ βούλημα ἐκ ῥᾳστου τῷ φιλοσόφῳ, εἰ μή τινες τῶν συνόντων τῷ βασιλεῖ, φθονεροὶ ἢ νεμεσητικοὶ, ἢ δι' ἄλλην τινὰ αἰτίαν μοχθηρὰν ἐνεπόδισαν.

pania civitatem philosophis aptam instaurarent, regionemque circumfusam cultæ civitati donarent, concederentque civitatem habitaturis Platonis legibus gubernari, atque ipsam civitatem Platonopolim appellari: pollicebatur se illuc habitatum, una cum amicis omnibus profecturum. Quod facile Philosophus ad votum impetravisset, nisi quidam Imperatoris familiares invidia, vel indignatione, vel alia quadam iniqua de causa acriter obstitissent.

C. XIII. Γέγονε δὲ ἐν ταῖς συνουσίαις, φράσαι μὲν ἱκανὸς, καὶ εὑρεῖν καὶ νοῆσαι τὰ πρόσφορα δυνατώτατος. ἐν δὲ ἔσι λέξεσιν ἁμαρτάνων, ν) ἃ γὰρ ἂν εἶπεν ἀναμιμνήσκεσθαι, ἀλλ' ἀναμνημόνευσθαι, καὶ ἄλλα τινὰ τοιαῦτα ὀνόματα, ἃ καὶ ἐν τῷ γεγράφειν ἐτήρει. ἦν δὲ ἐν τῷ λέγειν ἡ ἔνδειξις ἔτι νῦν, ἄχρι ἔτι προσώπου αὐτῷ τὸ φῶς ἐπιλάμπον, ἱεράσμιος μὲν ὀφθῆναι. καλλίων δὲ τότε μάλιστα ὁρώμενος, καὶ λεπτός τις ἱδρὼς ἐπέθει, καὶ ἡ περαύτης διέλαμπε, καὶ τὸ προσηνὲς πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἐδείκνυτο, καὶ τὸ ἵλεων. τριῶν γὰρ ἡμερῶν ἐμοὶ Πορφυρίῳ ἐρωτήσεις, ὡς ἦ

Erat in disputationibus strenuus ad dicendum, ad inventionem solers, ad opportuna percipienda promptissimus, sed forte in non nullis dictionibus aberrabat: non enim pronunciabat meminisse, sed memini sse, similiterque aliis quibusdam dictionibus abutebatur, quod quidem vitium in scribendo etiam sequebatur. Præterea interloquendum mens emicabat foras, lumen intimum ad vultum usque diffundens. Amabilis quidam erat adspectu, sed dum disputaret, pulchrior admodum videbatur: tunc sane tenuis quidam sudor velut ros e facie distillabat: tunc benigna mansuetudo fulgebat, tunc ad quæstiones & excipiendas placida leni-

tas

ν) Confer de hac negligentia Plotini supra c. 8.

tas apparebat, & diſſolvendas robuſtus admodum vigor demonſtrabatur. Jam vero cum ego Porphyrius triduo eum interrogarem, qua conditione potiſſimum anima cum corpore conjungatur, ille in demonſtrando perſeveravit. Quando etiam quidam nomine Thaumaſius ſcholas ingreſſus, communia tractaturus, præfatus eſt, optare ſe Plotini ſententias in ſcriptis exponendis audire, Porphyrio vero interrogante atque reſpondente, diſputationem ejusmodi minime tolerare. Sed Plotinus objecit: Niſi dubitationes interrogante Porphyrio diſſolvamus, commentari oratione perpetua quicquam in librum aliquem non valebimus.

ἡ ψυχὴ σύνεστι τῷ σώματι, ο) παρέτεινεν ἀποδεικνὺς, ὥστε καὶ θαυμαστός τινος τοῦ ὀνόματος ἐπεισελθόντος, τὰς καθόλου λόγους προάγοντος καὶ εἰς βιβλία ἀκοῦσαι αὐτοῦ λέγοντος θέλειν, Πορφυρίου ἐπιχειρουμένου καὶ ἐρωτῶντος μὴ ἀναχάσθαι, ὁ δὲ ἔφη, ἀλλὰ ἂν μὴ Πορφυρίου ἐρωτῶντος λύσωμεν τὰς ἀπορίας, εἰκῆ γε καθάπαξ εἰς τὸ βιβλίον ἀναγράψομεν.

Scribit autem intentiſſimo quodam acumine & intellectu multiplici. Eſt quidem brevis, ſed ſenſibus ubique pluribus quam verbis abundans, multa numine afflatus effundit, ſæpe ex ipſa re qua de agit mirifice patitur: neque tam ſimplici diſciplina loquitur, quam animo ad rem ipſam ardenter affecto. Inſerta ſunt libris ejus latentia dogmata Stoicorum, Peripateticorumque ſimiliter: præſertim vero ſententiæ Ariſtotelis poſt Phyſica * congeſtæ illic frequentius inſunt. Latuit enim nihil omnino, quod ad geometriam, arithmeticam, machinariam, perſpectivam, muſicam

Ἐν δὲ τῇ γραφῇ συν- Cap. XIV.
τόμως γέγονε καὶ πολύνους, βραχύς τε καὶ νοήμασι πλεοναζων ἢ λέξεσι, καὶ πολλὰ ἐνθουσιῶν καὶ ἐκ παθοῦς φράζων, καὶ τοῦ συμπαθείας ἢ παραδόσεως. ἐμμέμικται δὲ ἐν τοῖς συγγράμμασι καὶ τὰ Στωϊκὰ λανθάνοντα δόγματα, καὶ τὰ Περιπατητικά, καὶ ὁμοίως ταῦτα μᾶλλον δὲ καὶ ἡ μετὰ τὰ φυσικὰ τοῦ Ἀριστοτέλους πραγματεία, ἔλαθε δὲ οὐδὲν, ὅτι γεωμετρικόν τι θεώρημα, ἢ ἀριθμητικὸν, ἢ μηχανικὸν, ἢ ὀπτικὸν,

ο) De hoc argumento Plotinus Ennead. IV. lib. 2. &c.
* Metaphyſica.

κὸν, ὁ μυσικόν· αὐτὸς ἦ ταῦτα ἐξεργάζεσθαι ὁ παρασκευασ-
ος. ἐν ἦ ταῖς σωυσίαις ἀναγινώσκετο μὲν αὐτῷ τὰ ὑπο-
μνήματα, ἄτε Σεβήρου p) εἴη, εἴτε Κρονίου, ἢ Νουμηνίου, ἢ
Γαΐου, ἢ Ἀττικοῦ. Κἂν τοῖς Περιπατητικοῖς, τά τε Ἀσπα-
σίου καὶ Ἀλεξάνδρου, Ἀδραστου τε καὶ τῶν ἑμπεσόντων. ἐλέ-
γετο ἦ ἐκ τούτων οὐδέν, καθάπαξ, ἀλλ' ἰδίως ἦν ᾗ ἐξηλ-
λαγμένος ἐν τῇ θεωρίᾳ, καὶ τὸν Ἀμμωνίου φέρων νοῦν
ἐν ταῖς ἐξετάσεσιν. ἀπληρεῦτο ἦ ταχέως, καὶ δι' ὀλί-
γων δύς νοῦν βαθέος θεωρήματος, ἀνίστατο, ἀναγνω-
θέντος ἦ αὐτῷ ἔτι περὶ ἀρ-
χῶν Λογγίνου, καὶ Φιλαρ-
χαίου q) φιλόλογος μὲν
ἔφη ὁ Λογγῖνος, φιλόσο-
φος ἦ οὐδαμῶς. Ὠριγένους
r) ἦ ἀπαντήσαντος πολλὰ εἰς
τὴν σωυσίαν, πληρωθεὶς
ἐρυθήματος, ἀνίστασθαι μὲν
ἐβούλετο. λέγειν ἦ ὑπὸ Ὠρι-
γένους ἀξιώμενος ἔφη, ἀπάλ-
λεσθαι τὰς προθυμίας ὅταν
εἰδῇ ὁ λέγων ὅτι πρὸς εἰδότας
ἐρεῖ ἃ αὐτὸς μέλλει λέγειν, καὶ
ὅτως

ficam pertineret, quamvis numquam se promptum ad hæc opere exequenda reddiderit. Legebantur in scholis ipsi commentaria Severi, Cronii, Numenii, Gaji, Attici Philosophorum Platonicorum: item Peripateticorum Aspasii, Alexandri, Adrasti, & quotcunque forte inciderint commentaria: sed nihil ex his tractu continuo dicebatur. Erat enim proprius suique juris, & ab his in contemplatione diversus. In rebus vero discutiendis intellectum ferebat Ammonii. Lectione quamprimum evadebat imbutus, paucisque profundæ contemplationis intelligentiam afferens exsurgebat. Quum liber Longini & Phylarchei de principiis lectus esset: literarum quidem, inquit, studiosus est Longinus, philosophus vero nequaquam. Quum Origenes aliquando venisset in scholas, Plotinus statim genas rubore suffusus assurgere voluit, sermonem vero ab Origene continuare rogatus, respondit: studium loquendi cessare, quando qui loquitur, advertit se ad illos qui idem ipsi noverint verba facturum;

p) De Platonicis hisce Philosophis plerisque dictum a me supra lib. III. c. 3. uti de Peripateticis c. II.

q) Phylarchæus non est nomen proprium viri, sed Longinus dicitur a Porphyrio Φιλαρχαῖος hoc est antiquarum literarum & priscæ sapientiæ studiosus. Quod vero Plotinus de eo judicavit, Philologi laudem ei relinquens, Philosophi eripiens, probatur etiam Proclo lib. I. in Timæum Platonis p. 27.

r) Origenes non Adamantius sed eo paullo junior, Plotini condiscipulus de quo supra c. 3.

ſturum: atque ita, cum pauca quædam diſſeruiſſet, inde ſurrexit.

Cum in Platonis natalibus poëma de connubio ſacro recenſuiſſem, & quidam præſens objiceret Porphyrium inſanire, quippe quum multa illis divino quodam afflatu ſecretoque myſterio dicta fuiſſent, Plotinus palam cunctis audientibus ait: Demonſtrafti ſimul poëtam, philoſophum, ſacerdotem. Legit quandoque ibidem orator Diophanes defenſionem pro Alcibiade in Platonis Sympoſio debacchante, decere probans virtutis addiſcendæ gratia amatori ſe ipſum exponere hanc ipſam demonſtraturo, etiam ſi congreſſum venereum affectaverit. Inter legendum vero Plotinus ſurrexit ſæpius tanquam ex eo cœtu ſubito diſceſſurus, veruntamen ſe continuit: mox vero cœtu ſoluto mihi mandavit imprimis ut reſellerem oratorem. At cum Diophanes ille librum mihi legendum concedere nollet, memoriæ viribus argumenta recolui, ſcripſi contra, eisdem mox audientibus retuli: tanta Plotinum affeci lætitia, ut in ipſo conventu continuo ſæpe repeteret: *Sic fieri, ſiquidem ita viris lucem cris.* Eubulus Platonis ſectator ſcripſit Athenis, ſcriptaque

ἐκεῖνος ὀλίγα ἀμφισχθεὶς ἐξανέστη.

Ἐμοὶ δὲ ἐν Πλατωνίοις πόημα ἀναγνόντι τὸν ἱερὸν γάμον, καὶ τινες, ἀλλὰ δὴ μυστικῶς πολλὰ μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐπικεκρυμμένως, εἰρῆσθαι, ὑπόντι μαίνεσθαι τὸν Πορφύριον, ἐκεῖνος εἰς ἐπήκοον ἅπασι πάνυ ἔδειξας ἐμοὶ καὶ τὸν ποιητὴν. καὶ τὸν φιλόσοφον καὶ τὸν ἱεροφάντην. ὅτε δὲ ὁ ῥήτωρ Διοφάνης ἀνέγνω ὑπὲρ Ἀλκιβιάδου ἐν τῷ συμποσίῳ τοῦ Πλάτωνος ἀπολογίαν, δογματίζων χρῆναι αἱρεῖσθαι ἕνεκα μαθήσεως εἰς συνουσίαν αὐτὸν παρέχειν ἐρώμενον ἀφροδισίων μίξεως τῷ καθηγεμόνι ἤδη μὲν πολλάκις ἀνασὰς ἀναλαγεῖναι τὸ σωμάδιον, ἐπιχειρῶν δὲ αὐτὸν μὲν τὴν Ἀθήλυσιν καὶ ἀκυρησίαν, ἐμοὶ Πορφυρίῳ ἀντιγράψαι προσέταξε. μὴ θέλοντος δὲ τοῦ Διοφάνους τὸ βιβλίον δοῦναι, ἀλλὰ τὸ μνήμης ἀναληφθέντων τῶν ἐπιχειρημάτων ἀπογράψας ἐγὼ καὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀκροατῶν συνηγμένων ἀναγνὺς τοσοῦτον τὸν Πλωτῖνον ἠυφράνα ὡς καὶ ταῖς συνουσίαις συνεχῶς ἐπιλέγειν, βαλλ' ἅτινες, αἰκέν τι φόως ſ) ἀνδρεσι γένηαι. Γεάφοντος δὲ Εὐβούλου Ἀθήνησιν τοῦ Πλατωνικοῦ διαδόχου t) καὶ πέμ-

P 3

ſ) Ex Iliad θ. 282.

t) Διάδοχος ſcholæ Platonicæ publicus Doctor Athenis, atque adeo Platonis cathedram ut ita dicam Διαδεξάμενος. infra c. 20.

πέμπουσι. συγγράμματα ὑπὲρ τῶν Πλατωνικῶν ζητημάτων, ἃ μοι Πορφύριος ταῦτα δίδωσιν ἐπέμψει, καὶ σημεῖα καὶ ἀναφέρειν αὐτὰ τὰ γεγραμμένα οὐκ ἔξεστιν. προσέσχε δὲ τοῖς μὲν περὶ τῶν ἀστέρων κατόπιν ὡς πάντα μαθηματικῶς. u) τοῖς δὲ τῶν γενεθλιαλόγων ἀπαιδεύτως ἀκριβέστερον, καὶ φωράσας τὴν ἐπαγγελίας τὸ ἀνεπίγνωστον, ἐλέγχειν πολλαχοῦ καὶ τῶν ἐν τοῖς συγγράμμασιν οὐκ ὤκνησε.

C. XVI. Γεγόνασι δὲ καὶ αὐτὸν τῶν Χριστιανῶν πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι. αἱρέσεως δὲ ἐκ τῆς παλαιᾶς φιλοσοφίας ἀνηγμένοι, οἱ περὶ τὸν Ἀδέλφιον καὶ Ἀκυλῖνον, x) οἱ τὰ Ἀλεξάνδρου τοῦ Λίβυος καὶ Φιλοκώμου, καὶ Δημοστράτου, καὶ Λυδοῦ συγγράμματα πλεῖστα κεκτημένοι, ἀποκαλύψεις τε προφέροντες Ζωροάστρου, y) καὶ Ζωστριανοῦ, καὶ Νικοθέου, καὶ Ἀλλογένους, καὶ Μέσου, καὶ ἄλλων τοιούτων, πολλοὺς, ἐξαπατῶντες, καὶ αὐτοὶ ἠπατημένοι, εἰς δὴ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ βάθος,

que misit Romam de quibusdam Platonicis quæstionibus. Plotinus autem hæc mihi tradi jussit, meque considerare singula, eique referre. Operam dedit astronomiæ regulis, quamvis more non admodum Mathematico: Astrologorum vero judiciis incubuit diligentius. Cumque eorum prædictiones non esse fide dignas deprehendisset, non piguit eum sæpe in scriptis suis illorum præfagia confutare.

Erant Christiani eo tempore multi, tum alii, tum ex antiqua Philosophia egressi hæretici, Adelphii, Acyliniique sectatores, qui Alexandri Libyci, Philocomi, Demostrati, Lydi plurimos libros circumferebant, & revelationes quasdam Zoroastris, Zostriani, Nicothei, Allogenis, Mesi, aliorumque ejusmodi palam ostendentes, & deceperunt multos, & ipsi decepti jam fuerant: asserentes Platonem intelligibilis essentiæ profundum mini-

u) Astrologorum divinationes, præcipue quibus animos subjiciunt, passim impugnat Plotinus Enneadis II. libro 3. & Enneadis III. lib. 1. c. 5. & lib. 2. ac 3. Vide p. 211. seq. 232. 263. 275. 245. &c.

x) Recte ni fallor οἱ περὶ τὸν Ἀδέλφιον καὶ Ἀκυλῖνον latine dicentur *Adelphius & Aquilinus*. Atque Aquilini etiam inter Porphyrii συμφοιτητὰς Amenium & Origenem apud Eunapium mentio. Sed nisi Eunapium fefellit memoria, omnino Paulinus ibi pro Aquilino legendum, ut magnus Pearsonius probe observavit.

y) Zoroastris Apocrypha volumina a Prodicianis jactata memorat Clemens Alex. I. Strom. p. 304.

minime penetrasse. Quamobrem Plotinus multas in disputationibus suis in eos argumentationes intulit: scripsitque contra eos librum, quem contra Gnosticos nos inscripsimus, nobisque reliqua discutere & judicare commisit, Amelius autem libros quadraginta composuit contra librum Zostriani. Ego vero Porphyrius argumentationibus multis ostendi, librum Zoroastri ab illis inscriptum, adulterinum novumque esse, & ab eis confictum, qui struebant hæresin, ut institutionis suæ esse Zoroastris veteris crederentur.

βάθος τῆ νοητῆς οὐσίας, ἢ παλαιστικὸς. ὅθεν αὐτὸς μὲν πολλὰς ἐλέγχας ποιήσατο ἐν ταῖς συνουσίαις, γράψας δὲ καὶ βιβλίον, ὅπερ πρὸς τοὺς Γνωστικοὺς z) ἐπιγράψαμεν, ἡμῖν τὰ λοιπὰ κρίνειν καὶ διαλέγεσθαι. Ἀμέλιος δὲ ὁ μὲν πεντηκοντάβιβλον συνεγράψατο, πρὸς τὸ Ζωροάστρου βιβλίον ἀντιγραφήν. Πορφύριος δὲ ἐγὼ πρὸς τὸ Ζωροάστρου συγχὺς ἀποδείκνυμι ἐλέγχους, ὅτως νόθον τε καὶ νέον τὸ βιβλίον ὑπάρχον, πεπλασμένον τε ὑπὸ τῶν τὴν αἵρεσιν συστησαμένων, εἰς δόξαν εἶναι τῷ παλαιῷ Ζωροάστρῃ τὰ δόγματα ἃ αὐτοὶ ἐβούλοντο προστίθεσθαι.

Plerique Græcorum Plotinum falso criminabantur, quasi inventa Numenii sibi clam usurparet: quam sane calumniam Tryphon Stoicus & Platonicus Amelio nunciavit. Hinc librum scripsit Amelius quem nos inscripsimus de differentia doctrinæ Plotini ad Numenii disciplinam. Amelius autem librum mihi dicavit, meque ipsa inscriptione *Basilea*, id est regem cognomina-

Τῶν δὲ ἀπὸ τῆ Ἑλ- C. XVII.
λάδος τὰ Νουμηνίου αὐτὸν ὑποβαλλομένων λεγόντων, καὶ ἦλθε πρὸς Ἀμέλιον ἀγγέλων τὸ Τρύφωνος δὲ Στωϊκοῦ ἅμα καὶ Πλατωνικοῦ, γράφει ὁ Ἀμέλιος βιβλίον ὃ ἐπιγράψαμεν, ὡς τὰ δόγματα Πλωτίνου πρὸς τὸν Νουμήνιον διαφορὰς. προσεφώνησε δὲ αὐτὸ, βασιλεῖ ἑαυτοῦ βασιλεὺς δὲ τὸ ὄνομα a) τῷ Πορφυ-

z) Est Enneadis secundæ liber nonus, licet in toto illo ne semel quidem vel Gnosticorum nomen vel cujusdam ex iis Porphyrio nominatis mentio occurrit.

a) Eunapius: Μάλιχος δὲ (מלך) κατὰ τὴν Σύρων φωνὴν ἐκαλεῖτο τὸ πρῶτον τοῦτο δὲ δύναται, βασιλέα λέγων, Πορφύριον δὲ αὐτὸν ὀνόμασε λογιώτατος εἰς τὸ βασιλικὸν τὸ ἐθνικὸν ἀποβλέπων τὴν προσηγορίαν ἐπιτρέψας.

Πορφυρίῳ ἐμοὶ προσῆν, καὶ μὲν πάτριον Διάλεκτον Μάλχῳ κεκλημένῳ, ὅπερ μοι καὶ ὄνομα κέκληται, ἡ δὲ Μάλχῳ ἑρμηνείαν ἔχον βασιλεύς, εἴ τις οἷς ἑλληνίδα Διάλεκτον μεταβάλλειν ἐθέλοι. ὅθεν ὁ Λογγῖνος μὲν προσφωνῶν τὰ περὶ ἑρμῆς Κλεοδάμῳ τε καὶ μοὶ Πορφυρίῳ, Κλεόδαμέ τε καὶ Μάλχε προὔγραψεν. ὁ δὲ Ἀμέλιος ἑρμηνεύσας τοὔνομα, ὡς ὁ Νουμήνιος τὸν Μάξιμον εἰς τὸν Μεγάλον, οὕτως τὸν Μάλχον ἐτος εἰς τὸν βασιλέα γράφει:

Ἀμέλιος βασιλεῖ εὖ πράττειν:

Αὐτῶν μὲν ἕνεκα τῶν παυσυφήμων ἀνδρῶν, οὓς Διογενθυλλακίναν εἰς ἑαυτὸν φῆς, τὰ ἐταίρων ἡμῶν δόγματα εἰς τὸν Ἀπαμέα Νουμήνιον ἀναγόντων, οὐκ ἂν προῆκα μὴν φωνὴν, σαφῶς εἰπίσασθαι. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ τοῦτο ἐκ τῶν παρ' αὐτοῖς ἀγαλλομένης προελήλυθεν ἐυστομίας τε καὶ ἐυγλωττίας, νῦν μὲν ὅτι πλαῖς φλήναφος, αὖθις δὲ, ὅτι ὑποβολιμαῖος, ἑτέρωθι δὲ ὅτι καὶ τὰ φαυλότατα τῶν ὄντων ὑποβαλλόμενος, τῷ Διογενθυλλακίνεω αὐτὸν δηλαδὴ κατ' αὐτὸ λεγόντων. σοὶ δὲ τῇ προφάσει ταύτῃ οἰομένῳ δεῖν ἀποχρῆσθαι, πρὸς τὸ καὶ τὰ

navit: id enim mihi nomen erat, & patria quidem lingua nominabar Malcus, quo nomine vocabatur & Pater. Malcus autem in Græcam translatus linguam rex appellatur. Quocirca Longinus, ubi dicavit ſcripta *de Conatu* Cleodamo, mihique Porphyrio, ſic eſt exorſus: *O Cleodame atque Malce.* Amelius autem nomen ipſum interpretatus, ſicut Numenius Maximum appellavit Megalum, ſic Malcum cognominavit regem:

Amelius Baſileo id eſt Regi ſalutem.

Certo ſcito me nunquam vocem fuiſſe emiſſurum inclytorum virorum cauſa, qui, ut jam divulgatum eſſe ais, amici noſtri dogmata in Apameum Numenium referunt. Conſtat enim id ex dicendi loquendique propria apud ipſos & qua gloriantur modeſtia profiſciſci, nunc quidem meras nugas, nunc vero ſuppoſititium vocantibus: rurſus quaſi viliſſima quadam ſupponat, accuſant, & mendacii duntaxat dicacitate in eum perpetuum invehuntur. Quum vero tu occaſione hac utendum cenſeas, cum videlicet ut quæ nobis videntur ad reminiſcendum promptiora reddamus, tum etiam ut in amici gloriam, præſertim

tim qualis eſt magnus admirandusque Plotinus, quamvis olim decantata myſteria plenius cognoſcantur, morem tibi gerendum exiſtimavi, jamque tibi reddo promiſſa, triduo quod ſcis a nobis elaborata. Decet vero te noſtris ſcriptis ignoſcere, utpote quæ non ſint compoſitionum illarum comparatione vel compoſita vel electa, ſed ex veteri congreſſu repetita, & ut quæque prima ſuccurrebant, ſic in præſentia diſpoſita ſunt. Eoque magis danda mihi venia eſt, quod viri illius conſilium, qui a nonnullis in judicii noſtri conſenſione eſt adductus, haud facile deprehendi poteſt: propterea quod alias aliter de rebus eisdem, utcumque placuerit, verba faciat. Ego autem certo ſcio, te benigne prorſus emendaturum, ſi quid præter famiſtarem Plotini noſtri charactérem hic a nobis fuerit obſignatum. Jam vero compulſus videor ut eſt in tragadiis tanquam negotioſus homo, ideoque ab ipſa noſtri ducis doctrina diſtantior, emendatoris ſubire judicium, atque retractare. Tantum videlicet apud me potuit ardens tibi gratificandi voluntas. Vale.

τὰ ἡμῖν ἀσχόλως ἔχειν πρόχειρότερα εἰς ἀνάμνησιν ἢ τὸ ἐπ' ὀνόματι ἑταίρου ἀνδρὸς οἷα δὴ Πλωτίνου μεγάλου, εἰ καὶ πάλαι ἀβασβεσκήτως, ἐλαχιστέστερον γνῶναι ὑπήκουσα, καὶ ἂν ἥκω ἀποδιδούς σοι τὰ ἐπηγγελμένα, ἐν τρισὶν ἡμέραις ὡς καὶ αὐτὸς οἶσθα πεπονημένα. χρὴ δ' αὐτὰ ὡς ἂν μὴ ἐκ τῶν συνταγμάτων ἐκείνων ἀφῃρῆσθαι, ἔτ' ἂν συντεταγμένα ἔτ' ἐξειλεγμένα, ἀλλ' ἀπὸ τῆς παλαιᾶς ἐντεύξεως ἀναπεπολημένα, καὶ ὡς πρῶτα πρόπεσεν ἕκαστα, οὕτω ταχθέντα ἐνταῦθα νῦν, συγγνώμης δικαίας ἀφ' σοῦ τυχεῖν. Ἄλλως τε καὶ ἐκ βουλήματος ὑπὸ τὴν πρὸς ἡμᾶς ὁμολογίαν ὑπαγομένου πρός τινων, ἀνδρὸς μάλα πρόχειρον ἐλεῖν ὑπάρχοντος, ἀφ' ἑτέρου τε ἄλλως πρὸ τῶν αὐτῶν ὡς ἂν δόξειε φορᾶν. ὅτι δ' εἴ τι τῶν ἀπὸ τῆς οἰκείας ἕξεως ἀφῃρεῖτο, διορθώσεως ἐμμενῶς, εὖ οἶδα. ἀναγκαῖον δ' ὡς ἔοικεν, ὡς πού φησιν ἡ τραγῳδία, ἀεὶ φιλοπράγμονα, τῆς ἀπὸ τῶν ἐκ καθηγεμόνος ἡμῶν δογμάτων ἀφιστάσει, εὐθύνειν τε καὶ ἀποπειρᾶσθαι. τοιοῦτον ἄρα ἦν τὸ σοὶ χαρίζεσθαι ἐξάπαντος βούλεσθαι. ἔρρωσο.

Hanc

C. XIIX. Ταύτην μὲν ἐπιστολὴν θεῖναι προήχθην, οὐ μόνον πίστεως χάριν ὧν τὰς τότε καὶ ἐπ' αὐτῷ γεγονότας ὧν Νουμηνίου οἴεσθαι ὑποβαλλόμενον κομπάζειν, ἀλλὰ καὶ ὅτι πλασθὸν αὐτὸν φλήναφον εἶναι ἡγοῦντο καὶ καταφρονεῖν τῷ μὴ νοεῖν ἃ λέγει, καὶ μάλιστα πάσης σοφιστικῆς αὐτὸν σκηνῆς καθαρεύειν καὶ μάλιστα, ὁμιλοῦντι μὲν οἰκείαν ἐν ταῖς συνουσίαις, καὶ μηδενὶ μάλιστα ἐπιφαίνειν τὰς συλλογιστικὰς ἀνάγκας αὐτοῦ τὰς ἐν τῷ λόγῳ b) λαμβανομένας. ἔπαθον δὲ ἓν τὰ ὅμοια ἐγὼ Πορφύριος, ὅτε πρῶτον αὐτοῦ ἠκροασάμην, διὸ καὶ ἀντιγράψας προσήγαγον, δεικνύναι πειρώμενος ὅτι ἔξω τοῦ νοῦ ὑφέστηκε τὸ νόημα. c) Ἀμέλιον μὲν ποιήσας ταῦτ' ἀναγνῶναι, ἐπειδὴ ἀνέγνω μειδιάσας· σὸν ἂν εἴη, ἔφη, ὦ Ἀμέλιε, λῦσαι τὰς ἀπορίας, εἰς ἃς δι' ἄγνοιαν τῶν ἡμῶν δοκούντων εἰρῆσθαι κεκα. γρέψαντος δὲ βιβλίον οὐ μικρὸν τοῦ Ἀμελίου πρὸς τὰς τοῦ Πορφυρίου

Hanc equidem epistolam afferre sum adductus, non solum ut fidem faciam, nonnullos illius temporis illo etiam vivente, suspicatos fuisse, Plotinum inventis Numenii superbisse: verum etiam quia nugatorem amplum existimaverint, atque contempserint, ob eam scilicet causam, quoniam ejus dicta nequaquam intelligebant, Ipseque Plotinus ab omni Sophistica ostentatione fastuque erat alienus: in ipsisque disputantium cœtibus non aliter quam in familiaribus colloquiis se gerere videbatur, neque propere cuiquam necessarias argumentationum vires aperiebat in ejus sermone latentes. Mihi quoque Porphyrio idem contigit cum primum audivi Plotinum, quapropter eum contra scribendo provocare tentavi, conatus ostendere ea quæ intelliguntur extra intellectum existere. Ille vero quum Amelio mea scripta legere præcepisset, illeque jam perlegisset, subridens ait: Tuum esset Ameli dubitationes istas dissolvere, in quas ille ob quandam nostræ sententiæ ignorantiam incidit. Postquam igitur Amelius librum non parvum adver-

b) Nobili simus vir Dietericus Doblerus Hamburgensis cum interprete legebat λανθανομένας. Atque infra in fine capitis προθύμων ἐποίησα pro ἐποίησα.

c) Contra Plotini Ennead. V. lib. 5. cujus titulus: ὅτι οὐκ ἔξω τοῦ νοῦ τὰ νοητά. At enim Porphyrii illa & Amelii adversus Porphyrium scripta, & Porphyrii retractatio jam diu est quod interciderunt.

versus objectiones meas composuit, egoque scriptis ejus iterum contradixi, rursusque mihi rescripsit Amelius: tertio jam gradu vix tandem Plotini mentem conspicatus mutavi sententiam, ideoque palinodiam rescribens in conventu omnium recitavi, atque in posterum Plotini libros fide dignissimos judicavi, & præceptorem ipsum omni studio provocavi, ut sententiam suam articulatim distingueret, latiusque describeret. Quin etiam hinc factum est, ut ille Amelium quoque ad conscribendum valde propensum effecerit.

ρείᾳ ἀπορίας, καὶ πάλιν πρὸς τὰ γραφέντα ἀντιγράψαντός μου, ἃ ὁ Ἀμέλιος καὶ πρὸς ταῦτα ἀντεπέστειλε, τῶν ζητῶν μόλις σωθεὶς τὰ λεγόμενα ἐγὼ ὁ Πορφύριος μεταθέμην, καὶ παλινῳδίαν γράψας ἐν τῇ διατριβῇ ἀνέγνων. κἀκεῖθεν λοιπὸν τὰ τε βιβλία τοῦ Πλωτίνου ἐπιστεύθην, d) καὶ αὐτὸν τὸν διδάσκαλον εἰς φιλοτιμίαν προήγαγον ὑπὲρ διορθῶν καὶ διὰ πλειόνων γραφῶν τὰ δοκοῦντα. ἃ μὴν ἀλλὰ καὶ Ἀμέλιον εἰς τὸ συγγράφειν πρόθυμον ἐποίησεν.

Quid vero Longinus senserit de Plotino per ea maxime quæ ego ad eum scribens significaveram, declarabit pars epistolæ hoc ad me tenore perscriptæ. Cum enim operæ pretium judicaret me e Sicilia ad eum in Phœniciam proficisci, librosque Plotini mecum afferre, sic ait:

Ἦν δ' ἔχει καὶ Λογγῖνος C. XIX. περὶ τοῦ Πλωτίνου δόξαν, ἐξ ὧν μάλιστα πρὸς αὐτὸν ἐγὼ γράφων ἐσήμαινον, δηλώσει μέρος ἐπιστολῆς e) γραφείσης πρός με, ἐπέχον τοῦτον τὸν τρόπον. ἀξιῶν γάρ με ἀπὸ τῆς Σικελίας καταίνας πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν Φοινίκην, καὶ κομίζειν τὰ βιβλία τοῦ Πλωτίνου, φησί. f)

Tu quidem ista quando tibi placu-

Καὶ σὺ μὲν ταῦτά τε πέμ-

Q 2

d) Idem loquendi genus Rom. III. 2. ὅτι ἐπιστεύθησαν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. Erotianus sive Herodianus præf. Lexici Hippocratici: αἱ πεπιστευμέναι τὴν ἑρμηνείαν λέξεις. Porphyrius de abstinentia ab esu animant. lib. 4. p. 359. οἱ τὴν εὐσέβειαν (πόλεων) τὴν πρὸς τοὺς Θεοὺς πεπιστευμένοι.

e) Scriptæ ut videtur post Plotini mortem.

f) Hoc fragmentum paullo elegantiore veste latina induit Jacobus Tollius V. C. in præclara sua Longini editione p. 251. seq. Cæterum nolui versionem Ficini mutilare aut interpolare.

πέμπειν, g) ὅταν σοι δοκῇ. μᾶλλον δὲ κομίζειν. ἐγὼ γὰρ ἂν ἀποσαίην ἔγωγε πολλάκις δεῖσθαί σε τὴν πρὸς ἡμᾶς ὁδὸν τῆς ἑτέρωσε προκρῖναι, κἂν εἰ μηδὲν ἄλλο (τί γὰρ ἂν καὶ σοφὸν παρ' ἡμῶν προσδοκῶν ἀφίκοιο); τήν τε παλαιὰν συνήθειαν, καὶ τὸν αἴρα μετριώτατον ὄντα, πρὸς ὃν λέγεις σώματος ἀθένειαν, b) κἂν ἄλλο τι τύχῃς οἰηθεὶς, παρ' ἐμοὶ γε μηδὲν προσδοκῶν καινότερον, μηδὲ ὧν τῶν παλαιῶν, i) ὅσα φῆς ἀπολωλεκέναι. Τῶν γὰρ γραψάντων τοσαύτη πάνυ ἐνταῦθα καθέστηκεν, ὥστε νὴ τοὺς θεοὺς πάντα τὸν χρόνον τοῦτον τὰ λειπόμενα τῶν Πλωτίνου καταστρεφόμενος, μόλις αὐτῶν ἐπικρατήσας τὸν ὑπογραφέα, k) τῶν μὲν εἰωθότων ἀπάγων ἔργων, πρὸς ἐνὶ γε τούτῳ τάξας γενέσθαι. καὶ κέκτημαι μὲν ὅσα δοκεῖν πάντα· καὶ τὰ νῦν ἀπό σου πεμφθέντα. κέκτημαι γε ἡμιτελῶς, ἐγὼ γὰρ μετρίως ἂν διημαρτημένα. Καί τοι τὸν ἑταῖρον

placuerit ad nos mittito, imo vero ferto tecum. Equidem non facile obsecrare te desinam ut iter ad nos omni prorsus itineri anteponas, & si non ob aliam causam (quid enim novae apud nos sapientiae sperans veniae, nescio) saltem propter antiquam consuetudinem aërisque salubritatem imbecillitati corporis, de qua quereris conferentem. Quod si forte aliud quiddam putes assequi, apud me tamen ne nova quidem speres, nedum antiqua, quae plurimum periisse dicis. Jam vero transcriptorum tanta hic est penuria, ut per Deos totum id tempus quo deerant Plotini instaurans, vix horum invenerim subscriptorem, dum a ministeriis eum consuetis abduco, huic autem uni incumbere jubeo. Ibi equidem libros illius jam habeo, ut videar jam omnes habere postquam nunc abs te missos accepi, sed non perfecte me habere profiteor, hi namque libri non mediocriter sunt mendosi, etsi Amelium amicum nostrum

g) πέμπειν & κομίζειν scil. ἀξιῶ.

b) Ob quam ipsum Plotinus Romam ut relinqueret & Siciliam adiret, Porphyrio suaserat supra c. II.

i) De scriptis ipsius Longini hoc accipit Tollius, quod potius de aliorum Philosophorum monumentis videtur esse intelligendum.

k) Recte Tollius e Suida observat ὑπογραφέα esse librarium, qui libros describit.

brum putaveram errata passim exscriptorum emendavisse: illi tamen alia magis cura fuerunt quam sedulitas emendandi, quamobrem qua ratione his libris uti minime habeo, quamvis supra modum affectem, qua Plotinus de anima atque de Ente scribit consid[illegible], sed hi potissimum libri sunt exscriptorum vitio depravati, quocirca percupio libros abs te eosdem summa diligentia scriptos accipere, ut tantum perlegam, inde meos emendans: mox vero restituam. Sed rursus idem quod dixi ab initio, repetam. Ne mittas quidem, sed ipse tecum afferens huc accedas, neque hos tantum afferas, sed si quid insuper reliquum est, quod Amelium aufugerit, qua enim ille huc advexit, summo studio exquisita posfideo. Cur enim non summa cum diligentia viri illius scripta omni prorsus honore ac veneratione digna perquiram? Hoc equidem tibi tum praesenti, tum procul absenti, tum habitanti Tyrum semper significavi, me scilicet non multa admodum Plotini librorum argumenta capere, ipsam vero scribendi formam intelligentiarumque frequentiam & quaestionum dispositionem admodum Philosophicam me amare supra modum atque venerari, atque etiam judico debere veritatis indagatores Plotini libros cum praestantissimo

ἑταῖρον Ἀμέλιον ἡμῶν ἀναλήψασθαι τὰ τῶν γραφέων πλαίσματα, τῷ δὲ ἦν ἄλλα περιεργαίτερα τ τοιαύτης προσεδρείας. Οὐκ ἂν ἔχω γίνα χρὴ τρόπον αὐτοῖς ὁμιλῆσαι, καίπερ ὑπερεπιθυμῶν τά τε περὶ ψυχῆς καὶ τὰ περὶ τ ὄντ(@ l) ἐπισκέψασθ. Ταῦτα γὰρ ἂν ἐγὼ μάλιστα διημάρτηκα, κ πάνυ βουλοίμην ἂν ἐλθῶν μοι παρά σε τὰ μετ' ἀκριβείας γεγραμμένα, τ παραναγνῶναι μόνον, εἶτα ἀποπέμψαι πάλιν. Ἀνθις δ τὸν αὐτὸν ἐρῶ λόγον, ὅτι μὴ πέμπειν ἀλλ' αὐτὸν ἥκειν ἔχοντα μᾶλλον ἀξιῶ, ταῦτα τε καὶ λοιπῶν εἴ τι διαπέφευγε τὸν Ἀμέλιον. Ἃ μὲν γὰρ ἤγαγεν αὐτὸς διὰ σπουδῆς ἐκτησάμθ. Πῶς δὲ ἂν ἔμελλεν ἀνδρὸς ὑπομνήματα πάσης αἰδοῦς ἄξια καὶ τιμῆς κήσασθ; Τοῦτο γὰρ ἂν καὶ παρόντι σοι, καὶ μακρὰν ἀπόντι, καὶ περὶ τὴν Τύρον διατρίβοντι τυγχάνω δηπαθὴς ἐπεσταλκὼς, ὅτι τῶν μὲν ὑποθέσεων ἃ πάνυ μετὰς πολλὰς προσόδου συμβέβηκε, τὸν δὲ τύπον τ γραφῆς, καὶ τῶν ἐνοιῶν τ ἀνδρὸς τὴν πυκνότητα, καὶ τὸ φιλόσοφον τ τῶν ζητημάτων διαθέσεως ὑπερβαλλούσας ἄγαμαι καὶ φιλῶ. καὶ μᾶ τῶν ἐλλογιμωτάτων

l) *De anima* libri Plotini extant Enneade quarta: *de ente*, Enneade sexta.

τούτων ἄγειν τὰ τότε βιβλία Φαίην ἂν δεῖν τοὺς ζητητικούς.

tissimorum duntaxat operibus comparandos adducere.

C. XX. Ταῦτα ἐπιπλέον προτέθεικα διὰ καθ' ἡμᾶς κριτικώτατος γενόμενος, m) καὶ διὰ τῶν ἄλλων σχεδὸν πάντα τῶν καθ' αὐτὸν ἐλεγξάντων, ὅσπερ οἷα γέγονεν ἡ περὶ Πλωτῖνον κρίσις, καίτοι διὰ πρῶτα εἰς τὸ τῶν ἄλλων ἀμαθίας καταφρονητικὸς n) ἔχων πρὸς αὐτὸν διέκειτο, εἰδὼς ὃ ἀκήκοα εἰς τῶν Ἀμελίου λαβὼν ἡμαξῆται, διὰ τὸ μὴ νοεῖν δι' ἀνδρὸς τὴν συνήθη ἑρμηνείαν. o) εἰ γάρ τινα ἢ ἄλλα ἢ τὰ παρ' Ἀμελίῳ διώρθωτο, ὡς ἂν εἰ τῶν αὐτογράφων μετειλημμένα. ἔτι δὲ Λογγῖνος ἃ ἐν τῷ συγγράμματι γέγραφε περὶ Πλωτῖνός τε καὶ Ἀμελίου καὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν γεγονότων φιλοσόφων, ἀναγκαῖον ἐφάνη, ἵνα καὶ πλήρης γένηται ἡ περὶ αὐτῶν κρίσις οἷα γέγονε δι' ἐλλογιμωτάτου ἀνδρὸς καὶ ἐλεγκτικωτάτου, ἐπιγράφεται δὲ τὸ βιβλίον Λογγῖνος πρὸς Πλωτῖνον καὶ Γεντιλιανὸν

In superioribus enarrandis idcirco sui prolixior, ut demonstrarem quid judicaverit de Plotino vir ille judicio seculis nostris accerimo, qui ferme sui temporis omnia scri[illegible]m opera discusit atque redarguit, quamvis & hic ab initio aliorum adductus insciti Plotinum diu contempserit. Putavit autem Plotini opera quæ acceperat ab Amelio fuisse transcriptorum vitio depravata, propterea quod consuetam viri illius elocutionem nequaquam intelligebat. Si qua enim alia, certe quæ penes Amelium erant, emendatissima erant, quippe cum ex libris ipsa Plotini manu scriptis exscripta fuissent. Proinde operæ pretium est referre quæ in opere ipso Longinus scripsit de Plotino Amelioque & cæteris sua tempestate philosophis, ut certius nobis constet quam potissimum de illis sententiam tulerit vir elegantissimus atq; ad ingenia arguenda promtissimus. Inscribitur sane liber *de fine* ad Plotinum, Gentilianumque cogno-

m) Confer Eunapium in Porphyrii vita, & quæ viri docti ad librum Longini de sublimitate dictionis, e quo velut ex ungue Leonem agnoscere licet Criticum acutissimum, licet scripta ejus alia longe plurima abolevit tempus.

n) Doblerus legit καταφρονητικῶς.

o) De hac negligentia dictum cap. 8. & 13.

gnomento Amelium, cujus quidem Procemium est ejusmodi:

Cum multi temporibus nostris Philosophi exstiterint, o Marcelle, major profecto eorum numerus inprimis extitit nostræ ætatis annis. Præsens namque tempus quam paucos habeat, dicere minime licet: sed dum essemus adolescentuli, non pauci Philosophiæ studiis excellebant, quos quidem omnes videre nobis contigit, quoniam a teneris annis multas pasim regiones una cum parentibus peragravimus, ubi profecto data mihi occasio fuit, qua illos qui adhuc in vita supererant convenirem, cum apud multas gentes & urbes in eundem cum illis locum sæpe concurrerem. Sed ex eorum numero alii quidem sententias suas literis commendarunt, scribendo posteris profuturi: alii

νὸν Ἀμέλιον φασὶ τίλλιος, p) ἔχει δὲ τοῦ ὅνδε Προοίμιον

Πολλῶν καθ' ἡμᾶς, 1
ὦ Μάρκελλε, q) γεγονότων Φιλοσόφων, οὐχ ἥκιστα δοκεῖ τοὺς πρώτους τὴν ἡλικίας ἡμῶν χρόνους r) ὁ μὲν δὴ νῦν καιρὸς οὐδ' εἰπεῖν ἐστιν ὅσην σπάνιν ἔχοντα· ἡμεῖς δὲ πρόγμαλ(α) ἔτι νέοι μειρακίων ὄντων ἡμῶν, οὐκ ὀλίγοις τῶν ἐν Φιλοσοφίᾳ λόγων προέσχομεν· ὃς ἅπανταχοῦ μὲν ὑπῆρξεν ἰδεῖν ἡμῖν, μάλιστα δὲ τὴν ἐκ παίδων ἐπὶ πολλοὺς τόπους ἅμα τοῖς γονεῦσιν ἐπιδημίαν, συγγενόμενον δὴ αὐ- 2
τῶν τοῖς ἐπιβιώσασι καὶ τὰ αὐτὰ συχνοῖς ἔθνεσι καὶ πόλεσιν ἐπιμίξασιν· οἱ μὲν καὶ μάλα γραφῆς ἐπεχείρησαν τὰ δοκοῦντα σοφίσι πραγματεύεσθαι, καταλιπόντες τοῖς ἐπιγιγνομένοις τὰ παρ' αὐτῶν ὠφελείας μεταχεῖν· οἱ δὲ ἀπο-

χρῆναι

p) Hoc est *de finibus bonorum & malorum*, quo titulo extant præclari Ciceronis libri. Scripsit autem volumen Longinus Plotino adhuc superstite, cum Porphyrius nuper demum illi adhærere cœpisset, ut diserte traditur infra c. 21. Insigne istud Longini quod Porphyrius hoc loco nobis servavit procemium, e quo plurima ad historiam litterariam illius ætatis discas licet, vertit itidem laudatus jam nobis doctissimus Vir Jacobus Tollius in Longino suo, p. 245. Sed Ficini versionem interpolare mihi religio fuit, monituro interim ubi a sensu scriptoris interpretatio ejus recesserit. Sectionum etiam minorum numeros, quibus Tollius procemium istud distinxit, in paginæ ora adscripsi.

q) Marcellum Orontium Senatorem, Plotini discipulum alloquitur, ejus mentio supra c 7.

r) Rectius Tollius hæc ita cum prioribus jungit: *Quum permulti memoriæ nostræ extiterint, Marcelle, Philosophi, præsertim autem primis pueritiæ nostræ temporibus, —— —— tum fere non paucis ex his quum jam Adolescentuli essemus &c.*

χρῆναι σφίσιν ἡγήσαντο τὰς σωνόντας προβιβάζει, εἰς τὸν τῶν ἀρεσκόντων ἑαυτοῖς κατάληψιν. ὧν δὲ μὲν πρότερα γεγόνασι τρόπῳ, Πλατωνικοὶ μὲν Εὐκλείδης, καὶ Δημόκριτος, καὶ Πρόκλινος, ὁ ἐπὶ τὴν Τρωάδα ἀφικόμενος, εἴτε μέχρι νῦν ἐν τῇ Ῥώμῃ δημοσιεύοντες Πλωτῖνος καὶ Γεντιλιανὸς Ἀμέλιος ὁ τούτου γνήσιος. Στωϊκῶν δὲ Θεμιστοκλῆς καὶ Φοιβίων, οἵτε μέχρι πρωῒ * ἀκμάσαντες Ἄννιός τε καὶ Μήδιος. Περιπατητικῶν δὲ ὁ Ἀλεξανδρεὺς Ἡλιόδωρος. Τῷ δὲ δευτέρῳ, Πλατωνικοὶ μὲν Ἀμμώνιος s) καὶ Ὠριγένης, εἰς ἡμᾶς τὸ πλεῖστον δὲ χρόνου προσφοιτήσαμεν ἀνδράσιν, οὐκ ὀλίγῳ τῶν καθ' ἑαυτοὺς εἰς σύνεσιν διενεγκοῦσιν. Οἵτε Ἀθήνησι διάδοχοι Θεόδοτος καὶ Εὔβουλος. καὶ δὲ εἴ τι τούτων γέγραπταί τισιν, ὥσπερ Ὠριγένει μὲν τὸ περὶ δαιμόνων, Εὐβούλῳ δὲ τὸ περὶ δὲ φιλήβου καὶ δὲ Γοργίου, καὶ τῶν Ἀριστοτέλει πρὸς τὴν Πλάτωνος πολιτείαν ἀντειρημένων, οὐκ ἐχέγγυα t) πρὸς πατρὸς, τὸ μὲν

alii vero satis sibi factum existimarunt, si praesentes familiaresque consilii sui participes effecissent. In primo igitur genere fuerunt Platonici quidem Euclides & Democritus & Proclinus, qui in Troade habitavit. Praeterea & qui etiam nunc Romae vivunt, Plotinus & Gentilianus Amelius, Plotini familiaris. Stoicorum vero Themistocles atque Phoebion, & qui usque ad hesternum diem florebant, Annius atque Medius. Ex Peripateticis autem Heliodorus Alexandrinus. Sed in secundo genere Platonici quidem Ammonius atque Origenes, quibuscum diu versati sumus, viris profecto intervallo non parvo sui saeculi philosophos intelligentia superantibus. Item qui Athenis successores Theodotus atque Eubulus. Jam vero si quid ab aliquo eorum scriptum est, quemadmodum Origine ab liber aliquis de Daemonibus atq; ab Eubulo expositio quaedam in Philebum atque Gorgiam, atque de his quae Aristoteles Reipublicae Platonis opponit, & quibus hae rationibus confutentur, haec sane parvi momenti sunt, si cum rationibus

s) Plotini Praeceptor. a Peripatetico Ammonio (de quo mox & de quo apud Philostratum in Sophistarum vitis) diversus.

* *Nuper admodum.* Toll.

t) Tollius rectius: *Non illa tanti sunt, ut eapropter inter illos referri mereantur qui dedita opera literis Philosophiae dogmata explicuerunt, quum haec ipsis opuscula velut parerga seu fortuita fuerint* &c. Legit porro: οὐχὶ ἐχέγγυα πρὸς

ribus quas illi voce exactius assignare solebamus, conferre voluerit. Neque enim serio quodam studio scripsisse videntur, neque scribendi munus tanquam praecipuum apud se officium eloqisse. Praeterea e Stoicorum numero Herminus atque Lysimachus & qui Athenis egerunt Athenaeus atque Musonius. Sed inter Peripateticos Ammonius atque Ptolemaeus disciplinarum ambo profecto maxime omnium suo tempore pleni, praesertim Ammonius, nullius enim ad disciplinarum illius copiam prope accessisse videtur: nihil tamen artificiosum admodum construxerunt, sed poëmata quaedam demonstrativosque sermones, qua quidem scripta nolentibus auditoribus servata apud posteros arbitror. Neque enim existimo illos exoptavisse per libros ejusmodi posteris innotescere, cum neglexerint scriptis exactioribus suam commendare sententiam. Eorum igitur qui scripserunt, alii quidem nihil ulterius composuerunt quam collectionem aut transcriptionem quandam eorum quae antiquiores jam composuerant, sicut Euclides & Democritus & Pro-

μὴ τῶν ἐξεργασμένων τὸν λόγον αὐτὸς ἀριθμῶν ἂν γένοιτο, πάρεργον τῇ τοιαύτῃ χρησαμένων σπουδῇ καὶ μὴ προηγμένην τοῖς γε γράφειν ἀρετὴν λαβόντων. Τῶν δὲ Στωϊκῶν Ἑρμῖνός τε καὶ Λυσίμαχος, οἵ τε ἐν ἄστει παλαιωσάντων Ἀθηναῖος καὶ Μουσώνιος, καὶ Περιπατητικῶν Ἀμμώνιός τε καὶ Πτολεμαῖος, φιλολογώτατοι μὲν τῶν καθ' ἑαυτοὺς ἅμφω γενόμενοι, καὶ μάλιστα ὁ Ἀμμώνιος, ὡς γάρ ἐστιν εἷς τις εἰκῆ γέγονεν εἰς πολυμαθείαν σοφιστής, ὡς μὴν καὶ γραφεὺς γε τεχνικὸς * οὐδέν, ἀλλὰ ποιήματα καὶ λόγους ἐπιδεικτικοὺς, οἷπερ ἂν καὶ σωθῆναι τῶν ἀνδρῶν τούτων ὑπ' ἐκόνων οἶμαι, μὴ δὴ αὐτοὺς δέξασθαι διὰ τοιούτων βιβλίων ὕστερον γενέσθαι γνωρίμους, ἀφίνηας σπουδαιοτέρους συγγράμμασι τὴν ἑαυτῶν ἀποθησαυρίσαι διάνοιαν. Τῶν δὲ ἂν γραψάντων, *a*) οἱ μὲν ὀλίγα πλέον ἢ συναγωγὴν καὶ μεταγραφὴν τῶν τοῖς πρεσβυτέροις συνηθέντων ἐποίησαντο, *b*) καθάπερ Εὐκλείδης καὶ Δημό-

1

2

3

4

5

6

7

R

πρὸς τὸ μεταὶ κ. τ. λ. deinde putat χρησαμένων αὐτῶν vel χρησαμένους & postea λαβόντας esse legendum. Ὁ λόγος, eodem notante, hoc loco sermo est dogmata Philosophica exponens ut paulo est: εἰς τὴν δὲ λόγῳ διάθεσιν. De Platonicis, Peripateticis & Stoicis qui a Longino laudantur, alibi a me dictum.

* Nullum de arte vel disciplina quadam scriptum.

a) Τῶν δ' ἂν γραψάντων Toll. pro quo male al. τῶν δ' ἐν. &c.

b) Toll. ἐποίησαν.

Δημόκριτ⊙ καὶ Πρόκλ⊙ῦ ⊙. 8 οἱ δ' μικρὰ c) κομιδῇ πράγματα τ τῶν παλαιῶν ἱστορίας ἀπομνημονεύσαντες, εἰς τὰς αὐτ⊙ὺς δ⊙όπας ἐκείνοις ἐπεχείρησαν συνιδ⊙έναι βιβλία, καθάπερ Ἄννικός τε καὶ Μήδι⊙ς καὶ Φοιβίων. ἔτι⊙ μὲν οὖν ἀπὸ τ ἐν τῇ λέξει κατασκευῆς** γνωρίζεσθαι μᾶλλον, ἢ τ ἐν τῇ 9 διανοίᾳ συνθέσεως* ἀξιῶν. οἷς καὶ τὸν Ἡλιόδωρον συγκαταριθμεῖταί τις ἄν, εἰδ' ἐκεῖνον ὤφελε τὰ τοῖς πρεσβυτέροις ἐν ταῖς ἀκροάσεσιν εἰρημένα πλέον τι συμβαλλόμενον εἰς τὴν ἕ λόγου d) διάθεσιν. οἱ δ' καὶ πλήθει προβλημάτων ἃ μετεχειρήσαντο τὴν αὐτὴν ἕ γραφῆς ἀποδεξάμενοι, καὶ δέπᾳ ἰδίᾳ χρησάμενοι Πλωτῖν⊙ς εἰσὶ, καὶ Γεντιλιανὸς Ἀμέλι⊙ς, ὃς μὲν τὰς Πυθαγορείους ἀρχὰς καὶ Πλατωνικὰς, ὡς ἐδόκει, πρὸς σαφεστέραν τῶν πρὸ αὐτ⊙ῦ παλαιστάδμος ἐξήγησιν, εἰδὲ πᾶ εἰδὲν ἐγ- 10 γύς τι e) τὰ Νουμηνίου καὶ Κρονίου καὶ Μοδεράτου καὶ Θρασύλλου, τοῖς Πλωτίνου δὲ τῶν αὐτ⊙ῶν συγγράμμασιν εἰς ἀκρίβειαν. ὁ δ' Ἀμέλι⊙ς καὶ ἔχειν μὲν τούτου βούλεται προαιρέσθαι ⊙, καὶ γὰ πολλὰ μὲν τῶν αὐτ⊙ῶν δογμάτων

Proclinus. Alii vero exigua valde ex antiquorum historia memoria commendantes, secundum eosdem locos atque illi libros compenere sunt aggressi, velut Annius & Medius atque Phabion. Hic sane ex ipsa orationis dispositione magis quam ex solo mentis conceptu gloriam sibi censuit comparandam, quibus Heliodorum quoque annumerare licet, qui & ipse praeter illa quae ab antiquioribus audita fuerant nihil plus omnino ad distinctam orationis structuram contulisse videtur. Plotinus autem & Gentilianus Amelius propositionum copia referti sunt, quas studiose pertractant, scribendique munus serio elegerunt, proprio quodam more contemplationis utentes. Et Plotinus quidem ut videtur principia Pythagorica simul atque Platonica certius quam priores exposuit, & profecto Numenii, Cronii, Moderati, Thrasylli scripta, ubi Plotinus de eisdem scribit, nulla ex parte prope ad exactam diligentiam ejus accedunt: Amelius autem vestigia Plotini quidem observare constituit, multaque illius inventa sectatur, verum dum in rebus explicandis prolixior est, & interpretationis ambitu latiore vagatur, contrariam

c) Male al. μακρά.

** Elocutionis elegantia, ut recte Toll.

* al. συνθέσεως.

d Rectius Toll. *ad distinctam Philosophiae dogmatum explicationem.*

e) Idem legit: ἀ δ' πᾶ εἰδὲν ἔγγυς τι ἔστ.

trariam Platini induit formam. Horum vero duntaxat libros consideratione dignos existimamus, cur enim cæteros quispiam sectari contendat, dimittens interea illos investigare a quibus hi accipientes hæc suis literis mandaverunt, ipsique nihil his adjunxerunt, ac nedum præcipua rerum capita, sed nec argumentum quidem ullum: nihil igitur ulterius curaverunt quam quæ plurimorum fuerunt congregare, vel multa discutiendo eligere meliora. Jam vero per alia etiam effecimus idem, quemadmodum ubi Gentiliano quidem de justitia apud Platonem posita contradiximus, & ubi Plotini Librum de Ideis tractantem consideravimus: communem profecto nostri illorumque amicum, Syrium dico Basilium, qui & ipse non pauca Plotinum imitando tractavit, atque Plotinum ipsum magis quam viam regulamque nostram probans, libri cujusdam compositione conatus est opinionem de Ideis Platonicam veriorem esse quam nostram, hunc inquam rescriptione quadam oppositâ mediocriter arguisse videmur, ut qui non recte scilicet recantaverat. Nos profecto in his opiniones

μάτων ἐχόμεθα, τῇ δὲ ἐξεργασίᾳ πολὺς ὢν, καὶ τῇ τῶν ἐμμετρίας περιβολῇ πρὸς τὸν ἐναντίον ἐκεῖνο ζῆλον ὑπαγόμενος. ὧν καὶ μόνων ἡμεῖς ἄξιον εἶναι νομίζομεν ἐπισκοπεῖσθαι τὰ συγγράμματα. τὰς μὲν δὲ λοιπὰς τί τις ἂν κινεῖν * ἔτι τοῦτο δεῖν, ἀφεὶς ἐξετάζειν ἐκείνους παρ' ὧν ταῦτα λαβόντες ἔτοι γεγράφασιν, εἰ δὲν αὐτοὶ παρ' αὐτῶν προσθέντες, οὐχ ὅτι τῶν κεφαλαίων, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἐπιχειρημάτων, οὐδ' ὧν ἡ συναγωγὴς τῶν δοξαζομένων πλείοσιν ἢ κρίσεως ἕνεκα βελτίονος ** ἐπιμεληθέντες. Ἤδη μὲν οὖν καὶ δι' ἄλλων τοῦτο πεπαιδεύκαμεν, ὥσπερ καὶ τῷ μὲν Γεντιλιανῷ περὶ τοῦ κατὰ Πλάτωνα δικαιοσύνης ἀνείποντες. ἐπὶ δὲ Πλωτίνου τὸ περὶ τῶν ἰδεῶν ἐπισκεψάμενοι. Τὸν μὲν δὴ κοινὸν ἡμῶν τε καὶ ἐκείνων ἑταῖρον ὄντα Βασιλέα τὸν Τύριον οὐδὲ αὐτὸν ὀλίγα περαιγμαπεπυσμένον καὶ τὴν δὲ Πλωτίνου μίμησιν, ὃν ἀποδεξάμενος μᾶλλον τὸ παρ' ἡμῖν ἀγωγῆς f) ἐπεχείρησε διὰ συγγράμματος ἀποδείξαι βέλτιον δόξαν περὶ τῶν ἰδεῶν τὴν ἡμῖν αἱρετικὸς ἔχοντα, μᾶλλον ἀντιγραφῇ g) διελέγ-

R 2 ξαι

* Excutere, sollicitare, impugnare.

** Ne colligere quidem, nedum seligere meliora.

f) Longini quoque auditor fuit Porphyrius, Suida teste & Eunapio. De libro autem quem adversus Plotinum scripsit, ejusque retractatione, quam hoc loco Longinus improbat, vide supra c. 18.

g) Toll. μᾶλλον ἀντιγραφῇ vel certe μᾶλλον τῇ ἀντιγραφῇ.

ξαι δοκῶμεν ἐκ τῶν παλινῳδήσαντα. Καὶ τούτοις ἐκ ὀλίγας τῶν ἀνδρῶν τούτων κεκινηκότες δόξας, ὥσπερ καὶ ἐν τῇ πρὸς τὸν Ἀμέλιον ἐπιστολῇ, μέγεθος μὲν ἐχούσῃ συγγράμματος, ἀπαιρουμένῃ ἣ πρὸς αὐτὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τῆς Ῥώμης ἀπεσταλμένων, ἣν αὐτὸς μὲν Ἐπιστολὴν περὶ τοῦ τρόπου τῆς Πλωτίνου Φιλοσοφίας
14 ἔγραψεν. Ἡμεῖς ἣ αὐτὸ μόνον προσηκέσθημεν τῇ καινῇ τοῦ συγγράμματος ἐπιγραφῇ, πρὸς τὸν Ἀμέλιον ἐπιστολὴν b) αὐτὸ προσαγορεύσαντες.

nes horum virorum, non paucas agitavimus, ſicut in Epiſtola etiam ad Amelium in magnitudinem libri produlia, reſpondente vero ad nonnulla, quæ ille Roma ad nos miſerat atque ſcripſerat, quam ipſe epiſtolam de more Plotinica Philoſophia inſcripſit. Nos autem communi denominatione inſcriptionem libri contenti fuimus, Librum ipſum ad Amelium Epiſtolam inſcribentes.

C. XXI. Ἐν δὴ τούτοις τότε ὡμολόγησε μὲν πάντων τῶν ἐπ' αὐτοῦ γεγονότων πλήθους προβλημάτων διενεγκεῖν Πλωτῖνον τε καὶ Ἀμέλιον, i) τρόπῳ ἣ θεωρίας ἰδίᾳ μάλιστα τούτοις χρήσασθαι. Τὰ Νουμηνίου ἣ ἀκ ὅτι ὑποβάλλεσθαι k) καὶ τὰ ἐκείνου πρεσβεύειν δόγματα, ἀλλὰ τὰ τῶν Πυθαγορείων αὐτῷ τε ἐχομένην μέλειαν δόγματα, καὶ ὡδέ ἐγγὺς εἶναι τὰ Νουμηνίου καὶ Κρονίου καὶ Μοδεράτου καὶ Θρασύλλου

In his ergo Longinus confeſſus eſt omnibus ſui ſeculi ſapientibus Plotinum Ameliumque propoſitionum quæſtionumque copia præponendos, rationeque contemplationis ſibi propria potiſſimum eos uti. Neque inſtituta Numenii vindicare ſibi, eave colere, ſed Pythagoreorum myſteria Plotinum ſectari conſtituiſſe. Sed opera Numenii, Cronii, Moderati, Thraſylli, operibus de rebus eisdem Plotini quantum ad abſo-

b) al. πρὸς τὸ Ἀμελίου Ἐπιστολήν, minus bene, ut ex præcedentibus patet.
i) Longinus ſupra c. 20. ſect 9
k) Ibid. ſect. 10. Porro Tollius hæc verba ita legenda eſſe putabat; χρήσασθαι. Τὰ Νουμηνίου ἣ Πλωτίνου ἀκ ὑποβάλλεσθαι καὶ τὰ ἐκείνου πρεσβεύειν δόγματα (conſer ſupra c. 17.) ἀλλὰ τῶν Πυθαγορείων, αὐτῷ τε Πλάτωνος μετιέναι δόγματα.

absolutam pertinet rationem, inferiora esse censenda. Proinde cum dixisset, Amelium per Plotini quidem vestigia progredi, sed nimia quadam expositionis prolixitate in oppositum Plotini deduci, mox mei memoriam fecit, Plotini familiaritatem nuper adepti, aitque: *Communis autem nostri illarumque amicus Tyrius ille Basilius nec ipse quidem pauca ad exemplar Plotini tractavit atque composuit.* In his sane verbis re vera Longinus indicat percepisse, me diligentissime devitasse Amelianas ambages a Philosopho nimium alienas, atque in scribendo Plotini formam fuisse complexum. Satis est ergo vir tantus, judicioque primus, hactenus in testimonium nobis adductus scribens talia de Plotino. Jam vero, si tunc ad eum quando me advocavit accedere potuissem, profecto nunquam contra rescripsisset illa, quæ scribere prius est aggressus, quam doctrinam ipsam diligenter examinasset.

συλλα τῶν Πλωτίνου περὶ τῶν αὐτῶν συγγεγραμμένων εἰς ἀκρίβειαν. Εἰπὼν δὲ περὶ Ἀμελίου, ὅτι μετ' ἴχνη μὲν τὰ Πλωτίνου βαδίζοι, τῇ δὲ ἐξεργασίᾳ πολὺς ὢν καὶ τῇ τῶν ἐρωτήσεων παρεμβολῇ πρὸς τὸν ἐναντίον ἐκείνῳ ζῆλον ὑπάγοιτο. Ὅμως μνησθεὶς ἐμοῦ Πορφυρίου, ὅτι ἀρχὰς ἔχοντος τὰ πρὸς τὸν Πλωτῖνον συνουσίας, φησὶν, l) ὅτι δὲ ὁ κοινὸς ἡμῶν τε κἀκείνου ἑταῖρος Βασιλεὺς ὁ Τύριος, ὃς δὲ αὐτὸς ἐλίγα πεπραγματευμένος καὶ τὴν Πλωτίνου μίμησιν συνείθηκε. Ταῦτα οὕτως κατιδὼν ὅτι τὰ Ἀμελίου παρεμβολὴς τὸ αὐφιλόσοφον παντελῶς ἀφυλαξάμην, καὶ πρὸς ζῆλον τὸν Πλωτίνου γράφων ἐώρων. ἀρκεῖ τοίνυν ὁ τοσοῦτος αἰτὴρ καὶ ἐν κρίσει πρῶτος ὢν, καὶ ὑπεληλυθὼς ἄχρι νῦν τοιαῦτα γράφων περὶ Πλωτίνου, ὡς οἱ * καὶ καλοῦντός με τὸν Πορφύριον συμβῆναι δηθῆναι συμπαίζειν αὐτῷ, μὲ δὲ ἂν αὐτέγραψεν ἀ πρὶν ἀκριβῶσαι τὸ δόγμα γράψαι ἐπεχείρησεν.

Sed quid nam mihi nunc expedit (ut Hesiodi more loquar) *circa quercum petramque loqui?* nem-

Ἀλλὰ τί μοι ταῦτα περὶ δρυὸν ἢ πέτρας, φησὶν ὁ Ἡσίοδος, m) λέγειν; οἷς γὰρ δεῖ ταῖς μαρτυρίαις χρῆσθαι ταῖς περὶ τῶν C. XXII.

l) ibid. sect. 13.
*) Interpres rectius legit: ὃς εἰ.
m) Theogon. V. 35.

τῶν σοφῶν γεγαμιθέας, τίς ἂν εἴη σοφώτερος θεοῦ; καὶ θεὸς ἐξ ἀληθοῦς εἰρηκότος, n).

Οἶδα δὲ ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης,

καὶ κωφοῦ ξυνίημι, καὶ ἠλαλέοντος ἀκούω.

Ὁ γὰρ δὴ Ἀπόλλων ἐρομένου ἐξ Ἀμελίου, πῆ ἡ Πλωτίνου ψυχὴ κεχώρηκεν; ὁ τοσοῦτον εἰπὼν θεὸς Σωκράτης, o) ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ἐπῄνεσεν ὅσα καὶ οἷα περὶ Πλωτίνου p) ἐθέσπισεν:

Ἀμβρόσια Φοιβίζειν ἀναβάλλομαι ὕμνον ἀοιδὴν
Ἀμφ' ἐραννοῦ φίλοιο, μελιχροτάτοισιν ὑφαίνων
φωναῖς εὐφήμοις κιθάρης χρυσέῃ ὑπὸ πλήκτρῳ.
Κλῄζω καὶ Μούσας ξυνὴν ὄπα γηρύσασθαι
Παμφώνοις ἰαχαῖσι, πανάρμονίοισί τ' ἀοιδαῖς,
Οἷον ἐπ' Αἰακίδῃ στῆσαι χορὸν ἐκλέξεν
Ἀθανάτων μανίαισιν, Ὁμηρείοισί τ' ἀοιδαῖς.
Ἀλλ' ἄγε, Μουσάων ἱερὸς χορὸς, ἁπτόμεθα
Εἰς ἓν ἐπιπνείοντες ἀοιδῆς τέρμασι πάσης,

Nempe si oportet sapientum testimoniis uti, quisnam Deo sapientior esse potest? Deo inquam qui vere de se ipso dixit: *Novi equidem arenæ numerum, & maris mensuram: Intelligo mutum, audio non loquentem.* Apollo sane, cum interrogasset Amelius, quonam Plotini animus emigrasset, qui & *Socratem virorum omnium sapientissimum* judicaverat, quanta rursus & qualia de Plotino cecinit, audi.

Immortalem aggredior resonare carminis hymnum
Ob amicum suavem, mellitissimos contexens
Vocalis citharæ modos, aureo pectine.
Sed & Musas advoco, ut communi voce concinant
Omnisonis modis, & omnifariis harmoniæ viribus,
Qualem statuisse chorum ob Æacidem feruntur
Immortalium furoribus & Homericis cantibus.
Sed ejus Musarum sacer Chorus, canamus
In unum conspirantes universi terminos cantus,

IO.

IO.

n) Herodot. lib. 1. c. 47.
o) Laërt. lib. 2. sect. 37.
p) Hoc oraculum Johannes Oſopoeus ſuæ Collectioni Oraculorum præfixit, in cujus editione errores quidam typorum, qui in Ficiniana irrepſerant, ſublati, Alios & ipſe ſuſtuli.

10 *In medio autem vestrum agit Phœbus intensus.*
Genie, vir prius, & nunc genii consortio
Divinioris accedens, felicius humano
jam necessitatis vinculo.
Et ex membrorum procellosa turbine,
Mente robustus ad exors alluvionis
litus
15 *Enatas festinans procul a nefariorum turba,*
Ut infestas animi puri rectissimam viam,
Ubi Dei resplendet fulgur, ubi fas

Puro in loco procul a nefasto scelere.
Es etenim quidam salienti ut amnem devitares undam
20 *Sanguisuga vita tristissimque vertiginem,*
Fluctibus in medijs surdoque tumultu
Frequenter a Diis apparuit tibi ex proximo signum,
Frequenter tuæ mentis conjectas obliquis tramitibus
Ferri cupientes, suis immortales viribus.
25 *Ad rectum cursus gyros, æternamque viam sustulerunt,*
Crebros scilicet luminum radios

Tuis oculis inter obscurissimas tenebras ostendentes
Nec oculos plane tuos fallax occupabat sopor,

Sed

10. Τῶμι κὰι ἐν μέσαισιν ἐγὼ
Φοίβ☉ βαθυχαίτης.
Δαίμων, ἄνερ τὸ πάροιθεν, ἀτὰρ
νῦν δαίμον☉ αἴσῃ.
Θεσπέσιε πελάων, ὅτ' ἐλύσω
δεσμὸν ἀνάγκης
Ἀνδρομέης, ῥοθίων τ' πολυ-
φλοίσβοιο κυδοιμοῦ,
Ῥωσάμενο☉ πρωτίστοισιν, ὃς
ἦσθ' ἀνηχύτου αἰχῆς
15, Νῆχες ἐτεγόμεν☉ δήμου
ἄπο νόσφιν ἀλιτρῶν,
σηίξαι καθαρῆς ψυχῆς ἐυ-
καμπέα εἶμεν,
ἧχι θεοῖο στέλλας θεϊλάμπετα.
ἧχι θέμισες
ἐν καθαρῷ ἀπάτερθεν ἀλι-
τροσύνης ἀθεμίστου.
Καὶ τότε μὲν σκαίροντι, πι-
κρὸν κῦμ' ἐξυπαλύξαι
20 Αἱματόβοτα βιότοιο καὶ ἀσπετῶν
ἰλίγγων,
ἐν μεσάτοισι κλύδωνο☉ ἀνωΐ-
στῳ τε κυδοιμῷ,
Πολλάκις ἐκ μακάρων φοίνι-
θη σκοπὸς ἐγγύθι ναίων.
Πολλάκι σεῖο νόου βολὰς, λα-
ζόμενον αἰταρποῖς
Ἰσιμόλιας, φερέσθαι ἐρωῆσι
σφετέρῃσιν.
25 Οἰθοπόρου δ' ἀνὰ κύκλα πάρ
ἄμβροτον εἶμεν ἀέρων
Ἀθάνατοι, θαμινὴν φαέων
αἰχῆνα πορόντες
Ὀστείων δέρκεσθ' ἀπαὶ σκε-
πίης λυγαίης.
Οὐδέ σε παμπήδην βλεφάρων
ἔχε νήδυμο☉ ὕπνο☉.

Ἀλλ'

Ἀλλ' ἄρ ἀπὸ βλεφάρων πλάσας κηλῖδα βαρεῖαν
Ἀχλύος, ἐν δίνῃσι φορήμενος, ἔδρακες ὅσσους
Πολλά τε καὶ χαρίεντα, τά κεν ῥεῖα ἔτις ἴδοιτο
Ἀνθρώπων ὅσοι σοφίης μεμάασιν ἔπλευν.
Νῦν δ' ὅτε δὴ σκῆνος μὲν ἐλύσαο, σῆμα q) δὲ λέηψας
Ψυχῆς δαιμονίης, μετ' ὀμιφαγυρὸν ἔρχεαι ἤδη
δαιμονίην ἐρατεῖσιν ἀναπτύσσουσαν ἀήτῃς,
Ἔνθ' ἔνι μὲν Φιλότης, ἔνι δὲ ἵμερος αἰθρὸς ἰδέσθαι
Ἐνφροσύνης πλείαν καθαρῆς, πλήθουσαν αἰεὶ
Ἀμβροσίῃ ὀχετῶν θυσθεὶς ἔθεν ἐνθάδε ἐρώτων
Πείσματα, καὶ γλυκερὴ πνοιή, καὶ ἠρέμα αἰθὴρ
Χρυσείης γενεῆς μεγάλου Διός, ἔνθα νέμονται
Μίνως καὶ Ῥαδάμανθυς ἀδελφεοί, ἔνθα δίκαιος
Αἰακός, ἔνθα Πλάτων, ἔσθλη ἕδρη, ἔνθα τε καλὸς
Πυθαγόρης, ὅσσοι τε χοροὺς στήσαντο ἔρωτος
Ἀθανάτου, ὅσσοιτε γενεὴν ξυνὴν ἐλάχοντο
Δαίμοσιν ὀλβίοισιν, οἷσιν χέας ἐν θαλίῃσιν
αἰὲν εὐφροσύνῃσιν ἰαίνεται. ἀλλὰ καὶ ὅσσους

Ὀτλή-

Sed a palpebris excussa gravi macula
Caliginis, dum fluctibus ferebaris, oculis
Multa & venusta contemplatus es, quae nemo facile vidit
Eorum hominum, qui sapientiae fuerunt indagatores.
At nunc ubi solutus involucrum, & signum deseruisti
Anima genialis, ad consilium contendis
Genialis, quod amoenis interspiras auris:
Ubi amicitia est, ubi Cupido visu mollis
Pura plenus laetitia & sempiternis vivis
Ambrosia irrigatus a Deo, unde fluunt amorum
Retinacula, & dulcis spiritus & tranquillus aether
Aurei generis magni Jovis: ubi agitant
Minos & Rhadamanthus fratres, ubi justus
Aeacus, ubi Plato, sacra vis, ubi pulcher
Pythagoras & quicunque chorum statuerunt amoris
Immortalis, quicunque genus communi fortiti sunt
Cum beatissimis genitis, ubi animus inter mensas
Laetitia semper hilarescit: ab beatis quam multis

Ex

q) Platonis σῶμα erat σῆμα hoc est loculus animi, in quo veluti sepolcrum illum jacere sibi persuadebant. Σωμα dicitur etiam S. Apostolo 2. Cor. V. 1. 4.

Exanclatis laboribus ad castos genios
Abiisti ad vitam stabilissimam profectus.
Stamus carmen & orbem chori volubilem
Plotini Musæ gaudentis, & mea
Aurea Cithara hæc habuit quæ diceret avum bene agenti.

Ἀτλήσας ἀριθμὸς ἀθλων μετ᾽ ἀμώμους ἀγνὺς
Ἱκάνεις ζωαῖσι πορευσάμενος ζωῆσι.
Στήσωμεν μολπὴν τε χορῶν τ᾽ εὐθυτέα κύκλον
Πλωτίνου, Μῶσαι, πολυγηθέος εὐκλεὲς ἐμεῖο
Χρυσείη κιθάρη τόσσον φράσεν εὐκαίνοι.

In hoc oraculo continetur Plotinum fuisse bonam & mitem, & mansuetum inprimis atque suavem, qualem & nos extitisse vera experientia comprobavimus. Rursus vigile semper exstitisse, puroque semper animo ad divinum ipsum sursum erecto, quod quidem animo toto ardenter amavit. Item cunctis viribus studuisse ex amara cruenta hujus vitæ unda prorsus emergere. Hac igitur ratione hoc beato lumine cum sæpe se ipsum attolleret tota mente ad primum Deum mente superiorem, perque gradus omnes a Platone in symposio dispositos ascenderet ad divina, ipsi protinus coruscavit Deus ille, nec formam nec ideam aliquam habens, sed super intellectum universumque intelligibile in se ipso consistens. Cui & ego Porphyrius semel appropinquavi, suique conjunctus, cum annum octavum & sexagesimum

Ἐν δὴ τούτοις εἰρῆσθαι μὲν ὅτι ἀγαθὸς γέγονε καὶ ἤπιος, καὶ πρᾶός γε μάλιστα καὶ μειλίχιος, ἅπερ καὶ ἡμεῖς ὄντως ἔσχομεν συμπόσιμον. Εἰρῆσθαι δ᾽ ἔτι ἄγρυπνον καὶ καθαρὰν τὴν ψυχὴν ἔχοντα, καὶ ἀεὶ ἐπ᾽ εὐθὺ πρὸς τὸ θεῖον, ὃ δὴ καὶ πάσης τῆς ψυχῆς ἤρα, ὅτι τε πάντ᾽ ἐπόθει ἀπαλλαγῆναι, πικρὸν κῦμα ἐξυπαλύξαι q) ζῶν αἱμοβότου τῆσδε βίου. ἅτε δὴ μάλιστα τούτῳ τῷ δαιμονίῳ φωτὶ, πολλάκις ἀνάγοντι ἑαυτὸν εἰς τὸν πρῶτον καὶ ἐπέκεινα θεὸν ταῖς ἐνοίαις, καὶ κατὰ τὰς ἐν τῷ συμποσίῳ s) ὑφηγημένας ὁδοὺς τῷ Πλάτωνι, ἐφάνη ἐκεῖνος ὁ μήτε μορφὴν μήτέ τινα ἰδέαν ἔχων, ὑπὲρ δὲ νοῦν καὶ πᾶν τὸ νοητὸν ἱδρυμένος, ᾧ δὴ καὶ ἐγὼ ὁ Πορφύριος ἅπαξ λέγω πλησιάσαι καὶ ἑνωθῆναι, ἔτος ἄγων ἑξηκοστὸν

S τὸν

q) vers. 19.
s) P. 331. edit. Ficini.

τὸν γε καὶ ὄγδοον. ι) ἐφάνη γὰρ τῷ Πλωτίνῳ σκοπὸς ἐγγύθι ναίων, τέλος δὲ αὐτῷ καὶ σκοπὸς ἦν τὸ ἑνωθῆναι καὶ πελάσαι τῷ ἐπὶ πᾶσι θεῷ, κ) ἔτυχε δὴ τελεώτης πᾶς, ὅτε σπανίως αὐτῷ, ἐς σκοπὸν τοῦτο, ἐνεργείᾳ ἀῤῥήτῳ καὶ ἀδυνάμει. καὶ ὅτι λόγῳ φερόμενον πολλάκις οἱ θεοὶ καθηύθυναν, θαμινὴν φαέων αἰτῶνα προφήτης, * ὡς ἐπιστρέψει τὴν πρὸ ἐκείνων καὶ ἐπιβλέψει γραφὴν τὰ γεγραφέναι εἰρηται. ἐκ δὲ τοῦ αἰσθέσθαι τε ** καὶ ἔξωθεν θέας, ἐδρασίης φησὶν ὅσσοις πάλιν τε καὶ χαρίσασθαι, λ) τά γε μέσα ὅτις ἴδοιτο ἀνθρώπων τῶν φιλοσοφίαν πρασεχόντων. Ἡ μὲν δὴ τῶν ἀνθρώπων θεωρία, ἀνθρωπίνης μὲν ἂν γένοιτο ἀμείνων ὡς δὲ πρὸς τὴν θείαν γνῶσιν, χαρίσασθαι μὲν ἂν εἴη, ὡς μὴ πάνυ τὸ βαθὺ εἰλῶν ἂν δυνηθῆναι ὥσπερ αἱροῦσιν οἱ θεοί, ταῦτα μὲν δὴ ἔτι σῶμα περικείμενον ἐνήργει, καὶ τίνων ἐτύγχανε, δεδήλωκε, μέχρι

mum ætatis jam implerem. Apparuit ergo Plotini finis ille quam proximus. Finis namque Plotino signumque erat, quo aciem mentis intenderet appropinquare, conjungique ipsi Deo omnibus ubique præsenti. Quater autem dum cum ipso versarer, hunc finem est assecutus, non potentia duntaxat, inquam, sed actu quodam ineffabili consecutus. Præterea subdit oraculum, Deos sæpe Plotinum circumvagantem apprehendentes in rectum tramitem direxisse, dum uberrimos divini luminis radios, oculorum ejus luminibus benigne porrigerent: ut vere dictum sit Plotinum contemplatione intuituque divinitus rutilante libros suos composuisse. Jam vero ex intuitu intrinsecus & extrinsecus vigilante inspexisse dicitur ab oraculo multa suis oculis atque pulcherrima; quæ quidem non facile ullus Philosophiæ professor inspexerit. Contemplatio namque hominum humana quidem rursum contemplatione præstantior esse potest, sed ad divinam comparata notitiam gratiosa quidem esse potest, non tamen valet penetrare profundum, quo

ι) Hinc conflat vitam hanc a Porphyrio scriptam, cum circiter septuagesimum annum ageret ætatis.

κ) Confer Ennead. VI. lib. ultimum.

* vers. 27. ** al. ἔσωθέν τε.

λ) vers. 31.

superi penetrant. Hactenus ostendit oraculum quibus Plotinus, dum esset corpore circumseptus, peregit, & quæ fuerit consecutus. Post hæc vaticinatur Plotinum solutum corpore ad aternum pervenisse beatum, ubi regnat charitas, suave desiderium, lætitiaque & amor, Deo conjunctus. Præterea constitutos esse judices animorum Minoem, Rhadamanthum, Æacum Dei filios: ad quos ire Plotinum non quidem ut judicaretur, sed ut conversaretur: ubi etiam Plato & Pythagoras cæteræque vitam agunt, quicunque firmiter immortalis amoris chorum constituerunt: Ibidem Dæmones felicissimam suam habere progeniem. Item vitam illic agere festiva visiditate gaudioque plenissimam, talemque perseverare, factum divina largitate beatum.

Hactenus historico more de vita Plotini sit dictum. Quoniam vero Plotinus nobis commisit, ut ordinem emendationemque librorum suorum curaremus, ego autem & illi viventi promisi, & cæteris familiaribus pollicitus sum efficere: inprimis quidem operæ pretium fore censui, ne libros permitterem ita jacere permistim, sicut deinceps sunt tempo-

ἢ τὸ λυθῆναι ἐκ τοῦ σώματος ἀληθῶς μὲν αὐτὸν, φησὶν, εἰς τὴν δαιμονίαν ὁμήγυριν. πολιτεύεσθαι ἢ ἐκεῖ φιλότητα, ἵμερον, εὐφροσύνην, ἔρωτα ἐξημμένον τοῦ Θεοῦ. τετάχθαι ἢ καὶ τὰς λογομένας δικαστὰς τῶν ψυχῶν, παῖδας τοῦ Θεοῦ, Μίνω, καὶ Ῥαδάμανθυν καὶ Αἰακὸν, πρὸς οὓς ἐ διατεθησόμενον εἶχεν, συνεπόμενον δὲ ἄλλοις, οἷς καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ ἄριστοι. Σύνεισι ἢ ἔτοι, Πλάτων, Πυθαγόρας καὶ ὁ πόσοι τε ἄλλοι χορὸν τοιοῦτον ἔρωτος ἀθανάτου, γ) ἐκεῖ ἢ τοὺς ὁλβίους δαίμονας ἔχειν, βίον τε μετιέναι τὸν ἐν θαλίαις καὶ εὐφροσύναις καταστυγνωμένον, καὶ τοῦτον ἀγαπελῶν καὶ ὑπὸ θεῶν μακαριζόμενον.

Τοιοῦτος μὲν ὁ C. XXIV. Πλωτῖνος ἡμῖν ἱστόρηται βίος. Ἐπεὶ ἢ αὐτὸς τὴν ἀγωγὴν καὶ τὴν διόρθωσιν τῶν βιβλίων ποιεῖσθαι ἡμῖν ἐπέτρεψεν, ε) ἐγὼ ἢ κἀκείνῳ ζῶντι ὑπεσχόμην καὶ τοῖς ἄλλοις ἑταίροις ἐπηγγελάμην ποιήσασθαι ταῦτα, πρῶτον μὲν τὰ βιβλία ἐν χρόνῳ ἐάσας φύρδην ἐνδεδραμένα ἐδιηρεύνησα. μεμνημένῳ ἢ Ἀπολλόδωρον τὸν Ἀθηναῖον,

γ) vers. 34.
ε) Supra cap. 7.

καὶ Ἀνδρόνικος τὸν Περιπατητικὸν, ὧν ὁ μὲν Ἐπίχαρμον τὸν κωμῳδογράφον εἰς δέκα τόμους Φέρων συνήγαγεν, ὁ δὲ τὰ Ἀριστοτέλους καὶ Θεοφράστου εἰς πραγματείας διεῖλε, τὰς οἰκείας ὑποθέσεις a) εἰς ταυτὸν συναγαγών. ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πεντήκοντα τέσσαρα ὄντα ἔχων τὰ τοῦ Πλωτίνου βιβλία, διεῖλον μὲν εἰς ἓξ ἐννεάδας, τῇ πλειότητι δὲ ἓξ ἀριθμοῦ καὶ ταῖς ἐννεάσιν ἀσμένως ἐπιτυχών, ἑκάστῃ δὲ ἐννεὰς τὰ οἰκεῖα Φέρων συνεφόρησα, δὸς καὶ τάξιν πρώτην τοῖς ἐλαφροτέροις προβλήμασιν.

temporis ſucceſſione compoſiti, ſed quemadmodum Apollodorus Athenienſis Epicharmi comœdias in volumina decem collegit, & Andronicus Peripateticus Ariſtotelis & Theophraſti libros diſtribuit in tractatus, ſuppoſitiones in unum proprias colligens: ſic & ego quinquaginta quatuor Plotini libros in ſex Enneadas ſum partitus, occaſione perfecti numeri, ſenarii ſcilicet & novenariis gaudens, unicuique vero Enneadi, id eſt novenario propria tribuens, ita ſimul cognata congreſſi, priora ſemper in ordine numeri propoſita, quæ ſunt leviora, conſtituens.

Ἡ μὲν δὴ πρώτη ἐννεὰς ἔχει τὰ ἠθικώτερα τάδε.

Prima igitur *Enneas* materias præcipue morales continet:

53 Τί τὸ ζῶον b) καὶ τίς ὁ ἄνθρωπος,

I. *Quid animal, quid homo,*

19 περὶ ἀρετῶν.

II. *De virtutibus,*

20 περὶ Διαλεκτικῆς, c)

III. *De dialectica,*

46

IV.

a) i. e. Scripta affinis argumenti in unum conjungens. Cæterum de Apollodoro vide ſi placet quæ dixi lib. 3. c. 27. & de Andronico Rhodio lib. 3. c. 11. Similiter Democriti ac Platonis ſcripta in tetralogias digeſſit Thraſyllus.

b) Numeri minores ſive ciffræ ſingulorum librorum titulis a me præfixæ deſignant locum quem iidem libri occupant inter Plotini ſcripta ordine chronologico ſupra c. 4. ſeqq. a Porphyrio recenſita. Ibi liber primus Enneadis primæ inſcribitur τί ὁ ἄνθρωπος, τίνα ζῶον, recte, nam ita & apud Macrobium lib. 12. in ſomnium Scip. *quid animal, quid homo?* Ab eodem Macrobio lib. 1. cap. 2. aſſertur locus ex Plotini de virtutibus libro, cui adde ſi placet quæ de gradibus virtutum ſcripſi in prolegomenis ad vitam Procli compoſitam a Marino.

c) Per Dialecticam Plotinus perinde ut Plato Metaphyſicam intelligit, itaque p. 28. illam definit ἐπιστήμην περὶ πάντων, ἃ δόξην, παύσασαν ἢ τὸ περὶ τὸ αἰσθητὸν πλάνης, ἐνιδρύσασαν τῷ νοητῷ καὶ ἐκεῖ τὴν πραγματείαν ἔχουσαν.

IV. *De beatitudine,*	46 περὶ εὐδαιμονίας.
V. *Utrum beatitudo in temporis productione consistat,*	36 εἰ ἐν παρατάσει χρόνου τὸ εὐδαιμονεῖν ; *d*)
VI. *De pulchro.*	1 περὶ τοῦ καλοῦ.
VII. *De primo bono cæterisque bonis,*	54 περὶ τοῦ πρώτου ἀγαθοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν. *e*)
VIII. *Unde mala,*	51 πόθεν τὰ κακά; *f*)
IX. *De rationali exitu ex hac vita.*	16 περὶ τῆς ἐκ τοῦ βίου εὐλόγου ἐξαγωγῆς. *g*)

Prima igitur, ut dixi, Enneas hæc continet, morales positiones potius comprehendens. *Secunda* vero naturalia colligit, quæ mundi sunt, quæve ad mundum attinent, in se complectens. Hæc vero sunt:

Ἡ μὲν οὖν πρώτη Ἐννεὰς τάδε περιέχει, ἠθικωτέρας ὑποθέσεως περιλαβοῦσα, ἡ δὲ δευτέρα τῶν φυσικῶν συναγωγὴν ἔχουσα, τὰ περὶ κόσμου καὶ τὰ τῷ κόσμῳ ἀνήκοντα περιέχει. ἔστι δὲ ταῦτα,

I. *De mundo,*	40 περὶ τοῦ κόσμου. *b*)
II. *De circulari motu,*	2 περὶ τῆς κυκλοφορίας, *i*)
III. *Utrum stella aliquid agant,*	52 εἰ ποιοῦσι τὰ ἄστρα; *k*)
IV. *De duobus materiis,*	12 περὶ τῶν δύο ὑλῶν, *l*)

d) Titulus qui libro ipsi inter Plotini opera præfigitur, ita se habet : εἰ ἐνδαιμονεῖν ἐπίδοσιν (al. ἐπίτασιν) χρόνου λαμβάνει; Novam hujus libri versionem latinam exhibet Barthius lib. 50. c. 8. Adversar. quam ait duodecennі sibi puero excidisse.

e) Supra c. 6. περὶ τοῦ πρώτου ἀγαθοῦ, ἢ περὶ εὐδαιμονίας.

f) In Plotino ipso titulus est : περὶ τοῦ, τίνα καὶ πόθεν τὰ κακά.

g) Supra c. 4. περὶ εὐλόγου ἐξαγωγῆς. In hoc libro disputat, non temere sibi quenquam necem debere conscifcere. Prius autem hunc librum composuit Plotinus, quam ad eum Porphyrius accederet, itaque de alio ejus scripto intelligenda sunt quæ supra c. 11. leguntur.

h) Allegat Philoponus XIII. 15. contra Proclum de mundi æternitate.

i) In Plotino ipso hic liber inscribitur περὶ κινήσεως σφαιρᾶς.

k) Confer supra c. 15. & Firmicum lib. I. Mathes. ubi Plotinum notat quod vim stellarum agnoscere nolueris incolumis, quam sentire coactus fuerit ægrotus. Meminit hujus libri Plotini *si faciunt astra*, etiam Macrobius lib. I. cap. 19. in somnium Scipionis.

l) In Plotini Enneadibus titulus hujus libri est περὶ ὕλης. Contendit vero rerum incorporearum quoque esse ὕλην quandam. Confer Alcinoum cap. 8. & Petavium

25 περὶ δ' δυνάμεως καὶ ἐνεργείας.	V. *De eo quod in potentia est, & quod in actu.*
17 περὶ ποιότητος καὶ εἴδους, π)	VI. *De qualitate & specie.*
37 περὶ τῆς διὰ ὅλων κράσεως.	VII. *De mixtione per omnia.*
35 πῶς τὰ πόρρω ἐφάπτηται μικρὰ φαντάσματα. σ)	VIII. *Cur qua videntur prope, exigua videantur.*
33 πρὸς τοὺς κακὸν τὸν δημιουργὸν καὶ τὸν κόσμον, καὶ τὸν κόσμον κακὸν εἶναι λέγοντας. ρ)	IX. *Contra putantes mundi opificem esse malum, mundumque malum.*
Ἡ δὲ τρίτη Ἐννεὰς, ἔτι τὰ περὶ κόσμου ἔχουσα, περιέλαβε τὰ περὶ τῶν ἐν κόσμου θεωρουμένων ταῦτα.	*Tertia quoque Enneas quæ mundi sunt continens, comprehendit ea quæ circa mundum considerantur.*
3 περὶ εἱμαρμένης. q)	I. *De fato,*
47 περὶ προνοίας πρῶτον,	II. *De providentia primum,*
48 περὶ προνοίας δεύτερον.	III. *De providentia secundum,*
15 περὶ δ' τ) δαιμονίου ἡμῶν δαίμονος,	IV. *De eo qui nos sortitus est Dæmone,*

50 V.

tavium lib. I. de Angelis cap. 4. Hunc Plotini librum pluribus illustraverat Porphyrius libris sex περὶ ὕλης Suidæ memoratis. τὸ Πλωτίνου Δεωνάιγωνβιβλίον, inquit Æneas Gazæus in Theophrasto p. 56.

m) In Plotino ipso: περὶ δ' ὁ δυνάμεως καὶ ἐνεργείας.

n) Supra c. 4. tantum περὶ ποιότητος, & in Plotino: περὶ οὐσίας καὶ ποιότητος.

o) In Plotino: περὶ ἀφάσεως, ἢ πῶς τὰ πόρρω μικρὰ φαντάζεται.

p Hunc librum Porphyrius ipse supra c. 16. testatur se inscripsisse πρὸς τοὺς Γνωστικούς, atque ita etiam legitur hic titulus c. 5. & in ipso Plotino. Gnosticorum in Græcis Plotini nulla mentio, sed in Ficini versione p. 213. ubi Magiam & ἐπαοιδὰς illorum Philosophus explodit.

q) Fatum in hoc libro impugnavit Plotinus, quemadmodum in duobus qui sequuntur egregie disserit de providentia, & in vita quæ possint videri molesta atque mala per similitudinem dramatis, picturæ & harmonici concentus eleganter illustrat. Loca exinde producit Theodoritus VI. Therapevt p. 96. sq.

r) In hoc libro, cujus itidem supra c. 10. & apud Ammianum Marcellinum XXI. 14. mentio, Plotinus tuetur etiam dogma de animorum recidivatu sive reciproco discursu, ut Tertulliani vocibus utar. Contra illam Plotini sententiam Anonymi εὐλογώτατος πρὸς Πλωτῖνον, ὅτι οὔτε ἐκ τῶν σωμάτων προϋπάρχουσιν αἱ ψυχαὶ, οὔτε εἰς ἕτερα μεταχωροῦσι. MS. in Bibl. Cæsarea, teste Lambecio lib. VII. p. 259.

V. *De amore,* 50 περὶ ἔρωτος.
VI. *Quod incorporea minime patiantur,* 26 περὶ τοῦ ἀπαθείας τῶν σωμάτων, *s*)
VII. *De æternitate ac tempore,* 45 περὶ αἰῶνος καὶ χρόνου.
VIII. *De natura contemplatione que & uno.* 30 περὶ φύσεως καὶ θεωρίας καὶ τοῦ ἑνός, *t*)
IX. *De diversis considerationibus.* 23 ἐπισκέψεις διάφοροι.

Has utique tres Enneades in uno corpore nobis placuit collocare. Jam vero intertia Enneade connumeravimus materiam de Daemone nos fortito, quoniam de eo comuniter pertractatum. Atque est ejusmodi propositio, sive quæstio illi considerationi conveniens, quæ hominum genituras inquirit, similiter & de amore locus hic quoque patet. Tractatum vero de æternitate & tempore propter illa quæ de tempore disputantur, hic rite posuimus. Præterea disputationem de natura & contemplatione & uno, propter ipsam de natura inscriptionem hic placuit numerare.

Τούτους τοὺς τρεῖς ἐννεάδας, ἡμεῖς ἐν ἑνὶ σωματίῳ τάξασθαι καλλωπίσαμεν. Ἐν μὲν τῇ τρίτῃ Ἐννεάδι ἐτάξαμεν καὶ τὸ περὶ τοῦ εἱληχότος ἡμᾶς δαίμονος, ὅτι καθόλου θεωρεῖται τὰ περὶ αὐτοῦ, καὶ ἔστι τὸ προβλημα καὶ κατ' αὐτοῦς τὰ κατὰ τὰς γενέσεις τῶν ἀνθρώπων σκεπτόμενα. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ περὶ ἔρωτος τόπος. τὸ δὲ περὶ αἰῶνος καὶ χρόνου, διὰ τὰ περὶ τοῦ χρόνου ἐν ταῦθα ἐταξάμεν. τὸ δὲ περὶ Φύσεως καὶ θεωρίας, καὶ τοῦ ἑνός, διὰ τὸ περὶ φύσεως κεφάλαιον ἐν ταυθα τέτακται.

Quarta vero Enneas post libros de mundo, libros de anima comprehendit. Hi vero sunt:

Ἡ δὲ τετάρτη Ἐννεὰς μετὰ τὰ περὶ κόσμου τὰ περὶ ψυχῆς εἰλήχε συγγράμματα. ἔχει δὲ ταῦτα,

I. *De essentia animæ primus,* 4 περὶ οὐσίας ψυχῆς, πρῶτον. II. 21.

s) Ficinus legit *ἀσωμάτων*, ut supra c. 5. & in ipso Plotino. Ac mentem certe passionis expertem in hoc libro Plotinus disputat. Sed tamen materiam quoque negat pati p. 311. atque eo nomine reprehenditur non ab re a Petro Petito lib. 2. c. 11. Miscellanearum observationum.

t) Supra c. 5. tantum inscribitur περὶ θεωρίας.

21 περὶ οὐσίας ψυχῆς δεύτερον. u)	II. *De essentia animæ secundus,*
27 περὶ ψυχῆς ἀπορίων x) πρῶτον,	III. *De dubiis animæ primus,*
28 περὶ ψυχῆς ἀπορίων δεύτερον,	IV. *De dubiis animæ secundus,*
29 περὶ ψυχῆς ἀπορίων τρίτον, ἢ περὶ ὄψεως,	V. *De dubiis animæ tertius, vel de visu,*
41 περὶ αἰσθήσεως καὶ μνήμης.	VI. *De sensu atque memoria,*
2 περὶ ἀθανασίας ψυχῆς, y)	VII. *De immortalitate animæ,*
6 περὶ τοῦ εἰς τὰ σώματα καταβῆναι τὴν ψυχήν,	VIII. *De animæ descensu in corpora,*
8 εἰ πᾶσαι αἱ ψυχαὶ, μία;	IX. *Utrum omnes animæ una sint.*

Ἡ μὲν οὖν τετάρτη Ἐννεὰς τὰς περὶ ψυχῆς ἀπλῆς ὑποθέσεις ἔχει πάσας. ἡ δὲ πέμπτη ἔχει μὲν τὰ περὶ νοῦ, περιέχει δὲ ἕκαστον τῶν βιβλίων ἔν τισι καὶ περὶ ἧς ἐπέκεινα, καὶ περὶ ἧς ἐν ψυχῇ νοῦ, καὶ περὶ τῶν ἰδεῶν, ἔστι δὲ ταῦτα·

Quarta igitur Enneas omnes de anima suas materias habuit. Quinta vero habet quidem de intellectu. Habet etiam unusquisque liber nonnihil de eo quod est intellectu superius, ac etiam de intellectu qui animæ inest, atque de ideis. Hæc igitur habet:

10 περὶ τῶν τριῶν ἀρχικῶν ὑποστάσεων. z)	I. *De tribus substantiis principalibus, sive principii rationem habentibus.*

II II.

u) Supra c. 4. πῶς ἡ ψυχὴ τὰ ἀμερίστα καὶ μεριστῆς οὐσίας μέση εἶναι λέγεται, & in Plotino ipso notatur hunc præ aliis ejus Philosophi de anima scriptis primo loco esse legendum, ὃν πρὸ πάντων τῶν περὶ ψυχῆς λόγων ὁ Φίλιος ἀναγινώσκεσθαι. In hujus libri limine verbo tangitur sententia Aristotelis, qui animam pro entelechia sive forma actuali corporis habuit, sed prolixam disputationem opinioni illi oppositam Eusebius XV. 10. præparationis Evangelicæ affert ex Plotini περὶ ἀθανασίας ψυχῆς secundo libro. Eam unde habuerit Eusebius mirum est, nam in iis quidem quæ exstant Plotini scriptis incassum illam quæres.

x) Vocabulum ἀπορίων in omnibus tribus libris supra c. 5. desideratur. Ex hoc tertio libro Enneadis quartæ locum allegat Augustinus VIII. 10. de Civitate DEI.

y) Confer Eusebii præparat. lib XV. c. 22.

z) Ex hoc libro loca afferunt Eusebius XI. 17. præparat. Cyrillus I. contra Julian. p. 67. IV. p. 145. VIII. pag. 273. 275. 276. 280. Theodoritus 2. Therapevt. pag. 33.

II. *De generatione & ordine eorum quæ sunt post primum.* 11 περὶ γενέσεως καὶ ταξεως τῶν μετὰ τὸ πρῶτον.

III. *De substantiis cognoscentibus, atque superiore.* 49 περὶ τῶν γνωριστικῶν ὑποστάσεων καὶ τοῦ ἐπέκεινα.

IV. *Quomodo a primo fiat quod est post primum, atque de uno.* 7 πῶς ἀπὸ τοῦ πρώτου τὸ μετὰ τὸ πρῶτον a) καὶ περὶ τοῦ ἑνός.

V. *Quod intelligibilia non sint extra intellectum, atque de bono.* 32 ὅτι οὐκ ἔξω τοῦ νοῦ τὰ νοητὰ b) καὶ περὶ τ' ἀγαθοῦ.

VI. *Quomodo quod est superius ente non intelligat, quidve primo sit intelligens, quidve secundo.* 24 περὶ τοῦ τὸ ἐπέκεινα τοῦ ὄντος μὴ νοεῖν, καὶ τί τὸ πρώτως νοῦν, καὶ τί τὸ δευτέρως.

VII. *Utrum singularium sint etiam ideæ.* 18 περὶ τοῦ, εἰ καὶ τῶν καθέκαστά ἐστιν εἴδη. c)

VIII. *De intelligibili pulchritudine.* 31 περὶ τοῦ νοητοῦ κάλλους.

IX. *De intellectu, ideisque & ente.* 5 περὶ νοῦ καὶ τῶν ἰδεῶν καὶ τοῦ ὄντος. d)

Quartam igitur atque quintam Enneadem in corpus unum redegimus: *Sextam* vero Enneadem in unum aliud corpus cogere placuit, ut scripta Plotini omnia in tria corpora redigantur, quorum primum quidem tres continet Enneades, secundum vero duas, tertium denique unam. Libri vero tertii

Καὶ τὸν τελευτῆσαι μετὰ τὸν πέμπτον C. XXVI.
τὴν Ἐννεάδα εἰς ἓν σωμάτιον καταξαμεν, λοιπὴν δὲ τὴν ἕκτην Ἐννεάδα εἰς ἓν ἄλλοσωμάτιον, ὡς ἂν δὲ τριῶν σωματίων γεγράφθαι τὰ Πλωτίνου πάντα, ὧν τὸ μὲν πρῶτον σωμάτιον, ἔχει τρεῖς Ἐννεάδας, τὸ δὲ δεύτερον δύο, τὸ δὲ τρίτον, μίαν.

a) Rectius supra c. 4. τὰ μετὰ τὸ πρῶτον. Nam post unum illud non unum tantum sed plura & infinita deinceps sequuntur, unde & Enneadis V. liber 2. jam fuit περὶ γενέσεως καὶ τάξεως τῶν μετὰ τὸ πρῶτον.

b) De hoc libro & Porphyrii qui contra scripserat retractatione supra c. 18. & c. 20. in Longini fragmento sect. 13. Ex Plotini περὶ νοητῶν ἢ περὶ τἀγαθοῦ locum producit Philoponus contra Proclum de mundi æternitate II. 5. & IV. 16.

c) Supra c. 4. pro εἴδη legitur ἰδέαι, eodem sensu.

d) Vide supra c. 19.

εἰσὶ δὲ τὰ τῆς τρίτης σωματείας, Ἐννεάδος ἡ ἕκτης, ταῦτα.

tertii corporis, sed Enneados Sextæ ita sequuntur:

42 περὶ τῶν γενῶν τοῦ ὄντος, πρῶτον.
I. *De generibus Entis, primus,*

43 περὶ τῶν γενῶν τοῦ ὄντος, δεύτερον.
II. *De generibus Entis, secundus,*

44 περὶ τῶν γενῶν τοῦ ὄντος, τρίτον.
III. *De generibus Entis, tertius,*

22 περὶ τοῦ τὸ ὂν ἓν καὶ ταὐτὸν ἅμα, πανταχοῦ εἶναι ὅλον, πρῶτον.
IV. *Quod unum idemque simul ubique sit totum, primus.*

23 περὶ τοῦ τὸ ὂν ἓν καὶ ταὐτὸν ὂν ἅμα, πανταχοῦ εἶναι ὅλον, δεύτερον,
V. *Quod unum idemque simul ubique sit totum secundus.*

34 περὶ ἀριθμῶν, e)
VI. *De numeris.*

38 πῶς τὸ πλῆθος τῶν ἰδεῶν ὑπέστη, καὶ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ.
VII. *Quomodo idearum extitit multitudo, atque de bono.*

39 περὶ, τοῦ ἑκουσίου καὶ θελήματος τοῦ ἑνός. f)
VIII. *De libertate voluntateque unius.*

9. περὶ τοῦ ἀγαθοῦ ἢ τοῦ ἑνός.
IX. *De bono vel uno.*

Τὰ μὲν οὖν βιβλία εἰς ἓξ Ἐννεάδας ἕκαστον τὸν ἀριθμὸν κατετάξαμεν, τέσσαρα καὶ πεντήκοντα ὄντα. καταλελείμμεθα δὲ καὶ εἴς τινα αὐτῶν ὑπομνήματα ἀτάκτως, ἅτε τοῖς ἐπείγουσιν ἡμᾶς ἑταίροις γράφειν, εἰς ἄκρον αὐτοὶ τὸν σαφήνειαν αὐτῶν γενέσθαι ἠξίουν. Ἀλλὰ μὴν καὶ τὰ κεφάλαια αὐτῶν πάντων, πλὴν τοῦ περὶ

Libros igitur quatuor & quinquaginta in sex novenarios ita disposuimus, inseruimus autem in libros quosdam absque certo ordine commentaria, quoniam amici qui nos urgebant ad commentandum, ea potissimum a nobis exigebant exponi, quæ maxime declaratione apud illos egebant: quin etiam capitula omnium secun-

e) Allegat Proclus lib. I. Theologiæ Platonicæ c. II. p. 27. respicit & IV. 32.

f) Titulus generalior supra c. 5. περὶ τοῦ ἑκουσίου.

cundum editionis librorum tempora fecimus, præterquam de pulchro. Nam deerat hic nobis notitia temporis. Verum in his non capitula solum secundum uniuscujusque libri modum exposita sunt, verum etiam argumenta, quæ sunt capitulorum more connumerata. Nunc vero libros singulos percurrentes puncta etiam signaque adhibere conabimur, & si quid usquam in dictionibus erratum fuerit, emendare, ac si quid aliud nos moveat, opus ipsum significare potest.

περὶ ἓν καλόν g) ἀφ' ὃ τὸ λεῖψαι ἡμῶν, πεποιήμεθα καὶ τὴν χρονικὴν ἔνδεσιν τῶν βιβλίων, ἀλλὰ καὶ ἐπιχειρήματα, ἃ ὡς κεφάλαια συναριθμεῖται. νυνὶ δὲ πειρασόμεθα ἕκαστον τῶν βιβλίων διεξιόντες, τάς τε στιγμὰς b) αὐτῶν προστιθέναι, καὶ εἴ τι ἡμαρτημένον εὑρήσομεν ἐπανορθοῦν καὶ λέξιν, διορθοῦν, καὶ ὅτι ἂν ἡμᾶς ἄλλο κινήσῃ, αὐτὸ σημαίνει τὸ ἔργον.

g) Ennead. I. liber 6. Ceterum commentarii Porphyrii, quibus scripta Plotini illustravit interciderunt, scripta Plotini ipsa ex ejus recensione habemus, quæ chronologice etiam quo scripta sunt ordine supra c. 4. seq. recensuit. Illam capitum, quam hic commemorat, temporis ordine factam descriptionem itidem amisimus. Porro ἀφορμαὶ Porphyrii πρὸς τὰ νοητὰ Holstenius qui eas auctiores e Codice Vaticano edidit, pridem observavit nihil aliud esse, quam introductionem quandam in Plotini scripta.

b) Criticorum munus, interpungere colis & punctis celebrium scriptorum monumenta, quod interdum facere non est cujusvis, ut de Heracliti scriptis Aristoteles III, 6. Rhetor. τὰ Ἡρακλείτου διηρθρωμένα ἔργον.

De Plotino. 1. *Ejus obscuritas.* 2. *Genius. ibid. num Spinosismo faveat.* 3. *Dogma ejus de Divina Trinitate.* 4. *Julii Firmici & Petri Petiti de Plotino censuræ.* 5. *Scripta ejus ab Eustochio, Porphyrio, Proclo recensita vel illustrata.* 6. *Dexippus contra Plotinum de decem prædicamentis.* 7. *Indiculus scriptorum a Dexippo allegatorum.* 8. *Anonymus Græcus adversus Plotinum de Anima. ibid. Plotini Operum a Porphyrio in Enneades distributorum editiones.* 9. *Scripta Plotino tributa quæ in Enneadibus non exstant. ibid. Indiculus scriptorum a Plotino laudatorum.* 10. *Ammonius Saccas Plotini Præceptor.* 11. *Cum Ammonio Peripatetico*

ejusdem ætatis & cum Ammonio Hermeæ non confundendus, nec cum Ammonio Christiano seculi tertii scriptore ibid. De Ammonio Hermeæ, 12. Ejus scripta, 13. Index scriptorum in universis Ammonii hujus commentariis allegatorum. 14. Alii decem Ammonii scriptis clari. 15. Index scriptorum quos laudat Ammonius Grammaticus in libro de differentiis vocabulorum, ibid.

I.

HÆc de Plotino discipulus celebris Porphyrius, cujus libellum integrum huic capiti Bibliothecæ meæ cum bona ut spero lectoris gratia præfixi, quia lectu non indignus est raroque jampridem conspicitur, & aliquot a me locis datus est melior, inque capita divisus & notis (brevibus licet) illustratus, nec vitæ tantum Plotini sed & scriptorum ejus persequitur historiam. Constat vero aliorum etiam testimoniis auctorum, quanta fuerit Plotini inter Philosophos auctoritas, quantum etiam post fata nomen, ut velut alterum Platonem reddidisse ætati suæ videretur. Unde Proclus in Theologia Platonica libro & capite primo, Τούτους δὴ, inquit, τοὺς τὴν Πλατωνικὴν ἐποπτείας ἐξηγησαμένους καὶ τοὺς παναγεστάτους ἡμῖν περὶ τῶν θείων ὑφηγήσους ἀναπλώσαντας καὶ τῷ σφετέρῳ καθηγεμόνι (τῷ Πλάτωνι) συμπλησίαν τὴν φύσιν λαχόντας εἶναι θεὸν ἂν ἔγωγε ΠΛΩΤΙΝΟΝ τὸν Αἰγύπτιον, καὶ τοὺς ἀπὸ τούτου συμπεφυκότας τὴν θεωρίαν, ΑΜΕΛΙΟΝ τε καὶ ΠΟΡΦΥΡΙΟΝ, καὶ τοὺτους οἶμαι τοὺς ἀπὸ τούτων ὥσπερ ἀνδριάντας ἡμῖν ἀποδεχθέντας, ΙΑΜΒΛΙΧΟΝ τε καὶ ΘΕΟΔΩΡΟΝ, *a*) καὶ εἴ δή τινες ἄλλοι μετὰ τούτους ἐπόμενοι τῷ θείῳ τούτῳ χορῷ περὶ τῶν ἐν Πλάτωνι τὴν ἑαυτῶν διάνοιαν ἀνεβάκχευσαν. Eunapius: Πλωτίνῳ θερμοὶ βωμοὶ νῦν, καὶ τὰ βιβλία ἐ μόνον τοῖς πεπαιδευμένοις ἀλλὰ χειρὸς ὑπὲρ τοὺς Πλατωνικοὺς λόγους, ἀλλὰ καὶ τὸ πολὺ πλῆθος ἐάν τι συμπέσῃ δογμάτων, εἰς αὐλὰς καλεῖσθαι. S. Augustinus IX. 10. de Civitate DEI: *Plotinus certe nostræ memoriæ vicinus temporibus, Platonem cæteris excellentius intellexisse laudatur.* Et VIII. 12. *Ex Platonicis sunt valde nobilitati Græci, Plotinus, Jamblichus, Porphyrius.* Idem III. 18. contra Academicos: *eosque illud Platonis, quod in Philosophia purgatissimum est & lucidissimum, dimotis nubibus*

a) Theodorum Asinæum puto a Proclo innui, quem sæpe laudat Commentariis in Timæum. Etiam *Sopatrum* Apamenſem τὸν τοῦ Πλωτίνου διαδοχῆς vocat Sozomenus lib. I. cap. 5. Hist. Jamblichi nempe discipulum a Constantino M. interemptum, teste Eunapio in Ædesii vita, Zosimo lib. 2. & Suida in Σώπατρος.

bus erroris emicuit maxime in Plotino, qui Platonicus Philosophus ita ejus similis judicatus est, ut simul eos vixisse: tantum autem interesse temporis, ut in hoc ille revixisse putandus sit. φιλοζωήσης ὢν ἄγαν, καὶ ἀεὶ πάσης ὡς ἂν θεοῦ εἴκων ἐχομυθίας ἐλλαμπούς, quod S. Cyrilli de eo Elogium est VIII. contra Julian. p. 273. *Inter Philosophiæ Præceptores cum Platone princeps*, judice Macrobio lib. I. in somnium Scipionis c. 8. Laudant Plotinum præterea Eusebius, Julianus Imperator, Theodoritus, Æneas Gazæus in Theophrasto, Syrianus, Sidonius III. Epist. 6. ad Entropium quem Plotini confectaneum vocat, & alii infiniti. E recentioribus unum memorabo Joannem Picum Mirandulanum, cujus Hexameron cum legisset Hermolaus Barbarus, ita ad eum scripsit A. 1499. Venetiis pridie Non. Septembr. (inter Epistolas Politiani XII. 36.) *Omitto quam multa ex Plotino egregia, quam sursum & eleganter attigeris, ut quicquid fere quatuor ejus & quinquaginta volumina in sex novenarios a Porphyrio digesta continent, non plus legisse quam edidisse videaris.*

II. Obscuritatem in eo præter Longinum ipse notat Porphyrius c. 18. & Ennapius Porphyrium Plotino defuncto ait tanto magis Romæ communiter fuisse probatum, quod cuncta aperte ac dilucide traderet, cum Plotinus τοῦτο δ' ψυχῆς ἰδιαίτατον καὶ τῷ λόγῳ καὶ συνημμένῃ τῶν λόγων βαρεῖ ἰδίοις καὶ δυσικόν, Causæ obscuritatis, quod *magis quam quisquam verborum parcus* fuerit, ut de illo est apud Macrobium II. 12: in somnium Scipionis, cui rei accesit subtilitas abstrusarum profundarumque cogitationem, non habentium semper ubi consistant, & de rebus a captu non minus hominis quam sensu remotis, cum dubitatione quadam audax & præfidens disputatio, & mystico interdum atque allegorico velo obducta. Interim Socratis exemplo genium se habere jactavit, neque aliquod e vulgo Dæmonium, sed Deum *b*) quempiam majorem Dæmonibus, quin imo ad summi DEI *c*) coram fruendi contemplationem procul forma & idea quacunque, actu ipso aliquoties admissum se gloriatus est. Itaque & Ammianus Marcellinus *d*) Inter eos quibuscum familiares genii versati sunt refert Plotinum, *ausum quæ-*

b) Porphyr. in Plotini vita c. 10.

c) id. c. 23.

d) Lib. XXI. Histor. cap. 14.

dam super hac re differere mystica, alteque monstrare e) quibus primordiis hi genii animis connexi mortalium, eas tanquam gremiis suis susceptas tuentur quoad licitum est, docentque majora, si senserint puras, & a colluvione peccandi immaculata a corporis societate discretas.

III. Petrus Bælius V. C. qui vitæ Plotini a Porphyrio scriptæ compendium amœno stylo Gallico condidit, inseruitque Dictionario suo Historico, inter alia pag. 2455. D. notat Plotini Philosophiam non longe distare a Spinosismo: nec diffiteor quædam ejus dogmata propius ad eum accedere videri, tamen si attentius consideraveris plurimum distant. Nam DEum concipit sibi Plotinus primam causam omnium rerum, ut luminis solem: *f)* providere omnibus rebus, adeo diversam *g)* ab illis omnibus quarum causam voluntate & ratione *h)* illum esse agnoscit, ut quicquid in his vel sensibus vel intelligendo etiam concipitur, locum tempusque Deo inferius esse putet, adeoque ab illo removeat: at ita removeat ut tamen habere illum aliquid omni sensu & intelligentia sublimius, pulchrius, perfectiusque & amabilius profiteatur, ad cujus contemplationem beatissimam unionemque sensu omni & intelligentia superiorem puritate mentis, hujusque acie in ipsum demersa atque in illo acquiescente accedatur. Quod vero Ennead. VI. 4. seq. disputat *ens unum idemque existens simul esse ubique totum*, non ad Spinosæ impietatem

e) Respicit Ennead. III. librum 4. περὶ τῦ ἐιληχότ@· ἡμᾶς δαίμονα. Sic Heroibus suis assignat Homerus primi plerumque ordinis Deos, *Ulyssi Minervam*, *Achilli Thetidem*, *Paridi Venerem*, *Hectori Apollinem*, & sic de aliis, quæ Henrici Dodwelli observatio est prælect. 2. Cambdenian. §. 3. ubi de Dæmonibus sive geniis non protrita.

f) Ennead. VI. lib. 9. p. 761. & lib. 7. p. 709.

g) Ennead. III. lib. 2. p. 263. Ennead. VI. lib. 7. p. 733. &c. Nolo enim plura loca adscribere, quia eam quam dixi mentem Plotini esse, evolutio ejus librorum, præcipue trium postremorum Enneadis ultimæ lectorem attentum satis edocebit.

h) Ennead. VI lib 8. p. 753. de DEO inter alia quod sit causa omnium causarum, μειζόνως ἄρα οἷον αἴτιόν ἐσ@ καὶ ἀληθέσερον αἰτία, ὁμῦ πάσας ἔχον ἅς μελλήσας ἀπ' αὐῦ ἴσασθ νοερὰς αἰτίας, ἢ γενησομὲν τῦ ἀχ ὡς ἔτυχεν ἀλλ' ὡς ἠθέλησεν αὐῦος. (adde p. 751.) ἡ ἢ θέλησις ἀπ' ἀλογ@· ἦν ἀδὲ ἅ ἐσεῖ, ἀδ' ὡς ἐπῆλθεν αὐῦῳ, ἀλλ' ὡς ἔδει κ. τ. λ. Neque cum hoc pugnat quod lib. 7. p. 729 negat DEUM πονῆν, aut ullam ejus esse ἔργον, ipsum enim sufficere sibi & rebus omnibus. Nam nec Solem dixerit aliquis radios facere, quibus tamen emittendis sufficit. Eo autem Deus caussa præstantior, quod illum voluntate & ratione omnium caussam esse jam saltus est Plotinus.

tem pertinet, ſed ne Deum magnitudine corporea menſuremus aut loco includamus, *i)* verum pariter perſuaſi ſimus in ipſo nos vivere eſſe ac moveri, quam ipſum adeſſe unicuique noſtrum, ut adeo in DEO unum ſimus & iterum diverſa ab eo ut a Sole radii. Similiter quod VI. 5. & IV. 9. animam unam ubique & vitam unam unamque rationem per univerſum ſparſam contendit, ſic ipſe explicat *k)* ut una ſcientia dici poteſt pluribus ineſſe: unde patet unitatem hanc originis, exempli & ſpeciei, eum multitudini & varietati individuorum opponere, vel iſtam negare certe haud voluiſſe. Neque huic adverſatur, quod moriturus Plotinus ad Euſtochium dixit ſe in eo eſſe, ut quod in ſe haberet divinum *πρὸς τὸ ἐν τῷ παντὶ θεῖον* adduceret, quam ejus vocem litteris aureis, vel ſi quid etiam auro reperitur pretioſius, perſcribendam affirmavit Coelius Rhodiginus XXI. 10. Antiquar. Lectionum.

IV. Alii ab Ammonio præceptore arcana *l)* Chriſtianiſmi edoctum ſub ſilentii fide, & ad ſacra dogmata propius accedere Plotinum ſibi perſuaſerunt, nimis & illi in alteram partem faciles, licet S. Auguſtinus Epiſtola 56. ad Dioſcorum *m)* aliquos Plotini condiſcipulos in CHRISTI militiam tranſiiſſe ſcribit, Origenem fortaſſe in animo habens, & Adamantium adeo cum Plotini *συμφοιτητῇ* confundens: & Theodoritus lib. VI. Therapevt. p. 96. tradit *ὡς ἐ μόνον τὰ τῶν Ἑβραίων* &c. *quod non modo Hebraeorum, ut Plato, ſed piſcatorum quoque* (Petri & aliorum Apoſtolorum) *καὶ τὰ τοῦ σκηνοποιοῦ & Pauli perdoctus dogmata, ab iis didiceris, ex Mente Verboque quod ex Mente gignitur & emanat, omnia conflare & digeſta, congruentemque harmoniam conſecuta eſſe.* Nam Ammonium Plotini præceptorem a Chriſtiano ſcriptore hujus nominis diſtinguendum, & cum Plotinum inſtituerit alienisſimum jam a CHRISTI ſacris fuiſſe, Porphyrius diſerte docet, & infra pluribus argumentis a me confirmabitur. Quæ de Trinitate

i) Hinc p. 750. ait Deum eſſe *πανταχοῦ καὶ οὐ ἀδαπῶς.* Confer quæ Carteſii ſectatores diſputant de nullibitate (ſic verbo venia) ſpirituum.

k) pag. 480. ſeq.

l) Holſten. de vita Porphyrii c. 6. Labbeus de S. E. T. I. p. 58. Baron ad A. C. 234.

m) T. 2. p. 269. *Tunc Plotini Schola Romæ floruit, habuitque condiſcipulos multos acutiſſimos & ſolertiſſimos viros. Sed aliqui eorum Magicarum artium curioſitate depravati ſunt, aliquid Dominum JESUM CHRISTUM ipſius veritatis atque ſapientiæ incommutabilis quam conabuntur attingere, cognoſcentes, geſtare perſonam, in ejus militiam tranſierunt.*

nitate divina a Plotino & aliis Platonicis agnita jactantur, a sacris literis & Catholicæ Ecclesiæ Christianæ scitis longissime distant. Nam Platonis & Plotini sacra Triga nihil aliud est quam sub *DEO* summo *mens* sive mundus intelligibilis, & *anima* sive spiritus mundi hujus aspectabilis, unde Plotinum tritheismi arguit Rev. Johannes Henricus Feustkingius disp. singulari de tribus hypostasibus Plotini edita Witebergæ 1694. & B. Albertus Christianus Rothius in exercitatione de Trinitate Platonica Lipsi. 1693. Certe gravi de causa Cardinalis Bessarion lib. 2. in Calumniatorem Platonis c. 4. monet ne quis sive Platonem sive Aristotelem ideo laudandum censeat, quod Trinitatem divinam aut coluerint aut scripserint. Uterque enim veræ opinionis exors fuit, & nostræ pietatis ignarus. Confer eundem lib. 3. c. 15——19.

V. Gravis est censura sive criminatio Petri Petiti viri doctissimi, qui lib. 1. de Sybilla c. 6. p. 23. Plotinum refert inter eos quos vocat sapientiæ Antistites, *qui modo aliquid quod ad propositum alludat dicant, parum id verum an falsum sit curant.* Sane serium veritatis studium ubique præ se fert Plotinus, sed abstrusissima quæque sectantem se a rerum sublimitate vinci quandoque, ipse non obscure passim innuit, & quod verbis æquari magnitudo rerum divinarum non possit neque cogitatione humana satis attingi, diserte præ se fert ac profitetur. Est etiam ubi Platonicis dogmatis innutritum abripit vel superstructa illis subtilior meditatio, vel imaginationis fœcunditas speciosam phantasmatum nubem obducit veritati.

Aliud in Plotino reprehendit Julius Firmicus Maternus, quod in eo laudandum potius multis videbitur: vitio enim vertit illi quod Astrologorum divinationibus non nimium tribuerit. Neque tamen hoc temere fecit Plotinus, sed cum plurimum studii illi disciplinæ impendisset, & vanitatem ejus agnovisset, ut a Porphyrio observatum in ejus vita c. 14. Firmici tamen locum integrum adscribam, quia præter insigne de Plotino testimonium, etiam alia de ejus morbo & extrema vitæ parte continent, quibus Porphyrii narratio illustratur. Ita vero ille libro primo sive proœmio Matheseos pag. VI. *Ad te nunc, singularem virum, Plotine, veniemus, ut allegationes nostras recentium exemplorum patrociniis muniamus. Quas ille Philosophia non assigit partes, cum doctrina ejus vitæ sequeretur insignia, cum id quod docebat non alieno sed proprio virtutis ostenderetur exemplo, cujus ex*

ore

*ore tanquam ex adyto quodam divina sententia proferebantur. Fuit namque ille vir ad omnia virtutis ornamenta compositus, & omni divinarum disciplinarum studio formatus: Justus, fortis, providus, temperatus, m) & qui se crederet fortunæ impetus providentiæ posse ratione superare. Primum itaque locum sibi quietæ sedis elegit, ut ab omni humanæ conversationis strepitu separatus, fortunæ se liberaret invidiæ, solis divinæ institutionis vacaturus insignibus: ut contra fortunæ omnes minas integro se & incorrupto præsidio virtutis armaret. Ista itaque confidentia mentis erectus, etiam corporis sui n) curam tuitionemque suscepit, ut nihil vacuum ac nudum relinqueret, ubi se posset licentia fortunæ sævientis exercere, in salubri se ac pura regionis parte constituit. Nam ad collocandam sedem amœnum sibi Campaniæ * civitatis solum elegisse narratur, ubi semper aëris quieta moderatio cunctos incolas salubri vegetatione sustentat, ubinec vis hyemis nec flagrantis solis accessio, sed composita temperies ex utroque moderatur, ubi agritudine aliqua laborantibus hominibus ingentium fontium calore, & fervescentium aquarum salutari fomento conciliata sanitas irrigatur. Illic constitutus, bonorum primo contemsit insignia, illos veros honores putans, quoscunque illi divinum prudentiæ magisterium contulisset. Nulla illum divitiarum desideria ceperant, sed has putabat esse divitias, quibus animus ornatus auctorem posset propriæ originis invenire. Hicce in quadam parte orationis suæ p) (sicut mihi videtur, improvidus & incautus) vim fatalis necessitatis aggreditur, & homines fortunæ decreta metuentes severa orationis objurgatione castigat, nihil potestati stellarum tribuens, nihil fatorum necessitatibus reservans, sed totum dicens in nostra positum esse potestate. Longum est enarrare quid de rebus singulis senserit, qua se ratione fatali sorti subtraxerit, qua vim istam, id est stellarum, atque fati, sententiarum argumentatione turbaverit. Sed hæc adhuc integer incolumisque narrabat. Nunquam ille ad Socratis finem, Platonisve exitum contorsit oculos vel mentem, utique sicuti su-*

V *spicari*

n) Laudat Firmicus Plotinum a quaternario virtutum numero, ut Ammianus Marcellinus XXV. 4. Julianum Imp. M. Antoninum Aristides T. I. Oratione 10. Trajanum Dio Chrysostomus diss. 3. de regno p. 37. seq. Pythagoram Jamblichus in ejus vita c. 29——32. Marinus Proclum &c. Deum Amorem Agatho apud Platonem in Convivio p. 325. edit. Ficini.

o) Corporis sui adeo nullam alioqui curam gessit Plotinus ut illius etiam eum puderet, quamobrem ne εἴδωλον εἰδώλου existaret, ne pingi se nec fingi voluit, ut narrat Porphyrius cap. I. vitæ, cujus exemplo Æneas etiam Gazæus Epist. 12. ἐμοὶ γὰρ ἦν δεδογμένον μηκέτι ἓξ εἰδώλου τὸ εἴδωλον ἐγκαλαγράφειν.

* Confer Porphyrium in Plotini vita c. 2. & 7.

p) Ennead. 2. lib. 3. & alibi, ut dixi supra ad Porphyrii c. 15.

ſpicari datur, multa illorum mentibus, multa vitiis abſcribens. Ecce ſe illi in iſta confidentia animoſitate ſecuro, tota fatorum poteſtas impoſuit, q) & primum membra ejus frigido ſanguinis torpore riguerunt, & oculorum acies ſplendorem paulatim extenuati luminis perdidit, poſtea per totam ejus cutem magnis humoribus nutrita peſtis erupit, ut putre corpus deficientibus membris, corrupti ſanguinis morte labeſceret, per omnes dies ac per omnes horas ſerpente morbo, minutæ partes viſcerum defluebant, & quicquid paulo ante integrum videras, ſtatim confecti corporis exulceratio deformabat, ſic corrupta ac diſſipata facie, tota ab illo figura corporis recedebat, & in mortuo, ut ita dicam, corpore ſolus ſuperſtes retinebatur animus, ut iſta gravis morbi continuatione confectus & tormentis propriis coactus, ac vera rationis auctoritate convictus vim fati poteſtatemque ſentiret, & ut confecti corporis laceratione quaſſatus ſententiam fortunæ pronunciantis exciperet. Quid nunc de hujus famoſa dicemus morte, cui eum non potuere virtutes, id eſt prudentia, temperantia, fortitudo, juſtitia ab iſtis fortunæ animadverſionibus liberare? Senſit itaque iſte etiam vim fati & excepit finem, quem illi ſtellarum ignita judicia decreverant: & iſtius valetudinis acerbitate confectus proprio exemplo, non ſermonis licentia, cunctos homines docuit, vim poteſtamque fatorum nulla poſſe ratione contemni.

VI. Opera Plotini præter *Porphyrium*, ex cujus emendatione & recenſione illa ad nos pervenerunt, digeſſerat etiam *Euſtochius* Alexandrinus, Medicus, Plotini diſcipulus, Porphyrio in Plotini vita c. 2. & 7. memoratus, cujus ἔκδοσιν aliquando diverſam fuiſſe a Porphyriana in diſtinctione librorum, docemur Ennead IV. lib. 4. p. 413. ubi hæc verba annotata reperies: ἕως τούτου ἐν τοῖς Εὐστοχίου τὸ δεύτερον περὶ ψυχῆς, καὶ ἤρξατο τὸ τρίτον. Ἐν ᾗ τοῖς Πορφυρίου συναπτέσθαι λέ ἐξῆς τῷ δευτέρῳ. *Proclum* quoque commentariis illuſtraſſe Plotini Enneades, teſtatur Anonymus ſcholii auctor, quod Jamblichi libro de Myſteriis Ægyptiorum in Codd. MSS. præfixum invenerunt Viri docti. Ἰστέον ὅτι ὁ Φιλόσοφος Πρόκλος ὑπομνηματίζων τὰς τοῦ μεγάλου Πλωτίνου Ἐννεάδας, λέγει ὅτι ὁ αὐτογράφων εἰς τὴν προκειμένην τοῦ Πορφυρίου Εὐστο-

q) De ægrotatione Plotini, Porphyrius c. 2. Morbo ſacro laboraſſe ſcribit neſcio quo auctore Suidas in Πλωτῖνος. Fuit autem Firmicum ratio, quod fato tribuit & aſtris, quæ non poteſt negare ex aliis cauſis accidere homini poſſe. Et Ptolemæus ipſi Aſtrologorum princeps fatetur genituræ ſpeciali ſingulorum hominum prævalere mala epidemica, τὰ διὰ καθολικωτέρας περιστάσεις τοῖς ἀνθρώποις συμβαίνοντα καὶ μεγάλας καὶ δυσφυλάκτους· ἔστι περιέχοντα ζοπὰς ἐκ πυρώσεων ἢ λοιμῶν, ἢ καταπλυσμῶν lib. I. Tetrabibl. c. 3.) quale tunc fuit peſtilentiæ quæ Plotinum corripit.

ἐπιτολὴν, ὁ Θεατίσιός ἐστι Ἰαμβλιχος. *Horum Commentariorum*, inquit præstantissimus Galeus, *quæ in Plotinum scripsit Proclus, præter Anonymum hunc qui meminerit, vix reperio. Nisi forte ea intelligat Damascius quodam loco* περὶ ἀρχῶν. *Nam Ficinus aliique post eum*, (ut Lilius Gyraldus dialogo 2. de Hist. Poëtar. Labbeus Bibl. nov. MSS. p. 286. & Bullialdus ad Theonem p. 124.) *Anonymum sequuntur.* Fallitur tamen Colomesius, qui in notis ad Gyraldum p. 77. pro Plotino Platonem legere jubet, siquidem non Plotinum tantum sed Plotini etian Enneades diserte Anonymus memorat. *Utinam* vero, inquit Ficinus, *in mysteriis Plotini interpretandis adminiculum Porphyrii aut Eustochii aut Procli qui Plotini libros disposuerunt atque exposuerunt, nobis adesset.* Nam Porphyrius quoque non modo digessit libros Plotini in Enneades, & ita ut hodie extant emendavit Plotino rogante, (vide vitam ejus c. 7.) sed etiam ipse cap. ultimo vitæ innuit se argumenta & capitum consignationes obscurisque locis commentaria illustrandi causa addidisse in gratiam amicorum. Meminit & cap. 20. Amelium Plotini præceptoris sui monumenta ex ejus autographis exscripta habuisse, & cum Longino communicasse.

VII. Cum Plotinus Ennead. VI. lib. 1. doctrinam Aristotelis de prædicamentis examini suo subjecisset, hæc enim est Simplicio in Categor. p. 4. b. memorata Πλωτίνου πρὸς τὰς κατηγορίας ἀντιλογία, dubitationibus ejus & objectionibus occurrit *Dexippus* libris tribus quæstionum in prædicamenta Aristotelis, libro maxime secundo & (cujus major pars videtur intercidisse) tertio. Constat ex eodem Simplicio p. 1. Dexippum hunc * Jamblichi fuisse discipulum, adeoque juniorem Dexippo Herennio, Athenienſi, cujus χρονικὴν ἱστορίαν continuavit teste Photio cod. 77. Eunapius, qui eum in Porphyrii vita testatur vixisse temporibus Galieni, Flavii, Claudii, Taciti, Aureliani & Probi. Idem docet Suidas: neque exscribere placet quæ de isthoc Dexippo Historico erudite Vossius in Hist. Græcis & Meursius in Bibl. Attica, atque H. Valesius ad Evagrii librum quintum extremum, & ad excerpta e Dexippo quæ de legationibus inter historiæ Byzantinæ scriptores extant. Recte autem Jonsius p. 299. reprehendit Vossium, quod Tzetzam secutus, Dexippum qui in Categorias scripsit, cum eo qui Scythica & Chronicorum libros

* Verba Simplicii sunt: Καὶ Δέξιππος ὁ ἀπὸ Ἰαμβλίχου, ὃς αὐτὸς μὲν τὸ ἓν Ἀριστοτέλους βιβλίον συνέλομενος ἐξηγήσατο, προηγουμένως δὲ τὰς Πλωτίνου ἀπορίας εἰς ἃς ἐν διαλόγῳ προτεινομένας αὐτῷ Δομνίνον προτίθεται. Tzetzes Chil. IX. v. 498. Δέξιππος φιλόσοφος μύστης ὢν Ἰαμβλίχου.

bros, eundem putat, a quo certe non minus quam a Dexippo Coo Medico, discipulo Hippocratis oportet distingui. Neque Francisco Patricio assentior, qui verba Simplicii ita intellexit, ut Dexippum Philosophum Jamblichi filium esse putaret, discuss. Peripatet. p. 140. Dexippi libri tres quæstionum in Categorias, dialogi more conscripti sunt, quærente *Seleuco* discipulo, & Dexippo Magistro respondente. Prodierunt latine tantum hactenus, *Jacobo Bernardo Feliciano* interprete, Venet. apud Hieron. Scotum 1546. 1566. fol. ad calcem Porphyrii in prædicamenta, & separatim Parisiis apud Vascosanum 1549. 8. Græce illos ex Italiæ vel Galliæ ubi delitescunt Bibliothecis nemo adhuc protulit.

VIII. Indiculus Scriptorum in Dexippi libris tribus ad Categorias allegatorum.

Alexander in Categorias lib. I. c. 2. Peripateticus II. 12.
Andronicus I. 17.
Archytas I. 6. Pythagoricus III. 1.
Aristoteles undecimo Metaphys. II. 3. 12.
Boëthus I. 17. Peripateticus II. 12.
Hesiodus I. præf. & III. præf.
Homerus I. præf.
Jamblichus in Categorias I. Præf.
Pindarus III. præf.
Plotinus Platonicus Philosophus I. Præf. & lib. secundo singulis capitibus, & III. 1. 2. 4. 5. 7.
Porphyrius in Categorias I. Præf. & c. 2.
Pythagorici 1. 6. 7. III. 1. (Veteres I. 19. 21. II. 21.)
Sosigenes Peripateticus I. 3.
Stoici, I. 19. 21. 24. 35. II. 22.

Scripsit etiam adversus Plotini dogmata de Animæ Παυσιξενῳ & transmigratione Anonymus quidam Græcus, qui in Cæsarea Bibl. superest MS. ut dixi supra ad Plotini vitam c. 24. nota, 1.

IX.

IX. Editiones Plotini Operum.

Græco Latina unica hactenus prodiit cum versione & argumentis atque Analysi *Marsilii Ficini*. Basil. 1580. fol. ad Perneam Lecythum, hoc est ex officina Petri Pernæ, qui codicem Græcum utendum accepit a Joh. Sambuco. Is Codex hodie extat in Bibl. Cæsarea, teste Lambecio VII. p. 21. ubi memorat in eodem MS. duas insuper extare dissertationes extraordinarias Porphyrio non memoratas, * nec tamen Plotino indignas. Una inscribitur: Πλωτίνου περὶ ℨ πῶς δρᾷ ἡ ψυχὴ ἀφθάρτως εἰς τὸν περίγειον κόσμον. Incipit: ἐπειδὴ πεπίστευται εἰς ἀφθάρτων πολλὰ ζῶα. Altera: Πλωτίνου περὶ τοῦ πρώτου ἀρχῆς τῶν πάντων, ἤτοι περὶ τοῦ ἑνός. Incipit: ἐπειδήπερ δεῖ εἶναι τὸ ἐπέκεινα τοῦ νοός &c. adde p. 36. seq. ubi Lambecius memimit alterius Codicis operum Plotinianorum mutili in eadem Bibliotheca obvii, quem Perna non vidit. Nonnullis exemplis Basileensis editionis novus titulus præfixus præfert Annum 1615. impensis Ludovici Regis.

Latine ex versione Ficini, qui post Platonem etiam Plotinum in Cosmi Medicis gratiam transtulit una cum ejus commentariis sive argumentis lucem viderunt Plotini Enneades, Florentiæ 1492. fol. & Saligniaci Anno 1540. fol. apud Jo. Soterem, & Basil. apud Petrum Pernam 1559. fol. Argumenta sive Commentarii Ficini extant etiam in Tomo secundo operum Marsilii, plus simplici vice excusorum.

X. INDICULUS Scriptorum & Virorum Illustrium a Plotino memoratorum, concinnatus a me.

Ad paginas editionis Græco Latinæ.

Ægyptiorum sapientes & Hieroglyphica. p. 547.
Anaxagoras 162. 450.

* Etiam quæ ex libro secundo Plotini περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς profert Eusebius XV. 10. præparat. in Plotini novenariis editis non exstant, ut jam supra monui.

Aristoteles, p. 97. 174. 490. entelechia. 361. (& apud Euseb. XV. 10. præparat.) doctrina de decem prædicamentis. 566. sq.
[Διονύσου κάτοπτρον. 381.
Empedocles. 162. 468. 469. 473 490.
Epicurus 213. perstringitur & suppresso nomine 230. 457. sq.
Fabula Ulyssis. 57. de Helena, Paride & Idomeneo. 274. Thersite. 257. Περιαμμικαὶ Τύχαι. 32. de Prometheo & Epimetheo. 383. de Penia & Poro. (ex Platonis Convivio p. 328.) 317. 290. seq. de Hercule apud inferos reminiscente. 392. 396. de Saturno ligato. 554. de *ἀναβάσεσι* animarum ex spelæo. 203. τὰ μυστήρια καὶ οἱ μῦθοι περὶ θεῶν αἰνίσσονται. 489.
ὁ Γεωμέτρης. (Euclides) 481.
Heraclitus. 97. 468. 473. 490.
Hippocrates. 738.
Homerus (ὁ ποιητής) 7. 527.
Lex, σώζεσθαι ἐκ πολέμων φησὶ δεῖν ὁ νόμος ἀνδριζομένους ἀλλ' οὐκ εὐχομένους. 261.
[Lynceus. 545.
Magi. δυνάμεις Μάγων 382. 479. & γοητείαι 434. seq. ἡ θεωρία ἀγοήτευτος. 438.
Minos ὁαριστὴς Διός. 763. seq.
Mysteria, οἱ πάλαι σοφοὶ ἐν τελεταῖς, 321. 380. 547.
Oraculum, θεοῦ ἀποφθέγματα αὐτὸς γινώσκων 371. 733. ἀναπόδραστος ὁ θεῖος νόμος. 389. Θεία Φήμη Ἀδράστεια. 262.
Parmenides 489. seq. & nomine dissimulato, 648.
[Phalaridis taurus. 37.
Pherecydes, 491.
[Phidiæ Jupiter. 542.
Τινὲς τῶν ἀρχαίων καὶ μακαρίων Φιλοσόφων. 325.
Plato. 6. 21. 38. 97. 99. 100. 101. 102. 109. 145. 164. 203. 204. 215. 292. 296. 313. 329. 338. 357. 364. 372. 414. 473. 489. 491. 546. 594. 595. 614. 616. 674. 698. 717. 729. 753. & omisso nomine 7. 8. 74. 75. 76. 77. 144. 259. 283. 284. 285. 287. 315. 337. 347. 356. 385. 417. 470. 615. 688. 690. 708. 721. 727. 732. 739. ὁ θεῖος Πλάτων πολλὰ πολλαχῆ περὶ ἐρωτος γράψας 291. πολλάκις καὶ καλὰ περὶ ψυχῆς εἶπε 469. οἱ πάλαι περὶ ψυχῆς ἄριστα Φιλοσοφήσαντες 658. Μῦθος Platonicus de Penia & Poro 295. seq. 317. Plato ἐν Θεαιτήτῳ 491.

491. Ἐν Φαίδρῳ. 298. Φαίδωνι. 491. Φιλήβῳ. 298. 376. 717. συμποσίῳ. 293. 295. Τιμαίῳ. 142. 203. 285. 376. 469. Respicitur & Timæus Platonis 77. 285. 286. 326. 330. 337. 356. 361. 376. 491. 562.
Poëtæ verba. 7. 438. 483. 527.
Τῆς σοφῆς τῶν προφητῶν αἰνίττεται. 770. ὑπὸ θεοῦ καταληφθείς, Φοιβόληπτος ἢ ὑπὸ τῶν Μούσης. 552. θεία φήμη καὶ φύσει ἀπομαντεύεσθαι, 419.
Pythagoras 468. 491.
Pythagorici 491. 525. 674. Ex aureis carminibus locus 465.
Contra Stoicos τὶ genus entis ponentes, & sub eo quatuor classes rerum statuentes. 588. seq.
Theologi 292. 298.
Timæus. 100.

XI. Plotini præceptor a Porphyrio in vita ipsius, Ammiano Marcellino XXII. 16. & aliis dicitur AMMONIUS, Alexandrinus cognomento *Saccas*, *a*) (Σακκᾶς) quod prius fuisset *saccarius* (σακκοφόρος) ut notat Suidas in Πλωτῖνος, sive saccis frumenta transportando, antea victum quæsivisset, donec eis relictis ad Philosophiam accesserit, ut scribit Theodoritus VI. Therapevt. p. 96. Ad hunc plura referre solent viri docti, quæ ad alios Ammonios pertinere mihi persuadeo. Ex Porphyrio quidem & Longino, qui res ejus ignorare non potuerunt, hactenus de Ammonio isto Plotini Magistro nobis constat, quod Christianis natus parentibus, simulac adolevit, ad Ethnicos accesserit, *b*) constanterque apud eos mansit. Deinde quod alios Philosophos longe cum vinceret ingenio ac doctrina, Platonicam *c*) Philosophiam docuit Alexandriæ, multosque habuit discipulos, in his *Origenem* utrumque, Adamantium nempe illum qui ex Ethnicis natus, *d*) Christianæ deinde Ecclesiæ tantum nomen evasit,

a) Vales. ad Ammian. p. 344. Burmann. ad Petron. p. 234. Jac. Gothofredus ad Cod. Theodos. XIV. 22. de saccariis portus Romæ T. V. p. 261. Kusterus ad Suidam in Ἀμμώνιος. Aliud nomen Σάκας pro Barbaro, Thrace vel Scytha usurpatum, quod cum Sacca male confundit Colomesius, quem si placet vide p. 163. ad Gyraldi dialogos de poëtis.

b) Porphyrius apud Euseb. VI. 19. Hist. Ἀμμώνιος μὲν γὰρ χριστιανὸς ἐν χριστιανοῖς ἀνατραφεὶς τοῖς γονεῦσιν, ὅτε δ' ἐφέσεν ἐπὶ τὴν φιλοσοφίας ἥψατο, εὐθὺς πρὸς τὴν κατὰ νόμους πολιτείαν μετέβαλε. Suid. in Ἀμμώνιος.

c) Longinus apud Porphyr. vita Plotini c. 20. sect. 4.

d) Porphyr. apud Euseb. loco laudato.

evaſit, tum juniorem alterum *e*) qui nihil quicquam ſcripſit præter librum quo expoſuit Magiſtri ſui ſententiam de Dæmonibus, & aliud ſcriptum ad Imperatorem Galienum. Præterea *Longinum*, * *Herennium*, *Olympium* Alexandrinum *f*) *Antonium*, atque inprimis *Plotinum* qui ei adhæſit ab Anno ætatis ſuæ duodetrigeſimo inchoato usque ad finem duodequadrageſimi hoc eſt annum CHRISTI 241, Gordiani Imp. 6. *g*) morte tunc fortaſſis extincto & plusquam ** octogenario. Nihil porro ſcripſit Ammonius iſte, *h*) ſed ſatis ipſi fuit Auditores ſuos viva voce inſtituere, inter quos ipſos etiam initio convenerat dogmata ab Ammonio accepta habere ἐν ἀπορρήτοις, & cum familiaribus quidem communicare, neutiquam vero in vulgus edere: *i*) at Herennius primus promiſſo non ſtetit, inde Origenes librum vulgavit de Dæmonibus, ac denique Plotinus plurima ſcriptis expoſuit. Igitur quod S. Gregorius Nyſſenus de anima T. 2. p. 91. & 109. ſive potius Nemeſius *k*) libro de homine cap. 2 p. 41. & 94. edit. Oxon. Ammonii placita de animæ natura & conjunctione profert, non ex ſcripto ipſius ſed ex ejus diſcipulorum aliquo hauſiſſe exiſtimandus eſt, neque ſcriptum ullum Ammonii laudat, Plotini tamen Magiſtrum utroque loco appellat, non etiam Numenii, ut Johannes Cono *l*) Nyſſeni interpres male accepit

e) Vita Plotini c. 3. hunc enim Origenem ab altero diſtinguendum eſſe argumentis clariſſimis evicerunt Valeſius ad Euſeb. p. 120. Huetius in Origenianis lib. 1. c. 1. ſect. 7. Pearſon Vindic. Ignati II. pag. 10. Tillemontius Memor. Hiſt. Eccleſ. T. 3 parte 2. p. 86.

* Longinus ipſe loco laudato.

f) De Olympio vide Vitam Plotini c. 10. de Antonio Proclum p. 187. lib. 3. ad Timæum Platonis.

g) Vita Plotini c. 3.

** Jonſius III. 13. p. 282.

h) Longinus loco laudato, ubi Ammonium primum memorat inter Platonicos Philoſophos ſuæ ætatis, qui nihil ſcripſerunt.

i) Vita Plotini c. 3.

k) Multi jam notarunt libellum de anima inter Greg. Nyſſeni Opera T. 2. Græce & Lat. editum nihil aliud eſſe quam caput ſecundum & tertium è libro Nemeſii Emeſeni de homine. Et jam pridem totum illum Nemeſii librum plus ſimplici vice editum & latine verſum a Johanne Cononе Norimontano conſtat ſub falſo titulo librorum octo Greg. Nyſſeni Philoſophiæ de homine.

l) Ante Cononem Gotfridus Viterbienſis in Chron. *Contra omnes animam corpus eſſe dicentes ſufficiant quæ ab Hammonio Magiſtro Plotini & Numenii* (recte Jonſius p. 265. legit Numenii, ſed locus unde hæc hauſerat Viterbienſis, cum fugit) *Pythagorici dicta ſunt.*

cepit verba: τὰ περὶ Ἀμμωνίου τοῦ διδασκάλου Πλωτίνου καὶ Νουμηνίου τοῦ Πυθαγορικοῦ ἱστορήσα. Rectius enim Nemesii interpres: *quæ ab Ammonio doctore Plotini & Numenio Pythagorico disputata sunt*, Numenius enim Ammonio ipso fuit antiquior, & ad Antoninorum tempora a Jonsio III. 10. non absurde refertur. Quod autem Hierocles lib. de providentia (apud Photium Cod. CCXIV. p 283. & Cod. CCLI. p. 570.) Ammonii hujus, quem θεοδίδακτον appellat, sapientia ait primum Philosophorum illustrium, Platonis maxime & Aristotelis sententias, quæ inter se dissidere hactenus videbantur, purgatas & in concordiam revocatas fuisse, hoc etiam ex ejus disciplina tenuit Plotinus; licet unum alterumve Aristotelis dogma impugnat, nam ut de illo notatum Porphyrio in ejus vita c. 14. in Porphyrii scriptis observes Stoicorum, Peripateticorumque dogmata, præsertim vero frequentes ex Metaphysicis Aristotelis sententias. Et Porphyrius Plotini discipulus inter alia septem libros teste Suida scripserat, quibus probavit unam sectam esse Platonis atque Aristotelis. Apud eundem Photium p. 285. Hierocles hunc Ammonium Alexandrinum vocat, laudatque γνωρίμους ejus ἐπιφανεστάτους Plotinum & Origenem, ne putes eum loqui de Ammonio antiquiore, Plutarchi Magistro, quem inter Eclecticos Philosophos a doctissimo Vossio c. 21. de sectis Philosophor. §. 6. poni, nostrô omisso, miror.

Ex his quæ de Ammonio Sacca dicta jam a me sunt, non obscure apparere puto, illum diversum esse ab Ammonio Christiano Sæculi III. Scriptore, & ab Ammonio Peripatetico, de quo Philostratus: tum ab Ammonio Hermeæ F. & ab aliis hujus nominis, quos deinceps ordine temporis servato strictim recensebo, cum prius de Ammonio Hermeæ, licet multo juniore dixero, quoniam scripta ejus quædam ad nos pervenerunt.

XII. AMMONIUS Hermeæ F. & Syriani propinquus Alexandriæ docuit, ipse antea Athenis una cum Heliodoro fratre suo discipulus *Procli*, *a*) defuncti A. C. 484. præceptor vero *Simplicii*, *Asclepii* Tralliani, *Johannis* Philoponi Grammatici Alexandrini & *Dama-*

X

a) Ammonius ipse in limine commentarii ad librum περὶ ἑρμηνείας ἀπομνημονεύσαντες τῶν ἐξηγήσεων τοῦ θείου ἡμῶν διδασκάλου Πρόκλου, καὶ Πλατωνικῆ διαδόχου. Confer Zachariam Mytilenæum sub initium Dialogi de Mundi æternitate.

Damaſcii b) qui eum non parum cæteris ſuæ ætatis Philoſophis præſtitiſſe ſcripſit, ac præcipue Mathematicarum diſciplinarum peritia enituiſſe, cujus rei paſſim veſtigia in ejus quæ ſuperſunt commentariis *c*) occurrunt. Qualem oporteat eſſe eum qui Ariſtotelis libros interpretari velit, ipſe deſcribit his verbis Commentario in Categorias p. 5. ὁ δὴ τούτων ἐξηγούμενος ὀφείλει μήτε καθ' ἑκούσιον ἐπιχειρεῖν τὰ κακῶς λεγόμενα σωιζειν, καὶ ὡς ἀπὸ τρίποδος τοῦτα δέχεσθαι, μήτε τὰ καλὰ κακοήθως δέχεσθαι καὶ ἀπόχθεσθαι, ἀλλὰ κρίσις ἀπαθὴς τῶν λεγομένων ὑπαίρχειν, καὶ πρῶτα μὲν τὴν διάνοιαν ἐξ ἀρχαίας συμφυίζειν καὶ ἑρμηνέυειν τὰ αὐτῷ δοκοῦντα, ἔπειτα τὴν παρ' ἑαυτῷ ἐπιφέρειν κρίσιν. *Qui explicare Ariſtotelis libros velit, eum decet neque benevolentia addictum dare operam ut falſas ſententias defendat, neque eas perinde accipere ac ſi ab Apollinis tripode manarent: neque ut quæ vere ac recte dicta ſunt pro perverſis per odium capiat, ſed incorruptum eſſe eorum quæ dicuntur judicem, ac primum quidem auctoris debet explicare ſententiam, & quæ illi probantur interpretari, deinde de eisdem ferre judicium.* Non contemnendum monitum, omnibus qui veteres ſcriptores interpretantur diligenter obſervandum. Neque vero Ariſtoteli adeo ἀπρόσκλιτος Ammonius iſte adhæſit, ut non Platonem in plurimis etiam probaverit (exemplo antiquioris Ammonii Saccæ & ex ejus Schola profectorum Philoſopherum, Plotini, Porphyrii, Jamblichi & ipſius Procli) atque dogmata utriusque inter ſe conciliare *d*) fuerit conatus, unde ὁ τῶν Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους δοξασμάτων ἐξηγητὴς ὁ τὰς Ἀθήνας μὲν καταλιπών, ἴσχων δὲ σχολὴν Περίκλεα, dicitur Zachariæ Scholaſtico ſub init. dialogi quo Ammonii hujus, Ethnici videlicet Philoſophi placitum de æternitate mundi oppugnat. Nihihil tamen ex ejus ſcriptis quibus Platonem vel Ptolemæum ex inſtituto illuſtravit, pervenit ad nos, & ex illis quoque quæ Ariſtotelicis operibus illuſtrandis impendit, plurima perierunt, ut quæ in πραγματείαν Stagiritæ de Ethicis virtutibus, memorat idem Zacharias p. 107. Quæ autem ipſius monumenta in lucem edita exſtant (ne de his quæ ex ore ejus excerpta in variis Johannis Philoponi editis

b) Photius Cod CLXXXI. p. 213. de Damaſcio: Τῆς δὲ φιλοσόφου θεωρίας ἐπὶ μὲν Ζηνοδότου αὐτῷ καθηγεμόνων Ἀθήνησι γέγονεν (διάδοχος δὲ καὶ οὗτος Πρόκλου, τὰ δεύτερα Μαρίνῳ φέρων) καὶ Ἑρμείου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁ Ἑρμείου, οὗ καὶ μικρῷ μέτρῳ τῶν καθ' ἑαυτὸν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ φησὶ διαφέρειν, καὶ μάλιστα τοῖς μαθήμασι.

c) Vide loca in indice ſcriptorum infra allegata, vocabulo *Geometræ*.

d) Confer Zachariam Scholaſticum p. 208. edit. Caſp. Barthii.

tis & Aſclepii Tralliani ad ſex libros Metaphyſicorum ineditis Commentariis leguntur, in præſenti dicam) hæc ſunt:

XIII. Ammonii, Hermeæ F. ſcripta edita.

1. Commentarius *in Iſagogen Porphyrii de quinque predicabilibus.* Græce editus ab Aldo, ſeparatim, Venet. 1500. fol. minore & a Jo. Bernardo Feliciano, qui Aloiſio Cornelio, Magno Cypri Commendatario inſcripſit. Venet. 1545. 8. Præter ἔκδοσιν hanc utramque Græcam verſiones Latinas poſſideo tres, unam Joh. Baptiſtæ Raſarii Medici Novarienſis, qui omnia Ammonii tranſtulit, Venet. 1569. fol. apud Vincentium Valgaſium. Prodierat etiam antea A. 1558. Nam Labbeo memoratas editiones Lugd. A. 1547. & 1555. non vidi.

Alteram *Petri Roſetini* Medici Phyſici, qui itidem omnia Ammonii eſt interpretatus, Venet. apud hæredem Hieron. Scoti, 1581. fol. Labbeus etiam editionem Anni 1559. commemorat.

Tertiam *Anonymi* ſeparatim editam Pariſ. apud Joh. Roingy, 1542 fol. hoc titulo: *Porphyrii Phœnicis de quinque vocibus Inſtitutio, Boëthio interprete, una cum Ammonii Hermæi in eandem commentario. Addita ſunt ex Boëthio quorundam locorum enodationes, quibus acceſſerunt luculenta viri cujusdam ut docti ita acuti Philoſophi ſcholia* &c. Labbeus præterea meminit editionis Venetæ A. 1539. & verſionis elucubratæ ab amicis Nicolai Martimboſii, Pariſ. 1542. 4.

2. *In Categorias Ariſtotelis ἐπόμνημα* ſive commentarius, cui *Vita Ariſtotelis* e) præfigitur, quam *Ammonio Sacca* quidam præter rem tribuunt, at MSti Codices nonnulli, ut Vindobonenſis, rectius referunt ad *Johannem Philoponum*. f) In eodem præſtan-

e) Hæc vita Græce & Latine cum veteri translatione & *Petri Joh. Nunneſii* erudito commentario prodiit Lugd. Bat. 1631. 8. & Helmſtadii 1666. 4. una cum ejusdem Nunneſii inſtitutione Peripateticæ Philoſophiæ, & oratione de cauſis obſcuritatis Ariſtotelis, earumque remediis.

f) De hoc Johanne Philopono Ammonii diſcipulo ejusque ſcriptis infra diſſerendi locus erit libro V. In præſenti ſufficiat notaſſe graviter errare Pandectarum Brandenburgicarum ſcriptorem, qui p. 153. Ammonium cum Johanne Philopono eundem facit.

ſtantisſimo Vindobonenſi Codice ab Ammonii ἀποσημειώσεσι probe diſtinguntur Philoponi ejusdem ἰδίαι ἐπιτάσεις, quæ in editis confuſa omnia exhibentur ſuo uno Ammonii nomine, additurque Κατηγοριῶν σύνοψις adhuc inedita, *Photio* auctore. Titulus ibi eſt: Ἰωάννου γραμματικοῦ Ἀλεξανδρέως τοῦ Φιλοπόνου ἐκ τῶν συνηθῶν Ἀμμωνίου τοῦ Ἑρμείου χολικαὶ ἀποσημειώσεις εἰς τὰς Ἀριστοτέλους δέκα κατηγορίας. Vide Neſſelium parte IV. p. 7. ſeq. Erudita quoque ſunt & jucunda lectu, quæ commentariis hiſce præfiguntur de variis hæreſibus philoſophorum, de diverſis generibus ſcriptorum Ariſtotelis, ordine ea legendi, de cauſis obſcuritatis ejus & qualem auditorem qualem interpretem poſcat, denique unde factum ſit ut jampridem plura ſcripta ad eum relata tanquam auctorem ſint quæ non ſunt ipſius, & quomodo genuina a ſpuriis oporteat dignoſcere. Operæ pretium quoque eſt videre quomodo immortales eſſe animos & per providentiam divinam omnia regi probat f. 60. ſq. (edit. Gr. in 8. p. 113. b.) Græce edidit Aldus & Alberto Pio Carporum principi inſcripſit Venet. 1503. fol. una cum Commentario Ammonii, Magentiniique Metropolitæ Mytilenæi in librum Ariſtotelis de interpretatione, & Mich. Pſelli paraphraſi ejusdem libri. Poſt editionem hanc quam habeo manu Henrici Stephani paſſim notatam, Ammonii commentarius vulgatus a Feliciano Græce eſt ſeparatim, perinde ut ejus commentarius in Porphyrii Iſagogen, Venet. 1545. 8. Præter Latinam verſionem *Raſarii* & alteram *Roſetini*, teneo & tertiam *Bartholomæi Sybanii* Salonenſis, recognitam a *Gaſtono Sala*. Pariſ. 1542. fol. apud Simonem Colinæum. Hac omiſſa alias duas verſionis hujus editiones Labbeus memorat, Venet. 1541. fol. & Pariſ. 1554. fol.

3. *In librum Ariſtotelis* περὶ ἑρμηνείας, ſive *de interpretatione*, Commentarius in quinque τμήματα g) diviſus, in quorum ſecundo inter

g) Itaque p. 98 pro verbis: ἐν τῷ συμπεράσματι τῶν πρώτων κεφαλαίων τόδε τοῦ βιβλίου pro κεφαλαίων legendum τμήματος. Cæterum τμήμα quintum a Porphyrio non fuiſſe illuſtratum, & poſt Ariſtotelem ab alio additum ſibi videri ſcribit p. 108. τὰ δ' ἐφεξῆς ὑποπτεύω ἤτοι μὴ εἶναι γνήσια τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀλλὰ προστεθῆναι ὑπό τινων τῶν μετ' αὐτὸν, — διὸ καὶ τὸν φιλόσοφον Πορφύριον ὑπολαμβάνω παραιτήσασθαι τὴν ἐξήγησιν τόδε τοῦ θεωρήματος.

Liber περὶ ἑρμηνείας, non satis elaboratus, ὑπομνηματικώτερον b) βιβλίον, *de interpretat.* p. 92.

ὅτι οἱ πολλοὶ τῶν Δημοτέλους ἑταίρων (Rudemus, Phanias, Theophrastus, *in Categor.* p. 5.) καὶ ζῆλον ἔδειξαν περὶ τὴν ἐγκύκλιον παιδαγωγίαν, καὶ περὶ ἑρμηνείας, καὶ ἀναλυτικά, *ad Isagog.* p. 20.

Liber παιδαγωγίας, περὶ τῶν γενῶν τῶν μόνως παιδαγωγικῶν, *in Categor.* p. 8. scopus & usus libri p. 7.

In Ptolemæi Philadelphi Bibliotheca reperti XL. libri ἀναλυτικῶν *in Categor.* p. 6. & duo παιδαγωγικῶν, *ibid.* in omnibus fere iidem, *id.* p. 8.

Aristotelis ὑμένες προβλήματα, *Vita Aristot.* p. 4.

Physicæ Acroaseos libros quatuor postremos doctrinæ de motu impendit Aristoteles, *in Categor.* p. 89.

Aristotelis περὶ τῆς ποιήσεως, *in Categor.* p. 4. περὶ ποιητικῆς καὶ πρὸς Πομπήϊον, *Vita Aristot.* p. 4.

Πολιτείας τινί, *id.* p. 7.

Aristotelis scripta undique diligenter & curiosè conquirens largeque remunerans Ptolemæus Philadelphus Rex fecit ut sub illius nomine multa falso sint obtrusa, *in Categor.* p. 5.

Aristotelis domus, domus ἀναγνωστὴ dicta a Platone. *Vita Aristot.* p. 4.

Ἀριστοτέλεια ἀσφὴ celebrata a Stagiritis, *id.* p. 6.

Οἱ Ἀριστοτελικοί, *ad Isagog.* p. 32. b.

Alii Aristoteles, quorum συγγράμματα ad Stagiritam male relata, *in Categor.* p. 5.

Arius Patrensis, infra in Dularius.

[Atticus mos εἰς ὅλων πλείονα σῶμα ψηφίσματα εἰσφέρων, *de interpretat.* pag. 21.

Βάθων ὁ Σιδώνιος (leg. ὁ Σιδώνιος) *in Categor.* p. 4. Andronici Rhodii discipulus, id. p. 5.

Callimachi Epigramma in Cleombrotum, qui lecto Phædonis Platone se interemit, *ad Isagog.* p. 6. Vide & infra, Cyrenæus.

[Cnemone & Timone μισοθεμιστέρω, *de interpret.* p. 50.

Cynici, *in Categor.* p. 3.

ὁ Κυρηναῖος (Callimachus) *de interpret.* p. 16.

Cyrenaici ab Aristippo *in Categor.* p. 3.

Οἱ Κυρηναϊκοί, *de interpret.* p. 11.

(6

b) Ammonius in Categor. P. 4. ὑπομνηματικὰ εἰκότα καλοῦσιν, ὅσα πρὸς εἰκαίαν ἀπαντῶντο ὑπόμνησιν.

ἀγωγαῖς ἐμαθομὴν. *in Categor.* p. 8. ὡς ἐν εἰσαγωγαῖς εἰκοδόθη. id. p. 47. τῷ προδιδομένῳ ἐν τῇ εἰσαγωγῇ μαθεῖν. id. p. 83.

Andronicus Rhodius ἀνδρόνικος ὁ ἀπὸ Ῥόδου Περιπατητικὸς. *de interpretat.* p. 2. non recte librum περὶ ἑρμηνείας Ariſtotelis ſuppoſitum eſſe exiſtimavit, p. 3. Boethi Sidonii præceptor. *in Categor.* p. 5.

Antiſthenis dictum ἴππον μὲν ὁρῶ, ἱππότητα δ' οὐχ ὁρῶ. *ad Iſagog.* pag. 29. a. b.

Οἱ περὶ Ἀπολλώνιον τὸν τεχνίτην Γέγονασι. *ad Iſagog.* p. 14.

Archilochus. *ad Iſagog.* p. 9.

Archimedes μόνος ὁ τὸ σύνεγγυς εὑρὼν τοῦ κύκλου τετραγωνισμὸν. *inſtitut.* p. 58.

Archytæ καθηγορία, *ad Iſagog.* p. 20. 23. b.

Ariſtarchus Grammaticus, *de interpret.* p. 91. Ariſtarchi Grammatica *in Categor.* p. 22.

Ariſtotelis λέξις συντεταμένη, ἐμφάσεως καὶ πολυνοίας γέμουσα, καὶ ὑπὸ βραχείας περιλαγῆς ἅπαν ἐνίοτε τὸ νόημα ἐξαλλάττουσα, καὶ ἐν πολλοῖς τῶν ἀνεγνωσμένων τούτων πεπονθυῖα. *de interpretat.* p. 4. συντομίας ſive brevitatis ſemper amans. *in Categor.* p. 8. τὴν ἀσάφειαν ἐπιηδείων id. p. 17. delectatur vocibus uſu parum tritis nec vulgo cognitis. id. p. 19.

De ordine legendorum librorum ejus, eorumque claſſibus & generibus: de ſcriptis exotericis ſive per dialogos compoſitis & acroamaticis &c. *in Categor.* p. 5. de cauſis obſcuritatis, ib.

Ariſtotelis definitio Philoſophiæ, *ad Iſagog.* p. 7. b.

Ariſtoteles Θεολογῶν. *de interpret.* p. 58. Ejus Θεολογικὴ πραγματεία, id. p. 12. Θεολογικὰ *in Categor* p. 4.

κεφαλαιώδεις τῶν Ἀναλυτικῶν ἐν τῷ περὶ τῶν ἀνεγνωσμένων λόγῳ, *de interpretat.* p. 105.

ἐν τῇ ἀποδεικτικῇ (Analytic. poſter.) *in Categor.* p. 35.

ὅπως δεῖ τοὺς ἀρχομένους φιλοσοφεῖν, ad Alexandrum Regem, *id.* p. 4.

περὶ βασιλείας liber ad eundem Regem, *id.* pag. 4. & *Vita Ariſtot.* p. 7.

ἔγραψε καὶ γραμματικούς τινας, *in Categor.* p. 4.

Epigramma in Platonis laudem. *Vita Ariſtot.* p. 5.

Epiſtolæ, *in Categor.* p. 4. συστατικαὶ ad Alexandrum Regem, *vita Ariſtot.* p. 6.

Liber

Liber περὶ ἑρμηνείας, non satis elaboratus, ὑπομνηματικώτερον b) βιβλίον, *de interpretat.* p. 92.

ὅτι οἱ πολλοὶ τῶν Δημοτέλους ἑταίρων (Rudemus, Phanias, Theophrastus, *in Categor.* p. 5.) καὶ ζῆλον ἐδίδασκεν ἄγειν ψυχῆς παιδαγωγίας, καὶ περὶ ἑρμηνείας, καὶ ἀναλυτικά, *ad Isagog.* p. 20.

Liber παιδαγωγίας, περὶ τῶν γενῶν τῶν μόνας παιδαγωγουμένων, *in Categor.* p. 8. scopus & usus libri p. 7.

In Ptolemæi Philadelphi Bibliotheca reperti XL. libri ἀναλυτικῶν *in Categor.* p. 6. & duo παιδαγωγῶν, *ibid.* in omnibus fere iidem, *id.* p. 8.

Aristotelis ὁμώνυμα προβλήματα, *Vita Aristot.* p. 4.

Physicæ Acroaseos libros quatuor postremos doctrinæ de motu impendit Aristoteles, *in Categor.* p. 89.

Aristotelis περὶ τὴν ποιητικὴν, *in Categor.* p. 4. περὶ ποιητικῶν καὶ πρὸς ποιητάς, *Vita Aristot.* p. 4.

Πολιτείας γνή, *id.* p. 7.

Aristotelis scripta undique diligenter & curiose conquirens largeque remunerans Ptolemæus Philadelphus Rex fecit ut sub illius nomine multa falso sint obtrusa, *in Categor.* p. 5.

Aristotelis domus, domus ἀναγνωστὸ dicta a Platone. *Vita Aristot.* p. 4.

Ἀριστοτέλεια ἑορτὴ celebrata a Stagiritis, *id.* p. 6.

Οἱ Ἀριστοτελικοί, *ad Isagog.* p. 32. b.

Alii Aristoteles, quorum συγγράμματα ad Stagiritam male relata, *in Categor.* p. 5.

Arius Patrensis, infra in Dularius.

[Atticus mos εἰς δημόσιον πλοῖον εἴσω ψηφίσματα εἰσφέρειν, *de interpretat.* pag. 21.

Βάθων ὁ Σελεύκου (leg. ὁ Σελευκεύς) *in Categor.* p. 4. Andronici Rhodii discipulus, id. p. 5.

Callimachi Epigramma in Cleombrotum, qui lecto Phædonis Platone se interemit, *ad Isagog.* p. 6. Vide & infra, Cyrenæus.

[Cnemone & Timone μισανθρωπότερον, *de interpret.* p. 50.

Cynici, *in Categor.* p. 3.

ὁ Κυρηναῖος (Callimachus) *de interpret.* p. 16.

Cyrenaici ab Aristippo *in Categor.* p. 3.

Οἱ Καμιροδονοί, *de interpret.* p. 11.

(a

b) Ammonius in Categor. P. 4. ὑπομνηματικὰ ἐκεῖνα καλεῖται, ἅτινα πρὸς εἰκαίαν ἀπαντησιν ὑπόμνησιν.

[ὁ μῦθος. ὁ περὶ Δαιδάλου ὅτι πτερωθεὶς ἐπετέρησεν ἑαυτὸν καὶ τὸν υἱὸν Ἰκαρον, *in Categor.* p. 57.
ὁ Ἀμμώνιος. τὸ περὶ λογικῆς φράσεως Ἰδέας βιβλίων συγγράμματα καὶ εἰσαγωγὰς καὶ ἐξηγήσεις, *de interpret.* p. 1.
Demosthenes. *de interpret.* pag. 22. 28. 115. ejus ἐνίοις λόγοις τῶν δημοσίων & ἐνδείκνυσθαι Φίλιππον, *in Categor.* p. 49.
Diodorus Dialecticus, *de interpret.* p. 16.
Dionysius (Thrax) Grammaticus) *de interpret.* p. 10. οἱ τὴν γραμματικὴν μεθόδευσαντες τέχνην, p. 19.
ὁ παλαιὸς Δυσδέκτος (interpreti Rasario Arius Pacensis) *de interpret.* p. 17.
ὁ Ἐλεάτης ξένος (apud Platonem Sophista) *de interpret.* p. 80. ὁ Ἐλεάτης τῆς σοφῆς, p. 81.
Epicurus (haud nominatus) perstringitur. *de interpret.* p. 58.
Epicurei ἰδιωταί. *in Categor.* p. 3.
Epigramma in Aristotelem, *vita Aristot.* p. 3.
Euclides ἐν τῷ τεσσαρακοστῷ ἑκτῷ αὐτοῦ θεωρήματι, *ad Isagog.* p. 48. b.
Eudemus, *in Categor.* p. 15. vide summa in Aristotele.
Euripides, (Phœnissis v. 1186.) *de interpret.* p. 8.
Eustathius (Aristotelis interpres) *in Categor.* p. 6.
Geometræ. *in Categ.* p. 43. 58. 87. 90. ὁ Γεωμέτρης (Euclides) id. p. 43. 66.
Heraclitus, *de interpret.* p. 15. 16. *in Categor.* p. 57. Pyrrhonis discipulus *in Categor.* p. 3.
Herminus, *de interpret.* p. 10. 23.
Herodianus *in Categor.* f. 82. ubi Etymologia ἕξις παρὰ τὸ ἔχεσθαι, a cohibendo.
Hesiodi versus, Αὐτὰρ ὁ πρῶτον μὲν ἀπείρονα πουλύν, *in Categor.* p. 67.
Hippocrates. *ad Isagog.* p. 76. b.
Homerus *de interpret.* p. 57. 80. 89. 115. *Vita Aristot.* pag. 7. *in Categor.* p. 62.
Homeri versus respiciuntur: *de interpret.* p. 1. 5. 19. 26. 34. 42. 43. 50. 58. 64. *ad Isagog.* p. 9. 64. 67. b. *in Categor.* p. 11. 16. 38. 82. ἡ μυθολογία πολλὴν ἐπιδέχεται καὶ θεῶν πολλὴν τὴν ἀπάτην, id. 54. b.
ὁ θεῖος Ἰάμβλιχος. *de interpret.* p. 87. ὁ μέγας Ἰάμβλιχος. ibid. οἱ ἧττον ἐμβριθέστερον λέγοντες, οἷος ἐστὶν Ἰάμβλιχος. in Categor. p. 6.
ejus ὑφηγήσεις oraculorum, *de interpret.* p. 59.
Isocrates *ad Isagog.* p. 13. b.
Megarici ab Euclide, *in Categor.* p. 3.

Νικοκλῆς ἢ Λυσίμαχος (titulus Orationis credo Isocratis) *de interpret.* p. 89.

Nicomachus Amyntæ Regis Medicus, Aristotelis Pater. *vita Aristot.* pag. 3.

Nicomachus Aristotelis filius, ad quem Nicomachea Pater scripsit, *id.*

Oracula, *de interpret.* p. 59. ἐπὶ καὶ ἔ συμφέροντος ἕνεκεν τῶν ἀκριβῶν παιδείαν ἀμφίβολοι διδοῦσι χρησμοὶ, τὴν Διάνοιαν αὐτῶν γυμνάζοντες, p. 60. Oraculo monitus Aristoteles ut se Philosophiæ daret *Vita Aristot.* p. 4. Aliud Oraculum, οἶδα δὲ ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν, *ad Isagog.* p. 58. ὑπερβάθμιον πόδα μὴ πέμπειν, *in Categor.* p. 5.

Parmenides, *de interpret.* p. 4. οὐχ ὁ ἔνδοξος Πλάτων μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐν τοῖς οἰκείοις ἔπεσιν, p. 58. ὁ μέγας Παρμενίδης, p. 59. ejus versus εἰ γὰρ ἓν μὴ ἐστὶ ἔσται ὁμῶς πᾶν, ἔστι ἢ μὴν, ibid.

Peripatetici, *in Categor.* p. 2. 3. 38. *de interpret.* p. 19. *ad Isagog.* p. 32. illorum ἀξιώματα, id. p. 69. Aristotelis discipuli Peripatetici e Lyceo, Xenocratis vero auditores Peripatetici ex Academia, p. 32. b. Πλάτων γυμνασίας ἕνεκεν περιπάτων ἐποιεῖτο τὰς πρὸς τὰς ἑταίρους συνουσίας, ὁ ἢ Ἀριστοτέλης Διαλεκτικὸν ἔσχε τὸν ἐκ τ' ἐνεργείας, ἤτοι τὸν ἐκ ἔ συμβεβηκότος ἐπιτηδείως, *in Categor.* p. 4.

Pindarus Thebanus. *ad Isagog.* p. 35.

Plato antea dictus Aristocles *de interpret.* p. 9. ab Aristotele per viginti annos auditus. *Vita Aristot.* p. 4. 5. 9.

Dialectica ejus ab Aristotelis longe diversa, *ad Isagog.* p. 25. b.

Plato citatur, *de interpret.* p. 12. 47. 66. *ad Isagog.* p. 5. 6. 12. b. 18. 26. 30. a. b. 31. 32. b. 36. b. *in Categor.* p. 3. 4. 11. 18. 21. 37. 39. 66. 78. 85.

Convivio, *de interpret.* p. 15.

Cratylo, *id.* p. 14. 15. 16. 18. 26. *ad Isagog.* p. 40.

Gorgia, *de interpret.* p. 21. 87. 88. 96. *in Categor.* p. 2. 4. 54.

De Legibus, *de interpret.* p. 4. 58.

Parmenide, *ad Isagog.* p. 32. *de interpret.* p. 38. *in Categor.* p. 2.

Phædone, ἢ περὶ ψυχῆς, *de interpret.* p. 87. 89. Supra in Callimacho.

Phædro, *de interpret.* p. 28. 112. *in Categor.* p. 2.

Philebo, *de interpret.* p. 28. 113.

De Rep. *id.* p. 6. 92. 109.

Sophista, *de interpret.* p. 18. 20. 21. 80. 81. 109. 113. *ad Isagog.* p. 57.

Theæteto, *in Categor.* p. 51.

Timæo, *id.* p. 28. *de interpret.* p. 34. 58. 59. *ad Isagog.* p. 48. b.
In Platonis laudem, Epigramma Aristotelis, *vita Aristot.* p. 5.
οἱ Πλατωνικοί, *ad Isagog.* p 30. *in Categor.* p. 38.
ὁ θεῖος Πλατῶν. *ad Isagog.* p. 11. b. *in Categor.* p. 5. 21.
Porphyrius Philosophus, *in Categor.* pag. 6. 20. *de interpret.* pag. 7. 14. 19. 21. 22. 24. 30. 32. 41. 42. 43. 48. 74. *in tuis introductionis. In Categor.* p. 19. Platonicus *ad Isagog.* p. 32. b. tamen in Isagoge de quinque vocibus non Platonica sed Aristotelica placita sequitur, *id.* p. 72. *in Categor.* p. 35. quia debet esse introductio ad Aristotelis Categorias. *ad Isagog.* p. 18. b. 32. b. 36. b. 70. 71. b. scripta ad discipulum Chrysaorium, & genuina esse cognoscitur ἀλλὰ τὸ Φοίνικος σαφῶς &c. *id* p. 16. b. 17. b.
Τμῆμα quintum libri Aristotelis οὐκ ἑρμηνείας interpretari omisit. *de interpret.* p. 108.
ἀπομνημονεύσαντος τῶν ἐξηγήσεων ἡμῶν διδασκάλου Πρόκλου καὶ Πλατωνικῶς ἀλλὰ χρῆ. *de interpret.* p. 5.
Protagoras Sophista, *in Categor.* p. 51.
Pyrrho, * auctor hæreseos ἐφεκτικῆς. *in Categor.* p. 3.
Pythagoras, *ad Isagog.* p. 9. a. b. 12. b.
ὁ Σάμιος ὁ τῷ Σωκράτει γνώριμος. *de interpret.* p. 88.
Socratis per tres annos discipulus Aristoteles, *vita Aristot.* p. 4. annos XVII. natus ad eum accessit, *id.* p. 9. Dictum ejus *Amicus Socrates, sed* φιλτάτη ἡ ἀλήθεια, *amica maxime veritas*, id. p. 5. Σωκράτης υἱὸς Σωφρονίσκου, Ἀθηναῖος, Φιλοσοφος, πρωγάσης, Φαλαικεὺς, γεγωνός, *ad Isagog.* p. 39. b. 61.
Speusippus Platonis successor, filius Potonæ, Platonis sororis, *Vita Aristot.* p. 6.
Stoici, *de interpret.* p. 1. 7. 19. contra eos disputatur Logicam non esse partem Philosophiæ, *in Categor.* p. 2.
ὁ μέγας Συριανός, *de interpret.* p. 60. 109.
Thales rationem eclipseos lunaris primus reperit. *in Categor.* p. 57. 59.
Theophrastus antea Tyrtamus, *de interpret.* p. 9. ἑταῖρος Aristotelis p. 69. citatur p. 28. 39. 69. 70. *in Categor.* p. 5. vide supra in Aristotele. Ejus patria Eresius ab Aristotele exempta periculo. *Vita Aristot.* p. 6.
Timæus, *de interpret.* p. 94. Vide supra in Platone.

alc

* Minor Pyrrhonis discipulus ab Ammonio ibidem dici Heraclitum, qui eum longe ætate antecesserit.

ὡς ὁ Τιμαῖος ἡμᾶς ἐδίδαξε, *de interpret.* p. 58. ὡς ἐν Τιμαίῳ παρειλήφαμεν. p. 59.

Xenocrates Platonis post Speusippum successor, *vita Aristot.* p. 6. ejus discipuli Ἀκαδημαϊκοί, *in Categor.* p. 3. περιπατητικοὶ ἐξ Ἀκαδημίας. *ad Isagog.* p. 32. b.

ἐξηγηταὶ οἱ ἀκριβέστεροι, *de interpret.* p. 72. τινὲς τῶν ἐξηγησαμένων, p. 76. οἱ πλεῖστοι ἐξηγητῶν & Ἀριστοτέλης, p. 93.

οἱ ἀφ' μυθολογίας ὡρμηθέντες ἡμῶν τὰς θεολογίας. *de interpret.* p. 16.

Versus Poëtæ, ἀλλὴ γὰ ἄλλῳ γλῶσσα, *de interpret.* p. 8. ἁπλῶς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ, *in Categor.* p. 22. πάϊς γὰ σείοιο πέδας πολυπίδακος Ἴδης. *in Categor.* p. 60. πάντα γὰ ποίη κεφαλὴ τοιαῖ δέ τε χεῖρες, ibid.

οἱ παλαιοί. *de interpret.* p. 8. 86. 89. *in Categor.* p. 52. 54. &c. ἐπὶ τῶν ὀνόμασι ἴσχυε & ἐναργέστερον (ἀπὸ τῆς ἀφῆς) οἱ παλαιοὶ μᾶλλον ἦλθον, *in Categor.* p. 16.

οἱ παλαιοί *ad Isagog.* p. 5. a. b.

οἱ φιλόσοφοι *in Categor.* p. 34.

De Philosophorum sectis locus insignis *in Categor.* p. 3. seq. de scientiarum generibus & disciplinarum p. 4.

XV. ALII, decem amplius, AMMONII scriptis clari,

1. Ammonius Ammonii F. Grammaticus, Alexandri discipulus, Alexandrinus & in Schola Aristarchi, paullo ante Augusti Imperium, successor, teste Suida. Hic videtur qui plus simplici vice allegatur in scholiis ad Pindarum & Aristophanem.

2. Ammonius λιθοτόμος laudatus Celso VII. 26. nescio an diversus ab Ammonio Chirurgo apud Aëtium plus semel allegato, & ab Ammonio cujus apud Paulum Æginetam mentio.

3. Ammonius Λαμπρεύς sive ut rectius in Scholiis ad Hermogenem p. 407. Λαμπρεύς, e Lampris Atticæ pago, allegatur ab altero de quo mox dicam Ammonio (qui de differentiis verborum scripsit) in βωμός. Ἀμμώνιος ὁ Λαμπρεὺς ἐν πρώτῳ περὶ θυσιῶν. Inscriptio integra operis fuit περὶ βωμῶν καὶ θυσιῶν, ut patet ex Harpocratione in Ἀμαζόνιον, & Athenæo XI. p. 476. Sed ab eodem Harpocratione in ἐσχάρα & in θολός (ubi quartum librum allegari videas) & laudato scholiorum ad Hermogenem loco tantum altera pars tituli extat περὶ βωμῶν.

μῶν. Idem Ammonius intelligitur a Suida in ἐχάφα, Harpocrationis vestigiis insistente. Idem quoque videtur qui scripsit περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑταιρίδων teste Athenæo XIII. p. 567. licet res non plane est explorata.

4. Ammonius Plutarchi præceptor, Athenis defunctus, de quo vide si placet supra hoc libro IV. c. XI. §. 1. & Jo. Rualdum in Plutarchi vita cap. 7. Hunc sæculo integro antiquiorem, male cum Ammonio Sacca confundunt Hadrianus Iunius ad Eunapium, Hendreichius in pandectis Brandenburgicis aliique.

5. Ammonius Peripateticus qui (φιλολογώτατος licet) nihil scripsit nisi quod amici causa poëmata quædam & declamationes misit in literas, teste Longino apud Porphyrium in Plotini vita c. 20. Idem est Ammonius ὁ ἀπὸ τῆς περιπάτου, quo πολυγραμματώτερον neminem noviſse se testatur Philostratus in Hippodromi vita lib. 2. Sophist. c. 27. §. 4. Sed diversus haud dubie ab Ammonio Plotini præceptore, quem Platonicis adscribit, & a Peripatetico clarissime distinguit Longinus loco laudato, ut Bælius V. C. in Lexico Historico pulchre etiam observavit, & Tillemontius T. 3. Memor. Eccleſiast. parte 2. p. 391. seq.

6. Ammonius Christianus Scriptor Monotessari Evangelici, (de quo dixi in Codice Apocrypho Novi Test. p. 378. seq.) & libri deperditi περὶ τῆς Μωϋσέως καὶ Ἰησοῦ συμφωνίας, quem memorat Eusebius VI. 19. Hist. atque *elegans opus* vocat Hieronymus de Script. Eccles. c. 55. diversus mihi videtur ab Ammonio Sacca Plotini præceptore. Nam Porphyrius apud Eusebium p. 220. diserte testatur hunc natum quidem & educatum a Christianis, simul ac autem Philosophiæ limen attingere potuit, statim πρὸς τὴν Ἕλλησι πολιτείαν hoc est ad Ethnicismum se contulisse. Huic accedit, quod non videtur credibile Plotinum per annos undecim Christiano homini tam familiariter fuisse adhæsurum, neque Christianum ei traditurum fuisse veluti arcana & ἀπόῤῥητα de dæmonibus dogmata, quæ Heren-

Herennius deinde & Origenes (diverſus ab Adamantio) libro de dæmonibus vulgarunt. Certe qui vitam Plotini a Porphyrio ſcriptam attente legerit, neutiquam aſſentietur Viris doctis qui Ammonium diſcipulis ſuis Plotino, Herennio, Origeni Religionis Chriſtianæ arcana ſub ſilentii fide communicaſſe *t*) ſcribunt, aut eos edocuiſſe, quod quicquid præclari in Græcorum Philoſophis continetur, multo prius traditum ſit a Prophetis, & longe pulchrius in ſacris Chriſtianorum libris contineatur. Itaque Euſebius duos Ammonios inter ſe confudit, & ſcriptoris Chriſtiani libros Ammonio Plotini præceptori, quem nihil ſcripſiſſe Longinus teſtatur, præter rem tribuit. Euſebii veſtigia non mirabitur lector, quod S. Hieronymus & alii magno numero ſunt inſecuti.

7. Ammonius Monachus Alexandrinus, qui ad Epiſcopatum cum trahi ſe videret, aurem ſibi amputavit teſte Socrate IV. 23. & Palladio in Hiſtoria Lauſiaca p. 27. ſeq. Huic Guil. Caveus V. C. veriſimili prorſus conjectura tribuit hiſtoriam de exciſione Monachorum Montis Sinai & Raithu A. C. 377. a Saracenis facta, quam ex Ægyptiaco verſam Græce a Johanne quodam presbytero, cum latina verſione & notis edidit Franciſcus Combefiſius in Actis Martyrum antiquis Pariſ. 1660. 8.

8. AMMONIUS Grammaticus, cujus & Helladii itidem Grammatici auditorem fuiſſe ſe (Ammonium vero πάππον Simie ſacerdotem) teſtatur Socrates Hiſtoriæ Eccleſiaſticæ ſcriptor. V. 16. narratque Alexandria eos profugiſſe in gravi illo tumultu qui accidit A. C. 389. ob everſa Theodoſii Imp. juſſu Ethnicorum templa. Extat hujus, ut ſuſpicor, Ammonii περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων, ſive de diſtinguendis vocabulis affinem ſignificationem habentibus liber Lexici more conſcriptus ordine Alphabetico, & primum Græce editus Venet. 1497. & cum Phrynicho, Moſchopulo & Thoma Magiſtro de Vocibus Atticis ad calcem dictionarii Græco Latini & Latino-Græci Venet. 1524. fol. apud Aldum: etiam Pariſ. 1521. Baſil. 1532. &c. deinde theſauro Græcæ linguæ H. Stephani ſubjectus A. 1572. ſubjunctusque itidem Scapulæ Lexico ſæpius edito, & a Bonav. Vulcanio inſertus theſauro utriusque linguæ, quo gloſſaria & veteres Grammatici de proprietate &

t) Vide ſupra hoc capite § VII.

differentiis Vocabulorum utriusque linguæ continentur, Lugd. Bat. 1600. fol. Etiamnum ope MSS. vel maxime indigere hunc librum notavit Io. Pearsonius parte 2. Vindiciarum Ignatii p. 151. ubi ex Codice Regis Angliæ bina loca supplet. Similem libellum *Ptolemæi Ascalonitæ* Ammonio etiam laudati, dabo infra ubi de Lexicis Græcis differam. *Herennii Philonis περὶ διαφόρων σημαινομένων* sive de differentiis vocabulorum per Alphabetum, in Codice 901. Regis Christianissimi extare scribit Labbeus Bibl. nova MSS. p. 103. & hoc ipsum quod Ammonio tribuitur, ad Herennium Philonem potius veluti auctorem referendum esse, Eustathii suffragio quibusdam videtur apud Leopardum IX. 19. & X. 6. emendationum. Idem audacter tanquam rem certam affirmat Menagius ad Laertii Anaximenem p. 72. Sed plerasque omnia Ptolemæi Ascalonitæ etiam, in isto Ammonii libello iisdem verbis leguntur, & verisimile est plures Grammaticos in hoc genere elaborasse, quanquam adhuc dum jejuna & tenuis admodum collectio ista esse videtur Gisberto Voëtio in Bibliotheca studiosi Theologiæ p. 373. adeoque perfectius quiddam in hoc genere ab aliquo viro docto exspectandum. Ammonii observationem de differentia inter Κύριον & ἀκριβὲς exhiberi ab Eustathio ad Odyss. Z. notat idem Pearsonius Commentario ad Symbolum Apostol. p. 257. sed Ammonii nomen apud Eustathium dissimulatur, qui illam forte in Herennii Philonis libro legerat. Ammonio Hermeæ F. (de quo jam dixi) adscribere aliquando libellum istum non dubitavit Jonsius p. 300. de scriptoribus Hist. Philosoph. quoniam scilicet ille Photio teste Cod. CCXLII. ἐγράψατο τὴν ἐπὶ στοιχεῖον ἐξήγησιν καὶ διορθώσεις τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως καθημένην τέχνην. Sed de Ammoniano quodam Grammatico Syriani propinquo id scribit pag. 552. Photius, ex quo repetit illud etiam Suidas in Ἀμμωνιανός, neque audiendus Langbænius qui Ammonium in Suidæ Codicibus reponere jubet. pag. 100. ad Longinum: videtur enim Ammonius Hermeæ ab Ammoniano illo diversus esse. Ammonii libello περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων in Codice 24. Regis Galliæ jungi testatur Labbeus ejusdem περὶ ἀκυρολογίας. Ammonius iste in voce Φαφυλὴν Heraclidem in testimonium citans, vocat ἡμέτερον.

τεων. Sed age aliorum etiam ſcriptorum Catalogum in hoc Ammonii libello allegatorum, cum doctiſſimi Viri, qui eum concinnavit, Bonav. Vulcanii & noſtris emendationibus quibusdam ſubjungamus.

INDEX AUTORUM QUI AB AMMONIO GRAMMATICO CITANTUR, ET INTERDUM REPREHENDUNTUR.

Inſertæ ſunt variorum locorum Emendationes.

Æſchylus ἐν Ἀμυμώνῃ. Voce γῆμαι. & voce θυμός.
Æſchines ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. Voce κάλης. & voce κιθαριστής. Voce μάγος.
Alexion ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Διδύμου συμμίκτων. Voce γέρων.
Alcman. Voce ἵππος.
Ammonius ὁ λαμπρεύς, ἐν πρώτῳ περὶ θυσιῶν. Voce βωμός.
Anacreon. Voce γῆμαι. & voce Λιγυβάπτης.
Antiphanes, ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς. Voce λυχνία.
Antiphon, ἐν ταῖς Φοινικίς. * Voce ἐνθύμημα.
Idem ἐν τῇ τέχνῃ. Voce σημεῖον.
Apollodorus ἐν ἐφέσει. Voce χρυσός.
Apollonides ὁ γραμματικὸς, ἐν ὑπομνήμασι περὶ ἀναβιβασθείσης ἐπιστολῆς Voce ὄφλειν.
Idem ἐν τῷ τρίτῳ περὶ καταψηφισμένων. Voce καταίκισις.
Archilochus, voce αἶνος. & voce ῥοδή.
Ariſtocles ὁ ῥόδιος, ἐν τῷ περὶ ποιητῶν. Voce ἐπαινέτης.
Ariſtonicus ἐν ὑπομνήμασι. Voce ὀλίγον.
Ariſton, περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ αὐξήσεως ἄχρι γήρως. Voce γέρων.
Ariſtophanes βαβυλωνίοις. Voce χόλικες.
Idem, voce ἀλαζών, & ἀρρωγῶν.
Idem, κόραις. Voce, διάφθαρσαι.
Idem, νεφέλαις, voce ἰδιάζει. & voce καταγώσματα. & voce κυπλάζω.

Idem

* Lege Φοινιξὶ.

Idem, δυσκόλῳ. Voce εὐθύς, & εὐρεῖν.
Idem, ψευδηρακλεῖ. Voce ἥς.
Idem, ἐν Ὑδρευσιαθήκῃ. Voce θύρα.
Idem, ἐν ἥρωϊ. Voce ἴωθ',
Idem, voce ἀπονηρέσθαι.
Idem, ὑποβολιμαίους. Voce λέμφος.
Idem, ἐν νομοθέταις. Voce λειχῆνα.
Idem, ἐν δακτυλίῳ. Voce παιδιστὴ, & voce πότος.
Idem, ἐν ἡνιόχῳ. Voce χαμαίζωσε.
Menandri locus emendatus, voce εὐθύς.
Ejusdem versus correctus, voce αὐτῷ & αὐθημερόν.
Ejusdem locus ἐν δακτυλίῳ correctus. Voce παιδίστρια.
Menarchus, ** ἐν τῇ κατ' Κλεομήδην. Voce ἐκμαζήσεις.
Mnaseon, * ἐν τοῖς περὶ τὸ Εὐρώπης. Voce Νηρεΐδες.
Neanthes, ὁ Κυζικηνὸς, ἐν τρίτῳ τῶν κατ' πόλιν. Voce βαρεῖς.
Nilus, voce πειρατής.
Philarchus, voce χλαμύς.
Philemon, ὁ ἀρχαιογράφος. Voce πανηγύρει.
Pindarus, voce δίσκος.
Plato, ἐν πρωταγόρᾳ. Voce δύναμις.
Idem, voce εὐφρανθήσεσθε. Voce ἴστε. Voce λαλεῖν. Voce πρώτους.
Idem, ἐν ἕκτῃ. Voce παίδευσις.
Plisthenis versus emendatus, voce βαμός.
Polemon, voce χλαμύς.
Ptolemæus, ἐν πρώτῳ περὶ ἡρώων βασιλέων.
Ptolemæus Ascalonites, voce τρίτος.
Ptolemæus, ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν ἐν ὁδοιπορίᾳ πραγμάτων. Voce σκοφλή.
Sappho, voce ἀβλία. & voce χλαῖνα. & χλαμύς.
Sapphus versus emendatus, voce ἀβλία.
Solon, ἐν τοῖς ἄξοσι. Voce εἰκεῖς.
Sophocles, ἐν χρύσῃ. Voce βαμός.
Idem, Τραχινίαις. Voce ἔνδον, reprehensus.
Idem, ἐν ἡλέκτρᾳ. Voce ἐνταυθοῖ.
Sophron, voce πῦς.
Theopompus, voce Ἀθηναιολιτευόντων, & voce ἱερά.

Thu-

** Lege *Dinarchus*.
* Lege *Mnaseus*.

Thucydides, voce ἀγχιβλῶ, & voce συγγραφεύς, & voce ταξιῶ, & voce φαίελλος.
Tryphon, ἐν πάσῃ τῇ λέξει. Voce διπλοῦς. Voce χλαῖνα.
Idem, ἐν δευτέρῳ περὶ ἀτλησίας πραγμάτων. Voce ἐξαυτίκα.
Idem, voce θαλαμεύς. Voce μυστήρ.
Idem, voce κάπρος reprehensus.
Idem, voce τελετής.
Idem, voce ψιλὴ προσῳδία.
Xenophon, ἐν τῇ ἀναβάσει. Voce ἀπαράσκευος.
Idem, ἐν οἰκονομικῷ. Voce ξυστός. Voce χλαῖνα.
Zenodotus reprehensus, voce ἰθέν.

AMMONII VARII,

9. Ammonius Poëta, qui de Gainæ Gothi tyrannide ab Arcadio Imp. oppressa carmen composuit & A. C. 438. recitavit coram Theodosio juniore, & ipsi vehementer est probatus teste Socrate VI. 6. Hist. tripartita X. 6. Nicephor. XIII. 6.

10. Ammonius Ecclesiæ Alexandrinæ presbyter & Oeconomus, qui A. C. 458. subscripsit Epistolæ Episcoporum Ægypti ad Leonem Imp. pro defensione Concilii Chalcedonensis. Hic est Ammonius presbyter de quo hæc ex Mich. Glycæ Epistola 56. affert Allatius de libris Ecclesiasticis Græcorum p. 725. ἐκτίθεσθαι δὲ ταῦτα καὶ ὁ πρεσβύτερος Ἀμμώνιος λέγων ὅτι ἐξ ἀρχῆς παρελήφθη εἰς ἄδην αἰωνίαν πᾶσαι αἱ ψυχαὶ πλὴν ἢ ἐξ ἁπάντων τῶν δεήσεων ἀπελύθησαν. Idem esse videtur Francisco Combefisio in Bibl. Concionatoria, cujus multæ in Catenis ad N. T. (Johannem præsertim) occurrunt symbolæ, in quibus Cyrillum ac Chrysostomum videtur sublegisse. Conser etiam Rich. Simonis lib. 3. Hist. Criticæ N. T. p. 410. Anastasio Sinaitæ in Hodego p. 278. dicitur ὁ περὶ πάντα πολυπειρότατος τῶν ἐξηγητῶν Ἀμμώνιος ὁ Ἀλεξανδρεύς, & contra Julianum Halicarnasseum Eutychianæ hæreseos antesignanum scripsisse cognoscitur etiam ex p. 266. Atque p. 284. ante verba ἔστι γὰρ τὸ παρ' αὐτοῖς τοῖς τὰ σωφρόνα χαλκηδόνα ἐκτιμεμφομένοις, in MS. Cæsareo CCCVI. teste Nesselio legitur: Ἀμμωνίου πρεσβυτέρου Ἀλεξανδρείας ἐκ τῶν πρὸς τὰ αἱρέσεως Εὐτυχοῦς καὶ Διοσκόρου. Eundem esse putat doctissimus Caveus, qui in Nicetæ Catena in Psal-

Timæo, *id.* p. 28. *de interpret.* p. 34. 58. 59. *ad Isagog.* p. 48. b.
In Platonis laudem, Epigramma Aristotelis, *vita Aristot.* p. 5.
οἱ Πλατωνικοί, *ad Isagog.* p 30. *in Categor.* p. 38.
ὁ θεῖος Πλατωνικός. *ad Isagog.* p. 11. b. *in Categor.* p. 5. 21.
Porphyrius Philosophus, *in Categor.* pag. 6. 20. *de interpret.* pag. 7. 14. 19. 21. 22. 24. 30. 32. 41. 42. 43. 48. 74. ἐν ταῖς εἰσαγωγαῖς. *in Categor.* p. 19. Platonicus *ad Isagog.* p. 32. b. tamen in Isagoge de quinque vocibus non Platonica sed Aristotelica placita sequitur, *id.* p. 72. *in Categor.* p. 35. quia debet esse introductio ad Aristotelis Categorias. *ad Isagog.* p. 18. b. 32. b. 36. b. 70. 71. b. scripta ad discipulum Chrysaorium, & genuina esse cognoscitur ἀφ' τὸ φρόνιμος σαφῆς &c. *id* p. 16. b. 17. b.
Τμῆμα quintum libri Aristotelis οὐσίας ἑρμηνείας interpretari omisit. *de interpret.* p. 108.
ἀπομνημονεύσασθαι τῶν ἐξηγήσεων τῶν θείων ἡμῶν διδασκάλων Πρόκλου καὶ Πλατωνικῆς ἀφορμῆς. *de interpret.* p. 5.
Protagoras Sophista, *in Categor.* p. 51.
Pyrrho, * auctor hæreseos σκεπτικῆς. *in Categor.* p. 3.
Pythagoras, *ad Isagog.* p. 9. a. b. 12. b.
ὁ Σίμων ὁ τῷ Σωκράτει γνώριμος. *de interpret.* p. 88.
Socratis per tres annos discipulus Aristoteles, *vita Aristot.* p. 4. annos XVII. natus ad eum accessit, *id.* p. 9. Dictum ejus *Amicus Socrates, sed* φιλτάτη ἀλήθεια, *amica maxime veritas*, id. p. 5. Σωκράτης υἱὸς Σωφρονίσκου, Ἀθηναῖος, φιλόσοφος, στρογγύλος, φαλακρὸς, γυμνός, *ad Isagog.* p. 39. b. 61.
Speusippus Platonis successor, filius Potonæ, Platonis sororis, *Vita Aristot.* p. 6.
Stoici, *de interpret.* p. 1. 7. 19. contra eos disputatur Logicam non esse partem Philosophiæ, *in Categor.* p. 2.
ὁ μέγας Συριανός, *de interpret.* p. 60. 109.
Thales rationem eclipseos lunaris primus reperit. *in Categor.* p. 57. 59.
Theophrastus antea Tyrtamus, *de interpret.* p. 9. ἑταῖρος Aristotelis p. 69. citatur p. 28. 39. 69. 70. *in Categor.* p. 5. vide supra in Aristotele. Ejus patria Eresius ab Aristotele exemta periculo. *Vita Aristot.* p. 6.
Timæus, *de interpret.* p. 94. Vide supra in Platone.

alc

* Minor Pyrrhonis discipulus ab Ammonio ibidem dicti Heraclitum, qui eum longe ætate antecessit.

ὡς ὁ Τιμαῖος ἡμᾶς ἐδίδαξε, *de interpret.* p. 58. ὡς ἐν Τιμαίῳ παρειλήφαμεν. p. 59.

Xenocrates Platonis poſt Speuſippum ſucceſſor, *vita Ariſtot.* p. 6. ejus diſcipuli Ἀκαδημαικοί, *in Categor.* p. 3. περιπατητικοὶ ἐξ Ἀκαδημίας. *ad Iſagog.* p. 32. b.

ἐξηγητῶν οἱ ἀμφίσταροι, *de interpret.* p. 72. τοὺς τῶν ἐξηγητικῶν, p. 76. οἱ πλεῖστοι ἐξηγητῶν ἢ Ἀμμωνίου, p. 93.

οἱ ἀφ' ὧν μυθολογίας τοῦ λόγου ἡμῖν τὰς θεολογίας. *de interpret.* p. 16.

Verſus Poëtæ, ἀλλὰ γὰρ ἄλλῳ γλῶσσα, *de interpret.* p. 8. ἁπλῶς ὁ μῦθος ψεύδους ἀλλ' οὐκ ἀληθείας ἄφυ, *in Categor.* p. 22. πάσης γὰρ εἰσίσης πόδες πολυπίδακος Ἴδης. *in Categor.* p. 60. πόλυ γὰρ πολὺ κεφαλὴ τοιαῦ δέ τε χεῖρες, ibid.

οἱ παλαιοί, *de interpret.* p. 8. 86. 89. *in Categor.* p. 52. 54. &c. ὃ δὴ ἐν ὀνόμῳ ἴσχει ἢ ἑναρέτιν (ἀπὸ τοῦ ἀρέσης) οἱ παλαιοὶ μόμ ηὖλαι, *in Categor.* p. 16.

οἱ πυθαγόραι *ad Iſagog.* p. 5. a. b.

οἱ φιλόσοφοι *in Categor.* p. 34.

De Philoſophorum ſectis locus inſignis *in Categor.* p. 3. ſeq. de ſcientiarum generibus & diſciplinarum p. 4.

XV. ALII, decem amplius, AMMONII ſcriptis clari.

1. Ammonius Ammonii F. Grammaticus, Alexandri diſcipulus, Alexandrinus & in Schola Ariſtarchi, paullo ante Auguſti Imperium, ſucceſſor, teſte Suida. Hic videtur qui plus ſimplici vice allegatur in ſcholiis ad Pindarum & Ariſtophanem.

2. Ammonius λιθοτόμος laudatus Celſo VII. 26. neſcio an diverſus ab Ammonio Chirurgo apud Aëtium plus ſemel allegato, & ab Ammonio cujus apud Paulum Æginetam mentio.

3. Ammonius Λαμπρεώς ſive ut rectius in Scholiis ad Hermogenem p. 407. Λαμπρεύς, e Lampris Atticæ pago, allegatur ab altero de quo mox dicam Ammonio (qui de differentiis verborum ſcripſit) in βωμός. Ἀμμώνιος ὁ Λαμπρεὺς ἐν πρώτῳ περὶ θυσιῶν. Inſcriptio integra operis fuit περὶ βωμῶν καὶ θυσιῶν, ut patet ex Harpocratione in Ἀμαζόνιον, & Athenæo XI. p. 476. Sed ab eodem Harpocratione in ἐχάρα & in θολὸς (ubi quartum librum allegari videas) & laudato ſcholiorum ad Hermogenem loco tantum altera pars tituli extat περὶ βω-

pos citatur sub nomine Ammonii junioris, & ex cujus ἐφοδείᾳ τῶν πράξεων fragmentum MS. memorat Lambecius lib. V. p. 154. Commentarium hujus Ammonii, probatissimi Ecclesiæ Alexandrinæ ἐξηγητοῦ, in Hexaëmeron e SS. Patrum & Cyrilli maxime scriptis concinnatum laudat idem Anastasius præfatione Anagogicarum suarum in Hexaëmeron contemplationum.

Fuere & alii quidam Ammonii, ut:

Ammonius Anastasius, Grammaticus Pictaviorum, ab Ausonio celebratus.

Ammonius Episcopus ab Arianis in exilium pulsus teste S. Athanasio in Apologia ab Imp. Constantium Tom. I. p. 705.

Ammonius Episcopus *a*) ab Heraclæ Patriarcha Alexandrino constitutus, sed religionis desertor, cujus mentio apud Eutychium T. I. Annal. p. 332.

Ammonius Martyr sub Diocletiano, memoratus Eusebio VIII. 13. Hist. p. 308. ut alios hujus nominis in Martyrologiis laudatos omittam. Acta passionis Ammonii spuria esse docet Jac. Basnage V. C. in Epistola de syntagmate fidei S. Athanasio tributa pag. 142.

a) Feldepus in Originibus Ecclesiæ Alexandrinæ pag. 147. hunc Ammonium eundem facit cum Ammonio Sacca Plotini præceptore, sed merito diversus ab illa sententia abit Tillemontius, Memor. Histor. Eccles. Tom. 3. part. 2. pag. 392.

CAPUT XXVII.

DE PORPHYRIO

Philosopho.

Porphyrii ætas. 1. Scripta edita. 2. inedita. 3. deperdita. 4. Index Autorum in scriptis Porphyrii editis allegatorum. 5. Lucæ Holstenii libellus de Vita & scriptis Porphyrii.

I. POR-

I.

PORPHYRIUS Bataneotes Tyrius a) fuit, patrio nomine *Malchus* Syrorum lingua appellatus, discipulus Longini primum Athenis, eruditissimi usque quaque viri: tum triginta annos natus ab A. C. 263. Romæ auditer Philosophi Plotini, cujus vitam scripsit, sed & de seipso multa simul in eadem retulit. Porphyrii vitam composuit e veteribus *Eunapius*, ad quem nonnulla annotavi: e recentibus præter *Lucam Holstenium* libello de vita & scriptis Porphyrii (qui integer huic capiti subjunctus est) Sam. Basnagius V. C. T. 2. Annalium ad A. C. 278. & Tillemontius T. IV. Historiæ Imperatorum p. 107. seq. Natus est Anno 12. Alex. Severi, Imp. CHRISTI 233. Obiit Romæ septuagenario ut videtur major, postremis annis Diocletiani Imp. Nam in vita Plotini c. 23. memorat quid sibi duodeseptuaginta annos nato acciderit, quomodo scilicet divinam lucem sibi modo quodam sensum omnem & intellectum supergredientem perceperit affulgentem. Multa ejus loca præparationi suæ Evangelicæ inseruit suppar illi Eusebius, qui III. 6. ita de eo scribit: *Μάλιστα Φιλοσόφων ἔτυχε τῶν καθ' ἡμᾶς δοκεῖ τε δαίμοσι τε εἰς ὅσον θεοῖς ὁμιλητέον, ὑπέρθεσθαι πρεσβεύσας, καὶ πολλῷ μᾶλλον τὰ παρ' ἐκείνων ἀκριβέστερον διηρευνηκώς.* & V. 14. *ὁ γενναῖος Ἕλλην φιλόσοφος, ὁ θαυμαστὸς θεολόγος, ὁ τῶν ἀποῤῥήτων μύστης* &c. Cyrillo I. in

a) Quoniam Porphyrius dicitur Bataneotes dicitur non modo a S. Hieronymo præf. Epistolæ ad Galatas, sed etiam a S. Chrysostomo homil. VI. in I. ad Corinth. p. 58. suspicor patriam veram ejus fuisse Bataneam oppidum Syriæ de quo Stephanus Byz. Tyriorum fortasse Coloniam, unde Porphyrius maluit Tyrium se appellare, ut in vita Plotini c. 7. Novi quidem viros doctos esse qui Bataneoten dictum putent, quod instar taurorum *Βοτανειτῶν* Psal. XXII. 22. petulen impetu nomen CHRISTI & fidem nostram invaserit. Confer si placet Steph. Lemonium ad Varia sacra p. 607. Tan. Faberum lib. I. Epist. p. 216. Jonsium III. 15. & Joachimum Kühnium *τὸν μακαρίτην*, Augustinæ suæ nuper deum in pentade I. quæst. philolog. 5. Sic Julianus Imperator *καισάρεως* dicitur Tzetzæ Chil. XIII. v. 546. Paullo crassius tamen id mihi videtur, perinde ut altera, erudita licet Sirmondi conjectura, qui *Βαλανεώτην* legebat, hoc est *πτερίσεγον* & *πολυπράγμονα*, in Epistola ad Holstenium T. 4. Opp. p. 656. Itaque nec Holstenio ipsi illa satis se probavit, ut testatum reliquit c. 5. vitæ Porphyrii. Cui Græco nomini quod pro Syrorum Malcho ipsi impositum a Longino est, apud Latinos respondet *Purpureus* appellatio, quo nomine apud Livium est I. Furius Purpureo XXVII. 2. &c.

Julian. pag. 19. dicitur ἐπὶ παιδείᾳ κοσμικῇ δόξαν ἔχων παρ' Ἕλλησι μὴ ἀγαπητῇ. Quam eruditus vero disertusque fuit, tam parum sibi constans, ut Georgius Pisides de eo canit v. 1045.

Τῷ Πορφυρίῳ γλῶσσα μὲν τεθηγμένη,
Γνώμη δ' Φύσις ἀσκητὴν ἀθυμοῦσα.

Sane in posterioribus scriptis suis multa tradidit (teste *b*) Eunapio) prioribus suis ingenii monumentis repugnantia. Licet quoque fuisset primitus Christianus, ut Socrates III. 23. pag. 200. testatur, & Augustinus X. 28. de C. D. inquit: acerbus tamen postea ac vehemens sacræ religionis nostræ evasit hostis & insectator, unde τὰ καθ' ἡμῶν ἀθεοσοφίας παίδων eidem Cyrillo audis lib. 3. p. 87. Ex discipulis ejus celeberrimus fuit Jamblichus, de quo infra dicturus sum. De Theodoro Asinensi & aliis qui ex Porphyrii schola prodiere, vide si placet Holstenium capite VI. De Optatiano Porphyrio, quem cum nostro quidam male confuderunt, dixi in Bibliotheca Latina.

II. SCRIPTA PORPHYRII, quæ exstant.

Πυθαγόρου βίος. *Pythagoræ vita*, sed initio & extrema parte mutila; & forte fragmentum ex Porphyrii libro I. Historiæ Philosoph. in quo de Pythagora egisse Porphyrium testatur Cyrillus IX. contra Julian. p. 300. ubi locus de Pythagoræ symbolis, qui in vita non extat. Vide & lib. III. pag. 87. Ex hac Jamblichus pleraque ad verbum in suam Pythagoræ vitam transtulit. Editionem libri Porphyrii meditatus fuerat *Joh. Wowerius*, ut testatur c. 28. Polymathiæ p. 335. MStum Codicem ad Velserum miserat Joh. Vincentius Pinellus, teste Hœschelio p. 985. ad Photium. Primus edidit Græce, duobus ante obitum Wowerii annis *Conradus Rittershusius*, Altdorfii 1610. 8. sine versione at cum notis, in quibus accuratam diligentiam laudat Holstenius p. 77. etsi leves illæ vocantur Jonsio p. 287. de scriptoribus Hist. Philos. *Mihi* nomen in MSto

b) Eunapius p. 21. Φοινίκῃ δ' ἀφικόμενος εἰς γῆρας βαθύ. Πολλὰς γοῦν τοῖς ἤδη πεπραγματευμένοις θεωρίας ἀναίτιας καταλέλοιπε, περὶ ὧν οὐκ ἔστιν ὅτῳ οὐ δοξάζειν, ἢ ὅτι πρείττων ἕτερος ἀδόξαζος.

MSto Codice ſuo reperit Rittershuſius, & ſub *Malchi* nomine libellum edidit, non ſane Malchi Philadelphienſis, cui e Rittershuſii conjectura tribuitur in Hydei Catalogo Bibl. Bodlejanæ, ſed Malchi Tyrii, quem Græco nomine *βασιλέα* & *Πορφύριον* dictum eſſe jam obſervavi. Non adſpernenda autem mihi videtur viri docti conjectura, qui Malchi nomen a librariis præfixum exiſtimat, ut eo magis liber in manus hominum iret, cum Porphyrii ſcripta Chriſtianorum Imperatorum edictis graviſſime prohibita eſſent. Latine vertit vitam Pythagoræ a Porphyrio ſcriptam *Johannes Donatus Ferrarius*, Mediolani 1629. 8. Anno poſt, vir doctiſſimus *Lucas Holſtenius* Græce a ſe recenſitam cum Latina ſua verſione & notis pereruditis, ſed exiguam duntaxat partem libri illuſtrantibus (in pagina 17. enim ſubſiſtunt, auctore per iter in ultimam usque ut ait Sarmatiam ſuſcipiendum impedito) vulgavit Romæ 1630. 8. Repetita dehinc editio iſta Græcolat. Cantabrig. 1655. 8. adjunctis Arriani diſſertationibus Epicteteis & opere Porphyrii *περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων*. Etiam Jamblicho de vita Pythagoræ nova cura a ſe expolito eruditiſſimus Vir Ludolphus Kuſterus Porphyrium ex Holſtenii editione, adjunctis Rittershuſii notis, ſubjunxit Amſt. 1707. 4. Transtulit etiam Vitam Pythagoræ a Porphyrio ſcriptam *Andreas Schottus*, cujus verſio latina MS. fuit in Bibliotheca Nic. Heinſii. Vide Catalogum ejus Bibl. parte 1. p. 253.

2. Περὶ Πλωτίνου βίου καὶ τῆς τάξεως τῶν βιβλίων αὐτοῦ, *De vita Plotini, & ordine Scriptorum ejus* liber, ſcriptus a Porphyrio circa annum ætatis LXX. ut e capite 32. colligas. Eunapio memoratus & Theodulo ſive Thomæ Magiſtro in Epiſtola ad Johannem Philoſophum ap. Cangium Appendice ad gloſſar. Græc. p. 5. in *ἀγγελικὸς βίος*. Plotini Enneadibus præmittitur, in Latinis & GræcoLatinis editionibus, quas ſi placet ſuperiore capite recenſitas vide, ubi & illam ipſam vitam integram cum Marſilii Ficini verſione & notis meis brevibus exhibui. MSta extat in Bibl. Auguſtæ Vindelicorum. Nam in Antonii Reiſeri *Σταφυλῖτα* Catalogo librorum illius Bibliothecæ pag. 73. ubi memoratur Porphyrii Oratio de Vita Platonis & diſpoſitione librorum ejus, legendum *Λόγος* ſive liber de vita Plotini.

3. Περὶ

3. Περὶ ἀποχῆς τῶν ἐμψύχων, *de abstinentia ab esu animantium* ad Firmum Castricium * condiscipulum & amicum suum, libri IV. quibus excutit rationes Heraclidis Pontici, Hermachi Epicurei, aliorumque Peripatenicorum, Stoicorum & Epicureorum, singillatim Claudii Neapolitani in libro quem adversus eos qui a carnium esu abstinent scripserat. Primus illos *Graece* e Codice Mediceo edidit *Petrus Victorius*, præmissos Michaelis Ephesii Scholiis in IV. libros Aristotelis de partibus animalium & subjecta Porphyrii vita ab Eunapio scripta. Florent. 1548. fol. *Latine* primus circa idem tempus nec infeliciter vertit vir doctus *Jo. Bernardus Felicianus*, & præmissa ad Aloisium Michaelium præfatione latine edidit Venet. 1547. 4. apud Joannem Gryphium. Rarius obvia est hæc interpretatio, & neutri interpretum qui postea libros hos latine verterunt visa, non *Francisco de Fogerolles* consiliario & Medico Regio, qui cum versione sua longe infra priorem subsidente, illos Græce & Latine edidit Lugd. 1620. 8. Neque *Johannis Valentini* cujus melior interpretatio & emendationes adjunctæ sunt in editione Græco-Latina librorum Porphyrianorum Cantabrigiensi A. 1655. 8. Argumenta autem quæ libris & sectionibus singulis ibi præmittuntur, Fogerolliana sunt, qui etiam fuerit auctor carmen Heroicum de Apochis Pythagoricis, & dissertationes quasdam de Virtutum mediocritate, Virtutibus Heroicis & abstinentia Christiana præmisit. *Gallice* libros Porphyrii vertit *Philippus Jacobus Maussacus*. Paris. 1622. 8. Editionem Porphyrii περὶ ἀποχῆς τῶν ἐμψύχων ad MSS. Codices paravit olim etiam David Hœschelius, ut cognoscitur ex ejus litteris ad Joh. Kirchmannum, post Gudianas p. 187. Codex MS. hujus operis, Eusebio IX. præparat. Theodorito VII. & IX. Therapevt. Cyrillo contra Julian.

* Eum Porphyrius in vita Plotini cap. 7. laudat his verbis, ubi Plotinum in ejus prædio ad sextum lapidem ante Minturnas in Campania, versatum refert: Καὶ εἶναι ὁ Φίερι ὁ καλούμενος, ἀνδρῶν τῶν καθ' ἡμᾶς φιλοκαλώτατος γεγονώς, καὶ τότε Πλωτῖνον σεβόμενος, καὶ τῷ Ἀμελίῳ οἷα οἰκείτης ἀγαθὸς ἐν πᾶσιν ὑπηρετούμενος, καὶ Πορφυρίῳ ἐμοὶ οἷα γνησίῳ ἀδελφῷ ἐν πᾶσι προσέχοντι. Ibidem politicam vitam amplexum sive ad Remp. accessisse testatur.

Julian. IV. & IX. p. 310. X. p. 348. Hieronymo, Stobæo & aliis veteribus lecti, extat quoque Lipsiæ in Bibl. Paulina.

4. *Epistola ad Anebonem Ægyptium*, πρὸς Ἀνεβὼ τὸν Αἰγύπτιον, ex qua loca ampla servavit Eusebius in præparat. Evangelica lib. III. p. 92. 97. 98. & lib. V. p. 192. 197—199. XIV. p. 741. & Theodoritus I. Therapevt. p. 11. & lib. 3. p. 47. 48. Vide & S. Augustinum X. 11. de Civ. DEI. Quæstiones & dubia continet de Diis, dæmonibus eorumque natura & colendi eos atque illos accedendi ratione, ad quam respondet, & Porphyrii sæpe ipsius scitis dubitationes solvit sub *Abammonis* nomine delitescens *Iamblichus*, de cujus libro de mysteriis Ægyptiorum dicturus infra sim c. XXVIII. §. 2. Huic Epistolam istam cum Latina versione sua præmittens Vir præstantissimus Thomas Galeus, Oxon 1678. fol. negat se illam satis integram potuisse in lucem proferre, sed *scio me*, inquit, *non Porphyrium sed Absyrtum aut Hippolytum aliquem tibi ponere.*

5. Πρὸς τὰ νοητὰ ἀφορμαί, *Sententia ad intelligibilia ducentes*, magnam partem è Plotino excerptæ, ac velut introductio quædam ad Plotini scripta. *Latine* ex *Marsilii Ficini* versione sæpius prodierunt cum Jamblicho de Mysteriis Ægyptior. & aliis scriptis pluribus, etiam inter Ficini opera T. 2. p. 870. seq. Paris. 1641. fol. Græce viderunt lucem subjectæ libris Porphyrii περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων, Florent. 1548. fol. *Græce* vero & *Latine* ad calcem eorundem librorum, cum versione Franciſci de Fogerolles Lugd. 1620. 8. & cum versione meliori, *Lucæ Holstenii*, auctiores sex capitibus è Bibl. Vaticanæ Codicibus post vitam Pythagoræ à Porphyrio scriptam, Rom. 1630. 8. & Cantabrig. 1655. 8. In hac Holsteniana editione pro XXXIX. sunt capita sententiarum XLV.

6. Ὁμηρικὰ ζητήματα, *Homerica quæstiones XXXII.* ad Anatolium, quas cum libello de antro Nympharum Græce post editionem Rom. 1517. 4. Leoni X. dicatam, edidit Andreas Asulanus Venet. 1521. 8. qui in præfat. *hunc*, inquit, *ex antiquis exceptum exemplaribus & solerti nostra, ut vides, repurgatum opera, tibi Lector nunc damus, daturi propediem & Didymum & Aristarchum, & quosquos alios Homeri optimos interpretes eximiis librorum sepulchris eximere poterimus.* Uterque Porphyrii libellus subjunctus scholiis minoribus in Homerum (quæ Didymo vulgo tribuuntur) in edit. Argentoratensi 1539. 8. & ad calcem

Homeri cum iisdem ſcholiis excuſi Græce Baſil. 1551. 4. edente Joach. Camerario & Jacobo Micyllo. Has quæſtiones latine vertiſſe ſe teſtatur Geſnerus epiſtola de ſcriptis à ſe editis p. 22. Sed edita non eſt, ejus, quod ſciam, interpretatio.

7. *Moralis interpretatio errorum Ulyſſis*, ἐκ τῶν ὁμηρικῶν διηγήσεις εἰς τὰς καθ' Ὅμηρον πλάνας ἢ ὀδυσσέως μυθικὴ ἱστορία ἠθικωτέρας φιλοσοφηθεῖσα ſine nomine auctoris edita Græce Hagenoæ per Obſopœum An. 1531. 8. & latine *Conrado Geſnero* interprete, Tiguri 1542. 8. ac denique Græce & Latine cum notis *Jo. Columbi*, Aboæ A. 1678. 8. ad Porphyrium auctorem à quibusdam refertur.

8. *De Antro Nympharum* * (Odyſſ. XIII.) περὶ τοῦ ἐν ὀδυσσείᾳ, τῶν νυμφῶν ἄντρου, allegorica & Philoſophica commentatio, Græce ſæpius edita cum Homericis Porphyrii quæſtionibus, & cum Latina verſione *Lucæ Holſtenii*, ſubjuncta vitæ Pythagoræ ab eodem Porphyrio ſcriptæ, cujus utriusque libri editiones jam recenſui. Vertit etiam *Geſnerus* & Latine edidit Tiguri 1542. 8.

9. Fragmentum ex libro *de Styge*, (ad illuſtranda loca Homeri Iliad. ὁ & Odyſſ. ε) ſervatum à Stobæo in Eclog. Phyſ. p. 129. ſeq. Antwerp. 1575. fol. & ex integriore Codice Antonii Auguſtini deſcriptum ab Andrea Schotto lib. V. humanar. Obſervationum Hanov. 1615. 4. Holſtenius inde Rom. 1630. 8. ex MS. Vaticano emendatum ac ſuppletum cum ſua verſione ſubjunxit Porphyrii ſcripto de antro Nympharum, de quo jam dixi, atque inde A. 1655. 8. recuſum etiam Cantabrigiæ eſt ex editione Holſteniana, cujus immemor Jacobus Tollius V. C. idem fragmentum ex Schotti editione etſi multis mendis inquinata vertit, & latine cum obſervationibus ſuis inſeruit capiti duodetrigeſimo Fortuitorum, Amſt. 1687. 8. p. 230. ſeq.

10. Εἰσαγωγὴ * ſive libellus περὶ τῶν πέντε φωνῶν. De quinque vocibus ſive Prædicabilibus *Iſagoge* in Sicilia à Porphyrio compoſita ad *Chryſaorium* diſcipulum, quæ cum Organo Ariſtotelis ſæpiſſime edita eſt Græce & Latine, eidemque præmittitur

* Confer præter interpretes Homeri Macrobium lib. I. in ſomnium Scipionis c. 12. Petrum Petitum de Sybilla II. 10. Mottenum Vayerum in Hexaemero ruſtico die IV.

* Qui εἰσαγωγὴν εἰς τὰς Ἀριστοτέλους κατηγορίας inſcribunt, verum quidem dicunt, ſed alium quam auctor apponunt titulum. Vide Ammonium p. 18.

tur, ut dixi lib. III. c. IV. post num. 5. E Græcis veteribus exstant in hanc Isagogen Commentarius *Ammonii Hermeæ* quibus permixta *Joh. Philoponi* Scholia. Vide Holstenium in Porphyrii vita c. 7. & quæ supra de Ammonio dixi. Prætereo Epitomas editas *Georgii Pachymeris* & *Mich. Pselli*, & ineditam *Neophyti*, de qua Lambecius lib. VII. pag. 256. tum *Georgii Scholarii* ac *Dabidis* cujusdam scholia, nondum credo in lucem edita, & *Nicephori Blemmidæ* disquisitionem plus simplici vice vulgatam, quod nec plura ** nec pauciora sint prædicabilia quam quinque.

Latine vertit Isagogen Porphyrii, *Victorinus* Rhetor & Menantio inscripsit. Memorat Isidorus II. 25. Origg. In Victorini interpretationem exstat commentarius *Boëthii* ad Fabium, in libros 2. divisus, quo subinde Victorinum reprehendit. Exstat & alter Boëthii commentarius in suam ipsius versionem libri Porphyriani, quam simplicem magis & verbum verbo expressam composuit, libris quinque. Ex Arabibus eundem Porphyrii librum *Averroes* illustravit. Memorat & Herbelotus in Bibl. Orientali p. 501. voce *Issagogi* extare Arabice prosa & versibus, & commentario illustratum. E recentioribus *Januarius Manetius* Florentinus, ut alios quamplurimos in præsenti mittam. Primus Græce edidit Aldus una cum Aristotelis libris Logicis Venet. 1495. fol.

II. *In Categorias* Aristotelis explanationem *κατὰ πύσιν καὶ ἀπόκρισιν*, *per interrogationem & responsionem*, memorat Simplicius in Categorias pag. 3. *Latine* vertit *Johannes Bernardus Felicianus*, cujus interpretatio Johanni Casæ Archi-Episcopo Beneventano, Pontificis Max. apud Venetos Legato inscripta lucem vidit Venet. 1546. fol. apud Hieron. Scotum, & 1566. fol. subjunctis itidem Latine *Dexippi* * qui Jamblichi discipulus fuit, in prædicamenta libris tribus quæstionum. *Græca* hujus explanationis Porphyrianæ editio prodiit Parisiis apud Jacobum Bogardum A. 1543. 4. Aliud quoddam breve de decem prædicamentis apospasmation sub Porphyrii nomine editum est Latine ex *Antonii Gogavini* Graviensis versione ad calcem Harmonicorum Aristoxeni & Ptolemæi, Venet.

** Contra disputat Vossius de Logicæ Natura p. 64. seq.

* De hoc dixi superiore capite §. 7. seq.

1563. 4. p. 162. ad 165. Incipit: *Jam vero de rebus agendum quas nonnulli fane decem categorias* &c.

12. *In naturalis* etiam *auditionis libros* (Aristotelis Φυσικῆς ἀκροάσεως) explanationes edidit Porphyrius, ex quibus extant nonnulla. Hæc Felicianus Præf. ad Porphyrium in Categorias. Ipse enim nunquam vidi.

13. *In Harmonica Ptolemæi*, commentarius (desinens in capite VII. libri secundi) Græce & Latine cum *Joh. Wallisii* versione prodiit in Tomo tertio, operum viri hujus clarissimi. Oxoniæ 1699. f. Confer si placet quæ dixi supra libro hoc IV. cap. 14. §. 12. *Eudoxio* hic commentarius a Porphyrio inscribitur, & quæ Porphyrius non absolvit, dicitur continuasse *Pappus* Alexandrinus. Porphyrii Commentarius antequam in lucem ederetur laudatus est a Patricio discuss. Peripatet. T. I. p. 85. Bullialdo ad Theonem Smyrnæum, M. Meibomio ad Musicos veteres, & lib. de proportionibus p. 190. &c. Tho. Galeo ad Jamblichum de Mysteriis Ægypt. p. 182. Is. Vossio de viribus rhythmi, Holstenio Vita Porphyr. c. 6. aliisque.

14. Tribuitur etiam Porphyrio *Isagoge in Ptolemæi tetrabiblon*, quam alii ad *Antiochum* referunt ut Petrus Petitus p. 133. Observationum & Tho. Gale ad Jamblichum de Mysteriis Ægypt. p. 304. Codicem MS. allegans, *e quo corruptissima*, inquit, *multa in editis emendare liceret.* Illum intellige Antiochum Astrologum, qui in Demophili ad idem tetrabiblon scholiis p. 194. allegatur, & cujus Apotelesmatica sive thesauri Apotelesmatum in variis occurrunt Bibliothecis manu exarati. Prodiit illa Isagoge Græce & Latine cum Hieron. Wolfii versione. Basil. 1559. fol. ante scholia Demophili & Hermetem de revolutionibus nativitatum.

II. SCRIPTA PORPHYRII INEDITA.

1. *Isagoge* MS. præmissa *Grammaticæ* Dionysii Thracis, citatur a Tho. Galeo p. 198. ad Jamblichum de Mysteriis Ægyptior. *De Prosodia*, MS. Venetiis, Gesnero teste, & in Codice Vaticano cujus prima verba dat Holstenius c. 7.

De Grammatica & regulis spirituum e MS. Colbertino laudatur a Cangio

gio in gloſſario Mediæ & infimæ Græcitatis. Meminit etiam Lipſiæ illa me videre MSS. apud Rev. & clariſſimum Virum D. Godfridum Olearium.

2. De *ſibyllis* ineditis Porphyrii *ad Homerum* dixi ſupra lib. 2. c. 3. §. 13. loca ex illis profert Ezech. Spanhemius* deſideratiſſimum omnibus doctis nomen, commentario eruditiſſimo ad Callimachum p. 193. 273. &c.

3. In *Platonis Philoſophiam libros duos* Geſnerus ſcripſit ſuo tempore extare in Carpenſi Bibliotheca.

4. *De Virtutibus*: & *Philoſophiæ prolegomena*, & alia in Organum Ariſtotelis, memorat Labbeus Bibl. nov. MSS. p. 114.

IV. SCRIPTA PORPHYRII DEPERDITA.

1. Περὶ ἀγαλμάτων de ſtatuis ſive imaginibus Deorum. Euſebius III. 7. præp. Stobæus I. Eclog. Phyſ. MS. vide Holſtenium c. 9. de Porphyrii Vita, & Galearum ad Phornuti cap. 2.

2. περὶ ἀνόδου ψυχῆς. *De regreſſu animæ*, libri Auguſtin. de C. D. X. 9. 10. 24. 26. 28. 29. 32. adde Holſtenium c. 8. & quæ notavi ad Porphyrium Eunapii.

3. περὶ τῆς μίαν εἶναι τὴν Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους αἵρεσιν, *de Philoſophia Ariſtotelis & Platonis conſenſu libri VII.* Suid. Alio ſpectat quod Proclus I. in Timæum p. 18. ait Porphyrium περὶ τῆς ψυχικῆς ἀποδόσεως παρεμφερῶς τοῖς Πλατωνικοῖς ἀπορίαις.

4. *Expoſitio libri Ariſtotelis de Interpretatione.* Boëthius 2. in Ariſt. de interpretat.

5. πρὸς Ἀριστοτέλη, περὶ τοῦ εἶναι τὴν ψυχὴν ἐντελέχειαν, Suid. *Num anima entelechia ſit, adverſus Ariſtotelem.*

6. *In Ariſtotelis Categorias*, ἐξήγησις τῶν κατηγοριῶν, *lib. VII. ad Gedalium.* Simplicius in Categ. teſtatus Jamblichum in Commentario prolixo ad easdem Categorias Porphyrii veſtigiis ſtrenue inſtitiſſe. Porphyrium ἐν τοῖς πρὸς Γεδάλιον laudat Euſtath. ad Iliad. γ. p. 293. laudat & Porphyrium Boëthius in Categor. & Dexippus.

7. περὶ ἀρχῶν, *de Principiis* libri II. Suid. Proclus I. Theol. Platon. cap. 11.

* Obiit octogenario major, hoc ipſo anno 1710. menſe Novembri, Londini, ubi potentiſſ. Regis Boruſſiæ ad Sereniſſimam Reginam legatum gerebat.

18. περὶ ἀπορημάτων. *De inexplorabilibus.* Suid.

19. Φιλοσόφων. Videlibifra, Φιλοσοφουμένων.

πρὸς Γεδάλιον sive Γεδάλειον. Vide paulo ante, *in Aristotelis Categorias.*

9. περὶ τοῦ γνῶθι σεαυτόν, *de sui ipsius cognitione* libri IV. Suid. & Stobæus.

10. Γραμματικῆς ἀπορίας. *Dubia Grammatica.* Suid.

11. Contra *Diophanis* Rhetoris Apologiam pro Alcibiade in Symposio Platonis. Porphyr. in Plotini vita c. 15.

12. Εἰσαγωγή (Rhetorica in Hermogenem) Schol. Aphthonii p. XVI.

14. Ἐπιγράμματα. Euſtathius in Homer. non uno loco.

15. περὶ τοῦ ἐφ' ἡμῖν, *de eo quod in noſtra eſt poteſtate*, ad Chryſaorium. Stobæus Eclog.

16. Contra ſpurium librum a Gnoſticis falſo ſub Zoroaſtris nomine factatum. Porphyr. vita Plotini c. 16.

17. περὶ θείων ὀνομάτων, *de divinis nominibus*, Suid.

Librum *de allegoriis Græcæ & Ægyptiacæ Theologiæ* περὶ τῆς ἀλληγορικῆς Ἑλλήνων καὶ Αἰγυπτίων θεολογίας Porphyrium ſcripſiſſe Petavius ad Julianum p. 88. colligit ex Euſebii III. 10 ſq. præparationis & illum ipſum eſſe librum quem ſe legiſſe negat Julianus Orat. V.

18. Εἰς τὸ Θεοφράστου περὶ καταφάσεως καὶ ἀποφάσεως. *In Theophraſtum de affirmatione & negatione.* Boëthius I. in Ariſtot. de interpretatione.

19. Εἰς τὸ Θουκυδίδου προοίμιον, πρὸς Ἀριστείδην. *In proœmium Thucydidis*, adverſus Ariſtidem (Rhetorem) libri VII. Suid.

20. περὶ ἰδεῶν, πρὸς Λογγῖνον. *De Ideis* adverſus Longinum. Porphyr. vita Plotini.

21. Ὁ ἱερὸς γάμος, *ſacrum connubium.* Poëma in Platonis natali recitatum. Porphyrius ipſe in Plotini vita cap. 15. Confer Holſten. cap. IX.

22. Εἰς τὴν τοῦ ἰουλιανοῦ τοῦ χαλδαίου φιλόσοφου ἱστορίαν. *In hiſtoriam Juliani Philoſophi Chaldæi* libri IV. Suid. De hoc Juliano dixi ſupra lib. I. c. 36. §. 11.

23. περὶ τῶν ἐκ λογίων φιλοσοφίας. *de Philoſophia ex Oraculis* libri. Euſebius in libris præparat. ſæpiſſime & V. 10. ubi vocatur ἡ τῶν λογίων συναγωγή. Male apud Firmicum de errore profan. relig. c. 14. legitur ἐυλογίων, uti apud Auguſtin. XIX. 23. de Civ. Dei θεολογιῶν φιλοσοφίας. Vide Holſtenium cap. 9. de Vita Porphyrii, & Jonſium p. 289. ſeq. horumque obſervatis adde quod apud Philoponum quoque IV. 20. de creatione ſimi-

similiter male scribitur περὶ τῆς λογίων. Πορφύριος ὁ περὶ πάσαν αἰγυπτίαν ἱστορίαν ἐν τῷ δευτέρῳ λόγῳ & περὶ ἐκ λογίων φιλοσοφίας συντάγματος &c. Laudat & hos Porphyrii libros plus simplici vice Theodoritus Therapevt. Quare non assentior elegantissimo Fontenello, qui hoc opus Porphyrio suppositum esse suspicatur in Historia Oraculorum. At nec erudito assentior auctori* qui ad versus Fontenellium de Oraculis Gallice scripsit (Argentorat. 1707. 8.) & hos Porphyrii libros p. 37. putat innui ab Eunapio, cujus verba longe aliter intelligenda esse ostendi in notis ad Eunapium.

24. πρὸς Μαρκέλλαν γυναῖκα. *Liber ad Marcellam uxorem.* Eunapius in Porphyrii vita. De hac Marcella Cyrillus VI. contra Julian. p. 209. Πορφύριος ἐν τῇ Μαρκέλλαν ὑπεραγαθαι μὲν τὴν φιλοσοφίας φησὶ, εἰσοικίσασθαι δὲ αὐτὴν φύσεως, καὶ συμβιοτεύουσαν ἐλεεῖν γαμετῆς.

25. Εἰς τὴν Μουσαίου τέχνην. *In Musæi artem Rhetoricam.* Suid.

26. Ὁ πρὸς Νεμέριον λόγος. Liber ad Nemertium. Cyrill. III. contra Julian. p. 79. 85. 95. V. p. 166. e quo Holstenius c. 9. colligit egisse de DEI providentia.

27. Ὅτι ἔξω ἐστὶ νῦ ὑφέστηκε τὸ νόημα, *quod ea quæ intelliguntur extra intellectum consistant*, ad illud Zoroastreum: ὅθεν μάθῃς τὸ νοητὸν ἐκτὸς νοῦ ἔξω ὑπάρχει. Hoc scriptum ab Amelio oppugnatum Porphyrius Apologia adversus Amelium compositæ defendit, quam cum iterato scripto Amelius confutasset, Porphyrius argumentis ejus motus dedit manus & palinodiam scripsit, ut ipse testatur in Plotini Vita, c. 18. Contra Porphyrium deinde de ideis scripsit Longinus. id. c. 20.

28. περὶ τῆς Ὁμήρου φιλοσοφίας. *De Homeri Philosophia.* Suid.

29. περὶ τῆς ἐξ Ὁμήρου ὠφελείας τῶν βασιλέων, *de utilitate quam reges ex Homero capere possunt, libri X.* Suid.

30. περὶ τῶν παραλελειμμένων τῷ ποιητῇ ὀνομάτων. *De vocabulis ab Homero omissis.* Schol. Homeri ad Iliad. p. 250. & 314.

31. Παραδοξῶν ἱστορίας libri tres, de differentia Phœniciæ & Græcæ Philosophiæ, quos inter Porphyrii scripta refert Vossius II. 16. Hist. Gr. p. 244. Philonis Byblii sunt non Porphyrii, ut patebit inspicienti Eusebium lib. I. cap. 9. præparat. p. 32. Idem dicendum est de reliquis duobus, quæ apud Vossium sequuntur

* Est is Franciscus Baldus, Collegii S. I. Argentorati Professor.

tur libro περὶ ἰουδαίων & ἰθυκλῶν ὑπομνήματα. Vide Eusebium lib. 2. c. 10. p. 40. & 41.

32. περὶ τῶν κατὰ Πίνδαρον ἐν Νείλῳ πηγῶν. *De fontibus Nili* (ad Pindari Isthm. VI. Epod. 1. v. 33.) Suid.

33. Multos *Plotini* libros interpretatum esse Porphyrium testatur Eunapius in hujus vita, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν βιβλίων ἑρμήνευσεν αὐτὸς φαίνεται. Confer infra περὶ ὕλης, & Porphyrium ipsum vita Plotini c. ult.

34. Εἰς τὸν Σοφιστὴν & Πολίτικον. *Commentarii in librum Platonis qui Sophistes inscribitur.* Boëth. præfat. libri de divisione.

35. περὶ συλλογισμῶν κατηγορικῶν ἀσυναγωγῶν. *De categoricis syllogismis liber.* Boëth. I. in Aristot. de interpretatione, & dialogo 1. in Porphyrii Isagogen à Victorino translatam.

36. Συμμίκτων ζητημάτων, *Miscellanearum quæstionum* libri VII. Suid. Laudat & Porphyrii σύμμικτα Proclus 2. in primum Euclidis p. 16. & σύμμικτα προβλήματα ad lib. IV. Politic. Platonis p. 415.

37. Τὰ εἰς τὸν Τίμαιον ὑπομνήματα. *Commentarii in Timæum Platonis.* Macrobius II. 3. in somnium Scip. Proclus in Timæum passim. Johannes Grammaticus contra Proclum de mundi æternitate VI. 10. & 15.

38. περὶ Ὕλης, *de materia prima* libri VI. Suid. Æneas Gazæus in Theophrasto p. 56. edit. Barthii, ubi ait eum in illo opere Plotini λαμπρᾶς βιβλίου, librum intellige Plotini περὶ ὕλης. Ennead. 2. lib. IV.

39. Φιλολόγου ἱστορίας *Philologicæ Historiæ libri V.* Suid. & Eusebius X. 3. præparat. qui locum prolixum de furtis sive plagiis scriptorum profert ex libro 1. Porphyrii Φιλολογίας ἀναγνώσεως. adde Jonsium p. 287.

40. Φιλοσόφου ἱστορίας, *Historiæ Philosophicæ libri IV.* quibus Philosophorum dogmata & vitas est persecutus usque ad Platonem. Vide Holstenium de scriptis Porphyrii cap. 7. Vossium II. 16. de Hist. Gr. p. 243. seq. & Jonsium p. 287. qui perperam affirmat hoc opus divisum fuisse in libros quinque. Fragmentum ex hoc opere videtur quæ exstat Vita Pythagoræ de qua dictum est ante inter edita Porphyrii scripta.

41. Κατὰ χριστιανῶν, *Adversus Christianos libri XV.* quos in Sicilia * à Porphyrio

* Hinc Porphyrius quibusdam veteribus dicitur Siculus, ut S. Augustino de consensu

phyrio compositos testatur Eusebius & Hieron. De hoc opere vide Socratem III. 23. Hist. Holstenium in vita cap. 3. & 10. Tillemontii Hist. Imperatorum T. IV. p. 118. & Joh. Andreæ Bosii Epistolas ad Reinesium p. 66. seq. In Pseudo Dextri Chronicis ad A. C. 310. legas, triginta circiter scriptores Catholicos & in his nonnullos Hispanos adversus Porphyrii blasphemias scripsisse. Equidem *Apollinaris* Laodicenus triginta libris Porphyrium confutaverat, quem memorat etiam Vincentius Lirinensis, & Eusebio ac Methodio ἐν πολλῷ χαλεπῷ sive multum præferendum duxit Philostorgius VIII. 14. *Eusebius* libris quinque & viginti teste Hieronymo Epist. ad Magnum Oratorem. Vide Socratem III. 23. p. 200. *Methodius* in opere adversus Porphyrium quod Hieronymo teste, processit ad decem millia usque versuum, & cujus pauca quædam fragmenta collegit Combefisius. Confer Jac. Gothofredi notas p. 347. seq. ad *Philostorgium*, qui & ipse se adversus Porphyrium scripsisse testatur X. 10. Cæterum Nicephorus X. 36. ubi ait Origenem adversus Marcellum & Porphyrium scripsisse, pro Origene Eusebium nominare debuit, cujus adversus Marcellum Ancyranum libri etiamnum exstant. In Conringianis, Helmstadii A. 1708. 12. editis p. 71. legas Salvium multum laborasse ut hos Porphyrii libros sibi compararet, quos ex Is. Vossio intellexerat clanculum asservari hodieque Florentiæ in Bibliotheca magni Ducis. Sed non potuit sibi persuadere Conringius, adhuc superesse opus, quod jampridem undique conquisitum & auctoritate publica combustum constet ex edicto Constantini & Theodosii Impp. Philosophus porro quem Lactantius V. 2. tres libros in Bithynia adversus Christianos scripsisse affirmat, alius a Porphyrio est, ut notavit Tillemontius T. 4. Hist. Imperat. p. 531.

42. Περὶ ψυχῆς *de anima, adversus Boethum* ** *libri V.* Eusebius præparat,

sensu Evangelistarum lib. I. c. 15. In Siciliam profectus est anno ætatis 35. CHRISTI 268. Vide vitam Plotini c. 5. 6. & 11. Holstenium c. 2. Ex Sicilia videtur in Africam trajecisse, nam Carthagine versatum se innuit lib. 3. de abstinentia ab animatis p. 251. Fallitur autem haud dubie Octavius Cajetanus S. I. qui in Isagoge postuma ad historiam sacram Siculam (edita Panormi 1707. 4.) c. 34. p. 238. seq. Porphyrium Siculum a Tyrio distinguit.

** Holstenius eumque secutus Tillemontius T. 4. Hist. Imperator. p. 116. intelligit Boëthum Sidonium Peripateticum Augusti temporibus clarum, Jonsius Boëthum

parat. XIV. 10. p. 812. seq. 818. Theodoritus Therapevt. 1. p. 11. Suid. in Πορφύρ. Respicit & Nemesius de anima.

43. περὶ τῶν ψυχῆς δυνάμεων *de facultatibus animæ.* Stobæus Eclog. Vide & supra περὶ εἰσόδου ψυχῆς, & πρὸς Ἀριστοτέλην περὶ τοῦ μὴ εἶναι τὴν ψυχὴν ἐντελέχειαν.

V. Index Scriptorum

In universis Porphyrii scriptis allegatorum.

De abstin. de abstinentia ab animal. paginas allegavi edit. Lugdunensis.

In Categor. edit. Latinam Feliciani Venet. 1546. fol.

Plotin. Vitam Plotini, in sectiones distributam, qualis supra a me exhibetur.

De X. prædicamentis, latine a Gogavino Venet. 1563. 4.

Quæst. Homer. allegantur numeri quæstionum Homericarum.

Ptolem. Commentarium in Ptolemæi Musica, edit. Oxon. 1699. fol.

De Antro. De antro Nympharum, edit Græcæ Argent. 1539. 8.

Pythag. Vitam Pythagoræ edit. Rom. 1630. 8. *Sententiarum* numeros, & in Fragm. *de Styge* paginas edit. Cantabrig. &c.

Adelphius, Christianus. *Plotin.* c. 16.

Adrastus Peripateticus *in τοῖς εἰς τὸν Τίμαιον. Ptolem.* p. 270. ejus scripta apud Plotinum lecta. *Plotin.* c. 14.

Ægyptii. *de antro* p. 62. 70. *de abstin.* lib. 1. p. 41. lib. 2. p. 118 (πάντων λογιώτατοι. 168.) 236. lib. 3. p. 284. Eorum prophetæ & sacerdotes, Ἱεροσολισταί, Ἱερογραμματεῖς, ἱερολόγοι, παστοφόροι, νεωκόροι &c. lib. 4. p. 371. ὑμνῳδός p. 374.

Ab Ægyptio * edoctum se profitetur *de abstin.* lib. 2. p. 212.

Ægyptiorum μακρὸς θεαγωγικὰ βιβλία. lib. 4 p. 366. Confer quæ de his dixi lib. 1. c. 11. §. 5.

Ælianus Platonicus *Ptolem.* pag. 266. ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν εἰς τὸν Τίμαιον ἐξηγητικῶν. *id.* p. 216. 218. 270.

Æschi-

Boëthum Platonicum Porphyrii ætati propiorem, quod mihi magis placet. Laudatur is Boëthus una cum Plotino, Harpocratione, Amelio & Porphyrio apud Æneam Gazæum p. 16. Theophrasti.

a Forte hic Ægyptius sacerdos, de quo & in vita Plotini c. 10. fuerit Anebo ille ut fas est suspicari, ad quem Epistola Porphyrii, de qua inter scripta ejus edita dixi num. 4.

Æſchinis dictum eandem officinam a fabro ærario ærariam, a fullone fulloniam dici, *de X. prædicament.* p. 164.
Æſchyli fratrum pæan in Apollinem, *de abſtin.* lib. 2. p. 152.
Æſchylus, *de abſtin.* lib. 3. p. 292.
Agenoria ſecta Muſicorum ante Ariſtoxenum, *Ptolem.* p. 189.
Agonia ſecta Muſicorum poſt Ariſtoxenum, *Ptolem.* p. 189.
Ἀλληγορικὸν χῆμα *quæſt. Homer.* 7.
Alexandri Peripatetici ſcripta apud Plotinum ſecta. *Plotin.* c. 14.
Alexandri Libyci συγγράμματα *Plotin.* c. 16.
Alexander ὁ Κοτυαεύς *quæſt. Homer.* 7. 8. & 25. reprehenſus de Herodotei loci caſtigatione a Philemone, id. *quæſt.* 8.
Allogenis Apocalypſes, *Plotin.* c. 16.
Amelius Tuſcus Plotini diſcipulus cujus ſcripta habuit ex autographo ejus deſcripta, *Plotin.* c. 20. Mentio & c. 1. 2. 3. 7. 10. 19. Longini amicus & Porphyrii.
Ejus ſcripta c. 2. 3. 17. 18. libri quadraginta contra librum Zoſtriani. c. 16. Vide & infra in Longino, Numenio & Porphyrio. Gentilianus cognomine, c. 7. 20. Amerius dici maluit. id. Romæ vixit c. 20.
Amphiclea Ariſtonis filia, Jamblichi filii uxor, diſcipulæ Plotini, *Plotin* c. 9.
Ammonius Alexandrinus Plotini præceptor *Plotin.* c. 3. & Theodoſii. c. 7. Platonicus. c. 20. ubi Longinus teſtatur ſe cum illo & Origene plurimum temporis verſatum eſſe.
Ammonius Peripateticus φιλολογώτατος nihil ſcripſit præter πομήματα & λόγους ἐπιδεικτικούς, *Plotin.* c. 20.
Anatolio inſcribit Porphyrius quæſtionum Homericarum librum.
Annius Stoicus, *Plotin.* c. 20.
Antimachi opera emendavit Zoticus Plotini diſcipulus, *Plotin.* c. 7.
Antipater, *de abſtin.* lib. 3. p. 315.
Antiphanes (Comicus) ἐν μύσταις, *de abſtin.* lib. 2. p. 151.
Antiphon ἐν τῷ περὶ βίου τῶν ἐπ' ἀρετῇ πρωτευσάντων. *Pythag.* p. 5. & apud *Cyrillum X. contra Julian.* p. 340.
Antonius Rhodius Plotini diſcipulus, *Plotin.* c. 4.
Apio, *quæſt. Homer.* 16.
Apis primus leges tuliſſe dicitur Græcis, *de abſtin.* lib. 3. p. 283.

Apollodorus, *de abſtin.* lib. 2. p. 224.
Apollonius *ἐν τοῖς περὶ Πυθαγόρου Pythag.* p. 2.
Ἀπολλώνιος ὁ διδάσκαλος ἡμῶν *Quæſt. Homer.* 25.
Apollonius Molonis *quæſt. Homer.* 4.
Apollonius Tyanenſis. *Pythag.* p. 18. *de abſtin.* lib. 3. p. 246. γεγράφων τοῖς Βραχμᾶσιν. *de fuga* p. 285.
Aquilinus Chriſtianus, *Plotin.* c. 16.
Οἱ ἀρχαῖοι (Pythagorici) *Sentent.* 18. 40.
Archeſtratia Muſicorum ſecta poſt Ariſtoxenum. *Ptolem.* p. 189.
Archilochus, *quæſt. Homer.* XI.
Archippus Πλήτῳ, *quæſt. Homer.* I.
Archytas Tyrentinus. *Ptolem.* p. 210. 267. 269. 277. 280. Pythagoricus p. 313. cujus ſcripta maxime γνήσια in exponendis Pythagoricorum ſcitis. p. 236. *ἐν τῷ περὶ μαθηματικῆς*, ibid. *περὶ μουσικῆς.* p. 267.
Ariſtarchus Grammaticus. *in Categor.* p. 5. b. 6. b. 24. b. *quæſt. Homer.* 25.
Οἱ Ἀριστάρχειοι. *quæſt. Homer.* 8.
ὁ βέλτιστος Ἀριστοφάνης (Grammaticus) *quæſt. Homer.* 8.
Ariſio *Plotin.* c. 9. Jamblichi ſocer. id.
Ariſtoteles, *Ptolem.* p. 220. 221. 222. 223. 227. *quæſt. Homer.* 25.
σύγγραμμα περὶ ἀκουστῶν. Ptolem. p. 231. totum fere infertum p. 246. — 254.
περὶ αἰσθήσεως καὶ αἰσθητῶν, Ptolem. p. 329.
περὶ ζώων φύσεως quæſt. Homer. 8. ad idem opus reſpicit *de abſtin.* lib. 3. p. 257. 259. 265. 270. 276. Ariſtotelem laudans & p. 283. *οἱ κατὰ μέρος περὶ τῶν ζώων συγγεγράψαντες.*
Methaphyſica, *in Categor.* p. 23. 25.
περὶ συμβόλων τῆς Πυθαγόρου Pythag. p. 27.
Ex Ariſtotelis Phyſicis plures ſententias petit Plotinus. *Plotin.* c. 14.
περὶ ψυχῆς Ptolem. p. 228.
Ariſtoxenus Muſicus. *in Categor.* p. 24. b. De differentia ſectæ Muſicorum Ariſtoxeniæ à Pythagorica ſcripſit Didymus. *Ptolem.* p. 209.
ἐκ τῶν ἁρμονικῶν στοιχείων, Ptolem. p. 197.
δὲ περὶ μελοποιΐας. Ptolem. p. 198.
ἐν τῷ περὶ Πυθαγόρου βίου. Pythag. p. 41. reſpic. & p. 6. 14. 42.
Artemidorus Epheſius. *de antro* p. 58.

Aſcle-

Aſclepiades Cyprius. *de abſtin.* lib. 4. p. 395. ἐν τῷ περὶ Κύπρου καὶ Φοινίκης p. 396.

Aſpaſii Peripatetici ſcripta apud Plotinum lecta *Plotin.* c. 14.

Athenæus Stoicus; Athenis; *Plotin.* c. 20.

Athenodorus *in Categor.* p. 2. Stoicus, libros adverſus Ariſtotelis prædicamenta ſcripſit; p. 10. Vide & infra Cornutus.

Τὸν Ἀτλαντικὸν (λόγον apud Platon.) εἰς πολιτείαν μετέβαλε πάνυ πολιτικῶς Zoticus Plotini diſcipulus. *Plotin.* c. 7.

Atticus, *in Categor.* p. 4. Platonicus cujus ſcripta apud Plotinum lecta. *Plotin.* c. 14.

Bardeſanes ὁ ἐκ Μεσοποταμίας. *de fato* p. 282. Antonino Imperante ſcripſit de lacu probationis apud Brachmanes, id. ſeq. Babylonius, ἐπὶ τῶν πατέρων ἡμῶν γεγονὼς καὶ ἐντυχὼν τοῖς περὶ Δαμαδάμιν (al. Δανδαμιν) πεπεμμένοις ἐνδεῖξ Πρὸς τὸν Καίσαρα. *de abſtin.* lib. 4. p. 405.

Boëthus in Categorias Ariſtotelis, *in Categor.* p. 2.

Cajus (Γαΐος) Platonicus, cujus ſcripta apud Plotinum lecta. *Plotin.* c. 14

Callimachus ἀκριβέστατος καὶ πολυμαθέστατος. *quæſt. Homer.* 4.

Canonici Muſici *Ptolem.* p. 267.

Carneades. *de abſtin.* lib. 3. p. 296.

Carterius pictor. *Plotin.* c. 1.

Firmo Caſtricio Porphyrius inſcripſit libros quatuor περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων.

Caſtricii mentio *Plotin.* c. 2. ubi male editum in Baſil. Καπρικίῳ, & c. 7. ubi laudatur, Plotini & Amelii diſcipulus.

Chæremon, Stoicis ἀφηγεμονικὸς καὶ Φιλοσόφως ὑπολῆφθαι φησὶ παρ' Αἰγυπτίοις. *de abſtin.* lib. 4. p. 360. αὐτὸς Φιλαλήθης καὶ ἀκριβὴς ἄνηρ τῶν τοῖς στωϊκοῖς πραγματικαίτερα Φιλοσοφήσας, p. 371.

Chione Plotini contubernalis. *Plotin.* c. 11.

Chryſaorio diſcipulo ſuo Porphyrius inſcripſit Iſagogen de quinque prædicabilibus, & librum deperditum περὶ ἓξ ἀρχῶν.

Chryſippus, *de abſtin.* lib. 3. p. 295.

Claudii Neapolitani liber πρὸς τὰς ἀπεχομένους τῶν σαρκῶν. *de abſtin.* lib. I. p. 7. (29.) 49.

Cleanthes ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν μυθικῶν. *Pythag.* p. 1.

[Cleomenis Regis dictum, *de abſtin.* lib. 3. p. 305.

Cornutus. *in Categor.* p. 2. in Rhetoricis ſuis artibus; & in iis quæ ad Athenodorum ſcribit. p. 10.

Craterus Medicus, *de abſtin.* p. 36.
Cratinus, *quæſt. Homer.* 8.
Cretenſes ſacræ columnæ αἱ ἐν κεφάλαις τῆλαι αἱ τῶν Κρήτης θεσμοὶ Καρυστιακῶν ἱερῶν οἷον ἀνίγραφα, *de abſtin.* lib. 2. p 157.
Critias, *de abſtin.* lib. 4. p. 352.
Cronius *de antro* p. 57. Numenii ἑταῖρος, *ibid.* p. 67, Platonicus. Ejus ſcripta apud Plotinum lecta. *Plotin.* c. 14.
Cynici. *de abſtin.* p. 84.
Damonia ſecta Muſicorum ante Ariſtoxenum. *Ptolem.* p. 189.
Darii, Hyſtaſpis F. monumentum quo ſe Magorum diſcipulum eſt profeſſus. *de abſtin.* lib. 4. p. 399
Demetrius *Ptolem* p. 269. Mathematicus p. 267. ἐν τῷ περὶ λόγου συναφῆς contra Diodorum, p. 267.
Democrates, *de abſtin.* lib. 4. p 430.
Democritus. *de abſtin.* lib. 3. p 259.
Democritus Platonicus. *Plotin.* c. 20.
Demoſtrati συγγράμματα, *id.* c. 16.
Dicæarchus. *Pythag.* p. 11. accuratioribus accenſetur p. 38. Peripateticus τῶν συντόμως τε ὁμοῦ καὶ ἀκριβῶς τὰ Ἑλληνικὰ συναγαγόντων, ὃς τὸν ἀρχαῖον βίον τῆς Ἑλλάδος ἀφηγεῖται. *de abſtin.* lib. 4. pag. 343. 344. 347.
Didymus. *Ptolem.* p. 280. Muſicus. Ejus σύγγραμμα περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν Ἀριστοξενείων καὶ Πυθαγορείων. 209. 189 210.
Diodorus. Vide ſupra in Cornutus.
Diogenes, *Pythag.* p. 21. ἐν τοῖς ὑπὲρ Θέλην ἀπίστοις. p. 6.
Diogenes (Cynicus) *de abſtin.* lib. 1. p. 94.
Dionyſiphanes *Pythag.* p. 9.
Dionyſius *Ptolem.* p. 269 277. Muſicus ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ὁμοιοτήτων. p. 219. Halicarnaſſenſis, p 267.
Diophanis Rhetoris Apologia pro Alcibiade in Sympoſio Platonis debacchante, *Plotin.* c. 15.
Draconis Lex, *de abſtin.* lib. 4. p. 433.
Duris Samius ἐν δευτέρᾳ τῶν ὡρῶν (ita & Schol. Euripid. ad Hecub. v. 934. ſed Voſſius de Hiſt. Græcis p. 97, malit ἡρῶν (*de finibus Samiorum*) *Pythag.* p. 3.
[Eleuſinia ſacra. *de abſtin.* lib. 4. p. 402. ἕως ἂν τῶν φασμάτων φύσιν ἐφέηται i. e. qui ſpectacula in illis Myſteriis vidit id,

Empe-

Empedocles *de abſtin.* lib. 1. p. 37. 8. lib. 3. p. 259. verſiculi ſex de Pythagora. *Pythag.* p. 20. alii ejus verſiculi, *de abſtin.* lib. 2 p. 157. 158. 172. (Euſeb. IV. 14. præparat.) 181.
Empedoclis quoque verba ſunt *ſententt.* 41. Φυγὰς θεόθεν καὶ ἁλήτης.
Epicharmi dictum ἰὼς ὁρᾷ, νῦς ἀκούει. *de abſtin.* lib. 3. p. 105.
Epicurus, *de abſtin.* lib. 1. p. 107.
Epicurei, *Ptolem.* p. 216. *de abſtin* lib. 1. p. 7. 12. 28 9ᵗ.
Epidaurii templi inſcriptio ἁγνὸν χρὴ ναοῖσι θυηδέα ἐντὸς ἰόντα ἁμφάμεδνον. *de abſtin.* lib. 2. p. 155.
Epigonia ſecta Muſicorum ante Ariſtoxenum, *Ptolem.* p. 189.
Eratoſthenes, *Ptolem.* p. 267.
Eubulus, *de antro* p. 59. Athenis, Platonicus Διδάσκαλος c. 15. ejus συγγράμματα ὑπέρ τῶν Πλατωνικῶν ζητημάτων, *Plotin.* c. 15. Expoſitio in Philebum & Gorgiam, & de his quæ Ariſtoteles Platonis Reip. opponit. c. 20. Vide & infra *Symbulus.*
Euclidis στοιχειωτὴ ἢ δὲ κανόνος καταλαμή. *Ptolem.* p. 267. 269. 272.
Euclides Platonicus. *Plotin.* c. 20.
Eudemus, ἐν τῷ πρώτῳ τῆς Ἀριθμητικῆς ἱστορίας, *Ptolem.* p. 288.
Eudoxio inſcribit Porphyrius ſuos in Ptolemæi Muſica commentarios.
Eudoxus ἐν τῇ ἑβδόμῃ τῆς γῆς περιόδου *Pythag.* p. 5.
Evelpis Caryſtius, *de abſtin.* lib. 2. p. 224. (Euſeb. IV. 16. præparat.)
Euphantus ex Ægyptio idiomate in Græcum interpretatus orationem ὑπὲρ θεῶν. *de abſtin.* lib. 4. p. 379.
Euripidis verſus: πρῶτον μὲν εἶδος ἄξιον τυραννίδος. *de quinque voc.* alii, de animantium cognatione cum hominibus, *de abſtin.* lib. 3. p. 324. de Jovis Prophetis in Creta lib. 4. p. 416 ſeq.
Euſtochius, *Plotin.* c. 2. Alexandrinus Medicus c 7.
Firmicus Caſtricius. ſupra in Caſtritius.
Ad Gedalium Porphyrius ſcripſerat libros VII. exegeſeos τῶν κατηγορικῶν qui interciderunt
Gentilianus, vide ſupra in Amelio.
Gemina mater & filia, Plotini diſcipulæ. *Plotin.* c. 7.
Hebræi. *de abſtin.* lib. 2. p 236.
Heliodorus Alexandrinus Peripateticus. *Plotin.* c. 20.
Heraclidis εἰσαγωγὴ Μουσική. *Ptolem.* p. 213.
Heraclides Ponticus. *de abſtin.* lib. 1. p. (8.) 49.
Heraclitus, *de antro.* p. 62. 63.

Herz-

Heratoclea ſecta Muſicorum ante Ariſtoxenum. *Ptolem.* p. 189.
Herennius Plotini condiſcipulus, Ammonii dogmata prodit, *Plotin.* c. 3.
Hermachus Epicureus. *de abſtin.* lib. 1. p. (12.) 49.
Herminus, *in Categor.* p. 2, 16. Stoicus, *Plotin.* c. 20.
Hermippus ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν νομοθετῶν *de abſtin.* lib. 4. p. 431.
Hermippea ſecta Muſicorum poſt Ariſtoxenum. *Ptolem.* p. 189.
Herodotus, *quæſt. Homer.* 8. Αἰγυπτιακὴ βίβλος liber ſecundus, ibid. ubi de Alexandro Cotyaenſi & Philemone ſuper ſcriptione loci Herodotei diſceptantibus.
Heſiodus, *Pythag.* p. 21, *de antro* p. 71, *de abſtin.* lib. 1. p. 10. lib. 2. p. 153. lib. 3. p. 338. (ex 1. Ἔργ. v. 118. ſeq.) lib. 4. p. 421.
Hippobotus. *Pythag.* p. 42.
Hippocrates Medicus, *in Categor.* p. 24. b.
Homerus *de abſtin.* lib. 2. p. 231. (ex Iliad. ά. 315.) lib. 3. p. 297. lib. 4. p. 342. 425. *Pythag.* p. 17. *in Categor.* p. 4. b. *quæſt. Homer.* & *de antro.*
Ἐν ταῖς παροιμίαις. *quæſt. Homer.* 8.
Hymnus in Apollinem, *de antro* p. 60.
Hyperides ἐν τῷ κατ' Ἀημάδου. *quæſt. Homer.* 1.
Jamblichi filii uxor Amphiclea, Ariſtonis filia. *Plotin.* c. 9.
Indorum Gymnoſophiſtæ. *de abſtin.* lib. 4. p. 404. Brachmanes & Samanæi ib. ſeq.
Joſephus ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς Ἰουδαϊκῆς ἱστορίας ἣν δι' ἐπτὰ βιβλίων συνεπλήρωσε, *de abſtin.* lib. 4. p. 381. Ἐν τῷ ὀκτωκαιδεκάτῳ τῆς ἀρχαιολογίας ἣν διὰ εἴκοσι βιβλίων ἐπεραγματεύσατο, p. 382. καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ τῷ πρὸς τοὺς Ἕλληνας, εἰσὶ δὲ δύο τὰ βιβλία. ibid.
Iſter (Ἴστρος) ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν Κρητικῶν *de abſtin.* lib. 2. p. 225. (Euſeb. IV. 16. præparat.
Judæi, *de abſtin.* lib. 2. p. 167. lib. 4. p. 380. ſeq. τριττὰς ἰδέας Φιλοσοφίας apud Judæos, p. 381. de Eſſæis illorum p. 382.——393. quem locum reſpicit Cyrillus Porphyrium laudans V. contra Julian. p. 180. Sacri Judæorum libri & Prophetarum apophthegmata p. 393.
Latini τῇ σφῶν ἀμαλίᾳ, *de abſtin.* lib. 4. p. 401.
Longinus φιλαραχαῖος, *Plotin.* c. 14. κριτικώτατος, ἀλλογιμώτατος, ἀλογιστικώτατος c. 20. φιλόλογος non φιλόσοφος Plotini judicio. ibid.

Ejus

Ejus liber περὶ ἀρχῶν apud Plotinum lectus, ibid. librum περὶ ὁρμῆς Cleodamo & Porphyrio dicavit. c. 17. Epistola ad Porphyrium, qua ex Sicilia ad se venire in Phœniciam & Plotini scripta emendata ad se afferre rogat c. 19. libri superstite adhuc Plotino scripti πρὸς Πλωτῖνον καὶ Γεντιλιανὸν Ἀμέλιον περὶ τέλους proœmium, c. 20.

Lycurgus Lacædemonius. *de abstin.* p. 348. 353.

Lycus ἐν τετάρτῃ τῶν ἱστοριῶν, *Pythag.* p. 4.

Λυδῶν συγγράμματα. *Plotin.* c. 16.

Lysimachus Amelii Præceptor, *Plotin.* c. 3. Stoicus c. 20.

Ad Maccabæorum Historiam respicere videtur, *de abstin.* lib. 1. p. 5. seq. lib. 2. p. 256. seq. lib. 3. p. 391.

Magi Persarum, *de abstin.* lib. 4. p. 398. Darius Hystaspis Magorum discipulus. p. 399.

Manethos Μανεθὼς ἐν τῷ περὶ ἀρχαιότητος καὶ εὐσεβείας, *de abstin.* lib. 2. p. 22. (Euseb. IV. 16. præparat.)

Marcellus Orontius Senator, Plotini discipulus. *Plotin.* c. 7. Huic Longinus librum περὶ τέλους inscripsit, c. 20.

Maximum Μεγάλον vocavit Numenius. *Plotin.* c. 17.

Μάξιμος Stoicus. *Plotin.* c. 20.

Melampus *de abstin.* lib. 3. p. 246.

Menander Comicus ἐν Δυσκόλῳ. *de abstin.* lib. 2. p. 151. ejus versus de Syrorum intemperantia, lib. 4. p. 398.

Mesi Apocalypses, *Plotin.* c. 16.

[Mithræ Mysteria, *de abstin.* lib. 4. p. 399. infra in Symbluus, & Pallas.

Moderatus Gaditanus Μοδέρατος ὁ ἐκ Γαδείρων πάνυ σωφρόνως ἐν ἑνδεκα βιβλίοις συναγαγὼν τὸ ἀρέσκον τοῖς ἀνδράσι (τοῖς Πυθαγορείοις). *Pythag.* p. 32.

Moses. *de antro.* p. 62.

Musonius Stoicus, Athenis, *Plotin.* c. 20.

Neanthes *Pythag.* p. 4. 38. Cyzicenus, *de abstin.* lib. 4. p. 395.

Nicander. *quæst. Homer.* 8.

Nicomachus *Pythag.* p. 13. 41.

Nicothei Apocalypses, *Plotin.* c. 16.

Numenius. *de antro* p. 62. 67. 73. ſcripta ejus apud Plotinum lecta, *Plotin.* c. 14. Apameenſis. *id.* c. 17. dogmata ejus ſcripſit & collegit Amelius, *id.* c. 3. Tryphon Plotinum plagii in Numenii ſcripta commiſſi arguit, itaque Amelius ſcripſit ad Porphyrium περὶ τῶν ἐν τοῖς δόγμασι Πλωτίνου πρὸς τὸν Νουμήνιον διαφορᾶς, *id.* c. 17.

Olympius Alexandrinus, Ammonii diſcipulus, æmulus Plotini. *Plotin.* c. 10.

Oraculum. *de abſtin.* lib. 2. p. 230. ſeq. Clymeni redditum. *id.* p. 135. aliud Hermioni p. 145. Magneſio cuidam p. 147. ſeq. de Docimi libris. p. 150. aliud de Dionyſio, p. 175.

Origenes Plotini condiſcipulus *Plotin.* c. 3. 14. 20. ejus liber περὶ δαιμόνων *id.* c. 3. & 14. ad Gallienum Imp. ὅτι μόνος ποιητὴς ὁ βασιλεύς. *id.* c. 3.

Marcellus Orontius. Vide ſupra Marcellus.

Orpheus. *de antro* p. 64. 65.

Οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς περὶ ζώων φραστικῆς, *de abſtin.* lib. 3. p. 270.

Pallas ὁ ἄριστα τὰ περὶ τῶν ἐξ Αἰθραυσταγωγῶν Μυστηρίων καὶ Ἑβραικῶν καὶ αὐτοκράτορος. *de abſtin.* lib. 2. p. 225. (Euſeb. IV. 16. præparat.) lib. 4. p. 400.

Panætius, *Ptolem.* p. 269. junior ἐν τῷ περὶ τῶν κατ' Γεωμετρίαν καὶ Μουσικὴν λόγων καὶ Διαστημάτων, *id.* p. 244. Mathematicus, p. 267.

Parmenides ἐν τῇ Φυσικῇ, *de antro* p. 68.

Parmeniſcus (Grammaticus) *quæſt. Homer.* 7.

Paulinus Scythopolitanus, Medicus, Plotini diſcipulus, *Plotin.* c. 7.

εἰ τὰς εἰσαγούσας τὸ τόσον (ἰθάκης) γεγράφασιν, *de antro* p. 56.

Peripatetici *de abſtin.* p. 7. 12. Peripatetica dogmata, Plotini ſcriptis inſperſa, *Plotin.* c. 14.

Pherecydes Syrius, *de antro* p. 71.

ἐν τοῖς Φιλήμονος συμμείκτοις περὶ Ἡσιόδου διορθώσεως ὁ Γραμματικὸς Διογενόμενος, *quæſt. Homer.* 8.

Philetas

Philetus, *quæst. Homer.* 8.
Philiscia secta Musicorum post Aristoxenum, *Ptolem.* p. 189.
Philistus, *quæst. Homer.* 8.
Philo Byblius. Vide infra in Sanchoniathon.
Philocomi συγγράμματα, *Plotin.* c. 36
Philolaus, *Ptolem.* p. 266.
Philosophorum vulgus, *de abstin.* lib. 2. p. 200.
Philosophus θεῖ ἓν ἐπὶ πᾶσιν ἀρχὴν, *de abstin.* lib. 2. p. 214.
Phœbion Stoicus. *Plotin.* c. 20.
Phœnices, *de abstin.* lib. 2. p. 138. 224.
Phylarchus ἱστορεῖ, *de abstin.* lib. 2. p. 226. (Euseb. IV. 16. præparat.)
Physici, *de abstin.* lib. 1. p. 36.
Pindarus, *de abstin.* lib. 1. p. 73. ἐν προσῳδίοις, lib. 3. p. 285.
Plato, *in Categor.* p. 17, *Ptolem.* p. 220. *de antro* p. 67. *quæst. Homer.* 9. *de abstin.* lib. 1. p. 77. 78. lib. 2. p. 192. 194. 201. 234. 235. lib. 3. p. 259. 311.
Gorgia, *de antro* p. 71.
νόμων ϛ', *quæst. Homer.* 1.
Philebo, *Ptolem.* p. 255.
(Theæteto) *de abstin.* lib. 1. p. 71 - 73.
Timæo, *Ptolem.* p. 227. seq. 267.
Platonici, *in Categor.* p. 24, *Ptolem.* p. 228. *de abstin.* p. 190.
Plutarchus, *de abstin.* lib. 3. p. 289. ἐν πολλοῖς βιβλίοις contra Stoicos & Peripateticos docens mutas animantes ratione non destitui, 321. lib. 4. p. 353. ubi Lycurgi vitam respicit.
Poëtæ versus, *de abstin.* lib. 2. p. 234. lib. 4. p. 420.
Poëtæ versiculi de Thoibus Gente Athea Thracum, *de abstin.* lib. 1, p. 30. lib. 2. p. 132.
Poëtæ Samii distichon de Pythagora. *Pythag.* p. 2.
Poëtarum dicta, Deos sacrificia non curare nisi pura mente offerantur, *de abstin.* lib. 2. p. 230.
Poëtæ δρακοντεῖν dicunt pro βλέπειν, ab acie visus quæ est in dracone, *de abstin.* lib. 3. p. 264.
Polemo. *Plotin.* c. 11.
Polyclitus Πολύκλειτος (Grammaticus ut videtur) *quæst. Homer.* 8.

Porphyrius (Βασιλεὺς & Μάλχος *Plotin.* c. 17.) Tyrium se & a Plotino ad scripta ejus emendanda adscitum testatur *Plotin.* c. 7. poëma ejus in Platonis natalitiis prælectum cui titulus ἱερὸς γάμος c. 15. Apologiæ Alcibiadis a Diophane Rhetore scriptæ confutatio. ibid. contra Plotinum liber & ab Amelio confutati ejusdem libri palinodia, c. 18.

Potamo, *Plotin.* c. 9.

Proclinus Platonicus ὁ πρὸς τὴν Τροιάδα Διατρίψας, *Plotin.* c. 20.

Propheta (Moses) *de antro* p. 62. ex Numenio.

Ptolemais Cyrenæa Pythagorica ἐν τῇ Μυστικῇ στοιχειώσει, *Ptolem.* p. 207 208. 209.

Ptolemæus Peripateticus, nihil scripsit præter προοίμια καὶ λόγους ἐπιδεικτικούς, *Plotin.* c. 20.

[Pygmalion Phœnix Cypri Rex *de abstin.* lib. 4. p. 395. sq.

Pythagoras, *de antro* p. 70. *quæst. Homer.* 25. *de abstin.* lib. 1. p. 35. 42. seq. 48. lib. 3. p. 259. 325. lib. 4. p. 412.

ejus Epigramma in sepulchrum Jovis, *Pythag.* p. 11. & *apud Cyrillum p.* 342. *lib. X. in Julian.* in sepulchrum Apollinis ἐλεγεῖον, p. 10. Versiculi ex aureis carminibus, p. 26. πυθαγόρου δόξα, omnes animas sensu præditas rationabiles esse, *de abstin.* lib. 3. p. 240. ὀψὲ τροφῆς, τὸ μηδένα ἀδικεῖν, p. 328.

Pythagorei, *de antro* p. 70. *de abstin.* lib. 1. pag. 49. 70. lib. 2. p. 172. 188. lib. 3. p. 299.

Pythagoricos plurimum sequitur in Musicis Ptolemæus, *Ptolem.* p. 193. De Pythagoricorum ab Aristoxeniis differentia Didymus scripsit. id. p. 209.

Rhadamantus per animantes jurans, *de abstin.* l. 3. p. 284. 285.

[Rogatianus Senator, Porphyrii æqualis, *de abstin.* lib. 1. p. 106. Plotini discipulus. *Plotin.* c. 7.

Sabinillus, Senator, Plotini discipulus, *Plotin.* c. 7.

Sanchuniathonis Φοινικικὴ ἱστορία quam Phœnicum ille lingua scripsit & Philo Byblius Græce vertit, *de abstin.* lib. 2. p. 225. (Euseb. IV. 16. præpar.)

Sandales, *de Styge.* 283. 285.

Scythæ,

Scythæ, *de abstin.* lib. 3. p. 283. 287. lib. 4. p. 429.
Seleucus Theologus, *de abstin.* lib. 2. pag. 223. (Euseb. IV. 16. præparat.)
Septem Sapientes, *de abstin.* lib. 1. p. 35.
Serapion Alexandrinus Rhetor, auditor Plotini. *Plotin.* c. 7.
Severi Platonici scripta apud Plotinum lecta, *Plotin.* c. 14.
ὡς τις αἰνὴς σοφὸς ἔφη, lib. 2. p. 185. (apud Euseb. IV. 11. præpar.) ὡς ἔφη τις λέγων ὀρθῶς, lib. 3. p. 278.
Sextus. *quæst. Homer.* 28.
Simonides, *quæst. Homer.* 8.
Socrates *de abstin.* lib. 1. p. 35. lib. 3. p. 239. 284. 286. 311. 328.
Sophista, *de abstin.* lib. 4. p. 411. apud Lacedæmonios nullus, id. p. 351.
Sophocles ἀλλαχοῦ *quæst. Homer.* 1.
πολυειδῶς, *de abstin.* lib. 2. p. 153.
Stoici, *in Categor.* p. 19. b. 24. *de antro* p. 62. *de abstin.* lib. 1. p. 7. 12. lib. 3. p. 241. Stoica dogmata libris Plotini in sparsa, *Plotin.* c. 14.
Stratonis Physici λόγος sive liber quo probavit sensum non posse esse sine intelligentia, *de abstin.* lib. 3. p. 304.
Παρ' ἰνίοις δὲ ἱστόρηται τῶν συγγραφέων *de abstin.* lib 2. p. 149.
Symbulus Σύμβουλος ὅπως τὴν Ὁ Μίθρα ἱστορίαν ἐν πολλαῖς βιβλίοις ἀναγράψας, *de abstin.* lib. 4. p. 399. lege Εὔβουλος.
Syri, *de abstin.* lib. 2. p. 236. lib. 4. p. 395.
Thaletis παισὶν ἀρχαίοις, *Pythag.* p. 21.
Thaumasius Plotini auditor, *Plotin.* c. 13.
Themistocles Stoicus, *Plotin.* c. 20.
Theodosius Ammonii discipulus, *Plotin.* c. 7.
Theodotus Ἀθήνησιν Ἀριστοκλέους, *Plotin.* c. 20.
Theologi, *de abstin.* lib. 2 p. 206. 207, 212, 229. *de antro*, p. 67. Θεόσοφοι, *de abstin.* lib. 2. p. 187. εἴτε φησὶν ὁ Θεολόγος, p. 189.
Theophrastus, *de abstin.* lib. 2. p. 124. 131. 139. lib. 2. p. 167. 183. 206, 221. lib. 3. p. 321. lib. 4. p. 354. 426. β περὶ Μυσικῆς, *Ptolem.* pag. 240. seq. Ἀφ' πολλῶν ταῖς παρ' ἑκάστοις πατρίοις ἐπιδείξας &c. *de abstin.* lib. 2. p. 156.
Theopompus ἱστόρησεν, *de abstin.* lib. 2. p. 146.
Thrasyllus ἐν τῷ περὶ τῶν ἑπτὰ τόνων (ita leg.) *Ptolem.* p. 266.

Thucydides, *quæst. Homer.* 8.
Timæus, *Pythag.* p. 4.
Tiresias, *de abstin.* lib. 3. p. 246.
Tragœdia, *Plotin.* c. 17.
Triptolemus antiquiss. legislator Atheniensium, *de abstin.* lib. 4. p. 431. ejus tres leges Eleusine, ibid.
Tryphon Stoicus & Platonicus, *Plotin.* c. 17.
Tynnichi pæan in Apollinem, *de abstin.* lib. 2. p. 152.
Xenocrates *de abstin.* lib. 4. p. 431. 432 Dialecticam tractaturus, a voce incipit, quod ei vitio vertitur, *Ptolem.* p. 193.
Zeno, 3. *de abstin.* p. 311.
οἱ ἀπὸ Ζήνωνος (Stoici) *de abstin.* lib. 3. p. 294. *sententiæ* 44.
Zenodotus, *quæst. Homer.* 25. 30.
Zethus, *Plotin.* c. 2. Arabs, Plotini discipulus, Medicus, c. 7.
Zoroaster, *de antro* pag. 59.
Zoroastris Apocalypses, *Plotin.* c. 16. suppositas esse Porphyrius συγγράμμασι Ἀντίγχου demonstravit, ibid.
Zostriani liber, libris quadraginta ab Amelio confutatus, *Plotin.* cap. 16.
Zoticus, Criticus & Poëta, Plotini discipulus, *Plotin.* c. 7. Vide & supra in Antimachus, atque Ἀντιλατινόν.

LUCÆ

LUCÆ HOLSTENII
de Vita & Scriptis
PORPHYRII PHILOSOPHI
DISSERTATIO.

CAP. I.

Historiæ pars Biographia. Vitæ Philosophorum quos modis & a quibus scriptæ. Suidas explicatus. Hæreses ex Philosophia ortæ. SS. Patrum testimonia de Porphyrii eruditione.

QUi vitæ magistram, & actionum humanarum speculum historiam dixere, omnium optime naturam, & dignitatem ejus perspexisse videntur. Nam cum duo sunt quæ vitam humanam gubernant, sapientia ac prudentia: quarum illa divinarum, ac humanarum rerum cognitione animum supra se ad DEUM & cœlestia erigit; altera vero consiliorum, actionumque moderatricem in hoc vitæ stadio sese præbet: utraque sane historiarum beneficio comparatur. Cum enim propria pervestigatio difficilis sit, & *ἀπειρογεία* periculi plena, nec nisi longo itinere ad propositum finem perducat historia unum sub aspectum exhibet, quicquid à præclaris ingeniis subtiliter investigatum, & multo cum labore repertum fuit: tum egregia virtutum exempla, & varios consiliorum eventus, casusque ancipites proponi: ut, quod Comicus ait, inspicere tanquam in speculum in vitas præstantium virorum liceat, atque ex aliis sumere exemplum sibi, & quid faciendum ac fugiendum, sui sine parte pericli cognoscere. Nec solum tutior ea, sed brevior quoque, faciliorque via est, quæ per exempla ducit: nihil enim efficacius illustri exemplo magni viri: ad cujus memoriam animus consilia factaque omnia, velut ad regulam, exigat: cujus virtute ad laudis & gloriæ studium concitetur. Atque ut ingens quædam pictura, magnam hominum actionumque varietatem artificis ingenio mire confusam exhi-

exhibens, illa ipsa varietate spectantium quidem oculos animosque maxime oblectat: si tamen una præ cæteris luculenta effigies emineat, revocat ea spectatorem, & peculiari quadam voluptate detinet. Ita etiam integra quædam, & καθολικῶς scripta historia magna quidem præceptorum, atque exemplorum copia animum legentis instruit; sed si uniùs cujusdam præstantis viri virtutem & præclaras actiones accuratiori studio præ cætero opere expressam offendat, hæret animus consiliorum, factorumque admiratione, & vehementiori affectu ad pulcherrimi exempli imitationem excitatur. Quocirca duplicem ferme scribendi rationem ab iis servatam videmus, qui aliorum res gestas ingenii monumentis ad posteritatis memoriam transmisere; ut vel integram alicujus gentis historiam continuo filo detexerent; aut præstantis cujusdam hominis vitam peculiari opere narrarent, & virtutes, vel vitia ejus vivis, quod ajunt, coloribus depingerent: ut seorsim posita rectius singula perspicerentur. Et hujus quoque, ni fallor, instituti principem auctoremque Homerum recte dixerimus: qui utriusque scribendi generis exemplar duplici opere proposuit: quorum altero expeditionem Trojanam communibus omnium Græcorum consiliis armisque susceptam, & collisas inter se Europæ Asiæque vires describit: Altero autem unius Ulyssis prudentiam per varios periculorum casus exercitatam omnibus artis, atque ingenii coloribus depictam exhibet. Nisi quis forte altius originem a Moyse vetustissimo omnium historico, adeoque ab ipso Dei spiritu repetere malit: cujus instinctu sacram historiam literis consignatam credimus. Divinus enim Moyses cum generis humani primordia, seriemque Patriarcharum, & Judaicæ gentis historiam, sacra, ac leges quinque libris exposuisset: peculiari quoque opere Jobi vitam, atque egregiam in extremis calamitatibus animæ constantiam, & pietatem erga Deum edidit: ut Judæorum animos longa servitute, & diuturnis erroribus afflictos tam insigni potentiæ Divinæ exemplo confirmaret: Nam & hujus libri autorem, vel interpretem Moysen doctissimi quique credunt, eamque scribendi rationem infiniti dein sacri ac profani autores imitati fuere. Sed cum duplex vitæ genus sit: alterum quidem quod in publicis rebus administrandis, & in belli pacisque artibus excolendis versatur, quod activum vocant: alterum vero quod omissa publicorum negotiorum cura, sapientiæ studiis, rerumque divinarum atque humanarum perveſtigationi impenditur, & contemplativum appellatur: primum quidem illud totum ad civilem societatem spectat, quæ conjunctis multorum consiliis, operisque regitur: ideoque qui eam vivendi

vendi rationem sequuntur, haud dissimiles videntur histrionibus, quorum quisque suam personam ita sustinet, ut omnium actiones simul conjunctæ unum drama exhibeant: alterum vero umbraticis scholarum porticibus aut Musei parietibus inclusum delitescit, & procul à fori strepitu in privato otio ita degitur, ut ejus sectatores μονῳδοῖς tragicis recte compares, qui singuli per se suas partes absolvunt: ac proinde autores, qui de claris in utroque genere hominibus scripsere, in duas classes recte distingui existimo: ut altera quidem virorum belli, aut pacis artibus illustrium vitas complectatur; altera vero eorum qui sapientiæ & doctrinæ laude claruerunt. Sed ut magnæ continentis regio aliarum provinciarum confiniis undique cincta, ob permixtos, confusosque vicinorum limites ægre distinguitur: insula autem, quam apertum mare circumluit, aut regio continuo montium tractu, vel deserta arenarum solitudine definita, nullo negotio describitur: si politicorum hominum vitæ, & res gestæ seorsim difficilius explicantur; quod aliena multa iis permixta sunt: quæ cum nec plene narrari, nec omitti prorsus possint, minus facilem historiam reddunt. Contra vero qui sapientiæ studia in privato otio consectantur, eorum quoque vita peculiari opere, rectius narratur: quæ ferme in præceptorum ac discipulorum enumeratione, tum in dogmatibus, operumque titulis recensendis consistat. Et extant egregii in utroque genere scriptores, quos si hoc loco recenserem post eruditissimos viros, qui de Græcis, Latinisque historicis nuper tractarunt, actum agerem. Sed paucis duntaxat de illis exponam, qui vitas virorum sapientiæ aut literarum studiis illustrium, quos Græci communi φιλοσόφων aut σοφιστῶν nomine complectuntur, scripsere: quod ad præsens nostrum institutum ea tractatio spectet. Hos scriptores in duo genera Theodoretus distinguit serm. 2. θεραπ. quorum alii dogmata tantum & sententias Philosophorum recensent: alii vitas quoque singulorum dogmatis adjungunt: quibus tertium puto addendum esse eorum, qui vitas tantum, seu elogia scripsere: quales nunc exstant Philostrati βίοι σοφιστῶν, duobus libris comprehensi: & Philosopharum ac Sophistarum vitæ ab Eunapio scriptæ: quibus etiam accenseo Marini Neapolitani librum de vita Procli, quem alio nomine περὶ εὐδαιμονίας inscripsit: & Choricii orationem funebrem à Photio laudatam, qua Procopii Gazæi vitam elegantissime narrat: quam brevi cum integra Procli vita ex Vaticano manusc. publici juris faciam. Ad primum vero genus pertinent Plutarchi περὶ ἀρεσκόντων τοῖς φιλοσόφοις, h. e. *de placitis Philosopharum* libri quinque: eorumque epitome:

quæ nomine Φιλοσόφου ἱστορίας inter Galeni opera extat: rectius autem Aetio Theodoreti testimonio tribuitur. eodem quoque referendi Xenophontis ἀπομνημονευμάτων, sive *Socraticarum dissertationum* libri quinque, & octo libri Διατριβῶν Epicteti ab Arriano ad Xenophontis imitationem scripti: & ejusdem ὁμιλιῶν sive Διαλέξεων libri XII. quos Photius in Biblioth. & A. Gellius l. I. cap. 2. & l. XIX. c. I. tum Simplicius principio commentarii in Enchiridion Epicteti laudat: quorum quatuor tantum hoc tempore supersunt. Ejusdem generis fuit Aristotelis συλλογὴ τῶν τοῖς Πυθαγορείοις ἀρεσκόντων, cujus testimonio Simplicius lib. 2. de Cœlo bis terve utitur, & Alexandri Polyhistoris liber de Symbolis Pythagoreorum, citatus a Cyrillo libro v. c. Julianum, & Xenocratis Πυθαγόρεια, quæ Laertius commemorat. Item Eudemi ἀστρολογικὴ ἱστορία qua exposuit quid quisque in ea scientia inveniisset: quam præter alios Simplicius ad 2. de Cœlo aliquoties citat; aliorumque similia opera, quorum nunc non est commemorandi tempus. Illi vero qui de vita & dogmatibus clarorum virorum, eorumque operibus tractarunt, longe plurimi ab antiquis recensentur: & supersunt etiam nunc præstantes aliquot in hoc genere scriptores, inter quos Herodotus, edito de genere & vita Homeri libro, principem locum meretur, extat etiam Plutarchi liber, quo decem oratorum Græciæ vitas complexus est. Longe autem celeberrimi sunt Diogenis Laertii libri X. περὶ βίων, καὶ δογμάτων, καὶ ἀποφθεγμάτων τῶν ἐν Φιλοσοφίᾳ ἐνδοξοτάτων, & Hesychii Milesii liber περὶ τῶν ἐν παιδείᾳ διαλαμψάντων σοφῶν, quem Suidas vocat ἐπωνυμολόγον ἢ πίνακα τῶν ἐν παιδείᾳ ἐνομαζόντων, & epitomen ejus suo operi inseruit: id enim volunt sequentia verba, ἃ ἐπιτομή ἐστι τοῦτο τὸ βιβλίον, cui loco sanissimo & integerrimo frustra Cl. Meursius medicinam facere conatur: neque enim Hesychii librum recte Diogenis Laertii epitomen dixeris, cum ille non solum Philosophos, sed Grammaticos quoque & Rhetores, item poetas & historicos commemoret. Sed Suidam ea quæ illustrium virorum vitis suo operi inseruit, magnam partem ex Hesychio transcripsisse non dubitabit, qui utrumque contulerit. Et ostendit mihi ejusmodi πίνακας veteres manusc. ex Suida collectos, aut potius a Suida transcriptos, Jacobus Sirmondus, vir ingenio & omnis eruditionis laude maximus. Extant præterea in hoc genere Philostrati libri VIII. *de vita Apollonii*, & Jamblichi libri duo priores *de vita & secta Pythagoræ*: quos brevi cum aliis duobus edam. quatuor enim duntaxat ex VII. ad nos pervenere. Et pertinent huc Porphyrii *de vitis Philosophorum* libri IV. quorum primum nunc iterum in

Iu-

lucem profero; de quo opere paulo post accuratius agendum erit. Hujus quoque generis sunt Suetonii libri duo *de Illustrium Grammaticorum, Rhetorumque vitis*: tum D. Hieronymi, & qui Hieronymum exceperunt, Gennadii, Isidori, Ildefonsi, atque Sigiberti *Illustrium Scriptorum Catalogi*: quo etiam spectant XII. *Prophetarum vitæ* ab Epiphanio scriptæ: ut & Euthalii diaconi libellus *de vita & peregrinationibus B. Pauli*: aliique similes, quos studio omitto: cum mihi non nisi de Philosophorum vitis tractare propositum sit. *Isidori Philosophi vitam* à Damascio scriptam legit Photius, & Suidas: qui plurima inde excerpserunt: & incerti auctoris fragmenta de vita Pythagoræ ex eodem Phothio Porphyrii libello subjunxi. Aristotelis quoque vitam incogniti autoris, cum J. Nunnesii commentario, ante aliquot annos in Belgio edidi. Eos vero Illustrium vitarum autores quos Athenæus, Diogenes, Suidas, aliique laudant, quosque temporum injuria nobis invidit, prolixum esset hic commemorare: ex quibus maxime celebrantur Aristoxenus, Callimachus, Hermippus, Aristocles Messenius, Sotion, atque ejus abbreviator Heraclides: tum citati à Porphyrio hoc libro Antiphon, Hippobotus, Neanthes Cyzicenus, similesque alii. Cæterum si quis tria illa scriptorum genera inter se contendat, apparebit haud dubie, primum illud quod vitas tantum aut elogia complectitur, non tam ad narrationem fidemq; historicam, quam ad sophisticam ἐπίδειξιν comparatum esse: alterum quoque quod dogmata & placita tantum recenset, cum nihil fere πραγματικὸν contineat, philosophicum potius quam historicum esse dicendum: tertium vero illud proprie ad particularem historiam pertinere: quod & multo plus utilitatis ad solidam rerum cognitionem affert; cum non dogmata solum commemoret: sed id quoq; præcipue ostendat, unde & a quibus Græcorum sapientes doctrinam suam hauserint: dum peregrinationes eorum ad barbaras nationes, & longiorem cum iis consuetudinem narrat: inde enim manifeste apparet ἡ βαρβάρου φιλοσοφίας Ἑλληνικὴ ὕλωσις· & universam gentilium sapientiam ex Hebræorum & Chaldæorum fontibus derivatam fuisse, liquido perspicitur: quod Cl. Alexandrinus Strom. V. & VI. & Eusebius præp.evang.lib X prolatis Græcorum testimoniis abunde comprobarunt: quo ipso Græcorum συμφανὴς καὶ σοφιστικὴ πλάνη, ut Eusebius vocat, & blasphemæ adversus religionem nostram calumniæ prorsus convelluntur: & sacrarum literarum fides atq; autoritas adstruitur: tum vero plurimorum errorum fontes ac principia, quos hæretici in Dei Ecclesiam invehere studuerunt, deteguntur. Philosophos enim

plerorumque hæreticorum patriarchas non injuria à Tertulliano appellatos fuisse, non uno exemplo ex hoc Porphyrii libello probari potest: Nam duplex Pythagoreorum συσκηνία, quæ τὰς ἀντικειμένας τῶν ἐναντίων καὶ ἀλλοκοτικῶν δυνάμεων συζυγίας complectitur, duo illa contraria Manichæorum principia haud dubie nobis peperit: quos alia multa à Pythagora mutuatos esse unius Epiphanii lectione satis superque constat: nam quod ille hær. 66. c. 9. Manetem docuisse scribit, carnibus vescentem, animam quoque devorare, & in animal illud mutari quod comederat nonne id ex Pythagoræ ἀποχῇ derivatum: qui animantium esu abstinendum præcipiebat, ἀφ' ἣν ἐ συγγενεῖς τιμὴν, & quod omnes animas ὁμοειδεῖς crederet? cumque idem Pythagoras docuisset, animam divinæ auræ particulam ad inferiora pro lapsam corpori velut carceri includi, & corporeæ affectionis vinculis captivam detineri: ex qvibus nisi purgata recesserit, recidere eam in alia corpora: purgatam vero tandem ad cognata sydera, & cœlestem animarum chorum reverti: Manes eadem illa dogmata sua fecit, ut ex citato Epiphanii loco videre est. Asserebat enim animam Dei particulam, avulsam a Deo a principibus contrarii principii, captivam in corpus detrudi: & post transmigrationem sive transfusionem in quinque corpora, tandem per lunam atque solem ad beatorum regionem transmitti; quam μεταγωγὴν καὶ ἀναπόδωσιν animæ vocabant: quæ deliria Epiphanius c. 28. & 55. abunde refutat. Quibus affines sunt Origenis errores περὶ προϋπάρξεως τῶν ψυχῶν, quorum ἀφορμὰς atque ansam ex Pythagoræ & Platonis doctrina eum sumpsisse nemo philosophicæ historiæ peritus dubitat. Præterea, quod Porphyrius mare lacrymam appellatum a Pythagora prodidit, id omnino convenit cum Judæorum fabulis, qui Deum quotiescunque calamitatum Judaicæ gentis reminiscitur, duas lacrymas in mare oceanum effundere docent. Cumque Ægyptios Nilum, & Empedoclem mare terræ sudorem appellasse Proclus lib. 1. in Timæum, & Aristoteles Meteor. lib. 2. c. 3. testentur: quis non videt ex qua officina eorundem Manichæorum & Valentinianorum dogma prodierit: quos imbres principum materiæ sudores dixisse Irenæus & Titus Bostrensis lib. 1. atque Epiphanius hæresi 66. affirmant? quæ profana deliria a rustici illius Comici opinione parum differunt, qui cœlo pluente Jovem per cribrum, mingere credebat: aut Poëtarum fabulis, qui thermas Himerenses ex eo ortas finxere, quod Hercules devictis gigantibus sudorem isthic abluisset. Taceo enim de incantationibus, aliisque magicis præstigiis, quas cum Pythagora Basilidis atque Manetis sectatores

res communes habuere: ut & illa quæ de ſymbolica & myſtica docendi ratione de ſilentio & exploratione diſcipulorum: tum quæ de ὀνομαστικοῖς Hebræorum hoc opuſculo traduntur. De quibus nonnulla in notis hiſce attigi: alia ad uberiores in Jamblichum obſervationes ſervo.

Cæterum cum integrum Porphyrii opus, quod temporum injuria nobis invidit, proferre non licuerit: ut jacturam, quam res literaria tam luculentæ hiſtoriæ interitu fecit, aliqua parte ſupplerem, placuit ea quæ de ipſius Porphyrii vita ſcriptisque hactenus apud varios auctores obſervavi, in unum colligere: & accuratius nonnulla ad examen revocare, quæ minus recte a clariſſimis noſtri ſæculi ſcriptoribus prodita videntur. Qua in re cum unicum illud mihi propoſitum habuerim, ut noſtro ſtudio ad ſacræ ac profanæ hiſtoriæ cognitionem, tum ad Pythagoræ ac Platonis Philoſophiam illuſtrandam nonnihil utilitatis accederet: facilem ab æquis judicibus veniam ſpero, ſi qua ab recepta magnorum virorum ſententia diſcedam: nec quisquam exiſtimaverit me vitio ἀνθολικῆς, aut contradicendi ſtudio adverſus publicum totius orbis præjudicium, Chriſti hoſtem, & veritatis calumniatorem defendendum ſuſcepiſſe: cujus blaſphemias & ipſe toto animo deteſtor, & viro cætera maximo excidiſſe nollem: ingenii vero præſtantiam & philoſophandi ſubtilitatem cum ſanctiſſimis Eccleſiæ ſcriptoribus ſummopere me admirari fateor. Et ſi forte eorum auctoritate hujus ſcriptis invidiam declinare liceat, producam hoc loco aliquot ipſorum teſtimonia, quibus Porphyrii ingenium ac doctrinæ magnitudinem, tum operum ejus præſtantiam deprædicarunt: ut dum cum ipſis loquor, non niſi cum ipſis reprehendi & damnari poſſim. Et Euſebius quidem, qui Porphyrii blaſphemias XXX. libris refutavit, lib. 3. & 9 de præpar. Evang. in clariſſimorum philoſophorum numero eum ponit, ſive ut ipſe loquitur, τῶν μάλιστα λεγομένων καὶ πᾶσι γνωρίμων, κλέος τε ἐν μικρῷ φιλοσοφίας παρ' Ἕλλησιν ἀπενηνεγμένων. Eodemque modo Cyrillus, libro primo contra Julianum ait illum ob profanam eruditionem δόξαν ἐκ ἀγενῆ, hoc eſt famam egregiam inter ſuos obtinere. Unde & Divus Auguſtinus libro ſeptimo de Civitate Dei, c. 25. *Philoſophum nobilem* illum appellat. quem libro 10. cap. 10. *doctiorem Platonicum*: & cap. 32. *hominem non mediocri ingenio præditum*. alibi, *magnum gentilium Philoſophum* libro autem 19. c. 22. *doctiſſimum Philoſophorum* vocat *quamvis* (inquit) *Chriſtianorum acerrimus inimicus*. Adeo ſanctiſſimi viri judicium nullo affectu præpediri potuit, quin eximiæ eruditionis laudem juratiſſimo hoſti tribueret. Boethius autem non minus ſan-

ditatis & martyrii gloria, quam omnis sacræ ac profanæ philosophiæ cognitione celebris, quanti Porphyrium fecerit id vel ex eo apparet, quod libros ejus non solum legerit, sed Latine translatos iteratis commentariis illustraverit, ut ab aliis quoque iidem legerentur, tum quod in explicatione Aristotelis & universa philosophandi ratione unum Porphyrium cæteris omnibus se præferre, ac sequi testetur: uteum maxime Porphyrii exemplo Platonicam doctrinam cum Aristotelica conjunxisse existimem, quod honorifica de ejus eruditione scriptisque testimonia, quæ passim apud Boethium exstant, clarissime ostendunt. Libro in categor. ait se in exponendo Porphyrii sententiam secutum, *quod videbatur expeditior planiorque esse.* ita & lib. I. majorum commentariorum in librum de interpretatione testatur se expositionem maxime à Porphyrio transtulisse. *hic enim*, inquit, *mihi expositor & intellectus acumine, & sententiarum dispositione videtur excellere.* & ad text. 2. *sed Porphyrius de utrisque acute subtiliterque judicat, & Alexandri sententiam magis probat.* & mox addit: *quocirca Alexander vel propria sententia, vel Porphyrii auctoritate probandus est.* lib. 2. text. 14. *multas confusiones multosque in orationibus errores hic locus optime intellectus, veraciterque perceptus sustulit: & hæc est expositio, quam nullus ante Porphyrium expositorum vidit.* & text. 21. ait Alexandri sententiam non quidem abhorrere à ratione, *sed Porphyrii esse meliorem*: additque eum *locum à Porphyrio diligenter esse expositum.* lib. IV. ad text. 46. improbata Hermini expositione ut nimis obscura, subjungit; *nos autem Porphyrium sequentes, eique doctissimo viro consentientes dicimus, &c.* & lib. v. textu 58. qui est de unitate enunciationum, cum dixisset multos ejus loci caligine confundi, ut digne exequi, & quod ab Aristotele dicebatur expedire non possent, allatis variorum explicationibus addit tandem: *Sed omnes hi nihil omnino intelligunt, sed est melior expositio quam Porphyrius dedit.* Atque hæc Sanctorum hominum testimonia adduxi, ne opera, quam Porphyrii scriptis restituendis atque illustrandis impendi, mihi fraudi sit apud eos qui contra veterum auctoritatem omnes ipsius libros, & imprimis quidem illos quibus vertendis & exponendis Boethius jam olim laborem impendit, à scholis ablegari, & ex manibus studiosorum excuti volunt; ut suppressa & deleta veterum memoria novas suas merces majori pretio venditent. Quibus saltem sufficere debebant clades illæ quas Gothorum & Saracenorum aliorumque barbarorum inundationes rei literariæ intulerunt. Sed nunc de vita scriptisque Porphyrii narrare aggrediar.

CAP.

CAP. II.

Porphyrii patria & genus: nomen vernaculum Malchus: ætas per annos digesta: Sicula commoratio. D. Augustini sententia de Porphyrio Siculo.

Porphyrius, ut quidem ipse in Plotini vita de se scriptum reliquit, patriam habuit Tyrium, nobilissimam & principem Phœniciæ civitatem. Idemque Eunapius & Suidas, sive ipsius fidem, sive publicum omnium consensum secuti, prodiderunt. Parentes illi haud ignobiles fuisse Eunapius affirmat. Et ipse in Plotini vita patris sui meminit, cum quo commune sibi Malchi nomen fuisse ait patria Syro-Phœnicum lingua: quod Græca βασιλέα, Latina regem significat, unde ex purpura, regiæ dignitatis insignibus, Porphyrii nomen Longinus præceptor ipsi fecit: quod Græcis auribus Malchi nomen insolens ac barbarum videbatur. Verba ipsius Porphyrii in Plotini vita hæc sunt: γέγραφεν ὁ Ἀμέλιος βιβλίον, ὃ ἐπέγραψε πρὸς (ita isthic est legendum) περὶ τὰ παρὰ τὰ δόγματα τῶν Πλωτίνου πρὸς τὸν Νουμήνιον διαφορᾶς· προσεφώνησε δὲ αὐτὸ βασιλεῖ ἐμοί. βασιλεὺς δὲ τοὔνομα τῷ Πορφυρίῳ ἐμοὶ πρόσεστιν, κατὰ μὲν πάτριον διάλεκτον Μάλχος κεκλημένῳ. ὅπερ μοι καὶ ὁ πατὴρ ὄνομα κέκληκτο. ἔστι δὲ Μάλχῳ ἑρμηνεία ἔχοντι βασιλεύς, εἴτις εἰς Ἑλληνίδα διάλεκτον μεταβάλλειν ἐθέλοι, &c. *Amelius librum composuit, quem inscripsit de differentia doctrinæ Plotini & Numenii: hunc librum mihi* βασιλεῖ *hoc est, Regi nuncupavit. Nam id nomen mihi Porphyrio erat: qui patria dialecto Malchus vocabar. quod nomen & patri meo fuit. at Malchi nomen, si quis in Græcam linguam transferre velit,* βασιλέα *sive Regem significat.* & subjungit; Longinum sibi sub vernaculo nomine Malchi librum inscripsisse: Amelium Græca voce βασιλέως uti maluisse. Idemque Eunapius hisce verbis in ejus vita refert: Μάλχος δὲ κατὰ τὴν Σύρων πόλιν ὁ Πορφύριος ἐκαλεῖτο τὰ πρῶτα. τοῦτο δὲ δύναται βασιλέα λέγειν. Πορφύριον δὲ αὐτὸν ὠνόμασε Λογγῖνος, ἐς τὸ βασιλικὸν τὸ ἐν ῥήτορος τῷ σχήματι τὴν προσηγορίαν ἐπιτρέψας. *Porphyrio nomen initio fuerat Malchus, quod Syrorum lingua regem sonat, sed detorta significatione ad purpuram, regium in vestimento insigne, Porphyrium, veluti purpureum nominavit Longinus.* Atque hinc intelligendus Suidas, qui omisso Malchi nomine, de solo illo Græco meminit: Πορφύριος, ὃς καὶ

κυρίως

κυρίως ἐκαλεῖτο Βασιλεὺς, Τύριος Φιλόσοφος. *Porphyrius qui proprio nomine vocabatur Rex, Tyrius Philosophus.* Item Hesychius: apud quem hodie legitur, Μάλχος, βασιλεύς· cum olim haud dubie scriptum fuerit, Μάλχος. Nam Malchum regem significare Hebræorum, & Syrorum dialecto, præter quam quod notissimum est, testatur & D. Hieronymus in vita Malchi Eremitæ. *Erat illic quidam senex nomine Malchus, quem nos Latine Regem possumus dicere, Syrus natione & lingua,* & Ammianus Marcellinus l. 24. Assyriorum fluvium *Naar-malcha* commemorat, qui βασίλειος ποταμὸς Straboni & Ptolemæo, inter Tigrin & Euphraten. *Alia,* inquit, *fluminis pars Naar-Malcha nomine, quod fluvius regum interpretatur, Ctesiphonta prætermeat.* Et Plinius lib. 6. cap. 26. *Ab Assyriis universis appellatum Armilchar* (potius Naar-Malcha) *quod significat regium flumen.* Cæterum Malchi nomen non infrequens fuisse Syris vel sacræ literæ testantur, quæ summi sacerdotis servum hoc nomine commemorant: Et Cleodemum nescio quem prophetam, cui & Malchi nomen fuit, ex Alexandro Polyhistore laudat Fl. Josephus, antiq. Judaic. lib. 1. cap. 16. qui Judæorum historiam ad exemplum Moysis conscripserat. Et Malchi ducis apud eundem mentio extat, lib. 1. de bell. Judaic. cap. 6. & 9. Et Eusebius lib. 7. cap. 2. Malchum Martyrem Cæsareæ Palæstinæ passum refert. Malchum quoque Philadelphensem sophistam, rerum Byzantinarum scriptorem legit Photius, codice 78. quem falso idcirco Suidas Byzantinum credidit. Et Malchi Eremitæ vitam scripsit D. Hieronymus, cujus modo memini: ne infinita Hebræorum nomina ex veteris testamenti historiis proferam, quæ ex eadem voce deducta fuerunt.

Quod autem Malchi nomen Longinus cum altero illo Porphyrii commutavit, illi geminum gemellum est, quod narrat Julius Capitolinus, Clodio Albino, cum forte purpurea matris illigatus esset fascia, joco nutricis Porphyrii nomen ineditum fuisse. Nec dissimile est illud, quod Græcorum Imperatorum liberis Πορφυρογεννήτων cognomen tribuebant: eo quod recens in lucem editi, velut paterni imperii hæredes, regia purpura involverentur. Quamvis alii id nomen iis impositum scribant à regia domo, quam Porphyram vulgo vocabant: qua de re ad secundam partem syntagmatis nostri Geographici uberius differendi locus erit. De ætate Porphyrii strictim Suidas refert, vixisse eum sub Aureliano, & pervenisse ad tempora Diocletiani, Quod ex Eunapio hausit: qui Porphyrii vitam in Galienum, Claudium,

dium, Tacitum, Aurelianum & Probum Imperatores incidisse testatur. Verum cum ipse in Plotini vita diligenter annos ætatis suæ notet, & accuratam temporum servet rationem, operæ pretium fuerit presius singula persequi, quæ usui nobis futura sint ad ea, quæ postea dicentur. Primum ergo de suo ad urbem & Plotini scholam adventu sic scribit: Τῷ δεκάτῳ ἔτει τῆς Γαλλήνου βασιλείας ἐγὼ Πορφύριος ἐκ τῆς Ἑλλάδος, μὴ Αἰτωλὸς δὲ ἀφ' ὁμοίας γεγονὼς, καταλαμβάνω μὲν τὸν Ἀμέλιον ὀκτωκαιδέκατον ἔτος ἤδη ἔχοντα τῆς πρὸς Πλωτῖνον συνουσίας, ἦν δὲ Πλωτῖνος τῷ δεκάτῳ ἔτει τῆς Γαλλήνου βασιλείας ἀμφὶ τὰ πεντήκοντα ἔτη καὶ ἑνός. Ἐγὼ δὲ Πορφύριος τὸ πρῶτον αὐτῷ συγγέγονα αὐτὸς ὢν τότε ἐτῶν τριάκοντα. *Decimo Galieni Imperatoris anno ego Porphyrius è Gracia una cum Antonio Rhodio Romam veniens, Amelium reperi XVIII. jam annos familiariter Plotino usum. Plotinus autem decimo Galieni Imperatoris anno quinquagesimum nonum circiter ætatis annum agebat. Ego vero Porphyrius, cum primum huic adhæsi, trigesimo tunc annos implevemus.* Cum ergo decimus Galieni annus in CCLXIV. Christi incidat: subducta temporum ratione constat, Porphyrium natum fuisse anno decimo Alexandri, qui est annus Christi CCXXXIII. Cæterum cum decennio ante, h. e. vigesimo circiter ætatis anno prima vice Romam venisset, exiguum temporis spatium ibidem commoratus fuit, feriante tum a docendi munere Plotino. Cui cum secundo hoc adventu sese adjunxisset, integros quinque annos operam dedit: sexto demum ad Lilybæum Siciliæ profectus; ut Probum, virum insignem isthic degentem accederet. Fuit is XV. seu postremus Galieni annus, qui est a Christo nato CCLXIX. utrumque ipse his verbis testatur: *Plotinus nonum & quinquagesimum ætatis annum tum agebat. Ego autem & hunc ipsum annum & insuper quinque alios cum ipso versatus sum, quin etiam decennio ante Romam veneram, &c.* de profectione Sicula paulo post subjungit: *quo tempore in Sicilia degebam, quo pervenerum circa decimum quintum Galieni Imperatoris annum, Plotinus libros V. composuit.* Hæc eo diligentius ipsius Porphyrii verbis confirmanda duxi, quod Illust. Card. Baronius eum decem & octo annos Romæ Plotinum audivisse referat: id Porphyrio adscribens, quod Amelio tribuendum, ex loco superius producto apparet. Profectus autem fuit in Siciliam de consilio Plotini, qui atra bile laborantem eo ab urbe ablegavit. Hoc enim morbo adeo se percitum fuisse scribit, ut manus sibimetipsi inferre aliquando fuerit conatus, nisi amens propositum Plotinus sua prudentia impediisset. Qua de re ipsum loquentem præstat audire:

Heratoclea ſecta Muſicorum ante Ariſtoxenum. *Ptolem.* p. 189.
Herennius Plotini condiſcipulus, Ammonii dogmata prodit, *Plotin.* c. 3.
Hermachus Epicureus. *de abſtin.* lib. 1. p. (12.) 49.
Herminus, *in Categor.* p. 2. 16. Stoicus, *Plotin.* c. 20.
Hermippus ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν νομοθέτων *de abſtin.* lib. 4. p. 431.
Hermippea ſecta Muſicorum poſt Ariſtoxenum. *Ptolem.* p. 189.
Herodotus. *quæſt. Homer.* 8. Αἰγυπτιακὴ βίβλος liber ſecundus, ibid. ubi de Alexandro Cotyaenſi & Philemone ſuper ſcriptione loci Herodotei diſceptantibus.
Heſiodus, *Pythag.* p. 21. *de antro* p. 71. *de abſtin.* lib. 1. p. 10. lib. 2. p. 153. lib. 3. p. 338. (ex 1. Ἔργ. v. 118. ſeq.) lib. 4. p. 421.
Hippobotus. *Pythag.* p. 42.
Hippocrates Medicus, *in Categor.* p. 24. b.
Homerus *de abſtin.* lib. 2. p. 231. (ex Iliad. δ. 315.) lib. 3. p. 297. lib. 4. p. 342. 425. *Pythag.* p. 17. *in Categor.* p. 4. b. *quæſt. Homer.* & *de antro.*
Ἐν ταῖς Ὀδυσσοβαμίαις. *quæſt. Homer.* 8.
Hymnus in Apollinem, *de antro* p. 60.
Hyperides ἐν τῷ κατ' Ἀημάδου. *quæſt. Homer.* 1.
Jamblichi filii uxor Amphiclea, Ariſtonis filia. *Plotin.* c. 9.
Indorum Gymnoſophiſtæ. *de abſtin.* lib. 4. p. 404. Brachmanes & Samanæi ib. ſeq.
Joſephus ἐν τῷ δευτέρῳ τὴν Ἰουδαϊκῆς ἱστορίας ἣν δὲ ἐπιτὰ βιβλίων στιχηρὰ ἑξακισχίλια, *de abſtin.* lib. 4. p. 381. Ἐν τῷ ὀκτωκαιδεκάτῳ τὴν ἀρχαιολογίας ἣν δέκα εἴκοσι βιβλίων ἐπεραγματεύσατο, p. 382. καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ τῷ πρὸς τοὺς Ἕλληνας, εἰσὶ δὲ δύο τὰ βιβλία. ibid.
Iſter (Ἴστρος) ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν Κρητικῶν *de abſtin.* lib. 2. p. 225. (Euſeb. IV. 16. præparat.
Judæi, *de abſtin.* lib. 2. p. 167. lib. 4. p. 380. ſeq. τριττὰς ἰδέας Φιλοσοφίας apud Judæos. p. 381. de Eſſæis illorum p. 382.——393. quem locum reſpicit Cyrillus Porphyrium laudans V. contra Julian. p. 180. Sacri Judæorum libri & Prophetarum apophthegmata p. 393.
Latini τῇ σοφῶν Ἀμαλθείᾳ. *de abſtin.* lib. 4. p. 401.
Longinus Φιλαραχαῖος, *Plotin.* c. 14. κριτικώτατος, φιλολογώτατος, ἀλογιστότατος c. 20. Φιλόλογος non Φιλόσοφος Plotini judicio. ibid.

Ejus

Ejus liber περὶ ἀρχῶν apud Plotinum lectus, ibid. librum περὶ ὁρμῆς Cleodamo & Porphyrio dicavit. c. 17. Epistola ad Porphyrium, qua ex Sicilia ad se venire in Phœniciam & Plotini scripta emendata ad se afferre rogat c. 19. libri superstite adhuc Plotino scripti πρὸς Πλωτῖνον καὶ Γεντιλιανὸν Ἀμέλιον περὶ τέλους proœmium, c. 20.

Lycurgus Lacœdemonius. *de abstin.* p. 348. 353.

Lycus ἐν τετάρτῃ τῶν ἱστοριῶν, *Pythag.* p. 4.

Λυδὸς συγγράμματα. *Plotin.* c. 16.

Lysimachus Amelii Præceptor, *Plotin.* c. 3. Stoicus c. 20.

Ad Maccabæorum Historiam respicere videtur, *de abstin.* lib. 1. p. 5. seq. lib. 2. p. 256. seq. lib. 3. p. 391.

Magi Persarum, *de abstin.* lib. 4. p. 398. Darius Hystaspis Magorum discipulus. p. 399.

Manethos Μανεθὼς ἐν τῷ περὶ ἀρχαϊσμοῦ καὶ εὐσεβείας, *de abstin.* lib. 2. p. 22. (Euseb. IV. 16. præparat.)

Marcellus Orontius Senator, Plotini discipulus. *Plotin.* c. 7. Huic Longinus librum περὶ τέλους inscripsit, c. 20.

Maximum Μεγάλου vocavit Numenius, *Plotin.* c. 17.

Μηδικὸς Stoicus. *Plotin.* c. 20.

Melampus *de abstin.* lib. 3. p. 246.

Menander Comicus ἐν Δυσκόλῳ. *de abstin.* lib. 2. p. 151. ejus versus de Syrorum intemperantia, lib. 4. p. 398.

Mesi Apocalypses, *Plotin.* c. 16.

[Mithræ Mysteria, *de abstin.* lib. 4. p. 399. infra in Symbluus, & Pallas.

Moderatus Gaditanus Μοδέρατος ὁ ἐκ Γαδείρων πάνυ σωφρόνως ἐν ἑνδεκα βιβλίοις συναγαγὼν τὸ ἀρέσκον τοῖς ἀνδράσι (τοῖς Πυθαγορείοις). *Pythag.* p. 32.

Moses. *de antro.* p. 62.

Musonius Stoicus, Athenis, *Plotin.* c. 20.

Neanthes *Pythag.* p. 4. 38. Cyzicenus, *de abstin.* lib. 4. p. 395.

Nicander. *quæst. Homer.* 8.

Nicomachus *Pythag.* p. 13. 41.

Nicothei Apocalypses, *Plotin.* c. 16.

Numenius. *de antro* p. 62. 67. 73. ſcripta ejus apud Plotinum lecta. *Plotin.* c. 14. Apameenſis. *id.* c. 17. dogmata ejus ſcripſit & collegit Amelius, *id.* c. 3. Tryphon Plotinum plagii in Numenii ſcripta commiſſi arguit, itaque Amelius ſcripſit ad Porphyrium περὶ τῆς κατὰ Πλωτῖνον πρὸς τὸν Νουμήνιον διαφορᾶς, *id.* c. 17.

Olympius Alexandrinus, Ammonii diſcipulus, æmulus Plotini. *Plotin.* c. 10.

Oraculum. *de abſtin.* lib. 2. p. 230. ſeq. Clymeni redditum. *id.* p. 135. aliud Hermioni p. 145. Magneſio cuidam p. 147. ſeq. de Docimi libris. p. 150. aliud de Diomo, p. 175.

Origenes Plotini condiſcipulus *Plotin.* c. 3. 14. 20. ejus liber περὶ δαιμόνων *id.* c. 3. & 14. ad Gallienum Imp. ὅτι μόνος ποιητὴς ὁ βασιλεύς. *id.* c. 3.

Marcellus Orontius. Vide ſupra Marcellus.

Orpheus. *de antro* p. 64. 65.

Οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς περὶ ζώων φρονίμως, *de abſtin.* lib. 3. p. 270.

Pallas ὁ ἄρξας τὰ περὶ τῶν ἐξ Αἰθιοπίας συναγωγῶν Μυστηρίων τῷ Κόρμῃ ἐξευτυχεάτος. *de abſtin.* lib. 2. p. 225. (Euſeb. IV. 16. præparat.) lib. 4. p. 400.

Panætius, *Proclus* p. 269. junior ἐν τῷ περὶ τῶν κατ' Γεωμετρίαν καὶ Μουσικὴν λόγων καὶ Διαγραμμάτων, *id.* p. 244. Mathematicus, p. 267.

Parmenides ἐν τῇ Φυσικῇ, *de antro* p. 68.

Parmeniſcus (Grammaticus) *quæſt. Homer.* 7.

Paulinus Scythopolitanus, Medicus, Plotini diſcipulus, *Plotin.* c. 7.

οἱ τὰς παραγωγὰς ἐκ τῆς ἰθείας γεγράψαντες, *de antro* p. 56.

Peripatetici *de abſtin.* p. 7. 12. Peripatetica dogmata, Plotini ſcriptis inſperſa, *Plotin.* c. 14.

Pherecydes Syrius, *de antro* p. 71.

ἐν τοῖς Φιλήμονος συμμείκτοις περὶ Ἡρακλείας διορθώσεως ὁ Γραμματικὸς Διαλεγόμενος, *quæſt. Homer.* 8.

Philetas

quam libidinibus arderet: in victu tam sumptuosus, ut in schola virtutis assertor, parsimonia paupertatisque laudator, in palatio pejus cenaret quam domi; tamen vitia sua capillis & pallio, & quod est maximum velamentum, divitiis prætegebat: quas ut augeret, ad amicitias judicum miro ambitu penetrabat, eosque sibi repente auctoritati falsi nominis obligabat; non modo ut eorum sententiam venderet, verum etiam ut confines suos, quos ædibus agrisque pellebat, à suo repetendo hac potentia retardaret. Hic vero qui suas disputationes moribus destruebat, vel mores suos disputationibus arguebat, ipse adversus se gravis censor, & accusator acerrimus, eodem ipso tempore, quo justus populus nefarie lacerabatur, tres libros evomuit contra religionem nomenque Christianum. Professus ante omnia Philosophi officium esse erroribus hominum subvenire, atque illos adversam viam revocare, id est, ad cultus Deorum, quorum numine ac majestate, ut ille dicebat, mundus gubernaretur: nec pati homines imperitos quorundam fraudibus illici: ne simplicitas eorum præda ac pabulo sit hominibus astutis. Quibus multa de totius operis instituto atque argumento subjungit, quæ apud ipsum legi malo. Quinam ille fuerit, ait Illustrissimus annalium autor, quem Lactantius inter Philosophos hujus temporis sibi locum principem vindicasse dicit, nullus alius quem opinari possimus occurit, nisi Porphyrius: qui inter Platonicos horum temporum excellebat; quem & adversus Christianam religionem commentarios edidisse exploratissimum est. Quamobrem ut quæ Lactantius tradit alicui alii adscribamus potius quam Porphyrio, nulla, inquit, est ratio. Sane cum cogito quam immani odio apud Christianos laborarint ii, qui bello adversus Christum suscepto inclarescere voluerunt, & quam detestabile istorum nomen Christianorum scriptis atque execrationibus evaserit: vix memoriam nomenque hujus Philosophi, quisque demum fuerit, intercidere potuisse arbitror: præsertim cum nudo & aperto, quod ajunt, capite, in infaustum hoc certamen descenderit. Tum vero quod omnium gravissime Christianos id tulisse testetur Lactantius, quod illo potissimum tempore id operis esset aggressus, quo furebat odiosa crudelitas, nec quisquam diræ persecutionis metu veritatis afflictæ patrocinium suscipere auderet. Quæ odium haud dubie auxerunt, ut mox respirante Ecclesia eo acrioribus animis in Christi hostem insurgerent; cum nullum in principum favore præsidium, nullum in aperto jam atque æquo certamine effugium reliquum esset. Exosum fuit Celsi nomen, quod primus ille Epicuri de grege porcus adversus exorientem veritatis lucem grunnire sordido ore ausus fuisset. Nec minor

invidia excepit alterum Chriſti hoſtem Hieroclem, qui ignorantiæ ſuæ deliramenta φιλαλήθης titulo inſcripſit: ut fallaci illicio incautos irretiret. Julianus quoque Cæſar cum deſertis religionis noſtræ ſacris, erroribus paganorum turgens τὴν Ἑλληνικὴν ὄφρυν ſtulte & arroganter adverſus Chriſtum ſuſtuliſſet; & ne temere a veritate deſeciſſe videretur, ſtylo eam ſuſcepiſſet oppugnandam, quam gladio exſcindi non poſſe retro ſeculorum experientia didicerat; impii & θεομάχου nomine æternum infamis evaſit. Sed longe graviſſima fuerunt odia adverſus Porphyrium, contra quem univerſa Eccleſia Chriſti junctis viribus arma cepit. Triginta enim circiter ſcriptores Catholici blaſphemias ejus refutarunt: ſi qua fides Fl. Lucii Dextri Chronicis. Et ipſi Imperatores ſuis edictis nomen ejus perpetuum infame eſſe voluerunt.

Hæc omnia dum cogito, pedibus in illuſtriſſimi Baronii ſententiam diſcedere lubet: ſunt tamen quæ non leviter me retrahunt. Primum quidem Euſebii & D. Hieronymi autoritas, qui eum in Siculo ſeceſſu adverſus Chriſtianos ſcripſiſſe diſertim teſtantur. Euſebius enim dicto loco ait, ὁ καθ' ἡμᾶς ἐν Σικελίᾳ κατασὰς Πορφύριος συγγράμματα καθ' ἡμῶν ἀνεσκεύαζε. & D. Hieron. refert Euſebium edidiſſe *contra Porphyrium, qui eodem tempore ſcribebat in Sicilia*, libros XXX. Tum librorum numerus non convenit: XV. enim, non ſolum III. edidit, ut Hieronymus & Suidas teſtantur: tum vero inprimis temporum vitæque ratio: nam nec ætas, nec vitæ Pythagoricæ inſtitutum cum iis convenire videntur, quæ Lactantius de Aſiatico illo Philoſopho prodidit: nam cum ἀκμὴ perſecutionis Diocletiani, & Eccleſiarum demolitio, cujus Lactantius dicto loco meminit, in annum Chriſti CCCII. incidat, qui fuit XIX. imperii Diocletiani, LXIX. ætatis Porphyrii; aliorum ego judicii facio, an ea quæ de libidinibus, de luxu, de aſſentatione & paraſitiſmo aulico Aſiatici illius Philoſophi Lactantius refert, ſeni decrepito conveniant: ei præſertim qui ſiccum & ſobrium Pythagoricæ vitæ inſtitutum ſemper fuerat ſectatus, quod diligentiſſime ab ipſo ſervatum libri περὶ ἀποχῆς ad Firmum Caſtricium ſcripti, abunde probant: neque enim amico intimo, & fraternæ neceſſitudinis vinculo ſibi conjuncto eam vitæ & Philoſophandi rationem tam operoſo volumine ſuaſurum fuiſſe exiſtimo, ſi ipſe eam neglexiſſet: nec quisquam veterum, quod quidem ego obſervarim, hujusmodi quid Porphyrio objicit: quem rabidum, furioſum, impium, blaſphemum, veritatis & DEI hoſtem Euſebius, Hieronymus, Auguſtinus, aliique perpetuo cognominant: qui nullam

Scythæ, *de abſtin.* lib. 3. p. 283. 287. lib. 4. p. 429.
Seleucus Theologus, *de abſtin.* lib. 2. pag. 223. (Euſeb. IV. 16. præparat.)
Septem Sapientes, *de abſtin.* lib. 1. p. 35.
Serapion Alexandrinus Rhetor, auditor Plotini. *Plotin.* c. 7.
Severi Platonici ſcripta apud Plotinum lecta, *Plotin.* c. 14.
ὡς τις αὐτὴς σοφὸς ἔφη, lib. 2. p. 185. (apud Euſeb. IV. 11. præpar.) ὡς ἔφη τις λέγων ὀρθῶς, lib. 3. p. 278.
Sextus. *quæſt. Homer.* 28.
Simonides, *quæſt. Homer.* 8.
Socrates *de abſtin.* lib. 1. p. 35. lib. 3. p. 239. 284. 286. 311. 328.
Sophiſta, *de abſtin.* lib. 4. p. 411. apud Lacedæmonios nullus, id. p. 351.
Sophocles ἀλκμαίων *quæſt. Homer.* 1.
πολυείδου, *de abſtin.* lib. 2. p. 153.
Stoici, *in Categor.* p. 19. b. 24. *de antro* p. 62. *de abſtin.* lib. 1. p. 7. 12. lib. 3. p. 241. Stoica dogmata libris Plotini inſperſa, *Plotin.* c. 14.
Stratonis Phyſici λόγος ſive liber quo probavit ſenſum non poſſe eſſe ſine intelligentia, *de abſtin.* lib. 3. p. 304.
Παρ' ἐνίοις δὲ ἱστόρηται τῶν συγγραφέων *de abſtin.* lib 2. p. 149.
Symbulus Συμβουλ. ὅτε τὴν τ. Μίθρα ἱστορίαν ἐν πολλαῖς βιβλίοις ἀναγράψας, *de abſtin.* lib. 4. p. 399. lege Εὐβουλ.
Syri, *de abſtin.* lib. 2. p. 236. lib. 4. p. 395.
Thaletis παιᾶνες ἀρχαῖοι, *Pythag.* p. 21.
Thaumaſius Plotini auditor, *Plotin.* c. 13.
Themiſtocles Stoicus, *Plotin.* c. 20.
Theodoſius Ammonii diſcipulus, *Plotin.* c. 7.
Theodotus Ἀθήνησιν Διδάσκ., *Plotin.* c. 20.
Theologi, *de abſtin.* lib. 2 p. 206. 207, 212, 229. *de antro*, p. 67. Θεόσοφοι, *de abſtin.* lib. 2. p. 187. ἅττα φησὶν ὁ Θεολόγ., p. 189.
Theophraſtus, *de abſtin.* lib. 2. p. 124. 131. 139. lib. 2. p. 167. 183. 206, 221. lib. 3. p. 321. lib. 4. p. 354. 426. Β' περὶ Μυσικῆς, *Ptolem.* pag. 240. ſeq. Διὸ πολλῶν ταῖς παρ' ἑκάστοις πατρίοις ἐπιδείξας &c. *de abſtin.* lib. 2. p. 156.
Theopompus ἱστόρηκεν, *de abſtin.* lib. 2. p. 146.
Thraſyllus ἐν τῷ περὶ τῶν ἑπτὰ τόνων (ita leg.) *Ptolem.* p. 266.

xime accusat? Ego D. Augustini verba apponam, ut eo facilius quisque judicare possit. Ille enim cum sub principium capitis scripsisset, Porphyrium libro I. de regressu animæ dixisse: *Nondum receptam unam quandam sectam quæ universalem viam animæ contineat liberandæ:* subjungit deinde. *Quænam ista est universalis via, nisi quæ non suæ cuique genti propria, sed universis gentibus quæ communis esset, divinitus impertita est? quam certe iste homo non mediocri ingenio præditus, esse non dubitat: providentiam quippe divinam sine ista universali via liberandæ animæ genus humanum relinquere potuisse non credit. Neque enim ait non esse; sed hoc tantum bonam, tantumque adjutorium nondum receptum, nondum in suam notitiam esse perlatum. Nec mirum, tunc enim Porphyrius erat in rebus humanis, quando ista liberandæ animæ universalis via, quæ non est alia quam religio Christiana, oppugnari permittebatur ab idolorum dæmoniumque cultoribus, regibusque terrenis, propter asserendum & consecrandum martyrum numerum, hoc est, testium veritatis: per quos ostenderetur omnia corporalia mala pro fide pietatis & commendatione veritatis esse toleranda. Videbat ergo ista Porphyrius, & per hujusmodi persecutiones cito istam viam perituram, & propterea non esse ipsam animæ liberandæ universalem putabat: non intelligens hoc quod eum movebat, & quod in ejus electione perpeti metuebat, ad ejus confirmationem, robustioremque commendationem potius pertinere.* Nonne certissimis rationibus ex hoc loco colligitur, vel Porphyrium postremæ illius persecutionis tempore non scripsisse: vel supinam D. Augustini fuisse ignorantiam aut oblivionem, qui tali loco rem tantam præteriret?

CAP. IV.

Porphyrii vitam non recte produci ad Constantinum. M. Publius Optatianus Porphyrius Poëta cum Porphyrio Philosopho confusus. Britannia fertilis tyrannorum provincia. Constantini edictum explicatum.

VErum de hisce libera cuique per me sentiendi potestas esto, donec veritas aliorum studio diligentius limata, ex antiquitatis tenebris clarior eluceſcat. Sed in eo summo viro non temere assentiendum existimo, quod contra Eunapii atque Suidæ fidem Porphyrii vitam usque ad XXIII. annum Constantini Magni producit: tum in iis quæ de exilio

exilio & palinodia ejus prodidit: quæ eruditissimorum hominum animadversiones ac censuras non effugere. Sed præstat ea hic apponere, quæ ad annum Christi CCCXXV. ecclesiasticæ historiæ princeps scribit. *Quod ad Porphyrium spectat, qui adversus Christianam religionem ipse tantasque blasphemias effutisset, & ipsum Imperatorem contumeliis proscidisset, cum inter alia, quod testatur Gildas, dixerit in ipsius odium, Britanniam fertilem tyrannorum provinciam esse; dignam laboribus mercedem eum recepisse Constantinus cum tradat: non tantum quod libri ejus fuerint incendio condemnati; sed & quod exilio mulctatus sit: id affirmasse videtur, ac plane insinuat, eundem Porphyrium adhuc, eo tempore quo hæc contra Arium scribebat, fuisse superstitem; quem ex testificatione S. Hieronymi abhinc post triennium, nempe anno XXIII. ejusdem Constantini Imperatoris, missio ad eum insigni, ut ait, postumine, ab exilio liberatum apparet.* In quibus verbis docti viri jam pridem monuerunt Porphyrium philosophum confundi cum Publio Optatiano Porphyrio Poëta, Christiano quidem, sed cætera nugacissimo: nam de illo D. Hieronymum loqui testatur panegyricus ad Constantinum Augustum, qui adhuc superest. Et ne quis dubitandi locus relinquatur, apponam Poëtæ exulantis versus, quibus Thaliam suam in præfatione alloquitur.

Hic trepido pede tecta petis venerabilis aulæ;
Horrida quæ nimium sit tua mundicies;
Hos habitus vatis præsentia fata merentur;
Vix locus hoc saltem præbuit unde venis.
Suppliciter tamen ire potes, dominumque precari:
Squalor & hæ sordes conveniunt miseris.
Cum dederit clemens veniam, natumque laremque
Reddiderit, comptis ibis & ipsa comis.

Nec minus in eo hallucinari videtur, quod ex Gilda Britanno Porphyrium de Constantino Imperatore contumeliose locutum, atque eam ob causam exilio damnatum fuisse colligit; cum potius contrarium ex Gildæ verbis evincatur. *Igitur nunc omittens*, inquit, *priscos communesque omnibus gentibus errores, nec enumerans patriæ portenta ipsa diabolica pene numero Ægyptiaca vincentia, & tacens vetustas immanium tyrannorum annos, qui alibi longe positis regionibus vulgati sunt: ita ut Porphyrius rabidus orientalis adversus Ecclesiam canis dementia suæ ac vanitatis stylo hoc etiam adnecteret; Britannia*, inquit, *fertilis provincia tyrannorum.* Quid quæso

hic de Constantino, aut Constantini ævo? cum disertim de iis temporibus loquatur, quibus Britanni nec Romani Imperii potentiam, nec Christianæ religionis veritatem agnoverant. Atque aliter haud dubie sensisset Vir judicii maximi, si D. Hieronymi locum, unde Gildas Porphyrii verba transcripsit, observasset: quem ex libro ad Ctesiphontem adversus Pelagianos adscribendum duxi. *Et ad extremum, quod solet nobis objicere contubernalis vester Porphyrius: qua ratione clemens & misericors DEus ab Adam usque ad Moysen, & à Moyse usque ad Christi adventum, passus sit universas gentes perire ignorantia legis & mandatorum DEI. Neque enim Britannia fertilis provincia tyrannorum, & Stoica gentes, omnesque usque ad Oceanum per circuitum barbara nationes Moysen Prophetasque cognoverunt.* Annon luce meridiana clarius, nihil hic in Constantinum dici: sed ea designari tempora, quæ Christi adventum, & Romani Imperii propagationem ad Britannos præcesserunt? Nec de Porphyrii mente dubitare nos sinit, quod eadem quæstio ex Porphyrii libris contra Christianos desumpta D. Augustino inter alias proposita fuit: cui ille sane respondet Epist. XLIX. ad Deo gratias.

Cur autem Britanniam fertilem tyrannorum provinciam Porphyrius appellarit, id C. Taciti gravissimi autoris verba de Britannis in Julii Agricolæ vita docent: *Olim*, inquit, *regibus parebant; nunc per principes factionibus & studiis trahuntur, nec aliud adversus validissimas gentes pro nobis utilius, quam quod id communi non consulunt.* Et Strabo libro IV. autor est, apud Britannos δυναστείας fuisse: & plerosque Dynastarum Cæsarem legationibus officiisque coluisse, quæ ex IV. libro commentariorum de bello Gallico cognosci poterunt: ubi Cæsar ipse expeditionem suam Britannicam narrat. Neque hoc sæculo tyrannicæ familiarum factiones, apud Scotos præsertim & Hibernos exoleverunt; sed ut quisque nobilium vel genere illustrior est, vel manu promptior, ita facilius subditos ac clientes plurimos in studia partesque suas, sæpe etiam regibus ipsis periculosas, pertrahit. Ex hisce jam satis apparet quid de Constantiniani edicti explicatione sentiendum: quo Illustrissimi scriptoris sententiam minime stabiliri facile agnoscet, quisquis edictum ipsum inspexerit. Nam cum principio Imperator scripsisset; *Porphyrium religionis hostem pravis quibusdam commentariis contra pietatem editis dignam invenisse mercedem*; ne quis de exilio aliove supplicii genere explicaret, ipse subjungit: *ac talem; ut ipse quidem infamia apud omnem posteritatem maximo opprobrio & dedecore compleretur: impia autem ejus scripta plane delerentur.* annon manifestum est, nihil aliud Imperatori

peratori propositum fuisse, quam ut publico edicto eandem probrosi nominis infamiam Ario ejusque sectatoribus inureret, qua Porphyrium flagrare videbat; & pari exemplo, quo Porphyrii libros extinxerat, impia eorum scripta supprimeret? Quod egregium piissimi Imperatoris factum dein Theodosius imitandum sibi duxit: qui simili lege Nestorii sectatores invidioso nomine Simonianos, à Simone mago appellari voluit; ut cujus scelus fuerant in deserendo Deum imitati, ejus vocabulum jure viderentur sortiri, l. 6. C. de hæret. & Manich. Hæc accuratius explicare volui, quod nonnullos temere & ἀμβατεύτως Baronianam sententiam amplectentes affirmare videam, Porphyrium Dei spiritu afflatum, tandemque ad fidem conversum, instar Sauli Tarsensis Jesum verum Deum agnovisse. *Quem utinam cognovisset*, (utar enim D. Augustini voto) *atque se potius quam vel suæ virtuti, quæ humana, fragilis & infirma est: vel perniciosissimæ curiositati sanandum tutius commisisset.* Quæ sanctissimi Patris de hoc Philosopho verba sunt libro X. de Civ. DEI. cap. 27.

CAP. V.

Porphyrium non Judæum, sed Phœnicem fuisse: cur Batanæotem D. Hieronymus vocarit: varia in eum locum conjectura.

NEc forte abs re fuerit, aliam maximi scriptoris sententiam de Porphyrii patria & genere hoc loco expendere; novam quoque illam, & adversus constantem omnium autorum fidem deductam ex obscuro quodam D. Hieronymi loco, in quo tamen facilius quid falsum sit convincere possum, quam quid verum affirmare. D. Hieronymi verba sunt in præfatione commentariorum in epistolam ad Galatas: *quod nequaquam intelligens Batanæotes & sceleratus ille Porphyrius in primo operis sui adversus nos libro, Petrum à Paulo objecit esse reprehensum.* Ex quibus Illustriss. Cardinalis contendit Porphyrium non Phœnicem, sed Judæum; non Tyrium, sed Batanæotem fuisse; natum Batanæx, quæ Judææ civitas est, XV. miliaribus à Cæsarea Palæstinæ, aquarum calidarum celeberrimis fontibus celebris. Sed quod patriæ generisque eum cæderet, falso & impudenter mentitum fuisse Phœnicium, quo & olim & nunc quoque vulgo censetur.

Nec forsan à vero abhorrere hæc sententia videbitur ei qui cogitet, D. Hieronymum complures annos in intima Judæa cum Judæis eruditis familiarissime vixisse, eorumque opera multa ab ipso perquisita, multa cognita fuisse, quæ ab aliis nullo modo sciri potuere, Διὰ τὸ ἀκοινώνητον, καὶ ἄξενον ejus nationis. addo & illud, quod Socrates ex Eusebio prodidit, Porphyrium principio Christianum, odio Christianorum, à quibus Cæsareæ Palæstinæ gravius fuerat reprehensus, quam impotenti animo ferre posset, religionem nostram deseruisse. Id enim leve ac desultorium ingenium arguit, cui ἀποστασία & παλίβασις non insolens fuerit. Quibus & tertia ratio accedit, quod Moysen Prophetam citet in libello de antro Nympharum, & libro 2. & 4. de abstinentia, de Judæorum institutis sectisque ex Theophrasto & Flavio Josepho multa referat. Verum multo plura sunt & validiora quibus contrarium evinci videtur. Nihil enim dico, quam effrons illa fuerit impudentia hominem genus patriamque mentiri. Facile concesserim potuisse id fieri ab eo, qui animum frontemque adversus Deum & veritatem ipsam obduraverat; metus saltem infamiæ eum deterruisset, cum mendacium nequaquam posset latere: quod ex maxima Phœniciæ civitate plurimi & Alexandriam & Romam quotidie commigrarent, quorum indicio fraus facile detegeretur. Idque eo magis, quod & ipse patrem Tyrium nominet; & Eunapius eum non ignobili genere apud suos ortum testetur. Et quomodo latere potuit, qui tanta eruditionis & sapientiæ fama inclaruerat? & ut alios latuerit; qui potuit Longinum, Jamblichum, aliosque Syros, qui cum eo versabantur? Ipse Longini epistolam vitæ Plotini inseruit, ex Phœnicia ad se scriptam, qua ex Sicilia evocatur: ubi Longinus Tyri patriæ ejus meminit. Vivebat eodem tempore in Phœnicia Amelius condiscipulus Porphyrii. An eos & patriæ & genus amici mentitum latere potuit? quem tamen ipsi constanter in suis scriptis Tyrium vocarunt. Et cum Libanius Sophista Syrus, oratione funebri in Julianum Imperatorem, Porphyrium *Tyrium senem* honoris causa appellasset; Socrates tamen qui lib. 3. hist. Eccles. cap. 23. ea Sophistæ verba conquisitis rationibus verbisque operose confutat, de patria nullam ei litem movet. Et quis credat, eum in tanto contradicendi studio prætermissurum fuisse illud, unde Tyrii senis nomen gravi infamia aspergi poterat: si quid tale vel scripto vel fando proditum accepisset? nec neglexisset Suidas, qui ea quæ ad gentilium Philosophorum irrisionem spectant, diligenter undique transcripsit; taceo enim quod Eusebius non uno loco in libris de præparatione & demonstratione

tione Evangelica, eum gentilem & gentilium magistrum ac Theologum appellat. Cæterique Patres cum Porphyrii calumnias sæpe cum Judæorum blasphemiis comparent, nemo tamen commune cum illis genus ipsi fuisse scribit. Quod invidiæ augendæ, & impiis contra Christum objectionibus refutandis maxime profuisset. Christianam religionem eum vel serio amplexum fuisse, vel saltem non aversatum facile crediderim, qui puer Originem Alexandriæ audierat, clarissimum Christianæ religionis lumen. Præsertim cum præter Socratis atque Nicephori autoritatem, D. Augustinus lib. 10. de Civ. Dei c. 28. disertim affirmet, illum vanæ scientiæ tumore inflatum a saluberrima Christi humilitate resiliisse. Atque esto. Quis vero hinc ostendet eum a Judaismo ad Christianismum transiisse? Nec majoris momenti sunt illa de petitis ex Moyse & Fl. Josepho testimoniis. Cum quidem eo loco Moysen non suis, sed Numenii verbis citet: quem in Prophetæ lectione versatissimum fuisse, testantur cum alia plurima ejus loca, apud Eusebium de præparatione Evang. & Theodoretum in θεραπ. tum præsertim nobile illud dictum τί γάρ ἐστι Πλάτων, ἢ Μωσῆς ἀττικίζων; Et demus Moysen προσγυμνάσας ab ipso citatum: quid inde huic opinioni probandæ effici poterit? cum in confesso sit ejus sæculi Philosophos ferme omnes sacras literas legisse. Nam & Longinus Porphyrii præceptor, libro περὶ ὕψους, ex eodem principio Geneseos locum adducit cum honorificentissima Prophetæ mentione. Sed frustra hujusmodi ratiunculis pugnamus, cum certum sit, Porphyrium non Moysen solum, sed universam sacram scripturam legisse, & quidem diligentissime: eo fine, ut falsam & incertam ostenderet divinorum oraculorum fidem: quod Eusebius in libris de præparatione non uno loco, & Theodoretus serm. 7. θεραπ. testantur. Ea vero quæ in libris de abstinentia de Judæis affert, liquido ostendunt, ipsum nihil proprio usu & experientia de eorum rebus compertum habuisse. Ita enim aliena fide nititur, ut hospitem in peregrino solo versari nemo non videat. Et Eusebius id agnoscit, qui prolatis inde Porphyrii locis lib. 9. προπαρ. subjungit: ταῦτα μὲν ὁ Πορφύριος ἐκ παλαιῶν, ὡς εἰκὸς, ἀναγνωσμάτων τὴν τῶν ἐπιμιξάντων ἀνδρῶν ἐνθεσίαν τε ὁμοῦ καὶ φιλοσοφίαν ἐμαρτύρησεν. *Hæc Judæorum religioni ac sapientiæ testimonia Porphyrius ex antiquorum lectione, ut apparet, hausta perbibit.* Ecquis Eusebium tam commodo loco tale quid præteriturum fuisse existimet? sed quam medicinam D. Hieronymi verbis faciam non facile perspicio. Equidem haud temere in veterum scriptis quidquam mutandum existimo, si sensus ut-

cunque erui posſit. Ideoque animum in varias partes vertenti id primum occurrebat, inter loca quæ in divisione terræ sanctæ in sortem tribus Aſer ceciderunt, Josuæ 19. v. 25. recenseri Beten, sive vicum, sive oppidum: quod recentiores Palæstinæ descriptores inter Ptolemaidem & Tyrum collocant. Hanc forte Porphyrii patriam a D. Hieronymo creditam fuisse suspicabar, & maluisse Porphyrium a vicina urbe celeberrima potius quam ab ignobili loco cognomen patrium assumere: quod Virgilium & Livium clarissimos autores fecisse scimus. Nullas tamen rationes excogitare potui, quibus id mihi persuaderem. Nam Eusebius libro de nominibus locorum in sacra scriptura, brevi a nobis edendo, sic scribit: Βατναὶ (ita enim ille hunc locum vocat, non Baten, ut Hebræorum fontes, & vulgata editio) φυλῆς Ἀσήρ. καὶ νῦν καλεῖται κώμη Βεθβετὲν, ἀπὸ ὀγδόου σημείου Πτολεμαΐδος εἰς ἀνατολὰς, & D. Hieronymus ejus interpres: *Batna, in tribu Aſer. Et nunc appellatur vicus Bethbeten in octavo milliario Ptolemaidis contra Orientem.* Unde Eusebii & ipsius Hieronymi autoritate cognoscimus, locum pristinum nomen eo tempore perdidisse: nec potuisse Porphyrium a Batnis, vel Βαθετὲν, seu Bethbeten, Batanæotem appellari. Taceo enim quod locus obscurus fuerit, quem Sacræ literæ unico tantum loco commemorant, cæteris omnibus ignotum. Et si patriam Porphyrii fuisse demus: quid quæso probri ex ejus commemoratione? aut si Hieronymus probri loco objiciat: cur non pluribus verbis exagitavit rem paucis aut nulli cognitam? Inde aliud mihi incidit, quod sensus loci ultro suggerere videtur. Batanæotam per convicium atque opprobrium fuisse appellatum: & licet hactenus nihil tale observarim, nomen hoc forte aliqua infamiæ nota ex gentili probrosum apud antiquos evasisse: ut Sodomitarum, ac Capernaitarum, aliaque in sacris literis: adeo quidem ut nemini dubium sit, si quem dictis nominibus appellem, non patriam me exprobare, sed vel impietatis, vel ἀλογίας crimen. Nec desunt exempla apud profanos autores, qui stolidos ac stipites Abderitas, fabulosos nugatores Bergæos, impios Melios, impostores Ægyptios, mendaces Cretenses appellarunt. Sed cum neutrum mihi satisfaceret, tandem manusc. Vaticanos consului, ut Sibyllæ folia; quæ tamen ex incerto incertiorem me dimiserunt. Cum alii eo loco *Bethaniotes* alii *Riothaniotes* legant: neque ulla sit major varietas, quam quod alii adspiratam literam addant, alii omittant. Hic ad conjecturas confugienti nihil commodius occurrebat, quam ut levi mutatione legeretur; βιοθάνατος. *Scelestus ille*

Por-

Porphyrius. Cum nec D. Hieronymum à Græcorum vocabulorum usu abhorrere constet; & ipse Porphyrius in Plotini vita testetur, se animum furore & atra bile percitum violenta morte ex corpore educere voluisse. Hoc enim maximum impiæ temeritatis argumentum, & plane furiosæ mentis signum: quod non solum sanctior nostra religio, sed ipsa quoque illa Philosophia quam profitebatur, & rectæ rationis usus damnat atque aversatur. Quod si minus hæ conjecturæ cuiquam arriserint; addam & tertiam Cl. Jacobi Sirmondi S. J. Theologi, viri eruditione & judicio maximi: qui peramanter suam de hoc loco sententiam mihi exposuit: ita tamen ut haud invitum se cum meliori eam commutaturum ostendat. Is forte Βαλανεώτης ab Hieronymo scriptum fuisse conjicit: hoc est, ut Suidas exponit, ὠθίσας καὶ πολυπράγμων. Sed licet non absre id ἐπώνυμον Porphyrio tribui posse videatur, & cum scelerato quod sequitur non inepte congruere, ego tamen, inquit, Porphyrium, etsi dæmonem e balneo fugasse dicitur, βαλανεώτην dictum, nisi veteres libri doceant, non facile credam. Hæc fusius de loco obscuro exposui, non quod summæ eruditionis viro contradicere studuerim, aut maximis ejus in Ecclesiam DEI meritis quidquam detractum velim: cujus piissimos manes toto animo veneror: sed ut acutioribus ingeniis cogitandi materiam proponerem. Et sane magno me beneficio sibi habebit devinctum, qui in re obscura certam aliquam lucem extulerit. Verum longius me à proposito abduxit singula excutiendi amor. Nunc cætera ordine persequar.

CAP. VI.

Veri Philosophi nota. Porphyrius propter Φιλόνοος *dictus. Ejus ingenium, & Philosophandi ratio. Platonis atque Aristotelis doctrina ab Ammonio expurgata. Porphyrii præceptores & discipuli. Suidæ hac de re errores.*

THemistius ea oratione, quam βασανιστὴν, sive *exploratorem* vocant, philosophum ex Platonis mente descripturus, notas aliquas posuit, quam typos, symbola, γνωσίσματα, & βασανιστήρια appellat: quod illarum beneficio verum ac genuinum philosophum explorare, & à ficto atque adulterino discernere liceat: quas Alcinous quoque ex libro VI. de rep. introductioni suæ Platonicæ præmisit. Hoc Platonico examine adhibito nos quoque despiciemus, quid de Porphyrii ingenio

&

& philosophandi ratione sentiendum: & utrum jure merito antiquitas eum in principum philosophorum numero collocarit. Et primo quidem Plato philosophos non minus quam Homerus reges, διογενεῖς καὶ διοτρεφεῖς esse voluit; nec nisi ex sacro connubio, hoc est, ex parentibus optimis & legitimo genere natos ad arcana sapientiæ mysteria admittendos censuit: ut sua illis reverentia ac majestas constaret: ne in vulgus profanum propalata vilescerent, & sordidis ingeniis, tanquam vasis impuris commissa, inquinarentur. Hanc probi ac legitimi generis notam Porphyrio, quantum licuit, superiore disputatione vindicavimus. Quamvis parum de ingenii ac sapientiæ laude decederet, etiamsi aliena illa deessent: cum Pythagoras & Socrates, atque ipse etiam Plato, servos & barbaros, ingenio præstantes, ad philosophiæ adyta admiserint. Verum ingenii acumen ac docilis solertia, & memoriæ depositi tenax, cæteræque animi dotes, quas εὐφυΐας sive εὐμοιρίας nomine Platonici complectuntur, adeo sunt necessariæ; ut frustra quis ad præclaram sapientiæ laudem adspiret, & ambitiosum Philosophi nomen affectet, si hisce destituatur adminiculis: sine quibus animus nequaquam ad cœlestium rerum pervestigationem, & ad supremi ac beatissimi illius entis contemplationem elevari potest: quod ab erroneo materiæ fluxu secretum, subductumque à sensibus solo intellectu cognoscitur. Atque hac ingenii præstantia nescio an quisquam veterum (Principes illos philosophorum solos excipio) cum Porphyrio comparari queat. Et scripta, quæ ex plurimis pauca superfunt, sublimis ingenii acumen, & egregiam philosophandi rationem testantur. Et consentiens antiquitatis judicium id confirmat: quæ in tanta philosophantium turba Philosophi cognomen uni Porphyrio proprium ac peculiare tribuit. Neque enim nostro duntaxat, aut patrum nostrorum sæculo curiosa hominum ambitio in doctorum titulis excogitandis cœpit luxuriari: sed melior antiquitas unumquemque Philosophorum illustri aliquo cognomine distinxit. Nam ut Pythagoram Philosophum, sapientem Socratem, divinum Platonem, Aristotelem dæmonium, magnum Hippocratem, aliosque majorum gentium sapientes taceam; aurea illa recentiorum Platonicorum catena, ut Damascius eam vocat, simili nominum varietate a Proclo aliisque posterioribus ornatur: qui Ammonium θεοδίδακτον, Plotinum μέγαν, Longinum κριτικώτατον, Amelium γενναῖον, Theodorum θαυμαστὸν, Jamblichum θεῖον, solum vero Porphyrium φιλόσοφον religiosa quadam observatione ubique appellant. Quæ quidem non minor inter τοὺς ἑξῆς Porphyrii

phyrii laus est, qui post Pythagoram illud cognomen meruit; quam inter nostros Gregorii Nazianzeni, qui in tanto Theologorum numero solus post D. Joannem proprium Theologi nomen obtinuit. Ut B. Augustinus, Latinorum Theologorum princeps, Porphyrium *doctissimum Philosophorum, & non mediocris ingenii hominem* dixerit: & Proclus Platonicorum subtilissimus τὰ ἱερατικὰ νοήματα Porphyrii non uno loco admiretur; quem & Isidorus Philosophus, magnum divinioris scientiæ thesaurum collegisse affirmabat. Et sane pressius rem consideranti facile apparebit, veterum de Porphyrio judicium nequicquam a vero aberrasse. Si enim sapientiam ex ipsorum mente definiamus, τὴν τοῦ ὄντος ἐπιστήμην καὶ κατάληψιν, καὶ μόνην τὴν ἐν τούτῳ γνῶσιν τὴν ἀληθείας, hoc est, *veri entis scientiam & unicam veritatis, quæ in hoc ente latet, cognitionem*; negari certe non potest, Porphyrium recte Philosophum, hoc est, sapientiæ illius studiosum appellari: cujus scripta omnia in hoc versantur, ut offusum tenebris animum, vel humaniorum literarum artium cognitione, velut προπαιδείᾳ quadam ad diviniorem illam scientiam præparent: vel moralis Philosophiæ præceptis à corporis ac mortalitatis expurgent contagio; aut purgatum solutumque sublimiori quadam doctrina ad veri entis pervestigationem conjunctionemque elevent: quod ex librorum argumentis, quos ordine deinceps commemorabo, facile perspicietur. Accedit, & alia ratio: quod pleraque omnia Platonis atque Aristotelis opera luculentis commentariis illustrarit: & ad certiorem illorum cognitionem introductionibus quibusdam, quas εἰσαγωγὰς & στοιχειώσεις vocant, planam facilemque aliis straverit viam. Cum in vero interprete non solum exactissima requiratur cognitio eorum quæ explicanda suscipit; sed & facultas quædam, ut obscurius dicta clara & perspicua oratione illustret; dubia stabiliat, corrigat falsa; & dissidentes sententias aut conciliet, aut redarguat. Quæ Philosophiæ illustrandæ ratio quo studio, & quanta cum felicitate a Porphyrio tractata fuerit, ex sequentibus etiam clarius cognoscetur. Aliam deinde notam Plato posuit, ut Philosophus natura sit temperans, atque ea animi parte, quæ affectionum perturbationibus commovetur, remissa & bene composita; ne inferiores facultates intellectum in supremæ veritatis inquisitione præpediant. Qui suapte natura, dum terrenæ huic, & corporeæ moli immersus est, ad divinam illam & beatam lucem caliget. Cumque bruta sive irrationalis pars animæ, duabus constet facultatibus; quarum altera illa effervescit; altera ventris

partiumque ventri adhærentium ingluvie atque libidine distenditur: posteriorem illam Porphyrius sicco & sobrio vivendi genere, ex Pythagoreorum præceptis institituto, ita compressit, ne a seriis cogitationibus animum avocaret, aut rationis frœna excuteret. Iram vero & bilioſi animi furorem non tam facile compescuit. Sive quod minus isthic curæ adhiberet: sive potius *ira mentis faniem vicerit*, quod Medea apud Tragicum sibi usu venisse affirmat; quodque in bilioso corporis temperamento sæpius accidere solet. Porphyrio enim non solum sublime ac validum ingenium fuisse, sed & vehemens atque aliquo furore admixtum, ex eis apparet, quæ de violenta animi eductione ex corpore in Plotini vita de sese prodidit. Quales ferme omnes eos videmus quorum præcordiis Saturnus multum atræ bilis affudit. Quæ acrius ebullit, si præter siccum & deparcum vitæ genus lucubrationes etiam ac longiores vigiliæ cum continua contemplatione accedant. Neque aliam ego causam fuisse dixerim rabidi illius odii, quo adversus Christianam religionem præ cæteris furebat: quam quod animus atræ bilis fermento turgens, & nimia eruditionis copia inflatus, semet ipsum non caperet. Ita & hujus exemplo patuit, mundi sapientiam insipientiam esse apud Deum; & incarnatæ sapientiæ humilitatem Græcorum tastui stultitiæ opinione displicuisse. Quapropter minus mirandum, si Porphyrius in tanto sapientiæ amore, quam non postremam Philosophi notam Plato constituit, atque in tam anxia rerum pervestigatione, nihilominus in cogitationibus suis evanuerit: nec scopum potuerit attingere, qui ab ipsa janua aberrarat. Nec possum quin præstantissimorum ingeniorum sortem miserer, quæ in ea tempora inciderunt, cum religio Christiana novam & inivetam mortalium animis lucem extolleret: Numenii, inquam, Plotini, Porphyrii, Amelii, Hieroclis & similium. Qui cum divinæ veritatis gustum ex sacris literis, & nascentis Ecclesiæ doctoribus, aut præceptorum Christianorum ore percepissent, purissimos veritatis rivulos in Pythagoræ ac Platonis derivarunt lacunas: & igniculos divinæ lucis mendaciorum fumo ac tenebris obscurarunt. Quid enim non præstitissent in solidæ veritatis defensione, qui tenues aliquot illius stricturas admirabili ingenii felicitate, atque uberrima dicendi elegantia in tantum excoluerunt, ut doctissimos Christianæ Religionis antistites in sui admirationem pertraxerint? Sed & illud veritatis studium in Porphyrio non leve ostendit: quo cum animum ad philosophiam adjunxisset, non temere, ut fieri solet, ad unam aliquam sectam velut ad scopu-

lum

lum adhæserit, nec juraverit in cujusquam magistri verba. Ea enim προλήψις animus, tanquam objecto glaucomate, in veritatis pervestigatione plurimum impeditur: ubi semel aliorum opinionibus defendendis velut nexu ac mancupio se obstrinxit. Duos tamen potissimum sibi elegit duces, quorum vestigia premeret, Platonem atque Aristotelem; quos in præcipuis doctrinæ capitibus inter se consentire prolixo opere probandum suscepit: de quo plura suo loco dicentur. Cauto tamen pede eosdem secutus est: ut libere ab illorum sententia melioribus perspectis discederet. Quo nomine D. Augustinus eum laudat, libro X. de Civit. Dei, cap. 30. & 31. Quod reprobata Platonis opinione, de circuitu animæ per orbem necessitatis, saniorem esset amplexus, *Ecce*, inquit, *Platonicus in melius a Platone dissentit. Ecce vidit hic, quod ille non vidit: nec post talem ac tantum magistrum refugit correctionem; sed homini præposuit veritatem.* Nec majori religione Aristoteli se addixit: cujus sententiam de animi natura integro libro Porphyrium refutasse postea ostendemus. Atque hoc liberrimum philosophandi genus maxime probavit, quod paulo ante ab Ammonio in Alexandrinam scholam fuerat introductum. Nam posteriores Academici variis sectarum atque opinionum disfidiis divisi, dum in suam quique partem Platonis verba trahere studebant, magna expositionum diversitate in subtiles & difficiles nugas philosophiam diduxerunt: & ut suas singuli sententias vel deliria potius fucarent, varia, teste Eusebio, lib. III. de præp. excogitarunt *παλλωπίσματα καὶ σοφίσματα μηδὲ ὄναρ τῶν παλαιῶν εἰς ἐνθύμησιν ἐλθόντα. Pigmenta & sophismata, quæ antiquis, ne per somnium quidem in mentem venerant.* Accedebant etiam controversiæ adversus Aristotelem velut pro aris & focis susceptæ, quæ magna utrinque animorum contentione, sed exigua veritatis cura agitabantur. Unde philosophandi genus exortum fuit perpetuis allegoriis, & monstrosis verborum ac sententiarum chimæris perplexum ac confusum. Donec tandem Ammonii Alexandrini sapientia orbi illuxit: qui veterum Philosophorum opinionibus perpurgatis, nugisque resectis, quæ utrinque lolii instar succreverant, puram & nativam philosophiæ speciem restituit, ostenditque, teste Hierocle, duos illos principes philosophorum *ἐν τοῖς ἐπικαίροις τε καὶ ἀναγκαιοτάτοις τῶν δογμάτων* minime inter se disfidere. Hanc perpurgatam philosophiam ex Ammonii ore hauserunt Herennius, Origenes, & Plotinus: quos deinde Porphyrius, Iamblichus & Hierocles, cæteri-

que τὰ ἱερὰς γραφὰς Philosophi exceperunt. Cumque eandem philosophandi rationem ex Jamblicho perceptam Plutarchus Athenienſis in patriam retuliſſet, reſtauratæ ibidem Platonis Academiæ continua ſerie deinde præfuerunt homines Aſiatici, Syrianus, Proclus, Marinus, Iſidorus, Damaſcius, qui non contenti luxuriantis ingenii argutiis, magnam veterum opinionum farraginem ſuis commentis iterum admiſcuerunt: & dum creſcentis longe lateque eo tempore Chriſtianiſmi æmulatione Platonicam Theologiam phaleris nimium ornare ſtuderent, veritatem paulo ante Ammonii opera in lucem retractam, πολυλογίᾳ καὶ ἀλλοτρίων δοξασμάτων ἱστορίᾳ rurſus obruerunt. Atque hæc commemoravi, ut oſtenderem, ex quibus fontibus pleraque Porphyrii dogmata promanarint: ea præſertim quæ de corporis & ſenſuum fuga, de cura animi, mentisque cultu & elevatione in Deum præclare ſcripſit, & quo in pretio ſint habenda: cum aquæ eo ſolent eſſe puriores, quanto propius a ſuo origine abſunt. Hinc enim ni fallor, perſpicitur, qui factum fuerit, quod in poſteriorum Platonicorum ſcriptis, præſertim Plotini, Jamblichi & Procli, tam multa paſſim reperiantur, quæ non ex obviis & communibus quibusdam religionis noſtræ dogmatibus, ſed ex intimis & reconditiſſimis myſticæ Theologiæ penetralibus videntur deprompta: neque ea obiter tantum ſtrictimque verbis abumbrata, ſed proprio & efficaciſſimo orationis genere adeo luculenter ab iis expreſſa, ut magnis ingeniis, non levem dubitandi materiam præbuerint: alios in eum impluerint errorem, ut quæ apud vetuſtiſſimos Eccleſiæ ſcriptores divina prorſus in hoc genere extant, ea inverſo ordine a Platonicis, quos dixi, mutuata, & velut Ægyptiorum ſpolia in pios uſus converſa aſſererent: atque iſto etiam argumento præclariſſimorum operum fidem autoritatemque convellere aggrederentur. Cum certum ſit Ammonium religionis noſtræ arcana diſcipulis ſub ſilentii religione communicaſſe. De quibus non divulgandis Herennium, Origenem, & Plotinum fidem ſibi invicem obſtrinxiſſe ipſe Porphyrius teſtatur. Cumque Herennius primus eam fregiſſet, nec Origenes nec Plotinus promiſſis ſtetere: ſed qua ſcriptis, qua viva voce in publicum ea protulerunt, quæ ab Ammonio Philoſopho Chriſtiano acceperant. Neque enim alia de cauſa Ammonium Θεοδίδακτος cognomine ab iis celebratum exiſtimo, ut Hierocles apud Photium teſtatur; quam quod divinioris ſcientiæ arcana, ante id tempus Philoſophorum ſcholis inuſitata nec audita, diſcipulis tradidiſſet. Unde & Plotini animum prima auſcultatione adeo cepit, ut

cum

cum ex cæterorum philosophorum scholis mœstus excessisset, audito Ammonio statim amicis dixerit: τοῦτον ἐζήτουν, *hunc ipsum quærebam.* Quamvis Porphyrius certo quodam & præcipiti religionis Christianæ odio Ammonium ex Christiano gentilem factum manifesta calumnia affirmarit; quam Eusebius iis temporibus proximus abunde refutat, lib. VI. histor. Eccles. c. XIX. ut non parum hac parte eam boni Philosophi notam in Porphyrio desiderem, quæ sapientiæ studiosos æquos & veraces, minimeque maledicos esse voluit. Nec in Origenem præceptorem æquiori animo fuit, quem ab ethnicismo ad Christianorum sacra transiisse non minus impudenter calumniabatur: cujus etiam studium sacrarum literarum interpretationi impensum, tanquam fabulosum malevole traducebat. Eidemque calumniæ Eusebius dicto loco respondet. Sed utinam hoc sine effrænis linguæ audacia stetisset, neque adversus Christum ipsum atque universam ejus sese exeruisset Ecclesiam: de quo capite ultimo uberius disseremus.

Nunc cum oratio huc devenerit, de præceptoribus ejus agendum: præcedentes enim εὐφυΐαν tum demum perfectum reddunt Philosophum, si magistros bonos, rectamque institutionem nactæ fuerint. Porphyrius ergo, cum prima literarum ac sapientiæ fundamenta percepisset, puer ferme adhuc Origenis fama excitus, Alexandriam ad doctrinam ejus percipiendam profectus fuit; quod ex Eusebio & Vincentio Lirinense Porphyrii autoritate superius ostendi: nihil enim eo tempore Origene celebrius, ad quem ingens auditorum turba confluebat: nec solum Christiani, teste Eusebio, sed infiniti etiam hæretici, & non pauci clarissimi philosophi eidem sese in disciplinam dedere: quos cum sacræ, tum profanæ philosophiæ dogmatibus imbuebat. Quantum vero temporis Porphyrius eidem adhæserit, affirmare non licet. Hoc solum dixero, illum ex Origenis ore Platonis explicationem percepisse: quod non obscure ex Procli verbis lib. I. in Timæum pag. 20. colligitur: Ἀπορῶσι δ' ὑπὸ Λογγίνου καὶ Ὠριγένους ὁ τόπος. Ὅτι, φησὶν ὁ Πορφύριος, τριῶν ὅλων ἡμερῶν διατελέσαι τὸν Ὠριγένην, βοῶντα καὶ ἐνθουσιῶντα, καὶ ἱδρῶτι πολλῷ κατεχόμενον, μεγάλην εἶναι λέγοντα τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὴν ἀπορίαν, καὶ δεικνύναι φιλοτιμούμενον, ὅτι πρὸς τὰς κατ' ἀρετὴν πράξεις ἀρκοῦσα ἡ παρ' Ὁμήρου μίμησις. *Dubitant*, inquit, *de hoc loco Longinus & Origenes: adeo etiam ut Porphyrius affirmet, Origenem triduum integrum in eo hæsisse, & clamantem ac rubore suffusum multum sudasse, quod magnum dubitandi argumentum esse diceret, atque ostendere conaretur, Homeri*

imitationem ad recte agendum sufficere. Tum etiam quæ p. 47. ejusdem libri, de Archangelis eorumque ordine ex Porphyrio adducuntur, manifeste præceptoris Christiani dogmata sapiunt: propriam vero Origenis hæresin, quæ ibidem sequuntur de animarum lapsu in copora, post excitatam in cœlo pugnam: & de dæmonibus qui animas venantur, atque in corpora detrudunt. Unde etiam Proclus hoc philosophandi genus ab Jamblicho reprehensum fuisse ait, quod Plato nusquam Archangelorum meminerit: additque ὁδὲ φιλόσοφος ὁ τρόπος ἔτος τὴ θεωρίας, ἀλλὰ βάρβαρικῆς ἀλαζονείας μεστός. Quibus verbis quid innuat non ignorant, qui D. Joannem Theologum ab Amelio Barbarum appellatum fuisse meminerunt: quique ipsum Porphyrium Christianæ vitæ institutum βάρβαρον τάλμημα vocasse ex Eusebio, loco paulo ante citato, observarunt. Habuit etiam præceptorem Dionysium Longinum Casium, à quo in Grammaticis, Rhetoricis & Philosophia eruditus fuit: è cujus ludo deinde Romam ad Plotinum audiendum discesit. Dubito tamen, utrum Longino prius, an Origeni operam dederit: cum Eunapius illud innuere videatur; dum Porphyrius τὴν πρώτην παιδείαν, sive prima doctrinæ fundamenta a Longino hausisse affirmat: sine quibus subtiliores Origenis disputationes percipere non potuisset. Longini ingenium accuratum, limatum judicium atque eruditionis copiam satis ostendit libellus de sublimi genere orationis, tum quædam ἀνέκδοτα περὶ μέτρων, quæ ex Vaticana Bibliotheca deprompta mihi ostendit Leo Alatius, vir apprime eruditus: & Porphyrius in Plotini vitam eum κριτικώτατον, ἐλλογιμώτατον καὶ ἐλεγκτικώτατον appellat. Eunapii enim elogium illud elegantissimum, quo virum βιβλιοθήκην τινὰ ἔμψυχον καὶ περιπατοῦν μουσεῖον appellat, omnium ore tritum est. Quo loco & hoc addit, publico omnium doctorum suffragio censuram, & judicandi auctoritatem de omnibus, qua antiquis, qua sui seculi scriptoribus Longino decretam concessamque fuisse. Ex disertissimo magistro, dicendi potissimum virtutes hausit Porphyrius: quarum præcipuas in ejus vita Eunapius commendat, τὴν σαφήνειαν, τὴν καθαρότητα, καὶ τὴν χάριν· de quibus perspicuitatem quidem his verbis prædicat: τῶν δ' φιλοσόφων τὰ ἀπόῤῥητα κλεπτόντων ἀσαφία, καθάπερ τῶν ποιητῶν τοῖς μύθοις, ὁ Πορφύριος τὸ φάρμακον τῆς σαφηνείας ἐπαινέσας, καὶ διὰ πείρας γευσάμενος ὑπόμνημα γράψας εἰς φῶς ἤγαγεν. *Cum Philosophi*, inquit, *arcana sua obscuritate obtegerent, ut Poëtæ fabulis: Porphyrius probatum perspicuitatis remedium, cujus gustum ipsa experientia perceperat, scriptis commentariis in lucem protulit.* Atque hoc dilucido orationis genere, quod omnis elegantioris

gantioris doctrinæ condimentis temperarat, non ſolum propria ſcripta illuſtravit; ſed aliorum quoque præſtantium virorum operibus lucem à ſuo ingenio accendit: quod commentaria & introductiones in Platonem, Ariſtotelem, Ptolemæum, aliosque teſtantur; maxime autem omnium in Plotinum: qui conciſo & contragoſo dicendi genere ſublimes animi cogitationes adeo involvit, ut pleraque ipſius ſcripta ænigmata aut oracula videantur: ut Eunapius non injuria eum τὸ λοξὸν καὶ αἰνιγματώδες τῶν λόγων βαρὺν καὶ δυσπνοον pronunciat: & Porphyrius ipſe, σύντομον καὶ πολύνευρον, βραχύτητι, καὶ νοήμασι πλεοναζούσης μᾶλλον ἢ λέξεσι. De orationis puritate non minus elegans locus apud Eunapium ſequitur: Ὁ δὲ Πορφύριος ὥσπερ Ἑρμαϊκή τις σειρὰ καὶ πρὸς ἀνθρώπους ἐπινεύουσα, πολλῆς παιδείας παῦλα εἰς τὸ ἐυγνωστον καὶ καθαρὸν ἐξήγγελλεν. *Porphyrius velut Mercurialis quædam catena ad homines demiſſa, multiplicis eruditionis beneficio, omnia dilucide clareque explicabat.* Venuſtate etiam ac dicendi elegantia Porphyrium omnibus ſui ſeculi Philoſophis præfert: ac nominatim quidem ſummis viris Origeni, Amelio & Aquilino: in quorum oratione ſcriptisque τὸ ἀκύθηρον, ſive venuſtatis neglectum damnabat Porphyrius, licet dogmata & ingenii δεινότητα imprimis probaret: πᾶσαν μὲν αὐτοῖς ἀνατρέχων χάριν, μόνῳ δὲ ἀναδεικνὺς καὶ ἀναμφύτιστον τὸν διδάσκαλον, ut ait Eunapius: *Cum ipſe omnibus Gratiis ac Veneri litaſſet, atque ea laude præceptorem ſuum referret:* Eaſdem virtutes Porphyrianæ orationis in Jamblichi quoque vita recenſet, quibus ſolis diſcipulum præceptori interiorem fuiſſe affirmat: Οὐκ ἔστιν ὅ, τι καὶ Πορφυρίῳ δύνηται, πλὴν ὅσον κατὰ τὴν συνθήκην καὶ δύναμιν τοῦ λόγου. Ἔτε γὰρ εἰς ἀφροδίτην αὐτῷ καὶ χάριν τὰ λεγόμενα βέβαπται, ἔτε ἔχει λευκότητά τινα, καὶ τῷ καθαρῷ καλλωπίζεται. *Nec Porphyrio, inquit, ulla in re fuit inferior, præterquam orationis ſtructura, & dicendi facultate. Neque enim pari Venere & gratia orationem tinxit, nec candorem habet, nec puritate ſcripta ſua exornavit.* Verum ut elegantioris doctrinæ copia ac dicendi virtute proxime Longini veſtigia premebat Porphyrius, ita in philoſophando multum ab ejus placitis, & nonnunquam in contrarium abiit. Quod potior apud ipſum eſſet recta ratio & veritas, quam autoritas magiſtrorum: quorum verbis vulgus philoſophantium, ut paulo ante dixi, adeo religioſe adhærere ſolet, ut, quod de Stoicis dixit Galenus, patriam quam præceptorum dogma prodere malint: cum ingenui ſit animi, non ſolum alienam, ſed & propriam potius ſententiam prodere, quam veritatem: Unde & ipſe Porphyrius in Plotini vita Longini verba adducit, quibus deſertæ ac mutatæ rationis

tionis philoſophandi accuſatur. *Quin & communis*, inquit Longinus, *noſtri illorumque amicus Baſilius Tyrius non pauca ad Plotini imitationem tractavit; & ipſum potius quam viam rationemque noſtram probans, libro quodam conatus eſt oſtendere, Plotini ſententiam de Ideis veriorem eſſe noſtra; quam oppoſito contra reſponſo ſic ſatis ſuperque refutaſſe videmus, atque oſtendiſſe, eum male priorem ſententiam recantaſſe.* Sanè Longinum Philologum magis quam Philoſophum fuiſſe, ut Porphyrio teſte Plotinus de eo pronunciavit, ſatis oſtendunt ea quæ Proclus non uno loco ſuis in Timæum commentariis inſeruit, Ubi illum verborum ſenſui enucleando nimium inhærere affirmat, καὶ τὴν λέξιν θεωρεῖν, ut ait lib. 1. p. 21. atque in primis pag. 27. ubi & Plotini de eo judicium addit. Λογγῖνος μὲν ἐν τούτοις ἐπισημαίνεται πάλιν, ὅτι φροντίζει καὶ ὀνομάτων ὥρας καὶ ποικιλίας ὁ Πλάτων, ἀπαγγέλλων ἄλλως τὰ αὐτὰ, &c. ἔστω μὲν οὖν φιλόλογος, ὥσπερ Πλωτῖνον εἰπεῖν ἔθος αὐτῷ λέγεται, καὶ οὐ φιλόσοφος. *Longinus*, inquit, *rurſum hoc loco notat, Platonem orationis elegantiæ & varietati ſtudere, cum res atque eandem rem diverſis modis efferat*, &c. *atque ille, quod Plotinus de eo dixiſſe fertur, Philologus eſt, non Philoſophus.* Alia ſimilia omitto, quæ paſſim apud eundem philoſophum occurrunt. Deinde cum ad Plotinum ſeſe applicaſſet Porphyrius, tantum ejus conſervatione profecit, ut διδασκαλεῖον princeps brevi tempore haberetur: Ἀκροάσεως τε παιδείας ἐμφορούμενος, καὶ τῶν πηγαίων ἐκείνου καὶ τεθειασμένων λόγων, ut ait Eunapius; *Avidiſſimo pectore ex Plotini ore, tanquam largiſſimo fonte, doctrinæ copiam ac divinam plane ſcientiam hauriens.* Hinc adeo apud eum gratia & autoritate valuit, ut ſoli diſcipulorum ſcribendi & reſpondendi partes committeret. Neque id ſolum, ſed & divinos ingenii ſui fœtus eidem relinqueret expoliendos ac publicandos. Taceo quod Roma in Siciliam ipſum ſecutus fuerit, ut animi morbo laborantem ſua præſentia ſolaretur: aliaque non exigui amoris atque affectus argumenta, quæ ex Plotini vita ab ipſo Porphyrio conſcripta, & Eunapio colligere quivis poterit. Suidas neſcio cujus autoritate Porphyrium Amelii diſcipulum vocat: Πορφύριος, inquit, ὁ κατὰ Χριστιανῶν γράψας, ὃς κυρίως ἐκαλεῖτο Βασίλειος, Τύριος φιλόσοφος, μαθητὴς Ἀμελίου καὶ Πλωτίνου μαθητοῦ. διδάσκαλος δὲ Ἰαμβλίχου. *Porphyrius qui contra Chriſtianos ſcripſit, cui proprie nomen Baſilius, Tyrius Philoſophus, diſcipulus Amelii, diſcipuli Plotini, præceptor Jamblichi*, &c. & alio loco. Ἀμέλιος, Ἀπαμεὺς φιλόσοφος, μαθητὴς Πλωτίνου, διδάσκαλος Πορφυρίου, συγχρονίσας Ἀμμωνίῳ καὶ Ὠριγένει. *Amelius, Apameenſis Philoſophus, diſcipulus Plotini, præceptor Porphyrii, coætaneus Ammonii & Origenis,*

nis. Mirum quam ſupinus hominis error, quem nec Porphyrium nec Eunapium unquam inſpexiſſe jures: cum in Plotini vita diſertim ſcriptum reliquerit, ſe Amelium Romæ condiſcipulum habuiſſe ſexennium integrum. Acceſſerat enim Amelius Plotinum tertio anno Philippi, qui fuit ſalutis noſtræ CCXLVI. vixitque cum eo ad primum annum Claudii, qui fuit Chriſti CCLXX. XXIV. annos ſolidos, ut teſtatur Porphyrius. At ipſe ſchòlam Plotini ingreſſus eſt anno X. Galieni, qui fuit a Chriſto nato CCLXIV. unde ad prædictum annum I. Claudii ſexennium eſt integrum. Quo ipſo anno uterque relicto Plotino, Amelius quidem Apameam, Porphyrius autem in Siciliam diceſſerunt: ubi triennio poſt vixere, cum Plotinus in Campania e vivis excederet. Nec puto Porphyrium expleto jam XXXVIII. ætatis anno Amelio in diſciplinam ſe tradidiſſe, quem jam Romæ doctrinæ & ſapientiæ laude ſuperabat: adeo quidem ut Amelius ſua ſcripta cum venia ab eo legi petat atque emendari. Sed non eſt quod in re manifeſtiſſima prolixius oſtendenda laboremus: monendum tamen, non minus erraſſe Suidam, dum Amelium Syrum Apamenſem nobis facit ex Italo, Hetruſco, Amerino: nam & hoc clare a Porphyrio in Plotini vita perſcriptum. Ἔχει δὴ ἀκροατὰς μὲν πλείους Ἀμελίου τε ἀπὸ Τυρσηνίας, ᾧ γε ὄνομα ἦν Γενιλιανὸς τὸ κύριον. αὐτὸς δὲ Ἀμέριον αὐτὸν καλεῖν ἠξίου. ἀπὸ τῆς Ἀμερίας ἢ (puto rectius ᾗ) τῆς ἀμελείας πρέπειν αὐτῷ καλεῖσθαι λέγων. *Auditores quidem multos habuit, ac inter cæteros Amelium ex Tuſcia: cui proprium nomen erat Gentilianus, at ipſe Amerium per literam r nominari volebat, quod ſibi nomen ab Ameria potius, quam ab Amelia ſive negligentia inditum eſſe diceret.* Sed facilis hac in re lapſus, cum Apameæ ut plurimum vixerit Amelius atque docuerit: & Juſtinum Heſychium Apamenſem, filium adoptivum reliquerit. Verum nec id ſatis recte affirmat Suidas, coætaneum fuiſſe Ammonio & Origeni Amelium: cum ætas ejus in extremam utriusque ſenectutem inciderit: Nam Plotinus ætatis ſuæ anno XXIX. Ammonium Alexandriæ audire cœpit, qui XL. demum ætatis anno Romam venit, ubi triennio poſt Amelium habuit diſcipulum: & Origenes ultima ſenectute obiit, cum Amelius Romæ IX. circiter annum Plotinum audiret. Sed contrarium errorem errant, qui Amelium Porphyrii diſcipulum fuiſſe credunt: atque ea in re interpretem potius Theodoreti, quam Theodoretum ipſum autorem habeant: qui verba ejus ſerm. 2. Therapeut. δηλοῖ δὲ καὶ σαφῶς ὁ Ἀμέλιος, τὸ Πορφυρίου προϊσταμένου διδασκαλείου, ſic vertit: *quod Amelius, qui Porphyrii ſcholis præfuit; manifeſte oſtendit.* Quæ meo judicio

ſic reddi debebant: *Amelius qui in Porphyrii contubernio princeps fuit*: vel, *Amelius præcipuus Porphyrii contubernalis*. Cæteros quoque condiſcipulos in Plotini vita commemorat, Paulinum Scythopolitam; Euſtochium Alexandrinum medicos. Zothicum & Zethum, & Caſtricium Firmum, cujus cauſa libros de abſtinentia ab eſu animantium ſcripſit: item Marcellum Orontium & Sabinillum atque Rogatianum Senatores Romanos: & Serapionem Alexandrinum rhetorem, poſtea etiam philoſophum. Diſcipulos quoque nec pauciores nec obſcuriores habuit: ex quibus maxime inclaruit Jamblichus Chalcidenſis Syrus, cujus vitam Eunapius ſcripſit: & mihi brevi uberius de illo agendum erit, cum omnia ejus ſcripta ſimul in lucem producam. Jamblicho & fama & eruditione proximus fuit Theodorus Aſinenſis, cujus crebro meminit Proclus in Timæum: qui eum γενναῖον, hoc eſt, virum egregium, & magnum, ſæpius autem θαυμαστὸν, ſive admirandum veluti peculiari cognomine appellat. Porphyrii diſcipulum fuiſſe ex Damaſcio didici: qui in Iſiodori vita de admirando ejus profectu ſic ſcribit: ὁ γὰρ ἐπιδιδόναι ῥᾳδίως, οὐδὲ ἦν αὔξεσθαι πῆχυν ὥσπερ Θεόδωρος ὁ Ἀσιναῖος ηὐξήθη ὑπὸ τῷ Πορφυρίῳ. *Neque facile erat creſcere, & ad cubitos proficere: quemadmodum Theodorus Aſinenſ. ſub Porphyrio profecit.* De Chryſaorio, Nemertio & Gedalio nihil affirmare poſſum, niſi quod librorum inſcriptiones eos de Porphyrii contubernio fuiſſe oſtendunt. Chryſaorium vero operam illi dediſſe Ammonius quoque teſtatur, cujus verba inferius producam: ex quibus & illud apparet Porphyrium fuiſſe κοινωνικὸν καὶ ἥμερον πρὸς τοὺς παιδείας ἐπιθυμοῦντας: quem characterem vero in Philoſopho Themiſtius quoque requirit: Nam quod ſtudia ſua diſcentium ingeniis tam facile & tam apte adtemperavit, id vero oſtendit, eum longiſſime ab omni mala invidia abfuiſſe.

CAP. VII.

Porphyrii ſcripta Grammatica, Philologica, Rhetorica, Dialectica, & Mathematica. Liber de Proſodia & commentaria harmonica ἀνέκδοτα indicantur: atq; ut quidam volunt, ſcholia Homerica.

ATque hæc ferme ſunt, quæ de vita Porphyrii certa ac comperta ex antiquitatis tenebris producere potui. Nunc ſcripta ejus ordine in omni doctrinarum genere recenſebo, quantum quidem hactenus mihi

mihi obſervare & colligere licuit. Nam, ut Suidas refert, ſcripſit libros quam plurimos de Philoſophia, Rhetorica ac Grammatica. Idem Eunapius in ejus vita teſtatur, qui eum nullum diſciplinæ genus intactum reliquiſſe ait. Adeo ut dubium ſit quam partem diligentius excoluerit: ἕτω παντομαγές τι πρὸς ἅπασαν ἀρετὴν ὁ ἀνὴρ αὐτὸς χρῆμα γέγονε. *Adeo*, inquit, *omni virtutum genere promiſcue excellebat.* In Grammaticis paucisſima ejus ſcripta ex plurimis nobis ſuperſunt. Ex quibus ad Grammaticam τεχνικὴν ſive θεωρητικὴν ſpectat liber Περὶ Προσῳδίας, *de Proſodia*, qui ſub ejus nomine extat in Vaticana bibl. cod. CCXL. elegantisſima, ſed recenti manu ſcriptus. Cujus principium adſcribam, ut ſcopum atque inſtitutum autoris eo facilius lector perſpiciat.

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΔΙΑΣ.

Ἰσέον ὅτι ὡς ὁ Θρὰξ Διονύσιος, ὁ περὶ τῶν ἐκτὸς μερῶν τοῦ λόγου διδάξας ἡμᾶς, καὶ ἔτι πρὸ τούτων περὶ στοιχείου, καὶ συλλαβῆς, καὶ λέξεως, οὐκ ἀπὸ τῆς προσῳδίας ἤρξατο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὅρου τῆς γραμματικῆς. τὰ δὴ περὶ προσῳδίας ἕτερός τις τῶν μεταγενεστέρων. Διὸ δεῖ ἀπὸ τοῦ γραμματικῆς ἀρχομένους ἀναγκαίως διδάξαι. Δεῖ δὴ ἡμᾶς μὴ ἀπὸ τοῦ Διονυσίου τεχνολογίας τὴν ἐξήγησιν ἄρξασθαι, ἀλλ' ἀπὸ τῆς προσῳδίας. καὶ πρῶτον μὲν ἐκθεμένους τὸν ὅρον τῆς προσῳδίας διασαφῆσαι ἕτον, εἶτα καὶ περὶ πάντων εἰπεῖν εἰς ἃ διαιρεῖται, τόνων τε καὶ χρόνων, καὶ πνευμάτων, ἔτι δὴ καὶ παθῶν· μὴ ταῦτα δὴ περὶ τέχνης καὶ τῶν ἐξῆς ὅλων.

Verum & genuinum eſſe Porphyrii fœtum equidem credo, cum omnium ferme artium atque ſcientiarum εἰσαγωγὰς tradiderit, ut ex ſequentibus apparebit: quod & hoc libello præſtare voluit, cum ea προδιδάγματα ordine pertractet, quæ ab antiquioribus grammaticis neglecta videbat, veluti prima τῆς παιδικῆς κατηχήσεως rudimenta. Nec quidquam continet indignum tanti viri ingenio; niſi quis interpolatum a ſequiorum temporum Grammaticis forte ſuſcicetur, ex eo, quod pleraque capita ab illis eclogariorum verbis, ἰσέον ὅτι, incipiant. Nec enim facile adduci potero ut credam, ea a Porphyrii manu eſſe. Sed de his rectius quisque judicabit, ubi vel noſtra, vel alterius opera ipſe tandem liber in lucem proferetur. Pertinent huc Γραμματικαὶ Ἀπορίαι. *Dubia Grammatica.* Quæ inter alia Suidas ſolo nomine commemorat: nec alibi hactenus citata vidi. Ad Grammaticam ἐξηγητικὴν referri debent.

Ὁμηρικὰ ζητήματα λβ'. πρὸς Ἀνατόλιον.
Homerica quæstiones XXXII. ad Anatolium.

Is Libellus Homero in melioribus editionibus adjungi solet. Quo probare conatur ὡς αὐτὸς μὲν ἑαυτὸν τὰ πολλὰ Ὁμηρ. ἐξηγεῖται, *Homerum semetipsum ut plurimum explicare*: ut in principio libri affirmat. Atque hæc præludia quædam esse voluit justi commentarii in principem poetarum, vel ut ipsius verbis utar, οἷον προγύμνασμα τῶν εἰς Ὅμηρον ἀγώνων. Quem & postea absolvit. Citatur enim ab Eustathio Homeri interprete ad Iliad. β'. pag. 285.

Πορφύριος ἐν τοῖς εἰς τὸν Ὅμηρον.
Porphyrius in Commentariis in Homerum.

Cujus autoritate etiam alibi utitur: ut videre est Iliad. α', pag. 33. & 62. Iliad. β'. p. 196. & 225. tum ad catalogum navium pag. 263. aliisque plurimis locis, quos recensere longum esset. Laudat etiam Macrobius lib. 1. somn. Scip. cap. 3. verba ejus hæc sunt: *Si quis forte quærere velit, cur porta ex ebore falsis, & e cornu veris fit deputata; instruetur autore Porphyrio, qui in Commentariis suis hæc in eundem locum dicit ab Homero sub eadem divisione descriptum: Latet, inquit, omne verum, hoc tamen anima, cum ab officiis corporis somno ejus paululum libera est, interdum adspicit nonnunquam tendit aciem, nec tamen pervenit: & cum adspicit, tamen non libero & directo lumine videt, sed interjecto velamine, quod nexus naturæ caliganti obducit.* Ex hisce commentariis puto & illa desumpta fuisse, quæ Etymologus voce Κνίσα adducit. Et Græcum Scholiasten Homeri, qui in Vaticana Bibliotheca primo loco extat, sæpius Porphyrii autoritate usum observavi. Tum & illud hoc loco monendum, extare Florentiæ apud Ducem Salviatum Scholia antiqua in Poetam, ἀδέσποτα, & multis in locis vetustate exesa; quæ nonnulli Porphyrio, alii etiam antiquioribus autoribus tribuunt. Ego ut Porphyrii non esse certo credo; ita de autoris ætate nihil temere pronuncio. Gustum præbebit eruditis principium operis, quod eruditissimus antiquitatis pervestigator Joannes Bapt. Donius mecum communicavit.

Μῆνιν ἄειδε θεὰ] ζητοῦσι διὰ τί ἀπὸ τ μήνιδος ἤρξατο ὅτω δυσφήμω ὀνόματος; διὰ δύο ταῦτα. πρῶτον μέν, ἵν' ἐκ τ̃ πάθους ἀποκαθαρεύσῃ τὸ τοιοῦτον μόριον τ μάχης, καὶ προσεκπικωλέρους τὰς ἀκροατὰς ἐπὶ τ̃ μεγέθους ποιήσῃ, καὶ προθύμους φέρειν γενναίως ἡμᾶς τὰ παθήμέλλων

μέλλων πολέμους ἀπαγγέλλειν δεύτερον ἦ, ἵνα τὰ ἐγκώμια τῶν Ἑλλήνων πιθανώτερα ποιήσῃ. ἐπεὶ ἦ ἔμελλε γυναῖκας ἀποφαίνειν τὰς Ἕλληνας, εἰκότως δὲ καταλείχει ἀξιοπιστότερον ἐκ ἧς μὴ πάνυ χαρίζεσθαι τοῖς ἐκείνων ἐπαίνοις. ἤρξατο μὲν ἀπὸ μηνίδος, ἐπεὶπερ αὕτη τοῖς πρακτικοῖς ὑπόθεσις γέγονεν. ἄλλως τε καὶ τραγῳδίας τραγικὸν ἐζεῦρε προοίμιον. καὶ γὰρ προστλικὸς ἡμᾶς ἡ τῶν χημάτων διήγησις ἠργάζετο. καὶ ὡς ἰατρὸς ἄριστος πρῶτον ἀνασέλλων τὰ νοσήματα τ' ψυχῆς, ὕστερον τὴν ἴασιν ἐπάγειν Ἑλληνικὸν ἦ τὸ περὶ τέλειν τὰς ἡδονὰς ἐπάγειν. ἰσίαν ἦ, ὥσπερ ἐπὶ συκῆς πρῶτον μὲν φύλλα, ὀλυνθος, εἶτα φύλλης σῦκον ἰσχάς. ὕτω πρῶτον ὀργὴ θυμὸς, χόλος, κότος, μῆνις, ὄμως ὁ ποιητὴς ὡς συνωνύμοις ὀνόμασιν ἐπὶ Ἀχιλλέως χρῆται. Ἢ χόλοι παύσεται, ἐρητύσει δὲ θυμόν. Οὐδὲ ἔθεμις καθέζεσθαι. Ἀϋτὰρ ὁ μήνις ἵστατο παρήμενος. Μῆνις] ἀπὸ ἧς μόνης μηνὶς, ὡς ἴσως ἔνιοι. εἰ ἦ ἐπεὶ Γλαύκωπα τὸν Ταρσέα ἠξίουν ὀρθύνειν τὸ ὄνομα, ἐκ ὀρθῶς.

Deinde ad versum 3. πολλὰς] πόσον. ἰφθίμους] ποίαν. ψυχὰς] οὐσίαν. αἰδὶ] τόπον. προΐαψεν] χρόνον.

Postea ad versum 5. Διὸς βουλὴ] λέγει τοῦ ὁ ποιητὴς τὴν ἐπαγγελίαν τὴν πρὸς Θέτιδα. Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἕκτορι βούλετο νίκην.

Εὐκλείδης ἦ φησὶν, ὅτι ἐχ ὡς ἐπόμενον τοῖς πρώτοις ἦτο εἰρῆσθαι, ἀλλ' ὡς κεχωρισμένον, καὶ καθ' ἑαυτὸ λεγόμενον, ἡ ἦ ἧς Διὸς ἐτελείετο βουλὴ. Τῶν ἀδικηκότας αἰτίαν δοῦναι δίκην, ὧν ἠδίκησαν, ὅπερ ἐστὶ τέλος τῆς Ἰλιάδος. Plura adscribere piget. Facile enim ex hoc ungue leonem agnoscent, quibus aliquid in hoc studiorum genere judicii est. Id certo affirmare possum, esse συλλογὴν ex variis antiquis expositionibus collectam: cum unus idemque locus paucis mutatis subinde repetatur, aut diversæ eorundem verborum afferantur explicationes, præmissa voce, ἄλλως· quæ propria nota est collectaneorum.

Cæterum Porphyrius alia diversa in eundem Poëtam scripsit, quorum nonnulla ad Philosophica rejeci. Ad Grammaticam spectat libellus, quem nunc græcolatinum exhibeo:

Περὶ ἧς ἐν Ὀδυσσείᾳ τῶν Νυμφῶν ἄντρου.

De antro Nymbarum apud Homerum, Odysseæ lib. 13.

Qui licet varia naturalis & symbolicæ gentilium Theologiæ arcana complectatur, recte tamen à me hoc loco ponitur, quod tota illa antiquorum fabulosa de Diis rebusque divinis doctrina, καὶ τὰ ποιητικῶς θεολογούμενα ad latissimum Grammaticæ partem spectent, quæ in autorum explicatione versatur. Tum Plato ipse totum hoc Theologiæ genus una cum suis autoribus damnavit, & a Republica sua proscripsit. Qui

ſolam illam ſcientiam tam auguſto nomine dignatur, quæ de DEO, rebusque divinis, hoc eſt, περὶ τῶν ὄντως ὄντων ea ratione modoque tractat, quam lib. 2. de Republica præſcripſit: quos typos theologicos Platonici vocant. De quibus Proclus differt. 2. in Polit. 1. & lib. 1. c. 16. Theol. Platonicæ prolixe & luculenter agit.

Ejusdem quoque generis fuit liber Περὶ Στυγός. *De Styge.* Quem Stobæus non uno loco citat: & quod ſciam ſolus. Ea autem quæ capite 1. libri 2. ἐκλογῶν inde adducit, perſpicue oſtendunt, Porphyrium hoc quoque libro locum aliquem Homericum de Stygе, adverſus Chronii Pythagorei mentem explicaſſe: idque partim Phyſice & Theologice, partim Hiſtorice: ut qui loca omnia inſpiciat haud dubitet, quin ſimillimus liber fuerit illi de antro Nympharum. Scripſerat autem ni fallor in verſus iſtos, qui Iliad. ε. & Odyſſ. ε. apud Poëtam extant:

Ἴσω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεν,
Καὶ τὸ καταιβόμενον Στυγὸς ὕδωρ· ὅστε μέγιστος
Ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι.

Quem Homeri locum Virgilius expreſſit Æneid. 12.

Adjuro Stygii caput implacabile fontis:
Una ſuperſtitio ſuperis quæ reddita Divis.

Hujus libri fragmentum, quod hactenus apud Stobæum lib. 1. ἐκλογῶν cap. 8: truncatum legebatur, integrum ex Vaticano codice edidi.

Ejusdem generis cum ſuperioribus fuiſſe exiſtimo librum à Suida commemoratum,

Περὶ τῶν κατὰ Πίνδαρον ἐν Νείλῳ πηγῶν.
De fontibus Nili ſecundum Pindarum.

Quo libro explicatum ab eo fuiſſe exiſtimo illum Pindari locum Iſthmior. Oda 6. Epod. 1. καὶ πέραν Νείλοιο παγᾶν, καὶ δεῖ ὑπερβοραν. Idemque Suidas recenſet

Συμμίκτων ζητημάτων ζ.
Miſcellanearum quæſtionem libros 7.

Quas Proclus in nobiliſsima illa diſſertatione ad 4. librum Politicor. Platonis, de animæ partibus virtutibusque συμμίκτων προβλημάτων nomine laudat. Οἶδα δὲ ἔγωγε τὸν Πορφύριον ἐν τοῖς συμμίκτοις ἰσορρόπα προβλήμασι Μηδίᾳ πρὸς Λογγῖνον σωματίαν τινὰ, περὶ τῶν μορίων τῆς ψυχῆς. Atque eosdem lib. 2. cap. 1. Comment. in Euclidem, ſolo

συμμί-

συμμείκτων, seu *Miscellanearum* nomine citat. Περὶ μὲν οὖν τῆς γεωμετρικῆς ὕλης ἐσόμεθα ἐχόμενα λέγειν, ἃ ἀγνοοῦντες ὅσα καὶ ὁ Φιλόσοφος Πορφύριος ἐν τοῖς συμμείκτοις γέγραφε, καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν Πλατωνικῶν ἀξιοῦσιν. *Hæc de materia Geometrica nobis erant dicenda, cum haud igneremus, quæ Porphyrius Philosophus in miscellaneis conscripsit: & quæcunque quam plurimi Platonicorum statuunt.* Unde apparet non philologica solum ab eo fuisse pertractata hoc opere sed & Mathematica, & Philosophica.

Φιλολόγων ἱστορίας βιβλία ε'.
Rerum Philologicarum libri 5.

Commemorantur a Suida. Et Eusebius lib. 10. cap. 3. πρόπαρασκ. prolixum Porphyrii locum de furtis autorum adducit ex lib. 1. τῆς Φιλολογίας ἀκροάσεως· quod haud dubie idem opus est, licet titulus nonnihil variet. Pertinent eodem

Εἰς τὸ Θουκυδίδου προοίμιον πρὸς Ἀριστείδην, ζ'.
In proœmium Thucydidis ad Aristidem, libri 7.

Nominati a solo Suida, quod sciam. Hoc opere omnem Græciæ antiquitatem copiosius a Porphyrio pertractatam fuisse arbitror: quam Thucydides egregio illo historiæ suæ exordio stricte percensendo delibat.

In Rhetoricis unicum ejus opusculum commendat idem Suidas, Εἰς τὴν Μινουκιανοῦ τέχνην. *In Minuciani artem.* Nescio utrum introductionem, an commentarium dicam. Quis Minucianus ille fuerit ex eodem Suida discès. Μινουκιανὸς Νικαγόρου τοῦ σοφιστοῦ, Ἀθηναῖος σοφιστής, γεγονὼς ἐπὶ Γαλιηνοῦ· τέχνην ῥητορικὴν, καὶ προγυμνάσματα, καὶ λόγους διαφόρους. *Menucianus Nicagoræ sophistæ filius, sophista Athenienses, sub Galieno Imp. edidit artem rhetoricam, & progymnasmata, ac diversas orationes.* Et extat ejusdem libellus περὶ ἐπιχειρημάτων inter reliquos artis Rhetoricæ scriptores ab Aldo ante CXX. annos Venetiis publicatus.

Inter ea scripta quæ ad dialecticam spectant, recte & filo quodam (ut Boethii verbis utar) primus legentibus studiorum prægustator, & quodammodo initiator occurrit liber Porphyrii, qui organo Aristotelico ubique præmittitur, περὶ γένους, καὶ εἴδους, καὶ διαφορᾶς, καὶ ἰδίου, καὶ συμβεβηκότος. Ita enim Suidas eum commemorat; & Boethius in commentariis suis aliquoties vocat tractatum sive librum *De generibus, speciebus, differentiis, propriis & accidentibus.*

Unde

Unde vulgo vocatur Περὶ τῶν πέντε φωνῶν. *De quinque vocibus*. Sive *de quinque prædicabilibus*, vel *universalibus*, ut in scholis loqui malunt. In Græcis codicibus inscribitur. Εἰσαγωγὴ πρὸς Χρυσάοριον. *Introductio ad Chrysaorium*: Quam inscriptionem Boethius quoque agnoscit, & Ammonius Græcus hujus libelli commentator. Ex cujus προοιμίου locum apponere placuit, quo scriptionis occasio ac tempus, cujus supra memini, ostenditur, & Porphyrii vita nonnihil illustratur: τὸ δὲ γνήσιον δηλοῖ μὲν ἡ φράσις, σαφὴς οὖσα, καὶ τὸ ἐν ἄλλοις αὐτοῦ βιβλίοις τῶν ἐν τῷδε τῷ βιβλίῳ θεωρημάτων μεμνῆσθαι. ἔτι δὲ καὶ τὸ προσφωνεῖν αὐτὸ Χρυσάορίῳ. Τοῦτο γὰρ καὶ ἄλλα τινὰ προσφωνήσας βιβλία, καὶ τοῦτο προσφωνεῖ, διά τοιάυτην αἰτίαν. διδάσκαλον ἦν Χρυσαορίου, καὶ ἐξηγημένου αὐτῷ τὰ μαθήματα, ἐδέησεν ἱστορῆσαι τὸ πῦρ τῆς Αἴτνης, καὶ ἐξεδήμησε. Τοῦτο τῷ χρόνῳ εὑρίσκει ὁ Χρυσαόριος τὰς Ἀριστοτέλους κατηγορίας, καὶ ὑπὸ ὅλως παρηκολούθει ἐγκύπλων. δηλοῖ δὲ τῷ Πορφυρίῳ ἐκεῖ ὄντι, γράψας τὸ συμβάν. καὶ εἰ μὲν ἱστόρησε τὸ πῦρ, ἐλθεῖν· εἰ δὲ μὴ ἱστόρησεν, εἰσαγωγήν τινα γράψαι, δι' ἧς ἂν μέλλοι παρακολουθεῖν τῷ βιβλίῳ. ἐπειδὴ τοίνυν ὁ Πορφύριος οὐκ ἠδύνατο τέως ὑποστρέψαι, γράφει αὐτῷ τὸ βιβλίον τοῦτο, ἐκ τῶν εἰρημένων τῷ Πλάτωνι. καὶ ταυτὶ συλλέξας σχεδὸν, καὶ δεῖ αὐτῶν τῶν ῥημάτων ἐλθών. *Verum autem & genuinum hoc opus esse, dictionis perspicuitas ostendit. Et quod in aliis libris eorum quæ hoc libro tractavit meminerit: tum etiam quod Chrysaorio illum nuncuparit: cui & alios quosdam libros inscripsit. Dedicat autem illi hujusmodi de causa. Præceptor Chrysaorii erat, cumque eum disciplinis imbueret, petiit, ut incendium Ætnæ coram cognosceret: atque eo profectus fuit. Reperit interea temporis Chrysaorius categorias Aristotelis, quarum mentem nequaquam assequi poterat. Quapropter Porphyrio literis rem significat, peregre tum degenti: rogatque si incendii naturam explorasset domum redeat: sin minus, ut introductionem aliquam scribat, cujus ope libri sensum assequeretur: cumque Porphyrius nec dum redire posset, scripsit ei hunc libellum, quem ferme à verbo ad verbum ex Platonis dictis collegit.*

Εἰς τὰς Ἀριστοτέλους κατηγορίας ἐξήγησις καθ' ὑπόθεσιν καὶ ἀπόκρισιν· *In Aristotelis Categorias expositio per interrogationem & responsionem.* Græce edita fuit Parisiis anno 1543. Quam Bernardus Felicianus latine convertit. Meminit hujus libelli Simplicius in præfatione commentariorum in easdem categorias. οἱ δὲ καὶ τὰς ἐννοίας μᾶλλον αὐτὰς δὲ μόνας ψιλὰς τὰς ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους προλεγομένας συντόμως ἀποκαλύπτειν ἐπεδώσαν, ὥσπερ ἐν τῷ καθ' ὑπόθεσιν καὶ ἀπόκρισιν βιβλίῳ πεποίηκεν ὁ Πορφύριος. *Alii nudam duntaxat solamque Aristotelis mentem breviter explicare volue-*

voluerunt: quod Porphyrius præstitit libro illo per interrogationem & responsionem.

Mox ab eodem commemoratur Porphyrii Ἐξήγησις τῶν κατηγοριῶν ἐν ἑπτὰ βιβλίοις, πρὸς Γεδάλιον *Commentariorum in Categorias libri VII. ad Gedalium.* Simplicii verba sunt: μεῖ ὃ τούτους ὁ πάνλων ἡμῖν τῶν παλαιῶν αὐτὸς Πορφύριος ἐξήγησίν τε ἐντελῆ εἰς βιβλίᾳ, καὶ τῶν ἐνστάσεων πασῶν λύσεις ἐκ ἀπόνως ἐν ἑπτὰ βιβλίοις ἐποιήσατο, τοῖς Γεδαλίῳ προσφωνηθεῖσι, πολλὰ τῶν Σταγειρικῶν ἐκεῖ δογμάτων καὶ τὴν κοινωνίαν εἰς λόγους προσιστορῶν. Libros hosce ferme ad verbum transscripsit Jamblichus in suos commentarios in easdem Categorias, quod Simplicius mox sequentibus verbis testatur. μεῖ ἕτον ὃ ὁ θεῖος Ἰάμβλιχος πολύστιχον καὶ αὐτὸς εἰς ἕτο τὸ βιβλίον παρεβάλετο πραγματείαν· τὰ μὲν πολλὰ τοῖς Πορφυρίου καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς λέξεως κατακολουθῶν· τινὰ ὃ ἐπικρίνων ἐκείνων καὶ διαιρέσεων ἀκριβεστέρων μεῖ εἰσενέγκων τὴν ὡς ἐν σχολαῖς πρὸς τὰς ἐνστάσεις μακρολογίαν. Et sæpius deinde utrumque librum citat. Ex hoc Simplicii loco apparet, non insolens fuisse Jamblicho Porphyrii libros transscribere, aut additis mutatisque quibusdam interpolare: quod & in commentariis in Platonis Timæum eum fecisse apparet ex iis, quæ Proclus ex utroque passim citat. Ita enim ferme ubique eos conjungit, ut unam eandemque utriusque sententiam referat. Idem in Pythagoræ vita ab eo commissum videmus, cum totum Porphyrii libellum in suos commentarios Pythagoricos transscripserit, absque ulla ejus mentione. Pari ratione ex Ocelli Lucani, Platonis, Nicomachi, aliorumque scriptis capita integra transtulit, ut brevi ad ipsum Jamblichum copiosius ostendemus. Cæterum hujus commentarii in Categorias Boethius quoque mentionem fecisse videtur lib. I. expositionis in Categorias: ubi in ejus operis intentione explicanda se Porphyrium sequi testatur. Idemque opus ab Eustathio intelligi credo ad Iliad. γ. pag. 387. ubi simpliciter citatur Porphyrius ἐν τοῖς πρὸς Γεδάλιον.

Expositio libri Aristotelis de Interpretatione citatur a Boethio principio commentariorum, quos secundo in eum librum edidit, his verbis: *Cujus libri expositionem nos scilicet quam maxime à Porphyrio, quanquam etiam à cæteris transferentes, Latina oratione digessimus. Hic enim nobis dispositor & intellectus acumine, & sententiarum dispositione videtur excellere.* Et occurrit ibidem frequentissima ejus mentio cum aliquo elogio: ita ut dubium non sit, quin Boethius Porphyrii commentarios maximam partem in suos transtulerit.

His affines fuere ob argumenti similitudinem, quos Boe-

thius eodem lib. 1. citat, *Commentarii in Theophraſti librum de affirmatione & negatione.* Eidem Boethio aliorum quoque ſcriptorum Porphyrii memoriam debemus. Nam dialogo primo in Porphyrium a Victorino translatum laudatur: *Introductio ad ſyllogiſmos categoricos. Mas*, inquit, *hic Porphyrio eſt, ut in his rebus quæ ſunt obſcuriſſimæ, introducenda quædam & præguſtanda præcurrat, ut in alio quodam libro de categoricis ſyllogiſmis fecit, & de multis aliis, quæ in Philoſophia gravia illuſtriaque verſantur.* Ejusdem in fine lib. 2. de ſyllogiſmo categorico meminit. Recte etiam huc, ni fallor, referuntur laudati ab eodem Boethio *Commentarii in Sophiſtam Platonis.* Neque enim ignoro Platonis Διαλεκτικὴν aliam eſſe ab Ariſtotelica, ac multo ſublimiorem; quippe quæ circa conſiderationem τοῦ ὄντος verſatur: locum tamen hic tribuo illis commentariis, quod in iis logica multa, in primis autem doctrinam dividendi pertractatam fuiſſe, Boethius teſtetur in præfatione libri de diviſione. *Andronici*, inquit, *diligentiſſimi ſenis de diviſione liber editus, & hic idem à Plotino graviſſimo Philoſopho comprobatus, & in libri Platonis, qui Sophiſtes inſcribitur, commentariis a Porphyrio repetitus.* Proclus quoque prima diſſertatione in Platonis Politiam affirmat, hunc dialogum nomen accepiſſe ἀπὸ τῆς προηγουμένης περιβλήματος, a refutatione ſcilicet, atque exagitatione Sophiſtarum: cætera illa quæ obiter de ente & non ente diſputantur, eſſe τῶν ἐνιαχοῦ, atque alterius gratia aſſumi. τὸν γοῦν Σοφιστὴν ὅτως ἐπέγραψεν, ἐπειδὴ τοῦτ' ἦν τὸ πρόχειμενον εἰς τὴν ἐν ἐκείνῳ τῷ Διαλόγῳ σκέψιν ὁ σοφιστὴς, ἢ τοῦ μὴ ὄντος ἔρεις μόνον, ἢ περὶ τοῦ μὴ ὄντος, ἀλλὰ ταῦτα συμπεῖραι πρὸς τὸν περὶ τοῦ σοφιστοῦ λόγον.

Sequuntur deinde artes Mathematicæ, in quibus multa ſcripſit, præſertim Aſtronomica, teſte Suida. Et licet nihil in Arithmeticis, & Geometria, vel ſolius nominis indicio ſuperſit, non pauca tamen ab eo in utroque genere edita fuiſſe, ἢ ὅσα τῶν ἀριθμῶν ἤρτηται, ἢ ὅσα νεύει πρὸς γεωμετρίαν, *vel quæ ex numeris dependent, vel quæ ad Geometriam ſpectant*, teſtatur Eunapius. Πορφυρίου εἰς τὰ ἁρμονικὰ Πτολεμαίου ὑπόμνημα. *Porphyrii commentarius in Harmonica Ptolemæi.* Habetur bis terve in Bibliotheca Vaticana: idemque in Chriſtianiſſimi Galliarum Regis Bibliotheca Pariſienſi aſſervatur. Principium ejus hoc eſt: Πολλῶν αἱρέσεων ὄντων ἐν μουσικῇ περὶ τοῦ ἡρμοσμένου, ὡς ἔνιοι δόξει, δύο πρωτεύειν ἄνωθεν ὑπολαμβάνουσι, τήν τε Πυθαγόρειον καὶ τὴν Ἀριστοξένειον, ὧν καὶ τὰ δόγματα εἰσέτι καὶ νῦν σωζόμενα φαίνεται. Totus ferme commentarius contextus eſt ex antiquiorum autorum locis, præſertim

sertim Didymi περὶ Διαφορᾶς τ῀ Πυθαγορείου μυστικῆς πρὸς τὴν Ἀριστοξενείων τε καὶ Πυθαγορείων: tum ex Ptolemaide Cyrenæa, ἐν τῇ Πυθαγορικῇ τ῀ μυστικῆς συγκρίσει. Ex Æliani & Adrasti Commentariis in Platonis Timæum, ac similibus. Et edidit inde jam olim Franciscus Patricius, sedulus hujusmodi rerum conquisitor, ingens illud fragmentum Aristotelis περὶ ἀκουστῶν, *de audibilibus*: disputationum Peripateticar. tom. I. lib. III. Neque tamen in universum ἁρμονικῶν opus scripsit Porphyrius, sed in quatuor duntaxat prima capita: cætera dein Pappus pertexuit. Ita enim in alio manuscripto Vaticano titulus indicat. Πορφυρίου ἐξήγησις εἰς δ' πρῶτα κεφάλαια τ῀ πρώτου τῶν ἁρμονικῶν Πτολεμαίου. Sequitur deinde, Πάππου ὑπόμνημα εἰς τὰ ἀπὸ τ῀ ε' κεφαλαίου, καὶ ἑξῆς.

Astronomicum opusculum unum nobis supereſt, Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν ἀποτελεσματικὴν Πτολεμαίου. *Introductio in Cl. Ptolemæi opus de effectibus astrorum.* Edita ante LXX. annos Basileæ, cum anonymi scholiis in tetrabiblum Ptolemæi ex Demophilo collectis, & Hermetis libro de revolutione nativitatum: sed adeo corrupta, ut nullum legentibus usum præstet. Eam Vincentius Richardus, Clericus Regularis, ex optimo & integerrimo codice a se translatum mihi affirmavit, vir bene hasce literas doctus.

CAP. VIII.

Porphyrii historia philosophica. Fragmenta ejus collecta. Socratis historici de eadem judicium expenditur.

Historica ejus hoc loco subjungenda: in quibus primum sibi locum jure merito vindicant Φιλοσόφου ἱστορίας βιβλία δ'. *Historia philosophica*, sive *De Vitis Philosopherum, libri IV.* Meminit hujus operis Eunapius principio ejus libri, quem de Sophistarum vitis scripsit; cujus verba operæ pretium est cognoscere. τὴν Φιλοσόφου ἱστορίαν, καὶ τὰς τῶν Φιλοσόφων βίους Πορφυρίου καὶ Σωτίων ἀναλέξασθο. ἀλλ' ὁ μὲν Πορφύριος, ἅτε συμβάν, εἰς Πλάτωνα ἀπαλάτατα καὶ τὰς ἐκείνου χρόνους. *Historiam vitasque Philosopherum collegerunt Porphyrius & Sotion. Sed Porphyrius, nescio quo casu, in Platonem ejusque tempora desiit.* Et Theodoretus serm. II. Θεραπ. de eodem sic scribit: Πλούταρχος ὁ καὶ Λέτιος τὰς τῶν Φιλοσόφων ἐκτεθειμένους δόξας, τὸν αὐτὸν ὁ καὶ ὁ Πορφύριος ἀνδέξασθο πόνον, τὸν ἐπάνω βίον τὰς δόξας προστιθεικώς. *Plutarchus vero atq; Aetius Philosopherum opiniones exposuere: quem laborem & Porphyrius sibi*

sumsit, qui & unius cujusque vitam singulorum opinionibus adjunxit. Meminit ejusdem sermone IV. & V. Quin & Johannes Tzetzes Grammaticus Byzantinus Chiliadis XI. historia CCCLXXVII. idem opus laudat: ubi encyclicas disciplinas vocari docet universum bonarum artium ac scientiarum orbem, ὡς ἔγραψε Πορφύριος ἐν βίοις φιλοσόφων, hoc est, *teste Porphyrio in vitis Philosophorum.* Verum cum hujus operis causa tota hæc dissertatio a nobis instituta fuerit, distinctius nonnihil de eo & per partes agendum. Fuit ergo *Liber primus, De Vita Pythagoræ.* Et quidem ille ipse quem hic a me editum, habes Græce & Latine: cum eum in Germania Conrad. Rittershusius eruditissimus I. C. Græce tantum Malchi nomine publicasset. Nam præter illa quæ superius de gemino Porphyrii nomine disserui, non sinit nos de autore dubitare Cyrillus Alexandrinus, qui hoc opus passim citat in X. illis libris, adversus Julianum apostatam editis, quos Lutetiæ Parisiorum R. & Cl. P. Jacobus Sirmondus Græce mihi legendos dedit; cum hactenus non nisi mala Oecolampadii versio prodierit. Hujus Manuscripti ope plurimum adjutus fui ad primæ editionis lacunas supplendas: quo & Vaticani codicis autoritas deinde accessit. Indicabo nunc ordine singula Cyrilli loca, si quis conferre ea cum nostra hac editione velit. Libro primo. Πορφύριος γοῦν ἐπὶ παιδείᾳ κοσμικῇ δόξαν ἔχων παρ' ἐκείνοις οὐκ ἀγενῆ, ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ τῆς φιλοσόφου ἱστορίας τοιοῦτόν τι φησὶ περὶ τῶν ὠνομασμένων σοφῶν, ἤτοι δοκησισοφίας ἐπιλήψιν ἐχόντων, μὴ δυνάμενοι δὲ φησὶ τὰ πρῶτα εἰδέναι &c. Est locus ille Moderati, Gaditani, qui extat pag. 32. v. 22. hujus editionis. Et rursum libro III. Πορφύριος τοίνυν ὁ αὐτὸς κοινωνὸς, ὁ τὰ καθ' ἡμῶν ἀθυροστομίας παλαιὸς, τὸν Πυθαγόρου βίον ἐξηγούμενος ὧδέπη φησί. Τὰ δὲ ἱστορούμενα περὶ τὸν ἐν Μυκήναις, &c. quæ extant pag. 18. vers. 1. hujus edit. addit paulo post: Γράφει δὴ πάλιν ὁ Πορφύριος ὧδε περὶ αὐτοῦ· Ἦν δὲ πεπαίδευς, &c. quæ hinc extant in fine pag. 21. Deinde libro VI. Γράφει δὲ ὅδε καὶ τὸν Πυθαγόρου βίον ἐξηγούμενος, ἑξῆς δὲ λέγειν τὴν Κροτωνιατῶν πόλιν, &c. quæ habentur p. 12. vers. 4. Item libro IX. Πυθαγόρας δὲ τὴν αἰνιγματώδη δήλωσιν οὐκ ἀτιμάσας ἔχει, ἀλλ' ἦν ἐν λόγῳ τὸ χρῆμα αἰεί. γέγραφε δὲ ὧδε περὶ αὐτοῦ Πορφύριος ἐν βιβλίῳ πρώτῳ φιλοσόφου ἱστορίας. ἦν δὲ καὶ ἄλλο ὧδε, &c. quæ leguntur in hoc libello, p 27. v. 34. Denique libro X. Καὶ γὰρ ὁ Πορφύριος τὸν Πυθαγόρου βίον ἐναργῆ καθιστὰς ὧδέπη φησίν. Αὐλιῶν δὲ ἐν τῷ περὶ δὲ βίου, &c. quæ habentur p. 5. v. 13. proferuntur ibidem alia loca quæ in notis indicabo. Quæ quidem omnia nequaquam nos de hujus

jus hbri autore dubitare finunt: cujus nomen cur in MSS. codicibus supprimatur, postea dicam.

Secundum librum à nemine citatum observavi, neque temere dixerim cujus vitam is complexus fuerit.

Liber tertius de vita Socratis laudatur à Cyrillo contra Julianum, lib. 6. paulo post principium. Φέρε γὰρ ἰδωμεν, καὶ πρόγε τῶν ἄλλων ὁποῖος ἦν ὁ Σωκράτης. καὶ ἀπιστήσειε μὲν ἴσως ἅπασιν τοῖς περὶ αὐτοῦ λόγοις, ὁ μὲν ἔτι καὶ τοῖς Πορφυρίου γεγράμμασιν ἀντιβαίη, ὃς τὸν ἀκριβῆ τῶν ἀρχαιοτέρων ἀπομνημονεύσας βίον. σκοπὸς γὰρ ἦν οἱ γενέσθαι, καὶ πολλῆς ἤξιωσε τὸ χρῆμα σπουδῆς. ἔφη τοίνυν αὐτὸς περὶ αὐτοῦ. λέγει δὲ ὁ Ἀριστόξενος ἀφηγούμενος βίον τε Σωκράτους, ἀκηκοέναι Σπινθάρου τὰ περὶ αὐτοῦ, ὃς ἦν ἐκ τῶν τότε ἐντυχόντων· τοῦτον λέγειν, ὅτι ὁ πολλοῖς αὐτός γε πιθανώτερος ἐντετυχηκὼς εἴη, τοιαύτην εἶναι τὴν τε φωνὴν, καὶ τὸ σῶμα, καὶ τὸ ἐπιφαινόμενον ἦθος. καὶ πρὸς πᾶσι δὲ τοῖς εἰρημένοις τὴν τε εἰδὼς ἰδιότητά. γίνεσθαι δέ που τοῦτο, ὅτε μὴ ἐρεθίζοιτο. ὅτε δὲ φλεχθείη ὑπό τε πάθους τινὸς, δεινὴν εἶναι τὴν ἀφορμοσύνην. ἐθάνους γὰρ ὅτε ὀνομάζοι ἀποχέαν, ὅτε πράγματα· & paulo post, γέγραφε γὰρ αὖθις πάλιν περὶ αὐτοῦ Πορφύριος. ἐν δὲ τοῖς περὶ τὸν βίον τὰ μὲν ἄλλα εὐκολον, καὶ μικρᾶς δεόμενον παρασκευῆς εἰς τὰ καθ' ἡμέραν γεγενῆσθαι· πρὸς δὲ τὴν τῶν ἀφροδισίων χρῆσιν σφοδρότερον μὲν εἶναι, ἀδικίαν δὲ μὴ προσεῖναι. ἢ γὰρ ταῖς γαμεταῖς, ἢ ταῖς κοιναῖς χρῆσθαι μόναις· δύο δὲ ἔχειν γυναῖκας ἅμα, Ξανθίππην μὲν πολίτιν καὶ κοινοτέραν πως· Μυρτὼ δὲ Ἀριστείδου, θυγατριδῆν δὲ Δυσιμάχου· καὶ τὴν μὲν Ξανθίππην παρειληφέναι λαθεῖν, ἐξ ἧς ἐκτήσατο Λαμπροκλῆς ἐγένετο. τὴν δὲ Μυρτὼ γάμῳ ἐξ ἧς Σωφρονίσκος καὶ Μενέξενος. *Videamus ergo qualis pra cateris celebris ille Socrates fuerit. Nec forte temere quis fidem omnibus adhibebit, quæ de illo narrantur: Porphyrii tamen scriptis contradicere non poterunt, qui de antiquorum vitis sigillatim exposuit, atque eum in finem studii quamplurimum impendit. Is hæc de eo refert: Aristoxenus dum Socratis vitam narrat, ait sese Spintharum Socratis familiarem audivisse affirmantem, quod in nullum unquam incidisset, cui major fuerit vis persuadendi: & ad hoc vocem ac vultum, moresque ejus fuisse compositos, & gestus singulis dictis accommodatos. Atque id eum fecisse ait, cum non iraseceretur: sed hoc affectu succensum nullum omnino servasse decorem, nec ab ulla tum voce vel facto abstinuisse.* Paulo post: *Idem Porphyrius de eodem sic scribit: in reliqua omni vita eum frugi fuisse, nec magno apparatu vixisse in diem: in rebus autem venereis vehementiorem quidem fuisse, abstinuisse tamen*

men ab omni injuria: quod vel uxorib.e, vel profitentis tantum uteretur. Duas eodem tempore habuisse conjuges, Xanthippen sive Atticam, sed paulo communiorem; & Myrto Aristidis filiam, Lysimachi neptim. Et Xanthippen quidem clanculum sibi adjunxisse, ex qua Lamproclem filium suscepit: Myrto autem nuptam domum duxisse, & ex illa Sophroniscum & Menexenum natos fuisse. Citatur etiam a Theodoreto serm. I. θεραπ. ubi de Socrate loquitur, καὶ ἔτο πολλοὶ μὲν εἰρήκασι καὶ ἄλλοι, καὶ ὁ Πορφύριος· ὃ ἐν τῷ τρίτῳ τῆ φιλοσόφε ἔτο ἱστορίας ξυνέγραψεν. ἔφη δὲ ἑτέρως. Λέγωμεν δὲ ἃ Σωκράτης, &c. Iterum sub principium sermonis IV. & sermone XII. licet libri numerum isthic non exprimat. Meminit ejusdem vitæ Socratis Socrates historiæ Ecclesiasticæ lib. III. c. 23. his verbis, Ἔτι μὲν ὖν καὶ Πορφύριος, ὃν Τύριον παλεῖ γέροντα, ἄμφω φιλοσκώπτας ἦσαν, ὑπὸ τῶν οἰκείων λόγων ἐλέγχονται. Πορφύριος μὲν γὰρ ἐν παρόφασι τῆ τῶν φιλοσόφων Σωκράτης τὸν βίον διέσυρεν ἐν τῇ γεγραμμένῃ αὐτῷ φιλοσόφῳ ἱστορίᾳ· ὃ καὶ αὐτὸς γράψας καταλέλειπται, οἷα ἂν μήτε Μέλητος μήτε Ἄνυτος οἱ γραψάμενοι Σωκράτην εἰπεῖν ἐπεχείρησαν. *Quod autem Julianus*, inquit, *atque Porphyrius, quem Tyrium senem vocat Libanius, detractores ambo fuerint, suis ipsorum sermonibus arguuntur. Nam Porphyrius summi philosophorum Socratis vitam laceravit in historia philosophica, quam ipse conscripsit: & talia de eo retulit, qualia nec Melitus, nec Anytus Socratis accusatores dicere conati fuissent.* Eademque illa ex Socrate transscripsit Nicephorus Call. lib. 10. c. 36. & hist. trip. lib. 7. c. 2. quam censuram paulo post expendemus. Meminit etiam tertii hujus libri Stephanus ἐθνικογράφος. voce Γάδαρα.

Liber quartus, de vita Platonis.

Citatur a Cyrillo libro 8. sæpius jam laudati operis adversus Julianum: Δεμεμνήσομαι δὲ καὶ αὐτῶν τῶν ῥήσεων, καὶ εἰς μέσον οἴσω τὰ παρ' αὐτῶν, ὡς ἂν εἰδῶσιν οἱ ἐντυγχάνοντες τὸ χριστιανῶν περὶ θεῦ δόξης τὸ ἀπεξεσμένον εἰς τὸ εὐθύ· καὶ ὅτι τῶν παρ' ἑκάστοις οἱ παναίσιοί γε καὶ σοφοὶ, λαμπρόν τε καὶ Δαμβόηλον ἐπ' αὐτῷ δὴ τούτῳ λαχόντες ὄνομα τὸ μὲν ὡς πρὸς ἡμᾶς δογματικῆς ἀκριβείας καθάπαν ἰσχνὸν αὐτοὺς αἰσθησόμενον, ἃ μὲν ὅτι καὶ εἰσάπαν ἡμαρτηκότας ἔ ταῖς ἡμετέραις ἐπεσχε δόξαις. Γεγράφει τοίνυν Πορφύριος ἐν βιβλίῳ τεταρτῳ φιλοσόφε ἱστορίας. ἄχρι μὲν τριῶν ὑποστάσεων, ἔφη Πλάτων, τὴν τοῦ θεῦ προελθεῖν οὐσίαν. εἶναι δὲ τὸν μὲν ἀνώτατον θεὸν, τἀγαθόν. μετ' αὐτὸν δὲ καὶ δεύτερον τὸν δημιουργόν. τρίτην δὲ τὴν ἔ κόσμε ψυχήν. ἄχρι μὲν ψυχῆς τὴν θεότητα προελθεῖν. λοιπὸν δὲ τὸ ἄθεον ἀπὸ τ σωματικῆς ὑπάρχ

ὑπῆρξαν διαφοραῖς. Ἀλλ' ὅσα προσῆκόν ἐστι καὶ πρὸς ταῦτα ἀντιλέγεσι, φανεροὺς μὴ δεῖν τάγαθόν συναριθμεῖν τοῖς ἀπ' αὐτοῦ. ἐξηρῆσθαι γὰρ ἀπὸ πάσης κοινωνίας, διὰ τὸ εἶναι ἁπλοῦν πάντη, καὶ ἄδεκτον τοῦ συμβάσεως. ἀπὸ δὴ τοῦ νοῦ (ἀρχὴ γὰρ ἔτος) τὴν τριάδα μίαν σωθῆναι. Hoc est: *Commemorabo ad verbum, atque ea quæ apud ipsos leguntur in medium proferam, ut lectores Christianorum de Deo sententiam rectissime limatam cognoscant. Atque ut optimos & sapientissimos quosque illorum, quique clarum hac re & celebre nomen obtinuerunt, nostrorum dogmatum certitudinem secutos manifeste appareat; nec omnino à vero aberrasse, dum nostram sequuntur sententiam. Scribit igitur Porphyrius libro 4. historiæ Philosophicæ in hæc verba: Plato usque ad tres subsistentias Dei essentiam procedere dicebat. Et supremum quidem Deum esse bonum ipsum: post hunc secundo loco esse rerum omnium creatorem: tertiam vero esse animam mundi. Divinitatem enim usque ad animam progredi. Illud autem quod Deitate caret à differentia corporea incipere. Verum illi, quos ante dixi, hisce quoque contradicunt: asserentes Deum nequaquam rebus ipso inferioribus esse accensendum: exemtum scilicet ab omni societatis communione, nec ullius rei capacem quæ pari gradu constituatur. Sed ductio à mente principio unam deinde trinitatem servari.*

Citatur etiam *Porphyrius in Philosophiæ historia* a barbaro interprete Chronicorum Eusebii, cujus excerpta in magno opere Eusebiano leguntur: ubi nonnulla de tempore, quod inter Ilii expugnationem & primam Olympiadem interceſſit, ex eo afferuntur. Tum alio loco ejusdem sententia de Homeri & Hesiodi ætate adducitur. Et forsan ex eodem opere fuere illa quæ a Simplicio in lib. 2. Arist. de cœlo citantur, de Babyloniorum observationibus astronomicis a Callisthene in Græciam misſis, ἃς τινας ἀναγεῖται ὁ Πορφύριος χιλίων ἐτῶν εἶναι καὶ ἐννεακοσίων τριῶν, μέχρι τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος σωζομένας. *Quas Porphyrius, mille nongentorum & trium annorum fuisse, & usque ad Alexandri Macedonis tempora servatas narrat.* Nisi potius ex opere aliquo Astronomico fuerint, quæ plurima, teste Suida, Porphyrius scripserat. Pauca hæc magni operis fragmenta, ut dispersas naufragio tabulas collegi, quæ specimen aliquod exhiberent eorum librorum, quos incuria mortalium & temporis injuria nobis invidit; vel potius Porphyriani nominis invidia extinxit: si tamen tam præclarum opus in rebus humanis esse desierit, quod Joannes Tzetzes ante 400. adhuc annos legit. Utinam vero integrum alicunde proferatur! cum ex primo hoc libro, licet mutilo, satis appareat, quam jacturam res literaria ejus scripti interitu fecerit: quod Cyrillus summo studio confectum

fectum fuisse affirmat. Idque eo magis, quod plurimorum insignium autorum testimonia de Socratis & Platonis vita, ac philosophandi ratione una perierunt. Porphyrius enim cum eorum vitas scriberet, à quorum temporibus longiori intervallo erat remotus, & de quibus propria fide nihil poterat affirmare, historiam suam ex aliorum autorum locis centonis instar concinnavit: qui ut tempore fuerant propinquiores, ita fidem majorem merebantur. Qua quidem in re diligentiam ejus miror & laudo: qui ne illa quidem dissimulare voluit, quæ sequiora de clarissimis hominibus, sive vera fide, sive invidia quorundam atque obtrectandi studio, prodita fuerant. Atque utinam tam facile nobis esset in cæteris Porphyrii causam tueri, quam nullo negotio hujus historiæ fides contra Socratis objectionem a calumniæ ac detrectationis crimine defenditur. Ea enim quæ malevole contra Socratem Philosophum scripta fuisse reprehendit lib. 3. cap. 23. hist. Eccles. nequaquam de suo confinxit Porphyrius, nec propria fide asseruit; sed Aristoxeni, gravissimi ac celeberrimi scriptoris autoritate. Quod videre est Theodoreti sermone XII. Græcar. affect. ubi ea leguntur, quæ Porphyrius ex dicto autore de Socratis iracundia ac libidine in textio hujus operis libero retulerat. Taceo enim quod Socrates ipse Zopyri de se judicium proprio testimonio comprobarit.

Seorsim scriptus fuit liber, Περὶ Πλωτίνου βίου, καὶ τῆς τάξεως τῶν βιβλίων αὐτοῦ. *De vita Plotini, & ejus librorum serie.* Qui Enneadibus ipsius semper præfigitur. Illas enim emendandas sibi à præceptore relictas fuisse ipse testatur: quod in propriis libris conficiendis ac recensendis paulo negligentior esset. Nec solum Plotini scripta recognovit, sed & introductionibus atque commentariis eadem illustravit, quod ex libello ἀφορμῶν & Æneæ Gazæi loco, quem inferius apponam, manifeste apparet.

CAP. IX.

Porphyrii scripta quæ ad practicam Philosophiam spectant.

VEnio nunc ad ea quæ longe plurima in omnibus Philosophiæ partibus scripsit. Atque in genere quidem de universa Philosophia agebat liber a Suida laudatus, Περὶ τῆς Ὁμήρου Φιλοσοφίας. *De Homeri Philosophia.* Quo id haud dubie probare voluit, Homerum non minus

minus philosophum quam poetam fuisse. Idque fortasis in Longini præceptoris gratiam, quem peculiare opus de hac quæstione edidisse constat, Suidæ testimonio, ὁ φιλόσοφος Ὁμήρου. *Num Homerus philosophus sit.* Quem non solum philosophum, sed principem philosophorum esse Maximus Tyrius affirmat, dissert. XVI. qua disquirit, *utrum sit secta Philosophiæ secundum Homerum.* Ubi eleganter Homericam poesin παιδαγωγόν τι ὄργανον appellat, quod omni vitæ generi atque instituto convenit. Atque unum illum omnium artium scientiarumque semina, principia, atque exempla continere affirmat. Qui & Horatio teste, *quid sit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non, Plenius ac melius Chrysippo ac Crantore dicit.* Ex hoc ingeniorum fonte omnes postea sapientes animum irrigasse, rivulosque in suos deduxisse usus testatur Eustathius, εἰδεὶς ὅτι τῶν τὰ ἄνω περιεργαζομένων, ὅτι τῶν περὶ φύσιν ἤτοι τῶν περὶ ἦθος, ἢ ἁπλῶς τῶν περὶ λόγους ἐξωτερικούς, ἐκ τούτου ἂν εἴποι τις παρῆλθε τὴν Ὁμηρικὴν σχεδὸν ἀξιαγώγητον, ἀλλὰ πάντες παρ' αὐτῷ κεκλήκασιν. Unde Philosophorum præstantissimi Democritus, Zeno Cittiensis, Antisthenes, Heraclides Ponticus, Posidonius, Panætius, & Platonici recentiores fere omnes suis scriptis Homerum illustrarunt. Atque exstant duo præclara in hoc genere opuscula: alterum quidem Heracliti cujusdam, de Homericis allegoriis. Quod nescio qua de causa Heraclidi Pontico adscribitur, reclamantibus præter temporis rationem quinque manuscriptis, quos in variis Bibliothecis vidi, & Eustathio ad Homeri Iliad. α. pag. 40. Alterum vero Procli Diadochi, quo Poëtam adversus Platonis accusationes defendendum suscepit. Quibus forte addi debet Strabonis dissertatio principio operis Geographici. Ex hisce enim conjicere licet, cujus generis fuerit hoc Porphyrii opus.

Laudantur ab eodem Suida Περὶ τῶν μίαν εἶναι τὴν Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους αἵρεσιν, βιβλία ζ'. *De Platonis atque Aristotelis consensu, libri 7.* fuit enim Porphyrius utriusque Philosophiæ æque peritus, ut supra diximus, ideoque Aristotelica ubique Platonicis admiscuit. Quod & Proclus lib. 1. in Timæum, p. 18. testatur: ubi ait Porphyrium περιπατητικὰς ἀποδόσεις παρεμφέρουσα λύειν τὰς Πλατωνικὰς ἀπορίας. Hoc philosophandi genus ab Ammonio introductum fuisse ex Hierocle superius ostendi: cujus exemplo plerique omnes posteriores philosophi cœperunt ἐπαμφοτερίζειν, & Academiam cum Lyceo conjungere: explosa priorum Academicorum superstitione, qui unum Platonem nimis religiose sectabantur; atque ejus

dogmata adeo ab Aristotelicis differre existimabant, ut nulla ratione conciliari possent. Hosce ab utriusque Philosophi mente, & ab ipsa veritate longius aberrasse affirmat Hierocles τὰς μὲν ἐκόσας ἔριδι καὶ ἀπονοίᾳ σφᾶς αὐτῶς προσαναθέντας· τὰς δὲ καὶ προλήψει καὶ ἀμαθίᾳ δεδωλωμένους. Quod & Porphyrius hoc opere demonstrandum susceperat. Nam Taurus Berytius, ut ex Suida discimus, scripserat περὶ τῶν δογμάτων διαφορᾶς Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους. Et Attici Platonici liber *contra Aristotelem à Moyse & Platone dissidentem* citatur sæpius ab Eusebio, libro XV. præpar. Evang. idemque nunc in Bavarica Bibliotheca extare dicitur. Quin etiam inter Latinos Boethius, principio libri 2. de interpretatione, se Porphyrii exemplo *Aristotelis Platonisque sententias in unam quoddammodo revocaturum concordiam, & in his eos non ut plerique dissentire in omnibus, sed in plerisque quæ sunt in philosophia maxima, consentire demonstraturum promisit.* Optandumque esset ut vel ipse eam conciliationem absolvisset, vel si absolverit, ut ad nostram perveniisset ætatem: ita facilius Porphyriani operis jacturam ferremus. Sed veterem inter hos philosophos litem renovare voluit Georgius Gemistus Pletho Bessarionis præceptor, & Trapezuntius Platonis calumniator: & nuper adeo Franciscus Patricius. In quibus conciliandis veterum exemplo Picus, Foxius, Carpentarius, Mazzonius, Buratellus & alii laborarunt.

Ad moralem Philosophiam spectant laudati a Stobæo & Suida περὶ ἑαυτοῦ γνώσεως, δ'. *De sui ipsius cognitione libri* 4. hanc enim sui cognitionem Pythagoræ, ac Platonis schola, ut principium atque fundamentum totius Philosophiæ statuebat, ad purgandum a vitiis animum, & virtutibus ac veritatis cognitione excolendum. Qua de re Plato in Alcibiade priore abunde tractat, & Proclus atque Olympiodorus divinis illis commentariis, quibus eundem dialogum explicarunt. Hisce recte subjungitur ejusdem argumenti liber, Περὶ τῶν ἐφ' ἡμῖν, πρὸς χρυσάοριον. *De eo quod est in nostra potestate, ad Chrysaorium.* Cujus partem non exiguam Stobæus nobis conservavit lib. 2. ἐκλογῶν. Nam ubi homo seipsum recte cognoverit, nimirum se animam esse rationalem, quæ corpore ut instrumento utitur; sciet etiam quæ propria sibi bona adsint, quæ nec alterius beneficio possidet, nec impediri ab alio queunt. Videlicet τὰ κινήματα τῆς ψυχῆς, τὰ ἔνδοθεν ἀπ' αὐτῆς καὶ τὴν αὐτῆς κρίσιν καὶ αἵρεσιν γενόμενα, ut Simplicius ait. Hoc est: *internos animi motus, qui libero ejus judicio propositoque fiunt.* Quo circa is qui propriæ perfectioni

studet,

ſtudet, animam ipſam & propria ejus bona excolat neceſſum eſt. Corpus autem ut animi inſtrumentum curet: cæteraque externa, quatenus ad inſtrumenti conſervationem faciunt: ne vel nimio neglectu uſui ſevitioque animæ ineptum reddatur: vel immodico cultu adverſus animæ imperium ſeſe extollat, atque inſtar luxuriantis equi rationis frænum excutiat. Quem in finem ſcripti fuere à Porphyrio Περὶ ἀποχῆς τῶν ἐμψύχων, πρὸς Φίρμων Καστρίκιον, βιβλία δ'. *De abſtinentia ab eſu animalium, ad Firmum Caſtricium, libri IV.* Opus nunquam ſatis laudatum, quod magnum Italiæ decus Petrus Victorius in lucem protulit, & Bernard. Felicianus egregie expreſſit Latino ſermone: quo neglecto, nuper in Galliis neſcio quis ineptiſſima verſione vel delirio potius perpetuo optimum opus peſſime contaminavit: ut inter omnes malorum ſpecies, quibus iratum numen Porphyrianos manes nomenque hactenus preſſit, hanc facile principem ducam; quod in tam mali medici manus inciderit. Laudatur autem hoc opus ab Euſebio, lib. 9. de præparat. Evang. & à Theodoreto, Therapeut. ſerm. VII. & X. qui ea loca adducunt, quibus profana gentilium ſacrificia ſubvertuntur: cum Porphyrius diſertim affirmet, eos nequaquam pro diis habendos, qui ſanguinis effuſione atque animantium cæde gaudent. Qua ratio cum typica Hebræorum ſacrificia, quæ vero nomini offerebantur, pariter impugnare videretur; reſpondit hac parte Porphyrio Diodorus Epiſc. Tarſenſis: cujus libri κατὰ Πορφυρίου, περὶ ζώων καὶ θυσιῶν, à Suida commemorantur.

Hiſce ob argumenti ſimilitudinem adjungendi ſunt libri aliquot *De regreſſu animæ.* Quos D. Auguſtinus lib. X. de Civit. Dei cap. 29. laudat his verbis: *Hoc fortaſſis credere recuſatis, intuentes Porphyrium in his ipſis libris, ex quibus multa poſui, quos de regreſſu animæ ſcripſit, tam crebro præcipere, omne corpus eſſe fugiendum, ut anima poſſit beata permanere cum DEO.* Capite autem 32. primum ejusdem operis librum citat: *Dicit Porphyrius in primo juxta finem de regreſſu animæ libro, nondum receptam unam quandam ſectam, quæ univerſalem viam animæ contineat liberandæ.* Græce fuerat titulus: περὶ ἀνόδου τῆς ψυχῆς. Platonici enim τὴν ἄνοδον, hoc eſt, aſcenſum ſive reverſionem animæ ἢ εἰς τὰ σώματα καθόδῳ opponunt. Ea autem quæ D. Auguſtinus ſe ex iis libris poſuiſſe ait, extant capp. 9. & 10. tum 24. 26. & 28. ejusdem libri X. ubi Porphyrii ſententiam de purgatione animæ per artem theurgicam fuſe refert, & ut impiam merito exagitat: quo dæmones malos in cœlum

elatos collocaret inter Deos, & ſydera ipſa hiſce opprobriis infamaret: atque ad falſas malignorum ſpirituum poteſtates & ſuperſtitioſas purgationes; hoc eſt, ut ipſe ait, in errorem certisſimum ſua quoque autoritate homines mitteret. Et haſce malæ curioſitatis præſtigias eum non a Platone, ſed Chaldæis magiſtris ſuis didiciſſe affirmat: ut immundisſimorum dæmonum prædicatorem & angelum eum vocare non dubitet: quamvis, teſte eodem D. Auguſtino cap. 9. cunctanter & pudibunda quodammodo diſputatione quandam quaſi purgationem animæ per theurgiam Porphyrius promitteret; reverſionem vero ad Deum hanc artem præſtare cuiquam negaret. *Ut videas*, inquit, *cum inter vitium ſacrilegæ curioſitatis & Philoſophiæ profeſſionem ſententiis alternantibus fluctuare: Nunc enim hanc artem tanquam fallacem & in ipſa actione periculoſam, & legibus prohibitam cavendam monet: nunc autem velut ejus laudatoribus cedens, utilem dicit eſſe mundandæ parti animæ, non quidem intellectuali, qua verum intelligibilium percipitur veritas, nullas habentium ſimilitudines corporum: ſed ſpirituali, qua corporalium verum capiuntur imagines: hanc enim dicit per quasdam conſecrationes theurgicas, quas teletas vocant, idoneam fieri atque aptam ſuſceptioni ſpirituum & angelorum, ad videndum Deos. Ex quibus tamen theurgiis teletis fatetur intellectuali animæ nihil purgationis accedere; quod eam faciat idoneam ad videndum Deum ſuum, & perſpicienda ea quæ vere ſunt.* Unde idem Auguſtinus cap. 24. Porphyrium invidis dæmonum poteſtatibus ſubditum, de iisdem & erubuiſſe, & eas libere redarguere formidaſſe affirmat, & cap. 26. teſtatur ipſum theurgorum fallaces præſtigias utcunque habuiſſe perſpectas; ſed contra multorum Deorum cultum Deum verum non libere defendiſſe. Omitto enim alia plurima, quæ iisdem libris Porphyrio nimis quam vere impinguntur. Cæterum quæ de duplici animæ purgatione Porphyrius hoc opere tractarat, rectius poterunt intelligi, ſi quis ea adhibeat quæ ab Hierocle ad poſtremam partem Pythagorici carminis περὶ καθαρμῶν καὶ λύσεως τῆς ψυχῆς diſputantur. Ita enim Pythagoras ejusque ſectator Plato ſenſerunt: animam humanam divinæ auræ particulam, dum relicta cœleſti ſtatione ex univerſo animarum choro ad mortalem vitam & terreni corporis commercium per ætheriam regionem deſcendit, ibidem quandam corporis ſpeciem aſſumere, quo ſpiritualis ejus eſſentia tanquam vehiculo ad inferiora hæc deferatur & elementorum regiones paragrantem varias inſuper induere tunicas, ordine ex elementis conflatas; quibus circumamicta ita demum

demum corpori se insinuet. De vehiculi illius natura variæ fuere Platonicorum sententiæ, ut ex Proclo lib. V. in Timæum pag. 311. & 320. videre est: quorum alii universi naturam animæ currum esse voluerunt; alii astrum aliquod animæ congenitum: alii mixtum quid ex cœlestibus sphæris: alii concretum aliquid ex universo æthere. Sed cum animam ad inferiora vergentem eo fine corpori immergi crederent, ut à terreno affectu purgata, ad Deum autorem & originem suam reverteretur, varias statuerunt purgationum species, quarum beneficio mortalitatis vinculis exsoluta, pura ac libera ad pristinam ἀυξωΐαν rediret. Et de iis quidem quæ terreni corporis molem leviorem reddunt, quas in sobria & moderata victus ratione consistere existimabant, Porphyrius luculenter agit quatuor illis libris de abstinentia ab esu animalium: de reliquis autem duabus operæ precium est videre Hieroclem pag. 305. ubi animam rationalem mathematicis disciplinis purgari ait; de quibus innotis nonnulla dicenda erunt: solvi autem atque elevari τῇ ἀλγαλειπτικῇ τῶν ὄντων ἐποπτείᾳ, sive contemplatione eorum quæ vere sunt: quam λύσιν ἀναγωγὸν appellat. Spiritalem vero animæ partem, ut D. Augustinus Porphyrii verbis vocat; sive τὸ πνευματικὸν καὶ λεπτὸν τῆς ψυχῆς ὄχημα, & ut iidem Platonici appellant, τὸ αὐγοειδὲς τῆς ψυχῆς σῶμα, sive τὸ ψυχικὸν σῶμα, suam quoque purgationem, suamque exsolutionem habere affirmant. Et mathematicis quidem purgationibus respondere τὰς τελεστικὰς καθαρμὰς contemplationi autem mentali, τὴν ἰερατικὴν ἀναγωγήν. *Hæc enim*, ait, *proprie purgant perficiunt que animæ rationalis spirituale vehiculum: & separant illud à mortalitatis contagio, & ad mundorum spirituum congressum idoneum aptumque reddunt.* Sed operæ pretium erit utriusque Philosophi verba diligenter inter se contendere: cum non solum alter alteri facem alluceat, sed id quoque manifeste eorundem comparatione appareat, non unum Porphyrium eo seculo illud superstitiosæ impietatis genus probasse; quod & antiquissimis quibusque ante natum Porphyrium, & post eum recentioribus Academicis omnibus in usu fuit: qui longe lateque terrarum orbem peragrabant, ut omnibus omnium Deorum sacris initiarentur: quod animum tot lustrationibus à mortalium rerum contagione defæcatiorem reddi, & ad DEI rerumque divinarum contemplationem magis aptum atque expeditum effici crederent. Addo etiam, Hierocli non minus quam Porphyrio perspectas fuisse Theurgicarum, sive, ut ipse vocat, sacrarum artium præstigias. Cum ita demum id purgationum genus probet, si θεουργικῶς,

hoc est, sacro ritu, non tralatitio agyrtarum more fiant. Id vero mirari subibit, D. Augustinum, quo nemo veterum Platonis doctrinam aut rectius intellexit, aut æquius de ea judicavit, illud tanquam proprium ac suum Porphyrio objicere, quod *omne corpus fugiendum esse*, dicto opere pronunciasset: cum ea in re nihil a Platonis sententia diversum affirmarit: qui in Phædone, & in VII. libro de rep. prolixa disputatione, & luculenta antri subterranei similitudine ostendit, animum corpori tanquam cœco carceri inclusum, moleatque passionibus ejus in veritatis contemplatione quam maxime præpediri. Id circa abducendum eum a sensibus, & corporis, domestici hostis, familiaritatem sedulo ei cavendam ac fugiendam esse: & circa hanc fugam omne Philosopho studium operamque collocandam: quam & Plato dictis locis & Porphyrius mortem philosophicam, sive mortis meditationem, aut vitam secundum mentem, aut animæ abductionem conversionemque vocant: ita tamen ut vinculum illud, quo natura corpus animamque colligavit, violenter abrumpendum negarint, nec animæ a mortalis vitæ statione absque supremi imperatoris jussu decedendum: quod Cleombrotum Ambraciotam non recte intellecta Platonis disputatione fecisse ajunt: quodque severa porticus probavit, quæ passim occinit, ἀνωμολογηται ἡ θύρα & ad laqueos & præcipitia homines mittit. Socrates enim in Phædone multis rationibus *αὐτοχειρίαν* dissuadet: Cujus sententiam Porphyrium quoque secutum videmus lib. I. de abstin. qui cum duplicem discessum animæ a corpore dixisset, unum quidem violentum, alterum vero qui fit πειθοῖ καὶ κατὰ λόγον, quam in Plotini vita εὐλογον ἐξαγωγὴν appellat: primum illum, cum universa Platonis schola ut impium & animæ noxium his verbis damnat: βίᾳ μὲν τοίνυν ἑαυτὸν ὁ Φιλοσοφῶν οὐκ ἐξάξει, βιαζόμενον δὲ ἀδὲν ἧττον ἐκεῖ μένει, ὅθεν ἀπελθεῖν βιάζεται. h. e. *Philosophus nequaquam vi semet ipsum è vita educet; nam qui nolens cogitur excedere, nihilominus ibi permanet, unde vi expellitur.* Sed illud aliquis objiciet, non eo nomine Porphyrium reprehendi, quod fugam a corpore suaserit, sed quod omne corpus fugiendum præceperit. Illo enim affato resurrectionis mysterium tolli: cum Sanctorum animas unitas corpori ad beatitudinis gloriam elevatum iri Catholica fide credamus: eodemque argumento lib. 22 c. 26. D. Augustinus Porphyrium urget. Cui id responderi posset, Platonici Philosophi verba nequaquam præter Platonis mentem, ac rem ipsam de qua agitur, trahenda esse; cumque Porphyrius, ut Platonicorum verbis utar, τὴν θηλὴν

κὴν αἰσθησιν ἐ θνητοειδῆς σωματ☉ ἐμπαθειαν fugiendam præceperit animo ad Dei rerumque divinarum contemplationem contendenti, minus commode de cœlestium syderum aut beatorum glorioſis corporibus ea explicari: quandoquidem illa nullis cum animo humano vinculis conjunguntur: hæc autem depoſita mortalitatis ſarcina ſpiritualia & corruptibilia evaſere, ut officere amplius nequeant. Veruntamen ne quid temere ſanctiſſimo pariter ac ſapientiſſimo viro reprehenſum credam, Eunapii autoritate moveor; qui neſcio quod corporis humanitatisque odium Porphyrium inceſſiſſe tradit, cum Plotini ſapientiam largius imbibiſſet, quam animus atræ bilis vehementia æſtuans concoquere valeret. Verba ipſa cognoſcere operæ pretium eſt: Εἶτα, ὑπὸ τ μεγέθους τῶν λόγων νικώμεν☉, ἅ τε ἄνθρωπ☉ εἶναι ἐμίσησεν, ἐ ἀλλα πλευσας εἰς Σικελίαν ἔκειτο καταπόνων ἐ ἀποκαθ ἑῶν, θροφὴν τε ὐ προσιέμεν☉, ἐ ἀνθρώπων ἀλεεινων πάτον. *Victus dein rationum magnitudine concepto corporeæ molis humanitatisque odio, trajecit in Siciliam: ubi jacuit ſuſpiriis, animi deliquio & inedia prope confectus: neque tamen cibum admittens, & hominum veſtigia vitans.* Tum vero inprimis me movet, quod Origenes ſuum illum errorem ex Platonica philoſophia hauſerit, quo veram carnis reſurrectionem negans, neſcio quam ſpiritualis corporis ſpeciem reſurrecturam ſomniabat. Quem etiam confirmare ſtudebat verbis D Pauli, negantis carnem & ſanguinem poſſe regnum Dei poſſidere, 1. Cor. 15. v. 50. in quem ſenſum & alterum Apoſtoli locum trahebat, 2. Cor. 5. v. 1. ubi aſſerit, nos *terreſtri domo noſtræ hujus habitationis diſſolutæ habituros ædificationem ex Deo, domum non manufactam æternam in cœlis*, ut videre eſt ex S. Methodii libro de reſurrectione apud Photium: quo hunc Origenis errorem ſolide confutat. Quocirca non eſt quod miremur hominem gentilem ad illum ſcopulum impegiſſe, ad quem Origenes ipſe jam ante fidei navem fregerat. Cæterum quod D. Auguſtinus libr. 10. cap. 29. aſſerit Porphyrium hoc libro dixiſſe, ad Deum per virtutem intelligentiæ pervenire, paucis eſſe conceſſum: ad eundem locum, ni fallor, reſpexit Tzetzes Chil. VII. hiſt. 143. dum ait:

Ὀλίγοις ἢ νῦ μίτεσιν, ὀλίγοις ἐξ ἀνθρώπων,
ἰαμβλιχ☉, Πορφύρι☉, ἐ πᾶς σοφὸς οὐ λέγει.

Ubi voce monſtroſe compoſita ἰαμβλιχοπορφύρ☉ nunc legitur. Commemoranda etiam hoc loco *Refutatio apologiæ Diophanis Rethoris*, cujus

cujus ipse in Plotini vita meminit. Rhetor enim ille Socraticus cinædus instituta Alcibiadis defensione probare studuerat, juvenem virtutis addiscendæ gratia etiam corporis sui turpem usum docenti concedere debere. Quod perversum dogma Porphyrius Plotini jussu refutavit: ubi multa adversus nefandum vitium de animi sanctitate, atque integritate corporis, tanta vi argumentorum verborumque disseruit, ut Plotinus præ magna lætitia recitanti sæpius acclamaret Homericum illud:

> βάλλ' ἴτω· αἴκεν τί ϕόως ἀνθρώποισι γένηαι,
> *Sic feriar, & lumen eris mortalibus olim.*

Ad civilem sapientiam referri debent libri X, quos Suidas recenset, Περὶ τῆς ἐξ Ὁμήρου ὠϕελείας τῶν βασιλέων. *De fructu quem reges capere possint ex Homero.* Quibus perfecta boni regis institutio ex Homero continebatur. Ita enim Alexander Macedo regum maximus apud Dionem, orat. 2. de regno, pronunciat: reliquorum omnium poëtarum scripta ut convivialia, aut amatoria, vel ridicula, vel popularia esse; solam Homeri poësin revera generosam, magnificam, & regiam, ἣ πρέπει τὸν νῦν προσίχειν τῶν ἀνδρῶν μάλιστα μὲν ἄρξειν μέλλοντα τῶν ὅπου πού τε ἀνθρώπων. Et quicunque animum ei adverterit, eum regem fore & felicissimum & optimum; cum duas potissimum virtutes maxime regias Homerus inculcet, fortitudinem & justitiam. Ideoque Homeri Iliadem τὸ πολεμικὸν ἀρετῆς ἐϕόδιον ubique secum circumgestasse, & noctu una cum ense pulvino supposuisse refert Plutarchus. Tum vero illud non obscure ostendit quanto in pretio Homerum habuerit, quod κάρθηκα sive scrinium inter Darii spolia pretio non postremum illius custodiæ assignarit: ut pretiosissimum humani animi opus maxime diviti opere servaretur. Sed Porphyriani operis gustum ex Dionis oratione haurire licet, unde & scribendi ἀϕορμὰς eum sumpsisse arbitror.

CAP. X.

Porphyrii scripta physica, theologica, & theurgica.

REcensebo nunc quæ *ad naturalem philosophiæ partem* spectant, tum etiam quæ ad diviniorem illam pertinent, quam alii Metaphysicam,

cam, Platonici auguſtiore nomine Theologiam dixere: de qua & ipſa phyſiologia eorum multum adjunctum habet. Quippe cum maxima ejus pars in perveſtigatione τῆς πρωτίστης ἀρχῆς, δημιουργικῆς αἰτίας conſiſtat. Unde, Proclo teſte, τὰ φυσικὰ ὑπὲρ φυσικῶς μένον, ἀλλὰ καὶ θεολογικῶς pertractant. Nam ex Pythagoreorum inſtituto τὸ ὑψηλότατον, τὸ νοερὸν, τὸ ἔνθεον, τὸ ἀπὸ τῶν νοητῶν πάντα ἐξαίρετον, τὸ μυστικῶς τὰ πραγματεύεσθαι καὶ συμβολικῶς ἐνδεικνύμενον, τὸ ἀναγωγὸν ubique adhibent. Unde ob diviniorem philoſophandi rationem cæteris non immerito fama atque gloria prælatos fuiſſe præter alios SS. Patres D. Auguſtinus teſtatur lib. 8. de civit. Dei: & Proclus principio theologiæ Platonicæ; & lib. 2. in Timæum p. 105. Nam cum cæteri animo in inferioribus defixo ad naturales & proximas cauſas omnia revocarent; illi mentis oculos ſupra omnia quæ corporis ſenſibus uſurpantur extollere auſi fuerunt: & Deum infinito intervallo mentem ipſam exſuperantem, in rebus quidem creatis, ut creatorem patremque omnium: in theologicis ut ſummum verumque ens, proprium intellectus objectum & omnis veritatis lumen; in mortalibus vero ut ſummum bonum, ſive τὸ εὐδαιμονικὸν ſedula inquiſitione perveſtigarunt: Quod in uno illo naturæ principium cauſamque rerum omnium, tum intelligendi veritatem, & vitæ felicitatem omniumque actionum finem conſiſtere exiſtimarent. Et in hac quidem claſſe principe loco ponendi Περὶ ἀρχῶν βιβλία β'. *De rerum principiis libri II.* quos Suidas commemorat, laudatque Proclus lib. 1. Theologiæ Platonicæ cap. XI. Πορφύριος δὲ μετὰ τοῦτον ἐν τῇ περὶ ἀρχῶν πραγματείᾳ τὸν νοῦν εἶναι μὲν αἰώνιον, ἐν πολλοῖς καὶ καλοῖς ἀποδείκνυσι λόγοις· ἔχειν δ' ὅμως ἐν ἑαυτῷ καὶ προσιόντων τῶν ἐπὶ σωφάτου. *Porphyrius vero poſt hunc in tractatione de principiis, mentem quidem æternam eſſe, multis preclarisque rationibus demonſtrat: habere tamen in ſe aliquid mente antiquius, quod cum ipſo uno conjungatur.* Scripſerat autem Porphyrius haud dubie ad Origenis atque Longini præceptorum ſuorum imitationem: quod utriusque libros περὶ ἀρχῶν non ſatis probari videret. Et extat de iisdem paſſim in bibliothecis magnum opus Damaſcii Philoſophi, plenum ſubtiliſſimis diſputationibus. Referendi quoque ad hanc claſſem alii ejus libri ab uno quod ſciam, Suida commemorati. Quales ſunt Περὶ ὕλης, ς'. *De materia prima libri VI.* Niſi fortaſſis hoc opus innuat Æneas Gazæus in Theophraſto ſuo; cujus verba paulo poſt producam. Item Περὶ ἀσωμάτων. *De incorporeis.* Tum etiam Περὶ ψυχῆς

πρὸς Βοηθὸν, i. *De anima adversus Boethum Libri V.* Sed postremum hosce præter Suidam citat Eusebius non uno loco in libris de præparatione, & Theodoretus therapeut. serm. 1. Propugnasse Porphyrium hoc opere Platonis de anima sententiam adversus Boethum Sidonium Peripateticum, Andronici Rhodii discipulum, celebrem Augustei seculi Philosophum, certius esse credo quam ut probari egeat. Idque vel unius Eusebii auctoritate manifestissime liquet. Qui cum lib. XI. præp. Evang. cap. 25. & lib. XV. cap. 9. simpliciter hos libros citet titulo τῶν πρὸς Βοηθὸν περὶ ψυχῆς· laudat eosdem lib. XIV. cap. 10. & lib. XV. cap. 13. nomine τῶν πρὸς Βοηθὸν ἀμφιγραφέντων περὶ ψυχῆς, vel τῶν πρὸς Βοηθὸν διωρθωμένα τῷ Πλάτωνι ἐν τῷ περὶ τῆς ψυχῆς λόγῳ. Diversum ab hisce opus fuisse existimo Περὶ τῶν τῆς ψυχῆς δυνάμεων. *De facultatibus animæ.* Unde Stobæus eclogarum physicarum libro I. multa excerpsit: nec facile aliter judicaverit quisquis prolixum illum locum recte expenderit a Stobæo nobis conservatum. Refert præterea Suidas Porphyrium scripsisse: Πρὸς Ἀριστοτέλη, περὶ ἓν εἶναι τὴν ψυχὴν ἐντελέχειαν, *Adversus Aristotelem, qui animam entelechiam esse statuit.* Et pari modo hic errant qui vertunt *ad Aristotelem*: reclamante aliquot seculorum intervallo: quod & F. Patricius in discussionibus Peripateticis jampridem monuit. Cæterum Porphyrius Aristotelicam illam entelechiam etiam in libris de anima contra Boethum impugnarat, ut ex Eusebio videre est lib. XV. præpar. Evang. cap. 9. ubi Porphyrii locum ea de re contra Aristotelem adducit. Hisce tandem addo Τὰ εἰς τὸν Τίμαιον ὑπομνήματα. *Commentaria in Timæum Platonis.* Laudantur a Macrobio lib. 2. cap. 3. in somn. Scip. *Hanc Platonicorum persuasionem Porphyrius libris suis inserui, quibus Timæi obscuritatibus nonnihil lucis infudit.* Et à Johanne Grammatico contra Proclum de mundi æternitate, lib. VI. cap. X. Καὶτοίνυν γε μάλιστα ἓν σημαινομένῳ ἓ γενητὸν καὶ ὁ Πορφύριος συγκαταθέσθαι. λέγω γὰρ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν εἰς τὸν Τίμαιον ὑπομνημάτων ἐκεῖ λέξεως τάδε, &c. Unde apparet id opus in plures libros divisum fuisse. Idemque Grammaticus alia inde loca adducit dicti libri VI. cap. 15. Atque ut Porphyrius post Crantorem, Taurum, Numenium, Severum; tum vero in primis post præceptores suos Origenem & Longinum in hunc dialogum scripsit, ita post Porphyrium Jamblichus, & Syrianus: & post omnes Proclus sua in eundem librum commentaria edidit; in quibus sæpissime Porphyrii autoritate utitur. Atque id ex pluribus locis apparet,

ret, Porphyrium in hoc commentario Origenis & Longini dubitationibus potissimum respondisse. Et licet Proclus nonnunquam a Porphyrii expositione recedat; probat tamen sæpius, & propriam opinionem ejus auctoritate confirmat.

In *Theologicis* primo loco constituo libellum Τῶν πρὸς τὰ νοητὰ ἀφορμῶν. *Sententiarumque ad intelligibilia ducentium.* Vel ut Marsilius Ficinus vertit: *De occasionibus sive causis ad intelligibilia nos ducentibus.* In Manusc. Loliniano inscribitur Εἰσαγωγὴ εἰς τὰ νοητά. Hoc est, *aditus sive accessus ad intelligibilia.* Illum triplo nunc auctiorem habes ex Vaticana Bibliotheca, ubi hactenus delituit. Sed ne sic quidem integrum esse, arguunt ea quæ Stobæus in eclogas suas inde retulit, & a me primæ parti suo quæque loco inseruntur. Quorum tamen pleraque in Lolini codice postea reperi. Est autem hic libellus στοιχείωσις θεολογική, seu prima quædam institutio Theologica, brevibus aliquot aphorismis animum ad pleniorem rerum divinarum contemplationem excitans. Et ut Arrianus ex prolixioribus Epicteti dissertationibus enchiridium suum composuit, χρησιμώτατα καὶ ἀναγκαιότατα vitæ præcepta continens: ita Porphyrius hasce sententias ex Plotini fere libris excerpsit, quibus non male, mea quidem sententia, εἰσαγωγῆς loco præfigerentur. Nam quod nuperrimus interpres Gallus hoc opusculum cum libris de abstinentia cohærere putavit, facile ejus ἀκριβείᾳ ignosco, qui nihil minus quam hoc studiorum genus intellexit. Theologicus etiam fuit, quem Suidas primo loco recenset, Περὶ θείων ὀνομάτων, ά. *De divinis nominibus liber* I. Item Ἡ πρὸς Ἀνεβὼ τὸν Αἰγύπτιον ἐπιστολή. *Epistola ad Anebonem Ægyptium*: sive *Anebuntem* cum D. Augustino vocare malis; qui libro X. de Civ. Dei, cap. XI. hujus epistolæ argumentum prolixe recenset. Continebat enim varias quæstiones de dæmonum natura ac generibus: tum etiam de magicis sacris & divinationibus atque oraculis eorundem. Quibus sub personato Abammonis nomine Jamblichus integro libro de mysteriis Ægyptiorum respondit. Cui Procli testimonium præfixum est, ubi epistolæ hujus meminit. Eadem quoque ab Eusebio laudatur lib III. præp. Evang. cap. 3. & lib. IV. cap. 10. tum lib. V. cap. 7. Item à Theodoreto lib. I. θεραπευτ. Cæterum Eusebius libro XIV. prædicti operis Ægyptium illum Philosophum non Ἀνεβώ, sed Νεχτανεβώ vocat. Quo loco librariorum vitium irrepsisse puto, quibus Ægyptii regis nomen ex Platone notius erat, quam obscuri sacerdotis.

Referendus ad eandem classem liber Περὶ ἀγαλμάτων. *De statuis sive imaginibus Deorum*: quem Stobæus in ipso principio eclogarum physicarum citat, utquidem illæ nunc turbato ordine vulgo habentur. Primus enim ille locus capitis περὶ θεῶν· Ζεὺς ἐν ὁ πᾶς κόσμος, &c. qui in Canteriana editione αὐδίσ. habetur, in Manuscript. Vaticano citatur nomine Porphyrii ἐκ τῶν περὶ ἀγαλμάτων. Atque hujus loci indicio cognovi ejusdem libri principium esse, quod Eusebius adducit libro III. præparat. cap. 7. ex quo totius operis institutum perspicere licet. Promittebat enim *se divinæ sapientiæ sensus & consilia expositurum, quibus DEum, Deique potestates imaginibus sensui congruentibus indicarunt ii, qui res invisibiles visibilibus simulachris expresserunt, in eorum gratiam, qui ex statuis tanquam ex libris Deorum historias recensere didicerant.* Deinde cap. 7. eundem locum affert, quem apud Stobæum extare dixi. Et multa ex hoc ipso Porphyrii opere subjungens tandem addit: ταῦτά μοι ἐκ τῶν ἱερογραφικῶν ἀνδρὸς γεγραφῆς ἐπιτετμήσθω, εἰς ἂν μηδὲν ἡμᾶς λάθοι τῶν ἀπορρήτων τῆς Ἑλληνικῆς ὁμοῦ καὶ Αἰγυπτιακῆς θεολογίας. Simile Euemeri Messenii opus vidit antiquitas: titulo ἱερᾶς ἀναγραφῆς, quod Eusebius lib. III. ex Diodoro Siculo, & Athenæus citant. In eo ex statuis & sacris inscriptionibus de natura Deorum tractabat theologice simul & historice. Jamblichus etiam librum περὶ ἀγαλμάτων scripserat, cujus refutationem à Joanne Philoponio editam legit Photius, cod. CCXV. quam vidisse operæpretium erit, ut materiam & tractandi modum Porphyriani operis cognoscas. Cum certum sit Jamblichum præceptoris vestigia hac etiam in parte pressisse.

Ejusdem generis fuit ὁ πρὸς Νεμέρτιον λόγος. *Liber ad Nemertium, De divina providentia*, ni quid fallor. Id enim manifeste testari videntur ea loca quæ apud Cyrillum libro III. contra Julianum inde nobis supersunt. Sed cum multa etiam in iis de humanæ voluntatis libertate disputentur, haud temere quidquam pronuncio. Ideoque ni fi lectori id tædio futurum vererer, loca singula apponerem; præsertim cum hactenus præstantissimi illi libri Græce necdum prodierint. Addo ea, quorum ipse & quidem solus, in Plotini vita meminit: & in primis poëma in Platonis natali recitatum: cui titulus erat, ὁ ἱερὸς γάμος, *Sacrum Connubium.* In quo, ut ipse testatur, multa mystice cum enthusiasmo, & arcano modo scripta fuere. Eo carmine ajebat Plotinus Porphyrium ostendisse, *se & Poetam, & Philosophum, & sacerdotem esse.* Verum cum Hesychius, ἱερὸν γάμων Jovis & Junonis festum apud antiquos

quos fuisse scribat, non male fortasis quis existimet, carminis sacri materiem inde a Philosopho desumptam fuisse. Præsertim si cogitet, veteres Jovis nomine aerem, Junonis terram intellexisse, & sub hujusmodi fabularum involucris pertractasse abditissima naturæ arcana. Nisi quis tamen ex ipso potius Platone argumentum eum hausisse velit. Cum enim ille lib. VIII, polit. Philosophus suæ reip. moderatorem ἐξ ἱερῶν γάμων, hoc est, ex sacris nuptiis natum velit, quid rectius Philosophi natali celebrando conveniat, quam poetica ac philosophica sacri illius connubii explicatio? ubi multa μυστικῶς καὶ ἐπιτετηδευμένως de mentis ascensu in Deum atque ejusdem conjunctione cum Deo explicari potuerunt. Quæ cum ardentissimi amoris vi concilietur, connubii & nuptiarum nomine non minus à Platonicis, quam nostris Theologis expressa fuit. Cætera autem quorum ibidem meminit Porphyrius, vel ipse suppresit, aut certe cum autore interiere: videlicet liber adversus Plotinum, Ὅτι ἔξω ἓν τῇ ὑφέσηκε τὰ νόητα. *Quod ea quæ intelliguntur extra intellectum consistant.* Et ejusdem *defensio contra Amelium*: qui & prius illud scriptum oppugnarat, & Apologiæ deinde respondit, eo argumentorum pondere, ut Porphyrius *palinodiam* ediderit, percepta & probata tandem Plotini sententia.

Quin & alterius operis mentio ibidem exstat, *De Ideis, adversus Longinum*. Quo Platonis ac Plotini sententiam adversus dictum philosophum defendendam suscepit. Cui & Longinus se respondisse testatur, & Porphyrium refutasse, ὡς ἐκ ἐν παλινῳδήσαντα. Theologicis tandem addo *magica & theurgica*. Ita enim honorabiliore nomine, ut ait D. Augustinus, nefariæ curiositatis artes, sive ut Eusebius vocat, τὴν κακότεχνον γοητείαν fucare, ac vulgo venditare conabantur; quam eo seculo Platonici & Pythagorici ferme omnes exercuerunt, vel affectarunt: & in primis Plotini discipuli. Quorum aliquos magicarum artium curiositate depravatos fuisse D. Augustinus affirmat, epist. LVI. ad Dioscurum. Et testantur plerorumque vitæ ab Eunapio scriptæ. Idemque de Proclo Marinus refert in ejus vita: cujus pars posterior, quæ prolixe περὶ θεουργικῶν agit, hactenus non fuit edita. Et ne quid de Apuleio & Apollonio Tyaneo dicam, ipsum Pythagoram ab Ægyptiis vanas hasce artes didicisse, non solum Porphyrius testatur: sed & præstigiis hujusmodi excelluisse, miracula ista arguunt, quæ ab ipso perpetrata præter nostrum autorem alii plurimi narrant.

rant. Quæ si vera sint, nemo eum a magiæ crimine facile excusabit. Et quamvis Porphyrius totum hoc nefandæ superstitionis genus improbasse videatur locis superius ex D. Augustino prolatis: dissertis tamen verbis hujus criminis accusatur ab Eusebio, lib. IV. præparat. cap. 6. *Inter Philosophos*, inquit, *nostri seculi hic potissimum dæmonibus, quos ipse Deos vocat, familiarissime usus videtur, & eorum causam defendendam suscepisse; atque arcana ipsorum præ cæteris majori studio pervestigasse.* Et alio ejusdem libri loco ait illum, ἐ παρέργως ὁμιλῆσαι τῇ τῶν πολλῶν λανθανούσῃ δεισιδαιμονίᾳ. & libro V. cap. 6. ipsum τὸ ἀρρητότερον τῶν ἀρρήτων perscrutatum fuisse dicit. Unde & dæmonum amicum & patronum illum appellat. Verum hac in re non tantum ethnicæ cœcitatis, sed vindictæ divinæ exemplum nimis quam manifestum in Porphyrio agnoscere videor. Qui cum divinam veritatem repudiasset, & sacras literas inexhaustum veræ sapientiæ fontem a veritatis spiritu promanantem turbare & conviciis fœdare frustra studuisset, non solum ex fabulis, quas humana libido sibi finxit, sed ex saxis aliisque vilioribus materiis numinis majestatem confirmare voluit. Quinimo quod multo detestabilius est, ancipites dæmonum voces, & perplexas oraculorum ambages anxie conquisivit, ut ex spissis mendaciorum tenebris veritatis lucem eliceret. Fuit enim haud postremum inter ejus opera, Περὶ τῆς ἐκ λογίων Φιλοσοφίας. *De Philosophia ex oraculis.* Quod cum alibi tum sæpissime ab Eusebio libro IV. de præpar. & Theodoreto serm. X. therap. citatur. Ubi uterque dæmonum oracula impugnans Porphyrii potissimum autoritate ad ea evertenda utitur. Sed cum Eusebius lib. III. demonst. cap. 6. tertium ejus operis librum citet, perspicue apparet, id ipsum in plures libros distinctum fuisse. Interpres autem hoc loco hallucinatur, qui de Philosophia Selectorum vertit. Quem errorem & in Theodoreto passim commissum video. Quin etiam apud D. Augustinum lib. XIX. de Civitate DEI cap. 23. ejusdem operis titulus corruptus legitur. Verba ejus hæc sunt: *Postremo ipse est DEus, quem doctissimus Philosopborum, quamvis Christianorum acerrimus inimicus, etiam per oracula quos Deos putat, Deum magnum Porphyrius confitetur. Nam in libris quos Θεολογίων Φιλοσοφίας appellat, in quibus exsequitur, atque conscribit rerum ad Philosophiam pertinentium velut divina responsa, &c.* Ita in omnibus editis legitur, nisi quod recentiores Θεολογίαν Φιλοσοφίας commodiori fortasis sensu scribere maluerunt. Sed in vetustis Manusc. Vaticanis scriptum deprehendi.

hendi, *eglogion Philosophias*: quod in recentioribus aliquot in *elogion* detorqueri cœpit. Sed sine dubio ἐκ λογίων Φιλοσοφίας reponendum. Quod cum ex ipsis Augustini verbis appareat; tum vero multo maxime ex eo, quod totius hic locus ex III. libro Eusebii de demonstratione Evang. transscriptus est. Sed & apud Julium Firmicum de error. prof. rel. ἐυλογίων alicubi editum observavi. Idem vero opus ab Eusebio lib. V. præpar. cap. X. & alibi vocatur ἡ τῶν λογίων συναγωγή. *Collectio oraculorum.* Utriusque inscriptionis rationem, ut & operis universi argumentum lib. IV. dicti operis cap. 6. Eusebius refert. Οὗτος γοῦν (ὁ Πορφύριος) ἐν οἷς ἐπέγραψεν περὶ τῆς ἐκ λογίων Φιλοσοφίας, συναγαγὼν ἐκ τούτου τὰ χρησθέντα ἔκ τε Ἀπόλλωνος, καὶ τῶν λοιπῶν θεῶν τε καὶ ἀγαθῶν δαιμόνων. ὡς καὶ μάλιστα ἐκλεξάμενον αὐτῷ ἡγήσασθαι ἱκανὰς εἶναι, εἴς τε ἀπόδειξιν τῆς τῶν θεολογουμένων ἀρετῆς, εἴς τε προτροπὴν τοῦ, ὡς αὐτῷ φίλον ὀνομάζειν, θεοσοφίας. *Porphyrius*, inquit, *in iis quæ de Philosophia ex oraculis hausta conscripsit, pleraque tum Apollinis, tum cæterorum quoque Deorum ac bonorum dæmonum responsa collegit. Quæ potissimum seligens sufficere sibi existimabat ad theologiæ virtutem probandam, & ad theosophiam, ut ipse vocare amat, sive divinæ sapientiæ studium promovendum.*

Nec temere dixerim eodemne an diverso opere complexus fuerit Τὰ τῶν Χαλδαίων λόγια, *Chaldæorum Oracula.* Cujus Æneas Sophista Christianus in Theophrasto suo meminit. Inclinat tamen animus ut credam, cum totum illud oraculorum opus diversis libris fuerit distinctum, unum aliquem seorsim Chaldæorum oracula continuisse. Æneæ verba hæc sunt: ὑπὸ ἀγένητος ἀεὶ ἄναρχος καὶ ὕλη, ἅτε σοι καὶ Χαλδαῖοι διδάσκουσι, καὶ ὁ Πορφύριος· ἐπιγράφει γὰρ καθ' ὅλου τὸ βιβλίον ὃ ἐκ μέσου περιάγει τῶν Χαλδαίων τὰ λόγια, ἐν οἷς γεγονέναι τὴν ὕλην ἰσχυρίζεται. Quo loco non possum assentiri interpreti, qui καθ' ὅλου libri titulum fuisse existimavit. Rectius puto sic verti: *neque materiæ generationis & principii expers, quod & Chaldæi & Porphyrius te docent. Ille enim integrum librum conscripsit, quo Chaldæorum oracula prodacit, quibus materiam genitam esse confirmatur.* Nisi quis credat fuisse hunc librum è sex illi περὶ ὕλης, quos superius commemoravi. Quod & sequentia Æneæ verba videntur probare: dum Porphyrium Plotini hac de re librum explicasse scribit. Et in hanc sententiam potius discedo. Huic addenda *Refutatio libri, qui falso Zoroastri inscribitur, adversus Gnosticos*: cujus ipse in Plotini vita meminit: *Ego vero Porphyrius*, inquit, *multis argumentis ostendi librum Zoroastris nomine inscriptum adulterinum & recen-*

recentem esse & ab istius hæresis auctoribus confictum: ut dogmata quæ ipsi amplectuntur veteris illius Zoroastris esse credantur. Sed & aliorum antiquorum nominibus Gnosticos spurios suos fœtus suppositisse Porphyrius dicto loco affirmat, & SS. Patres, qui scelestas illorum & nefandas opiniones refutarunt, passim testantur. Cæterum duo hæc opera quæ recensui, theologicis forte rectius annumerari potuissent. Cum & Eusebius præfat. libri IV. præpar. fabulosam & fallacem oraculorum doctrinam ad tertium ethnicæ theologiæ genus referat, quod πόλτικὸν vocabatur. Sed & haud dubie magica fuere quæ Suidas Porphyrium scripsisse affirmat: *Εἰς τὴν Ἰουλιανοῦ τοῦ Χαλδαίου Φιλοσόφου ἱστορίαν βιβλίους δ'. In Juliani Chaldæi Philosophi historiam libris IV.* De Juliano Chaldæo Suidas alio loco: *Ἰουλιανὸς Χαλδαῖος, Φιλόσοφος· πατὴρ δὲ τοῦ θεουργοῦ Ἰουλιανοῦ. Ἔγραψε περὶ δαιμόνων βιβλία δ'. εἰσὶ δὲ καὶ φυλακτήρια πρὸς ἕκαστον μόριον, ἅπερ εἰσὶ τὰ τελεσιουργικὰ Χαλδαϊκά. Julianus Chaldæus philosophus: pater Juliani illius, quem Theurgum vulgo vocant. Scripsit de dæmonibus libros 4. continent autem phylacteria sive amuleta pro singulis corporis humani membris: quales sunt operationes sive incantationes Chaldaicæ.* Nihil mihi hactenus lectum de hujus Juliani scriptis: ut dictu difficile sit, utrum libri de dæmonibus iidem fuerint cum historia. Quamvis idem utrobique librorum numerus id potius suadeat, ut unum idemque opus fuisse credam. De præstigiis magicis Juliani Chaldæi extat Sozomeni testimonium histor. eccles. lib. I. cap. 7. ubi vi carminis magici lapidem manu divisisse dicitur. Et forte hunc Chaldæum intelligit D. Augustinus, quem sacris precibus potentias adjurasse ex Porphyrio refert lib. 10. de Civit. Dei cap. 9. Julianum juniorem sive Theurgum sub M. Antonino Imp. vixisse testatur idem Suidas: eundemque versibus *θεουργικὰ τελεστικὰ λόγια*, atque alia ejusdem artis secreta edidisse refert: & Romanis cœli siccitate laborantibus pluvias magica arte produxisse affirmat. Meminit ejusdem Proclus libro IV. in Timæum p. 246. *Οὕτω εἶμαι καὶ οἱ τῶν θεουργῶν ἀκροαταὶ θεὸν καὶ τοῦτον, (τὸν νῦν) ὑμνήσαντα ὡς Ἰουλιανὸς ἐν ἑβδόμῳ τῶν ζωῶν.* Meminit etiam Juliani inter celebriores magos Arnobius lib. I. *Age nunc veniat quis super igneam zonam magus interiore ab orbe Zoroastres &c. & Dardanus, Velus, Julianus & Babulus, & si quis est alius, qui principatum & nomen fertur in talibus habuisse præstigiis.* Quo in loco nimium sibi indulget quorundam criticorum audacia.

CAP.

CAP. XI.

De Porphyrii libris contra Christianos.

TOt præstantis ingenii monumenta, & eruditissima in omni artium, ac scientiarum genere scripta uno infelicissimo opere proscripsit Porphyrius. Edidit enim Κατὰ Χριστιανῶν λόγους ιε'. *Contra Christianos libros* 15, quos nemo antiquorum non citat & detestatur. In Sicilia eum fœtum hunc nefandum parturiisse supra ostendi. Scriptionis causas facile est colligere ex Tertulliano, Arnobio, Lactantio, aliisque qui contra gentes eo sæculo scripserunt. Dolebant enim homines à vero Dei cultu aversi majorum suorum sacra ac religionem, quæ tot annis obtinuerat, invalescenti ubique Christianismo locum cedere: quem nullis jam legibus prohiberi, nullis suppliciorum exemplis extirpari posse videbant: sed pressum latius se diffundere, & civitates ac provincias omnes pervadere: jamque numinum suorum templa passim vel deseri, vel dirui, vel in Ecclesias transmutari. Hinc Christianos publicos hostes sacra, profana omnia convellere, καὶ τὰ αἰτίνητα κινεῖν clamabant. His publicæ calamitates velut ab irato numine immissæ tribuebantur: quod Christi adventus reliquam numinum turbam terris expulisset. Neque id solum, sed omnem humanitatis cultum eorum doctrina extingui, & spissam quandam barbariem induci asserebant. Hinc ad sacræ Scripturæ autoritatem convellendam omni conatu sese accingentes, styli simplicitatem ridebant, elevabant oracula prophetarum, historias sacras in dubium vocabant, miracula, quæ fidei firmandæ edebantur, ut dæmonum præstigias eludebant: constantiam in oppetenda morte pro Christo, obduratam existimabant animi pertinaciam, vel αἰσθησίαν. Hæc vulgi conviciis, hæc principum edictis nusquam non Christianis objiciebantur. Nec moderatiores fuere Philosophi, qui cum sapientiam hujus mundi quærerent, ut Apostolus ait, *Stultitia prædicationis offensi, Deum per sapientiam non cognoverunt.* Hinc Celsi, Hieroclis, Juliani, & inprimis Porphyrii cœcus erga Christianam religionem furor & θεομαχία. Atque hujus quidem eo acrior & vehementior fuit impetus, quo majorem ingenii vim & eruditionis copiam ad infaustum hoc certamen attulit. Nam quod præclare à Platone dictum est, αἱ μεγάλαι φύσεις μεγάλας ἐπιφέρουσι καὶ τὰς κακίας. Præsertim animus odii & impietatis furiis

exagitatus, violentos impetus, & ut Epicteti verbis utar, μανικὸς τόνους exerit. De totius operis argumento difficile est distincte quid & per partes pronunciare: cum omnia S S. Patrum scripta, quæ calumniis hisce oppositerant, interierint. Ex pauculis tamen locis, quæ hinc inde ex sacro & horribili opere proferuntur ab Eusebio, Hieronymo, & aliis, conjicere licet, præcipuum Porphyrii laborem in eo versatum fuisse, ut sacræ Scripturæ autoritatem, hoc est, fundamentum cui religio Christiana innitebatur, subverteret. Id cum ex cæteris locis mox producendis appareat, tum ex hisce Eusebii verbis lib. X. præp. cap. 9. *Nunc quidem confirmanda Moysis antiquitati unum hominis cum Hebræis tum etiam nobis longe inimicissimi atque infensissimi testimonium libet adjungere: Philosophum illum æqualem nostrum intelligo qui eo in opere quod adversus nos ex odii vi & magnitudine vulgavit, non modo nos, sed Hebræos etiam, & ipsum Moysem, cæterosque post illum Prophetas iisdem contumeliis oneravit.*

Et *primo* quidem *libro* ipsum de contrarietate sacrarum literarum egisse apparet, atque id conatum fuisse probare, non a Deo sed ab hominibus eas profectas: quod contradictiones & ἐναντιώσεις in iis occurrant, quæ scilicet a Deo summa & simplicissima veritate promanare non potuerint. Quem in finem maxime adducebat, quod Paulus ad Galatas cap. 2. scribit, se Petro in faciem restituisse: unde colligebat Apostolos, & quidem principes illorum, non publicæ omnium saluti, sed suæ quemque gloriæ privatim studuisse. Id SS. Patres non uno loco testantur. D. Hieronymus in procemio commentar. in dictam Epist. *Quod nequaquam intelligens Bataneotes & sceleratus ille Porphyrius in primo operis sui adversum nos libro Petrum a Paulo objecit esse reprehensum, quod non recto pede incederet ad Evangelizandum: volens & illi maculam erroris inurere, & huic procacitatis: & in commune fidei dogmatis accusare mendacium, dum inter se ecclesiarum principes dissident.* Similia ad ipsum locum capitis 2. repetit. Idem Epistola 89. ad D. Augustinum: *Hanc autem explanationem, quam primus Origenes in decimo Stromateon libro, ubi epistolam Pauli ad Galatas interpretatur, & cæteri deinceps interpretes sunt secuti, illa vel maxime causa subintroducunt, ut Porphyrio respondeant blasphemanti: qui Pauli arguit procacitatem, quod principem apostolorum Petrum ausus est reprehendere, & arguere in faciem, ac ratione constringere, quod male fecerit: id est, in eo errore fuerit, in quo fuit ipse qui alium arguit delinquentem.* Et ibidem paulo post: *Ego, imo alii ante me exposuerunt causam, ostendentes honestam dispensationem; ut & Apostolorum prudentiam*

tiam demonstrarent, & blasphemantis Porphyrii impudentiam coercerent, qui Petrum & Paulum puerili dicit inter se pugnasse certamine: imo exarsisse Paulum in invidiam virtutum Petri, &c. similia sub finem libri 14. commentariorum in Esaiam apud eundem extant.

Libro tertio de Scripturæ interpretatione agebat: & cum ipsas Sacras literas convellere non posset, damnabat exponendi modum: præsertim Origenis allegorias. Quod perspicue apparet ex prolixo loco quem Eusebius Hist. Eccles. libro 6. cap. 19. inde producit, & inprimis ex præmissis Eusebii verbis: ὁ καθ' ἡμᾶς ἐν Σικελίᾳ καταλαχὰς Πορφύριος, συγγράμματα κατ' ἡμῶν ἐπησκέμμενος, καὶ δὴ αὐτῶν τὰς θείας γραφὰς διαβάλλων πεπειραται μέν, τῶν τε εἰς αὐτὰς ἐξηγησαμένων μνημονεύσας, μηδὲν ἐπιδεικνύς φαῦλον ἐγκλημα τοῖς δόγμασιν ἐπιβαλεῖν δυνηθείς, ἀπορίᾳ λόγου ἐπὶ τὸ λοιδορεῖν τρέπεται, καὶ τοὺς ἐξηγητὰς διαβάλλει. ὧν μάλιστα τὸν Ὠριγένην, ὃν καὶ τὴν πάλαι ἡλικίαν ἐγνωκέναι φήσας, διαβάλλειν πειρᾶται. *Porphyrius*, inquit, *nostræ memoriæ in Sicilia libros adversus nos edens, quibus divinas scripturas calumniis insectari conatus est, cum ad earum expositores venisset, nihilque in dogmatibus reprehendendum reperiisset; rationem inopiæ ad calumniandam & interpretes perstringendam convertitur. Origenem autem omnium maxime, quem in adolescentia se cognovisse ait, traducere conatur.* Ipsa Porphyrii verba adscribere nimis longum foret: quæ indicasse sufficit. Ex eodem libro depromptum fuit testimonium illud de eruditione Origenis, quod Vincentius Lirinensis in commonitorio adducit, ut ex citato Eusebii loco videre est.

Librum quarum de historia Mosaica & Judæorum antiquitatibus tractasse cognoscimus ex loco quem idem Eusebius libro 1. præp. cap. 9. adducit: ubi de Sanchuniatonis Phœnicia historia agit: idemque libro 10. cap. 9. & a Theodoreto serm. 2. therap. repetitur. Ex cæteris deinde nihil nominatim citatum observavi. *Duodecimus* omnium celeberrimus est: quo Danielis Prophetiam fortiter oppugnavit. Hac de re operæ pretium est D. Hieronymum loquentem audire in procemio commentariorum in eum Prophetam. *Contra Prophetam Danielem*, inquit, *duodecimum librum scribis Porphyrius, nolens eum ab ipso, cujus inscriptus est nomine, esse compositum, sed a quodam qui temporibus Antiochi, qui appellatus est Epiphanes, fuerit in Judæa, & non tam Danielem venturu dixisse, quam illum narrasse præterita, denique quicquid usque ad Antiochum dixerit, verum historiam continere: si quid autem ultra opinatus sit, quia futura nescierit, esse mentitum.* Cui solertissime respondetur

Eusebius Cæsareensis episcopus tribus voluminibus, id est, octavodecimo & nonodecimo, & vicesimo. Apollinarius quoque uno grandi libro, hoc est, vicesimo sexto: & ante hos ex parte Methodius. Multa deinde toto hoc commentario ex eodem libro affert, & refutat: cujus etiam in apologia adversus Rufinum, atque alibi meminit. Sed quam varia eruditione hic liber refertus fuerit, haud obscure innuit sub finem ejusdem procmii; dum ex variis & reconditis autoribus compositum fuisse testatur. *Ad intelligendas autem extremas partes Danielis multiplex Græcorum historia necessaria est; Sutorii videlicet Callinici, Diodori, Hieronymi, Polybii, Posidonii, Claudii, Theonis, & Andronici cognomento Alypii: quos & Porphyrius esse secutum se dicit.*

Verum & *decimus tertius* liber adversus eundem prophetam scriptus fuit, teste Hieronymo in XXIV. caput Matth. commentariorum lib. IV. *De hoc loco*, inquit, *id est de abominatione desolationis, quæ dicta est à Daniele propheta, stante in loco sancto, multa Porphyrius tertiodecimo operis sui volumine contra nos blasphemavit. Cui Eusebius Cæsareensis Episcopus tribus respondit voluminibus*, &c. Nec magis a sacra Evangeliorum historia sibi temperavit. Nam & hanc falsitatis eum arguisse idem Hieronymus epistola CI. ad Pammachium testatur. Idemque libro II. adversus Pelagianos, cum dixisset, Christum, postquam negarat se ad scenopegiam iturum, Joan. VII. postea tamen ascendisse, addit: *latrat Porphyrius; inconstantiæ, ac mutationis arguens, nescire nos mysteria, & indulta ad carnem esse referenda.* Et libro quæst. Hebraic. in Genesin: *Frustra*, inquit, *Porphyrius Evangelistas, ad faciendum ignorantibus miraculum, & quod Dominus super mare ambulaverit, pro lacu Genezareth mare appellasse calumniatur.* Ad Apostolorum actus spectat illud in epist. ad Demetriadem de virginitate servanda: *denique & Apostolus Petrus neque quæquam sic increpat mortem*, (Ananiæ scilicet & Sapphiræ) *ut stultus Porphyrius calumniator sed DEI judicium prophetico spiritu annunciat.* Ex eodem quoque opere hausturn existimo, quod libro adversus Vigilantium ais Porphyrium miracula ad SS. martyrum sepulturas edita dæmonum præstigias vocasse: ut & tres illas quæstiones D. Augustino propositas ab amico pagano, quibus sanctissimus Pater epistola XLIX. respondet, quam de sex quæstionibus paganorum vulgo vocant, secundam scilicet, tertiam & quartam. Quærebant enim, si Christus se salutis viam dicat, & gratiam & veritatem, & in se solo ponat animis sibi credentibus reditum, quid egerint tot seculorum homines ante Christum?

ſtum? deinde, cur Chriſtus veteris teſtamenti ſacrificia repudiari cum DEus illa inſtituerit, tum etiam, quæ proportio ſit inter peccatum & æternum ſupplicium, cum Chriſtus dicat: *in quacunque menſura menſi fueritis, metietur vobis.* Earundem libro II. retractat. cap. 31. meminit. Verum cum D. Auguſtinus diſertim affirmet, hæc de Porphyrio contra Chriſtianos tanquam validiora decerpta fuiſſe, ſatis apparet quo loco gentiles hoſce Porphyrii libros habuerint: quippe quorum objectiones vix reſponſum admittere exiſtimarent. Et ſane δεινότητα ac ſubtilitatem δυσκατάλυτον haud obſcure fatetur D. Hieronymus hiſce verbis præfatione in Danielem: *quæ autem ex hoc propheta, imo contra hunc librum Porphyrius objiciat, teſtes ſunt Methodius, Euſebius, & Apollinaris, qui multis verſuum millibus ejus veſania reſpondentes neſcio an curioſo lectori ſatisfecerint.* Et in Apologia ad Pammachium pro libris adverſus Jovinanum: *Origenes*, inquit, *Methodius, Euſebius, Apollinaris qui multis verſuum millibus ſcribunt adverſus Celſum & Porphyrium. Conſideraste quibus argumentis, & quam lubricis problematibus diaboli ſpiritu contexta ſubvertant. Et quia interdum coguntur loqui, non quod ſentiant, ſed quod neceſſe eſt; dicunt adverſus ea quæ dicunt gentiles.* Atque hinc factum exiſtimo, ut cum ipſe acriori quodam veneno tela ſua tinxerit, quibus religionem Chriſtianam impetebat, quam reliqui manifeſti Eccleſiæ hoſtes, Celſus, Hierocles, Julianus atque alii, vehementius quoque odium ſibi paraverit. Quod quidem ſatis ſuperque colligere eſt ex frequentiſſimis SS. Patrum convitiis & δυσφημίαις, quibus Dei & veritatis hoſtem paſſim proſcindunt & juſtiſſime exagitant. Adeo ut mihi bene longum centonem contexere liceret, præſertim ex Euſebio, Theodoreto, & Hieronymo: quibus religio fuiſſe videtur nomen Porphyrii abſque exſecratione proponere. Ab illo enim lib. I. de præp. cap. 9. & lib. IV. cap. 6. ὁ ἡμῖν καθ' ἡμῶν ὁπλίτης ἐκεῖνος δυσφημίας καὶ ψευδηγορίας. Item: ὁ τῶν δαιμόνων φίλος καὶ θεοσεβείας ἐχθρὸς appellatur. Libro autem X. cap. 9. ὁ πάντων δυσμενέστατος καὶ πολεμιώτατος Ἑβραίων τε καὶ ἡμῶν. Nec minori elogiorum varietate Theodoreto ornatur, ſerm. 1. ὁ κατὰ τῆς ἀληθείας λυττήσας. ſerm. 2. ὁ τῆς ἀσεβείας ξενόμαχος πρόμαχος καὶ θεὸς τῶν ὅλων τὴν ἀκόλαστον καὶ ἀκόλουθον ἐκείνου γλῶτταν, ſerm. 3. ὁ τῆς ἀληθείας ἀνίπαλος. ſerm. 10. ὁ ἀπογονος ἡμῶν πολέμου, τὴν προφανῆ κατὰ τῆς εὐσεβείας ἀναδεξάμενος μάχην. ſerm. 12. ὁ πάντων ἡμῖν ἔχθιστος. Ita etiam D. Hieronymus, *ſtultum, impium, blaſphemum, vaſanum, impudentem, ſycophantam, calumniatorem Eccleſiæ,*

cleſiæ, nibidum adverſus Chriſtum canem paſſim vocat: ut cæteros taceam, apud quos nec pauciora, nec leviora reperias. Sed ne convitiis tantum Chriſti & veritatis hoſtem quis oppugnatum exiſtimet, prodierunt adverſus ipſum in arenam præcipui aliquot Eccleſiæ doctores, & manu conſerta calumnias veritatis gladio jugularunt. Nam ut Fl. Lucius Dexter in Chronicis ad annum Chriſti CCCX. prodidit; (ſi modo autor tot aſſumentis adulteratus ad teſtimonium citari debeat:) *Triginta virciter ſcriptores Catholici contra blaſphemias Porphyrii philoſophi ſcripſerunt, & in his nonnulli Hiſpani* ſi interpolatoribus credendum. Iſtiusmodi enim affanias larga manu adſcripſerunt, qui ſuæ nationis laudem ſeſe aucturos hac ratione ſperabant. Trium tamen clariſſimorum hominum opera potiſſimum in hoc certamine eluxit, Methodii Patarenſis, Euſebii Cæſareenſis, & Apollinaris Laodiceni. Sed nullius opus ad noſtram ætatem pervenit. Credo quod Porphyrianis libris extinctis, & recepto per univerſum orbem Chriſtianiſmo, iſtiusmodi ſcriptis Eccleſia Dei non amplius indigeret. Horum ſæpenumero meminit D. Hieronymus: præfatione in Danielem, & ſub finem cap. XII. in apologia ad Pammachium; tum potiſſimum epiſtola LXXXIV. ad Magnum Oratorem Romanum. *Scripſerunt*, inquit, *contra nos Celſus atque Porphyrius. Priori Origenes, alteri Methodius, Euſebius & Apollinaris fortiſſime reſponderunt. Quorum Origenes octo ſcripſit libros: Methodius usque ad decem millia prorſus versuum: Euſebius & Apollinaris viginti quinque & triginta volumina condiderunt.* Methodius primus omnium ad veritatis defenſionem ſignum ſuſtulit, ante Diocletiani perſecutionem, ut ſupra oſtendi. Hunc *nitidi compoſitique ſermonis libros* adverſus Porphyrium conſeciſſe ſcribit Hieronymus in Catal. ill. ſcript. & *diſertiſſimum martyrem* vocat cap. 12. in Daniel. neſcio tamen utrum & *nodos* ſingulis reſponderit: cum eum ex parte tantum reſpondiſſe D. Hieronymus dicto loco, & alibi teſtetur. Sane elegantiam copiamque dicendi præter Photii, hominis *χρηστικωτάτου* teſtimonium, & ecloges prolixas ab eo conſervatas, abunde probat opuſculum de humani arbitrii libertate, cujus maxima pars publice extat: tum etiam convivium decem virginum, *περὶ τῆς ἀγγελομιμήτου παρθενίας* liber, & homiliæ nonnullæ, quæ in Vaticana bibliotheca non ſine publico damno latitant. Euſebii quoque opus contra Porphyrium Romæ adhuc ſervari nimis temere multi credunt. Hujus tres integros libros blaſphemiis contra

Da-

Danielem Prophetam oppositos fuisse paulo ante ex D. Hieronymo vidimus. De cæteris nihil distincte licet affirmare. Apollinaris libros 30. contra Porphyrium idem Hieronymus epist. 65. *ad* Pammach. *fortissimos* appellat, *& egregia volumina*: & in Catal. ill. Script. *inter cætera ejus opera vel maxime probari* ait. Extat de iisdem præclarum testimonium Vincentii Lirinensis: *Nam quid Apollinare præstantius, acumine, exercitatione, doctrina? quam multas ille hæreses multis voluminibus oppressit? quos inimicos fidei confutavit errores? indicio est opus illud* 30. *non minus librorum, nobilissimum & maximum, quo infamas Porphyrii calumnias magna probationum mole confudit.* Hinc merito tantum virum in hæresin prolapsum dolet.

De Imperatorum edictis, quibus impios hosce Porphyrii libros suppresserunt, jam superius egi. Quamvis concitatis vulgi animis promiscue in omnia scripta lævitum, quæ infaustum Christianis nomen præferebant. Et hæc, nisi fallor, causa est, cur Philosophicæ historiæ Malchi nomen fuerit præfixum, non ab ipso quidem autore, verum ab iis qui communi Porphyrianorum librorum cladi hoc opus subtractum cupiebant: ut quasi signis commutatis inquirentium oculos animumque falleret. Sed ut nullum tam noxium venenum est, unde non salubris aliqua medicina arte extrahi possit: ita ex pessimis hisce libris veritatis propugnatores scorpiacum confecere, quo non ipsius solum Porphyrii, sed & reliquorum omnium Ecclesiæ hostium ictus noxios & virulentas calumnias persanarent. Quinimo nullus omnino τῶν ἔξω plura aut fortiora tela Doctoribus Ecclesiæ suppeditavit, quibus multiplicem gentilium errorem facilius feliciusque jugularent. Cujus quidem rei argumenta abunde peti possunt ex Eusebio, lib. 3. & 4. de præpar. Theodoreto therap. serm. 3. 7. & 10. D. Augustino de Civ. Dei lib. 10. aliisque Sanctorum Patrum locis quam plurimis. Ubi Porphyrii testimoniis perspicue probatur, universam illam fabulosam & πολυθεον gentilium Theologiam μηδὲν ὂν, καὶ μηδὲν θεοπρεπὲς continere. Dæmones, quibus divinitatis honorem cæca mortalitas tribuebat, infestos & malignos humani generis hostes esse: oracula ab iisdem edita meras esse impostoras, & credulæ hominum simplicitati lubricis & obscuris verborum ambagibus illusisse. Sacrificia & mactationes a vera pietate abhorrere: & crassos ac materiales dæmones esse, qui hostiarum vaporem fœtidumque nidorem expetant: aliaque hujus generis plura, quibus ἑλληνικὴ θεοσεβεία a fundamentis evertitur. Unde

de verisſime de hoc philoſopho Theodoretus ſerm. 3. græc. aff. dixit: *Videtur hoc miraculum Samſonis ænigmati perſimile: ex ore comedentis exivit cibus, & ex forti dulcedo. Hæc enim ad refellendum mendacium a mendacii patrono ſcripta ſunt: & veritatis accuſator præter animi ſententiam veritatis defenſor evaſit. Deus enim qui linguam vatis Balaam imprecari pravam benedictionem proferre coegit, is & hujus linguam rabido furore adverſus veritatem concitatam, invitam contra mendacium convertit.* Neque id ſolum, ſed noſtræ quoque religioni luculentum non uno in loco teſtimonium perhibuit, & Chriſti divinitatem, quamvis inſcius & invitus, comprobavit. Non ſecus ac dæmon ipſe in Evangeliis Chriſtum Dei filium confeſſus eſt. Tale enim illud eſt quod Euſeb. lib. 5. præpar. cap. 1. ex opere adverſus Chriſtianos, & Theodoretus in ipſo fine Therapeuticon proferunt: Chriſti adventu dæmonum poteſtates atque operationes ceſſaſſe. Tum quod libro 2. demonſtr. ex libro 3. de philoſophia ex oraculis ab eodem Euſebio, & D. Auguſt. lib. 19. cap. 23. adducitur. Ubi dæmones ipſos de Chriſti pietate, paſſione, & immortali gloria εὐφήμως reſpondiſſe teſtabatur, quem & ipſe propterea nequaquam blaſphemandum pronunciabat. Atque utinam vel dæmonum, magiſtrorum ſuorum modeſtiam homo effrænis linguæ & impotentis animi ſuiſſet imitatus: nec blaſphemiarum, conviciorum, calumniarum & mendaciorum plauſtra in Chriſtum effudiſſet; rectius ſane ſi non ſaluti, ſaltem famæ ac nomini ſuo conſuluiſſet. Ut hic potiſſimum variam ac mutabilem animi inconſtantiam, & dogmatum contrarietatem ipſi exprobare liceat: quam in reliquis ſcriptis jam olim animadvertit Eunapius, & III. annalium ſacrorum autor ad palinodiam ſub Conſtantino M. factam argute magis quam vere pertrahit.

Cæterum quæ de opere adverſus Chriſtianos SS. Patrum teſtimoniis confirmata hactenus propoſui, id quoque manifeſte videntur evincere, quæ Lactantius lib. 5. de juſt. c. 2. de Philoſopho Chriſtianæ religionis oppugnatore ſcripſit nequaquam de Porphyrio intelligenda eſſe. Nam præter rationes ſuperius a me adductas, diverſi autoris opus fuiſſe apparet non ſolum ex diverſo librorum numero, ſed ex materia & apparatu diverſo. Cum enim Lactantius Hierocles judicis accuratum & ſubtile ſacræ Scripturæ examen miretur, quod *ejus falſitatem arguere conatus, tanquam ſibi eſſet tota contraria, adeo multa adeo intima enumeraſſet, ut aliquando ex eadem diſciplina fuiſſe videretur*; fatetur haud obſcure,

obſcure, alterum Philoſophiæ antiſtitem nihil ſimile ad Chriſtianæ religionis oppugnationem attuliſſe. Quin etiam in perſequendo inſtituto ſuo *ineptum*, *vanum*, *ridiculum*, & *pro inanitate ſua contemptum* fuiſſe ſcribit. Adeo quidem ut Hieroclis φιλαλήθη argumentorum robore & vehementia, ſive ut ipſe ait, mordacitate ei præferro non dubitet. Quæ profecto de Porphyrii libris nullo modo accipere licet: niſi hominem dicendi peritiſſimum, & in diſputando apprime exercitatum ἀκριβείας manifeſtæ convincere velis. Nemo enim non videt, quantopere hæc a reliquorum Patrum judicio diſcrepent. Cæteri enim omnes Hieroclem vel ignorarunt omnino, vel præ Porphyrio adeo contempſerunt, ut nec nomen ejus nunc ſciretur, niſi Euſebius operis particulam, qua Apollonium Chriſto comparabat, refutaſſet. Sed contemptum potius quam ignotum fuiſſe, ex Euſebii libro apparet, qui cætera ejus Scriptoris tanti fuiſſe negat, ut iis refellendis operam impenderet: quippe quæ non illius propria, ſed ex aliorum ſcriptis, non ſententiis modo, verum dictionibus quoque iisdem, ac totidem pene ſyllabis impudenter ſublecta erant. Quibus verbis Hieroclem ea quæ de ſacrarum literarum repugnantia ſcripſerat, cum ex aliis Chriſtianiſmi oppugnatoribus, tum præcipue ex Porphyrio ſuffuratum fuiſſe manifeſte indicat. Et dum alibi iis reſponſum oppoſitum iri ſcribit, ad Porphyrii refutationem, quam animo jam moliebatur, haud dubie lectorem rejicit. Hunc enim divina oracula aſſidua lectione triviſſe, & in iisdem ſubvertendis vehementer exercuiſſe ingenium, præter ſuperiora SS. Patrum loca, teſtatur Theodoretus therap. ſerm. 7. ubi de ſacrificiis lege divina conſtitutis agit. Τούτοις ἀκριβῶς ἐνιδυχὼν ὁ Πορφύριος, μάλα γὲ ἐνδιέτριψε τὴν καθ' ἡμῶν συγγραφὴν· ἀλλότριον ἐυσεβείας καὶ ἀνοσίως ἀποφαίνει τὸ θύειν. *Hæc*, inquit, *cum diligenter Porphyrius perlegiſſet*, (*plurimum namque temporis in iis contrivit, dum ſuum adverſus nos opus procuderet*:) *ipſe etiam ſacrificia à pietate aliena eſſe pronunciavit.* Sed ut ſimiæ humanos geſtus imitantur, naturam tamen ſuam cum humana non permutant: ita Porphyrium è ſacris literis quædam pro lubitu ſublegentem veritatem imitando utcunque expreſſiſſe, ipſam vero minime perdidiciſſe ait. Ἀλλὰ μεμίμηκε πιθηκος, μᾶλλον δὲ κολοιὸς ἀλλοτρίοις πτίλοις καλλωπιζόμενος.

Hæc de Porphyrii vita & ſcriptis ad antiquitatis illuſtrationem hactenus diſſeruiſſe ſufficiat.

de verisſime de hoc philoſopho Theodoretus ſerm. 3:
Videtur hoc miraculum Samſonis ænigmati perſimile: ex
cibus, & ex forti dulcedo. Hæc enim ad refellend
cii patrono ſcripta ſunt: & veritatis accuſator pr
defenſor evaſit. Deus enim qui linguam va
dictionem proferre coegit, is & hujus li
tem concitatam, invitam contra m

III.

LICHO

Chalcidenſi.

ſed noſtræ quoque religion
nium perhibuit, & Chri
comprobavit. Non
Dei filium confe
præpar. cap. 1.
ſine Therap
tes atque
bro
lii

junior hoc nomine, ad quem Juliani & Li-
Jamblichi liber de Myſteriis Ægyptiorum 3.
Hortationes ad Philoſophiam. 6. Index ſcriptorum
Protreptico Jamblichi allegatorum. 7. Liber ineditus
8. Commentarius in Nicomachi Geraſeni Arith-
metica. 9. Index ſcriptorum in illo Commentario allegatorum. 10.
Theologumena Arithmetica & Jamblichi Scripta deperdita. 11.
Alii Jamblichi. 12.

I.

DE JAMBLICHO nolim in præſenti recoquere ea; quæ ad vitam ejus ſcriptam ab Eunapio pridem annotavi. Patria ei fuit Chalcis, Cœles Syriæ civitas, cujus cives Chalcidenos appellatos (non ut à Chalcide Euboeæ Chalcidenſes) Stephanus auctor eſt. Nihilominus χαλκιδέα vocant non modo inſcriptiones librorum ejus, ſed etiam Euſtathius ad Iliad. β'. verſ. 537. & Julianus Imp. Orat. IV. p. 146. Genus duxit fortasſis a Jamblicho itidem Syro *a*) Babyloniorum ſcriptore, qui ſub Trajano atque deinceps usque ad Antoninos vixit. Noſter longe junior, hunc enim Conſtantini M. ætate claruiſſe haud dubium eſt. Præceptor ei Anatolius primum, deinde Porphyrius *b*) de quo jam dictum, & quo *moribus atque ingenio melior* fuiſſe videtur Ludovici Vivi commentario ad S. Auguſtini VIII. 12. de civitate DEI, ubi Jamblichum una cum Plotino & Porphyrio *nobilioribus Platonicis* præſul Hipponenſis annumerat. Atque Cardi-

a) De hoc dicturus ſum infra, libro VI. ubi de ſcriptoribus Eroticis.
b) Eunapius in Jamblichi vita, ſubinit.

Cardinali Beſſarioni etiam Jamblichus hic *eorum qui Platonem ſequuntur decus* audit, libro ſecundo contra calumniatorem Platonis capite IX. Quin ipſo Platone *tempore fuit non re inferior*, judice Juliano. *c)* Sed in ſcriptis ſuis ita Platonem ſectari ſe innuit, ut alios etiam Philoſophos conſuleret, Pythagoricos maxime, neque Græcorum modo ſapientes, ſed quoque Ægyptios & Chaldæos & alios quoscunque, atque ex cunctis excerpens quæ ipſi placebant pulchrum corpus efformaret doctrinæ admirandæ & ſingularis, ſive ut ejusdem Juliani de altero Jamblicho *d)* verbis utar, tanquam in lyræ variis è ſonis concentu ad perfectam Muſicam conjungeret. Verſatus eſt ad extremum usque in Syria, quotannis ſolitus in thermas Gadarenas *e)* excurrere. Incertum enim num tandem Alexandriam conceſſerit, ibique *f)* poſt Alypium obierit. Hoc certe conſtat, regnante adhuc Conſtantino M. atque ut videtur ante A. C. 333. è vita diſceſſiſſe, nam poſt Jamblichi mortem Sopater ejus diſcipulus in Conſtantini M. ſe aulam contulit teſte Eunapio in Ædeſio p. 34.

II. Quod itaque Zonaras & Cedrenus Jamblicho huic tribuunt oraculum proditarum (circa A. C. 371.) per Alectryomantiam primarum literarum nominis Θεοδ. quo appellaretur is qui Valenti eſſet ſucceſſurus, nec temporis ratio fert, & Ammiani Marcellini, *g)* Socratis aliorumque ſilentio refellitur. Similiter patet Juliani Imp. (A C. 331. demum atque adeo vix ante Jamblichi mortem nati) Epiſtolas, haud quaquam poſſe eſſe datas ad noſtrum Jamblichum

c) Julianus Orat. IV. p. 146.

d) Julianus Epiſtola XXXIV. ad Jamblichum: Καίτοι σύγε ἐν Πιέρίᾳ μόνον, ἀλλὰ Δημόκριτον ἢ Ὀρφέα τὸν παλαιότατον, ἀλλὰ καὶ ξύμπαν ὁμοῦ τὸ Ἑλληνικὸν ὁπόσον εἰς ἄκρον Φιλοσοφίας ἐλθεῖν μιμησάμενος καθάπερ ἐκ λύρας ποικίλων φθόγγων ἐναρμονίῳ συστάσει, πρὸς τὸ εὐήλιες ἐκ μιᾶς πέρας ἔχεις. Epiſtola XL. idem Julianus Jamblichum illum vocat πανσόφου Ἑλληνικῆς Σωτῆρα, aitque malle ſe Epiſtolam Jamblichi unam quam Lydium aurum poſſidere.

e) Eunapius p. 26.

f) Ita licet interpretari verba Eunapii p. 31.

g) Ammian. lib. XXIX. c. 1. Socrates IV. 19. Sozom. VI. 35. Tripartita VII. 35. Niceph. Hiſt. Eccleſ. XI. 45. oraculum illud memorantes, de Jamblicho & divinatione per Gallum ne γοῦ. Cæterum de Alectryomantia illa exſtat ſingularis libellus Jo. Prætorii Lipſ. 1681. 4. quam tangunt etiam Athanaſ. Kircherus T. 2. Oedipi Ægypt. parte 2. p. 472. ſeq. & Jul. Cæſar Bulengerus III. 40. de divinatione.

CAPUT XXVIII.
DE JAMBLICHO
Chalcidenſi.

Jamblichi ætas. 1. *Alius junior hoc nomine, ad quem Juliani & Libanii Epiſtolæ.* 2. *Jamblichi liber de Myſteriis Ægyptiorum* 3. *De vita Pythagorica liber.* 4. *Index ſcriptorum in illo libro laudatorum.* 5. *Hortationes ad Philoſophiam.* 6. *Index ſcriptorum in Protreptico Jamblichi allegatorum.* 7. *Liber ineditus* θεολογούμενα ἀριθμητικῆς. 8. *Commentarius in Nicomachi Geraſeni Arithmetica.* 9. *Index ſcriptorum in illo Commentario allegatorum.* 10. *Theologumena Arithmetica & Jamblichi Scripta deperdita.* 11. *Alii Jamblichi.* 12.

I.

DE JAMBLICHO nolim in præſenti recoquere ea, quæ ad vitam ejus ſcriptam ab Eunapio pridem annotavi. Patria ei fuit Chalcis, Cœles Syriæ civitas, cujus cives Chalcidenos appellatos (non ut à Chalcide Euboeæ Chalcidenſes) Stephanus auctor eſt. Nihilominus χαλκιδῆα vocant non modo inſcriptiones librorum ejus, ſed etiam Euſtathius ad Iliad. β'. verſ. 537. & Julianus Imp. Orat. IV. p. 146. Genus duxit ſortasſis a Jamblicho itidem Syro *a*) Babyloniorum ſcriptore, qui ſub Trajano atque deinceps usque ad Antoninos vixit. Noſter longe junior, hunc enim Conſtantini M. ætate claruiſſe haud dubium eſt. Præceptor ei Anatolius primum, deinde Porphyrius *b*) de quo jam dictum, & quo *moribus atque ingenio melior* fuiſſe videtur Ludovici Vivi commentario ad S. Auguſtini VIII. 12. de civitate DEI, ubi Jamblichum una cum Plotino & Porphyrio *nobilioribus Platonicis* præſul Hipponenſis annumerat. Atque Cardi-

a) De hoc dicturus ſum infra, libro VI. ubi de ſcriptoribus Eroticis.
b) Eunapius in Jamblichi vita, ſubinit.

Cardinali Beſſarioni etiam Jamblichus hic *eorum qui Platonem ſequuntur decus* audit, libro ſecundo contra calumniatorem Platonis capite IX. Quin ipſo Platone *tempore fuit non re inferior*, judice Juliano. *c)* Sed in ſcriptis ſuis ita Platonem ſectari ſe innuit, ut alios etiam Philoſophos conſuleret, Pythagoricos maxime, neque Græcorum modo ſapientes, ſed quoque Ægyptios & Chaldæos & alios quoscunque, atque ex cunctis excerpens quæ ipſi placebant pulchrum corpus efformaret doctrinæ admirandæ & ſingularis, ſive ut ejusdem Juliani de altero Jamblicho *d)* verbis utar, tanquam in lyræ variis è ſonis concentu ad perfectam Muſicam conjungeret. Verſatus eſt ad extremum usque in Syria, quotannis ſolitus in thermas Gadarenas *e)* excurrere. Incertum enim num tandem Alexandriam conceſſerit, ibique *f)* poſt Alypium obierit. Hoc certe conſtat, regnante adhuc Conſtantino M. atque ut videtur ante A. C. 333. è vita diſceſſiſſe, nam poſt Jamblichi mortem Sopater ejus diſcipulus in Conſtantini M. ſe aulam contulit teſte Eunapio in Ædeſio p. 34.

II. Quod itaque Zonaras & Cedrenus Jamblicho huic tribuunt oraculum proditarum (circa A. C. 371.) per Alectryomantiam primarum literarum nominis Θεοδ. quo appellaretur is qui Valenti eſſet ſucceſſurus, nec temporis ratio fert, & Ammiani Marcellini, *g)* Socratis aliorumque ſilentio refellitur. Similiter patet Juliani Imp. (A C. 331. demum atque adeo vix ante Jamblichi mortem nati) Epiſtolas, haud quaquam poſſe eſſe datas ad noſtrum Jamblichum

c) Julianus Orat. IV. p. 146.

d) Julianus Epiſtola XXXIV. ad Jamblichum: Καίτοι σύγε ἀ Πύθαγορον μόνον, ἀδὲ Δημόκριτον ἢ Ὀρφέα τὸν παλαιότατον, ἀλλὰ καὶ ξύμπαν ὁμοῦ τὸ Ἑλληνικὸν ὁπόσον εἰς ἄκρον φιλοσοφίας ἐλθεῖν μεμονεύκας καθάπερ ἐκ λύρας ποικίλων φθόγγων ἐναρμονίῳ συγκάσει, πρὸς τὸ εὐτελὲς τῆς μουσικῆς πέρας ἔχεις. Epiſtola XL. idem Julianus Jamblichum illum vocat πανσόφου Ἑλληνικῆς Σωφίας, aitque malle ſe Epiſtolam Jamblichi unam quam Lydium aurum poſſidere.

e) Eunapius p. 26.

f) Ita licet interpretari verba Eunapii p. 31.

g) Ammian. lib. XXIX. c. 1. Socrates IV. 19. Sozom. VI. 35. Tripartita VII. 35. Niceph. Hiſt. Eccleſ. XI. 45. oraculum illud memorantes, de Jamblicho & divinatione per Gallum ne γοῦ. Cæterum de Alectryomantia illa exſtat ſingularis libellus Jo. Prætorii Lipſ. 1681. 4. quam tangunt etiam Athanaſ. Kircherus T. 2. Oedipi Ægypt. parte 2. p. 472. ſeq. & Jul. Cæſar Bulengerus III. 40. de divinatione.

chum, sed ad alterum juniorem itidem Syrum & doctum Apamex *b*) commorantem, nisi (quod nolim) cum clarissimo Dodwello *i*) prorsus suppositas illas Juliano Epistolas, & ab Sophista quodam, Chronologia in consulta effictas dicere velimus: Sopatrum vero Epistola XL. memoratum diversum esse oportere à Sopatro quem interfici jussit Constantinus, & idem Julianus Epist. XXVII. Ἰαμβλίχῳ τῷ θειοτάτῳ θρέμμα vocat, & jam mortuum innuit. Quod porro Julianum nonnulli putant à Jamblicho Chalcidensi Philosophicis disciplinis imbutum esse, veterum fide dignorum testium suffragio destituitur, neque apud Nazianzenum reperias quod Tennulius pag. 62. ad Commentarium in Nicomachi Gerasseni Arithmeticam affirmat, Julianum Jamblichi Chalcidensis discipulum à Nazianzeno appellari. Locus autem Juliani Orat. IV. p. 146. nostrum sane Jamblichum spectat, sed non obscure testatur ex scriptis illius, non viva institutione Julianum profeciſse. Verba hæc sunt: Οἶδα μὲν ἔγωγε καὶ Πλάτωνα τὸν μέγαν, καὶ μᾶλλον ἕτερον ἄνδρα τοῖς χρόνοις μέν, ὅτι μὴν φύσει καλλιόνα. Τὸν χαλκιδέα φημὶ τὸν Ἰαμβλίχου, ὃς ἡμᾶς ἅττα καὶ περὶ τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ δὴ καὶ ταῦτα ΔΙΑ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ ἐμύησεν. Ille vero junior ad quem extant Juliani Epistolæ, idem est ad quem etiam Libanius Epistolas scripsit, quarum unam è MSto Codice Barocciano, cujus apographum Rev. amicus noster D. Gotfridus Olearius mecum communicavit cum versione mea subjiciam. Ἰαμβλίχῳ. Οὐδὲν δεινὸν εἰ καὶ πρὸς ἡμᾶς ἦρξας βασιλεύτερος ὤν· πρέπει γὰρ ὑμῖν τοῖς Φιλοσόφοις τὸ ῥῆμα μᾶλλον, ἢ ὅτῳ ἐν τῷ ἔπει δέδοται. Γεάμματα ἢ παρ' ἡμῶν εἰ μὴ πολλὰ λαμβάνοις, μὴ θαυμάσῃς, τῶν γὰρ σῶν ἐδεήθη. μοι περσέρχεται. Τὴν δ' αἰτίαν εἰδὼς οὐκ ἐρῶ, εἰ μὲν γὰρ καταγόρευν, εἶπον ἄν, ἀπολογοῦμαι δ' ἀρκεῖ κἀκεῖνο. Τὸν δ' ἔρωτά σου τὸν περὶ τὸν ἀργὸν, διότι μὲν οὐκ ὀρῶ σε, μεμφομαι· διότι δέ σε ποιεῖ θορυβῶν ἔξω, μᾶλλ' ἐπαινῶ. Ἔκρεπε δ' ἄρα ἄνδρα φιλόμουσον τὰ Μουσῶν μιμεῖσθαι. Τῶν Μουσῶν δ' ἦν ἄρα ἐν ὄρει τὰ αὐλῶν ποιεῖν καθ' ἡσυχίαν πολλὴν, εἰ δὲ ἐν ἀγορᾷ τὰ ἄσματα ὑφαίνον, ἴσως ἂν καὶ ἐξεκρούσθησαν, νῦν δ' ἐν ὄρει μεμήσαν, ἐν ἐρημίᾳ δὲ ἐδαμῶς, ὥστερ οὐδὲ σύ. Αἱ μὲν γὰ ἀλλήλας εἶχον· σὺ δ' ἂν ἥψαο ἐκείναι, τὸν Πυθαγόραν, τὸν Πλάτωνα, τὸν Ἀριστότελη, ΤΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΝ ΘΕΙΟΝ. Πῶς δ' ἂν ἂν εἴη ἔρημα, ἃ χορὸς τοιούτων ἔσηκεν; *Jamblicho S. Non adeo grave est, si nobis imperes, qui magis Rex es? hoc enim nomine Philosophis vobis majore jure competit, quam cui apud Poëtam tribuitur. Si vero*

b) Hunc Apameensem Jamblichum à Chalcidensi distinguit etiam Tillemontius T. IV. Hist. Imperatorum p. 481. 926.

i) H. Dodwellus diss. de ætate Pythagoreæ p. 187.

vero literæ tibi a nobis non multæ redduntur, noli mirari, ex tuis enim nullus ad me accedit. Causam licet norim, non dico, dicerem si accusarem, sed excusanti jam hoc sufficit. Interim quod te non video, tuum rusticæ vitæ amorem reprehendo, eundem laudo vehementer quod turbis te & sollicitudine liberat. Nimirum virum Musas amantem Musarum exemplo insistere fas erat. Musæ enim consueverunt in monte suæ multo otio & quiete agere, quæ si in foro texere cantus instituissent forte fuissent protrusæ & explosæ, itaque in monte instituerunt canere, nec tamen propterea in solitudine versantur, perinde ut nec tu. Nam illæ mutuo se tenent, tu vero Musis contactos Pythagoram, Platonem, Aristotelem, & cognominem tibi patruum tuum. Quo modo autem ibi solitudo fuerit, ubi ejusmodi exstitit chorus? Hic luce clarius est per τὸν ὁμώνυμον θεῖον, cognominem Jamblicho, ad quem scribit Libanius, Philosophum celebratissimum Chalcidensem intelligi, Epistolam vero ipsam dirigi a Libanio ad Jamblichum quendam juniorem, Philosophiæ & ipsum strenue deditum, qui θεῖος hoc est patrui sui & Pythagoræ & Platonis & Aristotelis dogmata diligenter meditatus est, iisque solitudinis suæ tædium dispunxit. Incertum est idemne cum hoc juniore Jamblichus Himerii F. Sopatri ἀδελφιδῆς quem juvenem Aristæneto commendat Libanius alia Epistola quam edidit Lambecius lib. VI. de Bibl. Vindob. p. 254.

III. Exstat liber qui vulgo inscribitur *de Mysteriis Ægyptiorum*, Chaldæorum, Assyriorum: sive responsio ad Porphyrii Epistolam ad Anebonem Prophetam (de qua supra cap. 27. §. 2. num. 3. dictum est) & solutiones dubitationum de Diis & dæmonibus horumque cultu & commercio, atque adeo Theurgia sive animæ cum DEO conjunctione ex mente Ægyptiorum, Chaldæorum & Græcorum Philosophorum, scriptæ a Jamblicho *k*) sub nomine Abammonis Magistri. Ἀβάμμωνος διδασκάλου πρὸς τὴν Πορφυρίου πρὸς Ἀνεβὼ ἐπιστολὴν ἀπορίας καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων λύσεις. In egregio hoc opere, quod *compendium Theurgiæ gentilis* B. Morhofius *l*) appellat, passim etiam, illustri

k) Hoc primus subodoratus est Proclus, cum Jamblichus ipse latere voluisset. Ita enim scholion Codicibus MSS hujus libri præfixum: Ἰστέον ὅτι ὁ φιλόσοφος Πρόκλος ὑπομνηματίζων τὰς ἓξ μεγάλης Πλωτίνου Ἐννεάδας, λέγει ὅτι ὁ ἀντιγράφων εἰς τὴν προκειμένην Πορφυρίου ἐπιστολὴν ὁ θεσπέσιος ἐστὶν Ἰαμβλιχος. καὶ λέγει τὸ τ ὑποθέσεως οἰκειότης ἀκόλουθον, ὑποκρίνεται πρόσωπον Αἰγυπτίου τινὸς Ἀβάμμωνος. ἀλλὰ καὶ τὸ τ λέξεως κομματικὸν (al. σημαντικὸν) καὶ ἀφοριστικὸν, καὶ τὸ τῶν ἐννοιῶν πραγματικὸν καὶ γλαφυρὸν καὶ ἔνθεν μαρτυρεῖ τὸν Πρόκλον καλῶς κρίναντα καὶ ἱστορήσαντα.

l) Lib. I. Polyhist. p. 89. 93.

Huetio *m*) judice *micant lucidissima veritatis scintilla & strictura quædam Christianismi. Postquam enim fulgere cœpit CHRISTI Philosophia, jam inde Ethnicam philosophiam lucis suæ radiis late perfudit. Id cum in Porphyrii, Procli aliorumque scriptionibus perspicias, tum maxime in hoc Jamblichi libro.* Fateor tamen ut Theologiæ naturalis insignita quædam magnoque numero, ita Christianismi proprie dicti vestigia me reperire in illo nulla potuisse. Prodiit hic liber, nequaquam integer tamen, sed tantum ampliora & selecta ex illo excerpta, latine *Marsilio Ficino* interprete, Venet. 1483. & deinde sæpius *n*) una cum Hermetis Pœmandro, & Asclepio, Epistola Porphyrii, excerptis ex Proclo in Alcibiadem, Psello de Dæmonibus &c. Librum integrum latine vertit *Nicolaus Scutellius* Tridentinus, Ord. Eremitarum S. Augustini Theologus, sed admodum infeliciter, & Petavii judicio (p. 275. ad Julianum) tam imperite & absurde, nulla ut periodus veram sententiam exprimat. Prodiit Romæ 1556. 4. adjunctis amplius excerptis per eundem Scutellium latine redditis non modo ex vita Pythagoræ à Jamblicho scripta & protrepticis ejus orationibus, sed etiam ex libro tertio de communi Mathematica disciplina, qui Græce nondum adspexit lucem. Denique liber de Mysteriis bene editus est a Viro doctissimo *Thoma Galeo o*) Græce quidem ex MSto Codice Isaaci Vossii, collatis variis lectionibus Codicum Bibl. Regiæ Parisiensis, & Basileensis Sebastiani Feschii, latine vero ex nova & accurata ipsius Galei versione, additis notis perquam eruditis. Oxoniæ è theatro Scheldoniano 1678. fol. Hic p. 239. suspicatur Scutellium plura aliquando in suis exemplaribus reperisse, quam ipse in suis.

IV. *De Vita Pythagorica*, περὶ τοῦ Πυθαγορικοῦ βίου liber sive primus λόγων περὶ τῆς Πυθαγορείου αἱρέσεως, ut hoc opus inscribitur in Codice Cæsareo, & Regio Paris. quem titulum etiam eidem tribuit verba quædam è sect. 112. allegans vetus Christianus Scholiastes Hermogenis περὶ ἰδεῶν p. 383. Hunc librum è Bibl. Cardinalis Antonii Perrenoti Granvellani primus Græce in lucem edidit *Johannes Arcerius Theodoretus* sive Theodori F. Frisius, addita versione sua & notis, Franekeræ 1598. apud Ægidium Radæum 4. Sed Codice admodum mendoso

m) Demonstrat. Evang. p. 23.

n) Vide editiones à me memoratas supra lib. I. cap. 7. §. 4.

o) In Vincentii Placcii τοῦ μακαρίτου Consilio de studio Philosophiæ Practicæ p. 56. Jamblichi editor perperam vocatur Theophilus Galeus.

mendoso usus vir optimus, in interpretando etiam sæpius lapsus est, ut Remesio in var. lect. p. 416. Rich. Montacutio T. I. Originum Eccles. p. 167. Marco Meibomio & aliis viris doctis pridem animadversum. Loca quædam haud infeliciter emendavit Theodorus Canterus è Vaticano Codice & eruditus Anonymus, cujus castigationes notis suis Arcerius subjunxit: Desiderius item Heraldus Animadversionum libro in Jamblichum de vita Pythagoræ, subjecto ejus adversariis Paris. 1599. 8. Marcus Meibomius ad Nicomachi Geraseni Musicam p. 46. seq. Conr. Rittershusius notis ad Malchum sive Porphyrium de Pythagoræ Vita: Jo. Scheferus libro de natura Philosophiæ Pythagoricæ, Ægidius Menagius ad Diogenem Laertium & Vir Amplissimus Gisbertus Cuperus in Variarum observationum libris. Meliorem versionem adornavit atque paullo ante obitum prælis subjecit Illustris Vir *Ulricus Obrechtus*, Argentorati A. 1700. 8. Pauca vero hujus translationis latinæ exempla sine Auctoris nomine & loci notatione excusa cum essent, & Lucæ Holstenii atque Thomæ Galei conatibus, qui libri hujus editionem receperant, cum intercessissent fata, præclaram operam præstitit harum litterarum studiosis eruditissimus Vir *Ludolphus Kusterus*, qui ope MSti Codicis Regii Parisiensis, & emendationibus usus Viri docti (Josephi Scaligeri ut creditur) quas marginibus Codicis sui qui jam Berolini est inter Ezech. Spanhemii, Illustris viri, libros Nic. Rigaltius adscripserat, plurimis mendis Jamblichum liberavit (cujus rei jam specimen ediderat notis ad Suidam in Ἰάμβλιχος) notisque illustravit doctissimus, atque ita castigatum a se & expolitum cum Obrechti versione edidit Amstelodami A. 1707. 4. subjecta Vita Pythagoræ duplici, una scripta a Porphyrio (quem sequi Jamblichus amat) cum Lucæ Holstenii versione ac notis, notisque Rittershusii: altera composita ab Anonymo & ex Photii Bibl. Cod. CXLIX. deprompta, quam idem Holstenius latine transtulit. Ex antiqua versione latina Jamblichi non adeo cæteroqui præclara, quæ ex Holstenii beneficio extat manu exarata in Bibl. Johannea hujus Civitatis Hamburgensis, nomina quædam Pythagoricorum & Pythagoricarum emendavi supra lib. 2. cap. 13.

V. In-

V. Index Auctorum a Jamblicho in Vita Pythagoræ laudatorum, depromtus ex editione Clariſſ. Kuſteri.

Androcydes ἐν τῷ περὶ Πυθαγορικῶν συμβόλων ſect. 145.
Anonymus quidam Poëta Samius, 5.
Apollonius 254.
Archytas, 160.
Ariſtoteles ἐν τοῖς περὶ Πυθαγορικῆς Φιλοσοφίας. 31.
Ariſtoxenus. 251. ἐν τῷ περὶ Πυθαγορικοῦ βίου. 233.
Empedoclis verſus de Pythagora. 67.
Heraclitus. 173.
Hippobotus. 189.
Hippodamantis Poëtæ Salaminii verſus duo, 82.
Homerus, 245. 255. 260. Ejus verſus de Euphorbo. 63.
Jamblichus librum ſuum de Muſica laudat ſect. 120. Itemque de ſymbolis ſect. 186.
Linus, 139.
Lyſidis Epiſtola ad Hipparchum, 35.
Metrodorus Thyrſi, patris Epicharmi 241.
Neanthes, 189.
Nicomachus, 251.
Plato, 70. 167, ἐν τῇ πολιτείᾳ, 131.
Pythagoræ λόγοι ἱεροί, 146.

VI. *Hortationes* p) *ad Philoſophiam* ſive Πυθαγορείων ὑπομνημάτων λόγοι δύο περὶ, περιέχων τοὺς προτρεπτικοὺς λόγους εἰς Φιλοσοφίαν. Commentariorum Pythagoricorum *liber ſecundus*, ab eodem Arcerio editus

p) M. Tullii Hortenſium ad exemplum Protreptici ſcriptum notat Trebellius Pollio in Salonino Galieno c. 2. ejusque ſe lectione ad Philoſophiæ ſtudium ſuccenſum ſcribit. 8. Auguſtinus procem. de Vita beata & lib. I. de Ordine c. 10. Antiſthenem ἐν προτρεπτικῷ laudat Pollux VI. ſect. 98. & X. ſect. 68. *Hortationem ad Philoſophiam* ſcripſerat etiam Auguſtus Imp. teſte Suetonio c. 85. Extat & Auſonii Protrepticon ad Nepotem, Idyll. IV. & Statii ad Criſpinum lib. V. ſilv. 2. Clementis Alexandrini προτρεπτικὸς λόγος πρὸς Ἕλληνας, &c. Jamblichi προτρεπτικοὶ λόγοι ſubinde a Stobæo in Florilegio laudantur.

editus & latine verſus, non ſane magis feliciter. Neque valde probanda eſt interpretatio vetus quæ in Bibl. Johannea hujus urbis MSta extat. Meliorem editionem verſione nova & notis illuſtratam caſtigatamque ad lectiones Codicis Pariſienſis Regii & Spanhemiani expectamus vulgandam proxime a Clariſſimo Viro *Tiberio Hemſterhuſio*, cui lampada hanc, (nam & ipſe fateor, in expoliendo hoc libro poſt Nobiliſſimum Virum Dietericum de Dobbler, Hamburgenſem non nihil temporis & ſtudii poſueram) ceſſi haud invitus. Majorem hujus libri partem ex variis Platonis locis conſutam eſſe conſtat. Cæterum caput ultimum quo undequadraginta Symbola Pythagorica exponit Jamblichus, reſpicitur ab ipſo in vita Pythag. ſect. 186. ὡς ἐν τοῖς περὶ συμβόλων διηχθήσεται. A repetitionibus non abhorret hic ſcriptor, nam & in vita Pythagoræ eadem q) ſæpe bis leguntur, & in protreptico repetuntur aliquando quæ iisdem verbis priore libro dixerat.

VII. Index Auctorum in Protreptico Jamblichi laudatorum.

Anaxagoræ ſive Hermotimi dictum, νοῦς ἡμῶν ὁ θεός. p. 53. aliud ejus dictum, conditum ſe eſſe ut cœlum & aſtra intueretur, p. 57.
Archytas ἐν τῷ περὶ σοφίας p. 12. ſeq. usque ad 21.
Ex Ariſtotele petitus locus p. 53.
Aurea carmina p. 6. ſeq.
Euripides p. 101.
Heracliti dictum θυμῷ μάχεσθαι χαλεπὸν, ὅ, τί γὰρ ἂν χρήζῃ γίγνεσθαι, ψυχῆς ὠνέεται, *arduum eſt ira repugnare, quæ enim cupit fieri, vel vitæ pretio emit.* Ita reddendus ille locus p. 140.
Hermotimus, vide Anaxagoras.
Homerus p. 96. 112.
Μυθολογῶν τις κομψὸς αἰνὲ ἴσως Σικελικός τις ἢ Ἰταλικός p. 101.
Pindarus p. 85.
Ex Platone p. 22. ad p. 129.

q) Conſer ſi placet ſect. 68. & 188. 225. ſect. 69. & 229. ſect. 71. & 94. ſect. 72. 74. & 89. ſect. 86. & 137. ſect. 101. & 230. ſect. 133. & 177. ſect. 139. 140. & 148. Protreptic. p. 26. edit. Arcerii & p. 44. Protreptic. p. 130. ſeq. & Vita Pythag. p. 103. (ſect. 104.) &c.

Proverb. πολλοὶ μὲν ναρθηκοφόροι p. 77.
Pythagoras p. 57.
Thales p. 85.

VIII. Liber *tertius* Commentariorum Pythagoricorum eſt περὶ κοινῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης *De Mathematica communi diſciplina*, & hactenus ineditus deliteſcit, exceptis fragmentis quæ tum ex hoc tum ex duobus ſuperioribus libris excerpſit & ex verſione ſua latine edidit *Nicolaus Scutellius* ad calcem libri de Myſteriis Ægyptiorum Rom. 1556. 4. Græce MS. extat in variis Bibliothecis, ut Vaticana, Medicea, Cæſarea, Regia Pariſienſi, Bodlejana. Incipit: ἡ μὲν προθεσις τῆς παρούσης ἐπιστατικῆς θεωρίας τὴν κοινὴν βάλλεται τῶν μαθημάτων θεωρίαν ἐνδείξαι &c. Latinæ verſiones antiquæ ex dono Lucæ Holſtenii V. C. ſervantur duæ MStæ in Bibl. Johannea hujus urbis Hamburgenſis. Uni integræ & in XXXV. capita diſtinctæ quæ ex Codice Bibl. Vaticanæ deſcripta eſt, ac ſecundum & quartum librum etiam complectitur hanc cenſuram Holſtenius adſcripſit: *Verſio puerilis, inepta, falſa, qua Jamblichi mentem ne per nebulam quidem perſpexit, cujus auctor Græcæ & Latinæ linguæ æque ac Philoſophiæ & Mathematicarum diſciplinarum imperitus fuit, unde hoc opus merito ad βιβλιοταφεῖα æternas tenebras fuit damnatum.* Altera nihilo melior excerptorum è libro primo & libri ſecundi atque tertii ſed quibusdam Archytæ, Brontini &c. quos Jamblichus laudat locis truncata incipit: *Propoſitio præſentis conſiderationis* &c. Græce & Latine edere hunc librum conſtituerant Thomas Galeus & Samuel Tennulius, Viri Clariſſimi. Ante hos idem facere recepit Holſtenius p. 4. ad Porphyrium qui p. 5. etiam & in Porphyrii Vita cap. 7. uberiores in vitam Pythagoræ à Jamblicho ſcriptam & omnium notas Jamblichi monumentorum editionem juſſit à ſe exſpectare. At nunc ſpes eſt id quod viros hoſce præſtantiſſimos exequi fatum non permiſit, abunde ac brevi penſatum iri erudita clariſſimorum Virorum Kuſteri vel Hemſterhuſii induſtria.

IX. *Liber quartus* ſive *Commentarius in inſtitutiones Arithmeticas Nicomachi Geraſeni*, de quo dixi ſupra cap. XXII. §. 3. Titulus eſt: περὶ τῆς Νικομάχου Ἀριθμητικῆς εἰσαγωγῆς, ἥτις περιέχει τὰ ἁπλῶς μαθηματικῆς διδασκαλικῶς τὰς ἀρχικὰς λόγους, λόγ. τέταρτ.

X. Index

X. Index Scriptorum in commentario Jamblichi ad Nicomachi Arithmet. allegatorum.

Archytas p. 9. 141. 159. 163. Tarentinus p. 168.
Ariſtæus Crotoniates, Pythagoreus, p. 168.
Οἱ Χρυσίππειοι p. 12.
Eratoſthenes p. 163.
Euclides notatur p. 26. 31. 34. 105. Τῷ Τείτῳ τῶν Ἀριθμητικῶν. p. 32.
Eudoxus Pythagoreus, p. 11. 142.
Euphranor Pythagoricus p. 163.
Jamblichus Commentarium in Muſicam εἰσαγωγὴν promittit p. 73. (adde 77.) 172. 176. λόγον περὶ Γεωμετρικῆς p. 141. 176. Iſagogen Sphæricam, ibid. aliud opus de numeris p. 167. Δέκα οὖ τῶν πασῶν ἡμῖν ἀναφανεισῶν &c. *Decem igitur medietatibus ita declaratis non vulgaris hinc latus denarii exſurgit capientis omnium entium rationes, unde à veteribus dictum* πᾶν κὸ ὅλον καὶ ἕρανος, ὡς ἐν Τῷ περὶ αὐτῆς (δεκάδος) λόγῳ πειρασόμεθα δεῖξαι, ὅταν καὶ Τῶν ἄλλων ἀπὸ μονάδος μέχρις αὐτῆς ἀριθμῶν ἑκάστου ἐπανθήματα εὐθὺς ἐξῆς μὴ τήνδε εἰσαγωγὴν δεικνύσομεν. Et p. 176. Καὶ ὅσα οὖ ἄλλα ἐπανθεῖ Τοῖς ἀπὸ μονάδος μέχρι δεκάδος ἀριθμοῖς κὴ τὸν Φυσικὸν λόγον καὶ τὸν ἠθικὸν κὴ ἔτι πρὸς Τὰτους τὸν Θεολογικὸν καλλαξαντες συμφιλολογήσομεν, ἵνα ἀπ' αὐτῶν εὐμαρεστέραν σοι λοιπὸν κὴ ῥᾴστην τῶν ἐξῆς τριῶν εἰσαγωγῶν Μουσικῆς λέγω κὴ Γεωμετρικῆς καὶ Σφαιρικῆς ἡ ἀποδόσις γένηται.
Οἱ περὶ Ἵππασον ἀκουσματικοί. p. 11.
Hippaſus p. 142. 159. 163.
Nicomachus Pythagoreus p. 176. in Ἀριθμητικῇ τέχνῃ omnia ſcripſit κὴ γνώμων ὁ Πυθαγόρου, p. 3.
Philolaus p. 7. 11. 25. 109.
Plato p. 9. 111. 117. 147. 154. 163. a Timæo dialogum cognominem mutuatus, p. 148.
ἐν τῇ Πολιτείᾳ p. 116. ἐν Τιμαίῳ p. 168.
Pythagoras, p. 5. 11. 47. 171.
Pythagorici. p. 14. 20. 47. 48. 87. 103. 105. 115. 124. 148. 155. 168. 170. eorum induſtria & accuratio in Mathematicis diſciplinis pag. 102.

Τιμωνίδης Pythagoricus, p. 163. al. leg. Myonides.
Thales p. 10.
Thymaridas. p. 11. 36. 88. 91. 95.
Timæus Locrus p. 168. ἐν τῷ περὶ Φύσεως κόσμου p. 148.
Timon ὁ τὰς σίλλους ποιήσας. p. 148.

XI. Scripta Jamblichi deperdita.

De Physicis, Ethicis & Divinis quæ in numerorum doctrina observantur, Φυσικὰ, ἠθικὰ καὶ θεολογούμενα Ἀριθμητικῆς. liber *quintus, sextus,* & *septimus* collectionis Pythagoricorum dogmatum. Ex his postremus sive septimus de Theologumenis Arithmeticæ videtur adhuc supereſſe, ut cap. XXII. notavi. Ille ipse nempe qui cum versione & notis infra a me exhibebitur. Librum quintum allegat Syrianus in Metaphysica Aristot. p. 90. librum septimum p. 83. b.

Εἰσαγωγὴ Μουσική sive περὶ Μουσικῆς τῶν κατὰ Πυθαγορείους, liber *octavus, Institutiones Musicæ* ad mentem Pythagoreorum. Vita Pythag. sect. 120. & ad Nicomachi Arithmeticam p. 73. 77. 172. 176.

Εἰσαγωγὴ Γεωμετρική. Liber *nonus, Institutiones Geometricæ*, ad eorundem Pythagoreorum mentem. id. p. 141. 176.

Εἰσαγωγὴ Σφαιρική. Liber *decimus*, *Institutiones Sphericæ* ad mentem Pythagoreorum. id. p. 176.

His decem libris universum opus Jamblichi περὶ Πυθαγορείου αἱρέσεως sive collectionis Pythagoricorum dogmatum, ut Syrianus p. 57. b. in Aristotelis Metaphysica appellat, absolvebatur, facitque Jamblichus horum omnium mentionem in extremo Commentarii ad Nicomachi Arithmeticen. Tituli etiam omnes (excepto postremo) servati sunt in Codice Mediceo, ut cap. XXII. §. 7. jam monui. Commentarios *Simplicii* in tres Jamblichi de Pythagorica secta libros Romæ servari in Bibliotheca Vaticana jam olim scripsit Gesnerus in Bibl. Meminit etiam Petrus Johannes Nunnesius de conficiendo curriculo Philosophico cap. 2. p. 24. Verum nemo fuit hactenus qui in lucem proferret. Opus vero ipsum Jamblichi memoravit etiam S. Hieronymus libro III. in Rufinum p. 469. edit. Joh. Marcianæi: *Cujus enim sunt illa χρυσᾶ ὑποθήκαι? nonne Pythagoræ*

thagoræ, in quibus omnia ejus breviter dogmata continentur, & in qua latissimo opere Philosophus commentatus est Jamblichus, imitatus ex parte Moderatum virum eloquentissimum, & Archippum ac Lysidem Pythagoræ auditores.

Περὶ ἀγαλμάτων sive de divinitate imaginum liber, quem confutavit Joh. Philoponus, teste Photio quem vide Codice CCXV. Porphyrium quoque de hoc argumento scripsisse constat, quem Jamblichus libenter solitus est imitari.

Abydi Vita, de qua Eunapius.

Ad *Aristotelis* varia, ut *in Categorias* Simplic. Dexippus & Boëth.

in I. Analytic. Philoponus p. 8. b. εἰ ἢ ἀκριβέστεροι τῶν ἐξηγητῶν, ὡς ὁ θεῖος Ἰαμβλιχος &c.

Epistolæ ad Agrippam, Anatolium, Aphaleum, Aretem, Dexippum, Dyscolum, Macedonium, Olympium, Sopatrum &c. Fragmenta harum vide apud Stobæum.

Περὶ Θεῶν, è quo opere non pauca mutuatus Julianus Oratione IV.

Περὶ κρίσεως ἀρίστου λόγου. Schol. Hermogenis p. 378.

Ad *Platonis* varia, ut *in Parmenidem*. Syrianus p. 29. b. in Aristotelis Metaphys.

in Timæum, Proclus in Timæum, passim.

in Phædonem, Olympiodorus MS.

Περὶ τῆς Γαλατικῆς Χαλδαϊκῆς Φιλοσοφίας, librum XXVII. allegat Damascius MS. τῶν ἀρχῶν. Vide & Thomam Galeum ad lib. de Mysteriis p. 202. 244. Marinum vita Procli cap. 26. & Ammonium ad lib. de interpretatione p. 59. ubi ὑφηγητὴν oraculorum à Jamblicho suppeditatam laudat.

Μονόβιβλον ὅτι οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων εἰς ἄλογα ἐδόθη ἀπὸ ζώων ἀλόγων εἰς ἀνθρώπους αἱ μετενσωματώσεις γίνονται, ἀλλ' ἀπὸ ζώων εἰς ζῶα, καὶ ἀπὸ ἀνθρώπων εἰς ἀνθρώπους. Nemesius cap. 2. de anima p. 85. Respicit Æneas Gazæus Jamblichum allegans pag. 16. Theophrasti sui.

Περὶ ψυχῆς. Priscianus Lydus ad Theophrastum de sensu p. 276. & Stobæus qui magna ejus fragmenta servavit. Hujus operis pars περὶ ἀποκαταστάσεως a Damascio citatur.

Non omittendum quod *Athanasius* recens scriptor ac Rhetor Byzantinus qui A. 1641. opus suum Græce & Latine Parisiis in 4. editum inscripsit Petro Segvierio Galliæ Cancellario, & Achilli Harlæo Maclovienſium Episcopo, libros duos quibus titulus: Κριτόβουλος ἢ περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς Διάλογοι, *Aristote-*

les progriam de anima immortalitate mentem explicans, teſtatur maximam partem ex Jamblicho ſe collegiſſe. Iisdem ſubjicitur μέθοδος ἡ ἁρπαληθίζεται τὰ λογικά. *Methodus qua ratione pradita inter ſe certant.* Deinde σωφρονικὴ μέθοδος ἡ τυγχάνειν ἀληθῶς αἱρεῖ ὁ μαχόμενος ἢ ἡ τὰ μέσα πρὸς μάχην ἡ νίκην εὑρίσκεται, καθάπερ ἐκ τῶν Φιλοσόφων Ἀδραάστης καὶ Μοδεράτος καὶ Ἀριστοτέλης ὁ θαυμαστὸς καὶ μέγας ἐξηγητὴς Ἰάμβλιχος. *Brevis methodus obtinenda victoria aut parandorum ad pugnam & victoriam mediorum, ut ex Philoſophis Adraſto & Moderato ſecundum Ariſtotelem, admirandus & magnus expoſuit Jamblichus.* Denique τρυφὴ ψυχῆς, ἣν ἐπόησεν ἐκ τῶν τοῦ μεγάλου Ἰαμβλίχου πονημάτων φυσιωθείς. *Delitiæ animæ, ſive hortus* (de anima & virtutibus ac vitiis) *ex magni Jamblichi ſcriptis conſitus.*

XII. Plures Jamblichi.

Præter hunc noſtrum Conſtantini M. temporibus defunctum, alii etiam fuere hoc nomine, antiquiores quidem duo Jamblichus *pater* Sampſiceræni F. Phylarchus Arabum & *filius* qui in regno Emeſenorum patri per Antonium perempto ſucceſſit atque ab Auguſto reſtitutus eſt. Vide Henrici Noris diſſ. 2. de Epochis Syro Macedonum §. 3. p. 93. ſeq. 3) Babylonicorum ſcriptor, Trajani jam ætate clarus, de quo infra libro VI. inter ſcriptores Eroticos. Deinde juniores 4) Jamblichus ad quem Juliani Imp. & Libanii Epiſtolæ, de quo ſupra §. 2. 5.) Diverſus ab hoc, ut videtur, & paulo junior Jamblichus Himerii F. cujus itidem in Libanii Epiſtolis mentio. 6) Jamblichus Medicus CPolitanus, in quem Leontii Epigramma lib. IV. Anthologiæ c. 13. Etiam Jamblichum Procli διδάσκαλον memorat Zonaras T. 3. p. 28. & Cedrenus p. 313. ubi eum cum Libanio per alectryomantiam referunt inquiſiviſſe de ſucceſſore Valentis Imp. Atque de hoc etiam capies quod apud Marinum in vita Procli c. 32. in ſomnio Numen ipſi viſum eſt dicere: Τί δαί, Ἰαμβλίχου ἐκ εἰκήκοας λέγοντος νῦν οἱ δύο, καὶ ὑμνοῦντος Μαχάονά τε καὶ Ποδαλείριον;

A nomine Jamblichi etiam non longe alludit ימלך I. Paral. IV. 34.

CAPUT

CAPUT XXIX.

ANATOLII fragmentum insigne, hactenus ineditum, περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν, una cum apospasmatio ejusdem argumenti sub DEMOCRITI nomine, quod itidem nunc primum vulgatur: ambo versione atque notis illustrata a CL. V. D. JO. RENDTORFIO, Hamburgensi.

ANatolii nomen, quem Jamblichi Magistrum * fuisse ex Eunapio observavi, me monet, ut hoc loco cum venia, ut confido, Lectoris inferam fragmentum quod ad manus mihi est non contemnendum de mirabilibus quibusdam sympathiis & anthipathiis, quas amicitias & odia rerum, sive conjunctionem & repugnantiam naturæ Ciceronis & Plinii verbis dicere possumus. Nactus illud sum beneficio Consultissimi & Amplissimi Viri D. GODFR. CHRISTIANI GOEZII, Senatoris Lipsiensis, & Bibliothecæ Senatoriæ post Magnificum Grævium profecti dignissimi, qui pro singulari sua in me benevolentia & illud & alterum ejusdem argumenti sub *Democriti* nomine, quod itidem infra subjecturus sum, in Italiæ quadam Bibliotheca a se descriptum, liberaliter mecum communicavit. Utrumque exhibeo tibi perspicua illustratum latina versione & notis eruditis præclari Viri D. JOANNIS RENDTORFII, Hamburgensis, audeoque spondere nec injucundam nec pœnitendam fore lectionem brevium horumce monumentorum, quibus nonnulla etiam alibi vix obvia continentur.

ANATO-

* Ab hoc Jamblichi Magistro cui Porphyrius quæstiones Homericas inscripsit, distinguendus est non modo Anatolius Episcopus Laodicenus, sed etiam ille ad quem Libanii Epistolæ, ut de aliis jam Anatoliis dicere omittam, de quibus infra cap. ult.

ΑΝΑΤΟΛΙΟΥ περὶ τῶν καθ' ἀντιπάθειαν καὶ συμπάθειαν.

Ἐπισάμενός σε τὸ φιλομαθὲς, καὶ εἰς πᾶσα φιλότιμον, κρατίστε Σέκστε, ἐπεύδασα συναγαγεῖν, καὶ γράψαι σοι βιβλίον συμπαθειῶν, καὶ ὥσπερ οἱ πρότεροι συγγραψάμενοι πολλὰ ἄπιστα καὶ μηδὲ ὅλως ἀληθείαν ἐχόμενα, ἀλλ' ὀλίγα, καὶ πεῖρα ἡμῖν λεγόμενα, ἵνα ἐκ τούτου ἐπιγνῶς τὴν πολυπειρίαν τὴν ἐμὴν καὶ εὔνοιαν τὴν εἰς σέ. Περισσῶς δέ μοι δοκεῖ, ἀνδρὶ πάσῃ παιδείᾳ κεκοσμημένῳ φιλοσόφους καὶ ποιητὰς καὶ μάρτυρας εἰς μαρτυρίαν παρείλκειν, ὅτι τὰ μάλιστα τῶν θεραπευμάτων ἐπῳδαῖς καὶ φυλάκτοις καὶ φθοραῖς καὶ ἀντιπάθειαν θεραπεύσας. Ἀξιώσομέν σε, ἀφ' ὧν τὰ ζῶα νοσοῦντα ἑαυτὰ θεραπεύουσιν. Κύνες νοσοῦσαι χλωρὰν ἔγχουσιν ἐσθίουσι, καὶ ἐμοῦσι χολήν. Σύες νοσοῦσαι καρκίνους ποταμίους ἐσθίουσιν. Ἔλαφος νοσοῦσα ἐχῖνον ἐσθίει. Λέων νοσῶν πίθηκον ἐσθίει. Γαῖα νοσοῦσα σκύλα κυνὸς ἐσθίει. Λύκος νοσῶν γῆν ἐσθίει. Πάνθηρ νοσῶν αἷμα κυνὸς πίνει. Τίγρος

Anatolii (*a*) fragmentum de iis quæ antipathia & ſympathia (*b*) fiunt.

Sciens tuam diſcendi cupiditatem & ad omnia inflammatum ſtudium, præſtantiſſime Sexte, componere librum de ſympathiis & antipathiis, & ad te ſcribere conatus ſum: non quidem eo modo, quo auctores nos antecedentes inſcribendo uſi ſunt, multa incredibilia & a veritate remota exhibentes, ſed pauca & omnia experimento nobis probata tradam, ut variam meam experientiam & ſtudium erga te meum cognoſcas.

Supervacuum vero mihi videtur, viro omni diſciplina ornato ſcribens, philoſophos & poëtas ut & vates longa ſerie adducere teſtes, (*c*) ſummas morborum curationes carminibus (*d*) amuletis (*e*) & unctionibus (*f*) ratione antipathiæ (*g*) inſtitui.

Incipiamus ergo ab iis quibus ſibi animalia ægrota medentur. (*h*) Canes ægrotantes (*i*) gramen viride (*k*) comedunt & bilem evomunt. Sues morbo laborantes cancros fluviatiles manducant. (*l*)

Cervus æger echinum (*m*) mandit. Leo ægrotans ſimiam (*n*) devorat. Hyæna ægrota exuvias canis (*o*) edit. Lupus æger terra (*p*) veſcitur. Pardus (*b*) hauſtu ſanguinis canini morbo

bo ſuo medetur. Tigris (*r*) ægra excrementum humanum vorat. Camelus (*s*) morbo laborans, folia roboris viridia (*t*) comedit, ac bilem nigram evomit. Simia ægra hauſtu proprix ſuæ urinæ ſibi medetur. Ichneumon (*u*) aſpidum eſu (*x*) auxilium adverſæ valetudinis ſibi affert. Urſus æger formicas (*y*) devorat. Capra (ſilveſtris) ſagitta percuſſa (*z*) paſtu dictamni telum ejicit. Aquila ægrotans teſtudinem (*aa*) mandit. Corvus æger cyperi radices (*bb*) edit. Ardea morbo laborans cancro (*cc*) veſcitur. Cygnus æger ranas (*dd*) devorat. Pardalis ægrotans ſanguinem capræ ſilveſtris (*ee*) potat. Felis (*ff*) ægra muſcas devorat. Tragelaphus (*gg*) ægrotans virides oleæ ramos manducat. Ibis ægra (*hh*) pota aqua ſalſa vomit &c. ut non ægrotet, efficit. Angues viſu obſcurato feniculum (*ii*) edunt - - - - - (*kk*) ægri ſcammoniam ſive tithymalum.

γρ☉ νοσοῦσα ἕλον ἀνθρωπείαν ἐσθίει. καμηλ☉ νοσοῦσα, δρυὸς φύλλα χλωρὰ ἐσθίει, καὶ ἐμεῖ χολὴν μέλαιναν. Πίθηκ☉ νοσῶν τὸ ἴδιον οὖρον πίνει. Ἰχνεύμων νοσῶν ἀσπίδας ἐσθίει. Ἀρκ☉ νοσοῦσα μυρμήδονας ἐσθίει. Αἶξ τοξευθεῖσα, δίκταμνον ἐσθίει καὶ τὸ βέλ☉ ἐκβάλλει. Αἰ☉ νόσῶν, χελώνην ἐσθίει. Κόραξ νοσῶν κυπερίδας ἐσθίει. Ἐρωδιὸς νοσῶν καρκίνον ἐσθίει. Κύκν☉ νοσῶν βαλεάχυς ἐσθίει. Παίρδαλις νοσῶν αἰγὸς αἰγρίας αἷμα πίνει. Αἴλουρ☉ νοσῶν μυίας ἐσθίει. Τραγέλαφ☉ νοσῶν ἐλαίας κλάδους χλωρὰς ἐσθίει. Ἶβις νοσοῦσα, ὕδωρ ἁλικὸν πίνει, καὶ ἐμεῖ, καὶ ὑ νοσεῖ. Ὄφεις ἀμβλυωποῦντες μάραθον ἐσθίουσιν. - - - ες νοσοῦντες σκαμωνίαν ἢ τιθύμαλον. Κορώνη νοσοῦσα ἀνθρωπείαν ἐσθίει κόπρον. Κορυδαλὶς νοσῶν ἄγρωστιν ἐσθίει, καὶ τῇ νοσούσῃ αὐτῆς ἐμαλὼς τὴν ἄγρωστιν ἐσθιούσης. Ἐκτίν☉ ῥάμνον ἐσθίει. Ἀλώπηξ σκίλλας. Φύλλοις ἐσθίουσι τοῖς φωλεοῖς λύκοι. Φάσσαι δάφνης φύλλα τῇ νοσούσῃ τροφῇ, καὶ ἀλεξιφυλάττουσι τοὺς νοσοῦς. Ἱέραξ κίρκ☉ ἀμβλυωπῶν, ἀγρίας θρίδακος τὰ ἄκρα ἐσθίει, καὶ τῷ ὀπῷ αὐτῆς τοὺς

Cornix ægrotans excremento humano veſcitur. Galerita (*ll*) ægrota gramen mandit, & ſimiliter nido ſuo gramen imponit. Milvus (*mm*) rhamnum imponit. Vulpes ſcillæ (*nn*) folia luſtris imponunt, lupi ne noceant. Palumbi lauri (*oo*) folia nido imponunt, & pullos ſuos (a faſcino) cuſtodiunt. Accipiter (*pp*) circus cæcutiens ſummitates ſilveſtris

τὰς ὀφθαλμὰς ἀναστρίβει. γὺψ δὲ μιβλυωπῶν χολὴν ἀνθρώπου ἀναῤῥήξας τὰς ὀφθαλμὰς ἀναξαίνει. Ἀκρίδες νοσοῦσαι ἐλαίας φύλλα ἐσθίουσι. Περιστερὰ νοσοῦσα ἀστερίσκον ἐσθίει καὶ τιθύμαλον κίρκος· ὅ ἐστιν ἱέραξ. Κορώνη δὲ περιστερῶνα ἤτοι ἱερὰν βοτάνην. Τρυγόνες ἶριν τραγαλεῶτιν. Πέλαργος ὀστοῦν χελώνης καὶ πλατάνου φύλλα ἐσθίουσι διὰ τὰς νυκτερίδας. Ἱέρακες ἄγνου ῥιζίδιον ἐσθίουσι. Ἔποπες ἀδίαντον τιθέασι. Στρουθοὶ ἔρπυλλον τιθέασι. κύκνοι μελίσσας. Μυγαλὶς - - - - - - Ἀσκαλαβώτης διὰ τοὺς κολοιούς. Ἔλαφος δρυὸς - - - - Γλαῦκες νυκτερίδος καρδίαν, ἵνα μὴ μύρμηκες τὰ ᾠὰ ἢ τοὺς νεοσσοὺς αὐτῶν ἀφανίζωσι, διὰ τρώγλην δὲ μυρμήκων ἐὰν θῇς, νυκτερίδος καρδίαν, οἱ μύρμηκες οὐ προσελεύσονται ἀλλὰ θανοῦνται. Δράκων δρακόντιον βοτάνην νυκτερίδος - - - - - - - Ἀσκαλαβώτης κέντρον σκορπίου. Σπῖνοι μυρίκην, σφῆκας Φοβέεσθαι. Περιστερὰ περιστερῶνα ὀρθήν. Χελιδόνες ἐλαφρὰ ῥίγχας, καὶ σέλινον, καὶ σίλφιον, ὄφεις φοβέεσθαι. Ἀετὸς λίθον ἔγκυον τὸν αἰετίτην λεγόμενον. Κίχλα μυρσίνην. Ἄρκτος λίθον μέλανα ἔγκε-

lactucæ (qq) edit, & succo ipsius oculos affricat. Vultur obscurata oculorum acie bilem humanam dirumpit, & ea oculos confricando inungit. Locustæ ægræ oleæ folia (rr) mandunt. Columba ægra asteriscum (ss) & tithymalum circus. Cornix verbenacam supinam, (tt) quam & hieram botanen (sacram herbam) vocant. Turtures iridem astragalitem. (uu) Ciconiæ os testudinis & platani folia (xx) imponunt ob vespertiliones. Accipitres viticem. Upupæ adiantum, (yy) passeres serpillum imponunt.

Cygni apes; (zz) Mus araneus - - - - propter graculos. Cervus quercina folia Noctua (aaa) cor vespertilionis ne formicæ ova aut pullos eorum extinguant: si enim formicarum cavernæ cor vespertilionis apposueris, formicæ non accedent, sed morientur. Draco herbam dracontium. (bbb) Stellio aculeum scorpii. (ccc) Spini (ddd) myricen (tamariscum) vespas formidantes. Columbæ verbenacam rectam. Hirundines corvi pilos (eee) & apium ut & silphium, (fff) anguium metu. Aquila lapidem pregnantem qui aëtites (ggg) dicitur: Turdus myrtum. (hhh)

Ursa lapidem nigrum inustum, ut excitet amorem; si ve-

10

ro eum non invenerit, intentis oculis ursum aspiciens, benevole acquiescit. Hirundinem si excœcaveris, chelidonia (*iii*) herba oculos ejus affricando, eos naturalem in statum reduces. Cor vespertilionis si formicarum lustro apposueris, efficies ut neque ingredi neque egredi queant. Tradunt autem formicas sabbato cessare & feriari. (*kkk*) Gallinæ domesticæ sese lustrant, (*lll*) si cooperiantur * amoris ergo, in sublime jaciunt. Halcyones quando fetificant, placidum est mare septem diebus. Adamas sanguine hirci solvitur. Cranium felis si oleo rosato inunxeris, ipsam interficies. Solvitur autem, si rutæ succum affuderis. Si crescente luna sedum è terra erueris, & cum stanno in locum absconderis, non potest in eo accendi ignis. Salamandrum ignis non comburet. (*mmm*) Leo foliis ilicis insistens, obstupescit. Leonis adipi neque mures neque muscæ appropinquant. Si leonis adipe vas aliquod inunxeris, neque bos neque equus in illud salit. Leo gallum timet præsertim album. Gallinacei (*nnn*) pinguedine si homo se inunxerit, avertet a se impetum leonis jam conceptum. Pelecanus (*ooo*) abhorret cadaver, rotam vertentem, & ignem lucentem. Canis

ἐγκεκαυμένον ἀφὶ τὴν εὐδοκίαν, ἐὰ ἢ μὴ ἐνεῃ, ἀρκῶν ἐναλεῖξασα εὐδοκεῖ. Χελιδόνα ἐὰν πηρώσῃς, χελιδόνιον βοτάνην τὰς ὀφθαλμὰς αὐτῆς ἀνατρίβουσα, καθίσησιν αὐτὰς πάλιν εἰς τὸ ἓ φύσιν. Καρδίαν νυκτερίδος ἐὰν φωλεῷ μυρμήκων ἀναθῇς, ἅτε εἰσίασιν, ἅτε ἐξίασι. Φασὶ ἢ αὐτὰς τὸ σάββατον ἡσυχάζειν καὶ χολὴν ἄγειν. Ὄρνεις καλοικίδια καθαίρουσιν ἑαυτὰς ἐὰν καλυφθῇ εἰς τὸ εὐδοκῆσαι ἐπάνωθεν αὐτῷ βάλλουσι. Ἀλκυόνων ὅσων γαλήνη ἐπὶ ἡμέρας ἑπτὰ γίνεται ἐν τῇ θαλάσσῃ. Ἀδάμαντα λύει αἷμα τράγου θερμόν. Αἰλούρου τὸ κρέανον ἐὰν ῥοδίνῳ χρίσῃς, ἑαυτὸν ἀναχρήσεται, λύσις ἢ αὐτῷ ἐὰν πηγάνου χυλὸν ἐπιβρέξῃς. Λεύσσων ἐὰν ἐν αὐξηθείσῃ σελήνῃ ἄρης ἐκ τῆς γῆς, καὶ μὴ μολίβδῳ κρύψῃς εἰς ἑστίαν, πῦρ εἰς αὐτὴν ἐκ ἀναφθήσεται. Σαλαμάνδραν πῦρ οὐ καίει. Λέων ἐπιβὰς πρίνου φύλλοις λευκοῖς, ναρκᾷ. Λέοντος στέαρ ἅτε μυῶν ἅτε μύιαν προσίασι. Λεοντείῳ στέαρ εἴ τι ἂν σκεύους προσχρίσῃς, ἀφ' ἵππου ἅτε βοὸς ἐν αὐτῷ πηδᾷ. Λέων ἀλέκτορα φεύγεται μάλιστα λευκόν. Στέαρ ἀλεκτρυόνος ἐὰν χρίσεται ἄνθρωπος, ἀποτρέψει τὴν ὁρμὴν ἧς λέοντος ἢν ἔχει πρὸς αὐτόν. Πελεκᾶνος νεκρὸν ἀποτρέφεται, καὶ τροχὸν στρεφόμενον καὶ πῦρ

καιόμενον. Κύων νεφρὸν * ἀλώπεκος ξηρὸν ὀσφραινόμενος, κυλίεται ὡς ὀρχούμενος, καὶ ἐκτρεφόμενος. ὁ δὲ λακωνικὸς οὐ πάσχει τοῦτο. Κύων μαίνεται καὶ ἀποθνήσκει ὑαίνης στέατι χριθεὶς, λύσις δὲ, εἰ ἀσφοδέλου χυλὸν χρίσης. Κύων κοιμᾶται εἰ ἀμυγδαλῆ πικρᾷ μετ' ἐλαίου καταλείχῃ ἢ καὶ ἀλείφῃ. Κροκοδείλους γῆς ἐν Αἰγύπτῳ ἀνάγουσιν ἀσφοδέλου ῥίζαι. Καρκίνῳ πολύπους ἐὰν πλεκτάνην εἰς τὰς χηλὰς ἐπιθῇ, εὐθέως αὐτὰς ἀποβάλλει. Ἵκτιν δὲ προσέρχεται ὅπου φύλλα ῥόδου ἐπιθῇς. Ἵππος ναρκᾷ ἐπιβὰς ἴχνη λύκου πρόσφατα. Ἵππος ἔχοντι ἀνθρώπῳ ἱππομανὲς ἀκολουθήσει ὡς μαινόμενος. Ἐλέφαντος στέαρ ἐὰν ἀλείψῃ, ἄδεῖ σοι τῶν θηρίων προσελεύσεται, ἀλέξιφαυσον γάρ ἐστιν. Κάστορες διηκονημένοι ὑπὸ ἀφθόρου γυναικὸς, τὰς ἰδίας διδύμους ἀποτέμνουσι. Χελιδόνων νεοσσοὺς τοὺς ὑπὸ κεφαλῆς λίθους καθαπίονται ἔτηξαν (leg. ἔμησαν) ἐν χερσὶν ἀνθρώπων ἑαυτοὺς ἰδόντες. Μάγνης λίθος ἕλκει σίδηρον. Λύκος ἀκινητεῖ, σκύλλης αὐτῷ προσελθούσης. Στρύχνον βοτάνην ὑαινα οὐκ αἴρει. Λύκου δέρμα πρόβατον οὐχ ὑπερβαίνει. πτερὰ ἰοβόλων, πάντες ὄφεις δεδοίκασι. Λέων δὲ γεύσεται ἑτέρου προλαβόντος εἰς

nis vulpis renem aridum odore percipiens, volutatur quasi saltans & invertit se, Laconicus (*ppp*) autem id malum non patitur. Canis insanit & moritur, adipe hyænæ inunctus: Solvitur vero id impedimentum, si succo asphodeli eum inunxeris. Canis moritur si amygdala amara cum oleo lamberit, vel eo inunctus fuerit. Asphodeli radices crocodilos in Ægypto educunt. Cancri forcipibus (*qqq*) si polypi cirros (*rrr*) imposueris, statim eos abjiciet. Milvus non accedet ubi folia rosæ apposueris. Equus torpet si vestigia lupi recentia supergreditur. Equus hominem hippomanes habentem sequitur ut rabie percitus. Elephanti adipe (*sss*) si te inunxeris, a ferarum ** incursu tutus eris; nam est remedium non fallax. Castores, si eos femina non corrupta persequitur, testes sibi abscindunt. Hirundinum pulli (*ttt*) lapides capitis deglutientes, eos evomunt, in manibus hominum quando vident se esse. Magnes lapis trahit ferrum. Lupus immobilis fit, scilla dum ipsi appropinquat. Solanum herbam hyæna non tollit, pellem lupi ovis non transgreditur. Ibis (*vvv*) pennas serpentes omnes timent. Leo non gustat cibum quem aliud animal prægustave-

* Forte νεκρὸν, pellem.

** *Venenatarum* Lieb. Cuperus T. 3. thesauri Antiquitat. Sallengriani p. 169.

ſtaverit. Scarabæi moriuntur unguento perfuſi. (xxx) Gallinaceus non incedit ſimo aquilæ nutritus. Galli aculeos ſi cera circum liniveris. morietur. Locuſtæ congregantur ſimul ſi garum (yyy) circa veſperam offuderis.

εἰς βερῶσιν. Καὶ θαρσοῖ θηρίσκευσι μύρῳ χριθέντες. Ἀλέκτωρ δ' βαδίσει αὐτῷ κόπρον ψωμισθείς. Ἀλέκτορος τὰ κάλλεα ἐὰν κηρῷ περιπάσῃς, τεθνήξεται. Ἀκρίδες συνέρχονται ὁμοῦ ὅταν ἀν γάρον ἀφ' ἑσπέρας ῥάνῃς.

NOTÆ
D. JO. RENDTORFII.

(a) *Pro* Νεπωαλίῳ, *nomine nihili, quod in apographo deprehendi (nam Codicem ipſum MS. è quo hoc fragmentum deſcriptum eſt, inſpicere nobis non licuit) reſtitui* Ἀνατολίῳ *exigua litterarum differentia:* Anatolium *intelligo illum; qui de re ruſtica & phyſica ſcripſerit, cujusque in Geoponicis ſæpe fit mentio. Vide V. 10. p. 115. (edit. Cantabr. 1704.) X. 8. pag. 248. XI. 20. p. 315. XII. 7. p. 328. XIII. 17. p. 373. XIV. 21. p. 392. & XVIII. 17. p. 458. nam quæ ex illo afferuntur, congruunt cum noſtri auctoris, propria ſua experimenta jactantis, paradoxis & portentoſis remediis. Hunc malim eſſe auctorem hujus fragmenti, quam* Apuleium, *quem hic latere poſſet facile alicui in mentem venire, & quidem non incommode: nam minore etiam mutatione ex* Νεπωαλίῳ *fit* Ἀπυληΐῳ, *illum nempe, quem Palladius laudat, & cujus fragmenta Geoponicorum auctor citat. Vide XII. 8. p. 328. XIII. 5. p. 360. ſive ille ſit Apulejus philoſophus Platonicus ex Madaura Africæ civitate oriundus, cujus libri philoſophici adhuc extant, vulgoque ſunt noti: ipſum enim & Phyſicæ quæſtiones tractaſſe & medicinalia ſcripſiſſe, ex Veterum Grammaticorum, qui titulos & fragmenta exhibent, teſtimoniis liquet. Nam horum ut & aliorum librorum, qui jamdiu perierunt, nobis hominum vel negligentia vel improbitas nihil ſere præter nomen reliquit. Sive alter fuerit Apulejus Celſus, Centuripinus, medicus inſignis, qui ſub Auguſto vel Tiberio Cæſare vixiſſe fertur. Sive alius ab his diverſus, non perinde, ac duo illi celebres, notus.*

(b) *Hæc*

(*b*) *Hæc verba*, antipathia & ſympathia, *in verſione retinere malui, utpote omnibus nota, quam verbis Latinis obſcuioribus interpretari.* Conſenſionem & diſſenſionem, concordiam naturæ & repugnantiam, *Latine vertere licet. Antipathiam Solinus C. 52. p. 59.* naturæ occultam diſſenſionem *vocat. Plinius* repugnantiam, *Sympathiam vero* concordiam. *N. H. XXI. 13. p. 174.* (*edit. Pariſ. cum Not. Harduini*) *XXII. 23. p. 212.* nulla ſatis cuſtodita in mixturis concordia naturæ ac repugnantia, *XXIX. 4.* illa concordia rerum aut repugnantia medicinæ gignuntur. *XXII. 2. p. 840.* quod ad repugnantiam rerum attinet quam Græci antipathiam vocant, nihil eſt usquam venenatius, quam in mari paſtinaca, utpote cum radio ejus arbores necari dixerimus. Hanc tamen perſequitur galeos. *Antipathiam retinet XX. 4. p. 14. Sympathiam his explicat verbis XX. in init. T. IV. p. 3.* Pax ſimul in his aut bellum naturæ dicetur, odia, amicitiæque rerum ſurdarum ac ſenſu carentium: &, quo magis miremur, omnia ea hominum cauſa, quod Græci ſympathiam appellavere: quibus cuncta conſtant, ignes aquis reſtinguentibus, aquas ſole devorante, luna pariente, altero alterius injuria deficiente ſidere. *Ubi Pintianus, quaſi mutilus eſſet hic locus, antipathiam addi oportere exiſtimavit: ſed ſine ulla neceſſitate, ut recte oſtendit Harduinus in Not.*

(*c*) *Antiquorum teſtimonia ad præterita confirmanda valent, ut & ad futura. Hinc & nobiles poëtæ ut & alii ſcriptores illuſtres, qui manifeſto aliquid dixerint, ad confirmationem rei de qua agitur, ſæpe adducuntur, & non male, ut teſtatur Ariſtoteles Rhetoric. L. 15. (al. 32.) T. II. p. 308.* λέγω δ', παλαιοὺς μὲν τοὺς τε ποιητὰς, καὶ ὅσοι ἄλλως γνωρίμων εἰσὶ κρίσεις φαυλοι. *Qui & varia addit exempla: Athenienſes, qui in controverſia de Salamine Homerum teſtem adhibuerunt. Tenedios, qui Periandrum adverſus Sigeenſes: ut & Cleophontem adverſus Critiam, qui uſus eſt elegiacis verſibus Solonis. Poëtarum ſententias habere & habuiſſe interdum quaſi teſtimonii auctoritatem, & multos populos Homeri teſtimonio flectiſſe, cum de finibus ambigeretur, breviter & pulchre probat vir Græce & Latine doctiſſimus Anton. Muretus, in Not. ad L. c. Ariſt. p. 206. Valent ergo & valebunt antiquorum ſcriptorum illuſtrium teſtimonia, ſed cum ratione & judicio adhibenda. Nam ut olim poëtarum & aliorum auctorum teſtimoniis perverſe uſi ſunt multi, aut nefaria lectione pervertendo, aut malitioſa interpretatione corrumpendo; ſic & noſtra ætate non*

non desunt veterum testimoniorum auctoritate maligne qui utuntur & turpiter abutuntur plurimi. Extra oleas vagantur, qui quod per se clarum est, argumentis docere & testibus confirmare studem, quique res omnibus notas longis veterum testimoniis probare malint, quam breviter & cursim attingere. His dum in rebus apertissimis nimium longi sunt, tedium operose adducunt, & fastidium lectoribus sine fructu laboris pariunt. His non absimiles sunt, qui sine ullo discrimine veros & castos, suppositicios & ineptos auctores habent; ex quibus sine judicio & modo verba infarciunt, & bona malis accumulant. Qui vitia interpretum tanquam auctorum verba producunt, & ut testimonia priscorum adducunt; quod sane est putidum. Non veteres testes exhibet, qui suppositia eis, vel ex ignorantia vel improbitate ut genuina admittit: ut & qui vitiosas interpretationes ipsis antiquis scriptoribus attribuit, lectorem non erudit, sed falsa pro veris obtrudit. Omnem autem impudentiam superat, veterum auctorum verba quidem producere, sed ex partium studio & animi perversitate, invitis auctoribus in suam sententiam cogere; & quæ sibi contraria, manifesto crimine propitia facere, & in suam voluntatem trahere. Quod vitium quamvis admodum frequens, est omnino turpissimum, & ab omni probitate ac honestate longissime remotum. Hoc veteribus tribuere, quod illis vel animo conceptum vel ore pronunciatum unquam fuisse, nunquam ostendi potest; est venerandam antiquitatem injuriose tractare, lectores lapides & stipites existimare, ipsorum stupiditate velle abuti, & impudentissime eis imponere. Ab his & similibus vitiis alieni sunt viri solide docti, probi & omnigena disciplina eruditi, qui ita in veterum monumentis evolvendis studia instituunt, ut ex iis colligant quæ mentem amœnitate pascant, & optimis monitis ad virtutem & prudentiam instruant. Horum studium est, antiquorum scripta Græca & Latina diligenter evolvere, accurate suo momento ponderare, genuina a suppositiciis discernere, difficultatem & corruptionem, quæ sæpe in iis occurrit, tollere, non inferre; nunquam invitis auctoribus verba eorum adducere, sed emendata & illustrata publicæ luci exponere; & sic de genere humano bene mereri: non testimonia accumulare, sed selecta & ad rem facientia excarpere, sine omni depravatione, ex ipsorum auctorum mente, non pessimo partium studio, illustrationis non ostentationis gratia.

(d) *Carminibus vel incantatione angues rumpi, morsus vipere sanari, morbos curari, vulnera conglutinari, existimabant veteres: qui & securitatem itinerum & morborum amolitionem carmine repetito aucupari sunt soliti.*

Plinius

Plinius N. H. XXVIII. 2. T. 4. p. 561. prolixe de incantamentis carminum agens, inter alia de vi carminum & hæc profert: Dixit Homerus, profluvium sanguinis vulnerato femine Ulyssem inhibuisse carmine: (*Homerus Od. Γ'v. 457. filios Autolyci Ulyssis humerum sanasse & sanguinem inhibuisse affirmat:* ἐπαοιδῇ δὲ αἷμα μελαινὸν ἔεργεθον. Carmine vero sanguinem nigrum inhibuerunt. *Plin. de carmine ab ipso Ulysse pronunciato id intellexit: an ex varia & diversa lectione, an vero minus accurata consideratione id provenerit, incertum.*) Theophrastus Ischiadicos sanari. Cato prodidit luxatis membris carmen auxiliari, M. Varro podagris. Cæsarem dictatorem post unum ancipitem vehiculi casum, ferunt semper, ut primum consedisset, id quod plerosque nunc facere scimus, carmine ter repetito securitatem itinerum aucupari solitum. *In fine hujus capitis addit hæc verba observatione non indigna:* Carmina quædam exstant contra grandines, contraque morborum genera, contraque ambusta, quædam etiam experta: sed prodendo obstat ingens verecundia, in tanta animorum varietate. Quapropter de his, ut libitum cuique fuerit, opinetur. *Et L. XVII. C. 28. p. 422.* verba carmininis, *inquit*, inserere, non equidem ausim, quanquam a Catone prodita. *Elianus Animal. I. 54. prater πόματα καὶ χρίσματα, remedia quæ potione assumuntur vel illitu adhibentur contra viperæ & serpentium morsus, prædicat & incantationes,* καὶ ἐπῳδαὶ ἤ ἐπᾴδουσί τινων ἐσχηματισμέναι τυν', quæ etiam impactum nonnullis venenum mitigaverunt. *De his pluribus egit vir multæ & diffusæ lectionis Sam. Bochartus, Hieroz. III. 6. Part. II. Josephi opinio de Saulis furore incantatione mitigato meretur hic addi. Nempe vult ipse, cacodæmones Saulem variis affectibus vexasse, cumque medicorum operam frustra implorasset, tandem ad incantationem, cujus vim in hymnis & carminibus existimabatur inesse, confugisse, ea adhibita levamen invenisse. Davidis enim hymnis & citharæ dæmones ad tempus fuisse pulsos, morbum, angustia cessante, mitigatum, & Sauli levamen procuratum. Sive id Josephus ex propria sententia, sive ex opinione sui ævi dixerit, non constat. Verba quæ leguntur Antiquit. VI. 4. hic adscribere placet:* Τὸν Σαοῦλον ἡ τοιαύτη πάθη δεινὰ καὶ δαιμόνια πυγμὰς αὐτῷ καὶ τραγῳδίας ἐπιφέρουσα, οἷς τοὺς ἰατροὺς ἄλλην μὲν αὐτῷ θεραπείαν μὴ ἐπινοεῖν, εἰ δέ τις ἐστὶν ἐξάδειν δυνάμενος, καὶ ψάλλειν ἐπὶ κιθάρᾳ, ζητεῖν ἐκέλευσαν ζητήσαντες ὁπόταν αὐτῷ προσῇ τὰ δαιμόνια καὶ ἅρμοστοι, ποιεῖν ὑπὲρ κεφαλῆς ἐσάλλα

ψάλλειν,

ψάλλειν, καὶ τὰς ὕμνους ἐπιλέγειν. Et paulo post: ἐξήδεσε δὲ ὑπ' αὐτῆς καὶ πρὸς τὴν ἀπὸ τῶν δαιμόνων παραχὴν ὁπότε αὐτῇ ταῦτα προσέλθοι, μόνος ἰατρὸς ἦν, λέγων τε τοὺς ὕμνους, καὶ ψάλλων ἐν τῇ κιννύρᾳ καὶ ποιῶν ἑαυτῇ γίνεσθαι τὸν ὕπνον.

(e) Περίαπτα, *qua & φυλάγματα & Φυλακτήρια; dicuntur quæcunque ut arceantur morbi, pericula & omnes noxæ, alicui corporis parti, præsertim collo alligantur, unde cum Budæo* amuleta *interpretatus sum, qua voce utitur Plin. N. H. XXIX. 4. p. 692. de vespertilione*, si ter circumlatus domui vivus per fenestram inverso capite infigatur, amuletum esse, & *XXVIII. 4. p. 569.* inter amuleta esse. "Græca nomina habes *apud Dioscor. V. 159. p. 388. de lapide selenite*: καὶ αὐτὴ Φυλακτηρίου ἕνεκα φυλάγματι αὐτῶν αἱ γυναῖκες χρῶνται. Eum etiam mulieres sibi pro amuleto alligant. & *cap. 160. de jaspide*: λέγουσιν ὅτι πάντες εἶναι Φυλακτήρια περίαπτα καὶ αἰκυτόκια, μηρῷ περιαπτόμενα. Omnes pro amuletis gestari, ac femoribus adalligatæ, partum accelerare traduntur. *Alii* ligaturas *reddunt*, κατάδέσεις *Plato usurpat eo sensu XI. de Legib. &* καταδεσμοὺς *Artemidor. I. 79. ut observat elegantissimus veterum interpres Henr. Valesius, in Harpocrat. Lex. p. 43. quo nomine Orpheum denotasse fascinum, maligni & invidi oculi defixionem, observat Janus Vlitius Comment. ad Grat. Cyneg. p. 266. nempe* ligaturæ κατάδέσεις, *præter amuleta, ritus magicos & superstitiosos, sacra & auxilia magica denotant, uti* obligamentum magicum *pro nefario & magico ritu dixit Orosius IV. 13. Superstitionem ethnicorum in amuletis superstitiosis adhibendis, imitati sunt & nonnulli Christiani, quos SS. Patres sermonibus suis corrigere, & in Conciliis canonibus coërcere conati sunt. Concilium Laodic. Can. 36. Tom. I. Cod. Canonum a Beveregio edit. p. 469. a sacerdotio arcet* incantatores, ut & eos qui phylacteria, animarum ipsarum vincula quæ sunt, faciunt; *eos autem qui talia amuleta ferunt, ejici ex ecclesia jubet.* Ὅτι δὲ δεῖ ἰατρικὸν, ἢ κληρικὸν μάγον ἢ ἐπαοιδὸν, εἶναι, ἢ μαθηματικὸν, ἢ ἀστρολόγον, ἢ ποιεῖν τὰ λεγόμενα Φυλακτήρια, ἃ τινά ἐστι δεσμωτήρια τῶν ψυχῶν αὐτῶν. τὰς δὲ Φορβείας, ῥίπτεσθαι ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἐκελεύσαμεν. *Quæ Alexius Aristenus, sive quisquis epitomes illius auctor, p. 471. contractius his verbis exhibet*: ὅτι ἴσαμεν μάγον, ἢ ἐπαοιδὸν, ἢ μαθηματικὸν, ἢ ἀστρόλογον, ἢ περιάπτης, ὁ ἰατρείαν ἐπαγγελλόμενον. *S. Augustin. Tract. VII. in Joann. Tom. III. part. II. edit. Benedict. p. 251.* Usque adeo, fratres mei, ut illi ipsi qui seducunt per ligaturas, per præcantationes, per machina-

menta inimici, misceant præcantationibus suis nomen Christi. *Et L. II. de doctr. Christiana, C. 20. T. 3. P. I. p. 24.* ad hoc genus (*superstitiosum*) pertinent omnes etiam ligaturæ, atque remedia, quæ medicorum quoque disciplina condemnat, sive in præcantationibus, sive in quibusdam rebus suspendendis, atque illigandis, vel etiam aptandis. (*ut egregie restituerunt Monachi Benedictini, pro saltandis, quod editiones male exhibent*) quodammodo, non ad temperationem corporum, sed ad quasdam significationes aut occultas, aut etiam manifestas. *Remedia sacrilega appellat Lib. de catechizandis rudibus, C. 25. Tom. VI. p. 213.* Multos, *inquit*, visurus es ebriosos, avaros, fraudatores, aleatores, adulteros, fornicatores, remedia sacrilega sibi alligantes. Non enim nescis multos qui appellantur Christiani, hæc omnia mala operari, quæ breviter commemoravi. *Cum his sacrilegis & superstitiosis ligaturis non confundenda sunt remedia naturalia, quæ amuleta dicuntur, quæ corpori alligata curant, qualia in medicorum libris leguntur & commendantur quam plura. Vide Miscellanea Curiosa Medico-Physica Academ. naturæ curiosorum, ann. 1671. p. 101. Observ. 53. ubi habetur amuletum contra hæmorrhagias tam narium quam uteri, & Observ. 195. p. 296. extat aliud mira virtutis quod prædicatur in hæmorrhoidum dolore. Dioscor. IV. 132. de hippoglosso:* Δοκεῖ δὲ ἡ κόμη αὐτοῦ ἀμμα εἶναι χρήσιμον κεφαλαλγοῦσι. Coma capud dolentibus amuletum utile creditur. *Talia remedia sine superstitione adhiberi posse, nullum est dubium, vimque suam exercere exterius adhibita, eodem modo ac si intus essent assumpta, certum est. Purgantia pedibus vel manibus illita, alvum solvere, quis nescit? Viola capiti imposita, proprium urinæ odorem conferunt, ut Sim. Sethi de alimentorum facultatibus, Lib. I. p. 4. Ita de violis, p. 42. perhibet.* Τῇ δὲ κεφαλῇ χλωρὸν ἐπιπλασσόμενον, μεθυσκόντι τῷ ὄχῳ ἀφαιρεῖται τὴν οἰκείαν ὀσμήν. *Qua ratione id fiat, inquirit Martin. Bogdanus in Not. ad Sethi syntagma pag. 157. Neque mos ille gestandi Evangelia vituperandus, nisi ab iis qui omnia, etiam recte facta, quæ non ipsi faciunt, vituperant & superstitiosos ex ingenio suo incomposito pios temere judicant. Non est vituperatione dignum gestare Evangelia, dummodo in describendo & gestando absit superstitio, ac unice in summo Numine, a quo omnia bona & ad quem omnia dirigenda, fiducia sit posita. Meminit S. Chrysostomus moris sui temporis ut pueri & mulieres evangelia collo suspenderent, magnam in sui tutelam. Homil. 72. in Matth. T. 2. Oper. edit.*

edit. Eton. p. 453. Φυλακτήρια ἐκάλουν, ὡς πολλαὶ νῦν τῶν γυναικῶν εὐαγγέλια τῶν τραχήλων ἐξαρτῶσαι ἔχουσι. Phylacteria vocabant, sicuti multæ mulieres modo faciunt, quæ evangelia de collo suspendunt. *& Homil. 19. ad populum Antiochenum:* οὐχ ὁρᾶς, πῶς αἱ γυναῖκες κὰ τὰ μικρὰ παιδία ἀντὶ Φυλακῆς μεγάλης Εὐαγγέλια ἐξαρτῶσι τῶν τραχήλων, καὶ πανταχοῦ περιφέρουσιν, ὅπου ποτ' ἂν ἀπίωσιν, τὰ εὐαγγελιστὰ τῶν Εὐαγγελίων καὶ τὰς νόμους ἐγγεγραμμένον σωτηρίου Δόγματος. *Neque id damnat Chrysost. sed quod perfectius & rectius imo summe necessarium est, commendat; inscribere nempe mentibus Evangelii leges & præcepta. Non enim in pronunciando sacra verba, aut gestando Evangelia, sed faciendo voluntatem Dei vera sanctitas, juxta Novi Fœderis effata, (Matth. VII. 21. Jacob. Epist. I. 22, 25.) est constituenda.*

(f) *Non tantum palæstritæ certaturos ungebat aliptæ, sed & ægrotos unguentis ungebant & curabant medici, qui & inde* iatraliptæ *sunt dicti. Prodicum Selymbriæ natum iatralipticen instituisse, tradit Plin. N. H. XXIX. 1. iatraliptæ sui meminit Plin. Jun. X. Epist. 22. & Ep. 4. se gravissima valetudine vexatum iatralipten assumsisse scribit. Fuit ergo aliptice ut in Gymnastica sic & medica arte, cujus olim pars habebantur, usu frequentissima: hinc & iatraliptice, quasi medicina unguentaria appellata. Veteres non solum ad firmam corporis constitutionem, viresque acquirendas aliptas adhibebant, sed & ut sanitatem deperditam redderent, vires recuperarent. Et quidem recte & facile hoc modo morborum curationes instituebant: quandoquidem sæpe atroces dolores una & altera unctione tolli, morbisque gravissimis ægros levari, certum est. Sed duo, ut iatraliptice sit salutifera, veniunt observanda.* (1) *Quod Plin. N. H. XXIIX. 4. p. 575. de fricatione recte dixerit,* fricari cum ratione, *hic locum habet,* ungi cum ratione. *Non enim quovis in dolore aut morbo, neque omni tempore corpora sunt ungenda, sed cum ratione & judicio, quando & quomodo fieri debeat, unctio est instituenda.* (2) *Ut ipsa unguenta ad medendum sint apposita. Varie enim peccatur compositione unguentorum, (quo nomine & aquas, ut vulgo in officinis vocant, compositas, balsamos, essentias & tincturas comprehendo) circumferuntur, varia noxia non salutaria remedia: quæ si quisquam absque ratione adhibet, vulnera exacerbabit, dolores & morborum vires augebit, ac facili negotio perniciem hominibus afferet, ut tristis experientia sæpe nos edocet. Si quis eleganti ingenio ac polito judicio præditus, Græce & Latine præclare doctus, & physica scientia apprime peritus, ut & in veterum monumen-*

tit bene versatus; quicquid de hac re in priscorum libris occurrit, cum recentiorum unguentis & experimentis conferret, errores in unguentorum compositione corrigeret, noxia ac innoxia discerneret, unguenta selectaratione & experientia probata publico bono exponeret, regulasque agrotos rite ungendi, & unctione morbos ac dolores tollendi traderet; hic non tantum de Republ. Litteraria, sed & de hominum genere bene mereri existimandus esset. Sed opus est magno labore, exacta diligentia & impigra experientia, ut systema prodeat scientia ac eruditione accuratum & utilitate probatum.

(g) *Videtur deesse*, sympathia, *subintelligi omnino debet, si non exciderit. Plin. XXIX. 4.* Illa concordia rerum, aut repugnantia medicinæ gignuntur: velut cimicum animalis fœdissimi & dictu quoque fastidiendi natura, contra serpentium morsus & præcipue aspidum valere dicitur.

(h) *Animalia nosse quæ sint salutaria ipsis, ac in morbis sibi mederi certum est. Unde* Φάρμακον αὐτοδίδακτον *Oppianus vocat remedium quod cervus adhibet in sui medelam,* Κυνηγ. *II. v.* 287. & *v.* 284. αὐτὰρ ὁ γνώσκων θεόθεν τόπερ ἔλλαχε δῶρον, at ipse sciens, quod divinitus adeptus est, donum. *De omnibus animalibus præter hominem Plin. id pronunciavit, pudendumque exclamat, L. XXVII. p.* 504. *imo varia remedia ab animalibus reperta usui futura & homini, recenset, VIII.* 27. *p.* 179. *T.* 2. *Vide & Ciceron. N. D. II.* 50. Norunt & bestiæ remedia sua, *inquit S. Ambros. Hexaem. VI.* 4. *p.* 123. *T.* 1. *præstantiss. edit. Benedict. & pulchre addit*: Ergo feræ norunt expetere ea quæ sibi prosint, tu ignoras o homo remedia tua? *ignorant homines vitia, quæ sola mala & ut improba Siren vitanda, fugere, virtutem voluntate atque proposito colere, eamque ut Lactantii verbis Instit.* I. 20. *utar, comprehendere animo & tenere. Et Cod. Hex. cap. p.* 120. Feræ solo, *inquit*, norunt odore noxia & profutura discernere: nullo prævio, nullo prægustatore carpitur herba, nec lædit. Melior enim magistra veritatis natura est. *Plutarch. Quæst. Nat. q.* 26. *T.* 3. *edit. Steph. p.* 1693. *qua ratione id fiat, ut animalia suis morbis remedia quærant, tractat. Crasin sequi appetitum putat, ac animalia non letaliter ægra tali modo affici, ut appetitu ferantur ad ea quæ ipsis sint salutaria, existimat. Græca ita se habent*: Διὰ τοῦτο ταῖς κράσεσι ταῖς ὀρέξεις, ταῖς δὲ κράσεσι τοῖς πάθεσιν ἕκαστον πιφυκὸς ἔχει ἐπιτηδείων καὶ τῶν θηρίων τὰ μὴ παντελῶς ὀλεθρίοις μηδὲ ἀναισθήτοις παθήμασι συνισταμένοις, ταύτην τὴν διάθεσιν καὶ κρᾶσιν ἔχειν, ὑφ' ἧς ἐπὶ

ἐπὶ τὰ σώζοντα φέρεται καὶ ἀγνοεῖ καὶ ἐκλέξεως ἕνεκεν ἑκάστου αὐτῶν. Varia hic essent notanda, veraque a falsis discernenda, quod breviter & in transcursu fieri non potest. Ex consideratione animalium, ut & aliarum rerum naturalium, qua ratione animum debemus excolere, vitia fugere, virtutem exercere, Deum qui omnia sapienter fecit & suo quidque ordine disposuit, pie venerari & colere, pulchre docet S. Chrysost. Homil. XII. ad Pop. Antioch. qui non obiter legendus. Pauca delibare placet: ἀπὸ μὲν τούτων καὶ τῶν τοιούτων ζώων μάνθανε καθορᾶν αἵρεσιν. ἀπὸ δὲ τῶν ἐναντίων παιδεύου φεύγειν κακίαν. ὥσπερ φιλόκαλον ἡ μελίττα, ἔτως ὀλέθριον ἡ ἀσπὶς —— τῶν ἀλόγων ἐπελθὼν τὸ γένος, ἔστα χρήσιμον πάρ ἐκείνων, λάμβανε. καὶ ἅπερ ἔχουσιν ἐν τῇ φύσει πλεονεκτήματα, ταῦτά σου λέγῃ τῆς προαιρέσεως καθορᾶσθαι. καὶ γὰρ καὶ ταύτῃ λέγῃ σε θεὸς τετιμῆσθαι, ὅτι τὰ φυσικὰ αὐτῶν πλεονεκτήματα ἐκ προαιρέσεώς σοι παρῆχε καθορᾶσθαι, ἵνα καὶ βραβεῖα λάβῃς: ἐκείνοις γὰρ οὐκ ἀπὸ προαιρέσεως καὶ λόγου τὰ καθορώμενα, ἀλλ' ἀπὸ φύσεως μόνης. —— θαύμασον αὐτῶν τὴν ποικιλίαν καὶ ἐκπλάγηθι, καὶ λέγε ταῦτα τὸν ἀοράτως ἐπιστήσαντα θεὸν, ὅτι ἅτε σοὶ πάντα δῆλα ἐποίησεν, ἅτε πάντα ἀφῆκεν ἄδηλα. Ab his (*turture, hirundine*) & a similibus animalibus discе virtutem recte exercere: a contrariis vero vitium fugiendi disciplinam accipe. Sicut enim laboriosa (*vel, boni amans*) apis, sic pernicioſa aſpis. — brutorum genus percurrens, (*ſicut apis*) ſi quid ineſt utile, ab illis ſume, & quas habent a natura prærogativas, *πλεονεκτήματα h. l. & alibi in bonam partem accipere licet, pro eminentibus proprietatibus, eximiis dotibus, prærogativis aut privilegiis, uti ex Philone & Zoſimo recte probat Fronto Ducæus in Not. ad h. l.*) has tu voluntate & propoſito recte fac & bene exprime: per hoc enim a Deo honoratus es, quod naturales brutorum prærogativas propoſito & voluntate tibi rite exequi conceſſit, ut præmia conſequaris. Illis enim non ex electione & ratione recte facta, ſed a ſola natura. - - - admirare rerum, (*herbarum, animalium*) varietatem, & obſtupeſce etiam propter hoc ipſarum creatorem, optimumque opificem Deum, quoniam nec omnia tibi nota fecit, nec omnia incognita.

(*l*) *Canes variis morbis laborare ſolent, tribus præſertim, κυνάγχη, λύσσα, ποδάγρα, angina, quæ & συνάγχη appellatur, quia fauces maxime ſuum ac canum obſidet & angit, Virgil. Georg. III. v.* 496. Hinc canibus blandis rabies venit, & quatit ægros Tuſſis anhela ſues, ac fau-

cibus angit obelis: *rabie, podagra, Ælian. Anim. IV. 40. quibus lumbricorum vexationem addit, VIII. 9. ex Aristot. qui idem tradit, H. A. VIII. 22. & IX. 6. Pollux, Onomastic. V. 8. p. 505. novissime edit. Vide Vitium ad Gnat. Cyn. p. 254. ubi Pollucem ex Aristot. emendat, quam bene, nunc non placet excutere. Canum tum morbos tum remedia luculenter describit Gratius Cyneg. v. 345. seqq.*

(k) *Nodosum gramen, Belgice* Knoopgras / *apud veteres pro gramine proprie dicto seu agrosti habitum, & adversus calculum & vesicæ morbos commendatum quoque fuisse, censet Rob. Dodonæus Histor. stirp. Pempt. IV. L. 4. C. 1. ubi de variis graminibus breviter & lucide tractat. Gramen est quod* caninum *vocant Galli,* chien-dent, *ut observat Clusius, rar. plant. Hist. VI. 38. p. CCXVII. quodque apud Lobelium in observat. est depictum, qui* caninum medicatum *appellat, ut notat Harduin. ad Plin. XXIV. p. 364. describit Dioscor. IV. 30.* Canariam *videtur appellare Plin. XXV. p. 406.* Invenerunt, *inquit*, canariam, quæ fastidium deducunt eamque in nostro conspectu mandunt. Sed ita ut nunquam intelligatur quæ sit: etenim depasta cernitur. *Hardum. in N. ad h. l. gramen legitimum a Clusio Loc. cit. descriptum intelligit, quod in insula Chio nunc quoque ὀχίνου dici simillimumque gramini esse, ex Anguillara observat, Aristot. H. A. VIII. 5.* καθάπερ καὶ αἱ κύνες ὅταν κάμνωσιν, ἐσθίουσι (πόας, quæ vox præcedit) ἀνεμεῖσι, καὶ καθαίρονται. Quomodo canes herbis comestis evomunt, atque ita purgantur, *Plutarch. Quæst. Nat. q. 26.* αἱ κύνες ἐσθίουσι πόαν, καὶ χολὴν, ἐξεμοῦσιν, *& lib.* Πότερα τῶν ζώων, *p. 1793.* Κύνες ἔνιοι πόα τινὶ καθαίροντες ἑαυτὰς χολερῶνται. *Notandum hic venit* πόαν *generaliter quidem omnem herbam dici a radice foliata non ramosa, qua caule semen fert; Theophrastum tamen certo genere graminum* πόας *nominasse, Dodon. L. c. erudite observat, Ælian. VIII. 9. H. A.* Κύων ὑπὸ πλήθους ἀχλύμενος, οἶδε πόαν ἐν ταῖς αἱμασιαῖς φυομένην, ἥτις ἔν γευσάμενος, ἅμα πᾶν τὸ λυποῦν, μετὰ φλέγματος καὶ χολῆς. Canis quum redundantia vexatur, herbam in sepibus nascentem novit; qua comesa, omne id quod illi noxium est, cum pituita & bile evomit. *Hoc quoque, addit Ælian, non ignorat canis, fraxini fructum, quo ceu dulci alimento se ingurgitant sues & saginantur, dolorem exendicis sibi inferre, eo tamen abstinere ac sibimet imperat.* ἄνθρωποι δὲ τῶν παθόντων ἄκοντας ἐσθίειν, ἠτιῶνται πολλάκις πάνυ ἀκράτως. Homines vero a cibis qui & nolentes invitant, sæpe superantur, ac servientes gulæ iis immoderate abutun-

utuntur. *Juste & recte Ælianus paucis his verbis intemperantiam hominum reprehendit, quod & Plutarchus Lib. Τὰ ἄλογα λόγῳ χρ. p. 1824. pluribus præclare fecit. Sic & Poëtarum princeps de bobus agens, luxuriam communem vitiorum matrum breviter perstrinxit, Georg. III, v. 526.*

— — — atqui non Massica Bacchi
Munera, non illis epulæ nocuere repostæ.

Ubi Servius dicit, Maronem per transitum tangere illa quæ dicunt Physici, morbos venire ex cibi & potus, nimietate vel mutatione. Erasistratus luculenter dixit, Τὰς νόσους fieri ἀπὸ πλήθους τροφῆς, ἢ ἀκρισίαν ἢ φθοράν, ἢν ἢ ἰυλαξίαν εἶναι ὑγιεινήν. Spatiosius autem & uberius Gratium Cynegetico de canibus agens, inde ansam arripuit speciose & spatiose digrediendi: quam digressionem non solum pulchram sed elegantissimam & Maronis æmulo dignam censet Janus Vlitius in Comment. p. 233. Gratius a canum cura ad luxuriam hominum ita transit: Cyneg. v. 308. seqq.

Nec luxus alios aviditque impendia vitæ
Noscant. hæc magno redit indulgentia damno.
Nec mirum: humanos, non & magis altera sensus
Tollit, nec ratio vitiis adeuntibus obstat.
Hæc illa est, Pharios quæ fregit noxia reges.
Dum servata cavis potant Mareotica gemmis,
Nardiferumque metunt Gangem, vitiisque ministrant.
Sic & Achæmonio cecidisti, Lydia, Cyro.
Atqui dives eras fluvialibus aurea venis,
Scilicet ad summum ne quid restaret habendum.
Tu quoque luxuriæ fictas dum colligis arteis,
Et sequeris demens alienam, Græcia, culpam.
O quantum & quoties decoris frustrata paterni!
At qualis nostris, quam simplex mensa Camillis?
Qui tibi cultus erat post tot, Serrane, triumphos?
Ergo illi ex habitu, virtutisque indole priscæ,
Imposuere orti Romam caput, actaque ab illis
Ad cœlum virtus, summosque tetendit honores.

Et ut Græcum non ignobilem poëtam addam: Oppianus, Halieut: II, v. 217. seqq. de pisce, qui ἡμερόνυκτος & νυκτερὶς & χαλκὶς appellatur, estque admodum vorax & iners, scribens, occasionem sibi sumit homines admonendi

nenda de vitandi in cibo & potu intemperantia, (concionem plane auream vocat Conr. Rittershusius in Comment. p. 234.) his elegantibus verbis:

Ἐλῦτε γυναῖ μερόπων, οἷον τέλος ἀφραδίῃσι
λαιμάργοις, ὅσσον ἄλγος ἀδηφαγίῃσιν ὀπηδεῖ.
τῷ τις ἀεργίῃ δυσερητέα τῆλε δαμεῖσα,
καὶ χραδίης κῆρ χειρὸς, ἔχει δέ τι μέτρον ἐδωδῆς.
Μηδὲ ἐπὶ πανθαίνῃσι νόον τίεπτοιτο τραπέζαις.
Πολλοὶ γὰρ τοῖοι κἠν ἀνδράσιν, οἵσι λέλυνται
Ἥνια, γαστρὶ δ' πάσῃς ἐπιτρωπῶσι καλῶνες.
Ἀλλά τις εἰσορόων φάγεσι τέλος ἡμερολοίτης.

Audi genus hominum, qualis exitus homines ſtultos
Gulæ deditos, qualis dolor ad ſatietatem cibum capientes
ſequatur.
Quo circa quis inertiam moleſtam procul ejiciat foras
Corde & manu: teneatque aliquam menſuram cibi:
Neque menſis dapibus onuſtis animum oblectet.
Multi enim ſunt tales & inter homines, quibus ſolutæ
ſunt
Habenæ; ventrique omnes indulgent funes:
Sed aliquis intuens fugiat exitum noctuæ.

Ut ad Æliani magnam & juſtam exprobrationem redeam, multum in hac parte nocentiores quam eanes eſſe homines, nemo eſt qui neget. Hi enim inexplebiles cibo & potu, innumeris modis gulæ litant, ac ſine delectu & modo ſæpius noxia ſibi avide devorant: quinimo ut plus capiant, varia irritamenta inſano labore & magno impendio exegitant, utque devorata concoquant, medicorum opem ſollicitiſſime, ſed ſæpe fruſtra, implorant: & injurias morborum ac acerbiſſimos dolores ſpontaneo crimine ſibi gignunt, vitamque morte amatiorem parant. Hinc enim vultui pallor, genæ pendulæ, oculorum ulcera, tremula manus; pedes vacillantes, virium imbecillitas, faſtidium & nauſea, perpetuus corporis languor & dolor, ingenium hebetatum, aſſiduæ & indomitæ libidines, furens ira, inquies nocturna, nervorum ac totius hominis ſolutio. Nulla juſtiore pœna, quippe cum iis quibus immenſa vivendi cupido, inexſaturabilis ſimul inſit edendi & bibendi, & quod inde neceſſario ſequitur, miſere vivendi & infeliciter moriendi,

endi, libido. Recte Ambros. Hexaem. VI. 4. 123. medicamentum quæris, & jejunium fugis, quasi majus aliud remedium reperire possis.

(*l*) Ἐσθίουσι, manducant, *quod toties hic repetitur, subintellecto*, ad recipiendam sanitatem, *ut Solin. C. 26. loquitur, aut simile quid, id est, esu aut potu hujus vel illius rei sibi auxiliantur in morbis suis, vel, sibi medentur. Unde idem est ac si hoc vel illo modo id exprimas, dummodo animalia sibi hac ratione mederi & morbos sues, si vera dixerit auctor noster, curare intelligas. Sues in capitis doloribus cancrorum fluviatilium esu mederi sibi, tradit Plutarch. Quæst. Nat. q. 26.* αἱ ὗες ἐπὶ τὰς πολαμίους καρκίνους φέρουσαι, βοηθοῦσαι γὰρ ἐσθίουσαι πρὸς κεφαλαλγίαν. *Edera apros in morbis sibi mederi, & cancros vescendo, maxime mari ejectos, Plin. N. H. VIII. 27. p. 180. affirmat. Ælian. Var. Hist. I. 7. sues agrestes narrat, quum hyoscyamum comederint, ac eo ipso morbum contraxerint, ad aquas pervenire, & ibi collectos cancros prompte devorare, ac sic morbi remedium invenire.*

(*m*) *Pro* ἐχῖνον *legendum* καρκῖνον *nullus dubitò. Sic scribere debuit, an ita scripserit, quis pro certo dixerit: Critici male gerunt suas partes, qui omnes errores veterum in Libris extantes Librariis semper, & sæpe sine ulla ratione, adscribunt, quum ipsi auctores, non amanuenses interdum aberraverint. Cervos (*ἡ ἔλαφος *de cervo & cerva dici notum est) à phalangio aut serpente percussos, cancrorum esu sibi mederi, tradunt veteres. Aristot. H. A. IX. 5.* ὅταν δὲ δηχθῶσιν αἱ ἔλαφοι ὑπὸ φαλαγγίου ἢ ἰοῦ τοιούτου, τὰς καρκίνους συλλέγουσαι ἐσθίουσι. *Quæ Plin. VIII. 27. sic vertit:* Iidem (*cervi*) percussi a phalangio, quod est aranei genus, aut aliquo simili, cancros edendo sibi medentur. *Oppian.* Κυν. *II. v. 285. seqq. de cervo serpentum artus dilacerante & remedium noxa inveniente sic canit:*

Πάντη μαστεύει ἀναφερὲς πολαμοῖο ῥέεθρον.
Κἤθεν καρκινάδας δὲ φίλαις γενύεσσι δαμάσσας
Φάρμακον αὐτοδίδακτον ἔχει πολυπήμονος ἄτης.

Passim inquirit obscurum fluvii gurgitem:
Et inde cancros (*irreptos*) gratis malis mandens,
Remedium quod a semet-ipso didicit, habet damnosæ noxæ.

Mich. Glycas Annal. Part. I. p. 76. Cervos serpentes è latebris suis extrahere & devorare, veneni autem metu cancris vesci, eaque ratione nihil detrimenti accipere, tradit. Cervis si gustent hederam silvestrem, morsus phalangii nihil afferre damni scribit Ælian. Var. Hist. I. 8.

(n) *Leonem simiæ esu sibi mederi tradit Ælian. V. H. I. 9.* λέοντα δὲ νοσοῦντα τῶν μὲν ἄλλων βοῶν ἐνίησι. Φάρμακον δὲ ἐσιὼν αὐτῷ τὸ νόσῳ βρωθὲν πίθηκος. *Et Hist. Anim. V. 39. narrat Leonem quum nimium se compleverit cibo, aut quiete & inedia se exonerare, aut simiam si nactus fuerit, illius carnibus alvum exinanire.* ὅταν δὲ ὑπερπλησθῇ, κενοῖ ἑαυτὸν ἡσυχία καὶ ἀσιτία. ἢ αὖ πάλιν πίθηκῳ προσλυχὼν καὶ τούτῳ φαγὼν, κενοῦται τὴν γαστέρα ταῖς ἐκείνου λαπάξας σαρξίν. *& XV. 17. delphinum comparat leoni, quod ambo senectute tabescentes & quum alias ægrotent, idem remedium adhibeant: & hic quidem terrestri simia, ille sibi medetur marina.* ἀλλὰ γὰρ τοι καὶ τήκονται πρεσβύτεροι εἰς γῆρας καὶ ἄλλως νοσήσαντες, ὁ μὲν τὸν χερσαῖον πίθηκον ἔχει φάρμακον. ὁ δὲ ἀναζῆται τὸν συμφυῆ. *Phile de delphino agens, leonem simiæ carnibus revirescere scribit, & Ælianum sic exprimit; p. 128.*

Λέων μὲν αὖ πίθηκον εἰ γηρῶν φάγοι,
πρὸς ξ' Γαληνῦ δεξιῶται τὴν φύσιν·
καὶ γὰρ ἀνηβᾷ, καὶ σφριγᾷ τῷ φαρμάκῳ·
Καμὼν δὲ λφὶς ἐξορίζει τὴν νόσον,
ὅταν φάγοι πίθηκον ἰχθῦν ἀφθόνως.

Gregorius Bersmannus metro latine, sic vertit:

Leo senescens simiam si devoret,
Non hac Galeni malit auxilium sibi,
Ætate pollens & vigore, hoc pharmaco.
Delphinus ægrotans marinæ simiæ
Pastu, medetur sanitati perditæ.

Gustatum sanguinem (nempe simiarum, quod proxime antecedit) Leoni remedio esse, affirmat Plin. VIII. 16. p. 160. quo ægritudinem fastidii curat. S. Ambros. Hex. VI. 4. p. 123. Leo æger simiam quærit, ut devoret, quo possit sanari. *Horus II. 72. de Leone:* ἐὰν πυρέξῃ φαγὼν πίθηκον ὑγιαίνει. febre correptus, si simiam devoravit, convalescit. *Hinc videtur desumtum illud quod recentiorum in Libris legitur, Leonem quartana laborare, & simia esu se curare.*

(o) *De*

(o) *De hyæna cum cane inimicitia, res est nota, & veterum variis narrationibus celebrata. Ejus umbra canes obmutescere facit, ait Ælian. de anim. III. 7. & Solin. c. 27. p. 37. ipsam hyænam falsis singultibus sollicitatos canes sic devorare, affirmat. Phile, p. 100.* ὑαίνα ϑ τήκουσα (*pro quo* τίκ]ουσα *in margine Libri quo usus sum, inveni, ex MS. ut puto, exaratum*)]ὰς κύνας δόλῳ,

Θηρατικῶν]όϑ' (]ῶν ϑηρα]ικῶν, *ex eod. Libr.*) ἐτιᾶται σαρκίων.

Astutia canes hyæna irretiens,
Mox pascit horum carnibus jejunia.

Unde non est mirum, hyænam sibi ægrotæ, natione antipathia ex Auctoris nostri sententia, canis exuviis mederi; sed de eo remedio altum apud Plin. & Solin. est silentium.

(p) *Lupum in fame, non vero morbo, terram vesci, ait Plin. VIII. 22. p. 173. & Solin. c. 2. p. 11.* vescuntur in fame terram. *Certam terram, Aristot. H. A. VIII. 5. ex aliorum relatu:* τὰς λύκας φασὶν, ὅταν πεινῶσιν, ἐσθίειν τινὰ γῆν.

(q) *Panther & pardalis,* πάνϑηρ καὶ πάρδαλις, *Græcis sunt voces utrique sexui promiscue communes: Latinis pardi sunt mares, variæ vocantur feminæ.* Παρδάλεις & πανϑήρας *diversa esse animalium genera, sunt qui acriter contendunt, Allatius Not. ad Eustath. Hex. p. 158. & 173. Rittershus. in Comment. ad Oppiani* Κυν. *II. pag. 82. qui pro certo idem affirmat, & ex Oppian.* Κυν. *III. v. 63. ut ex Xenophont. in Cyneg. probari putat, quorum uterque de his separatim agit. Nollem addidisset vir eruditus:* quod notandum contra quorundam imperitiam, qui hæc confundunt. *Bochartus, Hieroz. III. 8. Part. I. p. 800. utrumque nomen idem genus denotare affirmat, idemque animal vel ex sexu, vel ex mole corporis, vel ex variis maculis* & πανϑὴρ & πάρδαλις *dici, operose defendit. Difficile est certi aliquid pronunciare de rebus nunquam visis, solummodo nobis ex variorum, inter se discordantium auctorum Libris, sæpe non accurate descriptis, tenuiter notis. Hinc malim* ἐπέχειν, *quam incerta pro certis tradere &* ϑαρσεῖν. *Veteres, sed non omnes, ut diversa animalia distinxisse nullus dubito, sed quam recte, nescio. Plinii verba sunt, VIII. 17. p. 164.* Nunc variis (*sic leg. non parias, ut variæ exhibent edit.*) & pardos qui mares sunt, appellant in eo omni genere, creberrimo in Africa, Syriaque. Quidam ab iis pantheras candore solo discernunt: nec adhuc aliam differentiam inveni.

(r) *Tigris animal est leoni quam simillimum, nisi quod habeat virgatam cutem, unde tigris est ut leo varius: non confundendum cum pardo aut panthera, tigres longas tænias, pardi rotundas habent maculas. V. Bochart. Hieroz. III. 8. P. 1. qui frustra affirmat, Plutarchum in ea sententia fuisse, tigrin idem esse animal cum pardo, ex eo quod quæ de pardali refert Ælian. anim. VI. 2. ipse lib. πότερα τῶν ζώων, de tigri enarret. Nam quod in de colligit, non riti procedit, si enim bene procederet, ex diversa natura animalibus unum genus efficeret. Quis autem nescit, scriptores eas dem historiarum enarrationes non ex iisdem originibus conquirere, neque eodem modo facta exhibere? accedunt & σφάλματα μνημονικὰ, ut memoria lapsi unum pro alio plane diverso reponant & lectori obtrudant. Exempla ubique sunt obvia & vulgo nota. Non mirum ergo si Plut. ab Æliano dissentiens vel alios auctores secutus, vel memoria lapsu de trigi narret, quæ Ælian. de pardali tradit. De pantheris id affirmant alii auctores, quod noster h. l. de tigri: sed inde non sequitur, eadem esse animalia, nam idem à diversis & variis auctoribus tribuitur maxime diversis inter se animalibus. Aristot. H. A. IX. 6. p. 569. ἡ δὲ πάρδαλις, ὅταν φάγῃ τὸ φάρμακον τὸ παρδαλιαγχὲς, ζητεῖ τὴν ἐξ ἀνθρώπου κόπρον. Βοηθεῖ γὰρ αὕτη Plin. N. H. VIII. 27.* Pantheras perfricata carne aconito (*venenum est*) barbari venantur. Occupat illico fauces earum angor: quare pardalianches id venenum appellavere quidam. At fera contra hoc excrementis hominis sibi medetur. *A quo non dissentit Cicero N. D. II. 50.* auditum est, *inquit*, pantheras, quæ in barbaria venenata carne caperentur, (*carperentur, quod habent Pall. Codd. non displicet Grutero*) remedium quoddam habere quo cum essent usæ non morerentur. *Aristotelem sequitur Ælian. H. Anim. IV. 49. ἐὰν δὲ γεύσηται ἀγνῦσα & καλαμῶν παρδαλιάγχης, πόα δέ ἐστι, ἀποπάτημα ἀνθρώπου πόθεν ἀνιχνεύσασα, ἀλεξιτήριον ἑαυτῇ.*

(s) *Camelos rabie laborare, observat Aristot. H. A. VIII. 22. Plin. VIII. 18.* utcunque rabiem & ipsi (*cameli*) sentiunt. *Quod Solinus male, ut opinor, de veneris rabie intellexit, C. 49. p. 55* genituræ cupidine, *inquit*, efferantur adeo ut sæviant cum venerem requirunt - - durant in annos centum nisi forte tralati in peregrina, insolentia mutati aëris morbos contrahant.

(t) *Mich. Glycas Annal. Part. 1. p. 68.* Camelus humores perustos evomere novit, contactis humidis quercus foliis.

(v) *Ichneu-*

(p) *Ichneumon. Murem Pharaonis sive murem Ægyptium Ægyptios vocare, varii tradunt auctores: formam similem esse ichidi dicunt qui ex Ægypto allatum viderunt. V. Allatium ad Eustath. Hex. p.* 104. *Harduin. ad Plin. VIII.* 24. *p.* 175. *qui citat Bellon. Obs. II.* 22.

(x) *De internecino aspidis cum ichneumone bello, V. Arist. H. A. IX.* 6. *Ælian. H. Anim. III.* 22. *& VI.* 38. *ubi ichneumon aspidis ova dicitur abolere, ἀφανίζειν. Plut. Πότερα τῶν ζώων, Plin. VIII.* 24. *Phile, p.* 144. *Strabo, XVII. p.* 812. *ubi narrat ichneumones aspides capite aut cauda arreptas in flumen trahere & necare. τὰς ἀσπίδας μὴ ἢ τ' κεφαλῆς ἢ τ' οὐρᾶς λαβόμενοι, καταπῶσιν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ διαφθείρουσι. V. & Salmas. in Solin. p.* 316.

(y) *Μυρμηδών, formicarum congeriem notat ut & formicam, idem quod μύρμηξ & μύρμηξ, & sic h. l. formicas significat. Ursas formicarum esu in morbo sibi mederi, uno ore tradunt, quos de hac re legi, veteres: sed quo in morbo, nam non una sed multiplici ægritudinum specie laborare solent, id remedium adhibeant, non consentiunt auctores. Ursum, fructus arborum, legumina & mel, cancros & formicas edere, unde & παμφάγον nominant, scribit Aristot. H. A. VIII.* 5. *p.* 555. *morbo laborantem formicarum esu corroborari, Sext. Empiric. Pyrrh. Hypot. L. I. p.* 12. *ἡ δὲ ἄρκτος εἰ ἀῤῥωστία τινὶ περιπέσοι, τούτους (μύρμηκας) καταλιχνευομένη ῥώννυται. Nimiam repletionem hoc modo curare, vult Ælian. H. Anim. VI.* 3. *ὅταν δὲ αὖ πάλιν ἢ πεπληρωμένον, μυρμήκων ἐσθίει, καὶ κανῶται ῥᾳστα. Et Plut. Quæst. Nat. q.* 26. *p.* 1693. *τὴν δὲ ἄρκτον λέγουσιν ἀοσωμένην τοὺς μύρμηκας ἀναλαμβάνειν τῇ γλώττῃ, καὶ καταπίνουσαν ἀπαλλάττεσθαι. noxam ex mandragoræ esu incaute devoratæ hoc remedio ursos advertere, affirmat Solin. C.* 26. Cum gustavere mandragoræ mala, moriuntur: sed eunt obviam, ne malum in perniciem convalescat, & formicas devorant ad recipiendam sanitatem. *Sic & Plin. VIII.* 27. *& quidem paucioribus verbis:* ursi cum mandragoræ mala gustavere, formicas lambunt. *Et L. XXIX. C.* 6. *p.* 711. *ursos ægros hoc cibo sanari, ait Ambros. Hex. VI.* 4. *p.* 123. Ursus æger formicas devorat. *Novit præterea ursus multiplici remedio naturali instinctu comparato sanitatem sibi restituere. Alvum duram & siccam ave curat, Aristot. H. A. IX.* 6. *Ælian. de anim. VI.* 3. *Vulnera & ictus foliis verbasci sanat, ut S. Basil. Hom IX. Hex. Eustath. Hex. pag.* 35. *Glycas Annal. P. I. pag.* 68. *observant. S. Ambros. Hex. VI.* 4. *p.* 119. *eleganter id sic exprimit:* Quid

(r) *Tigris animal est leoni quam simillimum* [illegible], *nisi quod habeat virgas* [illegible] *unde tigris est ut leo varius: non confundendum cum pardo* [illegible] *tigres longas tænias, pardi rotundas habent maculas.* [illegible] *III. 8. P. 1. qui frustra affirmat, Plinium in ea* [illegible] *idem esse animal cum pardo, ex eo quod quæ de pardo* [illegible] *VI. 2. ipse lib. πότερα τῶν ζώων, de tigride enarrat* [illegible] *riti procedit, si enim bene procederet,* [illegible] *genus efficeret. Quis autem nescit, scriptores* [illegible] *nes non ex iisdem originibus conquirere* [illegible] *accedunt & σφάλματα memoriæ* [illegible] *diverso reponant & lectori obtrud* [illegible] *go nota. Non mirum ergo si P* [illegible] *secutus, vel memoria lapsus* [illegible] *De pantheris id affirmant* [illegible] *non sequitur, eadem esse* [illegible] *tribuitur maxime di* [illegible] *ἡ ὑπ' ἀλεξάλις* [illegible] *ἐξ ἀνθρώπου* [illegible] *perfricata* [illegible] *patillio* [illegible] *appe* [illegible] *fib* [illegible]

[illegible] *p. 1230. Capras in Creta feras, cum essent* [illegible] *venenatis (venantium sunt qui legunt) sagittis, herbam quæ-* [illegible] *rere quæ dictamnus vocaretur; quam cum gustavissent, sagittas excidere dicunt è corpore. Ambros. Hex. VI. 4. p. 123.* Caprea vulnerata dictamnum petit, & de vulnere excludit sagittas. *Cervorum id esse inventum, affirmat Plin. VIII. 27.* dictamnum herbam extrahendis sagittis, cervi monstravere, percussi eo telo, pastuque ejus herbæ ejecto. *Et Solinus C. 19. p. 29.* dictamnum ipsi prodidere, dum ex eo pasti excutiunt accepta tela. Herbam quoque quam cynaren vocant, contra noxia edunt gramina. *Utrique non inepte id tribuit Apulejus de Virt. herb. C. 62. §. 3.* Si caprea vel cervus in venatione telo percussus fuerit, quum pervenerit ad herbam dictamnum, & ea pascitur, mox telum excutitur è plaga & sanatur, pascendo dictamnum. *Nam sunt ambo congeneres, & inter*

utuntur. *Juste & recte Ælianus paucis his verbis intemperantiam hominum reprehendit, quod & Plutarchus Lib. Περὶ ἀλόγων λόγῳ χρ. p. 1824. pluribus præclare fecit. Sic & Poëtarum princeps de bobus agens, luxuriam communem vitiorum matrem breviter perstrinxit, Georg. III, v. 526.*

— — — sequi non Massica Bacchi
Munera, non illis epulæ nocuere repostæ.

Ubi Servius dicit, Maronem per transitum tangere illa quæ dicunt Physici, morbos venire ex cibi & potus, nimietate vel mutatione. Erasistratus luculenter dixit, Περὶ νόσων fieri διὰ πλῆθος τροφῆς, ἢ ἀπεψίαν ἢ φθοράν, ἢν ἡ εὐπεψία σώζει ὑγίειαν. Spatiosius autem & uberius Gratius Cynegetico de canibus agens, inde ansam arripit speciose & spatiose digrediendi: quam digressionem non solum pulchram sed elegantissimam & Maronis æmulo dignam censet Janus Vlitius in Comment. p. 233. Gratius a canum cura ad luxuriam hominum ita transit: Cyneg. v. 308. seqq.

Nec luxus alios avidæque impendia vitæ
Noscant. hæc magno redit indulgentia damno.
Nec mirum: humanos, non & magis altera sensus
Tollit, nec ratio vitiis adeuntibus obstat.
Hæc illa est, Pharios quæ fregit noxia reges.
Dum servata cavis potant Mareotica gemmis,
Nardiferumque metunt Gangem, vitiisque ministrant.
Sic & Achæmonio cecidisti, Lydia, Cyro.
Atqui dives eras fluvialibus aurea venis.
Scilicet ad summum ne quid restaret habendum.
Tu quoque luxuriæ fictas dum colligis arteis,
Et sequeris demens alienam, Græcia, culpam.
O quantum & quoties decoris frustrata paterni!
At qualis nostris, quam simplex mensa Camillis?
Qui tibi cultus erat post tot, Serrane, triumphos?
Ergo illi ex habitu, virtutisque indole priscæ,
Imposuere orti Romam caput, actaque ab illis
Ad cœlum virtus, summosque tetendit honores.

Et ut Græcum non ignobilem poëtam addam: Oppianus, Halieut: II, v. 217. seqq. de pisce, qui ἡμερόπους & κυνὸς ἢ χελιδὼν appellatur, estque admodum verax & iners, scribens, occasionem sibi sumit homines admonendi

quod etiam medendi industriam non prætermisit? Siquidem gravi affecta (*ursa*) cæde, & consauciata vulneribus mederi sibi novit herbæ cui nomen est φλόμος, ut Græci appellant, ulcera subjiciens sua; ut solo curentur attactu. *Oculi eorum quum hebetantur, favos expetunt & comedunt. Plin. VIII. 36. p. 195. Rabie ursos aliquando jactari, ex Eustathio Rudio tradit Aldrovandus, L. I. de Quadrup. digit. p. 127. remedium vero non indicat.*

(c) *Feras capras telo ictas pastu id ejicere, tradit Aristot. H. A. IX. 6. & Auctor Mirab. auscult. circa init.* Αἱ ἐν Κρήτῃ αἶγες, ὅταν τοξευθῶσι, ζητοῦσιν, ὡς ἔοικε, τὸ δίκταμον τὸ ἐκεῖ φυόμενον, ὅταν δὲ φάγωσιν, εὐθὺς ἐκβάλλουσι τὰ τοξεύματα. *Plut. Lib. τὰ ἀλόγα λογ. χρ. p. 1825.* Τὰς Κρητικὰς αἶγας &c. *In Scholiis Aratei, (non unius esse Theonis, sed & aliorum, recte observat illustris Grotius in Not. p. 24. nam & sæpe idem iteratur, & contraria sententia sæpe inseruntur,) ad Phænomen. vers. 33.* Δίκτῳ ἐν εὐώδει, *pag. 8. & 9. edit. Oxon. narratur Zenodotum Malletem δίκτον pro δικτάμνῳ, per syncopen nempe, dictum putasse; herbamque esse partui facilitando aptam, ideoque ea coronatam Ilithyam (Dianam) fingere Euphorionem; ac capris amicissimam. Verba Scholiasta hæc sunt:* Ζηνόδοτος ὁ Μαλλώτης, δίκτον φησὶ τὸ καλούμενον δίκταμνον, καὶ Ἄρτεμιν τοῦτο καὶ εὐώδες τοῦτο εἰρηκέναι. δοκεῖ δὲ πρὸς εὐτοκίαν συμβάλλεσθαι, διὸ καὶ τὴν Εἰλείθυιαν τούτῳ στέφουσι. καὶ πως ἐπ' αὐτοῖς Εὐφορίων φησὶ, Στεψαμένη θαλεροῖσι συνηθέλο δικτάμνοισι. καὶ ταῖς αἰξὶ δὲ προσφιλὴς ἡ βοτάνη. βέλει γὰρ τρωθεῖσαι ὀρίστασιν αὐτὴν, καὶ ἀποβάλλουσι τὸ βέλος. *Cicero N. D. II. 50. p. 1230.* Capras in Creta feras, cum essent confixæ venenatis (*venantium sunt qui legunt*) sagittis, herbam quærere quæ dictamnus vocaretur; quam cum gustavissent, sagittas excidere dicunt è corpore. *Ambros. Hex. VI. 4. p. 123.* Caprea vulnerata dictamnum petit, & de vulnere excludit sagittas. *Cervorum id esse inventum, affirmat Plin. VIII. 27.* dictamnum herbam extrahendis sagittis, cervi monstravere, percusi eo telo, pastuque ejus herbæ ejecto. *Et Solinus C. 19. p. 29.* dictamnum ipsi prodiderunt, dum ex eo pasti excutiunt accepta tela. Herbam quoque quam cynaren vocant, contra noxia edunt gramina. *Utrique non inepte id tribuit Apulejus de Virt. herb. C. 62. §. 3.* Si caprea vel cervus in venatione telo percussus fuerit, quum pervenerit ad herbam dictamnum, & ea pascitur, mox telum excutitur è plaga & sanatur, pascendo dictamnum. *Nam sunt ambo congeneres, &*

inter

inter se & formatum moribus valde similes, ut ad Plin. T. II. p. 180, *recte observat Harduin.*

(*aa*) *Aquilam terrestrem testudinem saxis allidere, & testis vero contritis carnem extinere & comedere, narrat Ælian. H. Anim. VII.* 16.

(*bb*) *Cyperi radices oblongas, cyperida vocari, magnique in medicina usus esse, ait Plin. N. H. XXI.* 18. *ex quo κυπείδας cyperi radices interpretatus sum, Galen. VII. Simplic. T. 2. p.* 95. *edit. Graec. Basil.* κυπείρου χρῆσιμοι μάλιστ' εἰσὶν αἱ ῥίζαι. *Radices cyperi esse subnigras, coherentes, oblongis oleis similes, aut rotundas, aliquando etiam longas, galanga modo, quo fit ut hoc genus à nonnullis appelletur silvestris galanga; scribit Matthiolus in L. I. Dioscor. p.* 24. *Cyperus juncus est angulosus: junci trianguli meminit Plin. quadrati Celsus III.* 21. *p.* 163. nam & reperitur cyperus quandoque quadrangulari caule. *De corvorum morbo Plin. X.* 12. ægrescunt sexagenis diebus, siti maxime, antequam fici coquantur. Cornix ab eo tempore corripitur morbo. *Ea tempestate, quando fitus maturescunt, corvos siti laborare, & alii affirmant auctores. Eratosthenes in lib. qui vocatur* καταστερισμοί, *p.* 14. *edit. Oxon. una cum Arat. impr.* Ἔτους τὸν χρόνον διψᾷν. *ubi mythologiam hujus sitis rationem affert, quam & Ælian. de animal. I.* 47. *exhibet. Ovidius Fast. II. de hac re ita canit:*

At tibi dum lactens hærebit in arbore ficus.
De nullo gelidæ fonte bibantur aquæ.

Naturalem Ælianus profert H. Anim. II. 31. (*non. I. c.* 47. *ut falso legitur annotat. in Asterism. Eratosth. Oxon. edit. p.* 30.) *his verbis:* ἴσασιν ὃ λέγω θῆρες ἐνοχλούμενοι ῥύσει γαστρὸς, καὶ διὰ ταῦτα ἑαυτὰς ὑγρᾶς τροφῆς ἀγεύστους φυλάττουσι. Æstivo tempore quod alvi profluvio se laborare sciat, idcirco ab humidis alimentis se continet. *Mich. Glycas P. I. Annal. p.* 59. *ex interpret. Leunclavii:* Æstivo tempore corvi quodam morbo laborant. Is morbus ventris est profluvium, quamobrem fluvii, fontes, stagna, per æstatem nulli sunt corvis usui: ne per humorem ventris illa fluxio magis etiam augeatur. *Multa remedia ex anseribus ut & corvis, morbis obnoxiis desumi, non immerito miratur Plin. XXIX.* 3. *in fine.* Nam anser, *inquit*, corvusque ab æstate in autumnum morbo conflictari dicuntur. *& L. VIII.* 27. Corvus, *inquit*, occiso chamæleo-

mæleone, qui etiam victori nocet, lauro infectum virus extinguit.

(cc) *Ardeam, ut fascinum avertat, cancrum nido suo imponere, narrat Ælian. de anim. l. 35.* κατεπῳδὸν δὲ ὁ ἐρωδιός. *Zoroastr. Geopon. XV. 1. p. 399.* Ardeam *esse* ἐρῳδιὸν, *certum pronunciat Salmas. in Solin. p. 41. sed convenientia Græca ac Latinæ vocis id non probat. Ciceronem ut Avienum* ἐρῳδιὸν fulicem *interpretari, observat Grotius Not. ad fragment. Arat. pag. 82.*

(dd) *Cygnos ranas devorantes, affectione quadam sibi molesta sese liberare, scribit Mich. Glycas P. 1. Annal. p. 69.*

(ee) *Pardalis cruorem capræ sibi salutarem existimat. Glyc. loc. cit. Ambros. Hex. VI. 4. p. 123.* Leopardus, *inquit*, capreæ agrestis sanguinem bibit, & vim langoris evitat. Omnis fera ægra canis hausto curatur sanguine.

(ff) αἴλουρος, *catus, felis.* περὶ τοῦ αἰδοίου τῆς θηλείας. *Callimach. Hymn. in Cererem, v. 111. p. 170. edit. Ultraject. cum Varior. Not. gen. femin.* Τὸν αἴλουρον *dixit, ubi schol.* Τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον γάτον. *Græcam vocem retinet Gellius XX. 8. p. 881. edit. noviss.* Æluroum oculi ad easdem vices lunæ aut ampliores fiunt, aut minores. *Plut.* πότερα τῶν ζώων, *p. 1707.* ὡς γαλαῖ καὶ αἴλουροι: *Significat* αἴλουρος *& piscem, quem* Silurum *vocant, de quo Dioscor. II. 19. Athen. VII. 9. p. 287.*

(gg) *Tragelaphus non est animal fictum, sed à viris fide dignis sæpe visum. Vidit & Salmasius Lutetiæ, qui tragelaphum Exercit. in Solin. p. 162. sic describit:* Cornua plane cervina gerebat, mentum promissa hirtum barba, & villosos armos, velocissimi in primo cursu impetus, sed cito deficientis, hircum Barbariæ eum nominabant qui circumferebant.

(hh) *Ibes clystere, rostri aduncitate utentes, non vomitu, alvos purgare tradunt Plut.* Πότ. τῶν ζ. *p. 1793.* ὁ ἶβις τὸν ὑπεπλυσμὸν ἅλμῃ καθαίρει μόνος Αἰγύπτιος σοφιστὴς καὶ μιμησάμενος λέγουσιν. *Plin. VIII. 27.* Simile quiddam & volucris in eadem Ægypto monstravit, quæ vocatur ibis. rostri aduncitate per eam partem se perluens, qua reddi ciborum onera maxime salubre est. *Cicero N. D. II. 50.* vomitione canes, purgante autem alvos ibes Ægyptiæ curant. *Ægyptios ibes non homines hujus artis magistros agnoscere & prædicare, ait Ælian. de anim. II. 35. Vide & Philen, p. 48.*

(ii) Μά-

(ii) *Μάραθρον est feniculum*, Fenchel / *& Græcum & Latinum nomen promiscue adhibet Plin. qui XX.* 23. feniculum, *ait*, nobilitavere serpentes gustatu, senectam exuendo, oculorum aciem ejus succo reficiendo. *& VIII.* 27. anguis hiberno situ membrana corporis obducta, feniculi succo impedimentum illud exuit, nitidusq; vernat -- Idem hiberna latebra visu obscurato, (*hebetes oculos natura habere, notat C.* 23. *quod. libr.*) marathro herbæ sese affricans, oculos imungit ac refovet: si vero squamæ obtorpuere, spinis juniperi se scabit. *Feniculo ergo, ex Plin. sententia, serpentes & senectam exuunt, & hebetes oculos curant & refovent. At Aristot. quem vide H. Anim. VIII.* 17. *observat serpentes senectam exuentes, ab oculis incipere: ita ut obcæcari videantur rem non intelligentibus.*

(kk) *Ex reliqua syllaba ας difficile est veram & genuinam eruere lectionem. Varia hinc possint cogitari nomina in ας definentia.* ὄρθυγες, coturnices, *quibus Plin. X.* 23. *pag.* 415. *veneni semen gratissimum esse cibum, affirmat: sive id velis cum Galen. Ther. ad Pison. interpretari de helleboro, sive cum Sext. Empir. l. Pyrrh. hyp. p.* 12. *de cicuta, sive ex aliorum opinione de napello vel aconito; quo vesci impune coturnices sunt qui perhibent.* Ψᾶρις sturni, *quam vocem hic aliquis forsan reponeret, & non male convenire existimaret. Sturnos cicuta vesci, uti coturnices veratro, ait Alex. Aphrodis. Probl. præf. & scribunt S. Basil. & Eustath. Hex. p.* 9. *Sed* ἄρνες *præ aliis placet, & ex hac conjectura vertere licet*: agni ægrotantes scammoniam aut tithymalum mandunt. ἄρνες, *agnos, nostrum auctore scripsisse, & scammoniam edere dixisse, non affirmo sed probabiliter puto. Glycas Annal. P. I. pag.* 69. hirci scammoniam cruditatis remedium esse sciunt.

(ll) *Pro* ἐλυδαλὲς *quod erat in Apographo, emendo* πορυδαλὲς, *& verissimam esse lectionem nullus dubito. Galeritam gramen imponere nido testatur Zoroaster Geopon. XV.* 1. *p.* 399. *& Ælian. de anim. I.* 35. πορδάλεαι ἢ κὴν κόρυδον ἀγρωστιν. *Phile qui fere Ælianum Jambicis versibus expressit, de upupa id narrat. p.* 74. ἄγρωστιν ἔσω, Φύλλα δρυὸς κορυδῶ. gramen upupa, galerita frondes querneas. *Sed parvi refert, non enim semper accurate incedit, sed aliquando ab Æliani mente, quam non recte percepit, discedit. Ex Æliani verbis VI.* 22. *de animal.* νάρκη γὰρ τὸν σκορπίον καλαλαμβάνει, *perperam lectis & intellectis, Phile, pag.* 74. *rem falsissimam proposuit, torpedinem infensum putare scorpium;* νάρκη *apud Ælian. non est torpedo piscis, ut Phile intellexit, sed*

Mich. Glycas Annal. Part. I. p. 76. Cervos serpentes è latebris suis extrahere & devorare, venenî autem metu cancris vesci, eaque ratione nihil detrimenti accipere, tradit. Cervis si gustent hederam silvestrem, morsus phalangii nihil afferre damni scribit Ælian. Var. Hist. I. 8.

(n) *Leonem simiæ esu sibi mederi tradit Ælian. V. H. I. 9.* λέοντα δὲ νοσοῦντα τῶν μὲν ἄλλων βρωμάτων ἀπέχεσθαι, φάρμακον δέ ἑαυτῷ τὴν πίθηκον εὑρόντα. *Et Hist. Anim. V. 39. narrat Leonem quum nimium se compleverit cibo, aut quiete & inedia se exonerare, aut simiam si nactus fuerit, illius carnibus alvum exinanire.* ὅταν δὲ ὑπερπλησθῇ, κενοῖ ἑαυτὸν ἡσυχίᾳ καὶ ἀσιτίᾳ. ἢ αὖ πάλιν πιθήκῳ προσλυχὼν καὶ τούτου φαγὼν, κενοῦται τὴν γαστέρα ταῖς ἐκείνου λαπάξας σαρξίν. *& XV. 17. delphinum comparat leoni, quod ambo senectute tabescentes & quum alias ægrotent, idem remedium adhibeant: & hic quidem terrestri simia, ille sibi medetur marina.* ἀλλὰ γὰρ τοι καὶ τηκονται προσιόντες εἰς γῆρας καὶ ἄλλως νοσήσαντες, ὁ μὲν τὸν χερσαῖον πίθηκον ἔχει φάρμακον. ὁ δὲ ἀναζητεῖ τὸν συμφυῆ. *Phile de delphino agens, leonem simiæ carnibus revirescere scribit, & Ælianum sic exprimit; p. 128.*

Λέων μὲν οὖν πίθηκον εἰ γηρῶν φάγοι,
πρὸς ἣν Γαληνῆς δεξιᾶται τὴν φύσιν·
καὶ γὰρ ἀνηβᾷ, καὶ σφριγᾷ τῷ φαρμάκῳ·
Καμὼν δὲ δελφὶς ἐξορίζει τὴν νόσον,
ὅταν φαγοὶ πίθηκον ἰχθῦν ἀφθόνως.

Gregorius Bersmannus metro latino, sic vertit:

Leo senescens simiam si devoret,
Non hac Galeni malit auxilium sibi,
Ætate pollens & vigore, hoc pharmaco:
Delphinus ægrotans marinæ simiæ
Pastu, medetur sanitati perditæ.

Gustatum sanguinem (nempe simiarum, quod proxime antecedit) Leoni remedio esse, affirmat Plin. VIII. 16. p. 160. quo ægritudinem fastidii curat. S. Ambros. Hex. VI. 4. p. 123. Leo æger simiam quærit, ut devoret, quo possit sanari. *Horus II. 72. de Leone:* ἐὰν πυρέξῃ φαγὼν πίθηκον ὑγιαίνει. febre correptus, si simiam devoravit, convalescit. *Hinc videtur desumtum illud quod recentiorum in Libris legitur, Leonem quartana laborare, & simiæ esu se curare.*

(o) *De*

(o) *De hyæna cum cane inimicitia, res est nota, & veterum variis narrationibus celebrata. Ejus umbra canes obmutescere facit, ait Ælian. de anim. III. 7. & Solin. c. 27. p. 37. ipsam hyænam falsis singultibus sollicitatos canes sic devorare, affirmat. Phile, p. 100. ὑαινα ᾧ τήκυσα (pro quo τίλλυσα in margine Libri quo usus sum, inveni, ex MS. ut puto, exaratum) ἰὰς κύνας δόλῳ,*

Θηρατικῶν τόθ' (τῶν θηρᾶλικῶν, ex cod. Libr.) ἱστίατας σαρκίων.

Astutia canes hyæna irretiens,
Mox pascit horum carnibus jejunia.

Unde non est mirum, hyænam sibi ægrotæ, ratione antipathiæ ex Auctoris nostri sententia, canis exuviis mederi; sed de eo remedio altum apud Plin. & Solin. est silentium.

(p) *Lupum in fame, non vero morbo, terram vesci, ait Plin. VIII. 22. p. 173. & Solin. c. 2. p. 11.* vescuntur in fame terram. *Certam terram, Aristot. H. A. VIII. 5. ex aliorum relatu: τὰς λύκας φασὶν, ὅταν πεινῶσιν, ἐσθίειν τινὰ γῆν.*

(q) *Panther & pardalis, πάνθηρ καὶ πάρδαλις, Græcis sunt voces utrique sexui promiscuæ communes: Latinis pardi sunt mares, variæ vocantur fœminæ.* Παρδάλεις & πανθήρας diversa esse animalium genera, sunt qui acriter contendunt, Allatius Not. ad Eustath. Hex. p. 158. & 173. Rittershus. in Comment. ad Oppiani Κυν. II. pag. 82. qui pro certo idem affirmat, & ex Oppian. Κυν. III. v. 63. ut ex Xenophont. in Cyneg. probari putat, quorum uterque de his separatim agit. Nollem addidisset vir eruditus: quod notandum contra quorundam imperitiam, qui hæc confundunt. Bochartus, Hieroz. III. 8. Part. I. p. 800. utrumque nomen idem genus denotare affirmat, idemque animal vel ex sexu, vel ex mole corporis, vel ex varia maculis & πανθὴρ & πάρδαλις dici, operose defendit. Difficile est certi aliquid pronunciare de rebus nunquam visis, solummodo nobis ex variorum, inter se discordantium auctorum Libris, sæpe non accurate descriptis, tenuiter notis. Hinc malim ἐπέχειν, quam incerta pro certis tradere & θαρρεῖν. Veteres, sed non omnes, ut diversa animalia distinxisse nullus dubito, sed quam recte, nescio. Plinii verba sunt, VIII. 17. p. 164.* Nunc variis (*sic leg. non parias, ut varia exhibent edit.*) & pardos qui mares sunt, appellant in eo omni genere, creberrimo in Africa, Syriaque. Quidam ab iis pantheras candore solo discernunt: nec adhuc aliam differentiam inveni.

(r) *Tigris animal est leoni quam simillimum, nisi quod habeat virgatum cutem, unde tigris est ut leo varius: non confundendum cum pardo aut panthera, tigres longas tænias, pardi rotundas habent maculas. V. Bochart. Hieroz. III. 8. P. 1. qui frustra affirmat, Plutarchum in ea sententia fuisse, tigrin idem esse animal cum pardo, ex eo quod quæ de pardali refert Ælian. anim. VI. 2. ipse lib. πότερα τῶν ζώων, de tigri enarret. Nam quod in de colligit, non riti procedit, si enim bene procederet, ex diversæ naturæ animalibus unum genus efficeret. Quis autem nescit, scriptores easdem historiarum enarrationes non ex iisdem originibus conquirere, neque eodem modo facta exhibere? accedunt & σφάλματα μνημονικὰ, ut memoria lapsuum pro alio plane diverso reponant & lectori obtrudant. Exemplaubique sunt obvia & vulgo nota. Non mirum ergo si Plut. ab Æliano dissentiens vel alios auctores secutus, vel memoria lapsus de trigi narret, quæ Ælian. de pardali tradit. De pantheris id affirmant alii auctores, quod noster h. l. de tigri: sed inde non sequitur, eadem esse animalia, nam idem à diversis & variis auctoribus tribuitur maxime diversis inter se animalibus. Aristot. H. A. IX. 6. p. 569. ἡ δὲ πάρδαλις, ὅταν φάγῃ τὸ φάρμακον τὸ παρδαλιαγχὲς, ζῇ τὴν ἔξ ἀνθρώπου κόπρον. Βοηθεῖ γὰρ αὐτῇ Plin. N. H. VIII. 27.* Pantheras perfricata carne aconito (*venenum est*) barbari venantur. Occupat illico fauces earum angor: quare pardalianches id venenum appellavere quidam. At fera contra hoc excrementis hominis sibi medetur. *A quo non dissentit Cicero N. D. II. 50.* auditum est, *inquit*, pantheras, quæ in barbaria venenata carne caperentur, (*carperentur, quod habent Pall. Codd. non displicet Grutero*) remedium quoddam habere quo cum essent usæ non morerentur. *Aristotelem sequitur Ælian. H. Anim. IV. 49. ἐὰν δὲ γεύσηται ἀγνῶτα & καλαμῶν παρδαλιάγχης, πόα δίεις, ἀποκάτημα ἀνθρώπου ποθὲν ἀνιχνεύσασα, ἀλεύεται.*

(s) *Camelos rabie laborare, observat Aristot. H. A. VIII. 22. Plin. VIII. 18.* utcunque rabiem & ipsi (*cameli*) sentiunt. *Quod Solinus male, ut opinor, de veneris rabie intellexit, C. 49. p. 55* genituræ cupidine, *inquit*, efferantur adeo ut sæviant cum venerem requirunt - - durant in annos centum nisi forte tralati in peregrina, insolentia mutati aëris morbos contrahant.

(t) *Mich. Glycas Annal. Part. 1. p. 68.* Camelus humores perustos evomere novit, contactis humidis quercus foliis.

(v) *Ichneu-*

(v) *Ichneumon. Murem Pharaonis sive murem Ægyptium Ægyptios vocare, varii tradunt auctores: formæ similem esse ictidi dicunt qui ex Ægypto allatum viderunt. V. Allatium ad Eustath. Hex. p.* 104. *Harduin. ad Plin. VIII.* 24. *p.* 175. *qui citat Bellon. Obs. II.* 22.

(x) *De internecino aspidis cum ichneumone bello, V. Arist. H. A. IX.* 6. *Ælian. H. Anim. III.* 22. *& VI.* 38. *ubi ichneumon aspidis ova dicitur abolere, ἀφανίζειν. Plut. Πότερα τῶν ζώων, Plin. VIII.* 24. *Phile, p.* 144. *Strabo, XVII. p.* 812. *ubi narrat ichneumones aspides capite aut cauda arreptas in flumen trahere & necare. τὰς ἀσπίδας μὴ ἢ τὴν κεφαλὴν ἢ τὴν οὐρὰν λαβόμενοι, καταπῶσιν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἀναφθείρουσι. V. & Salmas. in Solin. p.* 316.

(y) *Μυρμηδὼν, formicarum congeriem notat ut & formicam, idem quod μυρμὼ & μύρμηξ, & sic h. l. formicas significat. Ursas formicarum esu in morbo sibi mederi, uno ore tradunt, quos de hac re legi, veteres: sed quæ in morbo, nam non una sed multiplici ægritudinum specie laborare solent, id remedium adhibeant, non consentiunt auctores. Ursum, fructus arborum, legumina & mel, cancros & formicas edere, unde & παμφάγον nominant, scribit Aristot. H. A. VIII.* 5. *p.* 555. *morbo laborantem formicarum esu corroborari, Sext. Empiric. Pyrrh. Hypot. L. I. p.* 12. *ἡ δὲ ἄρκτος ἐπ' ἀῤῥωστίᾳ τινὶ πεσοῦσα, τούτοις (μύρμηξι) καταλυχνωμένη ῥώννυται. Nimiam repletionem hoc modo curare, vult Ælian. H. Anim. VI.* 3. *ὅταν δὲ αὖ πάλιν ἢ πεπληρωμένον, μυρμήκων ἐσθίει, καὶ κενοῦται ῥᾷστα. Et Plut. Quæst. Nat. q.* 26. *p.* 1693. *τὴν δὲ ἄρκτον λέγουσιν ἀσωμένην τοὺς μύρμηκας ἀναλαμβάνειν τῇ γλώττῃ, καὶ καταπίνουσαν ἀπαλλάττεσθαι. noxam ex mandragoræ esu incaute devoratæ hoc remedio ursos advertere, affirmat Solin. C.* 26. Cum gustavere mandragoræ mala, moriuntur: sed eunt obviam, ne malum in perniciem convalescat, & formicas devorant ad recipiendam sanitatem. *Sic & Plin. VIII.* 27. *& quidem paucioribus verbis:* ursi cum mandragoræ mala gustavere, formicas lambunt. *Et L. XXIX. C.* 6. *p.* 711. *ursos ægros hoc cibo sanari, ait Ambros. Hex. VI.* 4. *p.* 123. Ursus æger formicas devorat. *Novit præterea ursus multiplici remedio naturali instinctu comparato sanitatem sibi restituere. Alvum duram & siccam ævo curat, Aristot. H. A. IX.* 6. *Ælian. de anim. VI.* 3. *Vulnera & ictus foliis verbasci sanat, ut S. Basil. Hom IX. Hex. Eustath. Hex. pag.* 35. *Glycas Annal. P. I. pag.* 68. *observant. S. Ambros. Hex. VI.* 4. *p.* 119. *eleganter id sic exprimit:* Quid

quod etiam medendi industriam non prætermisit? Siquidem gravi affecta (*ursa*) cæde, & consauciata vulneribus mederi sibi novit herbæ cui nomen est φλόμος, ut Græci appellant, ulcera subjiciens sua; ut solo curentur attactu. *Oculi eorum quum hebetantur, favos expetunt & comedunt. Plin. VIII. 36. p. 195. Rabie ursos aliquando jactari, ex Eustathio Rudio tradit Aldrovandus, L. I. de Quadrup. digit. p. 127. remedium vero non indicat.*

(c) *Feras capras telo ictas pastu id ejicere, tradit Aristot. H. A. IX. 6. & Auctor Mirab. auscult. circa init.* Αἱ ἐν Κρήτῃ αἶγες, ὅταν τοξευθῶσι, ζητοῦσιν, ὡς ἔοικε, τὸ δικταμον τὸ ἐκεῖ φυόμενον, ὅταν δὲ φάγωσιν, εὐθὺς ἐκβάλλουσι τὰ τοξεύματα. *Plut. Lib. τὰ ἄλογα λογ. χρ. p. 1825.* Τὰς Κρητικὰς αἶγας *&c. In Scholiis Arateis, (non unius esse Theonis, sed & aliorum, vel eo observat illustris Grotius in Not. p. 24. nam & sæpe idem iteratur, & contrariæ sententiæ sæpe inseruntur,) ad Phænomen. vers. 33.* Δίκτῳ ἐν ἐνώδει, *pag. 8. & 9. edit. Oxon. narratur Zenodotum Mallotem* δίκτον *pro* δικτάμνῳ; *per syncopen nempe, dictum putasse; herbamque esse partui facilitando aptam, ideoque ea coronatam Ilithyam (Dianam) fingere Euphorionem; ac capræ amicissimam. Verba Scholiastæ hæc sunt:* Ζηνόδοτος ὁ Μαλλώτης, δίκτον ἤκουσε τὸ καλούμενον δίκταμνον, καὶ λέγεται καὶ ἐνώδες λέγεται εἰρηκώς. δοκεῖ δὲ πρὸς εὐτοκίαν συμβάλλεσθαι, διὸ καὶ τὴν Εἰλείθυιαν τύπτῳ φέρουσι. καὶ πού φησιν ἐπ' αὐτοῖς Εὐφορίων, Στεψαμένη θαλεροῖσι σιωνηθέα δικταμνοισι. καὶ ταῖς αἰγὶ δὲ προσφιλὴς ἡ βοτάνη. βέλει δὲ τρωθεῖσαι ὀρίσκουσιν αὐτὴν, καὶ ἀποβάλλουσι τὸ βέλος. *Cicero N. D. II. 50. p. 1230.* Capras in Creta feras, cum essent confixæ venenatis (*venantium sunt qui legunt*) sagittis, herbam quærere quæ dictamnus vocaretur; quam cum gustavissent, sagittas excidere dicunt è corpore. *Ambros. Hex. VI. 4. p. 123.* Caprea vulnerata dictamnum petit, & de vulnere excludit sagittas. *Cervorum id esse inventum, affirmat Plin. VIII. 27.* dictamnum herbam extrahendis sagittis, cervi monstravere, percussi eo telo, pastuque ejus herbæ ejecto. *Et Solinus C. 19. p. 29.* dictamnum ipsi prodiderunt, dum ex eo pasti excutiunt accepta tela. Herbam quoque quam cynaren vocant, contra noxia edunt gramina. *Utrique non inepte id tribuit Apulejus de Virt. herb. C. 62. §. 3.* Si caprea vel cervus in venatione telo percussus fuerit, quum pervenerit ad herbam dictamnum, & ea pascitur, mox telum excutitur è plaga & sanatur, pascendo dictamnum. *Nam sunt ambo congeneres, & inter*

inter se & forma tum moribus valde similes, ut od Plin. T. II. p. 180. recte observat Harduin.

(aa) *Aquilam terrestrem testudinem saxis allidere, & testis vero conuitiis carnem extinere & comedere, narrat Ælian. H. Anim. VII. 16.*

(bb) *Cyperi radices oblongas, cyperida vocari, magnique in medicina usus esse, ait Plin. N. H. XXI. 18. ex quo κυπείδας cyperi radices interpretatus sum, Galen. VII. Simplic. T. I. p. 95. edit. Grac. Basil. κυπείρου χρήσιμοι μάλιθ' εἱσὶν αἱ ῥίζαι. Radices cyperi esse subnigras, cohærentes, oblongis oleis similes, aut rotundas, aliquando etiam longas, galanga modo; quo fit ut hoc genus à nonnullis appelletur silvestris galanga; scribit Matthiolus in L. I. Dioscor. p. 24. Cyperus juncus est angulosus: junci trianguli meminit Plin. quadrati Celsus III. 21. p. 163. nam & reperitur cyperus quandoq; quadrangulari caule. De corvorum morbo Plin. X. 12. ægrescunt sexagenis diebus, siti maxime, antequam fici coquantur. Cornix ab eo tempore corripitur morbo. Ea tempestate, quando ficus maturescunt, corvos siti laborare, & alii affirmant auctores. Eratosthenes in lib. qui vocatur καταστερισμοί, p. 14. edit. Oxon. una cum Arat. impr. Περὶ τὸν χρόνον διψᾷν. ubi mythologiam hujus sitis rationem affert, quam & Ælian. de animal. I. 47. exhibet. Ovidius Fast. II. de hac re ita canit:*

At tibi dum lactens hærebit in arbore ficus.
De nullo gelidæ fonte bibantur aquæ.

Naturalem Ælianus profert H. Anim. II. 31. (non. I. c. 47. ut falso legitur annotat. in Asterism. Eratosth. Oxon. edit. p. 30.) his verbis: ἴσασι δὲ καὶ τῦ θέρους ἐνοχλέμενοι ῥύσει γαστρὸς, καὶ διὰ ταῦτα ἑαυτὲς ὑγρᾶς τροφῆς ἀγεύστους φυλάττεσι. Æstivo tempore quod alvi profluvio se laborare sciat, idcirco ab humidis alimentis se continet. *Mich. Glycas P. I. Annal. p. 59. ex interpret. Leunclavii:* Æstivo tempore corvi quodam morbo laborant. Is morbus ventris est profluvium, quamobrem fluvii, fontes, stagna, per æstatem nulli sunt corvis usui: ne per humorem ventris illa fluxio magis etiam augeatur. *Multa remedia ex ansere ut & corvis, morbis obnoxiis desumi, non immerito miratur Plin. XXIX. 3. in fine.* Nam anser, *inquit*, corvusque ab æstate in autumnum morbo conflictari dicuntur. & *L. VIII. 27.* Corvus, *inquit*, occiso chamæleo-

mæleone, qui etiam victori nocet, lauro infectum visus extinguit.

(cc) *Ardeam, ut fascinum averteret, cancrum nido suo imponere, narrat Ælian. de anim. l. 35. καρτῖνον δὲ ὁ ἐρωδιός. Zoroastr. Geopon. XV. 1. p. 399.* Ardeam *esse ἐρώδιον, certum pronunciat Salmas. in Solin. p. 42. sed convenientiâ Græcæ ac Latinæ vocis id non probat. Ciceronem ut Avienum ἐρώδιον* fulicem *interpretari, observat Grotius Not. ad fragment. Arat. pag. 82.*

(dd) *Cygnos ranas devorantes, effectione quadam sibi molesta sese liberare, scribit Mich. Glycas P. 1. Annal. p. 69.*

(ee) *Pardalis cruorem capræ sibi salutarem existimat. Glyc. loc. cit. Ambros. Hex. VI. 4. p. 123.* Leopardus, *inquit*, capreæ agrestis sanguinem bibit, & vim langoris evitat. Omnis fera ægra canis hausto curatur sanguine.

(ff) *αἴλουρος, catus, felis. περὶ τοῦ αἰόλου τῆς κόης τῶν αἰλούρων. Callimach. Hymn. in Cererem, v. 111. p. 170. edit. Ultraject. cum Varior. Not. gen. femin. Τὸν αἴλουρον dixit, ubi schol. Τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον γάτον. Græcam vocem retinet Gellius XX. 8. p. 881. edit. noviss.* Murorum oculi ad easdem vices lunæ aut ampliores fiunt, aut minores. *Plut. πότερα τῶν ζώων, p. 1707. ὡς γαλεῆ καὶ αἴλουρος: Significat αἴλουρος & piscem, quem* Silurum *vocant, de quo Dioscor. II. 19. Athen. VII. 9. p. 287.*

(gg) *Tragelaphus non est animal fictum, sed à viris fide dignis sæpe visum. Vidit & Salmasius Lutetiæ, qui tragelaphum Exercit. in Solin. p. 162. sic describit:* Cornua plane cervina gerebat, mentum promissa hirtum barba, & villosos armos, velocissimi in primo cursu impetus, sed cito deficientis, hircum Barbariæ eum nominabant qui circumferebant.

(hh) *Ibes clysterc, rostri aduncitate utentes, non vomitu, alvos purgare tradunt Plut. Πότ. τῶν ζ. p. 1793. ἡ ἶβις τὸν ὑπολυσμὸν ἅλμῃ καθαιρομένης Αἰγύπτιοι συμβιοῦσαν καὶ μιμησαμένην λέγουσιν. Plin. VIII. 27.* Simile quiddam & volucris in eadem Ægypto monstravit, quæ vocatur ibis. rostri aduncitate per eam partem se perluens, qua reddi ciborum onera maxime salubre est. *Cicero N. D. II. 50.* vomitione canes, purgante autem alvos ibes Ægyptiæ curant. *Ægyptios ibes non homines hujus artis magistros agnoscere & prædicare, ait Ælian. de anim. II. 35. Vide & Philen, p. 48.*

(ii) Má-

(ii) *Μάραθρον est feniculum*, Fenchel / *& Græcum & Latinum nomen promiscue adhibet Plin. qui XX.* 23. feniculum, *ait*, nobilitavere serpentes gustatu, senectam exuendo, oculorum aciem ejus succo reficiendo. *& VIII.* 27. anguis hiberno situ membrana corporis obducta, feniculi succo impedimentum illud exuit, nitidusq; vernat--Idem hiberna latebra visu obscurato, (*hebetes oculos natura habere, notat C.* 23. *ejusd. libr.*) marathro herbæ sese affricans, oculos inungit ac refovet: si vero squamæ obtorpuere, spinis juniperi se scabit. *Feniculo ergo, ex Plin. sententia, serpentes & senectam exuunt, & hebetes oculos curant & refovent. At Aristot. quem vide H. Anim. VIII.* 17. *observat serpentes senectam exuentes, ab oculis incipere: ita ut obcæcari videantur rem non intelligentibus.*

(kk) *Ex vitiata syllaba ες difficile est veram & genuinam eruere lectionem. Varia hinc possint cogitari nomina in ες desinentia.* ὄρθυγες, coturnices, *quibus Plin. X.* 23. *pag.* 415. *venenum semen gratissimum esse cibum, affirmat: sive id velis cum Galen. Ther. ad Pison. interpretari de helleboro, sive cum Sext. Empir. I. Pyrrh. hyp. p.* 12. *de cicuta, sive ex aliorum opinione de napello vel aconito; quo vesci impune coturnices sunt qui perhibent.* Ψάρες *sturni, quam vocem hic aliquis forsan reponeret, & non male convenire existimaret. Sturnos cicuta vesci, uti coturnices veratro, ait Alex. Aphrodis. Probl. pref. & scribunt S. Basil. & Eustath. Hex. p.* 9. *Sed* ἄρνες *præ aliis placet, & ex hac conjectura vertere licet*: agni ægrotantes scammoniam aut tithymalum mandunt. ἄρνες, *agnos, nostrum auctore scripsisse, & scammoniam edere dixisse, non assimo sed probabiliter puto. Glycas Annal. P. I. pag.* 69. hirci scammoniam cruditatis remedium esse sciunt.

(ll) *Pro* ἐλυδαλὶς *quod erat in Apographo, emendo* πορυδαλὶς, *& verissimam esse lectionem nullus dubito. Galeritam gramen imponere nido testatur Zoroaster Geopon. XV.* 1. *p.* 399. *& Ælian. de anim. I.* 35. πρεσβεύεται ὦ κὴν πόρυδος ἄγρωστιν. *Phile qui fere Ælianum Jambicis versibus expressit, de upupa id narrat. p.* 74. ἄγρωστιν ἔσθων, Φύλλα δρυὸς πορυδος. gramen upupa, galerita frondes querneas. *Sed parvi refert, non enim semper accurate incedit, sed aliquando ab Æliani mente, quam non recte percepit, discedit. Ex Ælian verbis VI.* 22. *de animal.* πόρυν γῦν τὸν σκορπίον καλαλαμβάνει, *perperam lectis & intellectis, Phile, pag.* 74. *rem falsissimam proposuit, torpedinem infensum putare scorpium;* πόρυν *apud Ælian. non est torpedo piscis, ut Phile intellexit, sed*

torpor, qui scorpionem stellionem viso intrasit. Praterea hanc avem gramine valde delectari notum est. Est autem κορυδαλὶς, (scribitur κορυδαλὸς, κορυδαλλὶς & κόρυδος) avis vulgo nota & ob deliciae mensae expetita. German. eine Lerche/ *à κόρυς* Galea *dicta, nempe ab apice quem in capite gestat, ut Latine galerita & cassita, (quod nomen extat apud Gallium, II. 29. p. 200.) à galea vel galero & casside ob eandem rationem nomen invenit. Vocatur & alauda, sed hoc vocabulum, quamvis vulgo magis notum, est Gallicum, ut testatur Plin. N. H. XI. 37. p. 536.* parvæ avi, quæ ab illo (*apice,*) galerita appellatæ quondam, postea Gallico vocabulo etiam Legioni nomen dederat alaudæ. *& Greg. Turonens. L. IV. Hist. Franc. C. 31. p. 172. noviss. edit.* in Ecclesia Arverna, *inquit,* dum matutinæ celebrarentur vigiliæ, in quadam festivitate, avis corydalus, quam alaudam vocamus ingressa, omnia luminaria quæ lucebant, alis superpositis in tanta velocitate exstinxit, ut putares ea in unius hominis manu posita, aqua fuisse submersa. *Coli vitium efficacissime sanari ave galerita cibo assumta, veterum fuit opinio. v. Plin. XXX. p. 744. Galen. de Ther. ad Pison. C. 9. p. 461. circa fin. T. 2.* ὁ δὲ κορύδαλος ὀπὸς τραγόμυος, θαυμασίως τὰς κωλικὰς πολλάκις ὠφέλησεν, *& XI. Simplic. p. 149.* ὁ γε μὴν κόρυδος τὸ πρῶτον ζῶον τυγχάνει τὸ μικρὸν, ὃ καὶ χρῶνται ὁδοὶς πολλάκις ἰατρεύοντες, ἐψόμενον ἐν τῷ ζωμῷ τὰς κωλικὰς ὠφελεῖ. χρὴ δὲ συνεχῶς καὶ πολλάκις ἐσθίειν αὐτὸ μὴ δὲ ζωμοῦ. ἔχει δὲ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὅτι τὸ ζῶον, ὥσπερ τινὰ λόφον ἐκ τῶν πτερυγῶν αὐτοφυῆ. *Dioscor. II. 59.* κορυδαλὸς - - ὀπὸς κωλικοὺς ὠφελεῖ.

(*mm*) Milvi & ipsi hibernis mensibus latent, non tamen ante hirundines abeuntes. Traduntur autem & à solstitiis affici podagra, *Plin. X. 10. Milvum avem* guttosam *esse,* & podagram pati, ideoque timidam esse ac aliquando latere, *scribit (uti citat ad Plin. Hardum.) Albertus Magn. qui & addit:* circa solstitia latet frequentius, quia tunc magis est podagricus. Ἰκτῖνες ῥάμνον, *milvos rhamnum, nidis imponere ut avertant fascinum, ait Ælian. de anim. l. 35. at Phile, p. 74.* ἰκτῖνος θρύον, *ulvam milvus.*

(*nn*) *Vulpes scillam, (veteres squillam pro scilla scripsisse, ex Pallad. Mart. de ficu,* divisa squillæ bulbo, *Ambros. & aliis constat) lustris suis circumponere, ut lupos fugent, qui scillæ contactu convellantur, tradit Zoroaster Geop. XV. 1. p. 398. Aliter Ælian. anim. l. 36. ubi narrat, lupum, si vel calcet, vel propius tantum accedat ad folia scillæ, obtorpescere: ideoque vulpes cubilibus luporum ea injicere,* πείθων δὴ ἡ ἀλώπηξ, εἰ καὶ μόνον προσελθόντα πατή-

λοις

λους σκίλλης, (παρὰ, *quod præcedit*) ταῦτά σοι καὶ ἀλώπεκες εἰς τὰς αὐλὰς τῶν λύκων ἐμβάλλουσι, καὶ εἰκότως. Διὸ καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν ἐπιβολὴν νοῦσιν ἔχθιστα αὐτοῖς. *Anatolius in Geopon. XVIII. 17. p. 458.* λύκοις, θρέμμασιν οὐκ ἐπελεύσεσθαι, εἰ σκίλλαν τῷ ὁδηγῷ καλουμένῳ περιάψῃς. Lupi pecora non invadent, si scillam ei, qui dux gregis appellatur, alligaveris. *Mich. Glycas P. I. Annal. p. 84.* Lupus scillam, plantæ speciem vitat, id cum vulpecula norit, apud hanc plantam dormiens cubat, si forte suas extra latebras degit: ne à lupis devoretur. *Solus Ambros. quo argumento vel quo auctore id scripserit non constat, turturi id tribuit.* Furtur, *turquir*, nido suo, ne pullos suos incurset lupus, squillæ folia superiacit. Novit enim quod hujusmodi folia lupi fugere consueverint. *De scilla V. Theophrast. H. Plant. VII. 12.*

(oo) Φάτταις δάφνην, *Geop. XV. 1. p. 399. palumbes ut fascinum avertant laurinos ramos tenues avellere, & in tutelam pullorum nidis suis imponere, scribit Ælian. de anim. I. 35. hæc verba:* αἰτίαν δὲ βασιλείας ἀμωμήτου τοῖς φάτταις, δάφνης κλῶνα ἀνθρήσαντας λεπτὸν, εἶτα μὲν τοῖς ἑαυτῶν καλιαῖς ἐντιθέναι, τῶν νεοττιῶν φείδει. *Phile, p. 74.* ἀνθίσατα δὲ πρὸς τὸ βάσκανον πάθος, δάφνην φαγοῦσα φάττα, κίρκος πικρίδα. *Palumbes, graculos, merulas, perdices, lauri folio annuum fastidium purgare, scribit Plin. VIII. 27. neque enim temnenda est lectio, & fascinum reponendum. Nam de languore annuo & nausea, non de fascino, ipsi est sermo. Morbum repellere eo remedio palumbes, tradit Horus Hierogl. II. 43.* ἐκείνη γὰρ ἔτε ἀῤῥωστεῖ, φύλλον ἐπιθῆται δάφνης εἰς τὴν νοσοῦσαν ἑαυτῆς ἢ ὑγιαίνει.

(pp) Ἱέραξ κίρκος, accipiter circus, *Homerus, Od. N. V. 86. dixit. Circus accipitris genus est, falco, Gallice*, un faucon. *Aristot. H. A. IX. 36. p. 576. decem accipitrum genera commemorat, quorum nomina hæc sunt:* Τριόρχης, αἰσάλων, κίρκος, ἀστερίας, φασσοφόνος, πέρνης, λεύκος, πέρκος, πτίλας, Φρυνολόχος: buteo, æsalo, circus, asterias, palumbarius, pernes, lævis, percus, spizias, rubetarius. *Plin. X. 8. sedecim genera inveniri observat.* Distinctio generum ex aviditate. Alii non nisi ex terra rapiunt, avem: alii nonnisi circa arbores volitantem: alii sedentem in sublimi, aliqui volantem in aperto. Itaque & columbæ novere ex iis pericula, visoque confidunt, vel subvolant, contra naturam ejus auxiliantes sibi. *De differentiis accipitrum V. Budæum in Annot. ad pandect. p. 162. Du Cange in Gloss.*

V. falco, quos laudat Harduin. ad Loc. cit. Plin. ut & Bochart. Hieroz. II. 19. P. II. p. 266.

(qq) *Plin. XX. 7. p. 26. varia lactucæ ſponte naſcentis genera enumerans, & hac profert:* Ex his rotunda folia & brevia habentem ſunt qui hieraciam vocent, quoniam accipitres ſcalpendo eam, ſuccoque oculos tingendo, obſcuritatem, cum ſenſere, diſcutiant. *De ſucco addit:* ſanat omnia oculorum vitia. *Apuleius C. 30.* Græcis thridax agria dicitur, aliis hieracion --- Italis lactuca ſilveſtris. *& tit. l.* dicunt aquilam cum in altum volare voluerit, perſpicere rerum naturas, lactucæ ſilvaticæ folium evellere, & ſucco ejus ſibi oculos tingere, & maximam inde claritudinem accipere, *Glycas Annal. P. I. p. 69.* accipiter volucris ſuccum lactucarum, quarum folia ſunt amara, caligantium oculorum ſcit eſſe remedium. *Geopon. X. I. p. 399.* χιονος αιγειας θριδακινης. *Ælian. de anim. l. 35.* πικρίδος habet, ut & Phile, ubi cichorium ſilveſtre, & intybum reddunt; *tueri autem ſe hac herba accipitrem à faſcino tradunt. Ael. II. 43. Ælian. noſtro conſentit, ait enim accipitres oculis laborantes lactucam ſilveſtrem evellere, ejusque ſucco oculis inſtillato obſcuritatem diſcutere.*

(rr) *De cervo Ambroſ. Hex. VI. 4. p. 123.* cervus oleæ ramuſculos mandit.

(ss) *Aſteriſcus herba eſt, quæ* ἀστὴρ ἀστέριος *Galen. & Dioſcor. IV. 120. dicitur: ab aliis* βυβώνιον, *à nonnullis*, aſterion, aſteriſcon & hyophthalmon: *à Latinis* aſter atticus, bubonium & inguinalis *appellatur. Apuleius C. 60. German.* Megerkraut / Bruchkraut / Schartenkraut / Sternkraut. *A ſtella nomen habet ob ſtellatum verticem, foliis per ambitum ſtellæ modo diſpoſitis.* ἔχει ὁ φυλλάρια ἀστέρι ὅμοια, *inquit Dioſcor. Aſteris Attici duæ ſunt ſpecies, una purpurei, alia lutei floris. V. Dodon. Hiſt. ſtirp. Pempt. II. L. 3. Cap. 24. p. 265. qui de purpur. floris ſpecie hac habet:* flores in ſummo virgularum emicant, ſotma vero florum chamæmeli, medio lutei, ſed orbiculato ambitu cæruleo purpurei. *Ita is fit amellus flos, quem tam accurate deſcripſit Virgil. Georg. IV. v. 271. ſeqq. non conſtat. affirmat Matthiolus in Dioſcor. p. 731. negat Junius: proponit non decidit, recte & tute incedens, Dodonæus. Incertiſſima ſunt, quæ de hac re & multis aliis ſimilibus affirmentur, & non-rafte agunt qui de incertis & dubiis præcipitanter & confidenter, tanquam-ex tripode pronunciant, in diſſentientes aperte & acriter invehentes & convitia immeritis turpiter ingerentes. Quod ſane non ſolum eſt ſupervacaneum, verum etiam illiberale per ſe atque indecorum, lectoribus non-conſen-*

consentaneum, & ab officio viri probi disciplinis & scientiis eruditi longe remotum. Est & alia herba à stella nomen adepta, stellaria *vulgo vocitata, vulnerariis emplastris & remediis valde utilis; extrinsecus enim vulnera conglutinare, intrinsecus vero viscerum vitia & sinuosa ulcera maxime curare, perhibetur.*

(tt) *Zoroast. Geop. XV. l. p. 399.* κορῶναι σπείρουσι τὸν ὑπῆνον. cornices verbenacam supinam: *subintelligenidio imponunt. Pro quo Ælian. de anim. I. 35.* ἀσπαράγους, *quod est idem nomen paulo mutatum.*

(uu) *Sic & Phile, p. 74. ut Ælian. L. c.* τὸν ἀπὸ ἴριος καρπόν. *quod vertunt:* iridis fructum. *Semen potius videtur intelligendum. Semen rotundum habere iridem affirmat Matthiol. in Dioscor. p. 19. ideoque non adhibendi, qui iridem nullum ferre semen contendunt.* Iris stragaleotis *sive* astragalitis, *cujus meminit & Galen. I.* Ὧν χυμοὶ τόποις, *I. II. p. 159. ubi legitur:* ἴριος ἀστραγάλου, *est species iridis, & sic videtur dici, quod veluti astragali sive tali, parvæ, nodosæ, duraque hujus iridis sint radicula. v. Dodon. Pempt. 3. L. III. C. 3. p. 246. German.* Viol-Wurtz.

(xx) *Zoroast. Geop. XV. l. p. 399.* Πελαργοὶ πελάσαντο φύλλα ταῖς κεστοῖς ἐκλῶσι. λέγε τὰς νυκτερίδας. *Ælian. de anim. VI. 45.* πελαργὸν νυκτερίδα μισεῖν, καὶ ἀπείνην ἀπομισεῖν ὡς πολέμιον. *& I. 37. narrat, ciconias sapienter arcere vespertiliones solo attactu ovis suis perniciem afferentes, foliis platani nidis suis illatis, quibus approximantes vespertiliones torpescunt & nocere nequeunt.*

(yy) *Geopon. XV. l. p. 399:* ἴνατις ἀμπελίου; *pro quo videtur leg.* ἀδιάντου, *ut recte habet Ælian. l. 35. Phile p. 74. male exhibet:* ἄγνως ἀπὸ ψ. *Adiantum, quod & dicitur* καλλίτριχον, callitrichum, *ut Ælian. L. c. observat, ut & πολύτριχον, ab effectu, tingit siquidem capillum, ac densum eum facit; duo habet genera, candidum ac nigrum. Vid. Dodon. Hist. Stirp. Pempt. III. L. V. C. 10. p. 466. qui rutam muriariam, aut murialem* Mauer-kraut / *adianti genus constituit candidum, existimans Plinium, perperam trichomanes inter adianti genera retuliſſe, quòd & Apulejus fecit, C. 47. de callitricho, & C. 51. de polytricho. Matthiolus in Dioscor. p. 744. ejusdem erroris Plin. cujus verba ex XXII, 21, adducit, accusat, vultq; eum perperam accepisse Theophrasti sententiam, à quo illa mutuatus est. Ipse tamen Matthiol. p. 745,* τριχομανὲς trichomanes, *ab adianto quidem distinguit, sed cum polytricho ac callitricho confundit: quasi adiantum non esset eadem herba qua & polytrichum & callitrichum appellatur, in officinis capillus Veneris, German.* Frauen-Haar. *Vivet adiantum, quod*

Græci sic appellant, quia folium non madescit, aquas enim respuit, quovis anni tempore, (quod & Theophrast. H. PL. VII. 10. pag. 151. observat) nunquam tamen vel florem vel semen facit, ut Dodon. inquit, & ex Theophrasto, Hist. Plant. VII. 13 p. 150. duplex illud adianti genus deducit. Verba Theophrasti adscribere placet: ὁ δὲ ὑγραίνεται τὸ φύλλον βραχύμενον, ὁ μὲν ἐπίηλον ἐστί. διὸ τὸ τὴν νοτίαν ἐπιμένον. ὅθεν καὶ ἡ προσηγορία. γίνη δ' αὐτῆ δύο, τὸ μὲν, λευκὸν, τὸ δὲ, μέλαν. χρήσιμα δὲ ἀμφότερα πρὸς ἐκφυσιν κεφαλῆς τετρῶν. ἐν ἐλαίῳ τριβόμενα. φύεται δὲ μάλιστα πρὸς τὰ ὑδρηλά. Folium in aqua nunquam madescit, nec quicquam adhærescere humoris constat. Unde & nomen herba accepit. Genera ejus duo; candidum atque nigrum. Ambo ad defluvium capillorum utilia, oleo trita, nascuntur maxime locis humidis. *Upupam uvæ pastu læsam adiantum ori imponere, & bonam valetudinem recipere, tradit Horus II. 89.* ἵππος δὲ βλαβεὶς ὑπὸ σταφυλῆς, ἀδίαντον ἀποτιθέμενος εἰς τὸ ἑαυτῆ στόμα ὑγιοδύνησεν.

(zz) *Philochorus apud Athen. Dipnos. IX. 2. p. 339. narrat τηγανίτιν herbam, in suum nidum congerere quam Lagoam appellant. Viticis genus esse in aquosis frequens,* λάγος enim vitex, *scribit Jac. Dalechampius in Not. ad b. l. p. 763. & exhibet Aldrovandus Ornithol. L. 19. qui & addit: tanquam e parientibus sit opitulatura. Græca hæc sunt:* λέγει δὲ ὁ ἱστορικὸς αὐτὸν τῇ νοτερᾷ πόᾳ τὴν λεγομένην λαγωόν.

(aaa) *Horus, Hieragl. II. 60.* Hominem qui domo non exeat significantes, formamque simulque pennas vespertilionis pingunt, hujus enim pennis ad formicarum nidos admotis, nulla ex ipsis egreditur.

(bbb) *Dracontium sive draconteum est herba quæ dracunculus aliis vocatur, & quam Græci recentiores* δρακοντίαν πόαν, *& infimæ Latinitatis scriptores dracontean herbam dixere. German.* Schlangen-Kraut / Natter- Drachen-Wurtz. *Theophrast. H. Plant. VII. II. p. 127.* ἡ δὲ δρακοντία, καλοῦσί τὸ δρακόντιον (pro quo Salmas: in Solin. p. 684: δρακόντιον & δρακοντεῦς exhibet) ἄρον, διὸ τὸν καυλὸν ἔχον τινὰ ποικιλίαν, ἄβρωτος καὶ φαρμακώδης. Dracunculi radix; sunt enim qui genus quoddam dracunculi arum appellent, quod ejus caulis varietatem habeat quandam, cibo inepta penitus est, & medicis tantum commoda. *De dracunculi nomine & vario ejus genere v. Salmas. Loc. cit. & de Homonym. hyles Jatricæ, C. 47. p. 49. seqq.*

(ccc)

(eee) Ἀσκαλαβώτης, vocatur & κωλώτης & γαλεώτης. eſt ſtellio, ſcorpionibus maxime contrarius. *Plinius XXX. 4. H. N. pag.* 695. Scorpionibus contrarius maxime invicem ſtellio creditur, ut viſu quoque pavorem iis afferat, & torporem frigidi ſudoris. *V: & Ælian: VI: 22.*

(ddd) Σπῖνος eſſe fringillam, *Salmaſ: in Solin: p: 315: ſeqq. putat. ligurinum, zeiſchen / Aldrovand: Ornithol: XVIII. 4. ubi de ſpino ſive Ligurino tractat. Nomina avium ſæpe confunduntur, & qui hoc non advertunt, ſæpe falluntur.*

(eee) *Fugari ſerpentes caprarum cornu vel pilis acceptis, tradit Plin. N. H. XXVIII, 10. mulierum capillis, C. 7. ejusdem libr. Pallad: XII. 13. Nov:* propter ſerpentes, *inquit*, qui plerumque ſub præſepibus latent cædrum & galbanum, vel mulieris capillos, aut cervina cornua, frequentes uramus. *Cornu cervini odore vel nidore fugari ſerpentes, tradunt uno ore veteres, Plin: X: 70: XXVII: 9: & VIII: 32. Ælian: de anim: IX: 20: ubi id manifeſtum eſſe pronunciat. & II. 9. Scholiaſt: Apollon: in II. Argon:* pilis idem tribuit *Euſtath. Hexaem: p: 37:* εἰ δέ τις καὶ τῶν κεράτων αὐτῆς μικρόν τι ἢ τῶν τριχῶν ἐπ' οἰκίας καλιᾶς, ἅπερ ἂν ἐμφωλεύῃ θηρίον, ἀλαδιδράσκει, & ſi vel cornuum fruſtum vel pilorum in domo uratur, ejus nidore animalia ſi quæ latitant, fugantur.

(fff) *Hirundines apio fugare blattas, ut ad pullos earum accedere nequeant, tradunt alii auctores; Zoroaſt: in Geop. XV: 1. p. 399.* χελιδόνες ἀλὶ τὰς σίλφας σέλινον ἐντιθέασι. *Ælian: de anim: I: 37.* δῶρον δὲ ἄρα ἡ φύσις καὶ τοῖς χελιδόσιν ἔδωκεν. εἶον αἱ σίλφαι καὶ ἅτινα τὰ ὠὰ ἀδικοῦσιν. ὑπὲρ αἱ μὴ τέρας σελίνου κόμην προβαλλόμεναι τῶν βορῶν, καὶ ἐκεῖναι τὸ ἐντεῦθεν ἄβατα ἴσι: *Phile. p. 76. Ut ergo noſtro cum aliis conveniat ſcriptoribus, ita locus iſte debet emendari:* χελιδόνες ἀλάφῳ τρίχας καὶ σέλινον ἀλὶ τὰς σίλφας, *vel,* σίλφας φοβέμεναι. Hirundines cervi pilos & apium in nidos ſuos ingerunt anguium metu, *vel,* angues metuentes, *ut* σίλφιον *pro* σίλφας *errore librarii, quod facile, ſit poſitum. Sic reſtituiſſem, ſi noſtrum auctorem ex aliis auctoribus a citatis diverſis ſua non deſumſiſſe, ſcirem; ſed quia ignoro unde iſta acceperit, nihil decido, nihil pro certo affirmo.*

(ggg) Eutocium, ἐυτόκιον λίθον vocat *Euſtath: Hex: p: 27.* & ὠκυτόκιον λίθον *Harpocratio Alex: qui tamen ab aëtite, ſed perperam, diſtinguit ocytocium, ut obſervat Allatius in N. ad Euſtath. p. 122. nem lapidem aëtitem eſſe, nemini dubium eſſe debet: quæ enim de eutocio Euſtath. refert,*

de

de aëtite alii tradunt. Describit hunc lapidem, super quem vultureum dum doloribus partus cruciatur, sedere & parere narrat, Eustathius hunc in modum: ἔστι δὲ ὁ λίθος, φησὶν ὡς κάρυον, καὶ κυοειδὴς ἦχον ἐκπέμπει ὡς κώδων, ἔνδοθεν ἑτέρου λίθου κυοειδοῦς. Est autem lapis hic rotundus veluti nux, & cum quatitur, veluti tintinnabulum sonum edit, alio intus lapide sonante. *Quæ fideliter descripsit Glycas, Annal. P. I. p. 59. Auctor Kiranidum, p. 8.* aquilinus lapis gravidus est & resonat. *Ideo noster* ἔγκυον *vocat*, gravidum, *i. e. alio plenum. Frustra ergo hanc vocem sollicitavit Andr. Rivinus in Not. ad Kiran: dum scribit*: ubi forte legendum: gravis est, vel gravidis aptus est. *Vid. Aldrov. and. L. I. p. 36. ubi de aquila; maxime laborare narrat aquilas fovendi ad excludendum ovis, & nisi aëtitem in nidum importarent, frustrari laborem. Unde orta videtur illa opinio & veterum & recentiorum, partui accelerando aptum esse hunc lapidem, parturientibusque eum in finem utiliter admoveri. Miram hujus lapidis vim ad eliciendum fœtum prædicat Aldrov. L. c. addens lapidem esse nobilem, magnitudine vix ovum superare, colore puniceum, vel cinereum. Eodem fere modo Auctor Kiran: p. 115. scribit*: Ætites autem lapis, qui ad tactum de intus sonat, rubens est colore, & ut cera: gestatus servat in alvo fœtus, & non sinit abortivos fieri: est enim velocis partus. *Ovorum excludendorum causa id fieri tradit & Philostrat: Vit: Apollon: II. 14. p. 65. aëtitem ut contra ventos & tempestates tuta sit, aquilam adhibere, sunt alii qui narrant, & nonnulli ut contra fascinum se tueantur putant. Sic Ælian. de anim. I. 35. & addit, prægnantibus prodesse hunc lapidem & abortibus adversari. Noxam avertere à pullis, Phile, p. 76. Appellatur & alio nomine* gangites, *quam vocem Plinio X. 3. p. 393. egregie restituit duktu MSS.* gagiten *pro* gangiten *exhibentium, Harduinus, pro* gagatem, *quam vocem communiter impressi libri habent. Nam quod Harduin. in N. ad L. c. Plin. confidenter scribit, Libros omnes editos gagatem habere, non est omnino verum. Est mihi editio Venet. 1496. in Fol. impr. quæ* gagiten *sat clare exhibet. Plinii verba sunt:* Tribus primis & quinto aquilarum generi inædificatur (*i. e. aliunde asportatus inseritur*) nido lapis aëtites, quem aliqui dixere gangiten: ad multa remedia utilis, nihil igne deperdens. Est autem lapis iste prægnans, intus cum quatitur, alio velut in utero sonante, Sed vis illa medica non nisi nido direptis. *Solin. C. 37. p. 48.* aëtites & fulvus est, & tereti positione alterum lapidem intrinsecus cohibens:

cujus

cujus crepitu sonorus est cum movetur, &c. *de 4. generibus hujus lapidis agit Plin. XXXVI. 21. Vultque aëtites omnes gravidis utiliter alligari partumque continere: sed missi parturientibus auferantur, eas omnino non parere. Quod non convenire videtur cum illorum opinione, qui partui promovendo hunc lapidem utilem esse dixerunt. Duo tantum aëtitis genera agnoscit Zoroast. Geop. XV. 1. pag. 40. unum densum, alterum rarum & inanem. Conveniunt ergo auctores, aëtitem in nido aquilarum inveniri, & utiliter gravidis alligari. Dissentiunt de aquilini hujus lapidis usu, an excludendis ovis, an vero avertendi fascini gratia aquila eum adhibeat: ut & an solum partum alligatum retineat, an vero & promoveat.*

(*bbb*) *Zoroast. Geopon. XV. 1. p. 399.* κίχλα μυρσίνη. *Ælian. I. 35.* θαλλὸν δὲ αἱ κίχλαι μυρρίνης. μυρρίνη *apud Athen. XV. 6. p. 678. & alios Attice dicitur pro* μυρσίνη, *& est idem quod* μύρτος. *Phile, p. 74.* κίχλα μυρσίνης κόμῳ.

(*iii*) Chelidoniam visui salùberrimam hirundines monstravere, vexatis pullorum oculis illa medentes. *Plin. N. H. VIII. 27. p. 180. Ælian. de anim. III. 3.* πηρωθέισα τὴν ὄψιν πηρόνας ἐὰν τύχῃ, ὁρᾷ αὖθις, *& XVII. 20. Phile, p. 50.*

(*kkk*) *Fabula hinc orta videtur, quod quidam scripserint formicas interlunio cessare. Plin. X. 30.* Operantur & noctu plena luna, eædem interlunio cessant. *Cui alii addiderint, eas mensis primo die cessare & quiete in caverna sua se tenere. Sic Ælian. de anim. I. 22.* Τῇ νουμηνίᾳ δὲ μηνὸς τῇ νέᾳ, ἴσως τὸ ἑαυτῶν σίγης οἰκειοῦσι, τὴν ὁρτὴν οὐκ ὑπερβαίνουσιν, ἀλλὰ ἀτρεμοῦντες. *Et quod nonnulli auxerint scribendo eas sabbato & trigesimo mensis non operari. Tzetzes hæc habet:* ἐν σαββάτῳ καὶ λ' δὲ μηνὸς τὸ σελήνης οὐκ ἐργάζεται.

(*lll*) Villaribus gallinis, (*villaticas appellant Varro & Columella*) & religio inest. Inhorrescunt edito ovo, excutiuntque sese, & circumactæ purificant, ac festuca aliqua sese, & ova lustrant. *Plin. X. 41. p. 434. Aristot. H. Anim. VI. 2. p. 529.* ὀχυθεῖσαι δὲ αἱ μὲν ὄρνιθες, φείττεσι τε καὶ ἀποσείονται, καὶ πολλάκις καθαρθῶσι βάλλονται. ποιοῦσι δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο καὶ τεκοῦσαι ἐνίοτε. Inhorrescunt à coitu, ac se excutiunt. Sæpe etiam festuca aliqua sese lustrant: quod idem & edito ovo interdum faciunt.

(*mmm*) *Est vetus & magnis exagitata doctorum hominum dissensionibus quæstio, an salamandra in igne vivat & consumatur; an vero comburatur & in cinerem redigatur. In igne vivere neque à flamma consumi, perhibent Zoroast.*

Geopon. XV. 1. p. 402. Ælian. de anim. II. 31. Plin. X. 61. *p.* 461. huic, *inquit*, tantus rigor, ut ignem tactu restinguat, non alio modo quam glacies. *Negat autem Sextius Niger id esse verum, apud Plin.* XXIX. 4. *pag.* 690, *argumento est salamandræ cinis, cujus & Plin.* XXIX. 6. *p.* 705. *meminit. Media si quis cum Ætio incedat via, facile omnem difficultatem superabit & rem ipsam explicabit; & quidem hoc modo si dicat: Salamandram in igne vivere per unam & alteram horam, ut experimentum Romæ Ann.* 1667. *factum evincit, & non extingui, ab igne vero consumi si diutius flamma immoretur.*

(nnn) *Plin.* XXIX. 4. *p.* 691. Jus ex iis (*gallinaceis*) potum præclare medetur, pantheræ leonesque non attingunt perunctos eo, præcipue si & allium fuerit incoctum.

(ooo) *Pro* πελεκᾶν, *videtur legend.* λέων, *quæ vox hic necessario supplenda. Sive pelecanum retineas, sive avolare permittas. Leonem nihil æque timere quam accensas faces, nullaque magis re domari quam his, testatur Horus,* II. 71. *ac veterum fuit constans opinio. Plin. VIII.* 16. *p.* 160. *ex eorum sententia ita scribit*: atque hoc tale, tam sævum animal, rotatum orbes circumacti, currusque inanes, & gallinaceorum cristæ, cantusque etiam magis terrent, sed maxime ignes. *Oppian.* Κυνηγ. *IIII. v.* 132. ἔξοχα γὰρ δείδοικε πυρὸς μένος ἠύτε μοῖρα λίς. Valde enim metuit ignis vim bene jubatus leo. *Ubi, quomodo venatores facibus instructi leones persequantur, fusius describit. Ælian. de anim.* XII. 7. *Leonem exteriorem ignem ob copiam interioris ægerrime intueri, & fugere, dixit Phile, p.* 60. αὐτὸς τὸ πῦρ δείδοικεν ὡς φύσει ξέων. Ignem paveſcit ipse, natura flagrans. *At Pelecanus tantum abest ut ignem horreſcat, ut etiam in ignem, si vera sunt quæ Horus* I. 51. *narrat, incurrat. Sic ergo emaculandum hunc locum existimo:* λέων ἀποστρέφεται καὶ τρέχ. στρόμ. &c. Leo adverſatur rotas circumactas & ignem accenſum. *Ita ex* λέων *errore librarii* πελεκᾶν *factum, & νεκρὸν ex seq. lemma in hanc introductum. Hæc malim quam vocem νεκρὸν retinere, &* Leo cadaver abhorret, *vertere, aut* πελεκᾶν *retinere, & λέων superaddere, & sic Latine reddere*: Leo pelecanum mortuum abhorret, vel horreſcit, & rotam circumactam, ut & ignem accenſum.

(ppp) *Lacedæmonios sive Spartanos canes primatum antiquitus inter sagaces obtinuisse, paulatim vero exinde mixtis & velocibus cum illis adeo degenerasse prolem eorum, ut nihil fere præter nomen ab origine servaverint, docet Vlitius ad Nemesiani Cyneg. p.* 348. *& pag.* 394. *ubi Spartanum canem apud Ammian.*

Ammian. non prosagace, sed veloce positum censet. Propter nomen ergo cum celebrarentur, factum est ut in quocunque genere optimi postea & Spartani dicerentur. Gratium Spartanos canes & inter bellicosos accensuisse, notat Vitius ad Grat. Cyn. p. 160. *Vid. & p.* 175. *& quia cuivis venationi commendabiles erant, veloces Sparta catulos vocavit & pastoribus commendavit Virgilius Georg.* III. *quia praeter robur & velocitate praestant, ut adnotat Servius. Duas earum species agnoscit Xenoph. Castorias & ἀλωπεκίδας. Illae à castore, hae quia ex vulpe & cane primum progenitae. Sed Aristot. H. Anim. VIII.* 28. *in genere Laconicos canes ἐξ ἀλώπεκος καὶ κυνὸς mixtos esse dicit. V. & Rittershus. in Comment. ad Oppian. Cyneg. p.* 38.

(qqq) *Cancrorum nomen latiore significatu locustas, sive καραβους, astacos, squillasque complectitur. V. Plin. N. H. IX.* 31. *p.* 324. Cancrorum genera, carabi, astaci, majae, pagusi *&c. strictiore vocis usu καρκῖνοι sunt cancri, quos Galli cancres, Germani* Krebs *vocant. Habent cancri, praeter pedes, duo quasi brachia, & in iis ungulas bipartitas, quas Graci χηλὰς chelas vocant, nos forcipes vertimus. Non sunt cornua, ut Plin. videtur dixisse, sed potius brachia, cum cornibus non confundenda. In cirris enim tres sunt partes, ipsa brachia, forcipes & dentes v. Grotium in Not. ad Arat. p.* 34. *&* 42.

(rrr) πλεκτάναι dicuntur polypi cirri, seu brachia, quibus τὰ ᾠὰ ἐιλεῖσθαι inexplicabili nexu vincit. *Vocantur & crines, ut & flagella. v. Harduin. ad Plin. L. IX. p.* 322. *&* 376. *De herba polypodio, non de polypo pisce id quod hic narratur, refertur in Geoponic. XV. l. p.* 398. Καρκῖνος προσιὼν ἐχθίστης αὐτῷ πολύποδος βοτάνης, ἀποβάλλει τὰς χηλάς.

(sss) *Obstorpescere equos calcatis lupi vestigiis, scripsit Pamphilus, Geopon. XV. l. p.* 398. *Phile, p.* 80. ἵππον ταχὺν ἴχνος ἀμβλύνει λύκου. *Et Ælian. de anim. l.* 36. *Ulterius progreditur Horus II.* 42. *dum scribit,* non solum si lupum calcarit, abortum facit equa, sed & si lupi calcarit vestigium, protinus abortit. *Cum quo convenire videtur Plin. quando XXVIII. Lib. p.* 650. *scripserit,* equos rumpi qui vestigia luporum sub equite sequuntur.

(ttt) *Ælian. de anim. l.* 37. *elephanti adipem vult esse remedium contra omnium ferarum venena praesentissimum.*

(uuu) *In ventre hirundinum pullis lapillos candido aut rubenti colore, qui chelidonii vocantur, magicis narratos artibus reperiri, dicit Plin. X* 37. *T. II. p.* 574. *Consentiunt veteres, & ostendunt recentiores. v. Aldrovand. Ornithol. p.* 663. *T.* 2. *ubi binos hujusmodi lapillos in museo se reservare affir-*

mat, quorum alterum ex ventre hirundinis extractum, intus albicantem, extra melinum dono ipsi transmiserat Alex. Pansa: alter subrubeus, quare color in iis variaverit. At hos lapillos capitis vocari & esse, & quæ de his dicuntur, nemo, quod sciam, commemorat. Simile quid & de bove narrat Plin. XXX. 5. bovis capiti lapidem tradunt inesse: quem ab eo expui si necem timeat.

(vvv) *Phile, p. 74.* Τῆς ἴβεως ἢ τὸ πτερὸν μόνον βλέπων,
ἀπὰς ὄφις δέδοικεν, ὥσπερ ἂν θήγοι
ναρκῶν γ' ὄφις ἐκεῖνος.

Sed anguis ibium
pennas pavescit intuens, contactibus
harumque torpet ocius. - - -

Ibis circa Pelusium tantum nigra est, cæteris omnibus locis candida. *Plin. X. 30. p. 422. ex Arist. H. A. IX. 27. Ibis alba ex Ægypto allata Ciconiæ in multis est consimilis, sed paulo minor; utraque rostri parte deorsum inflexa, in illa collum ubique teres. Ita scribit vir eximius Du Hamel, Histor. Academ. Scient. L. 2. Sect. XI. C. 2. p. 226. ann. 1683. additque*: Quæ de ibi dicit Cic. 1. N. D. vera esse experientia ipsa comprobavit. *Quo fit*, inquit, *ut nec morsu vivæ noceant, nec odore mortuæ.* Nam caro ipsa, & viscera per XV. dies & amplius suavem spirabant odorem. Carnibus serpentum vescitur, quas salutares esse satis verisimile videtur. Ingluvie hæc carebat. *Quæ ultima utpote αὐτοψία hujus præstantissimi viri probata, non dubito esse vera, sed quæ ex Cic. in testimonium adduxit, sunt falsa. Ciceronis verba hæc sunt l. 1. N. D. c. 36.* Ægyptii nullam belluam nisi ob aliquam utilitatem, quam ex ea caperent, consecraverunt: velut ibes maximam vim serpentium conficiunt, cum sint aves excelsæ cruribus rigidis, corneo proceroque rostro: avertunt pestem ab Ægypto, cum volucres angues ex vastitate Libyæ vento Africo invectas interficiunt atque insumunt. Ex quo fit ut illæ nec morsu vivæ noceant, nec odore mortuæ. *H. d. illas, nempe angues, non ibes, neque morsu neque odore nocere, ex attenta lectione hujus loci, Ciceronem dicere manifestum est.*

xxx) *Plin. XI. 19. p. 511. Oleo quidem non apes tantum, sed omnia insecta examinantur, præcipue si capite uncto in sole ponantur. Idem de scara-*

ſcarabeis C. 28. pluribus tractat. Vide & E. XI. 53. pag. 607. ut & Philen, pag. 26. qui de vulturibus, οἱ τῷ μύρῳ θησαυροὶ καινθάρων δίκην.

(yyy) *Garum eſt liquoris exquiſiti genus, inteſtinis piſcium caterisque quæ abjicienda eſſent ſale maceratus. Vid. Geopon. XX. 46. pag. 492. & ibi ex Plinio annotata, & ex Dioſcor. ut & Polluce obſervata.*

Fragmentum
DEMOCRITI
De ſympathiis & antipathiis.

Nuper laborabam naturæ indagando donum, & eam rite conſideratam ac perſpectam aperiendo narrationibus (ſignis perſpicuis.) Oſtendunt hæc argumentis non obſcuris experimentum vitæ humanæ utile ſpondentes, (indicando) nobis ſigna vires, - - - - - - - - - - - - - - Et quidem non ſine difficultate ad cognitionem, rebus ipſis omni ſtudio incumbendo, pervenitur ad aliorum hominum utilitatem. Fructum oſtendo ad variæ eruditionis contemplationem, germen fructuum variorum, quod terra omnium parens (a) enutrivit, ut theſau-

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν.

Ἐναγχος ἐμόχθεον ἐρευνήσας τὴν φύσεως τὸ δῶρον, καὶ τὴν ἐπισκοπομένην ἀναπλήξας δηλύγεσι * τεκμηρίοισι. βιωφελῆ πεῖραν ἐνγέοντες - - - σημείων ἐμὰς τὰς δυνάμεις δύναμιν ἀκάματον ψυχὴν δυσπορήσεταν καὶ δυσκολύσιος ἐπιγνῶσιν ἐγκυρήσας πράγμασι πρὸς τὴν τῶν πέλας ὠφελίην, καρτὸν ἀποδείγμα πρὸς τὴν τὴν πολυμαθίης ἀποχὴν, ἥτε γῆ παμμήτωρ ὅσα ποικίλων ἐνεθρέψατο καρπῶν ἔρνος· εἶτ' ἀπεθησαύρισε μυχῶν ἀνέψασα βολὴν εἴτε ἠσύχιον γῆς διδάξασα μέλεσι μὴ ἀπέσω φθιτίη - - - ἠγεὼν ἐς-

Tt 3 ξωτε-

* f. ἀναπλύξας τηλαυγέσι vel δήλοισι. Cæterum exordium totum hujus fragmenti parum emendate exaratum, ſine ope melioris Codicis MS. recte conſtituere haud licuit. Itaque & erudito interpreti, ubi à ſcopo forte alicubi aberravit, ab æquo lectore parata venia. Quoniam vero Imperatorem alloquitur auctor, hinc patet fragmentum iſtud licet nomen Democriti & Jonicam Dialectum præ ſe ferat, Philoſophi illius antiqui Democriti tamen minime eſſe.

ξυνεγένησαν ἢ λίμναις συγκαλέπηξαν ἐν ψύχοισιν, ὁκόσον τε ἐν ἁμησι σκευθε τὰ βυθᾶ, ταῦτα εἰς ἐμὴν ἔμολε πειρίην ἄγνωτα μὲν εἰς γνῶσιν καὶ πολυπειρίην, ἀγαθὰ δ' εἰς ὠφελίην, πάσης ἀπεσκοπισμένα φλυάρων ὑποψίας. ἵνα δ' φυτεύσω ταῖς σαῖς οἰκοῦς, κράτιστε καὶ μέγιστε αὐτοκράτορ, ὧν δίχα πάσης κηλίδος ἀναγέγραπται, ἐξέταζε λοιπὸν τὰ φύσεως καὶ τὴν κατάλληλον αὐτῆς δύναμιν, ὁκόσοισί τε ἐπαργάνωται ἐπαρκέσι λόγοισι, ὁκόσατε τὰ προσάλληλα κέκτηται ξυγγενέα γεγενημένα ὁμόστιχα ἀδιάπταιστον ἔχει τὴν τ' ἐνεργείας δύναμιν, ὁκόσατε κ' ἀντιπάθειαι, καὶ κ' ἀπόῤῥοιαν ξυμπαθείη, ἢ ἀνίσπαθείη, καὶ ὁκόσα ἀναιτιολογήτως ἐπιτερήδευται τοῖς ἐν ψύχοισι, πόσας τε ἕκαστον ἐμπνοίας καὶ τέχνας τῶν φθόνῳ φερόμεναι, τῇ πρὸς ἀνθρώπους ἐπιβουλίῃ τῇ πρὸς ἀλλήλους δειλίᾳ ἀνθέκμιον ἐμησκάκησεν ὀργήν.

thesaurum asservat ex abditis penetralibus accendens jubar: aut tranquille - - - - - - - - - - - - Quæ vel generat stagnis in frigidis, quotue in fluviis abscondit profundis: hæc in meam pervenerunt experientiam, ignota ad notitiam & bona in usum, absque omni ineptiarum suspicione. Ut autem ad aures tuas perveniam, Potentissime & maxime Imperator, in ea quæ absque omni vitio conscripta sunt, inquire, naturæ nempe vim & earum quæ ipsi respondeant, quam tibi veluti fasciis involutam verbis sufficientibus exhibeo, quotquot ejusdem naturæ cognatione aut qualitatis communione inter se sint cognata: quæque habeant certam & magnam efficaciam in iis quæ juxta antipathiam agunt, & ut effluvia se habent, vel sympathiam vel antipathiam exercent, quorum ratio reddi non potest: qualia item in animalibus perspicere licet, quæ invidia aguntur, vel artificiis & solertia erga homines insidiantur, vel ut mutuo inter se odio injuriarum memores vindictam exercere soleant.

Κάστορες μὲν διωκόμενοι ὑπὸ αὐτοφθόρου γυναικὸς τὰς διδύμας ἀπεθέρισαν, αὐτὸς δ' ἀπὸ νοσιῆς ἐγκύμονα

Castores (*b*) ab incorrupta femina eos persequente dum instat periculum, testiculos sibi ipsi amputant. (*c*) Aquila è nido

do lapidem alio prægnantem (*d*) matutino tempore abjicit, pullis ſuis vitam quo conſervet (*e*) eundem exponens.

Imbrem prænunciant boves (*f*) ſeptis ſuis ſe includentes: turbidum vero aërem, in dextra latera inclinati. Omne genus aquaticum (*g*) in mediterraneum feſtinans, (*h*) quod & grues faciunt, in eo tempeſtatem denunciant. Equi in paſcuis degentes editis pullis pellem in fronte natam (*i*) demetunt, ut naturalis amor erga pullos obtineatur, antequam aliquis veniens eam præripiat. Muſcæ domeſticæ (*k*) inſilientes ſævam tempeſtatem ſignificant.

Et hæc quidem ex ſolertia proveniunt. Ex mutua antipathia eveniunt ſequentia. Lebetem extinguit (*l*) - - - - lapis qui - - - naſcitur extinguit ignem in fartagine occultatus. Raphanus (*m*) ſcorpio injectus ipſum perimit.

Et hæc natura ita ordinavit & abdita eſſe voluit, ut ea utpote in arcanis delitescentia explorare diligenti indagine, & rationem quomodo fiant dare nequeamus. Mare tranquillum eſt diebus ſeptem quibus halcyones (*n*) incubant ovis. Quadrigam citam ſiſtit lupi talus (*o*) in via poſitus & objectus. Leo ſolia

τὸν λίθον πρὸς ὄρθριον ἔρριψεν ἀνήψυχον νοσιῶν προθέμενος τὸν λίθον. ὄμβρον τοῖς ἰδίαις ἀποκλείσοις μάνδραις ἐγκεκλεισμένοι βόες αἴρα ἐν χειμῶσι προσημαίνουσι τοῖς δεξιοῖς πλευροῖσιν ἐπικλιθέντες. πᾶν ὑγρὸν οἷον ἂν γένασιν. * - - - - πῶ ἦν γένος ἐς μεσόγειον φευγόντων ἐν αὐτῇ χειμῶνα καταγγέλλει. ἵπποι ὑ κεμάδες πώλων γεννηθέντων τὸ ἐπιμετώπιον ἀπεδέρισαν δέρμα, ἵνα τὸ φιλόστοργον τ' φύσεως ξυναπολεῖται πρὶν ἄλλον ἀφέλησθαι φθάσας. μυῖαι ὑ πατοικίδιοι ἐφαλλόμεναι ἄφοδον σημαίνουσι.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐξ εὐπαιδείας ἤθεα. ἐκείνην δέ τις εὕροι τὴν πρὸς ἄλληλα ἀντιπαθίαν. λέβητα σβέννυσι φρὴν ὁ ὑ λίθος ὁ ἐπὶ κεραμίσι γενόμενος, σβέννυσι τὸ πῦρ ἐγκρυβεὶς τηγανίσι. Σκορπίος ῥάφανος ἐπιῤῥιφεῖσα ἀπέκτεινεν αὐτόν.

Καὶ ταῦτα ἀναστοιχειώσασθαι ἡ φύσις ἐσκόπησε. θάλασσα μὲν ἂν ἀπογαληνιῶσα τοῖς ἀλκυόνος ὠοῖς ἐπωαζούσης ἐπὶ ἡμέρας ζ'. καὶ τέτρωρον ἅρμα ἐπέχει λύκος ἀστράγαλος προποδῶν κείμενος.

Δέων

* γέρανοι ποιοῦσι.

Λεῶν ἢ πρίνυ πεπάλλων ἀψάμενος ἀκινησίᾳ, καὶ λύκος ἀκίνητος μένει, σκίλλης αὐτῷ προσενεχθείσης. πελαργοὶ πέταλα πλατάνου ταῖς ἰδίαις νοσσιαῖς ἐπιτιθέντι δεδοικότες τὴν τῶν νυκτερίδων πρόσψαυσιν, καὶ αἱ νυκτερίδες ναρκῶσιν ἁψάμεναι πλατάνου. Πολύποσιν ἐπιβληθὲν πήγανον ἀκινήτους ποιεῖ. ὄφις καλάμῳ πληγεὶς ἅπαξ, νεκρᾶ. κινεῖται· ἢ, πολλάκις τυπτόμενος. σμυραίνει * ἢ νεροθήκων πρὸς φύσιν βληθέντων θάλλουσιν. Οὖρον λύκης ἐπιβρέξασα γυνὴ ἄτοκος γίνεται, ὑπὸ ἀνθρώπου λεπρὸν σίτος πατούμενος ἧττον ἂν αὐξάνει. συκῆ εὔκαρπος μένει, εἰ πεντεκαιδεκάτης ἔσης τῷ θεῷ ἐλυνθων αὐτὴν περὶ τιθέντων θαλασσίων, ἢ μίλτου τὰ σκέλη περιχρίομεν. Θαλλοὶ ἐν αἰγιαλῷ κείμενοι ἐλαίας πολύποδας ἐκ τῆς θαλάσσης ἐπισπῶνται.

Ἵνα ἢ μὴ ἐπὶ τῶν αὐτῶν μένωμεν ὑποδειγμάτων, μέγιστε αὐτοκράτορ, τὸν τῆς ἀντιπαθείας ἐρευνήσομεν λόγον. Κρανίον ἀνθρώπου πάρδαλιν εἰς φυγὴν τρέπει. Σκλέβοδον μὴ πιμελῆς λέοντος εἰ χρίσας τὸ ἧς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα, ἀδὴν αὐτῷ προσελεύσεται θηρίον, σκύχνον βατάκην ὄαινα οὐκ ὑπερβαίνει, οὐδὲ λύκης δέρμα πρόβατον, λυκοβρώτης. προβάτου ἔριον ὑφανθὲν χιτώνιον, τὸν φορέσαντα πολλὴν κνησμονὴν

folia ilicis si tetigerit, solo immobilis fit, & lupus immobilis hæret, scillæ si propior fit. Ciconiæ (p) platani folia in nidos suos inferunt, metuentes vespertilionum accessum, vespertiliones enim tactu platani torpescunt. In polypos ruta injecta eos immobiles efficit. Anguis arundine semel percussa torpescit, iteratoſæpius ictu movetur. - - - ferulis ad occasum projectis, - - - - Urinæ lupi mulier suam ingerens sterilis fit. Frumentum pede leprosi calcatum - - - - - - Ficus (q) uberiorem fructum fert & fertilis manet, si quinta decima die Junii (r) grossos ei circumponamus aut algam marinam, aut rubrica truncos illiniamus. Polypos è mari attrahit ramus oleæ virens in littore positus. (s)

Ut autem non maneamus iisdem in exemplis, Imperator maxime, diligenti indagine prosequamur antipathiæ rationem. Cranium hominis pardum in fugam vertit. Si allio (x) ex adipe leonis quis se inunxerit, tutus ab omnium ferarum impetu erit. Solanum (x) herbam hyæna non supergreditur, neq; lupi pellem ovis. Tunicula è lana ovis à lupo adesa textæ magnam pruriginem (y) excitat in corpore ejus qui eam induerit. Cor capreæ igne ustum lites excitat.

* Forte μυρσίνης, myrti ramis.

citat inter eos qui una domi habitant. Quercus marina (z) resistit malis medicamentis quæ insaniam adducunt. Idem & stella marina (aa) facit, sub tecto suspensa. Erucæ morientur in horto si ablatas de alio horto erucas coxeris aqua & illas per hortum sparseris. Taurus vertigine afficitur si rosaceo (bb) nares ipsius inunxeris, taurus vero agrestis sune è silvestri ficu facto (cc) si ligetur. Moritur autem statim, si argentum vivum auribus ipsius inflaveris. Vespertiliones hederæ suffitu pereunt. Serpentes non accedunt sparso dracontii succo. Gagates lapis (dd) suffitus omnia reptilia fugat. Pennis ibidis reptile fugabis. Formicæ non egrediuntur ex latebris suis, si vespertilionem earum cavernis apposueris. Muscæ fugantur, (ee) si chalcanthum continenter suffumigaveris. Cimices moriuntur suffitu (ff) hirundinum. Pediculi ovium (gg) necantur, si chalcantum in pulverem redigeris aqua miscueris, & per terram ubi cubant sparseris. Mulier prægnans si serpentem qualemcunq; (bb) transcenderit, abortum facit: incipienti parturire, partum ei accelerat. Lumbricos humanos si combusseris & in pulverem redegeris, eoque palpebras ac cilia inunxeris; & apponens speculum illud inspexerit, statim sine periculo abortum faciet. Qua ratione autem hæc

μονὴν ἔχειν ποιεῖ. Δόρκα παρδίαν πυρὶ φλεγομένην τήμενας ῥησιν τὰς ὄψεις ἐν τῷ δώματι ποιεῖ. δρῦς θαλασσία ἀνίπτησι πάσης μανίας ἀγωγὴν. Τὸ αὐτὸ ποιεῖ καὶ αἰγὸς θαλάσσιος ὑπὸ τὴν σέγην ξ οἴκου κρεμάμενος. Κάμπαι ἢ ἐν κήπῳ τελευτῶσιν, ἐὰν ἑτέρου κήπου κάμπας εἰς ὕδωρ ἐμβήσας ῥάνῃς τὸν κῆπον, ταῦρος ἀλισκέται, σκοτώματι ῥαδίνῃ τὰς μυκτῆρας ἐπιχριθείς. ἄγρι ἢ ταῦρος ἐπερίῳ χοιρίῳ δεθείς, ὀσμὴν ἢ παρ' αὐτοῦ ὑδαργύρου εἰς τὰ ὦτα αὐτοῦ ἐμφυσηθέντος. Κίστις θυμιωμένη νυκτερίδας ἀποθνήσκουσιν. ὄφεις δ' προσέρχονται ῥαντισθέντος θρακοσμῷ χυλῷ. γαγάτης λίθος θυμιώμενος, πᾶν ἑρπετὸν φυγαδεύει. ἶβις πτερὰ πᾶν ἑρπετὸν φυγαδεύει. Μύρμηκες ἢ ἐκ ξ φωλεῶν ἐκ ἐξίεχονται νυκτερίδος ἐπὶ ξ φωλεῶν αὐτῶν κειμένης. Μῆς φυγαδίνονται. χαλκάνθῳ συνεχῶς θυμιωμένῳ. Κόρεις θνήσκουσι βδέλλῃ θυμιωμένῃ. Φθεῖρες προβάτων θνήσκουσιν, ἂν χάλκανθον μεθ' ὕδατος λούσας, ῥάνῃς τὴν γῆν, ἔνθα κοιμῶνται. Γυνὴ ἔγκυος ὅταν εἰσπηδήσῃ ὑπερβᾶσα ἐκτιτρώσκει. εὐδυτόκως ἢ, ἀκυτόκιον γυναικὶ. ἑλμίνθας ἀνθρώπου εἰ κατακάυσει καὶ λειοβιβήσει καὶ ξυμμίσει αὐτοὺς τὰ βλέφαρα καὶ τὰς ὀφρῦς καὶ ὠδαθεῖσα ἔσοπτρον ἐμβλέψει εἰς αὐτὸ, ἀδιαχεῖμα ἀκινδύνως ἐκτιτρώσκει.

σκει. ὧ λόγῳ ἢ ταῦτα πέφυκεν ἀνθρώποισι πρὸς ἀκρίβειαν ἂν τις ἐκφράσει. καὶ ἀπιστοτέρων δέ τι μαρτυρήσομεν ἐκ τῆς προνοίας τῆς ἐούσης ἐν τοῖς ἀλόγοις ζώοις, γλαυὲ ἐκ ἂν νοσσοποιήσει ἑτέρας προλαβούσης τὸ δῶμα. Ἵππος ἐκ σκύβαλον ἑτέρου ἵππου ἐκ ἂν προσενέγκαιτο. Γύπες ὄρεσιν ἐκ ἐπινοσσοποιήσονται ὀρθίοις κλάδοισι βέποντες. Οὐ ταῦρος ἀκωλυτὶ διοδεύσει ἑτέρους καὶ ἀλλοφύλους τόπους. Ἡ δάμαλις παύσεται εἰμώζουσα τὸν ἴδιον μόχον βωμοῖς καλλιερηθέντα. Γέρανοι σιγηπετόμεναι σημαίνουσι εὐδίαν. Ἡμίονος ναρκᾷ τρυγόνος θαλασσίας κέντρον ὑπερβᾶσα. Πρόβατα γῆν ὀρύσσοντα χειμῶνα σημαίνει, τροπὴν ἴσως πόας σκάπτοντα εἰς ἀλατόμησιν ὄμβρων. Βόες γῆν ὀσφραινόμενοι τὸν αὐλὸν ὄμβρον ἐπισπῶνται. Σμύραινα ναρκᾷ ῥάθημι πληγεῖσα. Λύχμοι ἢ σημαίνουσι κόρακες ἢ κορῶναι ἡσυχῇ φθεγγόμεναι.

hac antipathiis fiant non facile aliquis accurate dixerit. Sed & incredibiliora teſtaturi ſumus ex providentia quæ animalibus ratione carentibus ineſt. Noctua non nidificat ubi alia præoccuparit domum. Equus generoſus fimo alterius equi non appropinquat. Vultures in montibus non retrorſum faciunt nidum, utpote rectis ramis proſpicientes. Taurus non ſine cunctatione peregrina & aliena loca perambulat. Vacca aſſidue gemere incipit ut nihil intermittat pro vitulo cum aris offertur. Grues (*ii*) quiete volantes ſerenitatem prænunciant. Mulus torpeſcit paſtinacæ (*kk*) aculeum ſupergrediens. Oves terram fodientes (*ll*) tempeſtatem denunciant. Pecora (*mm*) herbas defodientia imbrem indicant. Boves terram olfacientes (*nn*) etiam imbrem nunciant. Muræna torpeſcit (*oo*) ferula percuſſa. Siccitatem vero ſignificant corvi aut graculi aut cornices placide (*pp*) murmurantes.

NOTÆ.

NOTÆ.

(*a*) *Oppianum, post Euripidem, Pindarum & alios γαῖαν μητέρα sapissime vocare, notat vir eruditus Conr. Rittershusius in Comment. ad Lib. I. Κυνηγ. v. 536. p. 46.* χθόνα παμμητέραν (*in marg. leg.* παμμήτορα) *terram omnium matrem, Oppianus Hal. I. 414. dixit, &* πολυμήτορα *vers. 88. ejusdem libri, ubi ita canit:*

ἐ μὲν γὰρ γαίης πολυμήτορος ἔλπομαι ἄλμην
Παυροτέρας αἰγίλας, ὅτ' ἔθνεα μείονα φέρεσθαι.
Non enim terra multorum-parente puto mare
Pauciores greges, neque genera minora pascere.

φίλην θρέπτειραν, Hal. V. 336. pulchris his versibus:

Γαῖα φίλη θρέπτειρα, σύ μὲν τέκες ἠδὲ ἐκόμισας
Φορβῇ χερσαίῃ, κόλποις δὲ ἐνὶ σοῖς θάνοιμι,
Ἦμαρ ὅτ' ἀντήσει τὸ μόρσιμον. - - -

Terra amica nutrix, tu quidem peperisti atq; educasti (*nos*)
Esca terrestri, finibus autem in tuis moriar,
Dies quando occurrit fatalis. - -

Rationem hujus cognominis reddit Plinius N. H. II. 65. Cui uni rerum naturæ partium, eximia propter merita, cognomen indidimus maternæ venerationis. Sic hominum illa, ut cœlum DEI: quæ nos nascentes excipit, natos alit, semelque editos sustinet semper: novissime complexa gremio jam a reliqua natura abdicatos, tum maxime ut mater operiens. *Lucretius lib. II.* quapropter merito maternum nomen adepta.

(*b*) Κάστωρ, ορος, *castor, Latine* fiber, ein Biber / *Gall.* bièure *ou* castor. ἀμφίβιον *est. Gloss. Isid.* Castorinum, Vebrinum. *Lege*, bebrinum *aut* fibrinum, *ut Thom. Munckerus not. ad Hygini Fab. 69. p. 119. emendat, nam analogia postulare videtur fibrinum à fiber, ut à caper caprinus: qui & apud Schol. Juvenal. ad Sat. XII. 34. pro bebrum, fibrum repönit. Sed non est necesse, cum & bever, beber & bebrus, castor sit dictus. Vid. Clar. Grævii Not. ad Gloss. Isidori, p. 14. ubi ex Schol. Juvenal. ad Sat. II. 106. bebrina pelles, quæ alias dicuntur, castorea pelles, adducit.* Καστόριον, *Eustath. Hexaem. p. 40. vocat,* ἔστι ζῶον καλύμενον καστόριον, *& fa-*

cillimis moribus ac manſuetis eſſe prædicat. Ælian. Anim. VI. 34. ὁ κάστωρ ἀμφίβιόν ἐστι ζῶον, καὶ μεθ' ἡμέραν μὲν τοῖς ποταμοῖς καταδύς, ἀγρυπνεῖται. νύκτωρ δὲ ἐπὶ τῆς γῆς ἀλᾶται. οἷς ἂν ἐντύχῃ τούτοις τρέφόμενος. Fibro geminus in terris & in aqua victus eſt. Et die quidem fluviis abditus ætatem degit, nocte in terra vagatur: caſu & fortuito objectis veſcitur. *Sic tamen eſt amphibium, ut ſit potius aquaticum, τὸ πλείων ἐν ὕδασι, σὺν ἰχθύσι καὶ καρκίνοις, τρεφόμενον, ut ſcribit Dioſcor. II. 26. p. 95.* plerumque in aquis cum piſcibus & cancris veſcens. *Piſcis habet caudam, & pedes natatui potius quam inceſſui aptos, degitque in amnium oris, unde nomen derivant Varro & Feſtus Voc. fiber. Nam veteres omne extremum fibrum vocabant. Aliter Salmaſius, quem vide ad Solin. c. 13. p. 131.* animal horrendi morſus, arbores juxta flumina ut ferro cædit, *inquit Plin. N. H. VIII. 30.* morſu potentiſſimum, *Solin. C. 13. p. 24.* Per univerſum Pontum fiber plurimus, quem alio vocabulo dicunt caſtorem. Lytris ſimilis eſt, animal morſu potentiſſimum, adeo ut cum hominem invadit, conventum dentium non prius laxet, quam concrepuiſſe perſenſerit fracta oſſa. *Vide & Ariſtot. H. A. VIII. 5. in fine. Solertiam caſtoris in excidendis arboribus deſcribit Rittershuſius; ad Oppian. Hal. I. p. 196. teſtemque, qui ejus rei αὐτόπτης fuit, adducit. Nempe, ſi vera ſunt quæ ipſe narravit, non continuo ictu cadit arbores caſtor; ſed quoties dentibus ſuis ictum inflixit arbori, toties abeadem recedit, viſum annutet, ne forte opprimatur ejus ruina. Ubi nihil periculi eſſe videt, arbore adhuc firma, ictum iterat, morſuque tandem proſternit ut lente ſine periculo non properanter cadat. Quæ vero addit; ideo eum arbores cædere,* ut in aquis pro lapſæ foliis & ramis limo obductis piſces alliciant, quas capiat ac devoret fiber. *Parum firma & valde dubia ac controverſa ſunt. Caſtorem in fluminum ripis, arbores & virgulta cædendo & mordendo, alimentum potius petere ut inde ſe paſcat, quam ut piſces alliciat, arbitror. Dioſcor. verba non ſonant id quod volunt Serapio, Marcellus & Cornarius, fibrum ex piſcibus & cancris victum quærere, ſed eum una cum piſcibus & cancris vitam in aquis degere, ut recte vidit vir præclare doctus I. Ant. Saracenus in Not ad Dioſcor. II. 26. p. 28. accedit, eodem teſte, experientia: ii ipſi qui domi fibros aluerunt, illos piſcibus minime veſci, ſed arborum tantum corticibus, ramis, foliis ac fructibus victitare obſervarunt. Non confundendus caſtor cum caſtoride, quod fecit Rittershuſ. not. ad Oppian. l. c. que & verſ. 398. Lib. I. Hal.* Καστορίδες τ' ὀλοαὶ δυσπνοίδες, *ſic vertit:* fibrique pernicioſi

&

& luctuoſi, *rectius ita vertend.* Caſtorides pernicioſæ & gravis luctus &c. ἡ καστορὶς. *animal eſt marinum,* ζῶον θαλάττιον, *Ælian. Anim. IX. 50. piſcis, non amphibium ut caſtor. hinc Tzetzes:* πάντες δὲ ἰχθύες ἄφωνοι. πλὴν σκάρου καὶ καστορίδος. Omnes autem piſces muti ſunt, exceptis ſcaro & caſtoride. *Vide Bochart. Hieroz. Part. I. L. IV. C. 2. p. 1067. & ſeq. qui recte aliud animal eſſe caſtorem, aliud caſtoridem probat, fabuloſum eſſe ipſe exiſtimat.* Caſtor eſt, *inquit*, verum animal: caſtoris fabuloſum, ut quidem puto, cum animal in mari nullum noverim, in quod quadret hæc deſcriptio, *Sed hoc argumentum ad probandum non eſt ſatis firmum. Quam multa ſint nobis incognita, veteribus cognita & perſpecta, nemo facile dixerit. Caſtoridem non fabuloſum, ſed verum animal eſſe putem, at fictis fabulis & opinionum commentis nobis deſcriptum. Quod enim tradunt Oppian. L. c. & Ælian. IX. 50. diros caſtoridum rugitus audientibus eſſe ominoſos, & ut Tzetzes paucis id verbis exprimit:*

Rugit caſtoris, & quisquis illam audiverit,
Ex miſera hac vita brevi excedit:

Non credibilis narratu, ſed ficta videtur eſſe fabula.

(r) *Caſtores ſe redimere ea parte corporis, propter quam maxime petuntur, præter Ælian. Anim. VI. 34. Juvenal. Sat. XII. 34. etiam alii affirmant. Horus II. 61.* κασταδιαπόμενοι εἰς τὴν ἄγραν τῆς ἰδίας διώξεως ἀπαγαγεῖν βίᾳ]. *Unde Ægyptios tradit caſtorem pingere, cum hominem ſibi ipſi damnum inferentem adumbrare volunt. Euſtath. Hexaem. p. 40.* δικαιόμενον ἐν ἐπιστόλιον ὑπὸ τῶν θηρατῶν ἀποκόψει αὐτῷ τὰ αἰδοῖα, καὶ ἀφίησι τὸς διώκοντας. *Plin. N. H. VIII. 30.* Easdem partes ſibi ipſi Pontici amputant fibri, periculo urgente, ob hoc ſe peti gnari: caſtoreumque id vocant medici. *Solin. C. 13.* Teſticuli ejus adpetuntur in uſum medelarum: idcirco cum urgeri ſe intelligit, ne captus proſit, ipſe geminos ſuos devorat. *Id quod cum noſtro auctore optime convenit, qui caſtores non tam ſe redimere ea amputatione, ſed invidia, ne capti proſint, partem illam maxime expetitam amputare, videtur innuere & in exemplum adducere. Rex Perſarum Sapor epiſtola ad Conſtantium data, apud Ammian. Marcellinum, XVII. 5. p. 179. idem indicat, quamvis caſtorem non nominet, ita ſcribens:* medelarum quoque artifices urere nonnunquam & ſecare, & partes corporum amputare, ut reliquis uti liceat integris: hocque beſtias factitare; quæ cum advertant cur maximopere capiantur, illud propria ſponte amittunt,

ut vivere deinde posſint impavidæ. *Ubi Valeſius in not.* caſtorem vult dicere. qui cum à venatoribus propter teſticulos maxime expetatur, eos ipſe ſibi abſcindit, & venatoribus projicit, ut narrat Scholiaſtes in Nicandri Theriaca & Cicero in Scauriana, juvenalis, aliique. *Negat id verum eſſe Sextius, & qui eum ſequitur ipſe Plinius, N. H. XXXII. 3. p. 840. his verbis:* Spectabilis naturæ potentia in his quoque, quibus & in terris & in aqua victus eſt: ſicut & fibris, quos caſtores vocant, & caſtorea teſtes eorum. Amputari hos ab ipſis cum capiantur, negat Sextius diligentiſſimus medicinæ: quin imo parvos eſſe ſubſtrictosque & adhærentes ſpinæ, nec adimi ſine vita animalis poſſe. *Hinc patet, Plin. VIII. 30. p. 185. ut & pluribus aliis in locis, opinionem vulgi recitare, non aſſenſu approbare. Negat id quoq; Dioſcor. II. 26. μάτην ἡ ἱστορέεται ὅτι διωκόμενον τὸ ζῶον ἀπορᾷ τὰς διδύμας, καὶ ῥίπτει. ἀδύνατον γὰρ ἐστιν ἁψασθαι αὐτῶν πρὸ τούτων ὄντων ὥσπερ ὑός. Fieri enim nequit ipſos ut attingat; quippe qui ſint, ut in ſue, ſubſtricti; parvi & adhærentes ſpinæ, unde revelli dentibus nulla ratione poſſunt. At habent caſtores, præter teſticulos, in inguine geminos folliculos membrana ſua contectos, quos caſtorium rectius appellari Saracenus una cum Rondeletio affirmat & probat. Ex his humor pinguis exudat, quem caſtor ſæpe admoto ore lambere & exugere, & eo ipſo, corporis partes quas poteſt contingere, oblinere perhibetur. Hinc erroris anſa imperitis videtur data, à vulgo avide arrepta; & ſic pervagato ſermone ac monumentis utriusque Linguæ, vulgi error propagatus & poſterimti mandatus.*

(d) *De lapide aëtite Plin. X. 3.* Sed vis illa medica non niſi nido direptis. *Sextus Platonicus, de medicina ex animalibus, Part. 2. C. 23. de aquila, num. 2.* Lapis qui in ventre aut in nido ejus invenitur, qui ἀετὸς vocatur Grajis, cujusque vim & nomen etiam habet aëtites, prodeſſe prægnantibus, ut facile pariant, fertur. (quibus etiam phylacterium eſt.) *Hinc lapidem ventris aquilini Conſt antinus Africanus de animal: virtutib: naturalib. vocat, lapis, inquit, ventris ejus vel nidi ſi colto ſuſpenſus mulieris, hæc non concipit. Nomen ejus eſt aëtites.*

(e) *Phile de animalium proprietate, p. 76.*

φθορᾶς δὲ τηρεῖ τὰς γυναῖκ' ὑπερτέρας,
εἰς τὴν καλιὰν αἰετοῦ κρύψας λίθον,
εἰς ἣ χελιδὼν ἔτεκεν τὸν κύκνον.

ἐκεῖ

ἐὰν ᾖ τ' ἐξάψῃ (pro quo in marg. Libr. sup. memorati legi, ἐξαψασα ᾖ ᾗ) τραχήλῳ τὸν λίθον,
κύουσα γυνὴ, καρδανεΐζων τὸ βρέφος.

In nidum aquila aëtite congesto, suis
Avertit omnes noxias à liberis,
Sicut apii comis hirundo salubribus.
Quod si qua lapidem illum gravida collo gerat,
Vitam sibi lucratur, atque fœtui.

(f) *Hæc loco esse mota, maleque hic inserta, quivis videt, nonenim cum præcedentibus & sequentibus ullo modo conveniunt, sed pertinent ad dioseemeia, de quibus in fine hujus fragmenti est sermo. De bobus quæ hic dicuntur, tradunt & alii. Aratus*, Διοσημ. *vel Prognostic. p.* 142. *&* 143. *edit. Oxon. cum schol. Græc. vers.* 381. *seq.*

Ἐκ δὲ βοῶν ἐπύθοντ' ἀρότας καὶ βουκόλοι ἄνδρες,
Καὶ χθιὸς χειμῶνος. ἐπεὶ βόες ὀπποτὲ χηλὰς
Γλώσσῃ ὑπωμαίοιο ποδὸς φιλιχμήσωνται,
Ἢ κοίτῳ πλευρὰς ἐπὶ δεξιτερὰς ταπύσωνται,
Ἀμβολίην ἀρότοιο γέρων ἐπιάλπτ' ἀροτρεύς.
Ἢ δ' ὅτε μυκηθμοῖο βόες φθέγξαιντο ἀγέρωχαι
Ἐρχόμεναι σταθμούδε βόες βωλύσιον ὤρην,
Σκυθραὶ λειμῶνος· πόρις καὶ βιβοσίοιο,
Αὐλίκα τεκμαίρονται ἀχείμεροι ἐμπλήσεσθαι.

Quæ sic eleganter Latine vertit vir illustris Hugo Grotius: p. 35.

Sæpe etiam instantem minitari dira procellam
Ruricolæ docuere boves, cum lingere tentant,
Posteriora pedum glabris vestigia linguis,
Aut dextrum in stabulo ponunt latus: hisce magistris
Stivæ opus inceptum differt longævus arator.
Sæpe etiam insolito mugitu pascua complent,
Cum stabula, & notos repetunt armenta penates,
Floridaque invitæ linquentes prata juvencæ
Ante feras cupiunt ventrem saturasse procellas.

Ubi Scholiastes p. 143. ἐκ δὲ βοῶν ἐπύθοντο.) Καὶ ἀπὸ τῶν βοῶν σημαίνεται οἱ γεωργοὶ γινόμενον χειμῶνα, ὅταν τὰς χηλὰς τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν τῇ γλώσσῃ

γλώσσῃ πειλείχωσιν, ἢ κατὰ τὸν δεξιὸν μηρὸν ἀναπλίνωσιν. ἐπειδὴ γὰρ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ χειμῶνος ψυχρὰ ἡ γῆ γίνεται, ὁ βοῦς ψυχομένην τὴν χηλὴν τὴν ἐμπροσθίαν, τῇ πειλιχμήσει πειρᾶται θερμαίνειν. τοῦ γὰρ ὀπισθίου ποδὸς ἀδυνάτου τῇ γλώσσῃ ἐφικέσθαι. Φησὶν οὖν ὅτι ἀρχὴν χειμῶνος. Ἐπὶ δεξιτερᾶς) Τὸ γὰρ φυσικὸν κῆμά ἐστιν αὐλῶν, τὰ ἐνόντα. προθερμαίνουσι δὲ αὐλῶν οἱ βόες τὸ ἥπαρ, ἐν τοῖς δεξιοῖς τόποις καὶ μέρεσι κείμενον, ὅταν καλαχαλίνωνται. *Cum sciant animalia, fore ut veniente tempestate non possint commode pascere, dant operam ut tectum inveniant, & se septis suis includant, id quod noster de bobus imbrem prævidentibus tradit; additque eos in dextrum latus se projicientes tempestatem aëris commutatam præsagire; αὖρα ἐν χειμῶνι videtur vocare quod in Geoponic. Lib. I. lemmate cap. 3. p. 5. προγνωστικὰ χειμερίου αὔρας dicitur χειμῶν, ὥρας, hiemem significat, ut & turbulentam ac perfrigidam tempestatem, & quia turbidæ tempestati & imbres & venti solent esse conjuncti, interdum imbrem, interdum ventum, aliquando & utrumque denotat. Avienus Paraphrastes Arati locum sic* Φαινομένοις, *p. 124. circa finem:*

Bubus arator item trahit atræ signa procellæ,
Lambere si lingua prima hos vestigia forte
Viderit, aut dextrum prosternere corpus in armum,
Vel si prolixis auras mugitibus implent,
Pascua linquentes vix vespere. - -

Conjungit & frigus & tempestatem, Vers. 390. in Prognostic. p. 121. tempestas, geliduque dies, & frigidus æther. & V. 518. indicium pluvialis frigoris dixit. Instante ergo tempestate, cum eam bestiæ præsentiant, boves priores pedes lingua conantur calefacere, & cum aliæ soleant naturali situ in latus sinistrum recumbere, tunc etiam in dextrum se projiciunt, ut & hoc calefaciant, & omnia peraque membra à frigore per se defendant. Imbrem illo situ bovies præsagire, scribit Ælian. Anim. VII. 8. Ὅτι δὲ βοῦς ἐὰν μέλλῃ ὗσαι ὁ Ζεύς, ἐπὶ τὸ ἰσχίον τὸ δεξιὸν καλαχαλίνεται. ἐὰν δὲ εὐδίαν, πάλιν ἐπὶ τὸ λαιόν. & *Anatus Geopon. I. 3. p. 7.* καὶ βόες πρὸς μεσημβρίαν ἐρῶσαι, ἢ τὰς χηλὰς πειλοχμώμεναι (*pro quo MSS. in not. ad Geopon. cit. habent,* πειλεχόμεναι) καὶ μὴ μυκηθμῶν ἐπὶ τὴν βυσσασίαν ἐχόμεναι, ὄμβρον δηλοῦσι. *De quibus Plin. N. H. XI. 10. p. 494.* Tunc universæ provolant, si dies mitis futurus est. Prædivinant enim ventos

ventos imbresque, & se continent tectis. Itaque temperie cœli (& hoc inter præscita habent) cum agmen ad opera processit, *&c.*

(g) *Ἔνυδρον est aquaticum, quod in aquis degit & alimentum ex ipsis petit, aliud est πάρυδρον, aquas quod amat. Aves aquatica & fluviatiles ἔνυδροι, & ποτάμιοι dicuntur, quia ex fluviis & aquis victum petunt, & in ipsis degunt, ut anates & alia, uti observat Salmas. in Solin. p.* 316. *col.* 1. *circa fin.*

(b) *Locus hic corruptus est & mutilus. Conjecturam afferre libet, si non veram & certam lectionem proponere licet. Conjectem corrigendo & transferendo hunc locum sic esse legendum:* πᾶν δὲ ἔνυδρον εἰς μεσόγειον φεύγων, οἷον αἱ γέρανοι (*pro* ἂν γένασιν) ποῖσι, (*quæ ipsissima sunt verba Aristot. H. A. VIII.* 12. *p.* 557.) ἐν αὐτῇ χειμῶνα καταγγέλλει. *Aristot. H. Anim. VIII.* 10. *p.* 571. εἰς ὕψος πτόνται πρὸς τὸ καθορᾶν τὰ πόρρω. καὶ ἐὰν ἴδωσι νέφη, καὶ χειμέρια, καταπαύσασαι ἡσυχάζουσι. *grues alte volant ad prospiciendum longe. Nam si tempestatem & nubes viderint, in terram devolant, & quiescunt. Aratus Prognost. Vers.* 299. *seq. pag.* 131. & 132. *edit. Oxon.*

Οὐδὲ ὑψοῦ γεράνων μακραὶ στίχες αὐλὰ κέλευθα
Τέτυκται τροφάδες δὲ παλιμπετὲς ἀπονέονται
Πυκνὸν χειμῶνα. - - *quæ Aviensus sic interpretatur:*

p. 122. *edit. Grot.*

- - - Si Threiciæ per aperta
Sponte grues trepidant, nec sese *audacius æthræ
Committant, pinnis ut longos sæpe volatus
Formavere super. - -- --
Mox tempestates, & nubila terra cientur.

* In marg. Grot. aliam lectionem exhibet, quæ magis placet:
- - - Nec sese audacibus æthræ
Committunt pinnis.

Scholiast. p. 132. *hæc annotat:* Φασὶν ὅτι τὰς γεράνους, ὄμβρων μελλόντων καταφέρεσθαι, ὑ μετεώρους αἴρεσθαι, ἀλλὰ χθονὸς εὐθείας ἐμποδίζεσθαι πλήσεως. αὐλὴ γὰρ ἡ γέρανος, δυσπαθὲς ἔχει τὸ σῶμα, καὶ πρὸς τὰς τῶν ὑετῶν ὑπερβολὰς ἀντέχειν ὑ δύναται. ὁ δὲ νῆς, αἱ δὲ τῶν γεράνων μακραὶ τάξεις τὰς αὐλὰς ὁδὰς τέτυσται ὑ. (ἔστο γὰρ ἦν εὐθείας σύμβολον.) ἀλλὰ ἀποστραφεῖσαι τὸ ὑγρὸν πνεῦμα, καὶ ἐξαποστροφῆς πορευόμεναι, τὸ

αὐτὸ σημεῖόν εἰσι. καὶ γέρανοι ἂν μὴ ἀφορμῶνται εἰς ὕψος, μηδὲ ἐπ' εὐθείας ποιῶνται τὴν πτῆσιν, ἀλλ' ὑποφεύγουσι εἰς τὰς τόπους, ὅθεν ἐκινήθησαν, τὸ αὐτὸ σημεῖόν ἐστι. *Horus, Hierogl. II.* 93. fideralis scientiæ gnarum cum significant, gruem volantem pingunt. ἐκεῖνος δὲ ὑψηλῶς πάνυ ἵπταται, ἵνα θεάσηται τὰ νέφη, μὴ ἄρα χειμάζῃ, ἵνα εὐσυχίᾳ ἀφορμήσῃ. Illa enim alte admodum volat, ut nubes è proximo conspiciat, neque tempestate agitetur, atque ita altam agat quietem. *Ælianus Anim. VII.* 7. Ἀριστοτέλης ἀκριβῶς λέγουτος ὅτι ἄρα γέρανοι ἐκ τῆς πελάγους εἰς τὴν γῆν πετόμεναι, χειμῶνος ἀπειλὴν ἰσχυρὰν ὑποσημαίνουσί τῷ σωιέντι. *Paulo post:* ὄρνιθες ἢ ἐκ τῆς πελάγους, εἰς τὴν γῆν σὺν ὁρμῇ πετόμεναι, μαρτύρονται χειμῶνα. *& in fine ejusdem cap.* πάλιν τε ὄρνιθες οἱ μὲν θαλάττιοι, καὶ οἱ λιμναῖοι εἰς τὴν γῆν πεσόντες, ὡς ἔσοντο χειμῶνα πολὺς ἐκ αἰγυπτίων. *Plin. N. H. XVIII.* 35. *p.* 456. *circa finem: Item mergi natesque, pennas rostro purgantes, ventum: cæteraque aquatica aves concursantes: grues in mediterranea festinantes.*

(*z*) *Hippomanes intelligit, quod Plinius, N. H. VIII.* 42. *p.* 211. *his verbis describit:* Vixisse equum septuaginta quinque annis proditur. In hoc genere gravida stans parit, præterque cæteras fœtum diligit. Et sane equis amoris innasci veneficium hippomanis appellatum, in fronte, caricæ magnitudine, colore nigro: quod statim edito partu devorat fera, aut partum ad ubera non admittit. Si quis præreptum habeat, olfactu in rabiem id genus agitur. *Ita Harduin. distinxit, & hæc Verba: si* si quis præreptum habeat, *sequentibus annexuit, non præcedentibus, ut communiter Plinii editores, & ipse Solinus Plinium transcribens, conjunxere: unaque periodo includit, Aristotelem secutus, qui H. A. VI.* 22. *p.* 541. *eodem modo hæc conjunxit, hoc si quis præveniens auferat, odore ejus solicitatæ equæ, furit: atque ubi olfecit, furit.* ὅταν ἡ τέκῃ ἵππος, ἅτε χόριον εὐθὺς καταιθύσῃ, καὶ ἀπεσθίῃ ἔπωλυ, ὃ ἐπιφύεται ἐπὶ ἔμπροσθε τῶν πώλων, ὃ καλεῖται ἱππομανές. ἔστι δὲ τὸ μέγεθος, ἔλαττον μικρὸν ἰσχάδος. τὴν δὲ ἰδέαν, πλατὺ, σκληρὸς, μέλαν. Τοῦτο ἐὰν μὴ φθήλαβών, καὶ ὀσφρήσεται ἡ ἵππος, ἐξίσταται καὶ μαίνεται πρὸς τὴν ὀσμήν. διὸ καὶ αἱ Φαρμακίδες ζητοῦσι καὶ συλλέγουσιν. *Vide Harduini Emendat. ad Plin. T. II. p.* 272. *Veneficium vocat amoris Solin. C.* 45. *p.* 53. In quarum (*equarum*) partu amoris nascitur veneficium, quod frontibus præferunt recens editi, furvo colore, cicatricis simile, hippomanes nominatum quod

quod si præreptum statim fuerit, nequaquam mater pullo ubera præbet felitanda. *De veneficio hippomanis agit & Plin. N. H. XXVIII. p.* 621. tantas, *inquit*, in veneficio vires habet, ut affusum æris mixturæ in effigiem equæ olympiæ admotos mares equos ad rabiem coitus agat. *Meminit & hujus veneficii Ælian. Anim. III.* 17. *ex aliorum opinione, qui volunt, equam statim edito pullo carunculam illam in fronte innatam devorare, hominibus invidentem, ne remedium vim magnam alliciendi ad amorem & libidinem quod habet, assequantur.*

Hippomanes hujusmodi recens à fronte nati pulli avulsum & adhuc calens, Ann. 1676. *mens. Febr. allatum accurate describitur Miscellan. Medico-Physic. Curios. Ann.* 8. *Observ.* 57. *p.* 96. *ut citat Harduin. Not. ad Plin. L. c. quod Aristotelis, Pliniique sententiam præclare explicat ac comprobat.*

(k) *Muscas solito majoribus ausis pungentes, tempestatem portendere, ex Arato narratur in Geopon. I.* 3. *p.* 7. κὴ μυῖαι ἐπὶ πλέον δάκνουσαι,

\- - - χειμῶνα ἐσόμενον σημαίνουσι. *Arat. in Prognost. vers.* 242.

\- - - - μηδὲ εἴ κεν ἐπὶ πλέον ἧε παροιθεν
Δάκνωσιν μυῖαι, καὶ ἰφ' αἵματι ἱμείρωσι,

Avienus, p. 121.

Cum parvæ defigunt spicula muscæ,
Convenit instantes prænoscere protinus imbres.

Ubi Schol. αἱ μυῖαι τοῖς ὑγροῖς σφόδρα χαίρουσι, καὶ ἀεὶ τὰς ὑγρὰς ὥσιαι σιτεῖσθαι, ὅτε τοίνυν ὑγρᾶς αἴρας αἰσθάνονται χειμῶνας ἐσομένους, καὶ τὸ σῶμα ὑγραίνεται, τότε μᾶλλον παθάπτονται ἔ αἵματος ὑγραινομένου ἐκ ἔ πεπήχθαι. *Nempe quia eo tempore corpora humida ut sint necesse est, muscæ quia admodum humidis delectantur, vehementius mordent, utpote sanguine magis delectata.* Τῷ χειμῶνα τὸν ἴφθον, *Eustath. Hexaem. p.* 20. *dixit, savitiam maris Allatius vertit, & sic legend. h. l. vocemque χειμῶνα, quæ videtur excidisse, restituendam puto.*

(l) *Locum hunc esse mutilum & corruptum quivis qui legerit, perspicere poterit, at afferre medelam & genuinam restituere lectionem, sine melioris Codicis ope, difficile erit. Conjecturis magis quam dijudicatione uti par erit. Primo loco* Φρῦνα *legi non male convenit, est enim lapis quem alii* Βάτραχον *appellant, ita auctor Kiranid. p.* 58. *qui postquam dixerat:* Φρύνιον herba *est, quæ dicitur* βατράχου *i. e. rana, mala planta. Species autem ut opium caninum: nascitur autem in aquis, combustiva virtutis existens: Addit:*

addit: - - Φρῦνος lapis est, quidam dicunt βάτραχον. *De secundo loco tres conjecturas apponere libet.* (1) *Ut legatur ἐπὶ ῥινί vel, ἐπὶ τῇ ῥινὶ κέρατος ut loquitur Pausan. V. 12. p. 404. noviss. edit.* οἱ δὲ Αἰθιοπικοὶ ταῦροι τὰ κέρατα φύουσιν ἐπὶ τῇ ῥινί. *Ut intelligatur Rhinocerotis cornu. Alio nomine lapis dicitur. Kiranid. p. 91. qui ei mirum tribuit virtutem, sic loquitur:* Ῥινόκερως animal est quadrupes, simile cervo, unum cornu habens magnum circa nares - - - hujus cornu vel lapis, qui nascitur in ejus naribus, gestatus dæmonia ejicit *&c. Quamvis enim non desint qui duo cornua ei tribuant, tamen sunt & alii qui unum solum memorant. Hinc recte Aldrovand. Quad. bisul. p. 363. col. 1. existimat quibusdam rhinocerotibus duo esse cornua, sed non omnibus.* (2) ἐπὶ κεραυνῷ *ut restituatur, in fulmine, nempe qui fit vel nascitur. Ceraunium Evax degemmis appellat, & flammas spernere narrat.*

Nubibus illisus cœlo cadit ille lapillus,
Cujus apud Græcos restat de fulmine nomen.

(3) *Ut vox κέρατος retineatur, & in cornibus vertatur. Antiquis fuit persuasum, semina inter serendum cornua boum quæ contingant, ab igne consumi non posse* κερατοβόλα *dicta v. Geop. XV. 1. p. 402. Plut. Sympos. VII. Quæst. 2. Cur ergo de lapide in cornibus animalium, bovis capiti, (forte & cornu) lapillum inesse, & de aliis quæ non? tradunt teste Plinio, nascente potuerint scribere, & vim extinguendi ignem ei tribuere, non video. Retinene an secus nunc non discutiam, sed veterum opinionem ut eruam & clariorem reddam, est quod hæc scribam.*

(m) *Scorpium raphani attactu perire, tradit & Zoroaster, Geopon. XV. 1. p. 400.* σκορπίον ἀναιρεῖ ῥαφανὶς, (*ita pro* ῥάφανος *quod prius legebatur, reposuit Needhamus ex L. 13. C. 9.* ἐπιλαθέσθαι αὐτῶν. *Loc. sit. p. 364. ex Diophane hæc narrantur,* εἰ ὑπό τις χυλῷ ῥαφανίδος ἐπιμελῶς τὰς χεῖρας τὰς ἑαυτοῦ χρίει, ἀφόβως καὶ ἀκινδύνως, σκορπίων καὶ τῶν λοιπῶν ἑρπετῶν ἐπιλήψεσθαι (pro ἐπιλήψεως quod prius hunc locum occupabat, idem restituit) αἱ ὑπὸ ῥαφανίδος σκορπίοις ἐπιτιθέσαι τροχίσκοι αὐτοὺς διαχρῆσαι. *De herba thelyphono Theophrastus Hist. Plant. IX. 19. p. 192. & ex eo Ælian. Anim. IX. 27. narrat, eam admotam scorpionem occidere, asperso vero ellebori albi extinctum vitæ restitui posse.* Τὸ ὑπὸ θηλύφονον, οἱ δὲ σκορπίον καλοῦσι, διὰ τὸ τὴν ῥίζαν ὁμοίως ἔχειν τῷ σκορπίῳ, ἐπιζυσμένου ἀποκτείνειν τὸν σκορπίον. ἐὰν δέ τις ἐλλεβόρῳ λευκῷ καταπάσῃ, πάλιν ἀνίστασθαι φασίν.

(n)

(n) *Halcyones fœtificare bruma, qui dies halcyonides vocantur, placido mari per eos navigabili, Siculo maxime: Facere autem 7. ante brumam diebus nidos, & totidem sequentibus parere, scribit Plin. N. H. X. 32. d. 423. Praivit Aristotel. H. Anim. V. 8. p. 516. qui & Simonidis carmen in testimonium vocat.* ἡ δ' ἀλκυών, ἵζει περὶ τροπὰς χειμερινάς. διὸ καὶ καλεῖνται, ὅταν ἐυδιεινὰι γίνωνται αἱ ἡμέραι αἱ περὶ ἀλκυόνειοι ἡμέραι, ἑπτὰ μὲν πρὸ τροπῶν, ἑπτὰ δὲ μετὰ τροπάς. - - λέγεται δὲ ἐν ἑπτὰ ἡμέραις ποιεῖσθαι τὴν νεοττίαν. ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἑπτὰ ἡμέραις, τίκτειν, καὶ ἐκλέπειν τὰ νεόττια. *Additque: halcyonem circiter quinque parere ova. Vid. & Ælian. Anim. I. 36. De numero halcyonidum non convenire auctores, jam observatum a Bocharto & aliis: septem alii numerant, quos non disfidere ab iis qui halcyonia ex 14. diebus constare putant, forte non male dixeris. Nempe potuerint respicere septem sequentes, quibus parit, dies, non præcedentes, quibus nidum extruit. Ovidius id videtur fecisse, Metamorph. L. XI. Fab. 10. v. 746. scribens:*

> Perque dies placidos hyberno tempore septem
> Incubat Halcyone pendentibus æquore nidis.

De Hygino nollem id affirmare, Fab. 65. p. 113. edit. Munckeri, hæ aves, *inquit,* nidum, ova, pullos in mari septem diebus faciunt hyberno tempore. Mare his diebus tranquillum est, quos dies nautæ alcyonia appellant.

(o) *Equos lupi vestigium conculcantes torpescere; lupi talum currum & equorum gradum sistere; Leonem ilicis, lupum vero scilla foliis, obtorpescere, narrat uno eodemque ordine Ælian. Anim. I. 36.* εἰ δὲ ὑπερβήσας ἀσράγαλον λύκου τέθριππον θέοι, τόδε ὡς πεπηγὸς ἰσήξεται, τῶν ἵππων τὸν ἀσράγαλον πατησάντων. λέων δὲ Φύλλοις πείνῃ τὸ ἰχνος ἐπιβαλὼν, καὶ ναρκᾷ πᾶσι δὲ καὶ ὁ λύκος, εἰ καὶ μόνον προσπελάσειε πέτηλοις σκίλλης *Zoroast. Geop. XV. 1. p. 398.* λέων ἐπιβὰς πείνῃ πετάλοις ναρκᾷ.

(p) *Quæ hic habentur, de ciconiis platani foliis vespertilienes à suis nidis, ovis & nidis abigentibus: de ruta polypum immobilem reddente, ut de serpente arundine percussa, leguntur apud Ælian. Anim. I. 37. eadem serie non mutato ordine. Ubi & sequitur, quod in hoc fragmento male ab h. l. translatum in fine inter dioseneia collocatur:* καὶ μύραινα δὲ πληγεῖσα νάρθηκι εὐτάραξε, ἡσυχάζει. εἰ δὲ πλειόνες, εἰς θυμὸν ἐξάπτεται. *De Polypo Phile, p. 152.*

ἐψαύσθω αὖ ἢ πηγάνῳ τὸ θηρίον
κωφώσεως ἄχρηστον εὐθὺς εὑρεθῇ.

Idemque rutæ ſternitur contactibus,
Jacetque motionis expers illico.

Rutæ ramulos pluribus locis contra animalia inimica ſuſpendere jubet Palladius L. I. Tit. 24. p. 525. edit. Commel. Rei Ruſticæ Auctorum.

(q) *De morbis arborum Plin. N. H. XVII. 24. p. 407.* Verum ut homini nervorum cruciatus, fic & arbori, ac duobus æque modis. Aut enim in pedes, hoc eſt, radices, irrumpit vis morbi: aut in articulos, hoc eſt, cacuminum digitos, qui longiſſime a toto corpore exeunt. Inareſcunt ergo: & ſunt apud Græcos ſua nomina utrique vitio. Undique primo dolor, mox & macies earum partium fragilis, poſtremo tabes morsque non intrante ſucco, aut non perveniente: maximeque id fici ſentiunt. Caprificus omnibus immunis eſt, quæ adhuc diximus. *pag.* 413. Quædam vel abulcere tantum. Ficus hanc injuriam ſpernit, & omnia quæ reſinam gignunt. *De morbis qui ficus infeſtant, Vid. & Theophraſt. H. P. IV. 16. p. 97.*

(r) *Menſem Junium hic intelligi, certum eſt; & ex rei ruſticæ ſcriptoribus patet, Palladius Mart. tit. 10. de ficu, p. 580.* Menſe Junio, circa ſolſtitium caprificandæ ſunt arbores fici, id eſt, ſuſpendendi groſſi ex caprifico, lino, velut ſerra, pertuſi. Si hoc deſit, abrotani virga ſuſpenditur, aut callum, quod in ulmeis foliis invenitur, aut arietina cornua circa radices arboris obruuntur, vel truncus arboris, quo loco turget, ſcarificandus eſt, ut poſſit humor effluere. *Geoponic. III. 6. p. 80. Menſe Junio groſſos & caprifices in ficis ſuſpendemus. Λέγω τῷ μηνὶ ἐν ταῖς συκαῖς τὺς ὀλύνθους, κεῖ τὰ ἐρινεὰ κραμάσωμεν. Notandum, τὸ θεῖον, poni pro menſe à Junone nomen adepti; Junio, quo caprificatio peragenda; & quidem omiſſa voce μηνὸς, niſi quis eam exciderit hoc loco dixerit, & reſtituendam eſſe putaverit. Vel etiam ἡ Θεὶς dicatur de ipſa Luna.*

(s) ὄλωθρος, *ὁ eſt ficus immatura, groſſus; pomum ſerotinum vel nunquam matureſcens. Groſſos ergo, ne decidant fici fructus, ex caprifico decerptos & inter ſe colligatos fico injiciunt. Euſtath. Hexaem. p. 10.* τὰ δὲ ἡμέρα συκᾶ τὸν καρπὸν ἄρυτον οἱ γηπόνοι ἕτω φυλάτ]ουσι. τὺς ὀλύνθους τὸ ὑγρὸν συκᾶς ἐκδύσαν]ες ἄπ]ωτον ἀ]αμένεν ὠ]ασκευάζουσα. *S. Baſil.*

S. Basil. Hom. V. in Hexaem. p. 65. οἱ μὲν τὰς ἀχλάδας συκᾶς ἀπεφύτευσαν ταῖς ἡμέραις, οἱ δὲ τὰς ὄλυνθους ἐκδήσαντες τῶν ἐυκάρπων καὶ ἡμερῶν συκῶν τὴν ἀτονίαν ἰώνται μόσχαν ἢ δηλαδὴ σκυδαλμόν τινα τὸν καρπὸν τοῖς ὀλίνθοις ἐπέχοντες. *Aristot. H. A. V. 32. agricolas ficis appendere caprifici ficus, & juxta eas dem caprificos serere scribit, & cur id fiat, ibi exponit.* ἐπιπάσσουσι τὰ τε ἐρινὰ πρὸς τὰς συκᾶς οἱ γεωργοὶ, καὶ φυτεύουσι πλησίον ταῖς συκαῖς ἐρινεούς. *ante θαλασσίων inserenda videtur vox non ignota qui de ficu agunt auctoribus, nempe φυκίων, alga marina seu fucus marinus, v. Dioscor. IIII. 100. p. 283. Palladius Lib. IV. Mart. tit. 10. p. 580. postquam dixerat de ficu.* Aliqui inter ficarias caprifici arborem serunt, ut non sit necesse per singulas arbores pro remedio eadem poma suspendi. p. 581. *addit:* Si fructus suos velut ægra projiciet, vel canorum fluvialem cum ramo rutæ suspendunt: vel algam marinam, vel fascem lupinorum, vel radici terebratæ cuneum figunt, vel securi arboris corium sæpe proscindunt. & p. 576. *de pomis*, algam marinam nonnullos obruere ad radices, si acida nascantur, *commemorat. De citreo* p. 578. Diligentiores & fimo bubulo adlinunt utrinque, quod summum est, vel marina alga vestiunt, vel argilla subacta, partis utriusque extrema cooperiunt, atque ita in pastinato loco deponunt.

(s) *Προμίλτου leg. μίλτῳ rubrica. Μίλτος, ἡ rubrica, minium. Plin. XXXIII. 7.* miltum vocant Græci minium, quidam cinnabari. *præcedit: Jam enim Trojanis temporibus rubrica in honore erat, Homero teste.* Περὶ μίλτου Σινοπικῆς, *de rubra sinopica, Dioscor. V. 3.* & περὶ τεκτονικῆς, *cap. seq. Rubrica ficum ægram vult esse curandam Pallad. IV. Mart. tit. 10. p. 582.* Si fructus suos velut ægra projiciet, alii rubrica, aut amurca insulsa mista aqua arborem liniunt. *Amurca, est sedimentum vel feces olei, ut ex aliis notum. Plin. XVII. 27. p. 418.* Uberrimas autem ficus rubrica amurca diluta & cum fimo infusa radicibus frondere incipientium facit. - - In primis autem cavendum, ne ex remediis vitia fiant, quod evenit nimia aut intempestiva medicina. *nempe, ut L. 23. C. 7. ait:* novissimæ ficus salubriores, quam primæ, medicatæ vero nunquam. & *XVI. 27. (al. 28.) p. 267.* Ficus sola ex omnium arborum fœtu maturitatis causa medicatur: jam quidem ex portentis, quoniam majora sunt pretia præpositeris. Omnia autem celerius senescunt præfecunda. Quin & protinus moriuntur aliqua, cœlo omnem fecunditatem eblandi-

to: quod maxime vitibus evenit. *Observat ergo Plin.* (1) *Ficum solam, sua ut pote ætate, maturitatis causa medicari.* (2) *Non medicatas esse salubriores medicatis, ut & novissimas primis.* (3) *Præfecundas celerius senescere, & earum radices longissimas, senectutem sentire ocissimam XVI.* 31. (*al.* 32.) *Atque in totum omnem earum fertilitatem adjicere, fertilitatem senectam.* (4) *Reliquis sub foliis pomum esse ut protegatur, excepta fico: cui, inquit, folium maximum umbrosissimumque, & ideo supra id pomum: ei demum series foliorum nascitur, quam pomum. XVI.* 26. (*al.* 27.) *Tom.* 3. *p.* 265. *Columella V.* 10. *p.* 299. Ac semper conveniet, simulatque folia agere cœperint ficus, rubricam amurca diluere, & cum stercore humano ad radicem infundere. Ea res efficit uberiorem fructum, & sanctum fici pleniorem ac meliorem. *Democritus in Geopon. X.* 48. *p.* 273. Συκῆ γὰρ ἀποβάλλει τὸν καρπὸν ἐὰν συκάμινα λαβὼν χρίσῃς ἑαυτῆς τὸ στέλεχος. ὁμοίως γὰρ ἀποβάλλει, τὸν καρπὸν, ἐὰν τὰς ῥίζας αὐτῆ ἅλατι καὶ φυκίοις θαλαττίοις καταπλάσῃς, ἢ ἐν ὀχυρώματι στελλῃ μίλτῳ τὰ πρέμνα καταχρίσῃς, ἢ ὀλύνθους αὐτῆς ἐκκόψῃς.

(t) *Ælian. Anim. I.* 37. *idem ex piscatorum relatu dicit, nempe polypum in terram progredi olivæ ramo in littore posito.*

(u) *Allium contra feras remedium esse non contemnendum juri gallinaceorum incoctum, scribit Plin. XXIV.* 4. Pantheræ leonesque non attingunt perunctos eo (*jure*) præcipue si & allium fuerit incoctum. *XX.* 6. *p.* 22. *de allio*: serpentes abigit, & scorpiones odore: atque ut aliqui tradidere, & bestiarum omnium ictibus medetur, potu vel cibo vel illitu, quin & suffitu.

(x) στρύχνος, ὁ & ἡ, *ut & neutro genere* στρύχνον *est solanum. Varia solani genera describit Ruellius de Nat. Stirp. III.* 110. *p.* 613. *& depingit Dodon. Stirp. Hist. Pempt. III. L.* 4. *c.* 23. 27. 28. inter solana, *inquit*, unum hortense est: vesicarium, soporiferum, manicum. &c.

(y) *Plin. XI.* 33. *p.* 532. *Gignuntur autem* (*pediculi*) *& vestis genere, præcipue, lanicio interemptarum à lupis ovium. Ælian. Anim. I.* 38. *tali veste indutum molestiam & mordacem pruritum pati affirmat.* λυκοπάδα οἶν πέξας καὶ ἐρυσιχήσας, καὶ χιτῶνα ἐργασάμενος, λυπεῖ τὸν ἡνιοχοῦντα, ὥστε μὴ δύνασθαι ἡνιοχεῖν, ὡς λόγος. *Lanam ovis à lupo cæsa vel maxime pediculos generare & Plutarch. observat & hanc quæstionem cur talis lana sit* φθειρώδης, *caro autem suavior, inquisitione sua non indignam judicat. Sympos. II. Quæst.* 9. *quorum miram & plane absurdam de Lycopolitis,*

L. de

L. de Iſide & Oſir. p. 677. T. I. commemorat: μόνοι γὰρ ἐνιαυτὸν Αἰγυπτίων Λυκοπολῖται προβάτων ἐθύσαι, ἐπεὶ καὶ λύκος, ὃν θεὸν νομίζουσιν. Soli omnium Ægyptiorum Lycopolitæ ovem edunt, quia & Lycos, *i. e. lupus*, quem iidem pro Deo habent. *Ægyptii præter Lycopolitas ovem & bovem venerabantur, unde & Hypſelitæ Hadriano Imper. ſuos nummos dedicantes in iis ovem quam venerantur exhibent, ut videre licet apud diligentiſſ. & eruditiſſimum I. Vaillant, in append. ad Hiſtor. Ptolemæorum pag. 217. Phile, p. 102.*

Κτῶνα δ' λαβὼν ἐκ δορᾶς λευκοπάδου
Οἷός σε, προβατεῦ, μηδαμῶς ἐπενδύσῃς,
Ποιεῖ γὰρ εὐθὺς, κνησμονήν τε καὶ φρίκην,
Παλμοὺς ἀτρεπεῖς ἐμβαλὼν τῇ καρδίᾳ.

Ne paſtor illo ne induaris tegmine,
Exuta quod dat oviculæ pellis, lupus
Quam dentibus ſtrinxit: namque hæc pruriginem
Cordisque palpitationes excitat.

Additque & de lapide à cane demorſo, quæ noſter de capreæ corde ignibus uſto domi ſuſpenſo tradit, nempe lites & contentiones dum excitare vino injectum:

Οἴνῳ δ' κυνόδηκτον τις ἐγκρύψας λίθον,
Στάσιν πυκνὴν ἐξεγείρει τοῖς φίλοις.

Quod ſi lapillum quem canis præmorderit,
Vino ingeras, mox concitabis prælia,

Ælianum ſecutus qui idem loc. cit. dixit: Ἔφην δ', εἴ τις καὶ πάσιν ἐθέλοι ἐν τῷ συμποσίῳ ἐργάσασθαι, δηχθέντα ὑπὸ κυνὸς λίθον ἐμβαλεῖν τῷ οἴνῳ, λυτεῖν τὰς συμποτας ἐκμαίνων.

(*aa*) *De ſtella marina, piſce, Plin. IX. 60. ubi claros ſapientia auctores miratì ſtellam in mari, affirmat.* Ea figura eſt parva admodum caro intus, extra duriore callo. Huic tam igneum fervorem eſſe tradunt, ut omnia in mari contactu adurat: omnem cibum ſtatim peragat, *& L. XXXII. 4. al. 5.* Mala medicamenta inferri negant poſſe, aut certe nocere, ſtella marina vulpino ſanguine illita, & affixa limini ſuperiori, aut clavo æreo januæ.

(bb) *Eruca, notum & hortis dirum animal,* Raupen/ *alia frondem, alia eroduntflorem, &, ut Plin. verbis, XVII. 24. utar,* depastam arborem turpi facie relinquunt. Nascitur hoc malum tempore humido & lento. Fit aliud ex eodem, si sol acrior inusfit ipsum vitium, ideoque mutavit. *Quæ ex Theophrast. H. Pl. IIII. 16. p. 98. desumta:* αἱ μὲν, τὰ φύλλα, αἱ δ' (κάμπαι) τὰ ἄνθη, ἑτέραι τῷ γένει. καὶ ψιλοῦσι τὰ δένδρα. γίνονται δὲ, ὅταν ἡ νότια καὶ τὰ ἐνδιαιτήματα. ἐὰν δ' ἐπιλάβῃ καύματος ῥήγνυται. *Contra erucas varia extant remedia tam veterum quam recentiorum scriptis celebrata, inter quæ utramque complet paginam portentosum illud & dictu prudendum, multorum, ut fertur, experientia tamen approbatum, à Plinio XVII. 28. paucis his verbis enunciatum remedium:* Privatim autem contra erucas, ambiri arbores singulas à muliere incitati mensis, nudis pedibus recincta (*jubent.*) *Ab Apuleio in Geopon. XII. 8. p. 329. Columella, L. 10. in Hortulo suo, p. 412. & sub finem Lib. XI. p. 446. ex libri Democriti* περὶ ἀνθρωπείων, *copiosius descriptum. Memorat & inter alia Palladius, lib. I. p. 531. tit. 35. de remediis horti vel agri, & his quod hic legitur adjungit remedium:* Contra erucas, semina quæ spargenda sunt, sempervivæ succo madefiant, vel erucarum sanguine. - - Campas fertur evincere, qui fasciculos allii sine capitibus per horti omne spatium comburens, nidorem locis pluribus excitarit. Si contra easdem vitibus voluerimus consulere, allio trito falces putatoriæ feruntur ungendæ. Nasci quoque prohibentur, si circa arborum vel vitium crura bitumen & sulfur incendas: vel si ablatas de horto vicino campas excoquas aqua, & per horti tui spatia universa diffundas. *Apulejus in Geopon. L. cit. aquam cum aneetho & erucis coctam & refrigeratam ut remedium erucas perdens affert, & eas leva irrorare jubet.* καὶ ἄλλῳ κήπῳ κάμπας λαβὼν, καὶ ἐν ὕδατι ἕψησας σὺν ἀνήθῳ, καὶ ψύξας περίῤῥαινε τοὺς λαχάνους, ὀλέσεις τὰς ὅσας κάμπας. *Vide & Francisci Redi Librum de generatione insectorum pag. 176. seqq. de generatione & mutatione erucarum varia exhibentem experimenta, inter alia & hac notatu digna afferentem pag. 193.* Sæpius observavi in foliis ramisque brassicæ & vicinarum herbarum à papilionibus magnam ovorum copiam depositam esse, ex quibus postea erucæ, & ex erucis chrysalides ac tandem ex chrysalidibus papiliones nascuntur.

(cc)

(cc) *Geopon. XVI. I. in fine*: Ταῦροι τὰς μυκτῆρας ῥοδίνῳ χειρὶ θίγεις σκοτοδινιῶσι. *Tauri, naribus ipsorum roſaceo illitis, tenebris offuſis vertigine afficiuntur. Græcum nomen retinet Plin. XIII. I. p. 58.* ſed divulgata maxime unguenta crediderim roſæ, quæ plurima utique gignitur, Itaque ſimplicisſima rhodini mixtura diu fuit. *& XV. 7. p. 178. rhodinum è roſis. L' huile roſat*, Roſen-Oel.

(dd) Ἐρινεός, *caprificus, figuier ſauvage*, ein wilder Feigen-Baum/ *ejus fructus vocatur* ἔρινον, *Athen. III. p. 76.* Caprificus è ſilveſtri genere ficus nunquam matureſcens, ſed quod ipſa non habet, aliis tribuens. *Plin. XV. 19. & alibi*: XXIII. 7. Caprificus, *inquit*, tauros quamlibet feros collo eorum circumdata, in tantum mirabili natura compeſcit, ut immobiles præſtet. *Qua ratione caprifico ita boves edomentur, ut prope immobiles conſiſtant, Cœlius Calcagninus Epiſtolic. Quæſt. II. Epiſt. 15. p. 66. diligenti indagine explorat, cujusque, utpote viri elegantis ingenii verba non injucunda apponere placet*: Res perquiſita etiam à Plutarcho in libro τῶν συμποσιακῶν, ſed injuria temporum deſiderata. Numquid vero id vi illa propria atque inſita caprifico evenit, quam Græci ναρκοτικὴν, i. e. torporem ſegnitiemque invehentem vocant, qua & echineis & torpedo inter piſces pollet? nam & caprifici cinere, cui ſeptica & ſmectica poteſtas inest, i. e. quæ detergere poſſit & erodere, medici pro ſpodio utuntur. An vero odore acri & ſtyptico id contingit, qui vim ferocientis tauri opprimat, compeſcatque, & quaſi obſtupefaciat? nam inter ea quæ ſolent maxime naturam proſternere, odor cenſetur. - - An profecto id magis accidit ob inſuetudinem & inertiam ponderis? eſt enim caprificus non adeo multæ ſarcinæ: quare ex eo clypei militares faciles admodum & commodi geſtati fiunt: licet alia cauſa potior, quod accepto ictu lignum id ſtatim coaleſcat & plagam contrahat. Eo itaque taurus oppreſſus novitatem levitatis admirans conſiſtit: & qui majori ſarcinæ obluctaretur, ad minimam immobilis manet. *Ad ficum ſimpliciter refert Plutarch. Sympoſ. II. Quæſt. 7. p. 1138.* ἄγριος ὁ ταῦρος ὑπὸ τρομοῦ καὶ περάστεως συκῆ προσδεθείς. *& VI. Sympos. Quæſt. 10. pag. 1239. ubi inquirit cur carnes mactatæ ſi de ficu ſuſpendantur, mox teneræſcant*; καὶ τὸ περὶ τῶν ταύρων λεγόμενον, ὡς ἄρα συκῆ προσδεθεὶς ὀχαλεπώτατος, ἡσυχίαν ἄγει καὶ ψαύστως ἀνέχεται, καὶ ὅλως ἀφίησι τὸν θυμὸν, ὥστε ἀπομαραινομένων. τὴν δὲ πλείστην αἰτίαν καὶ δύνα-

μων ἡ δεισιδαιμονία εἶχε. *V. & Aldrovand. Quadrup. Bisulcor. Hist. L. I. p. 40. edit. Franc.*

(ee) *Zoroast. Geopon. XVII.* γαγάτης λίθος θυμιωμένη τὰ ἑρπετὰ διώκει. *Orpheus de lapidibus, p. 210.* σὺ δὲ κνίσῃσιν ἐλαίνων ἑρπετὰ τέρψεις. *te vero fumo reptilia fugans, delectabit.*

(ff) *Berytius in Geop. XIII. 12. p. 369.* εἰ δὲ διῶξαι αὐτὰς βούλει χαλκάνθου θυμίασον. *Si muscas abigere sit animus, chalcanthum suffumigato. chalcanthum est vitriolum,* Vitrioli *atramentum sutorium viride. Plin. XXXIV. 12.*

(gg) βδέλλα, (1) *arbor, quæ & βδέλλιον Dioscor. I. 80. bdellium dicitur, nigra, magnitudine oleæ, folio roboris, fructu caprifici naturaque:* (2) *gummi ex arbore bdellio quod manet, estque duplex: Bactrianum, quod benivinum officinarum, benioio sive benzoin, odore jucundo gratum, sunt qui interpretantur, est que vel nigrum vel subalbidum quod præstantissimum: aliud à Bactriano diversum, à Dioscor. descriptum, quod gummi animæ esse a Lusitanis quod appellatur & in officinis profitat, sunt qui affirmant. V. Harduin. ad Plin. XII. 9. T. III. p. 16.* (3) βδέλλα *birudo, sanguisuga est, & hanc significationem h. l. obtinere certum est. Pallad. L. I. tit. 35. pag. 531. Extinguntur cimices amurca & felle bubulo, lectis aut locis perunctis, vel foliis edera tritis ex oleo, vel incensis sanguisugis. Didymus in Geopon. XIII. 14. p. 370. Florentinum testem adducit, cimices suffitu birudinum necari, & vice versa birudines interfici cimicum suffitu.* κόρεις ὑποθυμιώμενας βδέλλας ἀναιρεῖν, βδέλλας δὲ τοὺς κόρεις. *V. & C. 17. p. 373.*

(hh) φθειρὸς προβάτων, Schaf-Läuse. *Recte ut omnem ambiguitatem & cavillandi occasionem excludat. Oves pediculis laborare certum est, & sæpe hoc malo & his noxiis animalibus scatere ex pastorum narratione constat. Hinc Didymus in Geopon. XVIII. 16. p. 457.* ἐὰν φθεῖρας ἢ κρότωνας ἔχῃ, σφενδάμνου ῥίζας κοπτέον, καὶ ὕδατος συμβληθέντος ἑψητέον, καὶ ἔπειδαν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἕως τῆς ῥαχέως τὸ ἔριον ἀναζάνῃς, ἐγχυτέον ἔστω χλιαρὸν, μέχρις ἂν δι' ὅλου τοῦ σώματος διέλθοι. *Si pediculos aut ricinos habeant oves, radices sphendamni, i. e. aceris contundantur, & aqua addita coquantur: & postquam à capite usque ad extremam spinæ partem, lanam totonderis, aqua illa tepida infundatur, donec penetret universum corpus. Ulysses Aldrovandus vir fide dignissimus, ego, inquit, a pastoribus Alpigenis non semel intellexi se ovium pediculos albo detergere helleboro: L. I. d. Quadrup. bisulcis, p. 182. ubi de ovium morbis eorumque cura-*

curatione tradit. Plin. N. H. XI. 33. id omnino non negat, sed pilos habentium asinum tantum immunem hoc malo credere, & quasdam nempe oves pronunciat: & quid si errore proprio non aliorum qui præiverint id statuisset, nonne propterea fabulosis historiis annumerandum esset? Variis in rebus rectene an secus sentiant homines, statuere haud proclive est, at in tali re ubi accurata indago facilis, & αὐτοψία non difficilis, pastores & oves alentes interrogare licet, si oves ipsas inspicere non libet; Plinium aut Aristotelem sequi non decet. Lectionem Plinii cum Dalechamp. non esse sollicitandum, sed ut falsam opinionem continentem rejiciendam, arbitror. Aristot. H. A. V. 31. boves & pediculis & ricinis infestari, oves vero ricinis solum affirmat: εἰ βόες ἔχουσιν ἄμφω. τὰ δὲ πρόβατα καὶ αἶγες κρότωνας, φθεῖρας δὲ οὐκ ἔχουσι. *Vid. Vlitium ad Nemesiani Cyneg. p. 388. Plinium ex ingenio emendantem & de ricinis differentem.* Ricini nihil aliud, *inquit*, quam pediculi pecuarii, aut vermes saltem sunt. *citatis ex Glossis:* Ricinus κρότων, & φθεὶρ. *Item,* φθεὶρ, ἤγουν κρότων, ricinus φθειρώδης, ἐπὶ ἀλόγων ζώων, ricinosus. *Si ergo κρότων pediculus est pecuarius, Aristotelis distinctio nulla, si non est, sed aliquid plane diversum, falsa. Vide & Clar. Vir. Franciscum Redi in Libelli de generat. insector. p. 205.*

(ii) *Idem Albertus Magnus his verbis tradit:* Si serpens super occurrit prægnanti, abortit, & si occurrit ei dum parit, accelerat partum. *Mulierem si amphisbænam transcenderit, Galen de ther. dixit abortum facere. Plin. viperam. XXX. p. 764.* Viperam mulier prægnans si transcenderit, abortum faciet: item amphisbænam, mortuam duntaxat. Nam vivam habentes in pyxide, impune transeunt; etiam si mortua sit; atque asservata partus faciles præstat vel mortua. Mirum, si non asservatam transcenderit gravida, innoxiam fieri, si protinus transcendat asservatam. *Sed hæc distinctio non tantum mira sed & absurda videtur ac putida: rectius noster varia distinguens prægnationis & partus tempora, prægnanti abortum, parturienti accelerare partum affirmat, nempe ideo quia partum acceleret, & abortus facere & celeres partus efficere, diverso & distincto tempore, recte dicitur. Ita de cyclamini (panis porcinus alias vocatur,* Erd-Aepffel/Sau-Brodt) *radice, de qua Plin. XXV. 9. tradit, si prægnans eam transcenderit, abortum fieri: at Theophrast. H. Pl. IX. 10. ad accelerandum partum utilem esse alligatam affirmat.* αἴρεσθαι δὲ τὴν ῥίζαν καὶ εἰς ὠκυτόκιον περιάπτειν, καὶ εἰς φίλτρα. *Plin. XXVII. 12.* Prægnans si edat eam (*onosma, i. anchusam degenerem, ut censet Harduin. in not.*) aut supergredia-

tur: abortum facere dicitur. *Idem & Dioscor. III.* 147. *de eadem herba tradit:* Φασὶ δ' ὅτι κἂν ἔγκυος ὑπερβῇ τὴν ὥραν, ἐκτιτρώσκει. *L. XXV. III. Plin.* Carnes, *inquit*, lupi edisse parituris prodest aut si incipientibus parturire sit juxta qui ederit. *Et paulo post p.* 646. *ungulas asininas partum quidem evocare, sed & simul necare tradit.* Ungulæ asininæ, *inquit*, suffitæ partum maturant, ut vel abortus evocetur: nec aliter adhibentur, quoniam viventem partum necant.

(kk) *Ælian. Anim. VII.* 7. *grues quietæ volantes serenitatem & tranquillitatem præsagire scribit:* πετόμεναι δ' ἄρα ἡσυχῇ ὑπισχνοῦνται ἀνεμερίας τινὰς, καὶ εἰρήνην ἄερος. *Anatus Dioscor. de gruibus hæc tradit, v.* 345. *seqq. edit. Oxon. p.* 138. *Grotio interprete: p.* 34.

Namque grues venturæ imitantur, tempora brumæ:
Si subito veniunt, densisque per aëra turmis
Immitis festinat hyems, si tardius illæ
Agmine non uno, non uno tempore tendunt,
Lenis hyems ferum veniens fata fera juvabit.

Nempe quia sunt impatientes frigoris, si sentiant hiemem instare asperam, magno conatu gravibusque turmis aufugiunt: si tardam aut levem sore præsentiant, tarde quoque & parvis turmis migrant. Plin. N. H. XVIII. 35. Grues silentio per sublime volantes, serenitatem (præsagiunt) sic noctua in imbre garrula: at sereno tempestatem. *Vide & Aldrovand. Ornithol. T.* 3. *L. XX. p.* 345. *qui grues turbulenter vociferantes, & turbato ordine volantes tempestatis atrocis minas significare notat.*

(ll) Τρυγὼν & turturem avem & piscem qui pastinaca dicitur significat, τρυγόνες pastinacæ apud *Aristot. H. A. V.* 3. hinc recte noster ut & *Parthenius Erot.* ἀκάνθῃ θαλασσίας τρυγόνος, itemque *Dioscor. Theriac. C.* 24. *p.* 435. θαλασσίας distinctionis gratia addunt. Quamvis reipsa inter hanc avem & piscem ingens interfit discrimen, tamen ambiguum vocabulum eruditum Horii interpretem in errorem induxit, ut turturem pro pastinaca ingereret, & avem loco piscis in vers. Lat. reponeret. Ambiguitas vocum, cui accedunt & aliæ in veterum scriptis quæ difficultatem pariunt & obscuritatem, facit, ut interdum in Græcorum interpretatione tota via errent & misere impingant homines docti & non vulgariter eruditi. Indicanda sunt,

sunt, occasione data, eruditorum virorum ernnia, sed non aceto abluenda aut contumelia vindicanda. Male ergo agunt & sibi ut & rei litterariæ pessime consulunt vitio suo creati censores, qui ob vocula Græca aut Latina non rectam interpretationem litem intendunt, voces acerbas viris de Rep. Litter. bene merentibus intentant, minantur, eos contumelioſe exagitant, & infectantur. Ego neminem nomino, nominibus viventium parcens, eorumque injuriis ac maledictis passim obviis & toties repetitis onerare ac fœdare chartam nolo; improbitatem & maledicendi consuetudinem tantum illis exprobro, & ut sibi parcant, & Reip. Litterariæ consulant hæc scribo. Talis scribendi turpitudo & alios contemptim dejiciendi consuetudo ipsis litteris magnum adfert contemtum, ita ut in ore & sermone fere omnium sit, litterarum ac honestarum artium studia potius esse negligenda quam colenda, contemptusque earum ubique crescat. Neque desunt qui in culpam convertunt ipsas Musas, quasi ad insaniam & furorem suos adigerent cultores. Vulgus enim, quod hominum proprie est, in ipsam rem transferre, ac vitia litteratorum ipsis litteris ac litterarum studiis solet tribuere. Præterea absterrent viros eruditos à scribendo & utilia in publicum proferendo, qui non obscure indicant præclare secum actum si latendo & non scribendo gloriæ fructu careant, ut ne malevolorum & obtrectatorum aculeos sentiant. Iniqui in se, dum quod pati nolunt, aliis faciunt. Nemo enim, nisi plane insanus sit & cum ratione insanire velit, contumeliis delectantur, & ut ob phrasin aut voculam aliquam non satis bene intellectam convitiis proscindatur operose & vulgo risui exponatur, libenter audit. Aliis ergo id facere non deberet. Neque ea ratione sibimet consulunt malevoli illi censores, qui omnem eruditionis laudem in vituperandis aliis positam esse putant; suam eo modo non invenient, quamvis alienam obscurent. Non obtrectatione aliena scientia & diligentia, sed demonstratione solida eruditionis, & approbatione virorum vere eruditorum, gravium ac honestorum, fama acquiritur æterna & laus non moritura. Rumuſculos imperitorum hominum ac studia vulgi, inanis ac iniquus iudex qui soleat esse dignitatis, forsan acquisituri sunt, nam maledicentia & convitiis delectatur, vera eruditionis ac probitatis laudem, nisi apud sui similes, nunquam consecuturi. Neque idcirco sunt eruditi quod errores aliorum in scriptis inveniant, & interpretationes non recte factas videant, hoc enim & minus docti & non plane eruditi interdum perspiciunt: sed sunt maledici, quod errata ut vulnera exacerbent, & sæpe invidia, ubi non sunt, quærant, & ubi non apparent, inveniant. At sint eruditi, vivi nomenclatores, & omnium voca-

vocabulorum periti, in interpretando ita felices ac elegantes atque omnis labis securi, ut nullus error aut obscuritas in ipsorum libris inveniatur: nisi accedat probitas & humanitas, nullum studiorum fructum, nisi inanem & in proprium contemtum vergentem eos reportaturos certum est. Etsi enim prudentia è libris hauriri non potest, librorum tamen pervolutatio ad vitam probe & prudenter instituendam & formandam ducere debet, ut caveamus, quantum efficere possumus, ne quid in nobis insigne vitium fuisse dici queat, alias omnis eruditio omnisque scientia studium nihil nobis prodest. Sine exceptione enim laudari non potest, praeclare eruditus, at insigniter imcundus & vitiosus: neque enim eruditorum convicia desinent esse vitia, sed sunt turpiora. Hi enim, *ut recte Lactantius Instit. L. 1. C. 21. p. 80. fermocinatur*, potius scelerati sunt habendi, qui, cum liberalium disciplinarum studiis expoliti, ab humanitate desciscunt, quam qui rudes & imperiti ad mala facinora bonorum ignoratione labuntur. *Facilius insci levis animi esse ac infimi, negari non potest, etsamsi improbitas perversitasque hominum nos commoveat, ac nobis praeter opinionem accidat: sic animo incitari, ut ab omnibus nostris desideretur humanitas, insignis est turpitudo & inhumanitas, quas vehementiores animi concitationes, si maledicta & contumelia, quae abhorrent à litteris & ab humanitate absunt, sequuntur, summa est acerbitas. At nihil tam deforme, ut recte Romanus ille orator pronunciavit, quam ad summum imperium, adde, & summam eruditionem, acerbitatem naturae adjungere: nihil tam pulchrum, tam optandum, quam caeteris virtutibus moderationem animi addere, ac in oculis ac auribus hominum ponere. Turpissime igitur agunt & acerbitatem animi sui produnt, qui viros de Rep. Litteraria bene meritos ob errorem in interpretatione commissum acerbe exagitant & contumeliosis verbis onerant. Rectius agerent, si omnem operam ad hoc adhiberent, ut furorem animi extinguerent, & maledicendi consuetudinem dediscerent, & sic ad scribendum erudite & moderate sine ulla in quenquam contumelia se accingerent. Si velint probi esse, meditentur resistendum iracundiae, quae ut & furor mentem praecipitant; cum jam maxime animum moveat, tum diligentissime linguam esse continendam, non ad pugnam erumpendam. Summum igitur studium sit ad animi tranquillitatem obtinendam, moderari animo & orationi, cum sis iratus tacere, non aculeatis dictis ac atrocibus maledictis iracundiam promovere, errores aliorum si qui sint, modeste indicare, non fingere aut acerbe exaggerare. Extincta iracundia & acerbitate animi evulsa, bello Gram-*

maticali

maticali sponte desistent, sibi ipsis silentium imponent, & aliis immerito succensere & injurias imponere desinent.

(mm) *Ælian. Anim. VII. 8.* Περόβαλα ἢ ὀρύτλοντα ταῖς ὁπλαῖς τὴν γῆν. ἔαρος σημαίνειν χειμῶνα. *Antus in Prognost. v. 350. seq. edit. Oxon. p. 138.*

Εἰ δὲ βόες κὴ μῆλα μὴ βρίθουσαν ὀπώρην.
Γαῖαν ὀρύσσωσιν, κεφαλὰς δὲ ἀνέμοιο βορῆος
Ἀντλα τένωσιν, μάλα κεν τό τε χείμαρον αὖλαὶ
Πληϊάδες χειμῶνα καταρχόμεναι φορέουσιν.

Quæ ita reddit Grotius:

Si gravido autumno pecudes & bucera secla,
Effodient pedibus glebas, obnixaque vento
Sustentant capita, horrendis furibunda procellis
Surget hyems, nostros fugiet cum lucida visus
Pleias, & miseros vexabit bruma colonos.

Nempe ob crassum aërem quia calor naturalis inclusus deorsum vergit, pedes jactant, terramque fodiunt. Scholiastis verba hic sunt transscribenda: Εἰ δὲ οἱ βόες καὶ τὰ μῆλα, ἤγουν τὰ πρόβατα ἐν τῇ ὥρᾳ μετοπώρου τὴν γῆν τοῖς ποσὶν ὀρύσσουσι, τὰς δὲ κεφαλὰς πρὸς βορέαν ἀνίσχουσι, χειμὼν γενήσεται μέγας καὶ τὴν τῶν πλειάδων δύσιν. ἐὰν δὲ μᾶλλον ὀρύττωσι, μείζονα δεῖ τὸν χειμῶνα προσδέχεσθαι, καὶ ἀσύμφορον φυλάττεται καὶ σίτῳ καὶ καρπῷ. --- ἐπειδὴ μαντεύονται δηλοῦν ψύξεως, διὰ πλῆθος θερμότητος, ἥτις διὰ τὴν ἔξωθεν συνοχὴν τοῦ ἐγκλείεται τοῖς ζώοις. *Geoponic. l. 4. inter prognostica maxime ex* χειμῶνος *ponitur:* ἐὰν τὰ βοσκήματα τὴν γῆν κατορύττῃ, καὶ ταῖς κεφαλαῖς πρὸς βορρᾶν τείνῃ, χειμῶνα μέγαν προαγορεύουσι. *De canibus Antus, v. 430.* -- --

καὶ γὰρ τε κύων ὠρύξατο (*pro quo al.* ὠρέξατο) ποσσὶν
Ἀμφοτέροις, χειμῶνος ἐπερχομένοιο δοκεύων.

i. e. interprete Aviено:

Protendit tibimet canis id præsentia multam
Tellurem fodiens - -

Ubi Schol. ὀρύτλοντες, καὶ οἱονεὶ βαθεῖαν ἑαυτοῖς ποιοῦντες ἐκλεπίζοντες, χειμῶνα σημαίνουσιν. ἀπὸ γὰρ τῆς αἰτίας ὑγρασίας, ὥστε καταδύσιν ζητοῦντες, τὰ αὐλὰ σημαίνουσιν. ἢ ὅτι φιλόψυγος ὢν ὁ κύων, καὶ χαίρων ὅτι τῷ ἰσομβρίᾳ χειμῶνι, σκάπτει τὴν γῆν παίζων.

(nn) *Pro τροπωτικὰ leg. προβατικὰ, vel προβατηματα, προβάτημα teste Hesych. idem quod πρόβατον. Aut προβάτια, ovicula, pecora, προβάτιον, τὸ enim recte dici notum est Vel βοσκήματα, pecora, animalia quæ pascuntur; Avienus Arati Paraphraſt. p. 123. edit. Grot.*

- - - Pecudes ſi denique terram
Lanigeræ fodiant, caput aut (*al.* at) tendatur in arcton.
- s - ruet æthra concitus imber.

(oo) *Ælian. Anim. VII. 8. βῦν ἐὰν βοᾶ ἢ ὀσφραίνηται τῆς γῆς, ὑέιν ἀναγκη. Theophraſt. de ſignis pluviarum & c. p. 418. βῦς τὴν πρόοδιαν ὁπλὴν λείξας, χειμῶνα ἢ ὕδωρ σημαίνει. ἐὰν δὲ εἰς τὸν ἀέρα ἀναχύπτων ὀσφραίνηται, ὕδωρ σημαίνει. Plin. XVIII. 35. p. 347.* Et boves cœlum olfactantes, leſe que lambentes contra pilum. (*in & Edit. Venet. an. 1496. expreſſit & Harduin. edidit, quamvis MSS. legant*; contra pluviam.) *Amtus, v. 222. edit. Oxon. p. 122.*

Καὶ βόες ἦδη τοὶ πάρος ὕδατος ἱνδίοιο,
Οὐρανὸν εἰσανιόντες, ἀπ' αἰθέρος ὠσφρήσαντο.

Grotio interprete:

Mollipedesque boves ſpectantes lumina cœli;
Naribus humiferum duxere ex aëre ſuccum.

Ubi Schol. p. 122. 123. hæc habet: οἱ βόες ἡδιωμένως ἢ ἀλαχάσκοντας ἔχοντες τὰς μυκτῆρας, αἰσθητικώτεροι μᾶλλόν εἰσι --- ὅταν οὖν ἀναθυμιάσεών τινων εἰς ἓν ἀέρος ἀκρασίας αἴσθωνται, ἀφορῶντες ὡς ἐπὶ τὸν οὐρανὸν, ὀσφραίνονται τοῦ ἀέρος παχύτητος, πρὸν γενέσθαι τὸν ὄμβρον. --- οἱ βόες ἐπιστῶνται τὸν αἶρα, ἢ ὑδροπλησίοι γίνονται ὀσφρανόμενοι. Virgil. Georg. I. inter varia tempeſtatis ac imbris ſigna & hæc recenſet, v. 374. ſeq.

- - - nunquam imprudentibus imber
Obfuit; aut illum ſurgentem vallibus imis
Aëriæ fugere grues: aut bucula cœlum
Suſpiciens, patulis captavit naribus auras.

(pp) *Νάρθηξ ferula, à ferulagine non differre videtur niſi magnitudine; Theophr. H. Pl. VI. 2. p. 120. ἡ δὲ ὑπ' ὄν φανερὰ φύσις ἀμφοῖν ὁμοία, πλὴν ἢ τὸ μέγεθος. ὁ μὲν γὰρ νάρθηξ γίνεται μέγας σφόδρα. ἡ δὲ ναρθηκία μικρά-*

κρά. μονόκαυλα δὲ ἄμφω, καὶ γονατῶδη. ἀφ' ὧν τάτε φύλλα βλαστάνει καὶ καυλοί τινες μικροί. βλαστάνει δ' ἀθρόα τὰ φύλλα. — καὶ ἡ βλάστησις ἐκ ῥιζῶν, πρῶτον μὲν τῶν φύλλων, ἔπειτα δὲ καυλῶν, παθάπερ τῶν ἄλλων. ῥίζαν δ' ἔχει βαθεῖαν, ἐστὶ δὲ μονόῤῥιζον. Natura ferularum muræ infestissima est, tactu siquidem ea moriuntur. *Plin.* XX. 23. & XXXII. 2. p. 835. fuste non interrimi easdem ferula protinus.

(qq) *Pro* Φθεγγόμβοι *forte rectius leg.* πτόμβοι, volantes. *Si prius retineatur, placide, quiete ac tenuiter murmurantes aut loquentes, explicandum erit non singultu latrantes, vel carptim vocem resorbentes; luscinias interdum secum murmurare & Plin. X. 29. 420. dixit. Ventos enim & ventosum imbrem tales voces significare perhibet Plin. XIII. 35. p. 546. his verbis*: Corvique singultu quodam latrantes, seque concutientes, si continuabunt, ventos: si vero carptim vocem resorbebunt, ventosum imbrem. & *X.* 12. pessima eorum significatio cum glutiunt vocem velut strangulati. *Qui & c. 38. ejusd. libr. observat de avibus:* Sine voce non volant multæ, aut è contrario semper in volatu silent. *Idem fere & in Geopon. I. 3. p. 6. narratur:* καὶ κορώνη ---- νυκτὸς σφοδρότερον κρώζουσα. καὶ κόρακες καὶ κολοιοὶ ἀθρόως ἐπιφαινόμβοι καὶ κρώζοντες, --- ὄμβρου σημαίνουσι. *Ex Arato id desumtum, qui in Prognost. v. 231. seqq. ed. Oxon. p. 124.*

Δὴ πότε καὶ γενεαὶ κοράκων, καὶ φῦλα κολοιῶν,
Τδαλ῀ ἐρχομένοιο Διὸς πάρα σῆμ' ἐγένοντο,
Φαινόμενοι ἀγγελικὰ, καὶ ἱερήκεσσιν ὁμοῖον
Φθεγξάμβοι, καί τε κόρακες δῖαι σαλαγμὸς
Φωνῇ ἐμιμήσαντο σὺν ὑδαλ῀ ἐρχομένοιο.

Quæ eleganter & feliciter ita Grotius reddit, p. 31.

Corvus & atratis velata monedula pennis
Venturo terras madituras imbre monebunt,
Accipitrum in morem, si magnis garrula turmis
Agmina concelebrent: gravibus vox æmula guttis
Corvorum: pluvias prædixit sæpe futuras.

Ubi Schol. hæc annotat: καὶ οἱ κόρακες, καὶ, οἱ κολοιοὶ κατ' συσροφὴν καὶ ἀγέλας φαινόμενοι, ἐκ Διὸς ἐρχομένου, ὑδαλ῀, οἷον χειμῶν῀ ἐσομένου σημεῖόν εἰσί, ἰδίως ἰδιάζειν ὁμοίως φθεγξάμενοι, δηλονότι ὀξεῖα φωνῇ

χεαυγάζοντες. Τοιαύτη γὰρ ἡ τῶν ἱεράκων Φωνή. ---- καὶ μιμεῖσθαι τὸν ἀπὸ τῶν ϛαλαγμῶν ψόφον κόρακας, ὑετὸν προσημαίνουσιν. --- καὶ οἱ κόρακες ὕδαΘ· καὶ ὄμβρον γοητσομένην ἐμιμήσαντο τῇ Φωνῇ τὸς μεγάλας ϛαλαγμὸς, ὕτα, κλάζ.

Et v. 290.

ΧειμῶνΘ· μέγα σῆμα καὶ ἐννεάγηρα κορώνη
Νύκτερον ἀείδουσα, καὶ οἰὸς βοῶσα κολοιοί.

Sæcula paſſa novem cornix tibi ſigna procellæ
Nocte dabit ſtridens, ſerumque monedula cantans.

Theophraſt. de ſignis pluviar. p. 418. κόρακ πολλὰς μεταβαλλόντων ἠώθεν Φωνὰς, τοῦτον ἐὰν ταχὺ διὸς Φθέγξηται καὶ ἐπιροιζήσῃ καὶ τινάξῃ, ὕδωρ σημαίνει. καὶ ἐὰν οἰῶν ὄντων πολλὰς μεταβαλλῇ Φωνὰς, καὶ ἐὰν Φθεγξῆται ἐπ' ἐλαίας. καὶ ἐάν τε ἐυδίας, ἐάν τε ὕδατΘ· ὄντΘ·, μιμῆται τῇ Φωνῇ οἷον ϛαλαγμὸς, ὕδωρ σημαίνει. ἐάν τε κόρακες, ἐάν τε κολοιοὶ, ἄνω πέτονται καὶ ἱερακίζουσιν, ὕδωρ σημαίνουσι, καὶ ἐὰν κόραξ ἐυδίας μὴ τὴν εἰωθυῖαν Φωνὴν ᾖ καὶ ἐπιροιβδῇ, ὕδωρ σημαίνει. *Elian. Anim. VII.* 5. Κόραξ δὲ αὖ, καὶ κορώνη, καὶ κολοιὸς δείλης ὀψίας εἰφθέγγοιτο, χειμῶνΘ· ἔσεσθαί τινα ἐπιδημίαν διδάσκουσι. Κολοιοὶ γὰρ ἱερακίζοντες, --- καὶ πέλόμβοι πῇ μὲν ἀνατέρω, πῇ δὲ κατωτέρω, κρυμὸν καὶ ὑετὸν δηλοῦσι. Κορώνη δὲ ἐπὶ δείπνῳ ὑποφθεγγομένη ψυχῇ, εἰς τὴν ὑστέραν ἐυδίαν ϖροκαλεῖ. *De his & aliis aëris præſagiis quæ ventos denuncient, pluvias portendunt, tempeſtates ſignificant, ſerenitatem promittunt; notandum alia aliis eſſe certiora, & ſi duo vel tria inſimul, firmiora. Aratus, Prognoſt. v.* 410. *edit. Oxon. p.* 145.

Τῶν μηδὲν καλόκηισο, καλὸν δὲ ἐπὶ σήμαϊ σῆμα
Σκέπτεσθαι, μᾶλλον δὲ δυοῖν εἰς ταυτὸν ἰόντοιν,
Ἐλπωρὴ τελέθοι. τριτάτῳ δέ κε θαρσήσειας.

Vertit Grotius:

Hæc ne deſpicias; ſed ſignum jungere ſigno
Eſto memor, geminis rem præſignantibus unam
Spes ſubeat: ternis rata ſit fiducia ſignis.

Schol. p. 146. *ita Arati mentem explicat:* τὴν γὰρ σημείωσιν εἰ ϛυλείμθα βεβαίαν καὶ ἀπρόσκοπον ἔσεσθαι, οὐκ ὀφείλομεν ἐν ἑνὶ σημείῳ πιστεύειν, ἀλλὰ καὶ δευτέρῳ. ἐὰν μὲν τοι γε καὶ τρίτον προσεθῇ, βεβαιοτέρα γοητσεται

ἢ τῇ καλάληψις. *Secundo vel tertio die eventura quæ denunciant, Idem v. 396. seq. p. 144. ed. Oxon.*

Τρὶς ὠκεανοῖο φάνῃς, χαμαιὼνα δοκεύων·
Οὕτω καὶ περὶ ἔργα ἐπὶ σήμασι τεκμήρεο
ἐσομένων ἀνέμων ἢ χείματος, ἢ ὑετοῖο.

Tertius æquoreis cum surget Lucifer undis
Horrida tempestas instat: Sic cætera cuncta
Ventique pluviæque, & sævæ signa procellæ
Ipsa, sequensque dies, aut tertia perficit - -

Ventorum ut & tempestatum præsagia non esse contemnenda experientia docet. Tradunt Democritum, *apud Plin. XXIII. 35. p. 541.* metente fratre ejus Damaso ardentissimo æstu orasse, ut reliquæ segeti parceret, raperetque desecta sub tectum, paucis mox horis sævo imbre vaticinatione approbata. *Theophrastus lib. de signis pluv. p. 416. ea quæ à sole & luna desumuntur cæteris præfert:* ἄλλα δέ ἐστι σημεῖα, ἃ λαμβάνεται ἀπὸ τῶν ζώων καὶ τῶν καθ' οἰκίαν ἑτέρων ζώων ἤπειρον καὶ παθημάτων. μαλίστα δὲ πιστόταται ἀπὸ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης. ὁ γὰρ σελήνης τυχὸς οἷον ἡλιός ἐστι. *In Sacris Literis fit & mentio horum præsagiorum cœlestium, Matth. XVI. 1. 2. 3. ubi Christus Judæis exprobrans quod qualitatem cœli quidem dignoscerent, ac inde quæ immineret tempestas animadverterent; at signa imminentis adventus Messiæ non satis diligenter considerarent, imo data negligerent, & quasi nulla essent data, nova poscerent, ait:* τὸ μὲν πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ γινώσκετε διακρίνειν, τὰ δὲ σημεῖα τῶν καιρῶν οὐ δύνασθε; Faciem ergo cœli dijudicare nostis, signa autem temporum non potestis scire? *Præsagiorum pluvia à pecoribus desumtorum Job XXXVI. 33.:* וגיד עליו רע מקנה אף על—עלה Indicat de ea, *pluvia*, strepitus ejus, *nubis vel Dei*, pecus etiam de ascendente, *scil. vapore aut nube ex qua fit pluvia, indicat. Id est, pluviam mox futuram tonitru significat, pecus etiam antequam nubes in sublime ascenderint, ascensuras præsagit, & inde futuras denunciat pluvias. AbenEzra fere eodem modo, nisi quod* עלה *fetum, exponat, quod non placet: ejus verba in Annotat. super hoc loco, sic se habent:* וגיד על הגשם: רע כמו תרועה והוא הרעם כמו וישמע יהושע

את קול העם ברעה אבילו המקנה והעולה כמו עלות
עלי ורגישו בעת שיקרב זמן כואת המטר וסומנום רבום
יש לבני אדם בבקר ובצאן וישביבתם על צר ימין ובשאר
החיות: *Judicabit*, pluviam nempe, *ſtrepitu* ejus, vox רעו eandem ſignificationem habet cum תרועה ſonitus ejus, id eſt, tonitru, occurritque *Exod.* XXXII. 17. ubi legitur: Et audivit Joſua vocem populi ברעה in vociferatione ſua, i. e. populum vociferantem, ſtrepitum & tumultum excitantem Etiam pecora & quidem feta, nam עולה eo ſignificatu hic ſumitur quo *Geneſ.* XXXIII. 13. עלות (*at Kimchi & alii, lactantes exponunt*) pecora feta quæ mihi incumbunt: ſentiunt adventum pluviæ tempore quo appropinquat. Suntque multa hominibus ſigna in bubus & ovibus ut & cæteris animalibus, quale eſt quod ad dextram cubantes (*pluviam portendere ſolent.*) *Ambiguitas quinque vocum*, מקנה, אף, על, עולה, רעו *diſcrepantes interpretes fecit & in varias interpretationes induxit, quamvis ut videtur, eodem modo legerint; excepta una voce* עולה *pro qua* οἱ ὁ. עולה, πρὸς ἀδικίας, *legentes ita hunc verſiculum interpretati ſunt:* ἀναγγελεῖ πρὸς αὐτὸν φίλον αὐτοῦ, Κυρίου κλῆσις ἢ πρὸς ἀδικίας. *Vulgatus interpres qui reddit:* annuntiat de ea amico ſuo, quod poſſeſſio ejus ſit, & ad eam poſſit aſcendere; *habet & in Hebræo, unde expoſitionem ſuam tueatur, poteſtque commodus ex ea verſione elici ſenſus. Explicationem tamen noſtrum omnium minime coactam eſſe cum Jo. Mercero in Comment. b. l. pag.* 296. *opinor. In his præſagiis ut & aliis rebus divinam providentiam, qua omnia ſuaviter & ſapienter diſponit & ordinat, venerari & adorare decet; ea quia in homines benigna fuit, tot ſerenitatum, ventorum & pluviæ ſigna præmittere voluit. Piorum eſt eam ubique agneſcere, ipſi confidere, ac in omni negotio omnique tempore acquieſcere. Improbum vero eſt eam aut omnino negare aut de ea non recte ſentire, diſpoſitioni divinæ contraire, viribus ſuis confidere, fiducia ſui & hominum, multa ſibi vane & inaniter promittere. Scholiaſtis Aratei verba, divinam providentiam in omnibus agnoſcentis, hic apponere placet: Cum enim Apoſtolus Paulus ſcribente Luca, Act. XVII. 28. Arati dictum ſumma in re citaverit, Scholiaſtius ipſis ſanam ſententiam de providentia divina adducere decet, & in fine apponere libet. Leguntur ea in init.* Διοσημ. *v. I. p. 90, ed. Oxon. adhuc.* ὀλίγη μὲν) πειρᾶται μὲν πολλῶν θεωρῆσαι,

ἧς

ὅτι πολλὰ τεκμήρια ἡμῖν οἱ θεοὶ παρέχονται, καὶ ἐ μόνον δι' ἡλίου, καὶ σελήνης, ἀλλ' ἤδη καὶ ζώων, καὶ ἑρπετῶν, καὶ φυτῶν, καὶ ἄλλων παντοίων, δεικνὺς ὅτι Διὶ πάντων προνοεῖν τὰ ἡμῶν οἱ θεοί.

CAPUT XXX.

De

Polemone, Herode Attico, ARISTIDE Adrianenſi, Adriano, Himerio, & aliis quibusdam Oratoribus atque Sophiſtis.

Tres Oratorum Græcorum ætates. 1. *Ex tertia ætate Polemo.* 2. *ubi obiter de aliis novem hoc nomine. ibid. Herodes Atticus.* 3. *Ariſtides.* 4. *Ejus ſcripta edita.* 5. *Deperdita.* 6. *editiones.* 7. *Alii Ariſtidæ.* 8. *Index ſcriptorum ab Ariſtide memoratorum.* 9. *Adrianus.* 10. *Severus & Callinicus, ac Theodorus Baſilaca. Excerpta Rhetorum & Sophiſtarum ab Leone Allatio edita.* 11. *Himerius.* 12. *De Demade.* 13. *& Lesbonacte.* 14.

I.

JAm à Philoſophis ad Rhetores divertere placet, atque dicere de Oratoribus tertiæ ætatis, quorum monumenta quædam ad nos pervenerunt. Tres enim Oratorum Græcorum veterum φορὰς ſive proventus potiſſimum enituiſſe, obſervat poſt alios ſcriptor antiquus argumenti in Ariſtidis Panathenaicum, a) primam

a) Verba ejus hæc ſunt: Τρεῖς φοραὶ ῥητόρων γεγόνασιν. ὧν ἡ μὲν πρώτη ἀ ſράφως ἔλαγεν, ἧς ἐ ſι Θεμιſτοκλῆς καὶ Περικλῆς, καὶ οἱ κατ' ἐκείνους ῥήτορες. ἡ δὲ δευτέρα

mam quidem in qua Pericles, Themiſtocles, Alcibiades, alii, qui dicere cum laude contenti, nihil quicquam ſcriptum poſt ſe reliquerunt. Alteram, qui dicendo quidem ſua ipſorum ætate celeberrimi, tum apud poſteros non minus claruere ſcripto conſignatis orationibus. In hac decem illi eminent Andocides, Antipho, Demoſthenes, Æſchines, cæteriq; de quibus dixi libro 2. capite ultimo. Tertiam deniq; in Aſia nec minus Athenis inclytorum Sophiſtarum, quorum Philoſtratus memoriam celebravit, licet paucorum ex illis ſcripta quædam reſtant, ut Herodis, Polemonis, tum maxime Ariſtidis, de quo igitur paullo diligentius, de cæteris brevius h. l. diſſeram, alios deinde quosdam, licet antiquiores ſupra adhuc mihi indictos, quorum una alterave oratio ad nos pervenit, ſubjuncturus: juniorum vero ut Libanii ac Themiſtii notitiam ſervaturus ſuæ ætati ſuoque loco, quem liber quintus illis aſſignabit.

II. *Antonius* POLEMO *b*) patria Laodicenus, ex conſulari

τέρα ἐγγεάφως, ἧς ἐστι Δημοσθένης καὶ Αἰσχίνης καὶ Ἰσοκεάτης καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς, ἡ πεαπομπὴ τῶν Ῥητόρων δεκάς. καὶ αὗται μὲν αἱ δύο Φοραὶ ἐν Ἀθήναις γεγόνασιν. Ἡ δὲ τύχη καὶ τῇ Ἀσίᾳ τῶν δωρεῶν ταύτας Φοράν, τρίτην δ' ἔσαν ἐπίσημον, ἧς ἐστι Πολέμων, Ἡρώδης, Ἀριστείδης καὶ οἱ μετ' αὐτοὺς τοὺς χρόνους γεγόνασι Ῥήτορες. Ex his recentioribus Rhetoribus ad exemplum veteris Atticæ de cadis itidem decem Oratores ſelegerunt, ſive δευτέραν δεκάδα, de qua Suidas in Νικόστρατος. Et quando laudibus & plauſu extollere dicentem aliquem volebant, vocarunt ἕνα τῶν δέκα, ut Herodi Attico contigiſſe, refert Philoſtratus lib. 2. de Sophiſtis p. 564. editionis præclaræ G. Olearii.

b) Diverſus eſt hic Polemo, quem prænomine Antonium vocatum docent Marmor Oxonienſe 28. p. 95. edit. Prideauſii, & Epiſtola Hadriani Imp. apud Philoſtratum pag. 533. editionis Lipſienſis: Diverſus inquam eſt hic Polemo 1) à Polemone Platonico Xenocratis, & altero juniore, Plotini diſcipulo de quibus utrisque dixi lib. 3. cap. 3.) 2) à Polemone Phyſiognomicon ſcriptore, quem aliqui cum jam dicto Xenocratis diſcipulo eundem faciunt. De illo lib. 3. cap. 6. §. 38. 3) à Polemone Periegete, Panætii Stoici diſcipulo, de quo Suidas & Meurſius c. 2. libri de arce Cecropia, Voſſiusque in Hiſt. Græcis, cui adde quod librum ejus quartum adverſus Timæum laudat etiam Clemens Alex. in Protreptico p. 30. 4) à Polemone Laodiceno, Zenonis Rhetoris filio quem Antonius primum, deinde Auguſtus Regem Ponti Cappadociæ vicini, Agrippa etiam Boſpori fecit, unde Ponti Polemoniaci paſſim mentio, ut Novella 31. & apud Eutropium VII. 9. Vopiſcum alioſque. De illo Polemone Strabo XII. p. 578. & alibi, atque Dio LIV. p. 538. ſeq. &c. 5) à Polemone hujus filio itidem Rege primum, Vide Dionem LIX. p. 649. LX. p. 670. ſed cujus regnum ipſo concedente

in

ri familia Sophista in magna gratia apud Imperatorem Trajanum, Hadrianum, atque Antoninum Pium: & maxima auctoritate fuit apud Smyrnæos, quos magnis affecit beneficiis, & in quorum urbe docuit, erudito licet cœtui *c*) Musei Alexandrini ab Hadriano adscriptus. Vitam ejus tradit Philostratus libro priore de Sophistis c. 25. quem videre operæ pretium est eruditissimo Rev. Gotfridi Olearii commentario illustratum. Consulendus etiam Claudius Nicasius diss. de numo Pantheo p. 8, 14, 17, 25, 26. ubi illustrat numum Hadriani in cujus aversa facie legitur Πολέμων Σμυρναίους ἀνέστησε, (al. ἀνέθρεψε.) Audivit è Philosophis Timocratem, è Sophistis Scopelianum, Dionemque Chrysostomum: & teste Suida (in Διονυσ. ὁ Ἀρεταναγ.) Apollophanem Rhetorem. Filius ejus Attalus Sophista, cujus apud Philostratum p. 609. & in numis Smyrnæorum mentio: E discipulis celeberrimus Aristides, de quo infra dicturus sum, ut de Evodiano, aliisque dicere omittam. Æquales & admiratores partim, partim æmuli Marcus Byzantinus, Herodes Atticus, Dionysius Milesius, & Favorinus. Inter imitatores præter Hippodromum non prætereundus S. Gregorius Nazianzenus, quem S. Hieronymus in Catalogo Scriptor. Eccles. observat institisse vestigiis Polemonis, dicendi charactere: ac ne cum Lælio Bisciola T. 2. horar. subcessivar. lib. V. c. 9. de Polemone Rege, Zenonis Rhetoris filio hoc intelligas, Suidas in Γρηγόρ. disserte: ἠκολούθησε δὲ τῷ Πολέμωνι Χαραξίῃ δὲ Λαοδικεύς δὲ σοφιστεύσαντι ἐν Σμύρνῃ, ὃς ἐγεγόνει διδάσκαλος Ἀριστείδου δὲ ῥήτορος. Ad scripta sua emendanda usus est Secundo Grammatico, siquidem hic est Polemo ille Jonicus Sophista, cujus *Historiæ* memorat Phrynichus de di-

 ctionibus

in provinciam à Nerone redactum est, teste Suetonio c. 18. Atque hos Reges genere contingere Polemonem nostrum suspicari liceret, ni id fileret Philostratus. & solorum ὑπάτων non etiam βασιλέων mentionem faceret. Alterutrius ex his Regibus est Epigramma in jaspidem artificiose sculptum IV. c. 18. Anthol. p. 489. 6) à Polemone quem Menander in Comœdia quam Θεικειομένην inscripserat, & alio juniore quam Agathias in Epigrammate perstrinxit. Vide Salmasium de Coma p. 174. Denique 7) ad Polemone juniore Sophista quem Commodo imperante fuisse Suidas auctor est.

c) Confer notas ad Philostratum f. 532. & Nicasii diss. de numo Pantheo Hadriani p. 23. Salmas. ad Spartiani Hadrian. c. 20. Tillemont. T. 2. Hist. Imperator. p. 431. seq. De Museo illo Alexandrino sub antiquis etiam Ægypti Regibus claro adi præterea Clariss. Eschenbachium diss. de conviviis Sapientum p. 305. seq & quos laudavi supra III. 19. ubi inter scripta Callimachi deperdita recensui Μουσεῖον.

vocabulorum periti, in interpretando ita felices ac elegantes atque omnis labis securi, ut nullus error aut obscuritas in ipsorum libris inveniatur: nisi accedat probitas & humanitas, nullum studiorum fructum, nisi inanem & in proprium contemtum vergentem eos reportaturos certum est. Etsi enim prudentia è libris hauriri non potest, librorum tamen pervolutatio ad vitam probe & prudenter instituendam & formandam ducere debet, ut caveamus, quantum efficere possumus, ne quid in nobis insigne vitium fuisse dici queat, alias omnis eruditio omnisque scientia studium nihil nobis prodest. Sine exceptione enim laudari non potest, praclare eruditus, at insigniter iracundus & vitiosus: neque enim eruditorum convicia desinent esse vitia, sed sunt turpiora. Hi enim, *ut recte Lactantius instit. L. I. C. 21. p. 80. sermocinatur*, potius scelerati sunt habendi, qui, cum liberalium disciplinarum studiis expoliti, ab humanitate desciscunt, quam qui rudes & imperiti ad mala facinora bonorum ignoratione labuntur. *Faciliter inscii levis animi esse ac infimi, negari non potest, etiamsi improbitas perversitasque hominum nos commoveat, ac nobis præter opinionem accidat: sic animo incitari, ut ab omnibus nostris desideretur humanitas, insignis est turpitudo & inhumanitas, quas vehementiores animi concitationes, si maledicta & contumelia, qua abhorrent à litteris & ab humanitate absunt, sequantur, summa est acerbitas. At nihil tam deforme, ut recte Romanus ille orator pronunciavit, quam ad summum imperium, adde, & summam eruditionem, acerbitatem natura adjungere: nihil tam pulchrum, tam optandum, quam cæteris virtutibus moderationem animi addere, ac in oculis ac auribus hominum ponere. Turpissime igitur agunt & acerbitatem animi sui prodant, qui viros de Rep. Litteraria bene merentes ob errorem in interpretatione commissum acerbe exagitant & contumeliosis verbis onerant. Rectius agerent, si omnem operam ad hoc adhiberent, ut furorem animi extinguerent, & maledicendi consuetudinem dediscerent, & sic ad scribendum erudite & moderate sine ulla in quenquam contumelia se accingerent. Si velint probi esse, meditentur resistendum iracundia, qua ut & furor mentem præcipitant; cum jam maxime animum moveat, tum diligentissime linguam esse continendam, non ad pugnam erumpendam. Summum igitur studium sit ad animi tranquillitatem obtinendam, moderari animo & orationi, cum sis iratus tacere, non aculeatis dictis ac atrocibus maledictis iracundiam promovere, errores aliorum si qui sint, modeste indicare, non fingere aut acerbe exaggerare. Extincta iracundia & acerbitate animi evulsa, bello Grammaticali*

maticali ſponte deſiſtent, ſibi ipſis ſilentium imponent, & aliis immerito ſuccenſore & injurias imponere deſinent.

(mm) *Ælian. Anim. VII. 8.* Πρόβαλα ἢ ὀρύτλουλα ταῖς ὀπλαῖς τὴν γῆν, ἔσικε σημαίνειν χειμῶνα. *Aratus in Prognoſt. v. 350. ſeq. edit. Oxon. p. 138.*

Εἰ δὲ βόες κὴν μῆλα μὴ βρίθουσαν ὀπώρην.
Γαῖαν ὀρύσσωσιν, κεφαλὰς δὲ ἀνέμοιο βορῆος
Ἀνίσα τείνωσιν, μάλα κεἰθέ τε χείμαρον αὔσαι
Πληϊάδες χειμῶνα καλερχόμεναι φορέουσιν.

Quæ ita reddit Grotius:

Si gravido autumno pecudes & bucera ſecla,
Effodient pedibus glebas, obnixaque vento
Suſtentant capita, horrendis furibunda procellis
Surget hyems, noſtros fugiet cum lucida viſus
Pleias, & miſeros vexabit bruma colonos.

Nempe ob craſſum aërem quia calor naturalis incluſus deorſum vergit, pedes jactant, terramque fodiunt. Scholiaſtis verba hic ſunt transſcribenda: Εἰ δὲ οἱ βόες κὴ τὰ μῆλα, ἤγουν τὰ πρόβαλα ἐν τῇ ἀθροίσει ἐξ ὑγρασίας τὴν γῆν τοῖς ποσὶν ὀρύσσουσι, τὰς δὲ κεφαλὰς πρὸς βορέαν ἀνίσιόυσι, χειμὼν γενήσεται μέγας κὴ τὴν τῶν πλειάδων δύσιν. ἐὰν δὲ μᾶλλον ὀρύτλωσι, μείζονα δεῖ τὸν χειμῶνα προσδέχεσθαι, κὴ αὐτὰ μὲν ἀσύμφορον φυλάττε κὴ σίτῳ καρπῷ. --- ἐπειδὴ μαντεύονται δύο ψύξεως, ἤγουν πλήθους θερμότητος, ἥτις ἐστὶν ἐξωθεν πυκνότητα ἐγκλείσασα τοῖς ζώοις. *Geoponic. l. 4. inter prognoſtica maxeſtæ χειμῶνος ponitur:* ἐὰν τὰ βοσκήματα τὴν γῆν κατορύττῃ, κὴ τὰς κεφαλὰς πρὸς βορρᾶν τείνῃ, χειμῶνα μέγαν προσγορεύουσι. *De canibus Aratus, v. 430.* -- --

κὴ γὰρ τε κύων ὠρύξατο (*pro quo al.* ὠρέξατο) ποσσὶν.
Ἀμφοτέροις, χειμῶνος ἐπερχομένοιο δοκεύων.

i. e. interprete Avieno:

Protendit tibimet canis id præſentia multam
Tellurem fodiens - -

Ubi Schol. ὀρύτλουσες, κὴ οἱονεὶ βαθεῖαν ἑαυτοῖς ποιῆν εὐρεπίζουσες, χειμῶνα σημαίνουσιν. ἀπὸ γὰρ τῆς ἐξ αἰθέρος ὑγρασίας, ὥσπερ καλάδυσίν τινα ζητοῦσες, τὰ αὐτὰ σημαίνουσιν. ἢ ὅτι φιλόψυγος ὢν ὁ κύων, κὴ χείρων ἐπὶ τῷ ἐσομένῳ χειμῶνι, σκάπτει τὴν γῆν παίζων.

(nn) *Pro τροπτοτικὰ leg. προβατικὰ, vel προβατηματα, προβάτημα teste Hesych. idem quod πρόβατον. Aut προβάτια, ovicula, pecora, προβάτιον, τὸ enim recte dici notum est Vel βοσκήματα, pecora, animalia quæ pascuntur; Avienus Arati Paraphras. p. 123. edit. Grot.*

\- - - Pecudes si denique terram
Lanigeræ fodiant, caput aut (*al.* at) tendatur in arcton.
\- s - ruet æthra concitus imber.

(oo) *Ælian. Anim. VII. 8. βῶν ἐὰν βοᾶ καὶ ὀσφραίνηται τῆς γῆς, ὑέων ἀνάγκη. Theophrast. de signis pluviarum &c. p. 418. βοῦς τὴν προσθίαν ὁπλὴν λείξας, χειμῶνα ἢ ὕδωρ σημαίνει. ἐὰν δὲ εἰς τὸν ἀέρα ἀναχύπτων ὀσφραίνηται, ὕδωρ σημαίνει. Plin. XVIII. 35. p. 347.* Et boves cœlum olfactantes, lesæque lambentes contra pilum. (*item & Edit. Venet. an. 1496. expressit & Harduin. edidit, quamvis MSS. legant*; contra pluviam.) *Aratus, v. 222. edit. Oxon. p. 122.*

Καὶ βόες ἤδη τοι πάρος ὕδατος ἐνδίοιο,
Οὐρανὸν εἰσαναδόντες, ἀπ' αἰθέρος ὠσφρήσαντο.

Grotio interprete:

Mollipedesque boves spectantes lumina cœli;
Naribus humiferum duxere ex aëre succum.

Ubi Schol. p. 122. 123. hæc habet: οἱ βόες ἡσυχαίτερον καὶ διαχάσκοντας ἔχοντες τὰς μυκτῆρας, αἰσθητικώτεροι μᾶλλόν εἰσι --- ὅταν τοίνυν ἀναθυμιάσεων τινων ἐκ τῆς αἰέρος ἀκρασίας αἴσθωνται, ἀφορῶντες ὡς ἐπὶ τὸν ἀέρα, ὀσφραίνονται τῆς αἰέρος παχύτητος, πρὶν γενέσθαι τὸν ὄμβρον. --- οἱ βόες ἐπιπνοίας τὸν αἰέρα, καὶ ἀθρόπλησιν γίνεσθαι ὀσφραινόμενοι. *Virgil. Georg. I. inter varia tempestatis ac imbris signa & hæc recenset, v. 374. seq.*

\- - - nunquam imprudentibus imber
Obfuit: aut illum surgentem vallibus imis
Aëriæ fugere grues: aut bucula cœlum
Suspiciens, patulis captavit naribus auras.

(pp) Νάρθηξ *ferula, à ferulagine non differre videtur nisi magnitudine; Theophr. H. Pl. VI. 2. p. 120.* ἡ δὲ ὑπ' Φανερὰ φύσις ἀμφοῖν ὁμοία, πλὴν καὶ τὸ μέγεθος. ὁ μὲν γὰρ νάρθηξ γίνεται μέγας σφόδρα. ἡ δὲ ναρθηκία μικρά-

κρά. μονόκαυλα δὲ ἄμφω, καὶ γονατῶδη. ἀφ' ὧν τάτε φύλλα βλαστάνει καὶ καυλοί τινες μικροί. βλαστάνει δ' ὡσαύτως καὶ τὰ φύλλα. — καὶ ἡ βλάστησις ἐκ ῥιζῶν, πρῶτον μὲν τῶν φύλλων, ἔπειτα δὲ καυλῶν, καθάπερ τῶν ἄλλων. ῥίζαν δ' ἔχει βαθεῖαν, ἰσχυρὰν μονόῤῥιζον. Natura ferularum murænis infestissima est, tactu siquidem ea moriuntur. *Plin.* XX. 23. & XXXII. 2. *p.* 835. fuste non interrimi easdem ferula protinus.

(qq) *Pro* Φθεγγόμβοι *forte rectius leg.* πτερόμβοι, volantes. *Si prius retineatur, placide, quiete ac tenuiter murmurantes aut loquentes, explicandum erit non singultu latrantes, vel carptim vocem resorbentes; luscinias interdum secum murmurare & Plin.* X. 29. 420. *dixit. Ventos enim & ventosum imbrem tales voces significare perhibet Plin.* XIII. 35. *p.* 546. *his verbis*: Corvique singultu quodam latrantes, seque concutientes, si continuabunt, ventos: si vero carptim vocem resorbebunt, ventosum imbrem. & X. 12. pessima eorum significatio cum glutiunt vocem velut strangulati. *Qui & c.* 38 *ejusd. libr. observat de avibus:* Sine voce non volant multæ, aut è contrario semper in volatu silent. *Idem fere & in Geopon.* I. 3. *p.* 6. *narratur:* καὶ κορώνη ---- νυκτὸς σφοδρότερον κράζουσα. καὶ κόρακες καὶ κολοιοὶ ἀθρόως ἐπιφαινόμβοι καὶ κρώζοντες, --- ὄμβρου σημαίνουσι. *Ex Arato id desumtum, qui in Prognost. v.* 231. *seqq. ed. Oxon. p.* 124.

Δή ποτε καὶ γενεαὶ κοράκων, καὶ φῦλα κολοιῶν,
Τδατος ἐρχομένοιο Διὸς πάρα σῆμ' ἐγίνοντο,
Φαινόμενοι ἀγγελήες, καὶ ἱερήσσουν ὁμοῖον
Φθεγξάμβοι, καί τε κόρακες δίης κελαγμὸς
Φωνῇ ἐμιμήσαντο σὺν ὕδατος ἐρχομένοιο.

Quæ eleganter & feliciter ita Grotius reddit, p. 31.

Corvus & atratis velata monedula pennis
Venturo terras madituras imbre monebunt,
Accipitrum in morem, si magnis garrula turmis
Agmina concelebrent: gravibus vox æmula guttis
Corvorum: pluvias prædixit sæpe futuras.

Ubi Schol. hæc annotat: καὶ οἱ κόρακες, καὶ, οἱ κολοιοὶ κατὰ συστροφὴν καὶ ἀγέλας φαινόμενοι, ἐκ Διὸς ἐρχομένου, ὕδατος, οἷον χειμῶνος ἐσομένου σημεῖόν εἰσί, τοῖς ἰδιάζων ὁμοίως φθεγξάμενοι, δηλονότι ὀξεῖα φωνῇ

κραυγάζοντες. Τοιαύτη γὰρ ἡ τῶν ἱεράκων φωνή. ---- καὶ μιμήσεσθαι τὸν ἀπὸ τῶν σαλαγμῶν ψόφον κόρακας, ὑετὸν προδηλοῦσιν. --- καὶ οἱ κόρακες ὕδατος· καὶ ὅμβρου γενησομένου ἐμιμήσαντο τῇ φωνῇ τοὺς μεγάλους σαλαγμούς, ἔτι, κλάζ.

Et v. 290.

Χειμῶνος μέγα σῆμα καὶ ἐννεάγηρυς κορώνη
Νύκτερον ἀείδουσα, καὶ οὐρὴ βοῶντι κολοιοί.

Sæcula passa novem cornix tibi signa procellæ
Nocte dabit stridens, serumque monedula cantans.

Theophrast. de signis pluviar. p. 418. κόραξ πολλὰς μεταβαλλόμενος ἀηθεῖς φωνάς, τότων ἐὰν ταχὺ διὰς φθέγξηται καὶ ἐπιρροιζήσῃ καὶ τινάξῃ, ὕδωρ σημαίνει. καὶ ἐὰν ὑετῶν οὔσων πολλὰς μεταβαλλῃ φωνάς, καὶ ἐὰν φθειρίζησαι ἐπ' ἐλαίας. καὶ ἐάν τε ἰυδίας, ἐάν τε ὕδατος οὔσης, μιμῆται τῇ φωνῇ οἷον σαλαγμούς, ὕδωρ σημαίνει. ἐάν τε κόρακες, ἐάν τε κολοιοί, ἄνω πέτωνται καὶ ἱερακίζωσι, ὕδωρ σημαίνουσι, καὶ ἐὰν κόραξ ἰυδίας, μὴ τὴν ἀηθῆαν φωνὴν ᾖ καὶ ἐπιροιβδῇ, ὕδωρ σημαίνει. *Ælian. Anim. VII.* 5. Κόραξ δὲ αὖ, καὶ κορώνη, καὶ κολοιὸς δείλης ὑψιὰς εἰφθέγγοιτο, χειμῶνος ἔσεσθαί τινα ἐπιδημίαν διδάσκουσι. Κολοιοὶ γὰρ ἱερακίζοντες, --- καὶ πελόμενοι πῇ μὲν αὐτόθεν, πῇ δὲ κατωτέρω, κρυμὸν καὶ ὑετὸν δηλοῦσι. Κορώνη δὲ ἐπὶ δείπνου ὑποφθεγγομένη ψυχῇ, εἰς τὴν ὑστέραν ἰυδίαν ὥραν καλεῖ. *De his & aliis aëris præsagiis quæ ventos denunciant, pluvias portendunt, tempestates significant, serenitatem promittunt; notandum alia aliis esse certiora, & si duo vel tria insimul, firmiora. Aratus, Prognost. v.* 410. *edit. Oxon. p.* 145.

Τῶν μηδὲν καλύπτεσθαι, καλὸν δὲ ἐπὶ σήμασι σῆμα
Σκέπτεσθαι, μᾶλλον δὲ δυοῖν εἰς ταυτὸν ἰόντοιν,
Ἐλπωρὴ τελέθει. τριτάτῳ δέ κε θαρσήσειας.

Vertit Grotius:

Hæc ne despicias; sed signum jungere signo
Esto memor, geminis rem præsignantibus unam
Spes subeat: ternis rata sit fiducia signis.

Schol. p. 146. *ita Arati mentem explicat:* τὴν γὰρ σημείωσιν εἰ βουλόμεθα βεβαίαν καὶ ἀκριβῆ ἔσεσθαι, οὐκ ὀφείλομεν ἐν ἑνὶ σημείῳ πιστεύειν, ἀλλὰ καὶ δευτέρῳ. ἐὰν μὲν τοι γε καὶ τρίτον προσεθῇ, βεβαιοτέρα γενήσεται

Ἡμ ἡ καλάληψις. Secundo vel tertio die eventum quæ denunciant, Idem v. 396. seq. p. 144. ed. Oxon.

Τρὶς ἐξετιλλομένης ἠῶς, χαμαιῶνα δοκέουσι·
Οὕτω καὶ περὶ ἔρσης ἐπὶ σήμασι τεκμήρεια
Ἐοσομένων ἀνέμων ἢ χείμασθον, ἢ ὑετοῖο.

Tertius æquoreis cum surget Lucifer undis
Horrida tempestas instat: Sic cætera cuncta
Ventique pluviæque, & sævæ signa procellæ
Ipsa, sequensque dies, aut tertia perficit - -

Ventorum ut & tempestatum præsagia non esse contemnenda experientia docet. Tradunt Democritum, *apud Plin. XXIII. 35. p. 541.* metente fratre ejus Damaso ardentissimo æstu orasse, ut reliquæ segeti parceret, raperetque desecta sub tectum, paucis mox horis sævo imbre vaticinatione approbata. *Theophrastus lib. de signis pluv. p. 416. ea quæ à sole & luna desumuntur cæteris præfert:* ἄλλα δέ ἐστι σημεῖα, ἃ λαμβάνεται ἀπὸ τῶν ζώων καὶ τῶν καθ' οἱανοῦν ἑτέρων ἐνύδρων τόπων καὶ παθημάτων. μαλίστα δὲ πιστεύεται ἀπὸ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης. ἡ γὰρ σελήνη τοιοῦτός ἐστιν ἡλιός ἐστι. *In Sacris Literis fit & mentio horum præsagiorum cœlestium, Matth. XVI. 1. 2. 3. ubi Christus Judæis exprobrans quod qualitatem cœli quidem dignoscerent, ac inde quæ immineret tempestas animadverterent; at signa imminentis adventus Messiæ non satis diligenter considerarent, imo data negligerent, & quasi nulla essent data, nova poscerent, ait:* τὸ μὲν πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ γινώσκετε διακρίνειν, τὰ δὲ σημεῖα τῶν καιρῶν οὐ δύνασθε; Faciem ergo cœli dijudicare nostis, signa autem temporum non potestis scire? *Præsagiorum pluviæ à pecoribus desumtorum Job. XXXVI. 33.:* וגיד עליו רע מקנה אף על—עולה Indicat de ea, *pluvia*, strepitus ejus, *nubis vel Dei*, pecus etiam de ascendente, *scil. vapore aut nube ex qua fit pluvia, indicat. Id est, pluviam mox futuram tonitru significat, pecus etiam antequam nubes in sublime ascenderint, ascensuras præsagit, & inde futuras denunciat pluvias. AbenEzra fere eodem modo, nisi quod* עולה fetum, *exponat, quod non placet: ejus verba in Annotat. super hoc loco, sic se habent:* וגיד עליו רע מקנה אף על עולה הגשם: רע׳ כמו תרועתו והוא הרעם כמו וישמע יהושע

את קול חעם ברעה׳ אבילו המקנה והעולח כמו עלות
עלי ורגישו בעת שיקרב זמן כיאת המטר וסימנים רבים
יש לבני אדם בבקר ובצאן וישביבתם על צד ימין ובשאר
החיות: *Judicabit*, pluviam nempe, *ſtrepitu* ejus, vox רע eandem ſignificationem habet cum תרועה ſonitus ejus, id eſt, tonitru, occurritque *Exod.* XXXII. 17. ubi legitur: Et audivit Joſua vocem populi ברעה in vociferatione ſua, i. e. populum vociferantem, ſtrepitum & tumultum excitantem Etiam pecora & quidem feta, nam עולה eo ſignificatu hic ſumitur quo *Geneſ.* XXXIII. 13. עלות (*at Kimchi & alii, lactantes exponunt*) pecora feta quæ mihi incumbunt: ſentiunt adventum pluviæ tempore quo appropinquat. Suntque multa hominibus ſigna in bubus & ovibus ut & cæteris animalibus, quale eſt quod ad dextram cubantes (*pluviam portendere ſolent.*) *Ambiguitas quinque vocum*, מקנה, אף, על, עולה, רע *diſcrepantes interpretes fecit & in varias interpretationes induxit, quamvis ut videtur, eodem modo legerint; excepta una voce* עולה *pro qua οἱ ὁ.* עולה, ϖϵ̀ ἀδικίας, *legentes ita hunc verſiculum interpretati ſunt:* ἀναγγελεῖ ϖϵ̀ αὐτῷ Φίλον αὐτοῦ, Κυρίῳ κλῆσις ἢ ϖϵ̀ ἀδικίας. *Vulgatus interpres qui reddit*: annuntiat de ea amico ſuo, quod poſſeſſio ejus ſit, & ad eam poſſit aſcendere; *habet & in Hebræo, unde expoſitionem ſuam tueatur, poteſtque commodus ex ea verſione elici ſenſus. Explicationem tamen noſtram omnium minime coactam eſſe cum Jo. Mercero in Comment. h. l. pag.* 296. *opinor. In his præſagiis ut & aliis rebus divinam providentiam, qua omnia ſuaviter & ſapienter diſponit & ordinat, venerari & adorare decet; ea quia in homines benigna fuit, tot ſerenitatu, ventorum & pluviæ ſigna præmittere voluit. Piorum eſt eam ubique agnoſcere, ipſi confidere, ac in omni negotio omnique tempore acquieſcere. Improbum vero eſt eam aut omnino negare aut de ea non recte ſentire, diſpoſitioni divinæ contraire, viribus ſuis confidere, fiducia ſui & hominum, multa ſibi vane & inaniter promittere. Scholiaſtis Aratei verba, divinam providentiam in omnibus agnoſcentis, hic apponere placet: Cum enim Apoſtolus Paulus ſcribente Luca, Act.* XVII. 28. *Arati dictum ſumma in re citaverit, Scholiaſtius ipſis ſanam ſententiam de providentia divina adducere decet, & in fine apponere libet. Leguntur ea in init.* Διοσημ. *v. I. p.* 90, *ed. Oxon. adnot.* ὀλίγη μὲν) πεῤῥᾶται ἀϕὸ πολλῶν ϖϵϕασῆσαι,

ὅτι

ὅτι πολλὰ τεκμήρια ἡμῖν οἱ θεοὶ παρέχονται, καὶ ἐ μόνον δι' ἡλίου, καὶ σελήνης, ἀλλ' ἤδη καὶ ζώων, καὶ ἑρπετῶν, καὶ φυτῶν, καὶ ἄλλων παντοίων, δεικνὺς ὅτι διὰ πάντων προνοοῦν ταῦ ἡμῶν οἱ θεοί.

CAPUT XXX.

De

Polemone, Herode Attico, ARISTIDE Adrianenſi, Adriano, Himerio, & aliis quibusdam Oratoribus atque Sophiſtis.

Tres Oratorum Græcorum ætates. 1. *Ex tertia ætate Polemo.* 2. *ubi obiter de aliis novem hoc nomine. ibid. Herodes Atticus.* 3. *Ariſtides.* 4. *Ejus ſcriptæ editæ.* 5. *Deperditæ.* 6. *editiones.* 7. *Alii Ariſtidæ.* 8. *Index ſcriptorum ab Ariſtide memoratorum.* 9. *Adrianus.* 10. *Severus & Callinicus, ac Theodorus Baſilaca. Excerpta Rhetorum & Sophiſtarum ab Leone Allatio edita.* 11. *Himerius.* 12. *De Demade.* 13. *& Lesbonacte.* 14.

I.

JAm à Philoſophis ad Rhetores divertere placet, atque dicere de Oratoribus tertiæ ætatis, quorum monumenta quædam ad nos pervenerunt. Tres enim Oratorum Græcorum veterum Φοράς ſive proventus potiſſimum enituiſſe, obſervat poſt alios ſcriptor antiquus argumenti in Ariſtidis Panathenaicum, a) primam

a) Verba ejus hæc ſunt: Τρεῖς Φοραὶ ῥητόρων γεγόνασιν. ὧν ἡ μὲν πρώτη ἀρχαίως ἔλεγεν, ἧς ἐστι Θεμιστοκλῆς καὶ Περικλῆς, καὶ οἱ κατ' ἐκείνους ῥήτορες. ἡ δὲ δευτέρα

posita, in qua luculenta Athenarum vellut totius Græciæ πανηγύρεως p. 322. laus, petito præcipue argumento ex iis quæ de illis Theopompus, Xenophon, Thucydides & Herodotus tradiderant, & quæ ante tempora ab his descripta contigerunt. T. 1. p. 160. (Gr. f. 4. Lat. f. 51.) Hanc eximiam orationem ex qua excerpta apud Photium Cod. 246. Aldus Græce edidit ad calcem Isocratis sui Venet. 1513. fol. præmissa veteris scriptoris Græci ὑποθέσει sive argumento, quod varia nos docet quæ alibi frustra quæras, & ex quo licet non nominato pleraque hausit doctissimus Canterus in sua ad Aristidem præfatione. Illius argumenti pars tantummodo extat in editione Græca Aristidis Florentina, sed in Latina & Græcolatina plane est omissum. Recudi itaque curavit Græce Laur. Normannus V. C. ad calcem Orationis Aristidis in inepte exultantes Sophistas Upsal. 1688. 8. Auctor nec ineruditus nec inelegans vocatur ab Allatio de patria Homeri c. 12. Lambecius autem & Nesselius qui eam repererunt in Codice Cæsareo, tribuunt *Sopatro* Sophistæ Apameensi, sed non innuunt ex Codicis MS. fide se hoc facere. Itaque adhuc licebit dubitare num auctor sit Sopater ille Jamblichi discipulus. Scholiasten MS. Græcum in Panathenaicum Aristidis laudat Fulvius Ursinus ad Simonidis fragmenta p. 332. In illo argumento inter alia legas Aristidem, cum Panathenaicum Athenis dicere vellet, prohibitum fuisse ex invidia ab Herode Attico, cujus tam magna erat auctoritas, quod & gratia valeret apud Imp. M. Antoninum, & oratorio throno apud Athenienses præsideret, itaque dolo contra invidiam usum aliam quandam Panathenaicam exilem & ineptam Herodi tanquam recitandam obtulisse, atque eo pacto veniam dicendi consecutum, præstantissimam hanc cum summa laude pronunciasse. Istam addita Canteri versione H. Stephanus quoque eximiæ suæ Isocratis editioni adjunxit A. 1593. fol. Areopagitici judicii laus occurrit T. 1. p. 185. seq.

14. Εἰς Ῥώμην Laus urbis & Imperii Romani disertissima, dicta Romæ ex voto, cum ex itinere incolumis evasisset.

T. 1. p. 344. (Gr. f. 79. Lat. p. 108.) Græce hanc quoque Orationem Aldus Isocrati subjecerat, Venet. 1513. fol. & cum Canteri versione H. Stephanus A. 1593. fol. Latine vertit ante Canterus

num *Scipio Carteromachus* Florent: 1519: 8: Collatione præcipue Persici & Græci Imperii Aristides ostendit Romano nihil unquam par fuisse, nihil secundum: & in extrema oratione p. 398. Imperatorem præsentem (M. Antoninum) ait tantum præstare aliis ante ipsum Imperatoribus, & Parente (Antonino Pio) quantum cæteros ille anteeat. Et habere Imperii κοινωνὸς υἱοὺς πατέρας ἀμοίους ἑαυτῷ, πλείους ἢ τῶν πρὸ αὐτοῦ ἦν, quibus verbis ad Verum generum, & filium Commodum respicit.

15. Σμυρναϊκὸς πολιτικός in laudem Smyrnæ oratio.
T: 1. p: 400: (Gr: p. 69. Lat: p: 126.) Coram Impp. Antonino & Commodo habita est circa A. C. 179. vide T. 2. p. 376. quanquam p. 411. unum tantum alloquitur.

16. Παναγυρικὸς ὁ Κυζίκῳ πρὸς Διὸς κελεύσαντος, Panegyricus extemporalis in laudem Cyzici, urbis, jubente per somnium Æsculapio (ut ipse refert p. 412. & Orat. quinta sacra T. 1. p. 623. seq.) dictus in dedicatione magnifici templi Cyziceni.
T. 1. p. 412. (Gr. f. 60. Lat: f. 130.) Obiter p. 423 seq. laudat M. Antoninum, quod Imperii consortem ac participem fratrem Verum (A. C. 161.) adsciverit, ὃ θαυμαστὸν & μεῖζον ἀδελφοὺς βασιλέοντας μὴ σὺν τῷ ἀδελφῷ. p. 424. De itinere suo Cyziceno vide si placet quæ tradit Aristides T. 1. Orat. V. sacra p: 634. seq.

17. Εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος in laudem Ægæi maris Oratio, quam cum ex Italia per illud domum reversus esset, composuit.
T. 1. p. 432. (Gr. f. 99. Lat. f. 137.)

18. Εἰς τὸ φρέαρ & Ἀσκληπιῷ, Laus putei sacri Pergameni in templo Æsculapii.
T. 1. p: 440. (Gr: f. 64. Lat: f. 139.) Inter alia refert hujus putei aquam cæcis visum, mutis sermonis usum restituisse, & aliis gravissimis malis homines levasse p. 446. Πολλοὶ μὲν γὰρ τούτῳ λουσάμενοι ὀφθαλμοὺς ἐπανήσαντο, πολλοὶ δὲ πόνους εἴρυσι διώσαντο καὶ τὸ ἀναγκαῖον πνεῦμα ἀπέλαβον τῶν δὲ πόδας ἐξωρθώσατο, τῶν δὲ ἄλλο τι. Ἤδη δέ τις καὶ ἐξ ἀφώνου φωνὴν ἀφῆκεν, ἅπερ καὶ τῶν ἀπορρήτων ὑδάτων πίνοντες μυστικὰ γεγώμεθα. Τοῖς δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἀρύσασθαι αὖ ἄλλης σωτηρίας καθέστηκε.

19. Ἔλευσὶνος, Querela de templo Cereris in Eleusine incenso atque exusto.
T: 1. p: 448. (Gr: f. 68. Lat. f. 142.)

20. Μονῳδία ἐπὶ Σμύρνῃ, Deploratio Smyrnæ, terræ motu A. C. 178. obrutæ.
T. 1. p. 455. (Gr. f. 64. Lat. f. 144.) Aristides ipse Æsculapii monitu illo tempore urbe excesserat, ut scribit T. 1. p. 462. 562. & T: 2. p: 292. De illo terræ motu confer si placet Tillemontii Hist. Imperatorum T: 2. p: 686. seq: Hoc porro loco sequi debebat quæ infra num: 41. extat Aristidis Epistola ad Imperatores pro Smyrna instauranda, & cujus meminit T: 1. p. 461. 473.

21. Παλινῳδία ἐπὶ Σμύρνῃ καὶ τῷ ταύτης ἀνοικισμῷ, Epistola ad Græcos qua restaurationem Smyrnæ gratulatur. T: 1. p. 460. (Gr. f: 66. Lat. f: 146.)

22. Προσφωνητικὸς Σμυρναϊκός. Gratulatio de Smyrna post terræ motum insigniter restaurata.
T: 1. p: 472 (Gr: f: 67. Lat: f. 150.) Scripta ad Commodum Imp. M: Antonino jam defuncto, unde p: 473. Τὰ μὲν ὖν παλαιὰ μέμνησαι καὶ τὴν πρώτην ἀκμὴν ἐφ' ἧς ἐπὶ Παλαιοῖς συνῆκται &c. Hanc quoque p. 478. παλινῳδίαν vocat, τοιαύτη τις ἦν, inquit: ἡ τύχη ἡ περὶ τὴν πόλιν γέγονε παλινῳδία. Quod porro ad Smyrnæ laudem inter alia memorat * Homerum ex ea ortum (confer Allatium de patria Homeri c: 12.) in ejus partem laudis venit & ipse Aristides à Smyrnæis donatus civitate, atque adeo illi velut patriæ, futurus ornamento, unde Æneas Gazæus Epist. 18. ἴσως Σμυρναῖος Ὁμήρου, Ἀριστείδης κομιζέτω τὸ φιλότιμίας. Et Epigramma Vetus:

Νεῖκος Ἀριστείδης ἰάδων καὶ ἔπαυσε πολήων
Τὸ περὶ Ὁμηρείης ἔχον ὑπὲρ γενεῆς,
Φασὶ γὰρ πᾶσαι, Σμύρνη τέκε θεῖον Ὅμηρον,
Ἡ καὶ Ἀριστείδην ῥήτορα γειναμένη.

23. Ἱερῶν λόγων sacrorum sermonum primus T: 1. p. 479. (Gr. 167. Lat. 154.)
24. Secundus T: 1. p: 511. (Gr. f. 170. Lat. f. 164.)
25. Tertius T: 1. p: 546. (Gr: f: 174. Lat. f: 175.)
26. Quartus T: 1. p. 568. (Gr. f. 176. Lat: f: 183.)
27. Quintus T: 1. p. 617. Gr: f: 180. Lat: f: 199.)
28. Sextus sive sexti fragmentum T. 1. p. 646. (Gr. f. 183. Lat. f. 208.) Hunc enim postremum ex sacris sermonibus inexspectato

* Hic est: Σμυρναῖος ποιητὴς T. 2. p. 306.

to corruptis morbo morteque, perficere Aristides non potuit. Græcum scholion ad Ptolemæi Harmonica III. 14. ὁποῖον καὶ Ἀριστείδης ὑπέγραψε ἐπιγράψας, τὸν δὲ τελευταῖον τῶν ἱερῶν λόγων αὐτῷ τελειῶσαι οὐκ ἴσμεν· ὑδὲ ἐκεῖνος, ἐτελεύτησεν δὲ πρότερον, νόσῳ χρησάμενος ἀπροσδοκήτῳ. inscripsit autem *sacros* hos sermones, quia præcipue continent narrationem de ratione qua ante multos annos (vide Orat. 3. Sacram T. 1. p. 565.) per varia somnia curam Aristides gesserint Dii, inprimis Æsculapius, in morbo decem annorum. (Orat. 4. sacra T. 1. p. 568.) Quanquam & itinerum suorum historiam & alia de se in iisdem auctor perstringit, unde Philostratus ἱερὰ isthæc ἑφήμερα ait esse quasdam veluti Ephemerides de Aristidis vita, lib. 2. Vit. Sophistar. c. 9. n. 1. Meminit Aristides ipse Orat. in Æsculapium T. 1. p. 67. 71. Salvius Consul qui memoratur Orat. 2. p. 515. fasces gessit A: C: 175. Anno 15. M. Aurelii Imp. Dicuntur itaque hi libri λόγοι ἱεροί, quod sermones cum Deo contineant, ut docet Tom. 3. pag. 670.

29. Περὶ τῶν πέμψαι βοηθοὺς τοῖς ἐν Σικελίᾳ, Suasoria ad Athenienses pro auxiliis novis Niciæ mittendis, * cum Syracusas in Sicilia obsideret, Olymp. XCI. 3. & non revocanda classe.

T. 2. p. 1. (Gr. f. 36. Lat. f. 209. Hujus Orationis suæ præcipua argumenta repetit Aristides, Analyseos exemplum quoddam traditurus lib. de dictione Civili p. 314. seq.

30. Εἰς τὸ ἐναντίον, Σικελικὸς β'. Suasoria de auxiliis Niciæ misis iterum revocandis.

T. 2 p. 27. (Gr. f. 38. Lat. f. 217.) Hæ duæ orationes apud Philostratum p. 584. inscribuntur, οἱ βουλευόμενοι περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ, atque referuntur inter eas è quibus imprimis, quantus fuerit Orator Aristides, appareat. Illas perditis male accensuit præstantissimus Canterus, ut viris eruditis Laur. Normanno ad Orat. in inepte exultantes Sophistas, & Godfrido Olearío ad Philostrati vitas Sophistarum pulchre observatum.

31. Ὑπὲρ τῶν πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνης, Ad Athenienses pro pace Lacedæmoniis concedenda post cladem ad Pylum, ** Spartanorum classi & exercitui illatam Olymp. LXXXVIII. 3.

T. 2. 56. (Gr. f. 41. Lat. f. 226.)

32.

* Conser Thucydidem VII. 8. seq.

** Vide eundem IV. 15. seq.

32. ὑπὲρ τ πρὸς Ἀθηναίους εἰρήνης, Ad Lacedæmonios pro pace Athenienſibus concedenda, neque evertendis ex Thebanorum ac Corinthinorum ſententia Athenis, *** cum a Lacedæmoniis duce Lyſandro devictæ eſſent Olymp. XCIV. 1.
T. 2. p. 72. (Gr. f. 43. Lat. f. 231.)

33. Δευτερικὸς ὑπὲρ Λακεδαιμονίων, α. Suaſoria ad Athenienſes pro juvandis Lacedæmoniis, poſtquam in Leuctrica pugna a Thebanis Olymp. CII. 2. graviter victi fuiſſent.
T. 2. p. 85. (Gr. f. 22. Lat. f. 236.) Confer Xenophontem libro VI. rerum Græcarum p. 609.

34. Δευτερικὸς ὑπὲρ Θηβαίων, α. Ad eosdem Athenienſes pro juvandis poſt Leuctricam pugnam Thebanis, ad Lacedæmonios funditus delendos.
T. 2. p. 123. (Gr. f. 26. Lat. f. 248.)

35. Δευτερικὸς ὑπὲρ Λακεδαιμονίων, β. Suaſoria altera pro Lacedæmoniis juvandis.
T. 2. p. 164. (Gr. f. 30. Lat. f. 260.)

36. Δευτερικὸς ὑπὲρ Θηβαίων, β. Suaſoria altera pro juvandis Thebanis.
T. 2. p. 182. (Gr. f. 32. Lat. f. 266.)

37. Δευτερικὸς ε, ὑπὲρ τ μηδετέρους βοηθῶν, nec Lacedæmoniis nec Thebanis auxilia mittenda eſſe.
T. 2. p. 199. (Gr. f. 33. Lat. 272.) Auctor antiquus ὑποθέσεως in has quinque orationes, admirationi eas fuiſſe teſtatur, θαυμαζόσης τ πάνυ ἐπί τε τῇ δεινότητι καὶ τοῖς ἐπιχειρήμασιν.

38. Φιλίππου δίοδον αἰτοῦντος διὰ Θηβαίων ἐπ' Ἀθηναίους, ἦκόν τινες Ἀθηναίοις ἐρῶντες ἐαυτοὺς εἰς συμμαχίαν διδόντες. Philippo Olymp. CX. 3. per Bœotiam * tranſitum in Atticam petenti Athenienſes Thebanis ſuadent belli ſocietatem ſecum inire, & auxilia ad Philippum repellendum offerunt.
T. 2. p. 220. (Gr. f. 44. Lat. f. 279.)

39. Πρὸς Θηβαίους περὶ τ συμμαχίας. Ad belli ſocietatem a Thebanis cum Athenienſibus adverſus Philippum Regem ineundam, ſuaſoria altera.
T. 2. p. 247. (Gr. f. 47. Lat. f. 287.)

40. Συμβουλευτικὸς περὶ τ μὴ δεῖν κωμῳδεῖν. Ad Smyrnenſes ſuaſoria de

*** Vide Xenophontem lib. 2. rerum Græcarum, p. 460. ſeq.

* Diodor. Sic. lib. XVI. p. 475.

de Comœdiis abrogandis, quarum maledicta & in verbis ac gestibus turpitudinem bonis moribus (juvenum præcipue) ac pietati & sanæ menti inimicam graviter perstringit.

T. 2. p. 274. (Gr. f. 84. Lat. f. 296.) Hæc oratio separatim etiam lucem vidit Græce & Latine Lugd. 8. *non decere in festis Deorum, convitiis vel infamibus Comœdiis uti.*

41. Ἐπιστολὴ περὶ Σμύρνης, Epistola, de Smyrna terræ motu eversa, ad Imperatores Marcum Antoninum & Commodum scripta A. C. 178. Αὐτοκράτορι Καίσαρι Μάρκῳ Αὐρηλίῳ Ἀντωνίνῳ Σεβαστῷ, καὶ Αὐτοκράτορι Καίσαρι Αὐρηλίῳ Κομόδῳ Σεβαστῷ, Αἰλιανὸς Ἀριστείδης χαίρειν.

T. 2. p. 289. (Gr. f. 65. Lat. f. 301.) Hæc reponi debebat supra post num. 10. Cæterum Imperatorem Antoninum usque adeo permovit, ut lacrymas continere non potuerit, & instaurationem Smyrnæ serio cogitarit curaritque. Vide Philostratum f. 582. edit. Lipsi. & auctorem ὑποθέσεως in Panathenaicum.

42. Περὶ ὁμονοίας ταῖς πόλεσιν, Suasoria ad civitates Asiæ, Pergamum, Smyrnam, Ephesumque ut concordiam colant, nec de primatu inter se contendendo, mutuum sibi afferant exitium exemplo Athenarum & Lacedæmonis, quæ donec concordes fuere, Persas valuerunt profligare, summaque auctoritate, opibus ac felicitate usæ sunt, simulac vero inter se & cum Thebanis contendere cœperunt de principatu, sibi & Græciæ servitutem contraxere. Præcipue p. 329. monet contentionem esse de mera umbra, cum omnes tamen subsint Romanis, & Imperator ipse M. Antoninus p. 335. per edictum concordiam illis commendaverit. Exempli quoque loco illis p. 337. proponit τὰς πάντα ἀρίστας βασιλέας M. Antoninum & Verum, summa concordia tam vastum moderantes imperium.

T. 2. p. 297. (Gr. f. 160. Lat. f. 304.) Confer gemini argumenti Dionis Chrysostomi Orationes XXXVIII. — XLI. & Philostratum vita Polemonis Sophistæ c. 2. p. 531.

43. Ῥοδιακὸς ad Rhodios post Rhodum terræ motu gravissime afflictam ac tantum non deletam (vide p. 345. 366.) pro urbe restauranda.

T. 2. p. 340. (Gr. f. 75. Lat. f. 317.) Perquam difertam hæc Oratio continet descriptionem urbis quam pulchra ante cladem illam

Iam fuerit, ac p. 349. ſq. elegantem & graphicam hypotypoſin everſionis per terræ motum factæ. In Imperatoris (Antonini Pii) gratia magnam ſpem ſe habere repoſitam innuit p. 368. quemadmodum & Julii Capitolini & Pauſaniæ teſtimoniis conſtat ab Antonino Pio iterum inſtauratam eſſe. Vide Meurſii Rhodum lib. 2. c. 14.

44. Ῥοδίοις περὶ ὁμονοίας. Ad Rhodios libellus ſive Oratio ab abſente transmiſſa qua ad omittenda diſſidia, iram invidiamque deponendam, & colendam concordiam eos graviter hortatur.

T. 2. p. 374--402. (Gr. f. 73. Lat. p. 328.)

45. Πρὸς Πλάτωνα περὶ Ῥητορικῆς, λόγος α'. Contra Platonis Gorgiam pro Rhetorica, Oratio prima.

T. 3. p. 1. (Gr. f. 106. Lat. f. 345.)

46. Πρὸς Πλάτωνα περὶ Ῥητορικῆς, λόγος β'. adverſus Platonem quem p. 192. τῶν Ῥητόρων καλέσας καὶ διδάσκαλον appellat, pro Rhetorica Oratio poſterior.

T. 3. p. 130. a verbis: ἐπεὶ ὃ καὶ Μιλτιάδῃ &c. (Gr. f. 118. Lat. f. 375.) Hanc diſtinctionem in duas orationes, quam rejicit Canterus, teſtimonio ſuo diſerte comprobat Ariſtides ipſe pag. 183. & Photius p. 68c. qui ex quatuor hiſce Platonicis Ariſtidis orationibus ampla excerpta refert Cod. 247. tum Codex Cæſareus teſte Lambecio & Neſſelio. In editione Græca Ariſtidis Florentina his orationibus præmittuntur antiqui ſcriptoris Græci ὑποθέσεις ſive argumenta, quæ in editione Latina & Græco Latina deſiderantur. In illis Syneſii, Theonis & Sophiſtæ alterius Athenienſis mentio. Itaque auctor non poteſt eſſe Sopater Apameenſis, Jamblichi diſcipulus, uti Lambecio & Neſſelio perſuaſum.

47. Πλατωνικὸς γ', πρὸς Καπίτωνα, ad Capitonem Platoni addictiorem Oratio Platonica tertia, qua injuriam ſe Platoni feciſſe vel eum tractaſſe non ſatis reverenter, aut indignius reprehendiſſe negat, variaque colligit quibus Platonem Pericli, Homero & aliis magnis viris ſine cauſa inſultaſſe oſtendit.

T. 3. p. 524. (Gr. f. 124. Lat. f. 509.)

48. Πρὸς Πλάτωνα ὑπὲρ τῶν τεσσάρων, ** Pro quatuorviris, Pericle, * Ci-

** Adde T. 3. p. 130. ſeq. 139. ſeq.

* Cimone, Miltiade & Themistocle, adversus illa quæ in eodem Gorgia de illis disserit Plato.

T: 3. p: 193. (Gr: f: 127. Lat: p: 405.)

Περικλῆς T: 3. p: 196. (Gr: f: 128. Lat: f: 407.)

Κίμων T: 3 p: 251. (Gr: f: 133. Lat: f: 428.)

Μιλτιάδης T: 3. p: 266. (Gr: f: 134. Lat: f: 427.)

Θεμιστοκλῆς T: 3. p: 293. (Gr: f: 137. Lat: f: 436.)

Κατὰ ἀπολογία T: 3. p: 368. (Gr: f: 144. Lat: f: 459.) Hanc orationem magnum inprimis Aristidi inter Græcos nomen conciliasse testatur Synesius in Dione p: 40. Concludit autem illam p: 510. seq: gravi invectiva in Sophistas suæ ætatis melioribus obtrectantes, ipsos omnis veræ virtutis expertes.

49. Αἰγύπτιος. Epistola sive liber lectu dignus de causis incrementi Nili, quo opiniones sive hariolationes aliorum refellit, negatque illud adscribendum esse vel Etesiis p: 554, 572, 605. aut mari dulci flantibus Etesiis influenti, quæ Euthymenis Massilienſis fuit suspicio p: 596. nivibusve pag: 559. aut aquis ex Africæ & Arabiæ montibus defluentibus, ut Ephoro placuit, p. 586. nec vero imbribus p: 562. nubibusve p. 568. nec Soli (ut Herodotus sensit) p: 572, 583, 603. sed totum esse tribuendum magnæ DEI sapientiæ & providentiæ p: 615. quæ vicarium hunc pluviarum fluvium singulari natura donaverit qua instar dierum noctiumque vel lunæ crescat atque iterum minuatur p: 569. cujus rei rationes perinde, ut quod auras non emittit p: 611. & aquæ ejus non facile corrumpuntur p: 612, & πηγαὶ sive fontes atque origines Nili p: 582. nos lateant.

T: 3. p: 552.—617. (Gr: f: 90. Lat: f: 517.) Obiter reprehendit quæ scriptores præstantissimi Homerus p: 607. Herodotus p: 575. Pindarus p: 610. De Ægypto † falsa tradidere, testatus se illam regionem quater totam perlustrasse p: 552, 568, 576. & à sacerdotibus Ægyptiis edoctum p: 615, 608. atque Æthiope quodam τῶν ἐκεῖ δυναστῶν p: 581.

50. Περὶ τῶ παραφθέγματος. ** De arroganter dicto, sive Apologia de laude sui, quam Aristidi nescio quis πολιτικὸς ut p: 687. ait, πρὸς τὸ παιδαγωγεῖν, objecerat, & ille variis argumentis

* Adde de Pericle T. 3. p. 539. seq.

† Confer quæ de Platone T. 3. p. 476.

** Vide de hoc vocabulo T. 3. p. 671. 679.

præcipue vero exemplis magnorum virorum tuetur, veluti probaturus suffragio illud Horatii III, 30. Od:

- - - Sane superbiam
Quæsitam meritis - - -

T: 3. p: 617. (Gr: f: 49. Lat: p: 538.)

51. Κατὰ τῶν ἐξοχλιμένων, * in prodentes causam suam Sophistas & Μυστῶν ὄργια καινοτέρας ἐν τῷ δημοσίῳ p: 712. qui auditorum suorum gratia ut illis placerent lascivire se & modum excedere dictionemque corrumpere (ἐκβαίνειν τε ῥυθμοῦ καὶ τὸ ὀρθότονον & ἐξίστασθαι τῆς ἰδέας p. 711. profitebantur. Ita enim titulus hujus Orationis interpretandus, non ut Canterus: contra proditores Mysteriorum.

T: 3. p: 689. (Gr: f: 56. Lat: f: 562.) Hanc Orationem è MSto Codice velut antea ineditam cum versione sua & notis doctissimus Vir, Laurentius Normannus vulgavit Upsaliæ 1688. 8. titulumque fecit: in inepte exultantes Sophistas. Locum ex hac oratione affert Aristides ipse lib: de civili dictione p: 312.

52. Πρὸς τοὺς αἰτιωμένους ὅτι ῥᾳθύμως μελέτᾳ, Apologia ad ignaros auditores à quibus tamen reprehendebatur quod non frequentius declamaret, p: 717. ἀδικεῖν φασί με τὰς μελέτας τῶν λόγων ὑ συνεχῶς ποιούμενον.

T: 3. p: 715——729. (Gr: f: 59. Lat: f: 571.) Vide inprimis quæ de se p: 722. seq:

Hactenus editiones Orationum Aristidis.

53. Πρεσβευτικὸς πρὸς Ἀχιλλέα, Oratio Ulysis nomine ad Achillem ab Agamemnone legati, sumto argumento ex Iliad: *i.* 225. seq: Hanc à Vincentio Obsopoeo acceptam primus Latine vertit & cum contraria Oratione Libanii (T: 1. f: 228. edit: Morelli) Achillis nomine ad Ulyssem, ex Iliad: *i.* v. 367. seq: edidit vir summus Joach. Camerarius Hagenoæ A: 1535. 8. addita Græca utriusque loci Homerici paraphrasi. Vertit etiam Canterus f: 337. edit: Latinæ Basil: licet in Græcolatina & Græca edit: omittitur, unde novissime hanc Orationem è MS: velut ineditam antea, protulit & cum versione ac notis suis excudi fecit laudatissimus Normannus, Upsal: 1687. 8.

54.

* Aristides T. 3. p. 669. δίδυκα μὲν ἔγωγε τοῦ λόγου καὶ τινα ζητοῦντα ἐξοχλοῦμαι, δεικνὺς αὐτοῖς τὰ ἱερά. & p. 713. Ἀλλὰ καὶ Ἡρακλῆς ἐν Λυδοῖς ὠχλήσατο — μιᾷ γε ἡμέρᾳ καὶ τὰ παιδιᾶς ἕνεκα — ἀλλ' ὑμᾶς ἐν ἅπασιν ἀνθρώποις ἁπάσας τὰς ἡμέρας ἐξοχλιμένους. p. 676. ὀχλοῦμαι διπλοῦχα. Synesius Dione p. 40. ἐμοὶ τοσοῦτον ὁ Δίων ἐξωχλήσατο τὴν ἀρχαίαν ἡδονήν.

T. I. p. 120. (Gr. f. 62. Lat. f. 38.)

11. Εἰς Ἐτεωνέα ἐπιτάφιος, laudatio funebris in Eteoneum nobilem Cyzicenum, discipulum suum p. 136. in flore ætatis defunctum, ad Cyzicenos.

T. I. p. 133. (Gr. f. 86. Lat. f. 42.) De scolio in Harmodium ad quod p. 141. alluditur, dixi supra c. 24. §. 14. n. 4.

12. Ἐπὶ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιτάφιος, Epistola de obitu & laudibus Alexandri Cotyaensis ἐν μυχῷ γήρως p. 153. 157. super libris p. 156. extincti. Ad senatum populumque Cotyaënsem.

T. I. p. 142. (Gr. f. 86. Lat. f. 45.) Hic est Alexander ille ex Asclepiadæ schola Grammaticus πολυμαθέστατος, quem περὶ παιδοδαπῆς ὕλης libros 42. scripsisse Stephanus Byz. testatur, ubi de Cotizo, Phrygiæ civitate Alexandri hujus patria disserit. Aristides vero illum p. 143. 159. nutricium, præceptorem (adde T. I. p. 489.) patrem atque amicum suum appellat, & p. 145. seq. 158. celebrat tanquam communem quendam præceptorem Græciæ, communeque eruditionis ταμιεῖον & promtuarium, & qui omnes disciplinas calluisset, atque alios docuisset sine invidia. Libris quos emendavit, nomen semper Alexandri Κοτυαέως adscripsisse testatur p. 151. At ὁμηρικὴν συγγραφὴν p. 153. potius de Homeri ipsius poëmatis intellexerim, quam cum erudito interprete de Homeritis Alexandri Commentariis. Rogat denique in hac Epistola Aristides Senatum populumque Cotyaënsem p. 158. seq. ut uxoris & liberorum Alexandri rationem habere, eosque alere de publico velint. Dolens ipsum morte præreptum, unde scripta quæ Aristides sua ipsi recognoscenda tradere volebat ἀναγραίψαι sive recensere non potuerit, p. 159. Allegatur hic Alexander ὁ Κοτυαεύς plus simplici vice à Porphyrio in quæstionibus Homericis, ab auctore Etymologici M. & ab Eustathio ad Iliad. λ. p. 803. Cum hoc Alexandro Cotyaensi antiquiorem Alexandrum Cornelium Polyhistorem, patria Milesium qui Syllæ temporibus vixit, perperam confundunt viri docti ut Abraham Berkelius ad Stephanum, & quod minor Jonsius II. 15.

13. Παναθηναϊκός, Panathenaica Oratio, Isocratis * imitatione composita,

* Tzetzes Chil. XI. v. 662 de Isocrate:

κεῖ τὸν εἰς Παναθήναια τὸν μέγιστον τῶν λόγων.
Ὅμοιος τὸν νῦν ἐσύλησεν ὅλον ὁ Ἀριστείδης.

tus p: 584. Libanius declamatione 37. T: 1. p: 819. laudans Aristidem ἐν Καλλιξίνῃ.

8 Αἰσχίνης μὴ λαβὼν ὑπὲρ Κερσοβλέπτου τὸν σῖτον, *Æschines ad Cersobleptem* Thraciæ Regulum prodendum *non corruptus* à Philippo. Philostratus, ibid: Hæc oratio opposita fuit Demosthenis, à quo Æschines illius rei arguitur oratione περὶ παραπρεσβείας.

9 Οἱ συμμάχους τὰς πόλεις μὴ τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων, *Fœderum communionem recusantes postquam gentiles pacisscentium trucidassent*, id:

10 Λόγος πείθων Λακεδαιμονίους τὰς ὀρχήστρας ἐλαύνειν, *Oratio suadens Lacedæmoniis, ut saltatores expellant.* Libanius Orat. XIX. quæ Aristidi est opposita, sed cum summa laudis ejus præfatione. T: 2. p: 475. seq:

11 Παναθηναϊκὸς alter ἰσοκλῆς καὶ ψυχρὸς, quem loco præstantissimi illius qui exstat, Herodi Attico exhibuit, ut ejus invidiam falleret & ab eo facultatem dicendi de hoc argumento impetraret. Auctor ὑποθέσεως in Panathenaicum Aristidis qui exstat.

12 ὑπὲρ τῆς δρομῆς. *Oratio de cursu*, cum ab Æsculapio per somnium jussus esset cursu uti. Aristides ipse Orat: IV: sacra Tom: 1. pag: 579.

13 *Secunda & tertia in Æsculapium Oratio.* Tertiæ mentio Orat: IV. sacra T: 1. p: 582.

14 *Laus balnei Cyziceni*, dicta ante suum Cyzico discessum. Orat: V. sacra T: 1. p: 624.

15 Tertia adversus Leptinem Oratio, Demosthenis æmulatione scripta, ut narrat Aristides ipse Orat. tertia Platonica ad Capitonem T: 3. p: 525. seq:

16 Oratio altera tempore pestilentiæ dicta de eo quod non frequentius declamaret: mentio T: 3 p: 717.

17 Ὑπομνήματα de Pyramidibus, Labyrintho & aliis rebus in Ægypto spectatu dignis, quæ in itinere suo mitti in litteras fecerat quæ periisse queritur T: 3. p: 552.

18 Orationes duæ una brevis altera prolixior, de cædendo Critia Tyranno ad Harmodii & Aristogitonis statuas confugiente. Marcellinus ad Hermogenem p: 67. διὸ καὶ Ἀριστείδης λέγων τὸν λόγον ἕνα τὸν ἀληθῆ ἐπλήρωσεν, ὡς ὁμολογουμένως δεῖν ἀναλέξαι τὸν Τύραννον. καὶ σχεδὸν οὐκ ὡς ζήτημα, ἀλλ' ὡς κοινὸν τόπον διεξῆλθεν. Ὁ αὐτὸς δὲ Ἀριστείδης ἐν ἄλλῳ λόγῳ ἐμήκυνεν, καὶ μὴ θαυ-

θαυμάσης. ἐν ᾧ τῷ δευτέρῳ τὴν ἑαυτῆ τῶν λόγων οὐσίαν ἐθέλητε δεῖξαι.

19 His adde ἀπογραφὰς ὀνειράτων sive uberiores de somniis suis ab Æsculapio sibi ægrotanti immissis memorias, de quibus T. 1. Orat 4. sacra p. 579. & Orat. 2. p. 515. Εἰ δέ τις τὰ ἀκριβέστατα γνῶναι βεληθήσεται τῶν γεγενημένων ἡμῖν ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ὥρα τὰς διφθέρας αὐτῷ ζητεῖν καὶ τὰ ὀνείρατα αὐτά. Καὶ γὰρ ἰάματα παντὸς εἴδους, καὶ ἀλλόγους τινὰς εὑρήσει, καὶ λόγους ἐν μέσῃ, καὶ φάσματα παντοῖα, καὶ περῤῥήσεις ἁπάσας καὶ χρησμῳδίας περὶ παντοδαπῶν πραγμάτων, τὰς μὲν καταλογάδην, τὰς δὲ ἐν μέτροις γεγονυίας, καὶ χαρίτων πάντ' ἄξια τῷ θεῷ, μείζονων ἢ τις ἂν εἰκάσαι. Ex Synesio de insomniis p. 155. hoc Aristidis opus non absurde dixeris ἐπινικτίδας, ad quem locum Nicephorus in scholiis p. 421. σὺν γὰρ τοῖς ἄλλοις βιβλίοις Ἀριστείδης ὁ ῥήτωρ συνεγράψατο καὶ βιβλίον ἕτερον περὶ Κόρωνίδος λοιπὸν τὰς ὀνείρους αὐτῷ ὡς ἐν νόσῳ ὥρᾳ αὐτῷ.

20 Scripsit etiam πολλὰ μέλη εἰς τὸν Σωτῆρα Ἀσκληπιὸν, εἰς τὸν Αἰσηπὸν καὶ Νύμφας καὶ Θερμαίαν Ἄρτεμιν. *Carmina multa in Æsculapium servatorem, in Æsepum Mysiæ fluvium, Nymphas & Dianam thermarum præsidem.* Orat: 4. sacra T: 1. p. 569. seq. Μυριάδας γε ἐπῶν οὐκ ἐλάττους ἢ τριακοσίας, trecentena amplius versuum millia, quibus Æsculapio gratias egit, vide Orat: 2. sacram T: 1. p: 523. & Orat: 3. p. 548. ubi specimen eorum habes, tum μέλη sive carmina Γάμου Κορωνίδος * καὶ Γένεσιν Θεοῦ, de Apollinis cum Coronide Phlegyæ filia nuptiis, ex nato ex illa Æsculapio, T. 1. Orat. 1. sacra p. 509. & Orat. 4. p. 585. & 582. ubi ab Æsculapio se πρὸς τὴν μελῶν ποίησιν excitatum esse scribit, & ab Apolline Pæanem in ipsum componere jussum, cujus initium: Φοιβέμιγγων ἄνακτα Παιᾶνα κλήσω. Nec minus p. 586. in Panem, Hecatem, Acheloum, cæteros. In Minervam & Bacchum λύσιον, quorum hymnorum itidem initia ibi apponuntur, & in Jovem ipsum & iterum in Bacchum ὑλοκόμην Mercuriumque, & Smyrnæas Deas &c. Hymnus in Herculem & Æsculapium, cujus initium: Ἰὴ παιὰν Ἡρακλῆς Ἀσκληπιέ. id. p. 587. & Orat. in Herculem T. 1. p. 64. Epigrammata quoque variis donariis quæ Diis dicavit inscripta a se memorat Orat. 4. sacra p. 589. ex quibus unum hoc in tripode argenteo qui memoriam decem chororum

* Alius fuit Aristides, ex cujus περὶ Κοίδος συγγράμματι nonnulla de Coronide profert Scholiastes Pindari ad Pythionic. III. f. 196. edit. Oxon.

rum in honorem Æsculapii ab Aristide institutorum conservare debebat, ita se habuit:

Ποιητὴς ἀέθλων τε βραβεὺς, αὐτός τε χορηγὸς
Σοὶ τόδε ἔθηκεν, ἄναξ, μνῆμα χοροστασίης.
Οὐκ ἀφανὴς Ἑλλησι Ἀριστείδης ἀνέθηκε
Μύθων αἰνέων κύδιμος ἡνίοχος.

21. Omitto quod in somnio Aristides sibi visus est dicere *de laudibus Nympharum*, περὶ νυμφῶν ἐπαίνων, ὅτι μὲν εἶεν θεαὶ χαριέστεραι, πάντως ἢ εἶναι καὶ τῷ ἐπιεικεῖ ἀπολαύειν αὐτῶν. Orat 1. sacra T. 1. p. 493. & εγκώμιον ὑγιείας, *de laudibus Sanitatis*. ibid. Φιλοσίφανον sive Φιλησισίφανον Orat. 3. T. 1. p. 559.

22. Aristidis Epistolæ variæ, ut ad Alexandrum Cotyaënsem quas memorat T. 1. p. 72. Ad Imperatores, T. 1. p. 72. &c.

Interciderunt etiam *Metrophanis* Phrygii Sophistæ ὑπόμνημα in Aristidem, *Sergii* Zeugmatensis adversus Aristidem ὑπὲρ τῶν δικολόγων, & *Porphyrii* libri septem in Thucydidis proœmium, contra Aristidem, quæ singula commemorat Suidas.

VII. Editiones Orationum Aristidis.

Græca Orationum LII. Florentiæ ex officina Philippi Juntæ, A. 1517. fol: In hac præter ὑποθέσεις veteris scriptoris in Panathenaicum, Leuctricas & Platonicas Orationes habetur p. 155, Λιβανίου πρὸς τὸν μέγαν Θεοδόσιον περὶ τῆς στάσεως, Libanii de seditione Antiochena Oratio, quæ in Morelliana edit. Libanii occurrit T. 2. p. 389. In indice orationum quem huic tomo Morellus præmisit, ait eam se depromsisse è Germanica edit: Aristidis Adrianensis. Sed cum nulla extet editio Aristidis in Germania excusa, Græcam scribere voluisse Morellum mihi persuadeo.

Latina, Basileæ apud Petrum Pernam 1566. fol: ex erudita & præclara versione præstantissimi Viri Guilelmi Canteri, qui versionem suam Maximiliano II. Imperatori inscripsit, Orationibusque Aristidis a se translatis subjecit itidem Latine a se redditas *Gorgiæ* orationem in Helenam, *Thucydidis* funebrem in Periclem, *Lesbonactis* hortationem, *Andocidis* de pace, *Herodis* Attici orationem de Rep: *Antisthenis* orationes Ajacis atque Ulysis, *Lysiæ* contra Eratosthe-

tosthenem, *Dinarchi* contra Demosthenem, *Alcidamantis* orationem Ulysis contra Palamedem, & *Gorgiæ* Orationem Palamedis. Denique subjungitur Canteri libellus de ratione emendandi scriptores Græcos, in quo ex Aristide potissimum exempla repetit. Usus est editione Aristidis Florentina ab Arlenio cum MS. collata quam a Jo. Oporino accepit.

Græco-Latina cum Latina versione Guil: Canteri, A. 1608. & tribus Voluminibus, oliva Pauli Stephani. In hac nitida nec inemendata editione, cui Gnomologia sive sententiæ insigniores ex Aristide collectæ præmittuntur, subjectæ sunt Variæ lectiones quædam ex Canteri & alio quodam Codice excerptæ. Sed vicissim desiderantur Τποθέσεις Græcæ non contemnendæ veteris scriptoris, (Synesio & Theone tamen quos laudat junioris) in Panathenaicam & orationes Platonicas, in Græca Juntina editione obviæ, & omissus est præter Guilelmi Canteri notas (quod nollem) marginales, ejusdem libellus de ratione emendandi Græcos auctores, quem Latinæ editioni subjunctum esse jam dixi, & non minus miror prætermissum esse a Jano Grutero, cum in face Artium Tomo tertio libros novarum lectionum Guil. Canteri & Theodori Canteri varias lectiones recudendas daret. Omissæ denique sunt aliorum veterum Oratorum a Guil: Cantero Latine redditæ Orationes.

Editiones singularum quarundam Aristidis Orationum, & librorum de civili ac simplici dictione, supra in recensione scriptorum editorum Aristidis suo loco configuavi. Cæterum opto vehementer ut Clarissimus Vir *Jo. Guilelmus Bergerus*, humaniorum litterarum in Academia Witebergensi Professor dignissimus quæ expoliendo insigni huic scriptori in promtu ut audio habet, felicibus auspiciis quamprimum in lucem proferat. Plura Aristidis loca illustrat Ezechiel Spanhemius in Exercitationibus de usu ac præstantia numismatum, & aliis scriptis suis eruditissimis.

VIII. ALII ARISTIDÆ.

Aristides Lysimachi F. Athenienſis, cognomine justus, de quo Plato Theæteto, Thucydides, Nepos, Plutarchus, Suidas &c. Aristi-

des noſter T. 3. p. 146. ſeq. 249. 286. 499. ſeq. 452. ſq. 319. ſeq. Ab eo alii etiam ſingularis juſtitiæ ſtudio inſignes viri Ariſtidis cognomento honorati ſunt, ut de Mara quodam ſcribit idem Suidas in μάρων. ex Damaſcio in Iſidori vita.

Ariſtides Xenophili filius, & alter junior hoc nomine, quos cum Ariſtide juſto a quibusdam confundi notat Plutarchus in illius vita ſub init.

Ariſtides Athenienſis, quem de animalibus, arboribus & agricultura ſcripſiſſe è Plinio colligit Bernhardus a Mallincrot in paralipomenis ad Voſſium de Hiſtoricis Græcis, nullus eſt, ſed Ariſtides Mileſius a Plinio intelligitur, de cujus ſcriptis Voſſius de Hiſtoricis Græcis, Meurſius in Bibl. Græca & Harduinus ad Plinium videri poſſunt. Fuere autem ἱστοριῶν libri, Γαλατικὰ, Περσικὰ, Σικελικὰ & περὶ Κύπρου. Denique laſcivum opus Μιλησιακὰ quod Siſena olim latine verterat, de quo confer Politian. c. 16. Miſcell. & Nic. Heinſium ad hæc Ovidii 2. Triſt. 443.

Vertis Ariſtidem Siſena, nec obfuit illi
Hiſtoriæ turpes inſeruiſſe jocos.

Ariſtides Eleus Mechanicus, machinæ in hippodromo inventor, cujus meminit Pauſanias in Eliacis poſterioribus p. 504. Idem ut exiſtimo a quo Pythicam & Olympicam palmam reportatam ſcribit p. 490. Sed alius Ariſtides Eleates cujus ſtrategemate Dionyſium deluſum narrat Polyænus VI. c. 11.

Ἀριστείδης ῥαψῳδός, Artemidor. IV. 3.

Ariſtides Quintilianus, de cujus libris de Muſica dixi III, 10, 4.

Ariſtides Samius, ex quo lunæ curriculum confici integris quater ſeptenis diebus ſcribit Varro apud Gellium III, 10. ſed ibi pro Ariſtide legendum videtur Ariſtarchus, quemadmodum pro Ariſtotele Ariſtides apud Euſtathium ad Odyſſ. ξ. ubi de Dodone. Vide Berkelium ad Stephanum p. 324. Etiam ex Ariſtarcho Tragico Euripidis æquali Ariſtidem affinxit Hendreichius in pandectis Brandenburgicis, & ex Ariſtæneto Ariſtidem Epiſtolarum amatoriarum ſcriptorem.

Ariſtides

Aristides Thebanus, pictor antiquus qui *animum primus animum pinxit & sensus omnes expressit quos vocant ἤθη illos perturbationes, dixitque paullo ita coloribus* &c. Plin: XXXV, 10. Confer Francisci Junii Catalogum Artificum p. 28.

Aristides quem Vitruvius VIII, 4. laudat inter eos qui de locorum fontiumque natura scripsere. Idem ni fallor Polemonis periegetæ exscriptor, de quo Stephanus Byz. de Dodone: πρόδηλον ἐν τῷ πρώτῳ Ἀριστείδου ἀκριβῶς τὴν Δωδώνην ἱστορήσαντος, καὶ Ἀριστοδήμου τὰ τότε μυθογραφήσαντος, λέγοντος τὸ ϛ'. Videndum tamen idem ne hic cum Aristide Milesio, de quo supra.

Aristides statuarius, Polycleti discipulus, Plin: XXXIV, 8.

Aristides Atheniensis, Philosophus sed qui CHRISTO nomen dedit, & Apologeticum pro Christianis, Philosophorum sententiis contextum, scripsit ad Hadrianum Imperatorem. Laudant Eusebium in Chron. & IV, 3. Hist. Eccles. S. Hieronymus Epistola 84. ad Magnum Oratorem & c. 20. de Script. Eccles: Synesius p. 348. Usuardus & Ado Martyrolog: 5. Non: Octobr: ex Menologiis Græcor. ubi de passione Dionysii Areopagitæ, & Martyrologium Rom: prid: Cal: Sept: Confer V. C. Jo. Ernesti Grabe spicilegium Patrum T. 2. p. 125. seq. & Steph. le Moyne ad Varia sacra p. 155. seq. qui inter alia ex Guilleterii fide refert illam Aristidis Apologiam in Græcia adhuc superesse. *Quelques Caloyers se vantent d'avoir cette Apologie dans la Bibliotheque du Monastere de Meteli, qui est a fix mille d'Athenes.* Quod non incredibile videtur Paulo Colomesio. * Sane in Orthodoxographis & Bibliothecis Patrum extare, præter rem scripsit Pandectarum Brandenburgicarum auctor p. 271.

Aristides junior itidem Christianus, cui Julius Africanus dicavit quæ scripserat de conciliatione genealogiarum CHRISTI apud Matthæum & Lucam. Vide Photium Cod. XXXV.

Omitto Aristidem Locrensem, qui a mustela Tartessia morsus dixit se æquo animo laturum esse mortem si leonis & pardalis dente pereundum sibi esset, ut est apud Ælian. XIV, 4. Var.

* In paralipomenis de Scriptoribus Eccles.

IX. INDEX SCRIPTORUM & aliorum quorundam ab Aristide memoratorum. Concinnatus à me ad paginas editionis Græco Latinæ Pauli Stephani. Nota *de dict.* libros duos de civili & simplici dictione ex edit. Clariss. Normanni denotat.

Æacus T. 1. p. 109. quis Æacus fuit Minos reprehendat? T. 3. p. 314. velut si Phrymondas ille (injustus) Æacum se faceret, 516. (Mentio illius Phrymondæ etiam 525.)

Ægyptiorum sacerdotes T. 1. p. 53. 91. T. 3. p. 553. 615. σοφοί, T. 1. p. 379. Eorum σοφία T. 3. p. 69. ὧν ἱερεῖ θήκη βίβλων ἱερῶν ἀπείρους ἀριθμοὺς ἔχουσι, T. 1. p. 98. πάντα φυλάττουσι ἐν θήκαις ἐν τοῖς ἱεροῖς αὐτῶν ἄλλων κτημάτων, T. 3. p. 609.

Αἰγυπτίων ἡ θεογονία φυσική, T. 1. p. 454.

Αἰγύπτιος ἀνθρωπίσκος, T. 1. p. 629.

Æschines T. 3. p. 30. 37. 472. 474. Lysiæ F. Platonis συμφοιτητής, 31. Socraticus, 35, 363 — 366, 367. Sophista dictus a Lysia 517.

Æscines Demosthenis adversarius T. 3. p. 438. 653. *de civili dict.* p. 202, 216, seq. 296. in Ctesiphontem, respicitur *de civili dict.* p. 178. πρὸς Δημοσθένους, ibid. 242. seq.

Æschylus, T. 1. p. 30. 169. T. 3. p. 27, (Myrmidonibus) 220, 485, 528, 560, 562, 580, 703. infra, in Aristophanes.

Τίς ἐλευσῖνιος Αἰσχύλος πρὸς χερὸν ἄστεϊ, T. 1. p. 454. Versus ex Septem Thebana T. 1. p. 609. T. 3. p. 527.

Æsopus, T. 1. p. 153. 372.

Agathio, T. 1. p. 497.

Agatho (apud Platonem Convivio) T. 3. p. 475. Comice a Platone traducitur, 488.

Albus ἄρχων τ' Ἀστιδι, T. 2. p. 562.

Alcæus Mytilenæus, T. 1. p. 152. T. 3. p. 192, 339. ad ejus versus alluditur T. 2. p. 333.

Alcimus, Aristidis διοικητής, T. 1. p. 611. Philumenes pater 626. seq.

Alcinoi apologus, T. 1. p. 536. T. 3. p. 598. Vide & T. 3. p. 38. seq.

Alcman

Alcman, infra, Laconicus Poeta.
Alexander Cotyaënsis T. 1. p. 142. seqq. Aristidis præceptor, T. 1. pag. 489.
Amphion & Zethus, conditores Thebarum, T. 1. p. 425.
Anacharsis Scytha T. 3. p. 547.
Anaxagoras T. 3. p. 101. 291. 540. Periclis præceptor, 218.
Androtio, T. 3. p. 517.
Annicerus Afer, T. 3. p. 385.
Antiphonti prælata à Platone Aspasia, T. 3. p. 217.
Antisthenis liber περὶ χρήσεως, T. 1. p. 560. de usu vini.
Antoninus Pythodori, Sophista, T. 1. p. 493.
Apellas T. 1. p. 120. seqq.
Apellis γράμματα sive picturæ, T. 3. p. 701.
Apollodorus (apud Platon.) T. 3. p. 483.
Archilochus Parius, T. 1. p. 152. T. 3. p. 172. Jamborum Poëta ab oraculo post necem honoratus, 487. περὶ τὰς βλασφημίας Ἀρχιλόχου, ejus adversarii Lycambes, Chidus (Χεῖδος) vates quidam & Pericles (diversus ab duce & Oratore Attico) ibid: Convitiatores Ἀρχιλόχου πίθηκοι, 511.
Θρῆξ Ἀρχίλοχος, T. 1. p. 454.
Arion, T. 3. p. 140. 157.
Aristophanes T. 3. p. 121. ubi ad ejus ranas respicit, 660. ubi ad vespas, seq. a Platone Comice traducitur, T. 3. p. 488. Aristophanis singultus apud Platonem in Convivio T. 3. pag. 475. 551. seq. ἱππαγωγοπώλης (in Equitibus) p. 496. ad versum in Acharnensibus alluditur T. 3. p. 29. alius ex eadem Comoedia, 396. ex Vespis T. 1. p. 55. ex ranis T. 1. p. 157. T. 3. p. 520. versus de Pericle ex ejus Acharnensibus, T. 3. p. 215, 227. seq. de Æschylo dictum, morte ejus tenebras obortas, σκότον εἶναι πιθήκου ἀοιδῇ, T. 3. p. 156.
Nebulæ T. 1. p. 624. versus ex illis, non nominato auctore, p. 268.
Telmissenses, T. 1. p. 486.
Aristophon, infra in Iphicrate.
Aristotelis apud Philippum & Alexandrum gratia, T. 1. p. 154.
Contra Arithmium Zelitem ψήφισμα Athenienſium, T. 1. p. 332. 357, 504.
Aspasia, T. 3. p. 217. Milesia, 212.

Inſcriptio στήλης Athenis erectæ in infamiam Arithmii, Pythionactis F. T. 3. p. 357.
Attici Eleuſiniorum Myſteriorum ἐξηγηταὶ & μυσταγωγοὶ, T. 1. p. 315.
Cum Atticis comparati alii Græci balbutiunt, T. 1. 314. Atticos ſe unice ſequi teſtatur Ariſtides, T. 3. p. 647. οἷς μόνοις καὶ ἡμεῖς ἐπιτρέπομεν ἕτερον τελωνεῖν ἐθνῶν τῷ πρεσβεύειν τῶν λόγων, ἅπασι προύχειν.
Bacis, T. 2. p. 22. T. 3. p. 22.
Baſſus, T. 1. p. 488, 581.
Battus vocis cauſa Delphos profectus, T. 3. p. 516.
Biblus θεραπευτὴς τῶν παλαιῶν, καὶ ἅτε ἔρωτος πρόθυμος περὶ λόγους, T. 1. p. 575.
Boscyptæchmus qui fruſtra putavit nomine mutato ſe feliciorem evaſurum, T. 3. p. 516.
Callitechne Ariſtidis σύνεδρος T. 1. p. 497. & 628. ubi Callityche legitur.
Capito ad quem ſcribit Ariſtides, T. 3. p. 525. ſeq.
Cei Poëta dictum (Simonidis vel Bacchylidæ) σωμάτων ἀνθρώπων χείρας, T. 3. p. 238. Athenodoro tribui a Stobæo, Canterus obſervavit.
Celer γραμματεὺς βασιλικός, T. 1. p. 595.
Chabriæ dictum, T. 3. p. 686.
Chærephon, T. 3. p. 138.
Charidemus Rhetor Phœnicius, T. 1. p. 493.
Charondas Italiæ & Siciliæ legislator, T. 3. p. 546, 548.
Chiron T. 1. p. 76.
Cimon Orator, T. 3. p. 483.
Cinefias Comicus a Platone traducitur, T. 3. p. 488, 494.
Cleon & Cleophon, illaudati Oratores, T. 3. p. 291.
Comœdiæ T. 1. p. 61. T. 3. p. 196. agendæ diſſuadentur T. 2. p. 274. ſq. Comœdia accuſatur à Platone, plurimos Comicos traducente, T. 3. p. 488. καὶ τοὺς κωμῳδοποιούς, T. 3. p. 192, 215, 255, 495. Comicus quidam T. 3. p. 373, 520. (Ariſtoph.)
Κωμικὸν ῥῆμα T. 3. p. 222. ex Comœdia γλυκύτητα petunt ſimplicis ſtyli ſcriptores *de diſt. ſimplici* p. 398.
Corus μάντις, T. 1. p. 501.
Cratinus, T. 3. p. 33, 709. ejus dictum de Pericle ἰλιπλήκτου μεγίστην τὴν ἐκείνου γλῶτταν, 214. κωμῳδοποιὸς T. 3. p. 659, ejus χείρους, 660.
Creophylus, T. 3. p. 544. ſeq. 547.
Critias, *de diſt. ſimplici* p. 346, 386.
Cyri διδασκαλία δικαιοσύνης, (ex Xenophonte) T. 1. p. 130.

Dædalus, T. 3. p. 51.
Damon (Muſicus) T. 3. p. 540.
Demodocus, T. 3. p. 38. ſeq.
Demoſthenes, T. 1. p. 485, 573, 575, 576, 644. T. 3. p. 6, 33, 52, 100, 226, 511, 518, 538, 558, 620, 686, 714, 729. lib. *de civili dict.* ſingulis paginis, & *de ſimplici dict.* p. 368, 408, 410, 420. ὃν ἐγὼ φαίην ἂν ἑρμῆν τινα λογίου τύπου εἰς ἀνθρώπους καταπεμφθῆναι, T. 3. p. 511. ἰσχνὸν φορὰ τοιοῦτος οἷος ἦν γανύμηδης, 654. θειάζων ὁ Δημοσθενικὸς, *de civili dict.* p. 318.
ad Athenienſes ſcribens de Concordia, T. 2. p. 334. (Epiſtola 3.)
Epiſtolæ, *de civili dict.* p. 428.
Oratio contra Ariſtocratem tria genera cauſarum attingit. *de civili dict.* p. 296.
contra Calliclem, *de ſimplici dict.* p. 428.
ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος, *de civili dict.* p. 226, 238, 248, 270.
de falſa legatione, *de ſimplici dict.* p. 428. reſpicitur p. 424. & T. 3. p. 524.
de Haloneſo, reſpicitur *de dict. ſimplici*, p. 422.
in Leptinem, T. 3. p. 526. reſpicitur *de dict. ſimplici* p. 358.
ex Olynthiaca tertia T. 3. p. 74, 441. ſeq. reſpicitur Olynth. 1. *de dict. ſimplici* p. 392, 422.
pro præconio ὑπὲρ τῆς αὐξήσεως, T. 3. p. 652. ſeq.
ὑπὲρ τοῦ στεφάνου, T. 1. p. 611. reſpicitur T. 3. p. 226, 438, ſeq. *de dict. ſimplici* p. 437, 442.
κατὰ Στεφάνου, *de civili dict.* p. 250.
ἐν τοῖς συμβουλευτικοῖς, id. p. 252, 274.
ἐν τῷ περὶ συμμορίας, id. p. 254.
Diagoras T. 3. p. 101.
εἰ τοὺς δικανικοὺς λόγους συμποσιαστέον, *de dict. ſimplici* p. 410.
Dio Platonis amicus, T. 3. p. 111. ſeq. 130, 133. ſeq. 152, 328, 331.
Alius Dio Ariſtidis amicus καὶ πραγμάτων καὶ λόγων ἱμέρου, T. 3. p. 558.
Dionyſius Corinthi, T. 1. p. 155.
Dionyſodorus, Comice à Platone traducitur, T. 3. p. 488.
Diophanes Ariſtidis familiaris, T. 1. p. 499.
Diotyma T. 3. p. 212. Mantinenſis hoſpita, ib. ex Platonis Sympoſio.
Διθυραμβων ποιηταί, T. 1. p. 399. Διθυραμβοποιοί, T. 3. p. 492. Dithyrambum reprehendit, & imitari ſe tamen ait Plato. T. 3. p. 490.
Δύσηρις Θετταλή, T. 1. p. 134.
Epagathus, Ariſtidis τροφεύς, T. 1. p. 593.
Epaminondæ πρὸς Θηβαίους ἀπολογία, T. 3. p. 658, 685. Epigramma, 686.

Epho-

tus p: 584. Libanius declamatione 37. T: 1. p: 819. laudans Aristidem ἐν Καλλιξείνῃ.

8 Αἰσχίνης μὴ λαβὼν ὑπὲρ Κερσοβλέπτου τὸν σῖτον, *Æschines ad Cersobleptem* Thraciæ Regulum prodendum *non corruptus* à Philippo. Philostratus, ibid: Hæc oratio opposita fuit Demosthenis, à quo Æschines illius rei arguitur oratione περὶ παραπρεσβείας.

9 Οἱ φιλιτόμβροι, τὰς πανδήμους μὴ τὸ κοινὸν τὰ γένη, *Fœderum communionem recusantes postquam gentiles pacisscentium trucidassent*, id:

10 Λόγος πείθων Λακεδαιμονίους τοὺς ὀρχηστὰς ἐλαύνειν, *Oratio suadens Lacedæmoniis, ut saltatores expellant.* Libanius Orat. XIX. quæ Aristidi est opposita, sed cum summa laudis ejus præfatione. T: 2. p: 475. seq:

11 Παναθηναϊκὸς alter εὐσελὴς καὶ ψυχρὸς, quem loco præstantissimi illius qui exstat, Herodi Attico exhibuit, ut ejus invidiam falleret & ab eo facultatem dicendi de hoc argumento impetraret. Auctor ὑποθέσεως in Panathenaicum Aristidis qui exstat.

12 ὑπὲρ τοῦ δρομεῖν. *Oratio de cursu*, cum ab Æsculapio per somnium jussus esset cursu uti. Aristides ipse Orat: IV: sacra Tom: 1. pag: 579.

13 *Secunda & tertia in Æsculapium Oratio.* Tertiæ mentio Orat: IV. sacra T: 1. p: 582.

14 *Laus balnei Cyziceni*, dicta ante suum Cyzico discessum. Orat: V. sacra T: 1. p: 624.

15 Tertia adversus Leptinem Oratio, Demosthenis æmulatione scripta, ut narrat Aristides ipse Orat. tertia Platonica ad Capitonem T: 2. p: 525. seq:

16 Oratio altera tempore pestilentiæ dicta de eo quod non frequentius declamaret: mentio T: 3 p: 717.

17 Ὑπομνήματα de Pyramidibus, Labyrintho & aliis rebus in Ægypto spectatu dignis, quæ in itinere suo mitti in litteras fecerat quæque periisse queritur T: 3. p: 552.

18 Orationes duæ una brevis altera prolixior, de cædendo Critia Tyranno ad Harmodii & Aristogitonis statuas confugiente. Marcellinus ad Hermogenem p: 67. διὸ καὶ Ἀριστείδης λέγων τὸν λόγον ἕτερον ἀπὸ ξεραχίων ἐπλήρωσεν, ὡς ὁμολογουμένως δεῖν ἀναλύσαι τὸν Τύραννον. καὶ χαλεπὸν γὰρ ὡς ζήτημα, ἀλλ' ὡς κοινὸν τόπον διῆλθεν. Ὁ αὐτὸς δὲ Ἀριστείδης ἐν ἄλλῳ λόγῳ ἐμήκυνεν, καὶ μὴ θαυ-

θαυμάσης. ἐν ᾧ τῷ δευτέρῳ τὴν ἑαυτοῦ τῶν λόγων οὐσίαν ἐθίλησε δεῖξαι.

19 His adde ἀπογραφὰς ὀνειράτων sive uberiores de somniis suis ab Æsculapio sibi ægrotanti immissis memorias, de quibus T. 1. Orat 4. sacra p. 579. & Orat. 2. p. 515. Εἰ δέ τις τὰ ἀκριβέστατα γνῶναι βουληθήσεται τῶν γεγενημένων ἡμῖν παρὰ τοῦ θεοῦ, ὥρα τὰς διφθέρας αὐτῷ ζητεῖν καὶ τὰ ὀνείρατα αὐτά. Καὶ γὰρ ἰάματα παντὸς εἴδους, καὶ λόγους τινὰς εὑρήσει, καὶ λόγους ἐν μέσῃ, καὶ φάσματα παντοῖα, καὶ περῤῥήσεις ἁπάσας καὶ χρησμῳδίας πρὸς παντοδαπῶν πραγμάτων, τὰς μὲν καταλογάδην, τὰς δ' ἐν μέτροις γεγονυίας, καὶ χαρίτων πάσῃ ἄξια τῷ θεῷ, μεῖζόν τις ἢ ἐν ἐπαίνοις. Ex Synesio de insomniis p. 155. hoc Aristidis opus non absurde dixeris ἐπινικίδας, ad quem locum Nicephorus in scholiis p. 421. σὺν γὰρ τοῖς ἄλλοις βιβλίοις Ἀριστείδης ὁ Ῥήτωρ συνεγράψατο καὶ βιβλίον ἕτερον πρὸς τοῦτον λεπτὸν τοὺς ὀνείρους αὐτοῦ ὡς ἐν νόσῳ ὁρᾶν αὐτόν.

20 Scripsit etiam πολλὰ μέλη εἰς τὸν Σωτῆρα Ἀσκληπιὸν, εἰς τὸν Αἰσηπὸν καὶ Νύμφας καὶ Θερμαίαν Ἄρτεμιν. *Carmina multa in Æsculapium servatorem, in Æsepum Mysiæ fluvium, Nymphas & Dianam thermarum præsidem.* Orat. 4. sacra T. 1. p. 569. seq. Μυριάδασγε ἐπῶν οὐκ ἐλάττων ἢ τριακοσία, trecentena amplius versuum millia, quibus Æsculapio gratias egit, vide Orat. 2. sacram T. 1. p. 523. & Orat. 3. p. 548. ubi specimen eorum habes, tum μέλη sive carmina Γάμου Κορωνίδος * καὶ Γένεσιν Θεοῦ, de Apollinis cum Coronide Phlegyæ filia nuptiis, ex nato ex illa Æsculapio, T. 1. Orat. 1. sacra p. 509. & Orat. 4. p. 585. & 582. ubi ab Æsculapio se πρὸς τὴν μελῶν ποίησιν excitatum esse scribit, & ab Apolline Pæanem in ipsum componere jussum, cujus initium: Φοιβέ μίγγων ἄναξ ἅ Παιᾶνα κλῄσω. Nec minus p. 586. in Panem, Hecatem, Acheloum, cæteros. In Minervam & Bacchum λύσιον, quorum hymnorum itidem initia ibi apponuntur, & in Jovem ipsum & iterum in Bacchum ὑλοκόμην Mercuriumque, & Smyrnæas Deas &c. Hymnus in Herculem & Æsculapium, cujus initium: Ἰὴ παιὰν Ἡρακλεῖς Ἀσκληπιέ. id. p. 587. & Orat. in Herculem T. 1. p. 64. Epigrammata quoque variis donariis quæ Diis dicavit inscripta a se memorat Orat. 4. sacra p. 589. ex quibus unum hoc in tripode argenteo qui memoriam decem chororum

* Alius fuit Aristides, ex cujus περὶ Κορωνίδος συγγράμματι nonnulla de Coronide profert Scholiastes Pindari ad Pythionic. III. f. 196. edit. Oxon.

Homeridæ T. 3. p. 374. Homerus à Platone ejectus è Rep. 544. seq. Comice tractus, 549.
Hymni, ἐπαίνου & ἐγκωμίου discrimen, *de civili dict.* p. 302.
Hyperbolus, illaudatus Orator, T. 3. p. 291.
Iphicrates Orator, T. 3. p. 656. κινδυνεύων ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ὑπ' Ἀριστοφῶντος 657. Apologia ipsi tributa ὑπὲρ τῆς ἀφειμένης Lysiam fortasse potius habet auctorem, 656.
Ischyron, T. 1. p. 531.
Isocrates, T. 3. p. 517. & 661. ubi nomine ejus omisso ad Panegyricum illius respicitur: vide infra, Sophista. Oratio de Pace *de civili dict.* p. 234. seq. 238. Respicitur & p. 310. adducto loco ex Orat. πρὸς Εὐθύνον, & 306. ex laude Helenæ.
Julianus, T. 1. p. 616. Vide infra, Salvius.
Λακωνικὸς ποιητὴς T. 1. p. 53. (Alcman) T. 3. p. 55, 642.
Λακωνικὴ τάξις & δίαιτα, T. 3. p. 688. Λακωνικὴ ἰσχνότης, 713.
Legislatorum antiquissimorum hymni in Bacchum, T. 1. p. 58. οἱ πρῶτοι νομοθέται καὶ παροιμίαι καὶ ῥήτορες καὶ πάντες κελεύουσι ἀμύνεσθαι τοὺς ὑπαίτιους vim vi repellere T. 3. p. 259.
Βασιλεὺς νόμος, T. 1. p. 131.
Lex Attica de Ostracismo, T. 3. p. 398. præmia à populo donata rata esse oportere, *de dict. civili* p. 222. Laconica jubens cedere senioribus, 505. Persarum de non condemnando nisi cujus malefacta benefactis præponderant, 419.
Λογογράφων τις (Æschines Philos.) περὶ τῆς Ἀσίας ἔφη, ὥσπερ ὁ ἥλιος παρεῖλε, ταύτης πάσης ἄρχειν ἄνδρα ἕνα, T. 1. p. 349.
Lucius, Aristidis amicus, eloquentiæ studiosus, T. 1. p. 641, 642.
Lycurgus legislator Lacedæm. T. 1. p. 63. T. 2. p. 386. T. 3. p. 19, 272. seq. 290, 546. a Deo leges accepit T. 1. p. 336.
Lysias T. 3. p. 24, 485, 517, 683. seq. Orator T. 1. p. 595. Vide & supra in Iphicrate.
Margites & Corœbus, T. 3. p. 516.
Machaon, T. 1. p. 74.
Maximus Senator & Orator è primis inter Romanos, T. 3. p. 525.
Meles πάθημάθει. T. 3. p. 305, 494.
Menandri βιβλίον, T. 1. p. 500. θεράπαιναν ἐπαίνου Μένανδρος τὴν Φρυγίαν, T. 3. p. 312. Ad Menandri dictum ἀνδρὸς κακοῦ πρόσωπον ἐκπωμάτων φίλοις alluditur T. 1. p. 192. seq. & 470.
Metrodorus Poëta T. 1. p. 495.

Mila-

Miletus (Μιλήσιος) T. 1. p. 564.
Miltiadis eloquentia, T. 3. p. 483.
Minos, T. 1. p. 83. T. 3. p. 314.
Mithæcus coquus, T. 3. p. 144, 180, 203, 248, 251, 327.
ὁ τὴν Σικελικὴν ὀψοποιΐαν συγγεγραφώς, T. 3. p. 317, 376.
Musæus οἰκιστὴς Ἐλευσίνιος, T. 1. p. 449.
Musæi hymnus in Bacchum, T. 1. p. 51.
Musonius, T. 1. p. 646.
Neritus Aristidis τροφεύς, T. 1. p. 552.
Oracula T. 1. p. 62, 131, 182, 249, 414, 541, 561. T. 3. p. 19, 36. seq. 298, 306. seqq. 313, 343, 346. seq. 350, 487, 490, 624. 641. Versibus Jambicis, T. 1. p. 551, 602, 609. plura sine metro edita, T. 1. p. 87. ἀπόκρυφα, T. 3. p. 664.
Oracula Amphiarai, Trophonii, Amphilochi, T. 1. p. 82. Delphicum, Dodonæum &c. T. 1. p. 82. T. 3. p. 24. quis Calchas vel Mopsus ista prædixerat? 721.
Bacidis, Amphilyti, T. 2. p. 22. Clarium, Ammonium, T. 3. p. 21.
λογίων ἐξηγήσεις, T. 1. p. 456. γνῶθι σεαυτόν T. 3. p. 624.
Οἱ περὶ Ὀρφέα λόγοι, T. 1. p. 24.
Onomacritus Persæ dictum, eundem digitum jam unum demorsare, jam decem millia, T. 3. p. 423.
Orpheus, T. 1. p. 448. T. 2. p. 400. T. 3. p. 319, 707.
hymnus in Bacchum, T. 1. p. 51.
Οἱ τῶν παιάνων ποιηταί, T. 1. p. 399.
Οἱ ἐν παλαιστίνῃ δυσσεβεῖς (Judæi) T. 3. p. 514.
Palamedes Græcorum sapientissimus, T. 3. p. 428. seq. 430. seq.
ὁ Παμφίλου μῦθος, T. 1. p. 377. (de Pamphilo viribio apud Platon. X. de Rep.)
Pardalus, ὃν ἐγὼ φαίην ἂν ἄκρον τῶν ὑφ' ἡμῶν Ἑλλήνων γενέσθαι γνώμας λόγους, T. 1. p. 580. Aristidis amicus, 608.
Parrhasii pictoris Epigramma quo se ipse laudat, T. 3. p. 638.
Pausaniæ Epigramma inscriptum tripodi quem Apollini consecravit, T. 3. p. 289.
Periclis eloquentia, T. 3. p. 214. seq. Orator. 483. περικλεὴς τύπος, T. 3. p. 653.
Alius Pericles Archilochi adversarius, T. 3. p. 487.

Περσικὴ τάξις τ δίκης T. 3. p. 688. Lex Perſica, ſupra in Lex. ζῶσός κατορύττεσθαι Περσικόν. 712.
Phemius, T. 3. p. 40.
Phidias, T. 2. p. 51, 52. ejus Minerva, T. 1. p. 528.
Philadelphus ναυπόρος, T. 1. p. 524. 526.
Philonis pharmacum, T. 1. p. 558.
οἱ πρῶτοι ταῦτα φιλοσοφήσαντες, T. 1. p. 33.
Philoxenus Dithyramborum Poëta, T. 3. p. 386. Cytherius, 388.
Philumene, Ariſtidis σύλεοφος, Alcimi filia T. 1. p. 511. 626.
Pindarus, T. 1. p. 16, 19, 53, 134, 138, 156, 412, 447. T. 2. p. 315, 354. T. 3. p. 88, 89, 90, 177. ſeq. 209, 309, 422, 428, 538, 643, 644, 691, 692, 716.
Thebanus, T. 1. p. 152. μάλιστα ἀληθείας ἀνθέχεσθαι δοκεῖ τῶν ποιητῶν περὶ τὰς ἱστορίας, T. 3. p. 610. ejus pæana Pan ſaltavit, T. 1. p. 71. T. 3. p. 285. Dithyrambi, T. 3. p. 491. Hymni ib.
Verſus Pindari, ipſo non nominato, T. 3. p. 47, 48, 49. (adde 422.) De rebus Ægyptiacis falſa tradidiſſe arguitur, T. 3. p. 610. in ſe perinde ut in alios compoſuit hymnos ὑπωρχικούς, 645.
Plato T. 1. p. 67, 129, 130, 152, 153, 156, 377, 576, 594, 595, 642, 643, T. 3. p. 6, 7. & deinceps per orationes Platonicas ſingulis paginis, 180, 185, 190, 278, 691, 728. ex Platone γλυκύτητα petunt ſimplicis ſtyli ſcriptores, *de diſt. ſimplici* p. 398.
Alcibiades I. T. 3. p. 539. ſq. reſpicitur T. 3. p. 471. ſeq.
Amatores reſpiciuntur, T. 3. p. 219.
Apologia Socratis, T. 3. p. 184, 655. reſpicitur 434, 436.
Atlanticus reſpicitur T. 3. p. 197.
Cratylus reſpicitur T. 3. p. 285, 444, 482, 519.
Convivium T. 1. p. 504. T. 3. p. 475. reſpicitur & T. 3. p. 57, 120, 179, 212, 324, 551.
Crito reſpicitur T. 3. p. 249.
Epiſtola, T. 3. p. 333. ad Dionyſium T. 1. p. 594. longa Epiſtola (Septima) T. 3. p. 113. ex Epiſtola octava, T. 3. p. 133. ad Epiſtolæ ſecundæ verba alludit T. 3. p. 477.
Euthydemus reſpicitur T. 3. p. 190.
Gorgias T. 3. p. 8. 11. ——15, 65, 103, 144——146, 149, 154. ſeq. 193. ſeq. 268. ſeq. 532. refellitur, ibid. in orationibus Platonicis.
Laches T. 3. p. 213, 324. reſpicitur T. 3. p. 344. ſeq.

Leges

Leges, T. 3. p. 109, 255, 489. libri de legibus respiciuntur T. 3. p. 123, 186, 249, 335, 337, 354, 427, 429, 431, 466. seq. 728.
Menexenus respicitur. T. 3. p. 142. seq. 217, 257, 287, 464. seq. 474.
Minos, T. 3. p. 256.
Parmenides σύγγραμμα θεῖον, T. 3. p. 544.
Phædrus T. 3. p. 24, 638. respicitur & T. 1. p. 153. T. 3. p. 49, 188, 190. seq. 218, 285, 343, 476, 490.
Politicus, T. 3. p. 184.
Protagoras T. 3. p. 372. respicitur T. 3. p. 244. 483, 549.
Resp. T. 3. p. 241, 253, 489. respicitur T. 1. p. 377. T. 2. p. 70. T. 3. p. 99, 188, 217. seq. 477, 548, 521, 544. seq.
Theages respicitur T. 3. p. 477.
Theætetus T. 1. p. 130.
Timæus respicitur, T. 3. p. 70, 186.
Plato Aristonis F. T. 3. p. 186. Sophista dictus à Lysia, 517. in eum Epigramma ex 2. de Rep. 123. 533. δεινότατος Ποιητικῶν, 332. 377, 412, 460. verborum maximam curam habuit licet neget, 225. ejus apud Dionysium gratia, T. 1. p. 155, T. 3. p. 377. seq. ter Siciliam adiit. T. 3. p. 111, 410, 529. ab Pythagorico quodam servatus, 381. à Pollide Spartano abductus, 382.
Ejus cum viveret exigua fama, Πλάτωνές τε καὶ πολὺς ἦν ὁ λόγος περὶ αὐτοῦ Πλάτωνος T. 1. p. 644.
ὁ τῶν Ἑλλήνων ἄριστος καὶ ὁ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἐπιστήμων, πρεσβύτατος καὶ τῶν θείων, T. 3. p. 419, 511.
ipse Remp. non gessit, 435. Διθυραμβων ποιητὴς ἄριστος, 491. Tragicus, 489. Comicus, qui Comice multos traducit, 488, 549.
Platonis Anachronismi, T. 3. p. 474. seq. 551.
Podalirius, T. 1. p. 73. 80.
οἱ Ποιηταί, T. 1. p. 29. 33. 58. 74. 77. 84, 102. 111. 242. 359. 395. 401. 402. 406. 436. 476. T. 3. p. 37, 259, 344. 610. 669. 670. 705.
quidlibet audendi æqua illis potestas, T. 1. p. 90. Τύραννοι τῶν ὀνομάτων, T. 1. p. 84.
Ποιητικὸς λόγος T. 1. p. 49. 410. 418. Poëtæ versus, T. 1. p. 57. 344, 542. T. 3. p. 67. 214, 381. *de diff. civili* p. 312.
Versus in Miltiadis victoriam, T. 3. p. 289. elegiæ in victoriam Cimonis, T. 3 p. 259. seq.
οἱ Πολιτικοὶ, Oratores, *de simplici diff.* p. 414, 416, 430, 432, 441.

Pollio Asiarches, T. 1. p. 611. 612.
Pollis Spartanus qui Platonem è Sicilia abduxit, T. 3. p. 382. seq.
Polus (apud Platon.) T. 3. p. 482, &c.
Porphyrio Medicus, T. 1. p 622, 627.
Prodicus Sophista, T. 3. p 483. Comice traducitur à Platone, 388, 548. seq. Ceus, 547. seq.
Prometheus Rhetoricæ inventor, T. 3. p. 168.
Προφῆται καὶ ἱερεῖς, T. 1. p. 29. 86. 429. T. 3. p. 553. Προφητῶν χρῆσις καὶ τάξις ἔχουσες, T. 3. p. 22.
Protagoras Sophista, T. 3. p. 483. 548. de diff. simplic. p. 362. Comice à Platone traducitur, T. 3. p. 388. 549. Abderita, 547.
Pyrallianus T. 1. p. 593. περὶ τῆς Πλάτωνος λόγους καὶ γεγυμνασμένης, 594.
Pythagoras T. 3. p. 522, 547. nihil scripsit, T. 3. p. 495. Sophista dictus ab Herodoto, 517.
Κοινὰ τὰ φίλων (Pythagoræ dictum) T. 1. p. 422.
Pythagoricorum Italicorum aliquis (Archytas) T. 3. p. 384.
Τῶν Πυθαγορείων καὶ Πλατωνικῶν χρεὼν ἄκουε λόγων, T. 3. p. 519.
Pythocides, T. 3. p. 540.
Python (Orator) T. 2. p. 237. 272. Byzantinus, 273.
Quadratus, T. 1. p. 123, 489. Rhetor, Asiarches, T. 1. p. 597, 598. Sophista, 613.
Rhadamantus, T. 1. p. 81, 85, 109. T. 3. p. 243. seq.
Rosander Philosophus, T. 2. p. 576, 577, 578.
Rufinus, T. 1. p. 581, 587, 606, 616.
Rufus Phocensis, T. 1. p. 518.
Salvius (Julianus) Consul (A. C. 175.) T. 1. p. 515. supra, Julianus.
Sappho Mytilenæa T. 1. p. 452, 457. T. 3. p. 642.
Sarambus ὁ καπηλικός, T. 3. p. 317. hic est ille tertius p. 251.
Satyrus Medicus Pergamenus, T. 1. p. 549. Sophista (forte ἱστορικὸν φυσικὸν intelligit, licet inter Eunapii Sophistas etiam Medici occurrunt) ἢ τῶν ἀγώνων, ibid. 550.
Σάτυρος τῶν ἐπὶ σκηνῆς καλῶς ἀγωνισαμένων τῷ Ἡρακλεῖ, εἶτα καὶ ἔκνιψα προσιόντος κάτω, T. 3. p. 515.
Sedatus Nicænus, T. 1. p. 531. Theophilus antea dictus, ibid. 574. 588.
Septem Sapientes T. 3. p. 18. ab Androtione dicti οἱ ἑπτὰ σοφισταί, 527.
Sesostridis στῆλαι, T. 1. p. 428.

Severus

Severus Phryx, Asiæ præfectus, T. 1, p. 572, 600, 603, 604, 609.
Sibylla, T. 3. p. 22, 24.
Simonides Ceus, T. 1. p. 152. servatus quod Dioscuros carmine celebrasset, T. 1. p. 584.
Ejus ἐπιγραμμάτα, T. 3. p. 266, 646. sq. ποῖος τιθεὶς Σιμωνίδης θρηνήσει; T. 1. p. 134. Vide & supra Ceus.
Filius Leoprepis octoginta annos natus, T. 3. p. 645. ipse de se: μνήμην δ' ἴσα φημὶ Σιμωνίδῃ ἰσοφαρίζειν, ib: Simonides & Pindarus ut in alios ita in se quoque ἐπινίκιος composuere, ib: ἀνήρ τις Σιμωνίδειος, T. 3. p. 648.
Sisyphi σύνεσις, T. 1. p. 44.
Socrates T. 1. p. 573. T. 3. p. 103, 120, 121, 223, 243, 246, 247, 282, 291, 319, 324, 656. Sophista ab Androtione dictus, 517. nihil scripsit, T. 3. p. 495. sapientissimus ab oraculo judicatus, T. 3. p. 36, seq. 345. ὁ τῶν Ῥητόρων ἀδεὴς, 95, Platonis διδάσκαλος καὶ ἑταῖρος, 132, ejus discipuli Alcibiades & Critias, 139. 207, 407, seq.
Socratis συμπόσιον (apud Platon.) T. 1. p. 504. ab Apolline jussus Musicam tractare, ut studium acerbitatis (φιλαπεχθημοσύνην) in dicendo deponeret, T. 3. p. 493. Σωκρατικὸς ὁ τρόπος καὶ ἀρχαῖος omnibus ex rebus quiddam vitæ communi profuturum eruere, *de dict: simplici* p. 395, exemplis uti, p. 408.
Solensis Sophista, T. 3. p. 70.
Solon T. 3. p. 284, 461, seq. 684. Sophista dictus ab Herodoto, 517. ὁ τῶν νομοθετῶν ἐνδεξότατος, 679. Ejus ἔκλειν εἰς αὐτὸν καὶ τὴν ἑαυτοῦ πολιτείαν, 680, ejus Leges, T. 3. p. 272, 461, 495, *de civili dict:* p. 202. elegi, T. 2. p. 382, 461, Τρίμετρα, ib: & 680, Ἰάμβοι, ibid. seq ad 682.
Τὰ εἰς Μεγαρέας ἔχοντα ἆσαι λέγεται, T. 3. p. 461, Lex vetans maledicere mortuo, etsi quis ab ejus liberis maledicto petatur, T. 3. p. 502.
Τῶν ἐλλογίμων καὶ παλαιῶν σοφιστῶν τις ἐν ἀρχῇ συγγράμματος, T. 2. p. 298, (Isocrates Panegyrico.)
Sophistarum nomen sapientissimis viris olim tributum, T. 3. p. 517. Plato licet Sophistas passim insectetur, DEum ipsum vocat τέλειον σοφιστήν. (in Cratylo) T. 3. p. 519. σοφισταὶ ὡς οἱ προσαγορευόμενοι θεοί, 677. μετεωρολόγοι τῶν σοφιστῶν, *dict: civil:* p. 168.
Sophocles, T. 1. p. 61, (Philoctete) 596, seq. T. 3. p. 173, 180, 220, 380, (ex Oedipo Coloneo) 513, (ex Ajace) 622, 703.

So-

Sophoclis Nauplius, T. 1. p. 454. Σάτυροι, T. 3. p. 512. versus ex ejus Aiace, non nominato auctore, T. 2. p. 334. T. 3. p. 390. Versus ex Aiace Locro, perperam Euripidi tributus a Platone (Theage) T. 3. p. 477.
Speusippus, T. 3. p. 138.
Stesichorus Himeræus, T. 1. p. 152. T. 3. p. 92. ejus παλινῳδία, T. 1. p. 462, T. 3. p. 466, 529. μέτειμι ἐπὶ ἕτερον προοίμιον τῆς Στησιχόρου, 716. Συβαριτικοὶ μῦθοι, T. 3 p. 596.
Templorum picturæ & inscriptiones absurdæ reprehenduntur ab Aristide T. 1. p. 51. Carthaginenses inventa sua & res gestas descriptas in templis suspenderunt, T. 3. p. 601.
Terpander Lesbius, T. 2. p. 376. T. 3 p. 140, 305, 311.
Thales Milesius; T. 3. p. 547. Thressæ mulieris dictum ad Thaletem, animum ipsi extra columnas Herculis & Gades fuisse, 597.
Thamyris, T. 1. p. 448.
Thearion pistor, T. 3. p. 144, 180, 203, 248, 251, 327, 495.
Themistoclis dictum, periissemus nisi periissemus, T. 1. p. 465, Orator, T. 3. p. 483.
Theodotus, T. 1. p. 485, 502, 587. Medicus, 525, 577, 585. Athenienſis 641.
Theophilus, supra, Sedatus.
Thrasymachi imitatorem Platonem arguit Aristides T. 3. p. 489.
Thucydides, T. 1. p. 417, 573, 642. T. 3. p. 183, 217, 441, 651, *de simplici dict.* p. 442. *de dictione civili* p. 192, 194, 200, 261, respicitur T. 1. p. 387. T. 3. p. 401, 422, 520.
Olori F. ὃς οὐ μόνον τῇ τῶν λεγομένων δυνάμει καὶ σεμνότητι, ἀλλὰ καὶ τῇ τῶν πραγμάτων ἀκριβείᾳ πλεῖστον προέχειν τῶν συγγραφέων δοκεῖ, T. 3. p. 200, 202, seq.
Timocreon, T. 3, p. 487.
Tragœdia, T. 1. p. 61, 139, 461, T. 2. p. 334, 429, 486, Τραγῳδοποιοί, T. 3. p. 492. Τραγικώτερον εἰπεῖν, T. 1. p. 67. ὦ δ' τραγικὲ δαίμων T. 1. p. 139.
Tragœdiam insectatur Plato, & ipse leges suas tragœdiam vocat, T. 3. p. 488. seq.
Δύο μορφὰς ἔχοντες ἀντίτεχνοι ἡ Τραγικὴ βοής, T. 3 p. 511.
ὁ θαυμαστὸς ἐκεῖνος ὁ τὸν τεκμήραντον πομπὰς, T. 1. p. 368.
ὁ νομιζόμενος πρὸ Τριπτολέμου βίος, T. 1. p. 395.
Tyrtæus, T. 2. p. 121, Laconicus Poëta T. 3. p. 55.

Xenophon

Xenophon, T. 3. p. 122, 243, 244. περὶ δὲ Κύρου μεγάλης διαλογάδην, 665.
In *libro de dict. simplici* a pag. 336. seqq. Xenophon (ἀφελὴς εἰπεῖν, p. 372, 378, 412. παιδαγωγὸς δὲ ἐν τῇ Ῥᾳδίᾳ ἀφέλειαν μόνον ὁ Ξενοφῶν ἐργάζεται, 408.) laudatur singulis fere paginis. Ejus εὐρυθμία, p. 350. ἐγκράτεια, 450. τύπος, 444. Convivium p. 371. ἀπομνημονεύματα, p. 372, 374, 410. παιδεία, 372. seq. 430. Agesilaus, 412.
Zeno, T. 1. p. 486.
Zeno Parmenidis παιδικά, T. 3. p. 544. Pythodori & Callix præceptor, 541.
Zethus, T. 3. p. 167.
Zeuxis, T. 3. p. 52. pictor. Epigramma quo se ipse laudat, T. 3. p. 659.
Zosimus Aristidis τροφεύς, T. 1. p. 491, 495, 506, 507, 508, 509. τέχνην ἀγαθὸς τὴν ἰατρικήν, 510, 530, 547, 551, 553, 561, 600, 614.

X. Aristidis ἀντισχολαστὴς five æmulus Athenis in declamando fuisse a Suida traditur ADRIANUS, Phœnix *a*) Tyrius Herodis Attici quem pro funere laudavit *b*) discipulus in throno Sophistico Athenis successor. Hic Marco Antonino Imperatori itidem admirationi fuit, amplisque muneribus ab eo donatus est, ut narrat Philostratus *c*) in ejus vita. Ex eo tempore τὸν ἄνω θρόνον sive superiorem Cathedram Rhetoricam etiam Romani Athenæi obtinuit, & Imperatori Commodo ab Epistolis fuit *d*) discessitque è vita Romæ, octoginta circiter annos natus cum esset. Discipuli Proclus Naucratites, Antipater Hierapolitanus, Heraclides Lycius, Quirinus aliique. Inter Sophistas tantum fuit ejus nomen, ut multis γόης sive Magus *e*) videretur. Hujus Adriani nonnulla cum versione sua edidit Leo Allatius in Excerptis Variis Græcorum Sophistarum & Rhetorum Rom. 1641. 8. sunt au-

tem

a) Hinc orationem suam auspicalem Athenis exorsus fuit his verbis: πάλιν ἐκ Φοινίκης γράμματα. *Iterum è Phœnicia littera.* Philostr. pag. 587. edit. præclare G. Olearii.
b) id. p. 586.
c) Philostr. p. 588. seq. lib. 2. de Vitis Sophist.
d) id. p. 589. ἀντιγραφεὺς τῶν ἐπιστολῶν Suid in Ἀδριανός.
e) Philostr. p. 590.

tem non integræ declamationes, sed ex illis excerpta selecta loca, qualia ex Himerii μελέταις apud Photium habemus.

1. Ἁλίσκεται Φαρμακείας ἐχ οἴκοι ἐν κοιθῶσι. ὑπέρχηλός τις γυνὴ κάυσεται αὐτὴν καὶ ἑαυτήν. Ἀξιοῖ Ἀδριανὸς ὁ ῥήτωρ καὶ τοιαύτην καῦναι, *Veneficii comperta mulier cumburi non potest. Altera eam se combusturam promittit & comburit. Adrianus Orator postulat ut & hæc ipsa* tanquam veneficæ artis gnara *comburatur*, p. 238.
2. Μισθοφόροι τὸν πόλεμον τοῖς πολεμίοις ἐπήγαγον, καὶ αἰτοῦσι τὸν μισθὸν παρ' Ἀμφικτύοσι δοκιμαζόμενοι. *Mercenarii milites flumine in hostes* quibus illi obtruerentur *dicebant mercedem exiguam in judicio Amphictyonum*. p. 241.
3. Δεσπότης δόλῳ καθηγορεῖ ἐπὶ μοιχείᾳ, τὸ οἰκείας γαμετῆς ἐξηγησαμένης, ὡς ἔναρ ἔστω ἐν τῷ τῆ Ἀφροδίτης ἱερῷ ἐμίγη. ... *Dominus audiens ab uxore se in somnis cum servo in Veneris templo concubuisse, servum adulterii accusat*. p. 243. Hæc velut ad βασιλέας sive Imperatorem dicta μελέτη integra ætatem tulisse videtur.
4. Περὶ πρόοδου & Βαβυλωνίων βασιλέως. *Descriptio pompæ & ingressus Regis Babyloniorum* p. 250.
5. Breves quædam sententiæ & dicta ex declamationibus ut videtur ejusdem Adriani excerpta. p. 254, 255.

Apud Philostratum p. 588. mentio declamationis, cujus argumentum à Marco Imperatore ei propositum fuit ὑπερίδης ὁ ἐς μέσας ἐπιστρέφων τὰς Δημοσθένους γνώμας, ὅτε δὴ ἐν Ἐλατείᾳ Φιλίππου ἦν. *Hyperides, qui dum in Elatea esset Philippus, ad sola Demosthenis consilia mentem advertebat.* Suidas longe plura illius commemorat. Nam præter μελέτας & λόγους ἐπιδεικτικούς ait eum scripsisse Μεθαμορφώσεις libris VII. & περὶ ἰδιῶν λόγων de formis orationis libros V. περὶ τῶν ἐν ταῖς τάξεσι ἰδιωμάτων, de statuum Rhetoricorum proprietatibus libros III. Epistolas, Φαλάριν (Orationem de Phalaride, an Epistolas quæ exstant sub nomine hujus Tyranni?) & παραμυθητικὸν Consolatorium ad Celerem, illum intellige Rhetorem τεχνογράφον, cujus Philostratus in Dionysio Milesio meminit p. 524.

XI. Quæ præterea in Excerptis illis Rhetorum ac Sophistarum Græcorum primus è Bibliothecarum abditis eruit & ex primo tomo *Variorum antiquorum* (quod opus integrum non vidisse lucem dolendum est) edidit Allatius, hæc sunt:

1. *Hemeliti* περὶ ἀπίστων de incredibilibus capita XXXIX. p. 1.

2. *Ano-*

2. *Anonymi*, longe Heraclito recentioris, de eodem argumento, capita XXII. p. 26. De utroque vide si placet quæ dixi supra lib. I. c. 22.

3. *Libanii* Sophistæ (de quo infra libro V.) *διηγήματα* sive narrationes XXXIX. p. 47. *Ἐκφράσεις* sive descriptiones VII. p. 84. & progymnasmata totidem, pag. 342—397. omnia hactenus media.

4. NICEPHORI *ὁ βασιλάκη* BASILACÆ *f*) Scriptoris Christiani, qui sub Alexio Comneno A. C. 1180. defuncto Rhetorices Professorem gesit CPoli, & Pauli Epistolas interpretatus est, *fabulæ* V. p. 125. Leonis & tauri, 2. Equi & cervi 3. Leonis & puellæ, 4. Lupi & Pastoris, 5. Graculi & avium. *Διηγήματα* sive *Narrationes* XV. p. 137. 1. De Achille, 2. Myrrha Thyantis filia, 3. Mida (*διήγημα ὁ καὶ Πλάτωνι ἐν Δημοσθένους διηγεῖται*) 4. Ulysse, 5. Dædalo, 6. Pasiphae, 7. Icaro, 8. Excidio Trojæ, 9. Thamyri, 10. Danaë, 11. Hercule, 12. Platano Aloëi filia, 13. Aloidis sive filiis Aloëi Oto atque Ephialte. 14. De Narcisso & 15. Polydoro.

Ethopoeia g) VI. p. 176. I. Josephi ab Ægyptio muliere accusati. II. Ejusdem educti è carcere & post dijudicata Regi somnia Ægypto præfecti. III. Davidis, cum Saule persequente ab Allophylis teneretur & neci tradendus esset. IV Ejusdem cum filius Absolon eum persequeretur. V. Ejusd. cum Saulem incustoditum ac somno sepultum in spelunca comprehendisset. VI. Edessenæ puellæ à Gotho milite delusæ. VII. Olitoris exspectatione sua in cupresso ob spem uberiores fructus translata frustrati.

5. SEVERI ALEXANDRINI Ethopoeiæ V. p. 221. I. Achillis apud inferos edocti captam a Pyrrho Trojam esse. II. Menelai, rapta a Paride Helena. III. Hectoris cum comperisset Pria-

f) De hoc Basilica ejusque cum Basilio Diasoreno dissidiis multa Allatius in præf. ad hunc excerpta reperit ex Nicetæ Choniatæ lib. VII. de rebus gestis Emanuelis Imp. & Johannis Cinnami libro IV. quos vide.

g) Ethopoeiæ sunt imitationes sermonis ad mores & suppositas personas accommodatæ, quæ latinis Rhetoribus inferiorum sæculorum *Ethicæ dictiones*, & non satis apte *allocutiones* vocatæ sunt. Vide Sirmondum ad Ennodium p. 74. & 80. E Græcis præter hunc Nicephorum & Severum, Ethopoeias etiam habemus scriptas a Libanio, Latinas ab Ennodio, Episcopo postea Ticinensi.

Priamum apud inferos cum Hectore convivatum. IV. Pictoris depictæ a se imaginis puellæ amore capti. V. Herculis, Periclymeno in certamine sese commutante, nec propriam formam referente. Has Ethopoeias sed minus integras ediderat *Federicus Morellus* Græce & Lat. Paris. 1616. 8. Post Allatii editionem versionemque denuo auctiores & alio ordine cum nova versione sua & castigationibus vulgavit V. C. *Thomas Galeus* Oxonii 1676. 8. ad calcem Demetrii Phalerei & aliorum de quibus infra capite proximo. Addidit autem tres hasce Ethopoeias, unam quam ab Allatio statim dicam vulgatam esse sub nomine Theodori Cynopolitæ: Alteram Æschinis deprehensa Philippi apud Demosthenem imagine, & tertiam denique perbrevem Briseidis, cum à præconibus abduci se sentiret. Cæterum nihil impedire videtur quominus Severus harum Ethopoeiarum auctor fit Severus ille Sophista Romanus, Damascio apud Photium cod. 242. (ubi de Severo Imperatore sermonem esse p. 546. 543. 558. 560. perperam sibi persuasit eruditus interpres) & Suidæ memoratus; nam Romanus dicitur τῆς τῶν νόμων ἀξίωσεν, quia jure civitatis Romanæ gaudebat, Alexandriæ vero docuit, ut ex eodem Damascio & Suida claret. Floruit Athenio imperante, qui occisus est A. C. 471.

6. THEODORI CYNOPOLITÆ Ethopoeia (quam modo dixi a doctissimo Galeo vulgatam fuisse Severi Alexandrini nomine:) Τίνας ἂν εἴποι λόγους Αἰσχίνης, ἡνίκα Φίλιππον καταλαβὼν Δημοσθένης καὶ Φιλοφρονούμενος παρεγγυᾷ φέρειν τὸ συμβεβηκὸς γενναίως. *Quid dicere potuerit Æschines, cum eum exilii causa solum vertentem Demosthenes comprehendisset, exhibitisque muneribus adhortaretur, ut infortunium fortiter ferret*, p. 235. Ecquis ille Theodorus vel quando vixerit, mihi incompertum. Cynopolis, Ægypti urbs de qua dixi supra ad Plotini vitam.

7. CALLINICI Sophistæ ἐκ τῶν εἰς τὰ πάτρια Ῥώμης, fragmentum de laude Romæ, quam qui non viderit, eum non minorem ait pati jacturam quam cæcum, cui solem adspicere non datur, p. 256—258. De Callinico videndus Suidas, qui inter ejus scripta memorat περὶ τῶν Ῥωμαίων ἀναιρέσεως, καὶ ἄλλα τινὰ ἐγκώμια καὶ λόγους. Syrus vel (ut alii) ex Arabia petræa oriundus docuit Athenis Galieno imperante, cujus imperium definit in A. C. 269. Scripta ejus alia fuere: *adversus Lupum* (Rhetorem)

rem) περὶ καινοζηλίας ῥητορικῆς. *Ad Galienum Imp.* h) προσφωνητικός, (qui forte est μέγας ille βασιλικὸς λόγος Menandro Rhetori memoratus.) *Ad Cleopatram. Rerum Alexandrinarum Historia libris X.* quod opus lectum S. Hieronymo, Suctorium Callinicum laudanti præf. ad Commentar. in Danielem (Σωτήριον enim cognomenatum esse Suidas annotavit) ut Vossio etiam pulchre observatum. Et denique *adversus Philosophorum sectas.* H. Valesius ad Ammiani XXIII. 3. ex Epistola Libanii ad Aristænetum docet Callinicum fuisse nomen stationis in Mesopotamia circa Euphratem, ita vocatæ ex eo quod Callinicus Sophista ibi occisus esset.

8. *Isaaci* (Comneni) *Porphyrogennetæ* περὶ τῶν καταλειφθέντων ὑπὸ Ὁμήρου *de prætermissis ab Homero.* p. 259. Ejusdem χαρακτηρίσματα Græcorum & Trojanorum ducum p. 304. Dixi de hoc lib. 2. c. 7. §. 9. Vide & Vossium de Hist. Græcis p. 516. & Labbei Bibl. novam MSS. p. 134. ubi testatur manu exaratum occurrere in Bibl. Regis Christianissimi.

9. *Anonymi* (Johannis forte Pediasimi, Chartophilacis,) περὶ τῶν δώδεκα ἄθλων τοῦ Ἡρακλέους de duodecim laboribus Herculis, pag. 321—341.

10. *Leonis* Philosophi καρκίνοι sive versus XXV. retrogradi, p. 398. in quibus & ille quem aquiminario *i*) in templo S. Sophiæ CPoli inscriptum notat Colomesius in Opusculis, p. 101.

Νίψον ἀνομήματα, μὴ μόναν ὄψιν.

Item ille:

Νοσῶ, Σὺ ὃς ἡ ἴαμα, ΙΗΣΟΥ, σῶσον.

11. Epigrammata Græca singula in S. Crucem, *Nicolai*, Metropolitæ Corcyrensis, *Johannis Geometræ* & *Emanuelis Philæ.* Nec minus in S. Joh. Chrysostomum, ejusdem Philæ & Nicolai Metropolitæ, atque in Chrysostomi depositionem, *Excelli.* pag. 399, 400.

XII. Aristidis imitator fuit HIMERIUS ex Prusiade civitate Bithynus, Aminiæ Rhetoris filius, cujus declamationum Orationumque notitiam & reliquias a Photio Cod. CLXV. & CCXLIII. servatas Henricus Stephanus, A. 1567. 4. subjunxit duabus Polemoniacis

h) Apud doctiss. Vossium de Hist. Græcis p. 225. male, *ad Galenum*, unde alio etiam errore colligit, Antonini Pii ætate vixisse.

i) Vas sacrum intellige, aquæ benedictæ sive lustrali capiendæ destinatum.

Græce primum a se editis, de quibus supra dixi, quamobrem hoc loco illius mentionem facere placuit, licet longe junioris, utpote qui vixit Constantii Julianique Imp. temporibus ac deinceps: æmulus Sophistarum Anatolii ac Proæresii, ut narrat Eunapius in Proæresii vita p. 119. a quo etiam p. 129. docemur Juliano ac Proæresio fuisse superstitem, & post Juliani A. C. 363. occisi necem ingressum esse iter, postque fata Proæresii Athenis sedem fixisse, ubi τῆς ῥητορικῆς τέχνης, ἡ διδασκαλίς, *Rhetoricæ Scholæ præfuit*; teste Photio p. 184. a CHRISTI nomine alienus, & sacris nostris furtim canum instar oblatrans. De dictione ejus ita Eunapius: ἴυκολος ὁ ἀνὴρ εἰπεῖν καὶ συμπεσεῖν, κρότου δ' ἔχει καὶ ἦχον ἡ σωθήκη πολιτικόν, καὶ πως ἀπάνθρωπος καὶ ἀθεώρητον ἀεὶ θεῖον ἀφεῖδην ἵσταται. *Facilis vir in sermone & concinnus, nec sono ac plausu de civili genere dictionis destituitur, nonnunquam & licet rarius ad divinum Aristidem assurgit.* Pluribus etiam encomiis Photius eum mactare cognoscitur, quem si placet vide. Pervenit ad ultimam senectutem, filiæque superstes amissis oculis ut scribit Suidas, & sacro sive comitiali morbo correptus diem obiit. Juliani Imp. γραμματεία sive ab Epistolis fuisse narrat Joh. Tzetzes Chiliad. VI, v. 328 Filium ejus *Jamblichum* Aristæneto commendat Libanius in Epistola quam edidit Lambecius VI. de Bibl. Vindob. p. 254. Alterius filii *Rufini* mortem dolet Pater in μονῳδία apud Photium p. 594. Ibidem verba: ἀφῆκα ποθ' ἡμᾶς τὰς ἐν σοφισταῖς φωνάς, νῦν τὰς ἐν πατρὸς ἀφίημι, ab erudito interprete male accepta, reddi debent sic: *Sæpe tanquam Sophista verba feci, nunc loquor tanquam Pater.* Alius longe junior fuit Himerius, Chartularius, è quo & Theodoro Lectore historiam operum publicorum CPolitanorum MStam occurrere in Bibl. Regis Christianissimi Cod. 1027. testatur Labbeus Bib. nov. MSS. p. 77. ne dicam de Himerio Tricassino Episcopo, de quo Sidonius VII. 13. Epist.

Ex Himerii Bithyni μελέτας k) atque λόγους apud Photium Cod. 165. memorantur:

1. Sub Hyperidis nomine, an Demosthenes Philippo tradendus sit. Excerpta habes apud eundem Phot. Cod. 243. p. 574 sq.
2. Sub nomine Demosthenis, utrum revocandus ab exilio Æschines: ib. p. 575.
3. Adversus Epicurum, impietatis reum, ibid. p. 578.
4. Pau-

k) Μελέτας sive declamationes minoribus cifris Arabicis, λόγους sive orationes & λαλιὰς majoribus Romanis numeris designavi. Nonnullis etiam præfixa apud Photium προθεωρία sive argumentum.

4. Pauperis nomine adversus divitem cujus sceleribus totam suam domum exhaustam queritur. Phot. p. 582. edit. Hœschel. & in H. Stephani Himerio p. 32. à verbis: ἡ δικηταί τις εἰς πατέρα.

5. Nomine Themistoclis adversus Persarum Regem qui Atheniensibus post Medorum bellum damna resarcire promittebat si bello abstinerent, id. p. 586.

6. Polemarchicus, sive laus eorum qui in bello pro patria cum Persis fortiter pugnando occubuerant. Excerpta apud Phot. p. 591. sed integra MS. exstat in Bibl. Augustana, l) una cum aliis duabus, quarum trium Himerii orationum apographum ab Ehingero ad Tegnagelium missum servatur etiam in Bibl. Vindobonensi. Ex Augustano Codice locum affert Pricæus ad Apuleji Milesias pag. 215. & Alex. Morus notis in Novum Fœdus, ad Philipp. I. 21.

VII. Areopagiticus pro libertate Rufini filii. Phot. p. 594.

VIII. Μονῳδία in filium ipso ætatis flore & summa spe de se facta extinctum, id. ibid.

IX. Epithalamius, in nuptias Severi, amici sui. Hæc oratio (è qua itidem apud Photium leguntur excerpta p. 596.) integra extat in Bibl. Augustana, & ex Eliæ Ehingeri apographo in Bibl. Vindobonensi.

10. Diogenes sive propempticus. Dialogus, Phot. p. 598.

XI. συνταικτικὴ λαλιὰ sive λόγος συνταικτικός sermo Valedictorius ad amicos cum Corinthum proficisceretur, id. p. 600.

XII. Propempticus ad Flavianum Asiæ ProCos. id. p. 601.

XIII. In Pisonem advenam Ægyptium, id. p. 603.

14. Alius propempticus, sive Diogenes. Male apud Phot. pag. 604. ἑτέρα προσρεπτικὴ cum legendum sit προπεμπτικὴ.

XV. Extemporalis Oratio in contentionem in schola exortam id. p. 606.

XVI. In Cypriorum adventum, id. p. 607.

XVII. In primum suum è Cappadocia auditorem, ibid.

XVIII. In illud, ὅτι σπάνια τὰ καλά rara, quæ pulchra, cum rogatus declamare dixisset, ibid.

XIX. In Musonium Græciæ ProCos. Phot. p. 608.

XX.

l) Vide D. Reiseri Catalogum MSS. Codicum Bibl. Augustanæ p. 80. & Lambec. lib. VI. de Bibl. Vindob. p. 254.

XX. In Severum advenam Symplegadi (Ponti Insulæ) præfectum, ibid.
XXI. Λαλιὰ ex qua locus legitur p. 609.
XXII. In Ursacium Comitem, XXIII. Severum amicum, XXIV. Scylacium Græciæ ProCos. XXV. In Ephesios hospites & Mysos, & Leonis cives. XXVI. In amicos è patria Bithynia, XXVII. in Athenæum Comitem, XXVIII. In Privatum domo Romanum qui Ampelii ProCos. filium instituebat. XXIX. De suo è Corintho reditu. XXX. In Phœbum Alexandri ProCos. filium. Ex his pauca quædam apud Photium excerpta p. 609—613.
XXXI. In Arcadium Medicum & Comitem, ibid.
XXXII. Propempticus ad amicos m) advenas, Phot. p. 613. seq.
XXXIII. Propempticus alter ad Flavianum, id. p. 614.
XXXIV. Epithalamius in Panathenæum.
XXXV. XXXVI. Λαλιαὶ sive allocutiones duæ.
XXXVII. Διάλεξις Disputatio habita Philippis in itinere ad Julianum Imp. à quo vocatus fuerat.
XXXVIII. Orationes CPoli dictæ de laudibus illius urbis, & Juliani Imp.
XXXIX. In Mithræ sacra. Confer Reinesii Epistolas ad Hofmannum & Rupertum p. 621.
XL. Διάλεξις in Sallustium præfectum.
XLI. In Flavianum ProCos.
XLII. In natalem diem amici.
XLIII. Λαλιὰ in bonam amici valetudinem.
XLIV. In insidiantes.
XLV. XLVI. In Basilium ProCos.
XLVII. In Hermogenem Græciæ ProCos.
XLVIII. In Plocianum ProCos.
XLIX. In Ampelium ProCos. Proœmium εἰς τὸ εἰς Ἀμπέλιον προσφωνητικὸν dat Photius, p. 611. seq.
L. In Prætextatum Græciæ ProCos & amicos.
LI. Ad Julianum Imp. cum CPoli discedere pararet.
LII. Nicomediæ habita Oratio, cum à Pompejano urbis præfecto verba facere rogatus fuisset.

LIII.

m) Per ἑταίρους sive amicos, socios, sodales plerumque auditores Sophistæ intelligere licebit.

LIII. LIV. In advenas, & alia in advenam:
LV. In Zanonem amicum.
LVI. In Aphobinum advenam.
LVII. In eum qui Neptuni oraculo monitus reverterat.
LVIII. LIX. In eos qui ex Jonia adventassent. Et alia in Jonas hospites.
LX. Extemporalis ad amicos dicta oratio.
LXI. Oratio quam amico CPolitano tradidit.
LXII. Διάλεξις Disputatio inter amicos post reditum è patria.
LXIII. Διάλεξις extemporalis de suo docendi munere.
LXIV. Objurgatio eorum qui negligenter orationes audirent.
LXV. Extemporalis oratio ad eos è discipulis qui frenos respuere videbantur.
LXVI. In Cytianum qui petulanter se gesserat cum superiorem orationem Himerius dixisset.
LXVII. Hortatio de rerum varietate in dicendo sectanda.
LXVIII. Διάλεξις post vulneris medelam.
LXIX. Post reditum a Corintho. (nisi eadem cum XXIX.)
LXX. In stylum & amicos.
LXXI. In urbem Lacedæmoniorum, cum somnio obsequutus Amycleum Deum precaturus accessit.
LXXII. Ἀκροάσεις & recitationes non omnino publice fieri oportere.
LXXIII. LXXIV. Λαλιὰ, oportere in Gymnasiis versari, & alia Corinthi edita.
His accedit LXXV. Oratio in Anatolium præfectum, è qua proœmium affert Photius p. 612. seq. nam quis sit προοιμιαστὴς è quo excerptum legitur apud eundem p. 605. seq. incertum quidem est, non dubito tamen esse ex uno eorum quos jam è Photii Cod. 165. memorari. Thomas Galeus V. C. in notis ad Demetrium Phalereum pag. 246. ex Himerii λαλιᾷ inedita allegat hæc verba: ἦν ἡ Ἑρμείας Ἀταρνεὺς τὸ γένος, ὁ δ' Ἀταρνεὺς Μυσῶν πόλις.

Notabit lector, H. Stephanum, qui excerpta Photiana ex Himerio Græce in lucem edidit diu ante quam Photii Bibliotheca a præstantissimo Hœschelio Græce vulgaretur & ab Andrea Schotto in Latinum sermonem converteretur, ejusdem & Polemonis duabus declamationibus præter castigationes suas adjunxisse etiam alia, hæc nempe:

I. Ἀνωνύμου Γνώμης περὶ δύο ἀνδρῶν ἀριστοσθένους καὶ Ἀριστομένους τῶν ἐν πολέμῳ καὶ ἀγωνιζομένων καὶ πρωτείων. Anonymi de Cleonide & Aristomene qui ambo in bello fortiter se gesserant, certantque de palma, quæ Aristomeni addicitur, p. 20—22.

2. Ῥητορικῶν προγυμνασμάτων παραδείγματα ἐκ διαφόρων σοφιστῶν συλλεγέντα, Exempla progymnasmatum Rhetoricorum è variis Sophistis Aphthonio, Theone, Libanio collecta, p. 76—88.

XIII. De antiquioribus Oratoribus supra lib. II. cap. ult. disserere me memini, quoniam autem tum nihil dixi de Demade cujus una, & Lesbonactis, cujus binæ Orationes ad nos pervenerunt, utriusque illorum succinctam notitiam hoc loco subjungere juvat.

DEMADES Athenienſis fuit è Leontidis, *a*) populo Oeneidis tribus, patre obſcuro, Demade, *b*) nec in ſcholis Rhetorum enutritus, ſed qui remigando *c*) victum ſibi comparaſſet, at naturæ beneficio atque exercitationis (quod potentiſſimum genus diſcendi Quintilianus appellat) evaſit orator eloquentiſſimus, *d*) ac valentiſſimus demagogus. Vitæ fuit impuræ ac diſſolutæ, *e*) atque ſi Plutarcho credi-

a) Suid. in Δημαδ. (qui locus fugit præſtantiſſimum Meurſium lib. de populis Atticæ) ubi duos fingit Demades, certe de altero videtur affirmare, quæ priori Demadi vel Demeæ Demadis filio teſtibus tribuuntur.

b) Demades ipſe Orat. de duodecennali: γεγονὼς γὰρ ἐγὼ ἐκ πατρὸς Ἀθηναίου, Δημέου δὲ τοῦ πατρὸς ὡς καὶ ὑμῶν οἱ πρεσβύτεροι γινώσκουσιν, τὸν μὲν ἄλλον χρόνον ἐτῶν ἔζων εἰς ἐλαύνοντα, ἵνα μὴ τῶν δημοσίων δέωμαι, ἐπὶ ἰδίοις λιπαροῖς ἀλλὰ τῶν ἐν τῇ πόλει, περιῆν δ' ἐμοὶ τοῖς ἰδίοις πόνοις τὴν ἀθάνατον ζωὴν διαθέσασθαι. Parentem Demadis obſcurum fuiſſe notat Ælianus XII. 43. Var.

c) Sextus 2. adverſus Matth. p. 671. de Demade: κωπηλάτης γὰρ ἦν, ὁμολογεῖται ἅπας. γεγονέναι Ῥήτωρ. Syrianus in Hermogenem p. 16. Τινὲς καὶ τὴν ὅλην Ῥητορικὴν τέχνην ἐβδελύξαντο, ἀλλ' ἐμπειρίαν αὐτὰ ἐκ τῶν μετὰ χεῖρα πραγμάτων ἀπησκηκυῖαν, οἷον Δημάδην ἐκ τῆς κώπης, Αἰσχίνην, τὸ ἐκ λόγου, χεῖρα ἐπὶ τὸ βῆμα πεποιησάμενον, καὶ Ἡγήμονα καὶ Πυθέαν καὶ Ἀριστογείτονα. Quintilianus II. Inſt. cap. 17. *aſſerunt Demadem remigem & Æſchinem hypocritam Oratores fuiſſe.* Conſer Suidam in Δημάδης & Apoſtolium proverbio ἀπὸ κώπης ἐπὶ βῆμα IV. 17.

d) Plutarch. in Demoſthenis vita p. 850. πλὴν τόγε Δημάδην παῖσαι ὡμολόγουν τῇ φύσει χαίρουσιν ἀνίκητον εἶναι, καὶ δεινὸν εἶναι τὸν ἐξαίφνης σχεδιάζοντα τοῖς ἐκ Δημοσθένους σκέψεως καὶ δεινότητος.

e) Pytheas apud Athenæum II. p. 44. de Demade: ὁ δὲ πορνοβοσκῶν καὶ μεθυσκόμενος καὶ τὴν ἡμέραν ἑκάστην προγράφων ἡμῖν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἀναπυκλεῖται. Pytheæ hujus mentio apud Plutarchum Phocione p. 751.

credimus, f) Reip. Athenienſis naufragium, & qui placeret ſibi in magnis opibus vel per nefas corraſis. g) Idem tamen teſte Seneca VI. 38. de benefic. damnavit eum qui neceſſaria funeribus venditabat, cum probaſſet magnum lucrum comparaſſe, quod contingere illi ſine multorum morte non poterat. Plurimum valuit Demades auctoritate apud populum Athenienſem per multum temporis, ſed Regum Macedonum potentiæ cedendum ratus, cum à populo durius acta ſua cenſeri intelligeret, contempſit ipſius judicium his verbis: ὅτε ἐαυτῶν ἐσὲ κύριοι ὅτε ἐμοῦ. *Neque veſtri juris eſtis, neque in me jus habetis.* (Suid. in Δήμαδ.) Philippo itaque bellum Reip. inferenti præ timore ſe tradidit (Lucian. Tom. 2. pag. 257.) cenſuitque ut pacem cum Rege inirent, non exſpectatis, quod Phocion prudenter ſuadebat, conditionibus. (Plutarch. in Phocione p. 748.) quin & Epiſtolam ad Philippum ſcripſit & filium ad eum miſit, & decretum fecit, τῷ Φιλίππῳ τὸς Ἕλληνας ὑπακούειν, *Græcos Philippo parere.* In pugna ad Chæronæam captus ſed liber paulo poſt dimiſſus legationem ad eundem Regem pro reliquis captivis 2090. & in his 1000. civibus obivit, eorumque libertatem impetravit. (Demades ipſe in Orat. Suid. in Δημάδης. Sextus Empiricus I. contra Grammaticos p. 59.) Alexandro adulatus eum Athenis pro concione ἐψηφίσατο θεὸν τὸν τριακαιδέκατον *decrevit tertium decimum adſcribendum inter XII. majores cœlites* ſive Olympios Deos, quod non ferens populus ei indixit multam decem (ita Athenæus VI. p. 251.) vel plane centum talentorum (ita Æliani Codices V. 12. Var.) quod merito incredibile viſum viris doctiſſimis. Demades vero de hoc ſimilibusque decretis ſuis ita ſe purgavit: (apud Demetrium §. 301. de elocut.) Ἔστο τὸ ψήφισμα ὃν ἐγὼ ἔγραψα ἀλλ' ὑπόλαμβ. Ἀλεξάνδρε δόρατι γράφων. *Hanc non ego ſcripſi legem ſed bellum, Alexandri ſpiculo.* Mortuo Rege, Macedonum exercitum Cyclopi excœcato contulit (id. §. 302.) cum vero incertus adhuc de illius obitu rumor increbuiſſet, ὁ τέθνηκεν, inquit, Ἀλέξανδρ. ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὄζων γὰρ ἂν ἡ οἰκουμένη ὅλη νεκροῦ. *Non mortuus eſt Alexander, Athenienſes, omnes enim terra odore*

f) Plutarchus in Phocione p. 741. Δημάδης μὲν γὰρ ἦν ναυάγιον τῆς πόλεως ἔτως ἀσελγῶς βιώσας καὶ πολυσυμφόρως, ὥστε ἀνίκατον εἶναι τῷ γήρᾳ καὶ ἤδη γεγονότ. ὅτι καθάπερ ἱερεῖα διαπεπραγμένης γλῶσσα καὶ κιρσία μόνα ἀπολέλειπται. addè p. 751. a. & Pauſaniam Achaicis, p. 547.

g) Plutarch. p. 755. de muneribus ab Antipatro acceptis meminit & in Apophthegm. p. 188.

exularet perfuse effent) id. §. 300. & Plutarch. in Phocione p. 751.) Dehinc cum regnum Macedoniæ pervenisset ad Antipatrum, non minus ad nutum hujus Remp. Athenienſem adminiſtravit, ignoſcendum ſibi profeſſus, quoniam ſit πολιτευόμενος τὰ ναυάγια τῆς πόλεως *quod naufragia civitatis ſibi eſſent gubernanda.* (Plutarch. Phocione pag. 741. conferi p. 753. & præcepta gerendæ Reip. p. 803.) Denique una cum filio *Demea b*) itidem Oratore interfectus eſt a Caſſandro, cum apud eum reperta eſſet Epiſtola ad Perdiccam (Plutarch. pag. 360. vit. Demoſth.) vel Antigonum exarata, qua eum invitaverat ad invadendam Macedoniam, Græciæque regnum ſibi aſſerendum, quod εἰκῆ πάλαι κρεμάμενος *ex vetere ac marcido ſtamine* ſuſpenſum eſſet, ita enim vocabat Antipatrum ætate confectum & cum morbo jam conflictantem. (Plutarch. in Phocione p. 755.) Contigit hoc Olymp. CXIV. 4. Suidas non a Caſſandro ſed Antipatro ipſo interfectum & in lacu Amphipolitano demerſum refert. Ita quod alii narrant de Demoſthene, decem illum talenta a Rege accepiſſe ut taceret, C. Gracchus apud Gellium XI. 10 tribuit Demadi. Quod vero Sidonius VIII. 1. Epiſt. Demadem ait fuiſſe Demoſthenis derogatorem, eo fortaſſe inter alia reſpicit, quod Demoſtheni pro Olynthiis dicenti fortiter reſtitit Demades, Suida teſte. Neque amico animo invicem fuiſſe conſtat, tum ex aliis apud Plutarchum in vita Demoſth. tum ex mutuo dicto, quo Demadi clamanti, *ſcilicet Demoſthenes nos vult corrigere, ſeu Minervam*, ab eo reſponſum fuit: *ipſa quidem Minerva ſuper in adulterio eſt deprehenſa.* Plutarch. præcept. gerendæ Reip. p 803. Etiam in Oratione quæ ſub Demadis fertur nomine Demoſthenes arguitur conſilium ſplendidum verbis ſed parum utile dediſſe Athenienſibus, bellum ſuadendo. Δημοσθένης μὲν ἐνύρωσε πόλεμον, καλὸν μὲν τοῖς ὀνόμασιν, ἀνωφελῆ δὲ τοῖς ἔργοις συμβουλίαν εἰσηγησάμενος τοῖς πολίταις. Idem Plutarchus in vita Demoſth. p. 850. Demadis extemporalem in dicendo facultatem non dubitat præferre Demoſthenis ſtudio atque apparatui quem ad dicendum attulit, & ibidem ex Ariſtone Chio refert dictum Theophraſti, qui de Demoſthene rogatus ἄξιος, inquit, τῆς πόλεως *dignus eſt hac civitate Orator:* Demadem autem, ὑπὲρ τὴν πόλιν dignioremi civitatis conditione eſſe affirmavit. Demadem præter cæte-

b) Suid. Meminit & Demeæ Oratoris præter Plutarchum in Phocione p. 755. & Athenæum XIII. p. 591. Lucianus in Timone T. I. p. 149. Alius Demeas gladiatoriæ artis repertor ac Magiſter primus apud Matinæenſes. Athen. IV. p. 154.

cæteros Atticos facetum celebrat Cicero in Oratore c. 26. unde & plura apophthegmata ipsius a Plutarcho, Stobæo & aliis feruntur, in quibus & illud quod dicebat Draconem leges non attramento sed sanguine scripsisse, ut præter cæteros narrat Tzetzes Chiliad. V. vers. 542. seq. ubi Demades dicitur ῥήτωρ ἀφελὴς καὶ λαλιὸς, πολὺ δὲ ἀφελέστερος καὶ ἀπόφθεγμάτων λόγους. Alia ipsius collegit magnus Erasmus libro Apophthegmatum sexto. Sed eodem Cicerone teste nihil scripsit Demades. Ita enim ille in Bruto c. 9. *& is cujus nulla exstant scripta, Demades.* Similiter Quintilianus XII. 10. ait *in agendo clarissimos quosdam nihil posteritati mansuræque mox literis reliquisse, ut Periclem & Demadem.* Ex hoc ipso quod de clarissimo Oratore istud affirmat Fabius, eumque Periclis adjungit, satis apparet loqui ipsum Tullium quem de Demade illo veterum scriptis decantatissimo, non ut erudito Viro Joanni Meursio in Bibl. Attica visum, de Demade altero oratore Suidæ soli memorato, aliis omnibus incognito quem prior adoptaverit. Extat tamen prioris illius Demadis nomine velut post mortuum jam Alexandrum dicta Oratio ὑπὲρ τῶν δυοκαίδεκα ἐτῶν, sive pro suis per duodecennium proximum gestis Apologia ad populum Athenienſem. Athenienſes enim (ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι) non *Olympiadem* alloquitur, ad quam a Demade scriptam esse hanc Orationem Suidas auctor est, parum accuratus auctor. Non abre supposititia videtur Dionysio Petavio quem vide lib. 2. Epist. 7. etsi in illa ex *nauticis fabulis*, in forum translatis a Demade, videri possit illud quod ait κρεῖττον ὑπερχείμων ἐκπλεῖν τὸν νόμον, ἢ θερμῷ σιτιζόμενον ἀποθνῄσκειν τῷ χειμῶνι. Itaque & pro genuina Demadis habetur a Nic. Caussino lib. 1. de eloquentia sacra & profana c. 34. Vossio de natura Rhetoricæ p. 82. aliisque quam plurimis. Græce primum edita fuit ab Aldo Venet. 1513. fol. deinde ab H. Stephano 1575. fol. cum aliis oratoribus, denique Græce & Latine a Jano Gutero, Hanov. 1619. 8. una cum Dinarchi, Lesbonactis, Lycurgi & Herodis orationibus. Fragmentum tantum Orationis non Orationem integram ad nos perveniſſe putabat Clariſſ. Neocorus eruditis notis ad Suidam, a quo præterea Demadi eidem, (præter rem ut eruditissimo) tribuitur ἱστορία Δήλια περὶ τῆς γενέσεως τῶν τοῦ Λητοῦς παίδων.

XIV. LESBONAX cujus Orationes XVI. Politicas legisse se testatur Photius Cod. LXXIV. antiquior fuisse videtur Viris doctis Lesbonacte Philosopho, discipulo Timocratis Mytilenæo, Po-

tamonis qui Tiberio imperante Romæ Sophistam egit patre, de quo vide Lucianum de saltatione T. 1. p. 810. Suidam in Λεσβ. & Πόσαμ. & inscriptionem veterem Græcam quam edidit Berkelius ad Stephanum Byz. in Ἴδρα. Lesbonactis Rhetoris vix *duæ Orationes* è sedecim illis Photio lectis exstant, *una* perbrevis περὶ τῆς πολέμου Κορινθίων ut habet titulus, etsi per totam orationem ne verbulo quidem mentio Corinthi occurrit, sed Athenienses in illa inflammantur, ut de Thebanorum se ulciscantur injuriis. *Altera* πρεσβευτικὸς λόγος sive exhortatio insignis ad eosdem Athenienses, ut adversus Lacedæmonios fortiter rem gerant. Nisi vero à juniore Sophista viderentur hæ orationes scriptæ esse, ad tempus belli Peloponnesiaci A. 413. ante CHRISTUM natum, quaratione hic Lesbonax æqualis esset Antiphontis & antiquissimorum Græciæ Oratorum. Sed Herodis Attici & aliorum exemplo constat Rhetores juniores Atticos (perinde ut de latinis res nota è Seneca & Quintiliano) exercitii caussa argumentum sæpe ex antiqua historia repetisse. Igitur neutiquam necesse est hunc Lesbonactem antiquiorem haberi illo Mytilenæo, quem πλείστα φιλόσοφα scripsisse Suidas testatur, etsi eundem esse fateor nullis me posse certis argumentis demonstrare. Primus illas duas Lesbonactis orationes Græce vulgavit Aldus Venet. 1513. fol. Inde Henricus Stephanus A. 1575. fol. uterque cum orationibus Æschinis, Lysiæ & aliorum. Protrepticum Latine vertit Guil. Canterus & ad calcem Aristidis sui edidit Basil. 1566. fol. Utramque Græce & Latine, priorem brevem cum sua vel Andreæ Schotti ut suspicor, alteram cum Canteri versione vulgavit Janus Gruterus Hanov. 1619. 8. una cum Orationibus Dinarchi, Lycurgi, Herodis & Demadis. At junior ut existimo fuit Lesbonax Romanus Grammaticus cujus περὶ σχημάτων de figuris Grammaticis spiritus & dictionibus exstat MS. in variis Bibliothecis Galliæ atque Italiæ, & una cum Tiberii, Herodiani, Apostoli & aliorum monumentis similis argumenti Græce & Latine A. 1643. vulgare voluit Leo Allatius, neque enim vulgavit, licet edita memorat Labbeus p. 383. Bibl. novæ MSS. qui tamen ipse vidisse ea se negat.

CAPUT

CAPUT XXXI.

De Rhetoribus antiquis DEMETRIO, HERMOGENE, LONGINO aliisque.

Liber de elocutione sub Demetrii Phalerei nomine editus; alterius junioris Demetrii Rhetoris esse videtur, qui sub M. Antonino pixit. 1. *ejus editiones & interpretes.* 2. *Index Scriptorum ab eo allegatorum.* 3. *Hermogenes Tarsensis.* 4. *Opus illius Rhetoricum quinque scriptis constans.* 5. *Editiones & interpretes atque Scholiasta Graci editi, inediti atque deperditi.* 6. *Hermogenes alii duodecim.* 7. *Index scriptorum ab Hermogene laudatorum.* 8. *Longini περὶ ὕψους liber.* 9. *Ejus editiones & interpretes.* 10. *Alii Longini, ib. Index scriptorum ab eo laudatorum ex Clariss. Hudsoni editione.* 11. *Scriptorum Longini deperditorum Catalogus.* 12. *Aphthonii Progymnasmata.* 13. *Theonis.* 14. *Index Scriptorum ab Theone laudatorum.* 15. *Rhetores ab Aldo editi.* 16. *Index scriptorum in Græcis ad Aphthonium & Hermogenem Commentariis allegatorum.* 17. *Thomæ Galæi V. C. Rhetores selecti.* 18. *Matthæi Camariotæ Compendium Rhetoricæ.* 19.

I.

DEMETRII PHALEREI nomine exstat libellus insignis & lectu dignus περὶ ἑρμηνείας, *de elocutione* ejusque formis quatuor, tenui, magnifica, polita & gravi. Sed facile suboluit eruditis hominibus * auctorem ejus non esse posse veterem illum, cujus Laërtius vitam scripsit, Theophrasti discipulum, a) *ultimum ex Ausiciqui dici posit Orator*, ut Tullius & lib. X. cap. 1.

* Francisco Vavassori lib. de ludicra dict. pag. 255. Herm. Conringio præfat. ad Epistolas suas, Joh. Jonsio aliisque.

a) Dixi de illo Demetrio nonnulla lib. 3. c. 11.

1. Quintilianus de Demetrio Phalereo loquuntur. Nam licet nihil habet elegantia, judicio & eruditione illius indignum, multaque paucis docet, tamen ut H. Valesius p. 65. ad excerpta Peiresciana & Tho. Galeus in notis ad Demetrium observavit, sect. 231. laudatur Artemo, qui indicem Aristotelis Epistolarum scripserat, qui quidem longe post Demetrii ætatem vixisse videtur, sect. 76. Nicias memoratur pictor, qui vixit ætate Regis Attali, ut docet Plinius lib. XXXV. cap. 11. Demosthenem & Xenophontem, à quibus non multum ante Demetrius Phalereus afuit, ἀρχαίους sect. 77. vocat. De Comœdia sect. 181. non modo tanquam quæ jam sua ætate desiisset loquitur, sed etiam velut ipse non natus Athenis, ἠτλικιζον inquit. Menandri itidem Comœdias quod sect. 197. ait ὑποκρίνασθαι, Philemonis vero legi, vix potest scriptum esse a Phalereo qui Menandri æqualis erat. Postremo sect. 308. laudatur Demetrii ipsius Phalerei vox, qua Crateri Macedonis spiritus contumaciamque notavit. Nec verisimile est ita à se ipso laudatum Demetrium Phalereum, cui tamen velut auctori non heri demum vel nudius tertius, sed jam ante aliquot sæcula tributus fuit ille libellus, ut constat ex Epistola Theophylacti, quam inter illas a Meursio editas incassum quæras, sed quam cum Petro Victorio b) communicavit è Codice Bibl. Vaticanæ Guil. Sirletus: εἰ δὴ τὰ Περιπάτου παιδάζεις, καὶ τὸν δαιμόνιον Ἀριστοτέλη αὐχεῖς, τί μὴν γλῶτταν ἐπέχεις καὶ ἀποποιεῖς σε Τὰ πάτρια; ἃ γὰρ ἐκεῖνος ἐν μορφαῖς θυσιῶται θεόφρας καὶ Δημήτριος. ὧν ὁ μὲν ἀπὸ τῆς θεότητος φράζειν ἔλαχεν, ὁ δὲ Φαληρεὺς καὶ περὶ ἑρμηνείας λόγων συνταγμάτιον παιδαῖον ἐξήνεγκεν. Ac certe Demetrium auctorem esse non dubito, tot codicum consensu & Ammonii auctoritate permotus, qui commentario in Aristotelis librum περὶ ἑρμηνείας p. 2. ejus meminit his verbis: ὁ γὰρ δὴ παθάπερ Δημήτριος τὸ περὶ λογογραφικῆς ἰδέας βιβλίον συγγράψας, ἢ ἔτος c) αὖθις ἐπιγράψας περὶ ἑρμηνείας, ἀξιοῖ καλεῖν ἑρμηνείαν τὴν λογογραφικὴν ἰδέαν. Quoniam vero inter Demetrios celeberrimus facilè fuit ille Phalereus, quem in mediocri genere dicendi excelluisse notavit Cicero in Oratore, c. 27. hinc factum ut qui Demetrii alicujus Rhetoris libellus esset, ad Demetrium Phalereum referretur. Igitur assentior clarissimo Viro Johanni Hudsono, qui in præfat. ad T. 2. editionis præclaræ Dionysii Halicarnassei, cum monuisset Scholiasten Aristophanis ad Nubes v. 400.

b) P. Victorius præfat. ad Demetrii libellum Florent. 1562.

c) Fortasse leg. ἔτους.

400. (sive memoria lapsum, sive quod Dionysius etiam librum περὶ ἑρμηνείας scripserat & in illo locum Aristophanis adhibuerat, quem Demetrii libellus sect. 150. ab amœnitate commendat) librum περὶ ἑρμηνείας tribuere Dionysio Halicarnassensi, καὶ σαφῶς ἄκρον Ἀθηναῖον] χάρις ἐστὶν εἶχε ἀλλοτρίᾳ, ὡς ἔφη Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἐν τῷ περὶ ἑρμηνείας, hoc judicium suum subjungit: *Sed utrum Dionysium nostrum intelligat an alterum, nam tres fuerunt ex Halicarnasso oriundi, (vide Meursium ad Helladium p. 36.) incertum est. Non tamen ignoro librum* περὶ ἑρμηνείας *sub Demetrii nomine vulgatum Dionysio nostro adscribi à Menagio* (ad Laërtium p. 59. & 222. edit. Wetsten. & anti Bajlleti c. 52.) *If. Vossio* (ad Catullum p. 153. & libro de poëmatum cantu & viribus rythmi p. 91.) *& If. Valesio* (notis ad excerpta Peiresciana pag. 65.) *Verum cum Demetrios LII. numeret Jonsius* (lib. 2. c. 18. de scriptoribus Hist. Philos.) *quibus addi potest Demetrius Halicarnassæus à Zenobio in proverbiis* (*VI. 22.*) *laudatus, eo magis propendet animus, ut credam Demetrium* quem Alexandrinum Galenus lib. ad Epigenem c. 5. vocat & Laërtius lib. 5. cap. 84. testatur scripsisse τέχνας ῥητορικὰς, *aureoli hujus libelli auctorem esse, iis rationibus adductus, quibus hanc sententiam adstruunt G. Joh. Vossius* (lib. VI. institut. Oratoriar. cap. 2.) *Et Thomas Galeus.* (præf. ad Rhetores selectos, qui Marci Antonini ætate vixisse observat, ita enim ibi legendum pro Antonio.)

II. Editiones libri περὶ ἑρμηνείας.

Græce primum vidit lucem edente *Aldo* inter Græcos Rhetores. Venet. 1508. fol. p. 545—573. itaque fallitur Caselius qui à *Petro Victorio* primum editum affirmat.

Vulgavit equidem Victorius Demetrium bis, sed diu post Aldum, Florentiæ A. 1552. 8. ex Juntæ officina & una cum versione sua & insignibus commentariis, ibid. 1562. fol.

Prodiit etiam Græce Paris. 1555. 8. apud Morell. & Argentor. 1556. 8.

Et ex *Joh. Caselii* recensione, Rostoch. 1584. 8. additis in extremo libri Ariphronis Sicyonii pæane in honorem bonæ valetudinis, & Aristotelis pæane in Hermeam Atarni tyrannum, scolioque Ticreontis Rhodii in vituperationem Pluti. De his tribus dicere me memini lib. 2. c. 15. Cæterum liber de elocutione qui ab eodem Caselio, ibid. 1585. 4. editus est Latine sub titulo Phalerei,

non est Latina interpretatio libri Demetrii, sed novum scriptum illius argumenti a Caselio compositum.

Ex versione *Marci Antonii Antimachi*, Basil. 1540. 4 una cum Dionysii Halic. præceptis de Orat. panegyrica, nuptiali, natalitia & Epithalamiis, atque cum præfat. librorum Polyæni: sed in hac editione non integer Demetrii libellus occurrit, sed tantum excerpta de membris & incisis, de periodis, de componendis Epistolis & characteribus dicendi.

Ex versione Latina *Natalis Comitis*. Venet. 1557. 8. una cum Alexandro Rhetore.

Cum versione Latina & notis *Stanislai Ilovii*. Basil. apud Oporin. 1557. 8. additis Dionysii Halic. quibusdam Opusculis ab eodem Ilovio Latine translatis. Falsus igitur fuit præstantissimus Caselius etiam in hoc, quod à nemine ante se in Germania Demetrii librum editum existimavit.

Ex versione & cum scholiis *Francisci Maslovii*, Patav. 1557. 4.

Cum versione Victorii, & sectionibus ejusdem in contextu, & Panigarolæ ad oram libri notatis. Venet. 1645. 4.

Inter Rhetores selectos editos à *Thoma Galeo*, Oxon. 1676. 8. primo loco occurrit Demetrii liber cum Victorii interpretatione Græce & Latine, distinctus ex ejusdem Victorii edit. in sectiones 331. additis notis eruditis, quibus præclarus editor hunc scriptorem illustravit, usus Codice MS. Cantabrigiensi, & editionibus Victorii, Morelliana & Maslovii.

Petri Angeli Bargæi commentarii in Demetrium, quorum meminit Rogerus Aschamus Epistola ad Jo. Sturmium, non viderunt lucem quod sciam.

Italice ex *Petri Seyne* interpretatione. Florentiæ 1603. 4. & ex paraphrasi *Francisci Panigarolæ* Venet. 1609. 4.

III. Index Scriptorum, aliorumque in libro περὶ ἑρμηνείας memoratorum, concinnatus à me ad sectiones minores editionum Victorii & Galei.

Ægyptii Deum celebrantes septem vocalibus, 71.

Ænigma (Cleobulines) de cucurbitula, sect. 102.

Æschi-

Æschines Orator, 211.
Æschines Socraticus, 310, 319. ejus Telanges. 310. & 172.
Alcidamas, 12, 116.
Μυσήρια ἐν ἀλληγορίαις, 101.
Anacreon, 5.
Anonymus, 97, 115, 121, 162. & passim.
Antiphon, 53.
Antisthenes, 261.
Archidemus, 34.
Archilochus, 5.
Aristippus, 317.
Aristophanes, 150, 153, 162.
Aristoteles, 11, 28, 29, 34, 38, 39, 41, 81, 97, 116, 128, 144, 155, 158.
Ejus Epistolæ, 231, 239, 242. ad Alexandrum 243. ad Antipatrum 233.
Artemo ὁ τὰς Ἀριστοτέλους Ἐπιστολὰς ἀναγεγράψας, 231.
Attici, 117, 181.
Clitarchus, 330.
Κωμῳδικὰ παίγνια καὶ σατυρικά, 143.
Crates Cynicus, 271. Κράτητος ποιήσις, 172.
Ctesias 218. seq. 222.
Demades, 299. seq. 304.
Demetrius Phalereus, 308.
Demosthenes, 11. 31. 257. 259, 262. 265. 284. 287. 296.
Dicæarchus, 135.
Diogenes Cynicus, 272. 273.
Dionysius, 99.
Διθυραμβικῶν συγκείμενα, 91.
Dores, 180.
Epicharmus, 24.
Euripides, 199.
Gadarenus (Thodorus forte Rhetor) 246.
Gorgias, 12, 15, 29.
Hecatæus Milesius 12. in principio Historiæ, 2.
Heraclitus, 196.
Herodotus 12, 17, 37, 44, 66, 112, 184.
Hippocratis Aphorismi, 4, 247.
Hippocrates alius, 225.
Hipponax, 132, 325.
Homerus, 7, 5, 12, 37, 48, 52, 54, 56, 61. seq. 84, 107—111, 130, 150, 267, 269, 275.
Isocrates, 12, 23, 25, 29, 68. 322.
Lacedæmoniorum Epistola ad Philippum, 8, 9, 102, 252. Lacones βραχυλόγοι, 7.
Lysias, 128, 194, 279.
Menander, 197. Ejus Μισογύνης 154.
Musici, 178.
Nicias pictor, 76.
Peripatetici, 184.
Φαακῆς ἐγκώμιον, 172.
Phidiæ opera, ampla simul & exquisita, 14.
Philemon, 197.
Philistus, 203.
Φευγίζειν ἢ σκυθίζειν, 96.
Plato, 5, 37. 51, 56, 80, 184, 186. 211, 225, 235, 279, 306, 309, 319. Epistola ad Dionem, 237, 243.
Poeta, 79.
Polycrates, 120.

Praxiphanes, 57.
αἱ τῶν ῥήτορες χαλκοῖς ποιῶσιν, 305.
Sappho, 127, 132. seq. 146, 163, 167. seq.
Σατυρ. ἐν τῷ περὶ γοργοῦς, 170.
Sophocles.
Sophron, 128, 151. seq. 154, 157.
Sotades: 193.
Theognis, 86.
Theophrastus, 41, 114, 175, 229.
Theopompus, 27, 75, 251, 258. 262.
Thucydides, 25, 39, 40, 44, 45, 48, 49, 65, 72, 113, 184, 212. Prælonga ejus Epistola, 137.
Τηλαυγὴς θύλακος, 172.
Timandram accusans, 326.
Xenophon, 3. 6, 19, 37, 80, 85, 90, 93, 98, 103, 121, 131, 134, 137, 139, 156, 184, 204, 318.

IV. HERMOGENES Tarsensis Rhetor, Callipi F. nepos forte vel propinquus fuit Hermogenis Tarsensis, quem propter quasdam in Historia figuras, librariis etiam qui eam descripserant cruci affixis occidit Domitianus teste Suetonio c. X. Vix quindecim annos natum auscultavit & admiratus fuit Marcus Antoninus jam Imperator, quem Hermogenes ita allocutus esse fertur: *a)* ἰδοὺ σοι, βασιλεῦ ῥήτωρ παιδαγωγῷ δεόμενος· ῥήτορα ἡλικίαν πρεσβύτου. *En tibi Imperator, Rhetorem qui pædagogo indiget, Oratorem qui annos exspectat.* Musonium quoque Philosophum Hermogenis fuisse auditorem Suidas refert, quod de celebri illo Philosopho Stoico accipere tempus non patitur. Itaque nisi fallit nos Suidas, de alio juniore Musonio hoc sit intelligendum, de quo apud Aristidem Rhetorem mentio. Anno decimo septimo *b)* ætatis scripsit τέχνην ῥητορικὴν & anno vigesimo librum de ideis, qui jam pridem in omnium fuere manibus: sed mox anno vigesimo quinto virum defecit memoria, atque adeo dicendi facultas, neque eam recuperasse constat, licet diu post vixit & ultimam senectutem attigit. Itaque contemtui habitus locum dedit Antiochi Sophistæ dicterio: Ἑρμογένης ἐν παισὶ μὲν γέρων, ἐν δὲ γέρουσι παῖς. *Inter pueros senex, inter senes puer.* Mortui in cadavere dissecto cor pilis obsitum *c)* est repertum

a) Philostratus 2. de Sophistis p. 575. cujus verba adducit etiam Scholiastes Hermog. p. 13.

b) Suid. in Ἑρμογένης & Auctor Vitæ Hermogenis Græce e Codice Barocciano editus a Godfrido Olearo V. C. in eruditissimis notis ad Philostratum, p. 577.

c) Hesychius illustris in Ἑρμογ. Plura exempla hominum quorum cor pilosum est repertum, collegit elegantiss. Muretus XII. 10. Var. Lect. Pontanus bellar. Attic. p. 301. & Alexander Tassonus in libro Italice edito cui titulus *pensieri diversi*, lib. VI.

pertum, & majus etiam quam hominum esse solet. Cognomine dictus est ξυστὴς sive *scalpter* nescio an ideo, quod doceret dictionem scalpello quasi deradere, ut Synesius in Dione pag. 47. dixit τὸ λέξιν καθῆραί τε καὶ ἀπορραμλεῦσαι.

V. Hermogenis opus Rhetoricum quinque constabat scriptis, è quibus ad nos pervenerunt posteriora quatuor. Illud diserte docet nos Joh. Tzetzes, Chil. VI. hist. 79. cujus verba adscribam:

Ῥητορικὴν μὲν γίνωσκε τὴν ῥιπτορέων τέχνην,
Τὴν βίβλον Ἑρμογένους δ' σοφιστικὴν με δ') καλεῖν.
Λύση δ' σοφιστεύσεσα ῥητορικῆς ἡ βίβλος.
Πασῶν βιβλων ὑπάρχει μὲν, εἰς πένθ' ἀριθεῖται,
Εἴς τε τὰ προγυμνάσματα, στάσεις καὶ τὰς εὑρέσεις
Ἰδέας καὶ πρὸς μέθοδον δεινότητος σὺν τέτοις.

Idem repetit Chiliad. XL. hist. 369. atque omnium quinque argumenta copiose prosequitur. Exstant igitur:

1. ΤΕΧΝΗ ΡΗΤΟΡΙΚΗ Διαιρετικὴ περὶ στάσεων, *Ars Rhetorica de partitione statuum & quæstionum Oratoriarum* e) in XIV. genera, quam duodevigesimo ætatis anno scripsit, teste Suida, apud quem non duo diversi libri sunt: τέχνη & περὶ στάσεων sed verbis interjectis parenthesi inclusis ambo conjungenda videntur hoc modo: ἔτη ἄγων ἐννεακαίδεκα γράφει τέχνην ῥητορικὴν (ἣν μὴ χεῖρας ἔχουσιν ἅπαντες) περὶ στάσεων, βιβλίον ἕν, vel certe τέχνη est vocabulum generale, universa Hermogenis scripta rhetorica complexum. Apud Eustathium quidem ad Homer. ὁ τῶν στάσεων ἐξηγητὴς est Hermogenes. In hanc τέχνην περὶ στάσεων Commentaria *Syriani*, *Sopatri* & *Marcellini*, & ex *Porphyrio* pag. 162. & *Epiphanio* p. 192. & *Anonymo* p. 190. 192. fragmenta edita sunt Græce ab Aldo 1509. fol. Librum ipsum Hermogenis Græce

VI. cap. 30. De Aristomene Messenio idem tradit præter alios Dio Chrysost. XXXV. p. 430. de Leonida Plutarchus in parallelis minoribus p. 306. Porro quod ad prægrandem cordis magnitudinem attinet, Aristoteli & Plinio observatum timidissima quoque animalia maximo corde gaudere. Confer Bocharti Hieroz. I. p. 798. & Vignolii Marvillii Miscellanea Histor. & Litterar. T. I. p. 61. seq.

d) Semper fere in penultimis syllabis versus politici debent habere tonum sive accentum, quandoque tamen hoc negligit Tzetzes, ut VIII. Chil. versu 19.

e) Vide Schol. Hermogenis p. 120.

vulgarunt præterea Parisienses Ao. 1530. 4. & Jo. Caselius Rostoch. 1583. 8.

Latine vertit *Natalis Comes*, Basil. 8.

Paraphrasi interpretatus est *Hilarion Monachus* Ven. 1523. & Friburgi Bisgoiæ 1541. 8. Argentor. 1568. 8. Alteri cuidam Hermogeni tributum hunc librum fuisse a nonnullis testatur Scholiastes Græcus Hermogenis, qui illis neutiquam assentitur, p. 13. Ex eodem p. 15. & 162. colligo *Porphyrium* quoque Commentario illustrasse hunc Hermogenis libellum. Minucianus vero ante Hermogenem de illo argumento scripserat. Vide p. 77. ubi variæ vocabuli στάσις etymologiæ, & definitio p. 78.

2. ΠΕΡΙ ΕΥΡΕΣΕΩΝ *De inventione Oratoria libri IV.* ad Marcum Julium quem κράτιστον appellat. In hos scholia Anonymi veteris Christiani idem Aldus edidit, p. 352——376. in quibus sæpe etiam capitum mentio, ut p. 356, 358, 359. 364. ἐν τῷ ἑνάτῳ κεφαλαίῳ & τρίτῃ τόμε μαθήσῃ, &c. Gregorius Theologus laudatur p. 364, 395, 399, 401, 416, 417. Hi quatuor Hermogenis libri cum versione & prælectionibus *Jo. Sturmii*, edente discipulo ejus Johanne Cocino Pesecensi Bohemo prodiere Argentorat. 1570. seq. tribus Vol.

3. ΠΕΡΙ ΙΔΕΩΝ *De formis Oratoriis*, non singulorum quorundam Oratorum, sed universe de formis & characteribus dicendi omnis generis, licet ex Demosthene maxime exempla petiit, *Libri II.* in quos & ipsos commentaria Græce ab Aldo edita exstant nescio cujus auctoris certe non ineruditi atque itidem Christiani, ut ex p. 385. perspicue colligitur, ubi legas χριστὸς γενόμενος & p. 390. allegantur ἐκ τ̃ θείας γραφ̃ς quædam de serpente protoplastorum seductore. p. 376——415. A Marcellino p. 71. ἰδέα definitur ἐξαγγελία & λόγε καὶ τ̃ σώμα αὐτ̃ καὶ ὁ χαρακτήρ & p. 74. à Sopatro ποιότης τ̃ φράσεως. Adde p. 76.

Libri Hermogenis περὶ ἰδεῶν Græce editi separatim cum libro περὶ δεινότητος Paris. 1531. 4.

4. ΠΕΡΙ ΜΕΘΟΔΟΥ ΔΕΙΝΟΤΗΤΟΣ *Methodus apti & ponderosi generis dicendi.* In hunc libellum quem laudat Tzetzes Chil. VIII. hist. 169. brevis Commentarius Græce ab Aldo vulgatus exstat, p. 415—417. Non absolutum hoc scriptum ab Hermogene,

&

& Minuciano atque Apſini plurima auctorem debere, notat Matthæus Camariota in compendio Rhetoricæ p. 22.

5. *Priſciani* liber *de XII.* * *præexercitamentis Rhetoricæ* ex Hermogene, (ipſe enim Hermogenis liber intercidit) exſtat in Grammaticis Latinis Helix Putſchii p. 1329. & in Rhetoribus Latinis Franciſci Pithoei p. 322. & in variis Priſciani editionibus quas in Bibl. Latina retenſui. Hermogenis Artis & progymnaſmatum Compendium Græce ſcripſit *Matthæus Camariota*; (qui captæ CPoleos temporibus vixit) MS. in Bibl. Reg. Pariſ. Auctor συνοπτικῆς τῶν ἑρμογένους ῥητορικῆς quam ſub ejusdem Matthæi nomine Hœſchelius edidit, & Scheferus deinde vertit ac notis illuſtravit: Τὰ ῥητορικὰ προγυμνάσματα εἰς δώδεκα τρέπεται, πρὸ ὁ Ταρσεὺς Ἑρμογένης, εἰς ὕστερον ἓξ ταῦτα εἰς δέκα καὶ τέσσαρα παρεξέτεινον ὁ Ἀντιοχεὺς Ἀφθόνιος. Pluribus hoc docet Joh. Tzetzes Chil. XI. hiſt. 369. Ex his patet non accurate Suidam de *Aphthonio* ſophiſta tradere, eum ſcripſiſſe progymnaſmata in Hermogenis artem. Rectius enim dixiſſet eum in Hermogenis progymnaſmata ſcripſiſſe, eaque magis perſpicue explicaſſe & exemplis dilucidaſſe, quo ipſo factum videtur ut ſervato Aphthonii libro, Hermogenis ille perierit. Perierunt etiam Hermogenis (alterius forte, quem occidit Domitianus) libri II. περὶ κοίλης Συρίας, eidem Suidæ memorati in Ἑρμογένης.

VI. Editiones Hermogenis.

Græce ſcripta Hermogenis prodiere cum Commentariis Græcis *Syriani*, ** *Sopatri & Marcellini* in ſtaſeis & Anonymi Chriſtiani in reliqua Venet. apud *Aldum* 1508. 1509. fol. inter Græcos Rhetoras, 2. Volum. Syrianus p. 63. etiam in progymnaſmata ſcripſiſſe ſe innuit, ἔγνωσαι πολλάκις καὶ ἐν προγυμνάσμασι. Græce ſine commentariis, adjunctis Aphthonio & Longino, è recenſio-

* Hermogenes in uno progymnaſmate conjunxerat confirmationem & confutationem, in uno quoque vituperationem & laudem. Aphthonius poſtea hæc diviſit, atque ita quatuordecim progymnaſmata propoſuit.

** De *Syriano* hoc qui Procli præceptor fuit, dicam infra lib. V. *Sopatrum* intelligo Sophiſtam ad quem Epiſtola Æneæ Gazæi nona, & cujus eclogas laudat Photius Cod. 161. *Marcellinus* idem mihi videtur cujus vitam Thucydidis habemus.

cenſione *Franciſci Porti* Cretenſis. Genev. 1569. 8. apud Jo. Criſpinum.

Græce & Latine cum verſione Latina & commentariis *Caſſarii Laurentii* Genev. 1614. 8.

Editiones & interpretes ſingulorum quorundam Hermogenis librorum ſupra ſubinde indicatos hic nolo repetere. Neque prolixius memorare Rhetores recentiores, ut Georgium Trapezuntium, qui in quinque libris Rhetoricorum ex Hermogene profeciſſe ſe non diſſimulat, & ei vicisſim affundit lucem.

Quæ in Hermogenem ſcripſerunt *Porphyrius*, tum *Metrophanes* Suidæ & Scholiaſtis Hermogenis laudatus, interciderunt: Quemadmodum & Hermogenis ipſius σύγγραμμα περὶ πρόσωπα, quod jam Marcellini tempore non extabat, ut teſtatur commentario ad Hermogenis στάσεις p. 176. In Bibliotheca Auguſtiſſimi Imperatoris ſervatur Syntagma MS. expoſitionum variorum auctorum Græcorum in Hermogenis artem Oratoriam, nempe τῶν ἄλλων *Longini, Jamblichi, Syriani* & *Simplicii*; Chriſtianorumque *Johannis Siculi*, *Johannis Geometræ*, *Gregorii* Metropolitæ Corinthi, (Pardi cognomento vide, Labbei Bibl. MS. pag. 104.) *Johannis Doxapatri*, & *Georgii Diaretæ*, ut teſtatur Lambecius lib. VII. de Bibl. Vindob. pag. 257. ſeq. ubi ex Allatio de Georgiis p. 321. notat Diæretam dictum ob Scholia quæ in Ἀφορμὰς στάσεων dixerat. Idem Allatius memorat p. 369. *Georgii Pachymeris* μελέτας in Progymnaſmata & στάσεις, itemque p. 386. *Georgii Gemiſti* Epitomen MS. in Hermogenis artem aliaque ſcripta Rhetorica, qualem etiam elaboravit *Matthæus Camariota*. *Troili* * Sophiſtæ Prolegomena MSS. in Hermogenis (non Ariſtotelis ut Labbeus p. 110. Bibl. nov. MSS.) è quibus locum affert Langbænius ad Longinum p. 17. manu exarata ſunt in variis Bibliothecis. Jam olim ſcriptor ad Herennium libro & capite primo notavit *Rhetores Græcos, ne parum multa ſciſſe viderentur, ea conquiſiviſſe quæ nihil attinebant, ut ars difficilior cognitu putaretur.*

VII.

* Hic Troilus patria Sidetes, Socratis Scholaſtici præceptor floruit ſæculo poſt CHRISTUM natum quinto. Vide Valeſ. ad Socratem VII. 27.

VII. Fuere & alii Hermogenes, ut 1) Socraticus Hipponici F. de quo Plato & Xenophon. 2) Clodius Hermogenes, Cic. XIII. ad Attic. Epist. 24. 3) M. Tigellius Hermogenes Musicus & Poëta, quem insectatur Horatius lib. I. sat. 2. & alibi. 4) Hermogenes Historicus inter eos qui de Judæis mentionem fecerunt, memoratus à Josepho I. contra Apionem p. 1051. cujus locum adduxit etiam Eusebius p. 485. præparat. Forte idem quem *ἐν τῷ περὶ Φρυγίας* laudat Schol. Apollonii II. 724. 5) Hermogenes quem Vitruvius testatur scripsisse de templo Dianæ, præf. libri VII. 6) Hermogenes Aspendius, Patrocli sub Antiocho Seleuci F. legatus, de quo Memnon apud Phot. Cod. 224. 7) Hermogenes derelictor Apostoli Pauli 2. Tim. I. 15. unde Apostolicus Hermogenes dicitur à Tertull. c. 1. contra Hermogenem Africanum; *nec ipse Apostolicus Hermogenes in regula perseveravit.* Hostibus divinitatis CHRISTI accensetur ab Epiphanio hæresi LI. 6. 8) Hermogenes Africanus auctor Hermogenianorum sive Materiariorum qui materiam æternam esse docebant, confutati à Tertull. libro contra Hermogenem. Aliis Hermogenes iste videtur dici Hermias. 9) Hermogenes cujus *βλασφημα γράμματα* memorat Socrates VII. 12. 10) Hermogenes Rhinocurorum Episcopus inter eos qui Nestorium damnarunt in Concilio Ephesino p. 117. 11) Hermogenes chirurgus & Mollicus qualis quem perstringit Lucilius in Græcis Epigrammatibus. 12) Hermogenes Græciæ Pro Cos. ad quem Himerii *λαλια* Photio memorata. Omitto alios, ut Hermogenem furis nomen apud Martial XII. 29. & de quibus Reines. pag. 640. Epistolar. ad Hofmannum.

VIII. Index scriptorum ab Hermogene allegatorum, ad Paginas editionis Genev. 1614. 8.

Æschines Orator, p. 84. 325. 436. 495. 498. 539. 542. ejus contra Timarchum, 131. 132. 133. 439. adversus Ctesiphontem 542.
Æschines Socraticus, 396. 506.
Αισωπείους μύθους & *δραματικούς* finxit Nicostratus, 506.
Anacreon, 389.

Andocides, 501.
Antiphontes duo Oratores, Rhamnasius cujus sunt λόγοι Φαινοῦ & alter Antiphon τραγῳδοποιὸς καὶ ὑπερορίστης cujus sunt: λόγοι περὶ ἀληθείας, καὶ ὁ περὶ ὁμονοίας καὶ ὁ δημηγορικὸς καὶ ὁ πολιτικός, 496. seq.
Archilochi tetrametri trochaici, 383.
Aristidis justus, 7. Ex Aristidis Rhetoris Oratione contra Callixenum pro decem ducibus sepeliendis, 279.
Aristophanes in Acharnensibus, 565.
Callixenus, 279.
Comicum dicendi genus, 562. seq.
Critias Orator laudatur p. 497.
Demades legatus missus ad Philippum, 93.
Demodocus, 481.
Demosthenes, 3, 22, 52, 63, 70, 193. seq. 418, 419. seq. 371. & singulis fere paginis. Ejus Epistola ὑπὲρ τῶν Δυσικλέους παίδων & Epistola ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καθόδου, 444. Oratio contra Aristocratem, 128. contra Cononem, 121. pro Corona, 320. contra Leptinem, 216. contra Midiam, 418, 531. in Nexram, 320. περὶ παραπρεσβείας, 129. Philippicæ, 530, 565. contra Timocratem, 131, 196, 442. Φίλιππος πρῶτος apud Demosth. 442. &c.
Didymus Grammaticus, 496.
Dinarchus, 296, 494, hordeaceus Demosthenes, 495.
Dionysius (Halic.) ὃς δοκεῖ περὶ λέξεώς τι παραδεδωκέναι, 371.
Dorica dialectus, 283.
Euripides 226, 227.
Gorgias, 463, 478.
Grammatici, 220.
Hecatæus Milesius, περὶ ὃν μάλιστα ὠφέλησε τὸν Ἡρόδοτον, 513.
Herodotus, 281, 399, 405, 406, 508, 509, 531. Hecatæo è quo profecit suavior, 513.
Homerus Tragicorum parens, 561. poëtarum, Oratorum & λογογράφων præstantissimus, 481. in omnibus formis orationis excellentissimus tum Poëtarum tum Oratorum, 482. seq. Allegatur p. 211, 224, 225, 290, 326, 371, 406, 520. 521, 529, 534, 536, 537, 560, 562. &c.
Hyperides, 420, 491, 498.
Isæus, 490.

Isocrates, 270, 333, 353, 355, 357, 361, 396, 464, 490, 492. seq. ἐν φ. ἱστοι, 536.
Leges quædam, 16, 17, 71.
Lycurgus Orator, 500.
Lysias, 352, 420, 461, 462, 478, 490.
Menander Comicus, 223, 383, 399.
Nicostratus Orator, 507.
Pericles, 4, 29, 34, 61, 66, 86, 142, 144, 147, 227, 228, 230, 457.
Pindarus, 285.
Plato, 278, 282, 283, 406, 418, 476, seq. 518, 534, 536. &c.
Polus Orator, 478.
Sappho, 403.
Simonides Theocrito laudatus, 452.
Συμπόσιον Ξενοφατικὸν, 565. Platonis & Xenoph. 505, 566.
Solon legislator, 74.
Stesichorus σφόδρα ἡδὺς διὰ τὸ πολλοῖς χρῆσθαι ἐπιθέτοις, 409.
Theocritus, 283, 388, 389. ἐν χαρίσιν ἢ Ἥρωσι, 452.
Thucydides, 286, 449, 497, 509, 510, 521, 535, 537, 550, 564.
Xenophon, 404, seq. 410, 412, 503. συμπόσιον, 505, 566, ἀπομνημονεύματα, 530.

IX. *Dionysius* LONGINUS, Suida teste *Cassius* etiam dictus, nepos forte Cassii Longini cujus apud Plutarchum proœmio lib. IX. symposiacon mentio, videtur diversus fuisse a Dionysio Phaselite, *a)* licet Suidas Longinum affirmat scripsisse λέξεις Ἀντιμάχου, & auctor vitæ Nicandri Dionysium Phaselitem allegat ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀντιμάχου ποιήσεως & περὶ ποιητῶν. Nam ne dicam diversorum hos esse librorum titulos; sane auctor vitæ & Pindari Scholiastes qui itidem Dionysii Phaselitæ mentionem facit, potius notiore nomine Longini eum appellassent. Interim nec satis exploratum est fueritne Emesenus, licet eum Emesenus Rhetor Cornelius Fronto Plutarchi nepos natum ex sorore sua *b)* Frontonide heredem reliquit. Syriaci certe sermonis

a) Eundem cum illo non dubitat esse Vir doctiss. Gerardus Langbenius. Video etiam Dionysium Phaselitem à Clariss. Schurtzfleischio eundem haberi cum Dionysio Charmidæ filio, cujus itidem in scholiis ad Pindarum pag. 381. edit. Oxon. mentio. Sed plures potuerunt esse Dionysii Grammatici, qui in Pindarum elaborarunt, & videtur Scholiastes diserte distinguere alterum hac περιθήκη ab Dionysio quem modo Phaselitem, mox omisso Dionysii nomine τὸς περὶ τὸν Φασηλίτην p. 421. nominat.

b) Suidas in Φρόντων.

nis ignarus non fuit; diu verſatus in Phœnicia & Palmyrâ apud Zenobiam Reginam, quæ ipſius etiam conſilio ſuperbiorem illam Epiſtolam ad Aurelianum Syriaco idiomate *c*) ſcripſit. Longe maximum autem ſtudium impendit litteris Græcis, & ut omni eruditione pectus imbueret, Athenis, Romæ & ubicunque terrarum, (varia enim loca una cum parentibus ſuis adiiſſe ſe teſtatur) doctiſſimos quosque viros auſcultavit, quorum celebriores nominat in Proœmio libri περὶ τέλους apud Porphyrium in Plotini vita c. 20. *d*) Ejusdem Plotini judicium de Longino extat, quo *Philoſophum* eum negavit, *e*) *Philologum* eſſe confeſſus eſt, licet multa etiam philoſophici argumenti Longinus ſcripſit, & non perfunctorie in illo quoque ſtudio verſatum ſe eſſe ſuis teſtatus: Platonis ſingillatim cultor, cujus natalem ſive Platonia (Πλατώνεια enim non Πλωτίνεια ibi legendum) celebravit teſte Euſebio X. præparat. At in antiquitate omni & humaniore doctrina excellentiſſimus fuit, nec minus judicii exquiſiti atque κριτικωτάτης qua de re nota ſunt Eunapii & aliorum veterum teſtimonia *f*) Longini libro de quo jam dicturus ſum a viris doctis præfixa. Hinc & in Theophylacti Epiſtola XVIII. ὁ κατὰ Λογγῖνον κρίνων veluti proverbio dicitur pro male judicare, perperam enim Marinerius Theophylacti verba reddidit ſic: *Tu igitur Longini judicia ne mihi imponas, ne videaris ipſe juxta Longini ſenſum aliquid decernere.* Rectius utique Jac. Tollius vir præſtantiſſ. *Ne mihi igitur Longini cenſuras adſcribas, ne & ipſe nonnullis non ſecundum Longinum judicare videaris.* Certe quemadmodum Ariſtarchi ita Longini nomen pro Critico & erudito cenſore uſurpatum obſervare licet, ut in S. Hieronymi ad Ruſticum Epiſtola 95. *Criticum* * *diceres eſſe Longinum, cenſoremque Romana facundiæ.* Inter diſcipulos Porphyrium habuit de quo ſupra dixi, ſed & Zenobia Orientis regina Longino Magiſtro uſa eſſe ad Græcas litteras dicitur, Vopiſco teſte in Aureliani vita c. 27. Hæc Zenobia quæ poſt Odænathum Regem Palmyrenorum maritum ſuum A. C. 267. occiſum, regni molem in ſe ſuſceperat, finesque adjecta

a) Vopiſcus in Aureliano c. 27.

d) ſupra p. 127. ſeq.

e) Porphyr. vita Plotini c. 14. ſupra p. 116. ubi Longinus etiam a Porphyrio φιλολόγος appellatur, puto enim falli eos qui hoc nomen proprium eſſe putant neſcio cujus Philoſophi.

f) Teſtimoniis veterum de Longino addendus inſignis locus Procli in IV. Platonis de Rep. p. 415. ubi ex Porphyrii συμμίκτοις refertur Longini diſputatio quam habuit cum Medio Stoico de partibus animæ.

* Male *Creticum* legit Joh. Marcianæus T. 4. p. 776.

adjecta Ægypto & aliis regionibus auxerat, ab Aureliano Imp. victa bello A. C. 273. & capta inter eos quorum usa consilio esset, Longinum etiam nominavit, itaq; Imperator eum statim occidi jussit. Sane in morte Longinus se gessit ut *Philosophum* decuit, non enim modo ipse supplicium subiit fortiter, sed & alios qui iniquius illud patiebantur solatus est g) Inter scripta ejus plurima atque *μέγα τοῖς παιδείας μεταποιουμένοις ὄφελος φέρουσα magnam doctrinæ studiosis utilitatem afferentia* h) unicum ætatem tulit, περὶ ὕψους, liber *de sublimitate* orationis (non integer, quod dolendum) ad Terentianum, quem *κράτιστον* vocat & *φίλτατον*, atque ut doctis viris (non plane certa conjectura) videtur, haud diversum ab illo Terentiano, cujus librum elegantem de metris, Latino carmine legimus.

X. Editiones libri de sublimi dictione.

GRÆCÆ.

1. Basil. apud Oporin. 1554. 4. ex *Francisci Robortelli* editione, cum ejus notis.
2. Venet. 1555. 4. apud Paulum Manutium, qui primus se illum vulgare credidit, ex Codice Bibliothecæ quam Venetis legavit Bessarion Cardinalis. In hac editione versus Poetarum quos laudat Longinus ab ejus verbis distincti sunt, quod facere Robortellus neglexit.
3. Ad calcem Aphthonii & Hermogenis, Genev. apud Crispinum 1569. 8. *Adjunximus*, inquit editor, *Dionysium Longinum, summi judicii Rhetorem, quem & ipsum pessime habitum ipse* Franciscus Portus Cretensis *olim Ferrariæ Venetiisque veluti redivivum curavit judicio & industria magis quam subsidio librorum, quorum præter unum* (Dudithii, ut viri docti conjiciunt) *vix alterum exemplar MS. nedum tertium reperiretur: in quo plus laboris suscipiendum fuit & ad conjecturas & ad ingenium fugiendum.* Hæc editio cum emendationibus è Codice Is. Casauboni a G. J. Vossio adscriptis fuit in Bibl. Petri Francii V. C.

g) Zosimus lib. 1. c. 56.
h) idem ibid.

LATINÆ.

Ex interpretatione *Petri Pagani*, Venet. 1572. 4.

Verſio elegantiſſimi *Mureti* quam promiſit p. 113. ad Catullum, perinde ut illa quam *Andreas Dudithius* paraſſe ſe teſtatur præfat. ad Dionyſii Halic. de Thucydide judicium, nunquam vidit lucem.

GRÆCO LATINÆ.

Cum verſione Latina, ſynopſibus & notis *Gabrielis de Petra* Profeſſoris Græcæ linguæ apud Lauſannenſes. Genev. 1612. 8. apud Jo. Tornæſium.

Cum verſione Petræ & eruditis notis *Gerhardi Langbænii*, Oxon. 1636. 8.

Cum triplici verſione Pagani, *Dominici Pizimentii* Vibonenſis ac meliore Petræ, & prælectionibus *Caroli Manoleſii*, Bononiæ 1644. 4. Hanc ἔκδοσιν omnium poſtremam & tempore & dignitate vocabat Tan. Faber.

Cum verſione Petræ ad calcem deſcripta, notisque *Tanaquilli Fabri* Salmur. 1663. 8. quæ editio cum plurimis notis MSS. poſſeſſoris fuit in Bibliotheca V. C. Petri Francii.

Luculenta & præclariſſima editio *Jacobi Tollii*, qui Codice Iſ. Voſſii cum Manuſcripto Pariſienſi collato, Veneto item S. Marci, & lectionibus trium Codd. Bibl. Vaticanæ uſus, novam præclaram verſionem & notis integris Robortelli, Porti, Gabrielis de Petra, Langbæhii, Fabrique ſuas addidit, ſubjunxitque fragmenta Longini (è Plotini vita a Porphyrio ſcripta & Euſebii XV. 21. præparat. Ev.) nec non Gallicam Boilavii verſionem, cum auctoris atq; Andreæ Dacerii ſuisque notis Gallicis. Denicq; ſubjungitur guſtus Criticarum Tollii animadverſionum in Longinium Lugd. Bat. 8. A. 1677. pridem editus & cum inſigni acceſſione hic recuſus, quo veteres ſcriptores inter ſe contenduntur, ut capitibus 3. 13. & 14. fortuitorum Tollius fecerat, editorum Amſt. 1687, 8. Volumen claudunt variæ lectiones ex Codd. Vaticanis 285. 294, & optimi 1417. a V. C. Laurentio Zaccagnio ad Tollium miſſæ, Petræque ſynopſes & hujus item ac Fabri præfationes, & index locupletiſſimus. Quæ de Longino ipſo Petra, Langbænius & Faber obſervaverant, libro præmittuntur, qui Sereniſſ. Principi Electorali Brandenburgico

gico Frid. Wilhelmo ab auctore inscriptus, & nitide atque emendate excusus prodiit Trajecti ad Rhen. 1694. 4.

Novissime præstantissimus Vir *Jo. Hudsonus* nitidam & insignem Longini editionem emisit Oxonii 1710. 8. cum versione Latina, Græcis emendate excusis & diligenter recensitis per singulas paginas substrata, & notis ad intelligendum scriptorem undique in oportunam brevitatem contractis. Latina versio *Jac. Tollii* est, verum ab editore hinc inde interpolata, & verbis otiosis amputatis ad Græcum fontem exacta. De Longino ejusque scriptis diligentior notitia, & testimonia uberiora præmittuntur. Indices etiam utilissimi tres, verborum rerumque & sciptorum à Longino laudatorum, insertis virorum doctorum observationibus. Subjectæ etiam sunt ad calcem Voluminis Variæ lectiones ex Codice MS. illustris Viri Johannis Mori, Eliensis Episcopi, & in præfatione Græce insertum apospasmation ex libro Longini περὶ μέτρων, quod infra cum lectore totum communicabo.

Sub initium præsentis anni 1711. Witebergæ in 4. laudatissimo instituto *D. Henricus Leonhardus Schurtzfleischius*, doctissimi Viri *Conradi Samuelis Schurtzfleischii* fratris sui & μαιαφίτης Observationes ad Longinum vulgavit, in quibus Codicem MS. Ambrosianæ Bibliothecæ & editionem Græcam Pauli Manutii singulari industria conferens, ingenio atque doctrina sua locis quamplurimis lucem attulit non vulgarem.

Leo Allatius in Eustathii Hexaëmeron p. 6. *Neque minus fur est qui bona aliorum furripit, quam qui mentis monumenta & aliorum studia suffutatur, & auctorem silentio præterit, de quo si quis plura desideret, adeat nostros in Longini de sublimi genere orationis libellum commentarios.* Spectat huc aliquomodo Allatii liber de erroribus magnorum Virorum in dicendo, qui prodiit Romæ 1636 8. Nam commentarii quidem illi in Longinum editi non sunt, neque *Antonii Quarengii* disputatio de judicio Dionysii Longini in Comparatione Demosthenis & Ciceronis, memorata eidem Allatio p. 45. Apum urbanarum. Neque quæ *Caspar Scioppius* contra Longinum se scripturum minatus est, ut ex Casauboni Epist. 665. cognoscas. Operæ pretium interim fuerit adire quæ de Meteoris orationis, sive dictis in speciem sublimibus, re-

vera

vulgarunt præterea Parisienses Ao. 1530. 4. & Jo. Caselius Rostoch. 1583. 8.

Latine vertit *Natalis Comes*, Basil. 8.

Paraphrasi interpretatus est *Hilarion Monachus* Ven. 1523. & Friburgi Bisgoiæ 1541. 8. Argentor. 1568. 8. Alteri cuidam Hermogeni tributum hunc librum fuisse a nonnullis testatur Scholiastes Græcus Hermogenis, qui illis neutiquam assentitur, p. 13. Ex eodem p. 15. & 162. colligo *Porphyrium* quoque Commentario illustrasse hunc Hermogenis libellum. Minucianus vero ante Hermogenem de illo argumento scripserat. Vide p. 77. ubi variæ vocabuli στάσις etymologiæ, & definitio p. 78.

2. ΣΕΡΙ ΕΥΡΕΣΕΩΝ *De inventione Oratoria libri IV.* ad Marcum Julium quem κράτιστον appellat. In hos scholia Anonymi veteris Christiani idem Aldus edidit, p. 352——376. in quibus sæpe etiam capitum mentio, ut p. 356, 358, 359. 364. ἐν τῷ ἐννάτῳ κεφαλαίῳ & τρίτῃ τόμε μαθήσῃ, &c. Gregorius Theologus laudatur p. 364, 395, 399, 401, 416, 417. Hi quatuor Hermogenis libri cum versione & prælectionibus *Jo. Sturmii*, edente discipulo ejus Johanne Cocino Pesecensi Bohemo prodiere Argentorat. 1570. seq. tribus Vol.

3. ΠΕΡΙ ΙΔΕΩΝ *De formis Oratoriis*, non singulorum quorundam Oratorum, sed universe de formis & characteribus dicendi omnis generis, licet ex Demosthene maxime exempla petiit, *Libri II.* in quos & ipsos commentaria Græce ab Aldo edita exstant nescio cujus auctoris certe non inerùditi atque itidem Christiani, ut ex p. 385. perspicue colligitur, ubi legas χριστὸς γινῶται & p. 390. allegantur ἐκ τ̃ Θείας γραφ̃ς quædam de serpente protoplastorum seductore. p. 376——415. A Marcellino p. 71. ἰδέα definitur ἐξαγγελία & λόγε καὶ τε σώματ αὐτ̃ καὶ ὁ χαρακτήρ & p. 74. à Sopatro ποιότης τ̃ φράσεως. Adde p. 76.

Libri Hermogenis περὶ ἰδεῶν Græce editi separatim cum libro περὶ δεινότητος Paris. 1531. 4.

4. ΠΕΡΙ ΜΕΘΟΔΟΥ ΔΕΙΝΟΤΗΤΟΣ. *Methodus arti & ponderosi generis dicendi.* In hunc libellum quem laudat Tzetzes Chil. VIII. hist. 169. brevis Commentarius Græce ab Aldo vulgatus exstat, p. 415—417. Non absolutum hoc scriptum ab Hermogene,

&

& Minuciano atque Apsini plurima auctorem debere, notat Matthæus Camariota in compendio Rhetoricæ p. 22.

5. *Prisciani* liber *de XII.* * *præexercitamentis Rhetoricæ* ex Hermogene, (ipse enim Hermogenis liber intercidit) exstat in Grammaticis Latinis Helix Putschii p. 1329. & in Rhetoribus Latinis Francisci Pithoei p. 322. & in variis Prisciani editionibus quas in Bibl. Latina recensui. Hermogenis Artis & progymnasmatum Compendium Græce scripsit *Matthæus Camariota*; (qui captæ CPoleos temporibus vixit) MS. in Bibl. Reg. Paris. Auctor συνοπτικῆς ἐξηγήσεως τῶν ἑρμογενικῶν quam sub ejusdem Matthæi nomine Hœschelius edidit, & Scheferus deinde vertit ac notis illustravit: Τὰ ἑρμογενικὰ προγυμνάσματα εἰς δώδεκα μεθίστησι, πρὸ ὁ Ταρσεὺς Ἑρμογένης, εἰς ὕστερον ἢ ταῦτα εἰς δέκα καὶ τέσσαρα παρεξέτεινεν ὁ Ἀντιοχεὺς Ἀφθόνιος. Pluribus hoc docet Joh. Tzetzes Chil. XI. hist. 369. Ex his patet non accurate Suidam de *Aphthonio* sophista tradere, eum scripsisse progymnasmata in Hermogenis artem. Rectius enim dixisset eum in Hermogenis progymnasmata scripsisse, eaque magis perspicue explicasse & exemplis dilucidasse, quo ipso factum videtur ut servato Aphthonii libro, Hermogenis ille perierit. Perierunt etiam Hermogenis (alterius forte, quem occidit Domitianus) libri II. περὶ κοίλης Συρίας, eidem Suidæ memorati in Ἑρμογένης.

VI. Editiones Hermogenis.

Græce scripta Hermogenis prodiere cum Commentariis Græcis *Syriani*, ** *Sopatri & Marcellini* in στάσεις & Anonymi Christiani in reliqua Venet. apud *Aldum* 1508. 1509. fol. inter Græcos Rhetoras, 2. Volum. Syrianus p. 63. etiam in progymnasmata scripsisse se innuit, ἔγνωσαι πολλάκις καὶ ἐν προγυμνάσμασι.

Græce sine commentariis, adjunctis Aphthonio & Longino, è recensio-

* Hermogenes in uno progymnasmate conjunxerat confirmationem & confutationem, in uno quoque vituperationem & laudem. Aphthonius postea hæc divisit, atque ita quatuordecim progymnasmata proposuit.

** De *Syriano* hoc qui Procli præceptor fuit, dicam infra lib. V. *Sopatrum* intelligo Sophistam ad quem Epistola Æneæ Gazæi nona, & cujus eclogas laudat Photius Cod. 161. *Marcellinus* idem mihi videtur cujus vitam Thucydidis habemus.

vera inanibus atque vitiosis scripsit Longino suffragatus V. C. *Samuel Werenfelsius* singulari diatriba, Basil. 1696. 4. quæ deinde ejusdem libro de logomachiis eruditorum subjecta prodiit Amstelod. 1702. 8.

GALLICÆ.

Ex eleganti versione *Nicolai Boilavii Desprai*, cum ejusdem & *Andreæ Dacerii* notis, prodiit ad calcem Satirarum Boilavii, qui omnium manibus teruntur. Paris. & Amst. 1689. 12. atque inde sæpius. In editione Amstelod. 1701. 12. accedunt observationes Criticæ adversus ea quæ Claudius Perraultus in invidiosa comparatione veterum cum recentibus, Homero, Pindaro & aliis antiquis scriptoribus objecit. Eandem Boilavii versionem cum ejus Daceriique & Tollii notis jam dixi subjunctam quoque legi editioni insigni Græcolatinæ Longini Trajectinæ.

Varii *MSti Codices* libri Longiniani exstant, quorum partem jam memoravi, sed universi illi ex uno Codice Regio Parisienti profluxisse videntur Richardo Simoni libro 2. Epistolarum selectarum Gallice editarum Epist. 24. p. 145. seq. quod ex eo colligit, quoniam eædem in omnibus lacunæ occurrunt, ut sect. 3. duorum, & sect. 9. octo foliorum.

Alii Longini.

Cassius Longinus, de quo Plutarchus in proœmio libri IX. convivalium quæst. Verba *ἐπὶ ξίφης* ibi de exilio accepit Nic. Antonius lib. de jure exulum, p. 72.

Cornelius Longinus, cujus Epigrammata quædam Græca leguntur in Anthologia p. 453, 555. edit. Wechel.

Longini, quorum mentio in inscriptione Ancyrana apud Clariss. Montfauconum, p. 165. palæographiæ Græcæ, Γ. Λογγείνῳ α) Παυλείνῳ Γ. Λογγεῖνος Σαβείνης υἱῷ Γ. Λογγεῖνος Κλαυδιανὸς πατρὶ μνήμης χάριν.

Longinus, Monachus, calligraphus circa A. C. 1272. cujus apud eundem Montfauconum mentio p. 65, 102, 322.

Longini Martyres, de quibus Martyrologia 24. April. 2. Maj. 24. Jun. 21. Jul. &c.

Longini

a) Veteres librarii atque ita sculptores quoque passim negligunt Grammaticorum illud scitum, γκ, vel, γχ, vel, γγ ponendi pro νκ, νχ, νγ, ut V. C. Jacobo Gronovio etiam observatum præfat. ad Harpocrationem.

Longini de quibus Inſcriptionem lapidis in comitatu Ceſtriæ non ita pridem effoſſi affert vir doctiſſimus Joh. Hudſonus: *Flavius Longinus trib. mil. leg. XX. Longinus filius ejus, domo Samoſata.*

Mitto alios hujus nominis in Gruteriano inſcriptionum opere, tum octo vel novem conſules Romanos & duos Anaſtaſio imperante tyrannos, Longinum item exarchum Ravennatenſem ſub Juſtino juniore, & quod militis memoriam qui latus CHRISTI λόγχῃ ſive lancea perfodit, Longini nomine celebrant Martyrologia 15. Martii, quemadmodum Menologia hoc nomen 26. Octobr. tribuunt Centurioni qui ſub cruce ſtans inſigne illud de filio DEI teſtimonium edidit. In Pſeudo-Lino de actis S. Pauli incerta fide traduntur à Nerone ad Apoſtolum miſſi qui nuncium de ſupplicio perferrent Megiſtus, Longinus & Aceſtus, & ſermonibus Pauli, ut CHRISTO nomen darent paſſi fuerint ſe perſuaderi.

XI. Index ſcriptorum in Dionyſii Longini libro περὶ ὕψους memoratorum, ad paginas editionis V. C. Joh. Hudſoni.

Æſchylus, pag. 7, 54, 55.
Ammonius (Platonicus) 48. de locis à Platone ex Homero in Academiam derivatis.
Amphicrates, 9, 13.
Anacreon, 90.
Apollonius Rhodius, 101. Ἀργοναυτικῶν ποιητής, ibid.
Aratus, 39, 80.
Archilochus, 40, 47, 101.
Arimaſpiorum carminum auctor, 37, 38. (Ariſteas ut putant Proconneſius)
Ariſtophanes, 121.
Ariſtoteles, 92.
Bacchylides. 101.
Cæcilius Rhetor libro περὶ ὕψους, 1, 2, 11, 21, 22, 90, 91.
ἐν τοῖς ὑπὲρ Λυσίᾳ συγγράμμασιν, 89.
Calliſthenes Rhetor, 9.
Cicero, 44, 45. ex quo loco patet Latinæ quoque linguæ non fuiſſe Longinum imperitum.
Clitarchus Hiſtoricus, 9.
Demoſthenes, 40, 44, 45, 49, 59, 60, 61, 62, 66, 68, 73, 77, 92, 102, 103, 104, 105, 110, 118.
ἐν τῷ εἰς τὸν Μειδίαν, 68, 69.
—ἐπὶ τῷ Ἀριστογείτονος, 83.
Eratoſthenes Cyrenæus, 101.
ἐν τῇ Ἐριγόνῃ, 101.
Eupolis Comicus, 60.
Euripides, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 121, 122.
Gorgias Leontinus, 8.

Hecatæus Mileſius, 75, 82, 83.
Hegeſias, 9.
Herodotus, 15. 47, 49, 72, 77, 87, 91, 114, 125.
Heſiodus, 25, 48.
ἐν ἀσπίδι, 25.
Homerus, 14, 21, 24, 25, 26, 27, 29, 30, 31, 32, 37, 38, 49, 52, 67, 80, 81, 82, 84, 100, 110, 132.
ἐν νεκυίᾳ, (Odyſſ. λ.) 23.
Hyperides, 57, 102, 104.
Jon Chius, 101.
Iſocrates, 12, 112.
ἐν τῷ λόγῳ παναγυρικῷ, 113.
Longinus ipſe *ἐν τοῖς περὶ Ξενοφῶντος*, 20. *περὶ συνθέσεως λόγων* commentarii duo, 116. Græcum ſe vocat, 44. (Jonſio Judice Athenienſis.)
ἴδιον σύγγραμμα περὶ παθῶν promittit, 137.
Lyſias, 98, 103 106.
Matris, 9.
Moyſes *ὁ τῶν Ἰουδαίων νομοθέτης ἀνὴρ ὁ ψυχὼν ἀνήρ*, 28.
Philiſcus vel Philiſtus, 121.
Phrynichus (Trag.) 77. Ejus *Μιλήτου ἅλωσις*, ibid.
Pindarus 101.
Plato, 13, 14, 15, 45, 47, 48, 49, 77, 84, 85, 95, ſeq. 106, ſeq. 110.
ἐν τοῖς νόμοις, 87.
ἐν τῇ πολιτείᾳ, p. 45.
Sappho, 33, 34. ſeq.
Simonides, 55.
Sophocles, 9, 55, 102.
Τὰ ἐπὶ Οἰδίποδι, 75, 76.
Steſichorus, 47.
Τεχνογράφοι, 42.
Poſtumius Terentianus, harum litterarum ſtudioſus ac peritus cui librum ſuum Longinus inſcripſit, 1, 4, *Φίλτατον* vocat, 1, 17, 44, 46, 130. *ἥδιστον*, 4, 12. *ἑταῖρον*, 80. *ὦ Φιλότης*, 16. Græcus, 44, *χράτιστον* vocat 116. unde Remp. geſſiſſe videtur.
Theocritus *ἐν τοῖς βουκολικοῖς ἐπιτυχέσθαι*, 101.
Theodorus (Rhetor, forte Gadarenus) 10.
Theophraſtus, 92.
Theopompus, 90, 116, 127.
Thucydides, 49, 73, 79, 114.
Timæus, 11, 12, 13, 14.
Xenophon, 13, 14, 67, 79, 85, 94, 130.
ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ, 13.
Longinus *ἐν τοῖς περὶ Ξενοφῶντος*, 20.
Zoilus Homeri reprehenſor, 32.

XII.

XII. Scriptorum Longini * deperditorum brevis notitia, à viris doctis Langbænio & Hudsono maximam partem collecta.

1. Περὶ Ξ καὶ Φαιδίᾶ. Ita in impressis & manu exaratis Suidæ codicibus reperiri testatur Clariss. Kusterus, etsi Langbænius malit Μειδίᾶ ut λόγ. Demosthenis intelligatur: celeberrimus Hudsonus Μηδίᾶ, ut designetur Stoicus Philosophus hoc nomine, Longini æqualis, cujus apud Porphyrium in Plotini vita & apud Proclum mentio, ita subintelligendum vocabulum ὁήτ., vel καλῆ vel τέλυς, aut ejusmodi aliquid.
2. Ἐπορήματα Ὁμηρικά. Suid. atque idem opus vel ex duobus proximis unum respicit Eustathius quando in commentariis ad Homerum Longinus ipsi laudatur. Dionysius vero ἐν τῇ ἐ ἀπόρων, quem allegat Scholiorum minorum auctor ad Iliad. β. 308. diversus mihi à Longino videtur.
3. Εἰ φιλόσοφ. Ὅμηρ., Suid.
4. Προβλήματα Ὁμήρυ καὶ λύσεις, ἐν βιβλίοις β'. Suid.
5. Τίνα ϖῶς τὰς ἱστορίας οἱ γραμματικοὶ ὡς ἱστορικὰ ἐξηγῆνται. quænam contra fidem historiæ tanquam historica enarrent Grammatici, id.
6. ἐπὶ τῶν Ὁμήρῳ πολλὰ σημαινομένων λέξεων, libri quatuor.
7. Ἀττικῶν λέξεων ἐκδόσεις β'. κατὰ στοιχεῖον. Atticarum dictionum editiones duæ ordine Alphabetico, id. Videtur idem opus esse quod in fronte Suidæ memoratur inter scriptores quibus ipse ad condendum lexicon suum usus est: Λογγῖν. ὁ Κάσιος, λέξεις καὶ στοιχεῖον. Etiam Jacobus Tollius testatur se ex Bibl. illustris Ciampini nactum contenta Lexici sacri inediti, cujus hæc inscriptio:

* Plurima scripsisse Longinum & Suidas testatur, & Eunapius in Porphyrii vita confirmat, qui elogium ejus texit his verbis: Λογγῖν. ὃ κατ' ἐκεῖνον χρόνον βιβλιοθήκη τις ἦν ἔμψυχος καὶ ϖεπαιδευμένον μυσεῖον - - - μακρῷ τῶν τότε ἀνδρῶν τὰ πάντα ἄριστος. καὶ τὴν βιβλίων τε αὖ πολὺ πλῆθος φέρεται, καὶ τὸ φερόμενον θαυμάζεται. καὶ εἴ τις καὶ ἄγνωτος τῶν παλαιῶν, καὶ τὸ δοξασθὲν ἐκράτει πρότερον, ἀλλ' ἢ Λογγίνυ ἐκράτει κρίσις.

ptio: Λεξικὸν ἐν Ἀλεξανδρέων γραφῶν ἐκλεθὲν ὑπὸ Στεφάνου καὶ Θεοδώρου καὶ ἑτέρων λεξικογράφων, Kuinianæ & Longini Philosophi.

8. Λέξεις Ἀνθιμαχικὰ καὶ Ἡρακλέωνος, Suid. Ab hoc jam notavi diversum videri Dionysii Phaselitæ περὶ τὸ Ἀνθιμαχικὸν ποιήσεως, quo allegat auctor vitæ Nicandri, à quo etiam idem περὶ ποιητῶν laudatur.

9. περὶ ἀρχῶν, Porphyr. de vita Plotini c. 14 supra p. 116.

10. πρὸς Ὁρμῆν ad Cleodamum & Porphyrium. id. c. 17. p. 120.

11. περὶ τέλους contra Plotinum & Gentilianum Amelium, cujus proœmium servavit idem Porphyrius c. 20. p. 127. seq.

12. Epistola ad Amelium, qua refellit ejus Epistolam ad magnitudinem libri productam & ad Longinum missam περὶ ἧς τρέπεται τὸ Πλωτίνου Φιλοσοφίας, id. p. 132.

13. περὶ τοῦ κατὰ Πλάτωνα δικαιοσύνης, adversus eundem Amelium. id. p. 131.

15. 16. περὶ τῶν ἰδεῶν, adversus Plotinum, & de eodem argumento adversus Porphyrium ἀντιγραφή. ibid. Respicit Syrianus Longinum laudans in 12. Metaphys. p. 59.

17. Epistolæ complures, è quibus fragmentum unius ad Porphyrium, in qua eum rogat ut ad se in Phœniciam veniat afferatque secum Plotini scripta emendata, id. c. 19 p. 123. seq.

18. περὶ ψυχῆς, è quo opere ἀντίῤῥησιν adversus Stoicos, corpoream animæ substantiam tribuentes servavit Eusebius XV. 3 præparat Evangelicæ. Confer Proclum ad lib. IV. Platonis de Rep. p. 415.

19. Longinum (ἐν τοῖς Φιλολόγοις (scil. βίβλοις vel συγγράμμασι) allegat auctor vitæ Apollonii Rhodii ut probet Tarrham esse Cretæ urbem. Nihil vero ad Longinum, ut existimo, Dionysius ἐν Κρητικοῖς, laudatus Laërtio lib. 1. in Thalete c. 38. nam & Dionysius Halicarnasseus intelligi potest, qui κρητικὰ scripsit, ne dicam viros doctos legendum suspicari in Κρησικοῖς vel χρονικοῖς.

20. Ὀδαίναθος, de Rege Palmyrenorum Odænatho λόγος sive liber, scriptus ut videtur post ejus necem. Meminit Libanius in Epistolis ineditis cujus verba à Bigotio communicata cum T. Fabro. Ὀδαίναθος ὁ λόγος· Λογγίνου ἦν ὁ λόγος. ἐγὼ μὲν ἀπαιτῶ, σὲ δὲ δεῖναι καὶ γενέσθαι δίκαιον περὶ τὴν ὑπόσχεσιν.

21. Nescio qua fide Gesnerus in Bibl. scripsit Longini opusculum *de aciebus bellicis* (περὶ τάξεων, ut Ælius Harpocratio Rhetor Suida teste scripsit περὶ τῶν παρὰ Ξενοφῶντι τάξεων) Græce servari Romæ. *Dionysii Longini opuscula de magnitudine orationis & de aciebus bellicis & περὶ ὕψους λόγου ῥητορικὸν liber imperfectus, Græce servantur Romæ. Pos-*

sire-

ſtremum D. Diegus Hurtadus Cæſaris legatus Venetiis habet. Certe liber quem memorat de magnitudine orationis non videtur alius eſſe quam quem deinde vocat περὶ ὕψους, & forte magnificam orationem pro magnitudine orationis dicere voluit.

22. Τὰ περὶ Ξενοφῶντος. Longinus ipſe lib. de ſublimi Oratione ſect. 8. ὡς καὶ τοῖς περὶ Ξενοφῶντος ἐρευνήσομεθα.

23. In Platonis Timæum an ſcripſerit aliquid, ut ex Proclo colligere quis poſſit, nolo affirmare.

24. Τέχνη ῥητορική. Schol. Hermogenis p. 380. Etiam in ſyntagmate expoſitionum variorum auctorum in Hermogenis artem Rhetoricam quod manu exaratum exſtat in Bibl. Vindobonenſi, teſte Lambecio lib. VII. p. 257. Longini commentarii continentur.

25. περὶ συνθέσεως λόγων. lib. de ſublimi oratione ſect. 39. Longinus ipſe teſtatur ſe de hac ſatis copioſe tractaſſe in duobus commentariis. ὑπὲρ ἧς ἐν δυσὶν ἀποχρώντως ἀποδεδωκότες συντάγμασιν ὅσαγε τὴν θεωρίαν ἡμῖν ἐφικτά. Extat & ſimilis argumenti liber inter Dionyſii Halicarnaſſei opera, de quo lib. 3. c. 32. Ex illis Longini petitum videtur teſtimonium de Rhetoribus quod ex Codice MS. Vaticano Evangeliorum, cum Hudſono Zaccagnius communicavit: Λογγῖνος ὁ καὶ Ῥήτωρ τὴν τῶν μεγάλων ῥητόρων ἀπαρίθμησιν συνέταξεν ὕστερον δὲ ἔστω λόγου παῖς, καὶ Φρονήματος Ἑλληνικοῦ Δημοσθένης, Λυσίας, Αἰσχίνης, Δεινοκράτης, Ἰσαῖος, Τίμαρχος, Ἱερακλείδης, Δημοσθένης ὁ καὶ ** κριθινος, Ξενοφῶν. πρὸς τούτοις Παῦλος ὁ Ταρσεύς, ὅντινα καὶ πρώτον φημι πρεσβεύσαι δόγματος ἀναποδείκτου. Poſtrema de Paulo Apoſtolo a Chriſtiano homine adjecta ſunt.

26. περὶ παθῶν ſingulari volumine ſcripturum ſe recepit ibid. ſect. ult. περὶ ὧν ἰδίᾳ προηγουμένως ὑποσχόμεθα γράψειν ὑπομνήματι.

27. περὶ μέτρων ſcripſiſſe Longinum ex Scholiis ad Hermogenem pag. 387. colligas, ubi etiam Hephæſtion allegatur, cujus de illo argumento eruditum librum nec minus doctis ſcholiis Græcis illuſtratum habemus. Horum partem e Longino petitam eſſe patet ex hujus libro περὶ μέτρων, quem ex Vaticana Bibliotheca depromtum vidit Holſtenius * apud Allatium, cujusque particulam noviſſime Clariſſ. Hudſonus in præfatione ad Longini περὶ ὕψους librum

** Dinarchum vocatum eſſe κριθινον ſive hordeaceum Demoſthenem, teſtatur Hermogenes. Confer Scholia Græca ad Hermog. p. 415.

* Cap. 6. de vita Porphyrii, ſupra p. 238.

brum publicavit. Eam, quoniam in cæteris Longini editionibus omnibus defideratur, non illibenter fortassis hoc loco legent studiosi homines. Titulus sic se habet: ἐκ τῆς Λογγίνου τοῦ Φιλοσόφου. Et mox sequitur: Τὰ προλεγόμενα εἰς τὸ περὶ Ἡφαιστίωνος ἐγχειρίδιον περὶ μέτρων στίχων. Deinde: Ἀλλ' εἴτε νέα τῶν μέτρων ἡ θεωρία, εἴτε Μούσης εὕρημα παλαιᾶς· ἑκάτερον ἔξει καλῶς. ἀρχαῖα μὲν γὰρ ὅσα ἐκ τοῦ παλαιοτήτου ἴσχει τὴν σεμνοτήτα· νέα δὲ ὅσα πεθενοτέρα καθ' * ὁμηρον, τὴν γὰρ ἀοιδὴν πάντες ἐπικλείουσ' ἀνθρωποι, ἥτις ἀκμάντεσι νεωτάτη ἀμφιπέλεται. μέτρον δὲ παλαιὸν ῥυθμὸς καὶ θεσις, ἀπὸ ῥυθμοῦ γὰρ ἔσχεν τὴν ἀρχήν. θεσις δὲ τὸ μέτρον ἀπεφθέγξατο· ἔστι δὲ μέτρων λόγοι πολλοὶ πολλαχῶς ἠρξαντο. οἱ μὲν ἀπὸ στοιχείων, ὡς Φιλόξενος, οἱ δὲ ἀπὸ ὅλων μέτρων ὅρων, ὡς Ἡλιόδωρος. ἡμεῖς δὲ Ἡφαιστίωνι παρακολουθήσομεν ἀπὸ συλλαβῆς ἀρξάμενοι, πρῶτον δὲ ὀλίγα προεκθεῖν δίκαιον. τεκμήριον μέτρου ἀκοή· ἔνιοι γὰρ ὕτως ὡρίσαντο, μέτρον ἐστὶ ποδῶν ἢ βάσεων σύνταξις αἰσθήσει τῇ δι' ἀκοῆς ὡς λαμβανομένη. ** εἰ δὲ τὸ κρίνον ἐστὶν ἀκοή, τὸ κοσμοῦν ἐστι φωνή· ὡς γὰρ τὸν ἦχον ἡ εὐρυθμίας ἐκτείνασά τε καὶ συστέλλουσα φωνὴ χαριεστέρας τὰς συλλαβὰς, ὕτως εἰσδεξαμένη κρίνει ἡ ἀκοή. Διὸ ἔστι πολλὰ τῶν μέτρων συμβέβηκεν ἀποκρυπτεσθαι, σιωπώμενα ἐν τῇ καθ' ἁπλῆν ῥήσει. καὶ αὖ πάλιν πολλὰς πλάσεις ἔχει πρὸς ἄλλα μέτρα. εὕροι γὰρ ἄν τις ὡδὶ Δημοσθένει τῷ ῥήτορι στίχον ἡρωϊκὸν κεκερυμμένον, ὃς ἠδυνήθη λαθεῖν διὰ τὸ πεζὴν ὅσαν τὴν προφορὰν συναρπάσαι τῷ λόγῳ τὴν ἀκοήν. Φησὶ γάρ. Τὸν δὲ ἐν Ἀμφίσσῃ πόλεμον, δι' ὃν εἰς Ἐλάτειαν ἦλθε φίλιππος. στίχος ἐστὶν ἡρῷος. ἀλλὰ μὴν καὶ Ἰωνικὸς, ὅταν λέγῃ, Πολλῶν δὲ λόγων καὶ θορύβων γιγνομένων παρ' ὑμῖν. ἔστι δὲ ἀνάπαιστος Ἰωνικὸν ἐστιν ἀπὸ μείζονος, ὅμοιον γάρ, Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπαλᾶς γυρίννω. ἃς δὲ τῶν μέτρων συνεμπλώσεις ἐν τοῖς ἑξῆς ἐπιδείξομεν. Διαφέρει δὲ μέτρον ῥυθμοῦ. ὕλη δὲ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβὴ, καὶ χωρὶς συλλαβῆς οὐκ ἂν γένοιτο μέτρον· ὁ δὲ ῥυθμὸς γίνεται μὲν καὶ ἐν συλλαβαῖς, γένοιτο δὲ καὶ χωρὶς συλλαβῆς. καὶ γὰρ ἐν κρότῳ, ὅταν μὲν γὰρ τοῖς χαλκέαις ἐθωμεν τὰς σφύρας καταφέρουσας, ἅμα τινὰ καὶ ῥυθμὸν ἀκούομεν. καὶ ἵππων δὲ πορεία ῥυθμὸς ἐνομίσθη, καὶ κίνησις δακτύλων, καὶ μελῶν σχήματα, καὶ χορδῶν κινήματα, καὶ τῶν ὀργάνων τὰ πλήρισματα. μέτρον δὲ οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς λέξεως ποίας καὶ πόσης. ἔτι τοίνυν διαφέρει ῥυθμοῦ τὸ μέτρον. ἡ τὸ μὲν μέτρον πεπηγότας ἔχει τοὺς χρόνους, μακρόν τε καὶ βραχὺν καὶ τὸν μέσον τὸν κοινὸν καλούμενον, ὃς καὶ αὐτὸς πάντως μακρός

ἐστι

* Il. α. v. 350.

** Vide *Hephæst.* p. 67. ed. *Paris.*

ἐστὶ καὶ βραχύς. * ὁ δὲ ῥυθμὸς, ὡς βούλεται, ἕλκει τὰς χρόνους. πολλάκις γὰρ καὶ τὸν βραχὺν χρόνον ποιεῖ μακρόν. ὅτι δὲ οὕτω ἔχει καὶ τὴν διαφορὰν ἴσασιν οἱ ποιηταί. λάβωμεν δὲ παράδειγμα παιζούσης κωμῳδίας ἐν παιδαζούσῃ φιλοσοφίᾳ, ὁ γὰρ Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς νεφέλαις φησὶν, Σωκράτην εἰ καὶ τωθάζει Ἀριστοφάνης· πότερον δὲ μέτρων ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ δὲ ῥυθμῶν; αὐτὸς διέσειλεν γὰρ ἐκεῖνος· ἀπὸ ῥυθμῶν τὰ μέτρα. εἰς ἑκάτερον γὰρ τὸ παράδειγμα σημειωτέον ὅτι τὰ ῥυθμὸς μέτρα διαφέρει, καὶ ὅτι ἴσασιν ἐν διδασκαλίαις οἱ παλαιοὶ τὴν τῶν μέτρων θεωρίαν. τὸ δὲ μέτρον λέγεται πολλαχῶς. καὶ γὰρ τὴν εὐμετρίαν μέτρον προσαγορεύομεν, ὡς ὁ εἰπών, Μέτρον ἄριστον· εἴτε σοφὸν ἀπόφθεγμα, εἴτε θεῖον ἀνάθημα, Ἀπόλλωνι δὲ ἁρμοδιώτατον, ἐπεὶ καὶ μέτρων εὑρετής. λέγεται δὲ μέτρον καὶ αὐλὸ τὸ μετρεῖν καὶ τὸ μετρούμενον. ὡς ὅταν εἴπωμεν τὸν μέσιμνον μέτρον, καὶ τὸ ἐν αὐλῷ μετρηθὲν μέτρῳ. ἀμφότερα δὲ καλεῖται μέσιμνος· καὶ αὖ πάλιν εἰ εἴποι τις τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ μετρεῖ ποσότητά τινα, καὶ αὖ πάλιν αὐλὴν λέγει ποσότητα τινὰ καὶ προσαγορεύσομεν· καὶ αὖ πάλιν αὐλὸς τὸ ξύλον, ὃ μόνον ἔχει πῆχυν, πῆχυν προσαγορεύομεν. οὕτω μὲν οὖν καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς θεωρίας πολλαχόθεν λέγεται μέτρον. μέτρον δὲ καλοῦμεν πᾶν τὸ μὴ πεζόν. ὡς ὅταν εἴπωμεν τὰ μὲν Πλάτωνος πεζὰ, τὰ δὲ Ὁμήρου μέτρα. μέτρον καλεῖται καὶ εἶδος ἕκαστον, ὡς ὅταν εἴπωμεν μέτρον Ἰωνικὸν, καὶ μέτρον Ἰαμβικὸν, καὶ μέτρον Τροχαϊκόν. μέτρον καλεῖται καὶ στίχος ἕκαστος, ὡς ὅταν εἴπωμεν ἡ πρώτη Ὁμήρου ῥαψῳδία μέτρα ἔχει χ. ἔστω δὲ Ὀδυσσεὺς ὁ μετρικὸς † ἐσημειώσατο. εἰ τοίνυν μέτρον καλοῦμεν τὴν συζυγίαν, δυτέσι τὴν διποδίαν, ὡς ὅταν τὸ Ἰαμβικὸν τὸ ἀπὸ ἓξ ποδῶν συγκείμενον τρίμετρον καλοῦμεν μέτρον· καὶ τὸν χρόνον, ὃν τινες τῶν ῥυθμικῶν σημεῖον προσαγορεύουσιν. ὅτι δὲ οὕτω ἔχει, παράδειγμα τεθήσεται. ὅτινες μὲν Ὀρφέως, τινὲς δὲ τοῦ Πυθίας παραλαμβάνουσιν· φησὶ γὰρ τῶν ἐπῶν λέγων (ἢ λέγουσα) ὄρθιον ἑξαμερὲς τετράων καὶ εἴκοσι μέτρον. καὶ ταῦτα οὕτως ἔχει ὥσπερ εἴρηκα. μέτρον δὲ καὶ τὸ μετρεῖν καὶ τὸ μετρούμενον. οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν προειρημένων αὐλοῦ τὸ μέτρον, τυγχάνει τὸ ποίημα, μέτρον προσαγορεύεται, καὶ ἑκάστων τῶν μερῶν τοῦ ὁμοίας τελούσης ὀνομασίας. χρόνος δὲ συλλαβὴν ποιεῖ, συλλαβὴ δὲ πόδα, πὰς δὲ συζυγίαν, συζυγία δὲ στίχοι, στίχος δὲ ποίημα. πάντα γὰρ εἰκότως μέτρα προσαγορεύεται. γέγονε δὲ ἀπὸ μέρους ῥήματος, ὃ ἐστι μερίζω, ἀφ' οὗ καὶ τῷ Ποιητῇ, Ἴσον ἐμοὶ βασίλευε καὶ ἡμίσου μέρεο τιμῆς. ὡς δὲ καὶ τὸ σεῖο σεῖτερον γίνεται, καὶ καὶ τὸ ἐρεῶ ἐρέτρον, καὶ καὶ τὸ φέρω τὸ φέρτρον, οὕτω καὶ καὶ τὸ μέρω μέτρον· ὄνομα δὲ ἐστι

* Haec verba usque ad ὅτι affert *Scholiastes Hermogenis*, p. 387. dein subjungit, διὸ καὶ μέτρα πνεῦμα τὸν ῥυθμὸν φησιν ὁ Δογγῖνος.

† leg. Ὁμηρικός.

ἐστὶ καὶ ἐκ τ ἐτυμολογίας τ μερισμῦ. ταῦτ ἢ ὅρων μέτρων νῦν εἰπεῖν οὐκ ἀναγκαῖον. αὐλὸς γὰρ ὁ Ηφαιστίων αἰτιᾶται τὸν Ηλιόδωρον ὅτι τοῖς ἐπαρχομένοις γράφει· τοῖς γὰρ ἀπείροις καὶ τοῖς μήπω τ μελοποιΐας γεγευμένοις ἀδυνατον νοῆσαι τὸν ὅρον. Επιγέγραπται ἢ ἐγχειρίδιον, ὡς ἔχω τινες ὠήθησαν διὰ τὸ ξίφος, ἀλλὰ διὰ τὸ ὀξύνειν τῶν μελίων τὰς ψυχὰς, καὶ διὰ τὸ ἐν χερσὶν ἔχειν τοὺς βυλομένους τὰ κεφάλαια τῶν μελοποιικῶν διαγραμμάτων. ὅτι ἢ ταῦτα ὕτως ἔχει, Ηλιόδωρος ἐγχειρίδιον ἀρχόμενος ὕτω λέγει. τοῖς βυλομένοις ἐν χερσὶν ἔχειν τὰ κεφάλαιωδέστερα τ μελοποιικῆς, γέγραπται τὸ βιβλίον τοῦτο. ἤρξατο ἢ αὐτοῦ ὁ Ηφαιστίων, ὡς ἔφην, ἀπὸ συλλαβῆς. ὑλη γὰρ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβὴ, καὶ ἄνευ ταύτης οὐκ ἂν συσταίη τὸ μέτρον· τὸ ποιὸν πρὸ τ ποιηθέντος, ὅθεν ἄρξασθαι δίκαιον, οὐκ ἀπὸ τ γένους ἢ ἤρξατο, ἀλλ ἀπὸ τ εἴδους. διαφέρει ἢ τὸ εἶδος καὶ γένος. ἡ γένος μέν ἐστι τὸ πρωτότυπον εἰς εἴδη διαιρεθῆναι δυνάμενον· εἶδος ἢ ἀπὸ τ γένους διηρημένον, οἷον εἴ τις λέγοι ζῶον γένος, εἴδη ἢ αὐτοῦ ἄνθρωπον, ἵππον καὶ τὰ λοιπά. οὐκοῦν γένος μέν ἐστι ἡ συλλαβὴ, εἴδη ἢ αὐτῆς βραχεῖα καὶ μακρὰ καὶ κοινὴ καλουμένη. οὐκ ἐδοξεν ἄν αὐτῷ ἀπὸ τ γένους ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν. τεχνικὸς γάρ ἔστιν ὁ λόγος, καὶ διὰ παντὸς τοῖς μέτροις συμβαλλεσθαι, ὅτε ὅρου τὴν συλλαβὴν ἔλαβεν, ὅτε τὸν περὶ αὐτῆς εἰπεῖν λόγον τ ἐτυμολογίας, καίτοι ἐν τοῖς τεχνικοῖς ἔλεγχον ἔχων ὁ ὅρος. ἔτι ἡ συλλαβὴ τοῦτο ὠνόμασται διὰ τὸ ποσότητα στοιχείων εἰς ταὐτὸ συλλαμβάνειν. ὧν οὐκ ἔξεστιν ὑφ ἕνα τόνον φθόγγον τοῦτο λαβεῖν, ἂν εἴποι τις τὰς μονογραμμάτους. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ζητήτωσαν οἱ τεχνικοί. ἐν δὲ τοῖς μελοποιικοῖς εἰδέναι δεῖ ὅτι πᾶσα βραχεῖα ἴση καὶ πᾶσα μακρὰ ἴση· καθόλου γὰρ αἱ μὲν εἰσὶ δίχρονοι, αἱ δὲ μονόχρονοι. ἐντεῦθεν τὸν μὲν Δάκτυλον καλοῦμεν τετράχρονον, τὸν δὲ Πυρρίχιον δίχρονον, διὰ πολυπραγμονοῦντες τ ποιητικῆς λέξεως ἡ συλλαβῆς τὰ στοιχεῖα, διὰ δὲ ἐν ποσότητι καταριθμοῦντες τὰς χρόνους, ἀλλ ἐν δυνάμει τ ποσότητος. ἀρκτέα ἢ ἀπὸ βραχείας. ὕτω τοίνυν ὁ Ηφαιστίων αὐτὴν ὁρίζεται. *Quum hæc quæ attulimus*, inquit clariſſ. Hudſonus, *ut & aliæ ex eodem Codice deſcripta, parum admodum diſcrepent ab impreſſis* Hephæſtionis *Scholiis, plane tibi dare ab inſtituto noſtro alienum viſum eſt. An à* Longino *ſint, illi diſquirendum relinquimus, qui manum medicam* Hephæſtioni *admoturus eſt; cuique ea, quæ in ſcriniis noſtris ſuperſunt, bona fide reſervabimus.*

XIII. APHTHONIUS Sophiſta Antiochenus, Ariſtide cujus Orationem ὑπὲρ τῶν τεσσάρων * laudat, & Hermogene (quotannis, vel

* Aphthon. progymnaſm. ubi de Ethopœia, p. 82. edit. Scobarii.

vel ſæculis non dixerim) junior, cujus progymnaſmata Rhetorica * duobus additis auxit, ſive potius, ut paulo ante ex Matthæo Camariota notavi, duo in quatuor diſpeſcendo diſtinctius propoſuit & exemplis illuſtravit. Juniorem etiam atque adeo alium hunc eſſe oportet ab Aphthonio, quem ſine Sophiſtæ elogio addito memorat Suidas in Σέργιος, teſtatturque fuiſſe patrem Sergii Zeugmatenſis & Sabini Sophiſtæ qui Hadriano imperante floruit. Alius quoque Aphthonius, de quo Theodoritus in Hiſt. religioſa, & alii item Aphthonii quinque vel ſex, ad quos S. Nili Epiſtolæ extant. Nec minus Aphthonius Comes, ad quem Heroicum poëma ſcriptum à Panolbio poëta commemorat Suidas in Πανόλβιος. Ælii Feſti Aphthonii fragmentum de carminis apellatione allegatur ab Iſ. Voſſio lib. de viribus rythmi & poëmatum cantu, p. 90.

Aphthonii progymnaſmata primus Græce vulgavit *Aldus*, primumque illis locum inter Græcos Rhetoras dedit excuſos Venet. 1508. fol. Idem Tomo altero A. 1509. exhibet Anonymi veteris (*Doxopatrum* vocat Politianus Miſcell. c. 55.) Græcos commentarios, nunquam ab eo tempore prælis iterum ſubjectos.

Eadem progymnaſmata Græce Pariſ. apud Wechel 4. & cum Hermogene Florent. apud Junt 1515. 8. atque cum Hermogene & Longino, Genev. 1569. 8. apud Jo. Criſpinium, ex recenſione *Franciſci Porti*.

Ex verſione quæ præfert nomen *Rudolphi Agricolæ*, (ſed quam illo prorſus indignam Scobarius judicat) inter alia Agricolæ ſcripta una cum Priſciani præexercitamentis prodiere Colon. 1539. 4. ut alias editiones omittam.

Ex verſione *Natalis Comitis* Hermogenes de Arte Rhetorica & Aphthonii progymnaſmata, excuſa Baſil. 8.

Cum verſione *Jo. Mariæ Catanæi*, Pariſ. 1531. 4. & Latine ex ejusdem verſione Baſil. 1521. 4. Venet. 1523. &c. Ex *Antonii Bonfinii* in-

 terpre-

* Suidas vocat Εἰς τὴν Ἑρμογένους τέχνην προγυμνάσματα, niſi duo diverſa Aphthonii ſcripta his verbis voluit indicare. Progymnaſmata nimirum, & in Hermogenis artem Commentarios. Anonymus auctor Græci in Aphthonium commentarii appellat προγυμνάσματα τὰ ῥητορικῆς. Aphthonii μελέτας legiſſe ſe teſtatur Photius Cod. CXXXIII. quæ interciderunt. Laudant præterea Aphthonium Tzetzes, Euſtathius, Thomas Magiſter, Matthæus Camariota qui Antiochenum vocat, & alii. Non meminere, quod miror ſi juniores ſunt, Priſcianus & Theo qui de progymnaſmatis ſcripſerunt.

terpretatione, cum Hermogene de arte Rhetor. ad Mathiam Hungariæ Regem. Lugd. apud Gryph. 1538. 4.

Græce cum versione *Joach. Camerarii*. Lipſ. 1567. 1570. 1588. 8.

Græce cum versione & commentario D. *Burchardi Harbart*. Lipſ. 1596. 8. & deinde ſæpius, ut 1616. 1629. &c.

Græce & Latine cum explicatione & exemplis *Chriſtophori Pratorii*. Francof. 1655. 8. & cum notis brevibus *Joh. Scheferi*. Upſal. 1670. 8. adjunctis Theonis progymnaſmatis.

Latine ex Agricolæ partim, partim ex Catanæi versione cum commentariis & exemplis *Reinhardi Lorichii*, Hadamarii. Poſt editionem A. 1546. 8. ſæpius, ut Francof. 1557. 1589. &c. Pariſ. 1621. 8. apud Cramoiſ.

Dominici Machanei versionem cujus ipſe in notis ad Aurelium Victorem de viris illuſtribus c. 18. mentionem facit, & *Petri Simonis Aprilei* haud vidi.

Joh. Micralii progymnaſmata Aphthoniana in uſum ſcholarum & ſtudioſorum eloquentiæ illuſtrata. Stetini 1655. 8. & deinde ſæpius ut 1662. 8. 1691. 12. &c. Ne dicam de commentariis *Philippi Horſt*, *Antonii Burchardi Lubecenſis*, *Jo. Simonii* & aliorum, aut de exercitationibus ad progymnaſmata Priſciani, quas Nathan Chytræus edidit Bardi Pomeraniæ 1592. 8.

Ex melioribus editionibus progymnaſmatum Aphthonii eſt Græca latina cum *Franciſci Scobarii* ſive *de Eſcobar* versione & tabellis, decerptisque ex commentario Hadamarii notulis, apud Commelin. 1597. 8. & Lugd. Bat. 1626. 8. Pariſ. 1627. 8. ap. Cramoiſium. Pro Scobario, cujus verſio etiam Barcinone 1611. 8. & Pariſ. 1623. 8. prodiit, male Scotoni nomen excuſum eſt in Bibliotheca Græca Laurentii Lundii p. 22.

In hac Scobarii editione adjunctæ etiam Græce & Latine ſunt ejusdem Aphthonii *fabulæ XL.* nunquam antea editæ, cum versione *Jacobi Kimendonii*, filii, & Æſopi vita breviter deſcripta quæ incipit, Αἴσωπος ὁ λογοποιὸς λυδὸς μὲν ἦν τῷ γένει. Illas fabulas ſæpius deinde prælis iterum ſubjectas referre me memini ſupra Lib. 2. c. 9. §. 9.

Proxime Aphthonium, quemadmodum & Theonis de quo ſtatim dicturus ſum progymnaſmata ad MS. Codices recenſita notisque illuſtrata dabit doctiſſimus vir *Jo. Henricus Lederlinus*, Linguarum Orientalium Profeſſor in Academia Argentoratenſi.

XIV.

XIV. THEON Alexandrinus Sophista, *Ælius* cognomine scripsit & ipse *Τέχνην περὶ προγυμνασμάτων* (unius enim scripti hunc titulum esse apud Suidam, non duorum mihi persuadeo) quæ etiamnum exstat, atque doctrinam de præexercitamentis Rhetoricæ ab Hermogene & Aphthonio traditam (licet neutrius meminit) luculentius explicat atque erudite illustrat, ut hic liber tironibus eloquentiæ merito debeat esse quam commendatissimus. Prodiit primum Romæ, 4. minus quidem emendate, Græco idiomate, qua sola editione usus vir doctissimus *Joachimus Camerarius*, Latine vertit, & in Græcis plurima menda sustulit, Basil. 1541. 8. De scriptore ipso *satis quidem* ejus judicio *apparet, & ingenio & doctrina atque etiam usu bonarum artium egregie instructum fuisse, ut admodum dolendum sit, hoc opus ipsius tam depravatum, mendosumque ad nos perveniſſe. Inventio egregia est, argumentationes & ea, quæ vocant Græci ἐπιχειρήματα luculenta. Verba electa, formaque orationis plane Attica; In præceptis autem nemo minus vulgaria secutus, nemo illa ab intelligentia & captu communi minus longe abduxisse reperitur.* Camerarius Græce primum seperatim, & ad calcem voluminis Latine excudi fecit, sed in editione Leidensi A. 1620. 8 interpretatio Camerarii à *Dan. Heinsio* recensita per singulas paginas est statim Græcis ex adverso posita, exemplis tamen progymnasmatum, * utpote quæ Theonem Auctorem non habent, prætermisis. Idem de editione Upsaliensi dixeris, A. 1680. 8. quæ Aphthonii & Theonis progymnasmata exhibet notis *Johannis Scheferi* illustrata. Proxime meliorem utriusque editionem cum notis suis curabit, jam in Aphthonio laudatus mihi præstantissimus vir *Joh. Henr. Lederlinus*, à quo Theonem inprimis ex MSS. Bibliothecæ Regiæ Paris. multis in locis correctum & scholiis Græcis hactenus ineditis ex eadem & Bodlejana Bibl. illustratum exspectamus.

Alia hujus Theonis scripta Suidæ memorata, quæ ætatem non tulere, sunt *ὑπόμνημα εἰς τὸν Ξενοφῶντα, εἰς τὸν Ἰσοκράτην, εἰς Δημοσθένην. Ῥητορικὰς ὑποθέσεις, & ζητήματα περὶ συνηλλάξεως λόγου.* Plura non nominat, etsi plura longe scripsisse eum testatur.

Dubito valde (licet nihil ambigit Vossius lib. de Rhetoricæ natura p. 64.) Theonem hunc esse eundem cum Theone Sophista quem Damascius apud Photium p. 552. memorat. Certe à Suida distingui

* In Romana & Camerarii editione subjiciuntur etiam *Exempla* progymnasmatum, at illa non Theonem sed *Libanium* auctorem agnoscunt, inter cujus opera una cum Camerarii latina versione leguntur in limine Tomi primi editionis Morellianæ.

video, qui ab illo quoque τέχνην ῥητορικὴν scriptam refert: & plures fuere Theones Rhetores ac Sophistæ, vel eodem teste Suida. Sed & hoc minime adeo exploratum est, quando vixerit noster, & num idem auctor sit scholiorum in Aratum, * & qui Apollonium Rhodium teste Schol. Aristoph. aliosque Poëtas ut Lycophronem ac Nicandrum teste Stephano Byz. commentariis illustravit, quod Grammatico potius quam Sophistæ convenit.

Theones alii.

Theon Alexandrinus Hypatiæ Pater, qui Theodosio imperante floruit atque in Euclidem & Ptolemæum scripsit. De illo dicendi locus erit infra libro V.

Theo Alexandrinus scriptor γυμνασιῶν de quo vide supra indicem scriptorum à Galeno allegatorum.

Theo Alexandrinus Stoicus Philosophus Augusto imperante clarus quem Suidas ait scripsisse libros tres περὶ τεχνῶν ῥητορικῶν & commentarium in Apollodori introductionem Physiologicam.

Theon Antiochenus, Philosophus itidem Stoicus qui scripserat Apologiam Socratis. Suid.

Theo Grammaticus Plutarchi ἑταῖρος, qui ejus in Convivalibus quæstionibus sæpius mentionem facit, ut dixi lib. 4. c. 11. p. 359.

Theo Grammaticus alius antiquior, qui Romæ Augusto imperante docuit. Suid. in Ἀπίων.

Theo Lyconis Peripatetici servus, Laert. V. 37.

Theo Poeta salsus & dicacissimus, de quo viri docti ad Horatium & Ausonium, atque Erasmus in proverbio *dente Theonino rodi.*

Theon præco apud Plinium XXXIV. c. 3.

Theo Samius pictor Quintiliano, Plinio, Plutarcho & Æliano celebratus. Vide Franciſci Junii catalogum artificum p. 211.

Theo Sidonius, Gymnasii Sophistæ Fil. imperante Constantino clarus. Suid.

Theo Smyrnæus, Platonicus de quo dixi lib. III. c. 5.

Theo Tithoræus, Stoicus, Laert. IX. 82.

Theo Valerius, Sophista, cujus commentarius in Andocidem a Suida memoratur.

Notabit

* Vide quæ supra lib. 3. cap. 18.

Notabit etiam lector Dionem, Theonem & Socratem apud Græcos scriptores frequenter poni pro quovis nomine viri, ut apud Latinos ponitur Cajus Titiusque.

XV. Index Scriptorum in Theonis Progymnasmatis memoratorum, compositus à me ad paginas editionis Joachimi Camerarii.

Æschines p. 7, 20, 71. magna argumenta tractare aptus, 21. contra Timarchum 16. contra Clesiphontem, 17. περὶ παραπρεσβείας. 17.

Αἰσώπειοι λογοι, 10, 21.

Æsopus Λίβυς ἀνήρ, 22. κατακόρως καὶ δεξιῶς μύθοις χρησάμενος, 22, λογοποιος, 23.

Ἀλκαϊκὸν μέτρον, 22.

Alexandri M. dicta, 53, 55. seq.

Antisthenis Attici dictum, 63.

Apollodorus Socratis discipulus, 55.

Apollonii Rhodii dictum ἀνάγνωσις τροφὴ λέξεως, 5.

Archilochus, 7, 22.

Ἀρίων ὁ ἔλεγχοι, 65.

Ἀριστοφάνειον μέτρον, 22.

Aristoteles, 100. οἱ περὶ Ἀριστοτέλην, 5. (male Camerar. *Peripatetici*) ut 98.

Aristotelis & Theophrasti πολλὰ βιβλία θέσεων ἐπιγεγραμμένα, 16.

Asiani Rhetores, 19.

Attici ῥωμυλοι, loquaces, 85.

Bionis Sophistæ dictum, avaritiam μητρόπολιν esse vitiorum, 45, 63.

Connis Cilix, μυθοποιος, 22.

Τὰ ἐν τῇ Κρήτῃ μυθολογούμενα, 69.

Cybissus ex Libya μυθοποιος, 22.

Cyprii, 105.

Demosthenes, 7, 8, 17, 47, 71. Ejus dictum ὑπόκρισιν εἶναι τὴν ῥητορικήν, 63.

πολιτικώτατος, 48. Etymon Demosthenis quasi δήμου σθένος, 77.

καλλιστοι λόγων δημοσίων ἐν οἷς πεπολίτευται, ἢ ψηφίσματα Θ· ἀμφισβητεῖται,
ut de corona, & contra Androtionem & Timocratem & Aristocratem, 5. Magna argumenta tractare aptus Æschines, tenuia Lysias, Demosthenes utraque, 12. Sæpe seipsum περιφέρει, 8. λόγοι ejus πολιτικώτατοι. 49.
contra Androtionem, 5, 9.
Aristocratem, 5, 8, 16, 34.
pro corona, 5, 9, 14, 17.
contra Midiam, 8.
infra in Isæus, Lycurgus & Lysias.
in Leptinem, 9, 16.
Olynthiac. 38.
κατ' Ὀνήτορ Θ·, ἐξήλεγξε 16.
περὶ παραπρεσβείας, 9, 12, 17.
κατὰ Τιμοκράτους, 16.
Damon pædotriba, 55.
Democritus parvæ urbis civis, 78.
Diogenis Cynici dicta, 51, 53, seq. 55, 56, 59.
Draconis lex μὴ ἀποινᾶν, 34.
Epaminondæ dictum, 61.
Ephorus ἐν τῷ περὶ λέξεως, 19. ἐν τῇ α'. 13. ἐν τῇ δ'. 68. ἐν τῇ ζ'. 12. ἐν τῇ ια'. 13.
Epicurus ad Idomeneum scribens, 19. ad Polyænum, ibid. ἐκ τῶν περιφερομένων ὡς ἐκείνου, ἡμεῖς δὲ ὐδέπω καὶ νῦν αὐτὰ ἐυρίσκομεν ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτοῦ. ibid.
Euphron, 17.
Euripides reprehensus quod Hecubam intempestive philosophantem induxit, 4.
Ejus dictum, τὸν νῦν ἐκάστου εἶναι Θεόν, 60.
Fabulæ Æsopiæ, Libycæ, Sybariticæ, Phrygiæ, Ciliciæ, Caricæ, Ægyptiæ, Cypriæ, 21. seq.
Hecatæus.
ἐν τῇ α'. 11. ἐν τῇ ϛ'. 11.
Hegesias Rhetor, 19.
Hermagoras, 92.
Heraclitι obscuritas ab ambiguitate, 36.
Herodotus, 11, 12, 13, 14, 17, 37, 38, 42, 48, 65, 68. καὶ περὶ ἑλληνικὴ γράφων, Sapo-

βαρβαρικῶς εἰπεῖν πολλάκις, ὅτιτὰς ἐκείνων λόγους μεμίμηται, 85. Ibis avis ab eo male descripta, 91.
Heron σκωτοτόμος, postea Philosophus, 78. seq.
Hesiodus, 21, 24, 65.
Homerus, 4, 15, 19, 22, 32, 88, 89, 90, 105. καὶ ἐξοχὴν ποιητής, 51. Odyssea, 41.
versus, 35, 36, 60.
versus quidam ab Archilocho μεταφρασθέντες, 7.
Hyperides, 15, 17. ἐν τῇ κατ' Ἀριστογόρου, 14. ejus ἐπιδαφικός, 15.
Ex Isæi orat. κατὰ Διοκλέους ὕβρεως, Demosthenes quædam in Orat. contra Midiam transtulit, 8.
Isocratis dictum ἐυφυεῖς θεῶν παῖδες, 51, 57, 58, 63. præceptoribus plus debere nos quam parentibus, 54. discipulo opus πανηγυρικὸν ἢ γραφικὸν ἢ νεῶ, 56, 62. panegyricus, 49. vide infra in Lysias.
Laconis cujusdam dictum, 45.
Laconum sermones παῦροι καὶ λιγεῖς, 85.
Legumlatores providentiæ suffragantes, 100.
Leontium Philosopha ex meretrice, 79.
Lycurgus legislator, 69, 96.
Ex Lycurgi Oratoris τὸ ὕβρεως λόγῳ quædam in Orat. contra Midiam transtulit Demosthenes. 8. ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος, 14. Ejus Ἐλένης ἐγκώμιον, 71, 77. Εὐρυβάτης Ψόγος, ibid.
Ex Lysiæ Orat. τὸ ὕβρεως Demosthenes quædam in Orat. contra Midiam transtulit, 8. Ex ejus Epitaphio & Olympico, Isocrates in suum panegyricum, ibid. Ejus Epitaphios, 15. περὶ ἀναλυπτηρίων, 16. περὶ ἀμβλώσεως, ibid. ubi addit de duabus his dubitatum, an sint Lysiæ. Πρὸς Διοκλέα ὑπὲρ τῆς καθ' ἑταίρων νόμου, 16. tenuia argumenta tractare aptus, 21.
Medeæ fabula, 66.
Menandri dramata, 15. ἐν ἀρχῇ τῆς Δαρδάνου καὶ τῆς ξενολόγου, 48. ἐν τῇ χρησῇ (forte πρώτῃ) ἐπικλήρου.
Olympiadis dictum, 55.
τῶν παλαιῶν οἱ ποιηταί, 23. οἱ παλαιοί, 35, 75.
Palæphati Peripatetici ὅλον βιβλίον περὶ τῶν ἀπίστων ἱστορημένων, 69.
Pericles Olympius dictus, 77.
Phædonis Socratici Zopyrus, 24.
Philistus, 11, 89.

ἐν τῇ ά. 11. ἐν τῇ η. 85. ἐν τῇ ιά. 15.
totum Atticum bellum ex Thucydide in fua Σύμμικτα transtulit, 8. ab omni abstinuit digressione. 33.
Pittaci Mytilenæi dictum, ne cogitantem quidem Diis latere, 52. 68. ejus lex ambigua, 105. seq.
Plato, 100. ἐν ὀλιγαρχίᾳ vivens ἄρις ἐγένετο, 87. ejus dicta, 53, 56. ἐπιτάφιος, 15.
Phædo, 12. five Φαίδων περὶ ψυχῆς, 23.
Phædrus, 18, 68.
de Rep. 11, 12, 18, 98.
Timæus, 14.
Pyrrhi Epirotarum Regis dictum, 56.
Pythagoræ Philosophi dictum, 54.
Rhadamantus, Minos &c. 69.
Simonides jubens παίζειν ἐν τῷ βίῳ, καὶ περὶ μηδὲν ἁπλῶς σπουδάζειν, 63.
Socratici dialogi, 15. Socratis dictum, 52, 55, 62. ἀνὴρ Ἀθηναιστικός, ibid. Phænareti Majæ & Sophronisci statuarii F. 78.
Solon, 96.
Sophocles poëta, 11.
Sybaritæ dictum, 63. Sybariticæ fabulæ, 21. Vide & infra, Thurus.
Theanus Pythagoricæ dictum, 52.
Theodorus Gadarenus, 52.
Theophrastus, vide supra, Aristoteles.
Theopompus, 7.
Ejus ἑλληνικὴ ἱστορία, 17. tres & plures libros integros digressionibus implet, in quibus Philippi ne mentio quidem, 34.
ἐν τῇ ὀγδόῃ, 12. ἐνάτῃ, 15.
ἐν τῇ εἰκοστῇ τῶν Φιλιππικῶν, 11.
ἐκ τῆς πέμπτης καὶ εἰκοστῆς, 13. seq.
Philippi ἐγκώμιον, 15, 77. Alexandri ἐγκώμιον, 15.
Thucydides, 7, 12, 13, 14, 17, 38, 39, 42, 44, 65, 76, 89. ejus ἐπιτάφιος, 15.
Vide & Philistus. Narrationes per æstates & hiemes discerpsit, 33. hyperbatis usus frequenter, 36.
Thurus Sybarita, μυθοποιός, 22.
[Tomyris ἡ Μασσαγέτις, 83.
Versus ambiguus ἐγώ σ' ἔθηκα δῆλον ὅστις ἐλεύθερον, 27. Versus ἀρ' ἐστὶ παίδων ἀγροικία λαλίστατον, 45. Menandro tribuitur, p. 49.

Xeno-

Xenophontis Agesilaus, 25. Ἑλληνικὴ ἱστορία, 17.
β' ἀπομνημονευμάτων, 12, 101.
Symposium, 15, 84.
Zaleucus, 96.
Zeno, 100.
Zoroaster μάγος, 83.

XVI. In ALDI MANUTII Collectione Rhetorum quam Venetiis A. 1508. fol. præfixa Epistola Græca Demetrii Ducæ Cretensis ad Marcum Musurum (non valde, quod dolendum, emendate) edidit, & Johanni Lascari inscripsit, continentur:

1. *Aphthonio*, Sophistæ progymnasmata p. 1—17.
2. *Hermogenis* Ars Rhetorica p. 19—37. Ejusdem περὶ ἰδεῶν, Τόμος δ'. p. 38—77. περὶ ἰδεῶν τόμος α'. p. 78—112. περὶ χαρακτῆρος, τόμος ϛ'. p. 113—148. περὶ μεθόδου δεινότητος, p. 149—160.
3. *Aristotelis* Artis Rhetoricæ libri tres p. 161—234. Rhetorica ad Alexandrum p. 235—268. & de Poetica liber p. 269—286.
4. SOPATRI Διαιρέσεις ζητημάτων p. 287—455. Auctor hujus operis, quo prolixa admodum de componendis declamationibus præcepta & divisiones controversiarum continentur, Sopater est non Plotinianæ illæ scholæ successor celeberrimus, quem Constantinus M. occidit, sed alius, Sophista ducentis annis junior, de quo dixi nonnulla supra §. 6. pag. 430. Cæterum de istis Rhetorum Διαιρέσεσι sive divisionibus quæstionum controversiarum consulenda commentaria ad Hermog. p. 261. & Nicolaus Faber ad Senecæ controvers. 1. p. 82. seq. Sopatri opus uti Orationes quas habemus Antiphontis, Andocidis, Dinarchi, Lycurgi & Isæi ex Græcia secum attulit Johannes Lascaris, ut Aldus refert.
5. CYRI Sophistæ (nescio an Cyri Theodori Prodromi, qui sub initia sæculi duodecimi post CHRISTUM natum vixit) περὶ Διαφορᾶς στάσεων. p. 456—460. Eidem dubito an auctori tribuenda sint προβλήματα ῥητορικὰ εἰς στάσεις, sive argumenta controversiarum undeseptuaginta, quæ sine nomine auctoris ex veteri MS. Frid. Lindenbrogii edidit Græce, versionemque suam addidit Johannes Huswedelius. Hamburg. 1612. 8.
6. *Dionysii* Halicarnassei τέχνη περὶ τῶν παντογενικῶν p. 502—507. Ejusdem περὶ τῶν Θουκυδίδου ἰδιωμάτων p. 502—507. & περὶ συνθέσεως ὀνομάτων p. 545—573.
7. Demetrii Phalerei περὶ ἑρμηνείας, ὅ ἐστι περὶ φράσεως, p. 545—573.

8. ALEXANDRI περὶ τῶν τῆς ἀξιώσεως σχημάτων, & περὶ τῆς λέξεως σχημάτων, p. 582—588. Alexander hic est Numenius sive Numenii Rhetoris (Adriano imperante clari) filius Sophista, Julio Rufiniano in limine libri de figuris sententiarum, Suidæ, & scholiastis Græcis Hermogenis laudatus. Librum utrumque Alexandri de figuris sententiæ & dictionis Latine vertit *Natalis Comes*, cujus interpretatio lucem vidit Venet. 1557. 8. Illam vidisse se negat *Laurentius Normannus*, qui cum nova versione sua & castigationibus vulgavit Græce & Latine Upsaliæ 1690. 8. addito Phœbammone atque Minuciano.

9. Scholia περὶ σχημάτων ῥητορικῶν p. 583—593. Nomen auctoris nullum Aldus addidit, sed laudatus vir doctissimus Laur. Normannus post Th. Galeum V. C. observavit, PHOEBAMMONIS esse, sub cujus nomine habuit Jo. Sambucus & extat in codice Regis Galliæ, ut videre est in Labbei Bibl. nova MSS. p. 109. atque MStum evolvit Cangius glossar. in Φόρος. Bro inedito perperam habet Carolus Daubuz lib. pro testimonio Flavii Josephi de CHRISTO p. 146. Quæ ex Phœbammone allegat Matthæus Camariota p. 12. in synopticis præceptis Rhetorices, in hoc libello p. 98. etiamnum leguntur. Neque forte erravero si Phœbammonem hunc Athenæo Naucratita, quem laudat, longe juniorem & non diversum esse duxero ab Phœbammone æquali Synesii, qui memoratur in Epistola Synesii CXLIII. Christianis adscribendum probe notavit Thomas Galeus ad Tiberium Rhetorem p. 249. certe Paulum θεῖον Ἀπόστολον p. 114. appellat verba ejus ex 1. Cor. X. 10. afferens. Neque Normanno repugnaverim, qui ex nomine apud Suidam etiam obvio Ægyptium esse colligit, & fortasse Alexandrinum fuisse suspicatur. Prodiit libellus hic cum Normanni versione & castigationibus, Alexandro de quo jam dixi subjunctus. Etiam de statibus scripsisse Phœbammonem innuit Tzetzes Chiliad. VI. v. 793.

Στάσεσι τὸν Φοιβάμμονα καὶ Μινουκιανὸν δέ.

Ex hoc loco puto Vossium lib. I. Institut. Orator. p. 177. in epilogo doctrinæ de statibus inter alios Rhetores Phœbammonem quoque memorare. *Quin & alii complures partim ante Hermogenem partim post eum hanc rem sunt persecuti. Ejusmodi sunt Apsines uterque, Aristides, Phœbammon: tum item Jo. Doxopater, Gemistus, & Anonymus*

Anonymus Græcus Rhetorices ſcriptor, quorum trium nec dum in lucem editis commentationibus ſe uſum in Rhetoricis ſuis ſcribit melioris notæ Rhetor, Petrus Johannes Nunneſius Valentinus, qui felicius aliquanto nobis Hermogenicam artem tradidit, quam factum à magni nominis Rhetore, Georgio Trapezuntio.

10. MENANDRI Rhetoris περὶ γενεθλίων διαιρέσεις & διαίρεσις τῶν ἐπιδεικτικῶν ſive de diviſione cauſarum in genere demonſtrativo p. 594—641. Altera pars hujus libri vindicanda Rhetori Alexandro. Nam ex duobus opuſculis, Menandri ſcilicet & Alexandri unum librum perperam conflatum eſſe in editione Aldina, monet Henricus Valeſius ad Euſebium p. 128. idque alibi ſe demonſtraturum vir eruditiſſimus teſtatus eſt. Latine vertit Natalis Comes, Venet. 1557. 8. Menander ille non dubito is ipſe fuit Sophiſta Laodicenus ad Lycum fluvium, cujus commentaria in artem Hermogenis & Minuciani progymnaſmata Suidas commemorat.

11. *Ariſtidis* περὶ πολιτικῆς λόγου p. 641—663. Ejusd. τεχνῶν ῥητορικῶν περὶ ἀφελοῦς λόγου, p. 663—682.

12. APSINIS τέχνη Ῥητορική. p. 682—726. Ejusd. περὶ τῶν σχηματισμάτων προβλημάτων, p. 727—730. plures fuere Apſines Rhetores, ſed auctor horum librorum fuit Apſines Phœnix Gadarenus, Baſilici Rhetoris auditor imperante Maximino, cui A. C. 238. Gordianus ſucceſſit, clarus, de quo Tzetzes Chiliad. VIII. v. 696.

Ἔστι καὶ πόλις Γαδαρα τῆ τῶν Φοινίκων χώρᾳ
ἐξ ἧς Ἀψίνης Γαδαρεὺς ὁ ῥήτωρ ἐγεγόνει.

Suidas: Ἀψίνης Γαδαρεὺς σοφιστὴς, παρεὶς ὡς λόγου ἐκ Παιδὸς, μαθητεύσας ᾧ ἐν Σμύρνῃ Ἡρακλείδῃ τῷ Λυκίῳ, εἶτα βασιλικῷ ἐν Νικομηδείᾳ, ἐσοφίστευσεν Ἀθήνησι βασιλίνῃ Μαξιμίνου, ὑπαλικῷ λαβὼν ἀξίωμα. Baſilicum hunc laudat Apſines ſub initium ſtatim libri ὁ δὲ τοι θεῖος βασιλικὸς κανὼν προσέθηκε. Ex hoc Apſine profeciſſe Hermogenem ſcribit Matthæus Camariota p. 20. ſed iniquiorem eo loco ſe prodit adverſus Hermogenem, & Apſinem falſo habuit pro antiquiore, cum fuerit Hermogene junior, & præceptor Cajani Berytii Sophiſtæ, Gordiano imperante clari, de quo Suidas in Γαϊανός. Æqualis vero Majoris Sophiſtæ, de quo Suidas in Μαΐωρ. Hic eſt Apſines Phœnix, Philoſtrati amicus, qui ejus memoriam & accurationem extremo libri poſterioris de Sophiſtis

laudat his verbis: καὶ ὁ Ἀψίνης τε ὁ φοίνιξ ἐφ' ὅσον περίεστι μνήμης τε καὶ ἀκριβείας, ἵνα ἐμὲ δεῖ χρήσθαι, καὶ δὴ ἀν ἀπειρηθείην οὐ χαριεσάμενος, ἐπειδὴ φιλίας μοι πρὸς αὐτὸν ἦν. Legere me memini prodiisse libellum Apsinis Rhetoris *de memoria*, interprete Federico Morello, cum ejus notis, Paris. 1618. 8. sed libellum ipsum nunquam vidi. De aliis Apsinis duobus idem Suidas meminit his verbis: Ἀψίνης Ἀθηναῖος ἀξιόλογος σοφιστής, Ὀνησίφιλος παιδὶ ᾧ σοφιστῇ, ᾧ καὶ ἐρᾷ Ἀψίνης. Hic posterior Apsines Apsinis Athenienſis nepos idem mihi videtur de quo Eunapius in Juliano, Apsines Lacedæmonius, δόξαν ἄγων τεχνικῆς τινος, sive qui artis Rhetoricæ Magistrum cum laude gesſit. Suidas enim Ὀνήσιφιλος teſtatur hunc Onasimum Apsinis parentem Conſtantino imperante floruiſſe, & fuiſſe Spartiatam. Allegatur Apsines ab Ulpiano in Demoſthenis Orat. contra Leptinem, & Apsinis τέχνην εἰς προοιμίων πραγματείαν laudat Scholiaſtes Hermogenis p. 14.

13. MINUCIANI ſive NICAGORÆ περὶ ἐπιχειρημάτων *de ſedibus argumentorum* p. 731—734. Hunc quoque libellum ſive τέχνης Minuciani particulam una cum Alexandro & Phœbammone vertit & Græce ac Latine cum caſtigationibus edidit Normannus Upſal. 1690. 8. In Commentariis Græcis ad Hermogenem paſſim legas Minucianum a bello Tarſenſi Rhetore tacite tangi. Matthæus vero Camariota eum etiam exſcribi ab Hermogene affirmat. Sed quomodo quæſo fieri potuit, ut Nicagoræ Athenienſis Sophiſtæ filium Minucianum vel perſtrinxerit vel exſcripſerit Hermogenes? Nicagoram familiarem ſuum laudat una cum Apſine in extremo libri poſterioris de Sophiſtis Philoſtratus, qui vixit usque ad Philippum Imperatorem, ad quem Nicagoras πρεσβευτικὸν Suida teſte ſcripſit. At Hermogenem Marco Antonino imperante conſtat τέχνην ſuam compoſuiſſe. Itaque aut alius fuerit Minucianus antiquor, aut certe Chronologia inconſulta hoc a Camariota & Scholiaſtis Hermogenis fuit affirmatum. In Minuciani Athenienſis τέχνην ſcripſerat *Porphyrius* & *Pancratius* Sophiſta in progymnaſmata ejusdem *Menander* Laodicenus, Suida teſte. Τέχνην ipſam Minuciani περὶ σχέσεων legit adhuc Tzetzes Chil. VI. v. 793. & XII. 570. eoque longe junior Camariota, atque ut Clariſſ. Normanno videtur, etiam Georgius Trapezuntius, cujus hæc ſunt verba V. Rhetoricor. p. 134. *Nam & veteres omnes Rhetores usque ad Iſocraticam illam Scholam multa de formis dixerunt, & Minucianus*

cianus quamvis confuse, multa tamen & præcepta & exempla, partim ab aliis designata, partim sua industria sumta à clarissimis Oratoribus subjicit. Himerius apud Photium laudaturus Rufi filii sui, cujus obitum dolet, facundiam, ait eum dixisse δεινότερον Μινουκιανῦ, συμνότερον ἢ Νικαγόρου. Cod. 243. p. 596. Cæterum nescio quo argumento Scheferus notis ad Camariotam p. 83. hunc Minuciani libellum περὶ ἐπιχειρημάτων vel junioris vel plane alterius alicujus esse affirmat. In iisdem notis p. 64. perperam contendit Minucianum vixisse tempore Galeni Medici, nam ἐπὶ Γαλλιηνῦ *sub Imperatore Gallieno* apud Suidam legendum esse certissimum est vel ex eo, quod Nicagoras Minuciani Pater interfuit convivio quod in Πλατωνείοις præbuit Longinus Galieni temporibus clarus, apud Euseb. X. 3. præparat. Itaque Γαλλιηνὸς nomen pro Γαλλιηνῦ audacter ibi reponunt Viri docti Simlerus, Reinesius, Jonsius & Kusterus.

Indiculus scriptorum ab Alexandro Rhetore, Phœbammone & Minuciano allegatorum.

Ad paginas editionis Clariss. Normanni.

Æschines, *Alex.* p 4. 16, 18, 36, 39, 40, 52, 56, 58, 60, 65, 80, 82, 86. *Phœbam.* p. 132. *Minuc.* p. 148.

Alexandrinorum ἀταξία, *Phœbam.* p. 114.

Apollonii Molonis definitio σχήματος, *Phœbam.* p. 89.

Aristides, (Atticus ille justus cognomento) *Minuc.* p. 136.

Athenæi Naucratitæ definitio σχήματος, *Phœbam* p. 98.

Cæcilius Calactites, *Phœbam.* p. 98.

Carcinus (Καρκῖνος) Rhetor. *Alex* p. 60.

Demosthenes, singulis fere paginis.

περὶ δὲ τῆς πολιτείας πολλαχοῦ λέγων ἁπλῶς καὶ ποικίλως πλάττων τὸν λόγον ἐπεδείξατο. *Alex.* p. 18.

Euripidis versus. Alex. p. 12, 28, 30, 34, 36, 42. bis.

Herodotus, *Alex.* p. 92.

Homeri versus *Alex.* p. 4, 26, 38, 46, 66, 68. bis. 76, 86, 88, 94. *Phœbam.* p. 102, 134.

Hyperides in Demosthenem, *Alex.* p. 52. de Phryne, id.

Isocrates *Alex.* p. 58, 80, 92. *Phœbam.* p. 100.

Menandri Comici versus decem, *Alex.* p. 30.

Ariſtides juſtus, p. VII. 54, 60, 172. Plato fatetur eum ῥητορικὸν γενέσθ, 22.

Ariſtides (Hadrianenſis Rhetor) p. XVII. 19, 414. ἐν τῷ περικλεῖ, 304, 305. ἐν τῷ Καλλιξένῃ 306, 307.

Ejus Orationes duæ de Critia tyranno ab Ariſtogitone cæſo, una brevior, altera prolixior, p. 67. ἐν Λευκτρικοῖς, 318. ἐκ πέμπτ[ου] τῶν Λιβυρικῶν, ibid.

ἐν τῷ περὶ πολιτικῶν λόγων, 415.

Ariſtogiton, 34. 394. Orator αὐτοδίδακτ[ος], 16. Τυραννοφόν[ος] 67. ab Harmodio adjutus Hippiam interfecit. 235. Æſchinem & Demoſthenem arguens φιλιππισμῷ (ita leg. pro φιλιπποτιμῷ) & μηδισμῷ, 196. Æſchinem & Timarchum αἰσχυνοφοβίᾳ, 296.

Ariſtophanes Grammaticus, infra, Menander.

Ariſtophanes Comicus, 72. Ejus Equites 92, 93, 245. εἰρήνη, 390. Νεφέλαι, 391. πλοῦτ[ος], 406.

[Ariſtophon & Cephalus ἀμφισβητοῦντες καλῷ βίῳ, 237, 249, 301.

Ariſtoteles Stagirites, p. III, XVI, 10, 15, 24, 168, 174, 301, 366.

Ejus dictum αἰχρὸν σιωπᾶν, ἰσοκράτην δὲ εὖ λέγειν 120.

Categoriæ, 120, 361. Ῥητορικὴ τέχνη, 120. exotericæ & acroamaticæ lectiones, ibid.

Ariſtoxenus, 381.

Aſpaſia, 61. ἥρα ſive Juno dicta, 72. Epitaphius ſermo ejus nomine apud Platonem Menexeno, 392.

Aſpaſius (Rhetor) 402.

Athanaſius (Rhetor) 146.

Ἀττικὸν ὑπερθετικοῖς αἰεὶ συγκριτικῶν κεχρῆσθ, 24. Attici 405. gaudent μακρολογίᾳ, 30. Atticiſtæ παντελῶς ἀποτρέπουσι ἐξ ὀνοματοποιῶν καὶ μόνοις προστάτ[αι]ς χρῆσθ τοῖς τετραμμένοις ὀνόμασι, 395. Athenis ἄρχοντες ἐξ εὐπατριδῶν, licet Iro pauperiores, Phalaride crudeliores & injuſtiores, ibid. Theſmothetæ Athenienſium, ὑπὲρ ἱερῶν εὐθύνοντες, 320. καὶ τοὺς Ἀττικοὺς νόμους ἔξιν τοῖς ἀνδράσι τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας ἐτέρους ἐκνομίζειν, 98. Athenienſes νεωτεροποιοί, 133.

Attici Eleos accuſantes apud Amphictyones, injuriarum, 228, 242. De tribubus, Eccleſiis & prytaniis Athenienſium vide p. 399. ſeq.

[Avtocles, εἰ γὰρ ἦν Σόλων μὲν αὐτὸ παρέλιπεν, Αὐτοκλῆς ἂν ἐποίησε, 366.

Bacchylides Lyricus, 393.

Baſili-

Basilicus (Rhetor) 311.
Bias p. VI.
ἡ κζ΄ Κάδμου καὶ Δαναοῦ γραμματικὴ ἐπίτε τῶν Τρωϊκῶν ἡσκεῖτο, καὶ μέχρι τῶν Εὐκλείδου καὶ ἄρξαντος μ΄ ταῦτα διαμένει χρόνοι, 17.
(Callixenus 147, 259.
(Cephalus, vide supra, Aristophon.
(Cercops Δεφυὴς, διὰ τὸ πρῶτον συναγαγεῖν ἄνδρα καὶ γυναῖκα 28.
(Chabrias, Conon, Iphicrates, 318.
(Cleon, 92, 196, 245, 251, 258, 261, 283, 292, 304.
Clisthenes legislator, 303.
Comici, p. V. ἡ κωμῳδία, 37. ἐμμέλειαν ῥῳδικὴν, 386. Κωμικῶν τις, 391. Κωμῳδεῖν ὀνόμασί, 348, 349.
Corax Rhetoricæ inventor, 5, 6. ὁ τεχνογράφος, 240. τὸ κζ΄ Κόρακα καὶ Τισίαν, 59.
Critias, 66, 67, 332, 390, 415. Antiphonte non deterior, 415.
Critici, 401.
(Cylon Theagenis Megarensium Tyranni gener. 151. κυλώνειον ἄγος 360.
Cynægiro vel Callimacho dicendus à Patre λόγος ἐπιτάφιος, 300.
(Damo prædotriba claudus, p. VI.
(Danaus, supra in Cadmus.
Demades, 138, 356. ἀπὸ τῆς κώπης ἀνίπτους χεῖρας ἐπὶ τὸ βῆμα παρῆσαν, 16.
Demosthenes, Rhetor καθ' ἑξοχήν, p. XXI. 95, 155. ὁ κορυφαῖος τῶν ῥητόρων, p. II. πολιτικῶν ἄριστος, 378. singulis fere paginis. In genere judiciali & deliberativo præclarus fuit, minus valuit in panegyrico sive demonstrativo, 17. μετάτεχνος, 363. ejus dictum: ἀδεὴς ὁμολογῶν ἀδικεῖν ἑάλω, 91. Δημοσθενικὴ δεινότης καὶ ἀξιωσία, 170. καὶ βία, 213. καλλίστη καὶ δριμυτάτη ἡ μεθοδος, 256. τίς ἂν ἂν ὁμολογήσειε πραξίσας ἐκεῖνα ποιήματά τε καὶ μελέσι τὰς Δημοσθενικὰς λόγους, 378. ποικίλος μάλιστα ὁ ῥήτωρ, 376.
—Ejus Oratio κατ' Αἰσχίνου, 95, 135, 138, 139, 141, 148, 175, 226, 264, 265, 401, 417, 320.
—περὶ τῆς ἁλοννήσου, 401.
—κζ΄ Ἀνδροτίωνος, p. XII. XVIII. 30, 152, 171, 302, 356, 386, 409, 405, 401. ubi notat hanc orationem singulari studio à Demosthene fuisse expolitam & κεκαλλωπισμένην, quod Androtion Isocratis esset discipulus & τεχνίτης τῆς λέξεως.
—ἀ κζ΄ Ἀριστογείτονος, p. XXV. 102, 390.

Ariſtides juſtus, p. VII. 54, 60, 172. Plato fatetur eum ῥητορικὸν δίκαιον γενέσθαι, 22.

Ariſtides (Hadrianenſis Rhetor) p. XVII. 19, 414. ἐν τῷ περικλεῖ, 304, 305. ἐν τῷ Καλλιξένῃ 306, 307.

Ejus Orationes duæ de Critia tyranno ab Ariſtogitone cæſo, una brevior, altera prolixior, p. 67. ἐν Λευκτρικοῖς, 318. ὑπὲρ τῶν Λευκτρικῶν, ibid.

ἐν τῷ περὶ πολιτικῶν λόγων, 415.

Ariſtogiton, 34. 394. Orator αὐτοδίδακτος, 16. Τυραννοφόνος 67. ab Harmodio adjutus Hippiam interfecit. 235. Æſchinem & Demoſthenem arguens φιλιππισμοῦ (ita leg. pro φιλιππικοῦ) & μηδισμοῦ, 196. Æſchinem & Timarchum αἰσχύνης κατηγορίαν, 296.

Ariſtophanes Grammaticus, infra, Menander.

Ariſtophanes Comicus, 72. Ejus Equites 92, 93, 245. εἰρήνη, 390. Νεφέλαι, 391. πλοῦτος, 406.

[Ariſtophon & Cephalus ἀμφισβητοῦντες καλῆς βίᾳ, 237, 249, 301.

Ariſtoteles Stagirites, p. III, XVI, 10, 15, 24, 168, 174, 301, 366.

Ejus dictum αἰσχρὸν σιωπᾶν, ἰσοκράτην δὲ ἐᾶν λέγειν 120.

Categoriæ, 120, 361. Ῥητορικὴ τέχνη, 120. exotericæ & acroſmaticæ lectiones, ibid.

Ariſtoxenus, 381.

Aſpaſia, 61. ἥρα ſive Juno dicta, 72. Epitaphius ſermo ejus nomine apud Platonem Menexeno, 392.

Aſpaſius (Rhetor) 402.

Athanaſius (Rhetor) 146.

Ἀττικὸν ὑπερθετικοῖς αὖτὶ συγκριτικῶν κεχρῆσθαι, 24. Attici 405. gaudent μακρολογίᾳ, 30. Atticiſtæ πάντελῶς ἀποτρέπουσι ἀπὸ ὀνοματοποιεῖν καὶ μόνοις προστάττουσι χρῆσθαι τοῖς τετριμμένοις ὀνόμασι, 395. Athenis ἄρχοντες ἐξ ἀπαιδεύτων, licet Iro pauperiores, Phalaride crudeliores & injuſtiores, ibid. Theſmothetæ Athenienſium, ὑπὲρ ἱερῶν ἐυθύνοντες, 320. καὶ τοὺς Ἀττικοὺς νόμους ἐξῆν τοῖς ἀνδράσι τὰς ἀπὸ τῶν γυναικὸς ἑτέρας ἐπεισάγειν, 98. Athenienſes νεωτεροποιοί, 133.

Attici Eleos accuſantes apud Amphictyones, injuriarum, 228, 242. De tribubus, Eccleſiis & prytaniis Athenienſium vide p. 399. ſeq.

[Avtocles, εἰ δὲ ἂν Σόλων μὴ αὐτὸ παρέλιπεν, Αὐτοκλῆς ἦν εὑρετὴς, 366.

Bacchylides Lyricus, 393.

Baſili-

Basilicus (Rhetor) 311.
Bias p. VI.
ἡ κζ΄ Κάδμου καὶ Δαναοῦ Γραμματικὴ ἐπίτιμος τῶν Τρωϊκῶν ἡσυχάσασα, καὶ μέχρι τῶν Εὐκλείδου καὶ Ἀρξάντος μὴ ταῦτα διαφανεῖσα χρόνων, 17.
(Callixenus 147, 259.
(Cephalus, vide supra, Aristophon.
(Cercops Δαφνὶς, διὰ τὸ πρῶτον συναγαγεῖν ἄνδρα καὶ γυναῖκα 28.
(Chabrias, Conon, Iphicrates, 318.
(Cleon, 92, 196, 245, 251, 258, 261, 283, 292, 304.
Clisthenes legislator, 303.
Comici, p. V. ἡ κωμῳδία, 37. ἐμπαθὴς ῥητορική, 386. Κωμικῶν ἦθος, 391. Κωμῳδεῖν ὀνόμασί, 348, 349.
Corax Rhetoricæ inventor, 5, 6. ὁ τεχνογράφος, 240. τὸ κζ΄ Κόρακα καὶ Τισίαν, 59.
Critias, 66, 67, 332, 390, 415. Antiphonte non deterior, 415.
Critici, 401.
(Cylon Theagenis Megarensium Tyranni gener. 151. κυλώνειον ἄγος 360.
Cynægiro vel Callimacho dicendus à Patre λόγος ἐπιτάφιος, 300.
(Damo pædotriba claudus, p. VI.
(Danaus, supra in Cadmus.
Demades, 138, 356. ἀπὸ τῆς κώπης ἀνίπτους χερσὶ εἰς τὸ βῆμα πηδήσας, 16.
Demosthenes, Rhetor καθ' ἑξοχήν, p. XXI. 95, 155. ὁ κορυφαῖος τῶν ῥητόρων, p. II. πολιτικῶν ἄριστος, 378. singulis fere paginis. In genere judiciali & deliberativo præclarus fuit, minus valuit in panegyrico sive demonstrativo, 17. μεγαλοπρεπέστατος, 363. ejus dictum: ἀδεὴς ὁμολογῶν ἀδικεῖν ἑαυτὸν, 91. Δημοσθενικὴ δεινότης καὶ σεμνότης, 170. καὶ βία, 213. καλλίστη καὶ δριμυτάτη ἡ μέθοδος, 256. Τίς ἂν οὐκ ἂν ὁμολογήσειε πραξεις ἐκείνας ποιήμασί τε καὶ μιμήσεσι τοῖς Δημοσθενικοῖς λόγοις, 378. ποικίλος μάλιστα ὁ ῥήτωρ, 376.
—Ejus Oratio κατ' Αἰσχίνου, 95, 135, 138, 139, 141, 148, 175, 226, 264, 265, 401, 417, 320.
—περὶ τῆς ἁλοννήσου, 401.
—κζ΄ Ἀνδροτίωνος, p. XII. XVIII. 30, 152, 171, 302, 356, 386, 409, 405, 401. ubi notat hanc orationem singulari studio à Demosthene fuisse expolitam & κεκαλλωπισμένην, quod Androtion Isocratis esset discipulus & τεχνίτης τῶν λόγων.
—ὁ κζ΄ Ἀριστογείτονος, p. XXV. 102, 390.

—κῆ Ἀριστοκράτης, 74, 89, 110, 170, 172, 175, 213, 215, 315, 408, 358, 323.
—κῆ Ἀριστοφάνης, p. 30.
—περὶ ἀτελείας laudatur, p. 401,
—Δικανικοὶ λόγοι, 378.
—πρὸς Βοιωτὸν περὶ προικὸς, 381.
—περὶ τῆς Διοπείθους λόγων ἢ τῶν Φιλιππικῶν, 211.
—ἐν τῷ περὶ εἰρήνης, 313.
—ἐπιστολῇ περὶ Ἀφέσεως, 394.
περὶ τ᾽ ἰδίας καθόδου, ibid.
τῷ δήμῳ τὰς ἐπιστολὰς ἐπιστέλλει, 395.
—ἐν τῷ ἐπιλαφίῳ, 22.
—ἐπιτροπικοῖς, 132.
—κῆ Κόνωνος, αἰκίας, 134, 135, 142, 220.
—πρὸς Λεπτίνην, p. XV. 28, 33, 43, 72, 74, 89, 171, 218, 294, 304, 307, 310, 315, 385, 395, 398 Vide & p. 260. seq. & 402. ubi videbis ab Aspasio & Apsine indignum habitum Demosthene, ut τραχὺ-τητός τε καὶ σφοδρότητος ἄμοιρον.
—ὑπὲρ Μεγαλοπολιτῶν, 318, 413, 401, 351.
—κῆ Μειδίου, p. XIV. 43, 64, 75, 78, 88, 170, 172. bis. 176, 201, 202, 203, 207, 208, 218, 219, 220, 221, 223, 225, 226, 228, 232, 233, 360, 398, 401, 405, 322, 325.
—πρὸς Νικόστρατον, 406.
—Ὀλυνθιακοὶ λόγοι, p. XIV. XXII. 308, 309, 311, 313, 315, 316, 352, 386.
—περὶ παραπρεσβείας, 29, 33, 79, 110, 117, 144, 148, 154, 163, 166, 169, 170, 171, 174, 175, 357, 364, 384.
—πρὸς Παυσανίαν, 115.
—περὶ Στέφανον, p. XV. XVII. 18, 28, 36, 43, 44, 64, 72, 74, 75, 79, 89, 102, 118, 128, 141, 170, 175, 182, 205, 212, 213, 217, 250, 264, 298, 302, 304, 310, 315, 316, 379, 392, 396, 399, 416.
δικανικὴ κατάστασις τῶν λόγων, 74.
—κῆ Στεφάνου Ψευδομαρτυριῶν, 127.
—συμβουλευτικοῖς, 309.
—κῆ Τιμοκράτης p. 28, 175, 214, 303, 361, 416. seq.
—ἐν Φιλιππικοῖς, 45, 142, 211, 297, 309, 312, 313, 379, 385, 386, 411.
συμβουλευτικοὶ, εἰ χρὴ ἀμφικτύονα Φίλιππον ποιῆσαι, p. 74.
—ὑπὲρ Φορμίωνος, 115, 399.

— τῆ Φρύνη, προαγωγούσης, 245. 264.
Οἱ Διαλεκτικοὶ, 16, 83, 168, 368. ἀποδείξεις εἶντε Γεωμετρίας ἢ Διαλεκτικῆς καὶ Ῥητορικῆς, 308.
Δίκτυς ἐν τοῖς ἐφημερισι, 17.
Diodori definitio Rhetoricæ, p. III.
Διθυραμβοποιοὶ, 391.
Timocrates a Diodoro καθηγεμόνα, 303.
Dinarchus, κρίθινος Demosthenes, 415.
Diogenis Cynici dicta, p. VI.
[Dion pro quolibet homine, 366.
Dionysius (Halicarnass.) 16, 73, 377, 387, 393, 402. ἐν τῷ περὶ μιμήσεως, 378, 379, 411. ἐν πρώτῳ χαρακτήρων, 378, 412. ἐν τῷ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, 378, & 383, 387.
Dionysius ὁ τὴν περιήγησιν γεγράφως, 379.
Dores p. III.
Draco legislator, 303.
Δραμάτια καλεῖσθαι, ἔθος ἐν τοῖς Διονυσίοις, 245. δραματικὰ καὶ πανηγυρικὰ, 415.
Empedocles Agrigentinus Pythagoræ discip. ὁ κωλωτικώτατος, 381.
(Epaminondas p. VII.
Epicurus, 387. λαχὼν δαδοῦχος, δραματίζεται, 300. Epicurus ἐν τῷ περὶ Ῥητορικῆς, 377.
Epiphanii (Rhetoris) commentarius in Hermogenem, 192.
Ἐπὶ τῶν χρόνων Εὐαγόρου καὶ σοφιστῶν Ἀθήνησιν ἐπεφθάρησαν ἄλογοι σοφισταὶ καὶ τινας ὁμίλους μαθητῶν ἐπήγαγε, Φλυαρίαν μὲν σάσεις ἀποκαλῶν, 16.
(Euclides ἄρχων Athenis. supra Cadmus.
Euctemon λόγον ἔγραψε καὶ Ἀνδροτίωνος ὡς ἀδικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, 356.
Euripides, p. IV, 371, 376, 391. ἐν Ἑκάβῃ, p. XX. ἐν Ὀρέστῃ, 404. οἱ ἐξηγηταὶ τὸν Ὀρέστην Εὐριπίδου ἐξηγούμενοι, 3.
Euthias, Phrynes accusator, 45.
(Euxitheus & Herodes, 126.
ὁ Γεωμέτρης (Nomen proprium Rhetoris, cujus etiam apud Camariotam mentio) p. XV, XIX, XXI.
Gorgias, 378, 396, 401, 412. Tisiæ discipulus, p. 6. Ejus λόγοι λαμπάδες Rhetoricam Athenas attulit, ibid. Poli præceptor, infra, Polus.
Isocrates γοργιάζων, 401.
ὁ Θεολόγος Γρηγόριος (Nazianzenus) 364, 390, 399, 401, 416, 417.

ἐν τῷ ἐπιλαφίῳ εἰς τὸν μέγαν βασίλειον, 394. ἐν τῷ συντακτηρίῳ, 401.
Harpocration, 216, 367.
Hegemon, Orator αὐλοδιδασκ., 16.
Hephæstion. 381, 387.
Hermagoras (Rhetor) 25, 87.
De Hermogene vide p. 13, 62. ὁ τεχνογράφ., 14, ὁ τεχνικὸς 15, &c. πάνυ ἀκριβῶς, 340. καλῶς, 343. σκόπει δὲ τεχνικῶς τὴν ἀκρίβειαν, 101, 334, 343. τῷ Ἑρμογένει περὶ πολιτικοῦ λόγου εἰσὶν ὁ σκοπός, 16. ἃ μόνον τὸ τῶν στάσεων βιβλίον διαιρέσεσιν ὠνόμασεν, ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ τῶν εὑρέσεων, 262. σύγγραμμα ἐστὶν Ἑρμογένους περὶ προοιμίου, ὃ εὑρηται μὲν ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς, ἀ φέρεται δέ, 176.
Partes sive capita τέχνης Hermogenianæ subinde allegantur, ut ἐν τῷ περὶ τῶν πραγμάτων λόγῳ, 178. ἐν τῷ περὶ τούτου δὲ κεφαλαίῳ λέγω, 179. ἐν τέχνῃ τῇ πραγματικῇ, 201. ἐν τῷ περὶ ἰδεῶν, 74, 76. ἐν προγυμνασμασιν, 63. ἐν προοιμίοις ἡ τέχνης, 280. ἐν μεθόδῳ, 293. ἐν διαιρέσει τῶν κεφαλαίων, ibid. ἐν διαιρέσει τῶν στάσεων, 297. ἐνίοις τῷ εἰνάτῳ (κεφαλαίῳ) δὲ τρίτου τόμου δὲ παρόν. βιβλίῳ (περὶ εὑρέσεων) 356. ἐν τῷ τέλει δὲ δευτέρου βιβλίου, 401. ita 358, 359, 364, 370. περὶ μὲν προδιηγήσεως ἐν ἓξ τόμοις διείλαβον, περὶ δὲ διηγήσεως ἐν ἑνί, 359. ἐν τῇ περὶ τῶν στάσεων πραγματείᾳ, 376. ἐν τῇ διαιρέσει τῶν στάσεων, 345. ἐν τῷ περὶ τῶν στάσεων λόγῳ, 359, 362. ἐν τῷ περὶ περιόδου τεχνολογήσαι, 364. εἰρηται φησι παρ' ἐμοὶ ἐν τῇ μελέτῃ, 376. ἃ περὶ Πλατωνικῆς ἢ Δημοσθενικῆς ἰδέας γέγραπται τὸ σύγγραμμα, ἀλλὰ περὶ καθολικῆς ἰδέας, ibid. ἐν τῷ περὶ συμπλοκ., 387, 407. ἐν εἰκοστῷ δευτέρῳ κεφαλαίῳ δὲ περὶ μεθόδου δεινότ., 388. ἐν τοῖς εὑρέσεσι εἴρηκε, 389. ἐν τοῖς περὶ εὑρέσεως, 416. ἐν τῷ περὶ ῥητῆς καὶ διανοίας λεγω, 341. ἐν τῷ περὶ τραχύτ., 396. ἐν τῷ περὶ ἐυκρινείας λόγῳ, 398. ἐν τῷ περὶ χρημάτων γοργότ., 399. ἐν τῷ περὶ χρημάτων καθαρότητος, 400. ἐν τῷ περὶ λέξεως καθαρότ., 401. ἐν τῷ περὶ τ' ὑπερβολῆς, 402. ἐν τῷ περὶ γλυκύτητος καὶ ἀφελείας λόγῳ, 403. περὶ δεινότητος, 404. ἐν τῷ περὶ μεθόδου γοργότητος, 406, 407.
πολλῷ μυστικωτέρῳ σαφέστερον διδάσκει, 53. εὐδιαιρετώτερόν πως καὶ ἀκριβέστερον, 54. βέλτιον, 83. falli qui librum alii Hermogeni tribuunt, 13.

τὰς περὶ Ἑρμαγόραν ἐλέγχους, 87.
οἱ συμπηγορῆσαι Ἑρμογένει, 179. Τινὲς δ' ἐξηγήσαντο, 49. πλάσμα. εἰληγράφαν, 351. τὸν τεχνικὸν ἄξιον θαυμάσαι, 336.
τινὲς δ' μέμφονται τὸν Τεχνικόν 52, 107, 134, 149. ὥς τινες φιλονικῶσιν, 57. ἐπισημαίνονται τινες τῷ χωρίῳ ὡς οὐκ ὀρθῶς ἔχοντι, 74, 173. ἢ πάνυ ἀκριβῶς, 191. ἀπαίρως, 177. μάτην, οὐκ ἀκριβῶς, 140, 347. ἔσφαλται ὁ τεχνικὸς ἔστο ἐπάν, 154. ὁ μὴν τοι Ἑρμογένης ἀγνοήσας ἔστο 158. ἔλαθε δέ φασί τινες ἑαυτὸν ὁ τεχνικὸς ἐλέγξας, 123, 234. ἐπιπλήξειέ τις τῷ Ἑρμογένει, 91. ἔσφαλται ἐνταῦθα ὁ τεχνικος, 97. δοκεῖ μὴν γυμνασιαχῶν ἀπὸ τ' λέξεως, ὅλως ὡς σφόδρα πρὸς Φιλανακίδην ἀποβλέψαι, 180. Confer infra, Minucianus.

Herodotus, p. V. 62, 385, 386, 390, 396, 406. μύθοις usus, p. IV.

Hesiodus, 379. Θεογονία, 389. seq. Versus ὄχνη ἐπ' ὀχνῃ γηράσκει &c. 406.

Homerus p. I, V, XV. XVIII, XX. p. 4, 21, 185, 310, 313, 358, 373, 374, 375, 378, 379, 385, 394, 409, 410, 414.

Utitur vocibus Atticis, Doricis &c. 407.

Ad laudem ἀξιος, non ad vituperationem, p. XVIII. Poëta καθ' ἑξοχήν, p. XXI.

Homeri Oratores Nestor, Palamedes, Ulysses, 17.

Ὁμηρικὴ Ἀθηνᾶ, 17. Ὁμηρικὸς Ὀδυσσεύς, 377.

Κακῶν Ἰλιάδα τὴν πόλιν ἐλευθερώσαντας, 215.

Iliad. α'. vers. 173. seq. p. 402. vers. 459. seq. p. 369. γ'. vers. 23. & λ'. vers. 557. p. 406. γ'. vers. 33. p. 361. υ'. vers. 250. p. 52. χ'. vers. 107. p. 391.

Ὀνομακρῦται Ὁμήρου πάντες ὅσοι τὰς λογικὰς μεμηλθον τέχνας, αἵτε ἐξ αὐτῶν τὰς ἀρχὰς εἰληφότες καὶ τὰ ἀπέρματα τῶν ὑποθέσεων, 398.

Hyperides, 174, 295, 296. Æschinem & Demosthenem Ὀνομακρίσεις βίας καταγνόντων, 127, 184. Δημοσθ. 183, 389, 390. ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύνης τ' ἑταίρας, 45, 169.

Ἰάλεμος, εἶδος θρήνου, 410.

Jamblichus ἐν τῷ περὶ κρίσεως ἀρίστου λόγου, 378. ἐν τῷ περὶ τ' Πυθαγορείου αἱρέσεως, 393.

Ἰαμβοφάγος pro conviciatore, 395.

Isocrates p. VI. ter & p. 40, 140, 285, 378, 381, 387, 396, 410. μέλει αὐτῷ διαφερόντως καλλιλογίας, 403. ὁ πρὸς ἀγῶνα, ἀλλὰ πρὸς ἐπίδειξιν

δεῖξιν γεάφων λογυς καὶ ἀντισοφιστέων Αυσία καὶ Γοργιάζων, 401. συμβουλευτικὸν εἶδος λόγυ Δημοσθενικὸν παντηχεῖ πανταχῆ, Ἀτιμικῶν ἀνδραγαθημάτων μνήμη, 74. apud Isocratem & Demosthenem multi jambici & choriambici versus, 386.

ἐν τῷ Βυσίριδι, p. XVII. πρὸς Δημόνικον, 385. ἐν τῇ Ἑλένῃ p. XVII. Εὐαγόρᾳ, p. XVII. & p. 21, 23. ἐν τῷ Παγκρατίῳ, p. XVII. & p. 18, 75. πρῶτος νεώτερον ἔγραψε ἐγκώμιον, 413.

ἐν ταῖς ὠδαῖσι, 75. ἐν τῷ Πλαταϊκῷ, 154, 155. καὶ σοφιστῶν, 379.

ἐν τῇ τέχνῃ, 297, 385. seq.

[Lacedæmonii βραχυλογία gaudent, 30. peregrinis iniquiores, 27. Reges eorum Heraclidæ, 30.

Leges variæ p. XXIV, 65, 84, 85, 89, 93, 98, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 112, 115, 117, 118, 119, 132, 133, 136, 172, 188, 191, 194, 197, 237, 239, 241, 253, 270, 274, 275, 292, 295, 296, 297, 300, 301, 302, 307, 319, 321, 322, 332, 333, 334, 342, 345, 348, 349. ψηφισμα, 319.

Lex εὕρημα καὶ δῶρον θεῶν, δόγμα δὲ ἀνθρώπων σοφῶν, 390. Æschinis dictum ἐκ τῶν τοὺς ἁμαρτάνοντας, τοὺς νόμους εἰδέναι, 87. Legibus non scriptis multæ gentes usæ, 7, 31. Locrensium lex ἐν βρόχῳ τὸν τραχήλου ἔχοντας νομοθετεῖν, 28.

λύσις νόμου, 99, &c. ῥητὸν & διάνοια, 252, 256, seq. 330. seq. νομοθέτης γνώμην ψηλαφᾷ, 246, 259, 296, &c.

Leo Rhetor. 110.

(Ἡ τῶν λόγων τέχνη (Logica) 87.

Lollianus, 25, 271, ejus τέχνη περὶ αἱρέσεων ῥητορικῶν, 14.

Longinus 387, ὁ Φιλολόγος ἐν ῥητορικῇ τέχνῃ. 380.

Lucianus ἐν τῷ καλάπλῳ, p. XX.

Lysias, 358, 378, 379. καὶ Διογείτονος, 381, 411. πρὸς Μικίνην, 165. ἐν τῷ ὑπὲρ Νικομάχης δικῶν Ἐκφαντίδην καὶ Διοφάνην, 130. ἐν ταῖς ὠδαῖς, 142. καὶ Νικίᾳ, προδοσίας, 416.

Isocrates ἀντισοφιστέων Αυσία, 401. Lysias ἐρωτικὸς: apud Platonem 406.

Major (Μαῖος) Rhetor νέος, 130.

Menander (Comicus) p. VI. & p. 17, 405. ὁ καλλίστα τὸν βίον μιμησάμενος, 38, 39. Aristophanis Grammatici de eo dictum, ὦ Μένανδρε καὶ βίε, πότερος ἂρ' ὑμῶν πότερον ἀπεμιμήσατο, 38.

ἐν Γοργίᾳ, 404. ἐν παρθίᾳ (ita leg. pro Παρθίᾳ) 391.

Me-

Metrophanes (Rhetor) 78, 121, 137, 224, 276, 290, 322. Ἑρμογένης ἐξηγητής, 338.
[Miltiades, 300, 304.
Minucianus, 15, 53, 54, 70, ter. 71, 72, 76, 78, 79, 83, 93, 94, 95, 99, 109, 120, 121, 152, 173, 177, 178, 179, 180, 196, 197, 202, 204, 224, 243, 288. seq. 291, 301. ἐν τῇ αὐτῇ τέχνῃ, 94. τὸ περὶ στάσεων, τέχνην ἐπιγράψασθαι βήτορικὴν, 287. Μινουκιανὸς καὶ οἱ ἄλλοι τεχνικοί, 126, 270. ὅλως ὃ ἔστοτέθεικεν Ἑρμογένης πρὸς Μινουκιανὸν ἐπισκέμμα, 48. πολλὴ ἀμφισβήτησις γέγονε Μινουκιανῷ καὶ Ἑρμογένει, 200. εἰς Μινουκιανὸν αἰνίτσεσθαι, 26, 71, 77, 287. ἔστο εἰς Μινουκιανὸν ἀπαλείνεσθαι 27. 31. πρὸς Μινουκιανὸν φιλονεικίας ἕνεκα, 49, 99, 177, 179, 180, 181. ἐπελαβοῦσό τινες ἔστεχνικῶς ὡς Μινουκιανῷ συντρέχοντα, 53. μάτην ἐρεθιζελε πρὸς Μινουκιανὸν ἐνισκέμμα. 71. (*At Minucianus Hermogene longe fuit junior, ut supra notavi.*)
Neocles (Rhetor) 362, 365.
[Nicias, 141, 186, 261.
[Nicodemus, 34, 130, 190. Vide supra, Ariſtarchus.
Nicolaus Sophiſta, p. XXIII, XXIV.
Oppianus, 379.
[Olympias, 363. ejus dictum p. VI.
Oracula, 90, 111, 195, 238, 360 ambigua 110, 292. λοξίας ὁ Θεὸς, 116. ὁ ἐν Μιλήτῳ Θεὸς, 377. τὸν Πύθιον ψεύδεσθαι ἐκ τῆς κοινῆς φύσεως τῶν πραγμάτων ἐνορίσκεται ἀναίσιον, ὃ δέποτε ἂν Θεὸς ψεύδεται, 61. sed πρόμαντιν Πυθίαν ψεύδεσθαι & φιλιππίζειν dixit Demoſthenes, 62.
Οἱ παλαιοὶ p. 1, 7, 14, 127, 171, 175, 183, 352, 394, 408. τῶν σοφιστῶν, 13. ῥήτορες, 413. οἱ παλαιότεροι, 353, 379. ἐν τοῖς ἀρχαίοις, 184, 353, 372, 373. Δημοσθένει καὶ τοῖς πολλοῖς τῶν ἀρχαίων, 249.
Pantaleon Medicus, 110.
Paulus (Rhetor) vide infra, Polus.
[Pauſanias 237. Μηδισμὸν κρινόμενος, 167, seq. 177.
Pericles, p. XIV, XVI. 34, 35, 47, 61, 75, 127, 129, 137, 143, 145, 146, 151, 156, 162, 165, 167, 355, 360, 375, 383. Olympius 72, 356. δημοσιωτάτης τῶν πολιτῶν 139. ὁ σωσίστρατος ἁπάντων Ἑλλήνων ἀμφέρων, 304.
Phalaridis crudelitas, p. XVI. proverbium Φαλάριος αἰδικώτερος καὶ ὠμότερος, 30.
Philippi Regis Epiſtola (apud Demoſthenem περὶ στεφάνου) 213.

[Philo-

[Philocrates, 34, 401. Philocrates & Phrynon ἐν ταῖς ἰσοξίαις κακομωδούμενοι, 36.
Philostratus, ἐν τοῖς βίοις τῶν σοφιστῶν, 13.
(Phrynon, 34, 36, 49, 138, 245, 264, 401. supra Philocrates.
Pindarus, p. V. 377, 391.
(Pisistratus, 143. 357.
Pittacus Mytilenæus, p. VI.
Plato p. VI. bis. XVII. p. 3. bis, 9, 19, 21, 22, 40, 45, 164, 378, 389, 407, 414, 416.
Apologia Socratis, 16, 128, 174. Convivium, 72, 396. Crito, 211. Euthyphron, 305. Gorgias, p. III. 6, 10, 16, 17. Plato πραγματείας ἰδίας καὶ ὁ ῥητορικῆς πειρασάμενος, 15, 18. Phædo, 10. Phædrus, 16, 120, 169, 173. (ubi male πλείονα pro Πλάτωνα) 174. ἐν τοῖς περὶ ἔρωτος λόγοις, 391, 400. Πλατωνικὴ ἰδέα καὶ Δημοσθενικὴ, 376, 383. Πλατωνικήτε καὶ Δημοσθενικὴ φράσις, 377. in civili dictione præstat Platone Demosthenes, 378.
Plato Comicus, 377.
Plutarchus ἐν τοῖς πρὸς Ἕλληνας, p. V.
Poëtarum Fabulæ, p. IV.
Polemo, 45.
Polus Gorgiæ Rhetoris discipulus ἐν τῇ τέχνῃ, 18. Πῶλος (ita leg. pro Παῦλος) καὶ Γοργίας σφόδρα κάλλει περφεντικότες, παντοδαπῶν παρισώσεων πληροῦσι τοὺς λόγους, 401.
Porphyrius, 15, 25, 108, 217. ὁ φιλόσοφος 385. ἐν τῇ εἰσαγωγῇ, p. XVI. Ex ejus commentario in Hermogenem, 162.
Priapea sive ἰθυφαλλικά, 392.
Pythagoreorum, αὐτὸς ἔφα. 392.
Rhetores, 109, 122, 168. οἱ δίκα, 7, 415. πρὸς πᾶσι τοὺς ἀρχαίους ῥήτορσι, 12. Rhetoresne ἡγεμόνες an οἱ σφαλῆγοι, 238 perfecti Rhetores & satietatem & supinitatem effugiunt, 240. ῥητορικὸς συλλογισμός, 209, 344. Vide Τεχνογράφοι.
(Σανίων ὁ τὺς τραγικοὺς χορὺς διδάσκων, 381, 384.
ὁ Σαρδίων (Rhetor, Camariotæ etiam memoratus) p. XXIII.
Simonides, 419, in eum Epigramma, ibid.
Socrates, p. VI. 54, 55, 60, 61, 64, 174. δημοτικώτατος τῶν πολιτικῶν, 139.

Solon

Solon, 20, 366. Legislator, 172, 303. ἀξίως τῶν ἑπτὰ Σόλωνος νόμων τεθραμμένος, p. VII. Ejus dictum, ὁ αὐτὸς ἀνὴρ καὶ ὁ λόγος, τοιαῦται καὶ πράξεις, 33.
[οἱ σοφιστεύσαντες, οἱ διδασκαλείων ῥητορικῶν προστάντες, 415.
Sophocles 377. ἐν Οἰδίποδι, 389.
Τραγῳδία, 393.
Stoicorum Crocodilites, 66, 59.
Syrianus à Sopatro allegatur, 127, 200, 210.
αἱ τεχνογραφίαι, 64, 131, 177, 181, 200, 251, 291, 380. αἱ τεχνικαὶ, 148. 184, 241, 276. οἱ πρὸ Ἑρμογένους τεχνικοὶ πλὴν Μινυκιανοῦ, 94. χεῖρα τῶν τεχνῶν, 156. ἀκριβέστερον τεχνολογητέον, 117, 114. &c. τινὲς τῶν ἐντεχνογραφησάντων τὴν τέχνην ῥητόρων, 286. Vide supra Rhetores.
Terpander, 25.
Theano Pythagorica, p. VI.
[Themistocles, 71, 72, 152, 172, 237, 300, 304, 354, 350. Ejus λέξεις λαμπραὶ, 220. τὸ πρῶτον συνιδεῖν αὐτοῦ τὸ, σοφὸς τὸ τελευταῖον πεῖσαι πεφηλθεν, 289.
Theocritus, 391. ἐν βουκολικοῖς, 405.
Theophrasti τέχνη ῥητορικὴ πρὸς ἐνθυμημάτων, 14.
ἡ θεία γραφὴ, 390.
Thucydides, p. VII, 21, 24, 25, 27, 34, 35, 39, 43, 44, 62, 75, 79, 80, 133, 141, 152, 259, 267, 314, 315, 374, 391, 393, 416. συγγραφεὺς κατ' ἐξοχὴν, p. XXI. ἐν τῇ τρίτῃ ἱστορίᾳ, 23. ἐπιλαθόμενος p. XX. 21, 23, 416. δημηγορίαι, 405. ἐν δημηγορίαις ἀριμνήστου, 309. ἐν τῇ Κερκυραίων δημηγορίᾳ, 305, 308. ἐν τῷ προοιμίῳ τῆ Κερκυραίων δημηγορίας, 316. ἐν τῇ δημηγορίᾳ Κλέωνος καὶ Διοδότου, 283. ἐν τῇ Κορινθίων δημηγορίᾳ, 303, 306, 307. πρὸς Λακεδαιμονίους, 312. ἐν τῇ Περικλέους δημηγορίᾳ, 265, 318. ἐν Περικλεῖ λέγων, 312.
Tiberius (Rhetor) 385, 399, 401.
Timocrates, 28.
Timotheus Muſicus, 20.
Tiſias, 8. Coracis diſcipulus, 6. præceptor Gorgiæ, ibid. τὸ τῆς Κόρακα καὶ Τισίου, 59.
Τραγικοὶ, 391. Τραγῳδοὶ, p. V.
Ulpianus (Rhetor) 399.
[Xanthippus. 300.

Xenophon. 363. *in tales scholias*, 378. *in eam partem scholiastes Cyri* Suidas, 405. *in Epistolam* 409.

Zeno (Rhetor) 362.

XVIII. Vir supra jam laudatus mihi THOMAS GALEUS singulare volumen Græce & Latine sub *Rhetorum selectorum* nomine emisit Oxoniæ è theatro Scheldoniano, 1676. 8. in quo continentur, præter 1. *Demetrii Phalerei* librum de elocutione, de quo supra dixi.

2. TIBERIUS Rhetor *de schematibus Demosthenis*, περὶ τῶν ἐν τοῖς Δημοσθένους σχημάτων. p. 178—197. Videtur hic esse Tiberius quem Philosophum ac Sophistam Suidas vocat, testaturque scripsisse περὶ ἰδεῶν λόγου *de formis* sive generibus *orationis* libros tres. περὶ τοῦ καθήκοντος ἐν ἀγορεύσει ad dicendum. περὶ μεταβολῆς ἐν τῷ λέγειν *de variatione* sive commutata ratione dicendi. περὶ ἱστορίας *de Historia*. περὶ λόγου τάξεως καὶ συνθέσεως. *De dispositione & compositione orationis*. περὶ διαιρέσεως λόγου *de divisione orationis*. περὶ μεταβολῆς λόγου πολιτικοῦ. *De civilis orationis variatione*. περὶ λόγων ἐπιδεικτικῶν. *De demonstrativis orationibus*. περὶ προλαλιῶν καὶ προοιμίων. *De præfationibus & proœmiis*. περὶ ἐπιχειρημάτων. *De argumentis*. περὶ Δημοσθένους καὶ Ξενοφῶντος. *De Demosthene & Xenophonte*. περὶ Ἡροδότου καὶ Θουκυδίδου. *De Herodoto & Thucydide*. Laudat hunc Tiberium etiam de schematibus differens commentator Hermogenis tribus in locis, & Matthæus Camariota p. 12. compendii Rhetoricæ. ubi definitionem σχήματος è Tiberio adducit, è quo ipso patet pro τὸ ἀπὸ καλοῦ φύσεως apud Camariotam esse legendum μὴ κατὰ φύσιν. Ex Aristide quædam nomine ejus dissimulatio hausisse Tiberium observat Clariss. Normannus notis ad lib. de civili dictione p. 466. diversus igitur atque junior fuerit Tiberius iste à Tiberio Rhetore Theodoreo sive Theodori Gadareni discipulo, cujus mentio apud Senecam suasoria 3. Fuit & Tiberius Victor Minervius, qui CPoli primum, dein Romæ, denique Burdigalæ Rhetoricam docuit teste Ausonio in Professoribus Burdegalensibus, p. 145. edit. Jacobi Tollii V. C. Alius Tiberius Illus, cujus Epigrammata Græca in Anthologia p. 62, 63, 64. edit. Wechel. & Tiberius Medicus, cujus fragmenta obvia sunt in Hippiatricis Græcis p. 20, 27, 72, 96, 101, 137. &c. Tiberii Rhetoris libellum de figuris Demosthenis edere voluit Allatius, sed nunquam lucem vidit ejus editio, Labbeo licet memorata, sed ut ipse testatur non

non visa. Primus itaque doctissimus Galeus è MS. Codice protulit, & versione donavit castigationesque addidit.

3. ANONYMI περὶ ῥητορικῆς, *Compendium Rhetorica*, p. 198—213. itidem è MS. Codice in quo junctus Tiberio erat, à Galeo primum editum & versione notisque brevibus illustratum.

4. *Severi* Alexandrini Ethopoeiæ, auctiores quam Allatius vulgaverat è MS. exhibitæ & nova versione donatæ; ut dixi supra cap. 30. §. 11. p. 412.

XIX. MATTHÆI CAMARIOTÆ nomine David Hœschelius, cui tot alia præclara monumenta hæ litteræ debent, Græce publici juris fecit συνοπτικὴν ἐπιδόσιν τῆς ῥητορικῆς, sive *Compendium Rhetorica*, Augustæ Vindel. 1597. 4. Fortasse conjectura de auctore fefellit Marquinium, à quo id Hœschelius accepit, nam in codice Vossiano Bibl. Leidensis nullum exstat auctoris nomen: & diversam ab edito occurrere in Codice Cæsareo quem p. 182. memoraverat testatur Lambecius VII. p. 406. Diversa etiam eodem Camariota auctore est synopsis Hermogenis adhuc inedita quæ incipit: Ῥητορικὴ ἐστὶ δύναμις τοχικὴ &c. Epitomen etiam MS. progymnasmatum memorat Labbeus p. 109. bibl. nov. MSS. & Allatius de Georgiis p. 383. ubi notat per errorem quandoque vocari Georgium Camariotam. Sed illam ab Hœschelio Græce vulgatam synopsin cum Latina versione sua & notis recudi fecit Jo. Scheferus Hamb. 1675. 8. in lectionum Academicarum libro, quo etiam adversiones in Miltiadem Nepotis, Epistolas Plinii, Curtium, Ciceronem de Legibus, Apocolocyntosin Senecæ & fragmentum Petronii Tragurianum continentur. Hujus libri exempla quædam cum adhuc hærerent apud bibliopolam, novus titulus præfixus est, Scheferi Miscellanea, Upsal. 1697. 8. Fuit Camariota ille patria Thessalonicensis, professus Philosophiam CPoli postremis Palæologorum temporibus, præceptor Georgii Scholarii, & variis scriptis etiam expositione in Synesii Epistolas clarus. Vide Allatium de Georgiis p. 399. Obiit paulo post excisam a Turcis CPolin.

Indiculus scriptorum à Matthæo Camariota allegatorum.

Aphthonius ex Hermogenis duodecim progymnasmatis fecit quatuordecim, 2.

Apsines, 20, 22. vide Hermogenes.

Byzantii, 28—30. ex quo loco auctor Cpoli ſcripſiſſe colligitur.
Demoſthenes, 26.
Dionyſius (Halicarnaſſeus) 24.
Empedocles, 24.
ὁ Γεωμέτης (Rhetoris nomen) contra Sardeonem Rhetorem ſcribens. 16.
Hermogenis Tarſenſis, 2, 14. ἐν ταῖς ἰδέαις, 24. Ejus ἰδέαι ἐπτὰ, ib. ejus XII. progymnaſmata & XIII. ſpecies ſtatuum 2. figuras paucas expoſuit, 10. ex Apſine & Minuciano pleraque transtulit, 20. ſeq. (*Fallitur Camariota, nam utrumque ætate anteceſſit, ut ſupra notavi.*)
Homerus, 6, 24.
Jamblichus, 24.
Iſocrates, 24.
Lyſias, 26.
Minucianus, ὁ τετραγράφος, 20, 22. Vide ſupra in Hermogene.
Orpheus, 26.
Philoſtratus, 24.
Phœbammon Sophiſta, 12. Ejus definitio χρώματος. ibid.
Sardeon, Rhetor, 16. Καὶ ὁ Γεωμέτης ἐξ ὧν κατὰ Σαρδέωνα γράφει. (male interpres: *ex quæ ille de Sardibus ſcribit.*)
Syrus Rhetor (Libanius) 26.
Theodectes Phaſelites, 20, 22.
Tiberius, 12. Ejus definitio χρώματος. ibid.

CAPUT

CAPUT XXXII.

Elenchus Oratorum Rhetorumque celebriorum ac Sophiſtarum apud veteres memoratorum.

PRæter ſcriptores libro 2. c. ult. §. 1. à me memoratos de Rhetoribus antiquis, amiſimus etiam *Lyſimachidis* librum ad Cæcilium περὶ τῶν ἀρχαίων τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων, Ammonio laudatum in Θεωρός, & *Androclidis* περὶ τῶν ἐμπροσθὲν τεχνολόγων de Rhetoribus ſuæ ætatis, quem Suidas commemorat: ut *Cæcilium* ipſum Callantianum de Demoſthenis & Lyſiæ Orationibus, aliosque præteream. Jam paucis referre ac litterarum ordine perſtringere juvat Centuriam unam alteramve Oratorum Rhetorumque ac Sophiſtarum Græcorum, quibus facile alias lectoris induſtria adjunget. Eos è quorum monumentis aliquid ad nos pervenit, majoribus litteris exprimendos curavi.

Ablabius, vide Socratem VI. 2. Hiſt. Eccleſ.

Acacius de quo Eunapius.

ADRIANUS Sophiſta de quo ſupra c. 30.

Ædeſius de quo ad Eunapium.

Æmilianus Libanii diſcipulus, quem adi libro III. Epiſt. 32. ſeq.

ÆSCHINES Athenienſis de quo ſupra lib. 2. c. 26. §. 9.

Aëtius, in Anthologia Epigramm. Græcor. p. 413. edit. Wechel.

Agnonides Rhetor. Plutarch. Phocione p. 756.

Agrotas Maſſilienſis. Seneca controverſ. 14.

Alcibiades, vide ſi placet quæ ſupra lib. 2. c. ult. §. 2. nota b.

ALCIDAMAS Eleates, quem Palamedem Plato appellat. Confer ibid. §. 5. ubi de Iſocrate, nota a. Alcidamantis τέχνην ῥητορικὴν memorat Quintil. III, 1.

ALEXANDER Numenii, Sophiſta, de cujus libro duplici περὶ σχημάτων dixi Capite ſuperiore 31, §. 16. p. 458. De aliis *Alexandris* Sophiſtis videndi Philoſtratus ac Suidas.

Amphicrates, Plutarch: Lucullo p. 506.

Anaxagoras, Rhetor Iſocrateus, Laërt. in Anaxagora.

Anaximenes Chius Sophiſta, Lucian: in Actione, T. I. p. 573.

Anaximenes Lampſacenus Rhetor cui Rhetoricam ad Alexandrum quæ inter Ariſtotelis ſcripta exſtat quidam tribuunt. De eo lib. 2. cap. 22. §. 9.

ANDOCIDES, Athenienſis, de quo lib. 2. c. 26, §. 3.

Androcles Demagogus, Plutarch: Alcibiade p. 200.

Andromachus, Suid. in Σιφίνιος.

Androtio, Schol: Hermogenis.

ANONYMI 1) ἐξήγησις in Aphthonii progymnaſmata & Hermogenis quædam: de quo capite ſuperiore. 2) Compendium Rhetoricæ a Tho. Galeo editum, ibid: 3) ἐξήγησις in Ariſtotelis Rhetoricam, de qua lib. 3. cap. 6.

Antiochus Ægæus Philoſtr.

Antipater de quo Anthologia Epigramm: Græcor: p. 413.

ANTIPHO Rhamnuſius & *Orationem* teſte Quintiliano III. 1. *primus omnium ſcripſit, & nihilominus & artem ipſe compoſuit, & pro ſe dixiſſe optime eſt creditus.* De eo uti de Antiphonte juniore Sophiſta dixi lib. 2. c. ult. §. 2.

ANTISTHENIS Cynicorum principis nomine declamationes binæ exſtant Ajacis una altera Ulyſſis, ut dixi lib. 2. c. 23.

Antoninus Pythodori F. Sophiſta, Ariſtid. T. 1. p. 493.

Anytus Socratis accuſator.

Aphareus, Suid.

Apollodorus Pergamenus qui Apolloniæ Cæſaris Auguſti præceptor fuit. Ab eo dicti *Apollodorei*, ut Dionyſius Pergamenus, cognomento Atticus teſte Strabone, & apud M. Annæum Senecam Brutidius Niger & Atticus Vipſanius. *Sed Apollodori præcepta magis ex diſcipulis cognoſcas, quorum diligentiſſimus in tradendo fuit Latine Cajus Valgius, Græce Atticus. Nam illius ſola videtur ars edita ad Matium, quia cæteras miſſa ad Domitium Epiſtola non agnoſcit.* Hæc Quintilianus III. 1. vide & quæ dixi ſupra lib. 3. c. 27. ubi de Apollodoris variis, & Nic. Fabrum ad Senecæ Suaſor. 3.

Apollodorus Rhetor quem S. Nilus lib. 1. Epiſt. 75. reprehendit, quod CHRISTO nomen cum dediſſet, ad idola reverſus fuerit.

Apollonius Alabandenſis cognomento *Molon*, quem multa de Rhetorice ſcripſiſſe tradit Quintilianus III. 1. de illo Cæſaris ac Ciceronis Magiſtro dixi lib. 3. c. 20. ubi de variis Apolloniis.

Apollonius

Apollonius Rhetor apud Martialem V. 22. & 55. alius item quem audivit Verus Imperator teste Capitolino.

Apollonius Polemonis præceptor, Suid. in Ἀπολλώνιος ὁ Ἀφροδισιεύς.

APSINES, de quo capite superiore. §. 16.

Archedemus, Quintil. III. 6.

Archileonides Cerax, Abulpharajus, p. 44. nisi nomen corruptum. De Corace infra suo loco.

Ares quem multa de Rhetorice scripsisse Quintilianus III. 1. affirmat. Adde Jonsium p. 215.

ARISTIDES Hadrianensis, de quo supra c. 30.

Aristagiton, Suid. in ὀφλήσεις. Quintilianus XII. 10. Scholiastes Hermog.

Aristonis τέχναι ῥητορικαί. Laërt. VII. 164.

Aristophon, Athen. XIII. p. 577. Casaub. p. 229. ad Theophrasti Characteres.

ARISTOTELES de cujus Rhetoricis scriptis editis dixi lib. 3. c. 6. ubi & de Græco Scholiaste Anonymo, Parisiis 1539 fol. edito. Postmeridianis scholis artem Oratoriam docere consuevit, vide Quintil. III. 1. Schol. Hermogenis p. 120.

Aristoteles alii Rhetores tres apud Laërtium V. 35.

Artemon cujus mentio apud Senecam Rhetorem, & Demetrium περὶ ἑρμηνείας, atque Harpocrationem.

Asclepius Sophista, Marcellin. vita Thucyd. Ulpianus ad Demosthenis Philippic. 1. Etymol M. in ἄχθη.

Asiatici Oratores de quibus viri docti ad Strabonem & Sueton. Quintilianus XII. 10. Cicero Bruto c. 13. Oratore c. 8, 18, 63, 69.

Aspasia de qua lib. 2. c. 23. §. 31. in notis:

Aspasii tres de quibus Suidas, de Aspasio Ravennate Demetriani discipulo etiam Philostratus.

Asterius Lacharis discipulus, Suid. Λαχάρης.

Aspydamas Isocratis discipulus, de quo dixi in Tragicis supra lib. 2. cap. 19.

ATHANASIUS Rhetor Byzantinus recens scriptor Græcus quem laudat Baluzius ad Lupum Ferrariensem, p. 449. edit. novæ Lipsi. Vide quæ de eo dixi supra hoc libro c. 28. p. 293.

Athenæus Hermagoræ maxime par atque æmulus. Quintil. III. 1. Etiam Athenæum Naucratitam de arte Rhetorica aliquid scripsisse

pſiſſe ex Phœbammone colligitur, qui definitionem κρασεως ex eo affert.

Athenodorus Sophiſta, de quo Philoſtratus. Alius antiquior Athenodorus Rhodius cujus Rhetoris meminit Quintil. II. 15.

Attalus Sophiſta Polemonis F. Vide Triſtan. T. I. p. 647.

Atticus Pergamenus σοφιστὴς ἱκανὸς καὶ συγγραφεὺς καὶ λογογράφος. Strabo XIII. pag. 625. Supra, *Apollodorus*, cujus diſcipulus fuit.

Baſilicus Apſinis præceptor, à quo laudatur & à Schol. Hermogenis, & Suida in Βασιλικὸς, Ἄψίνης & Παμπρέπιος.

Baſſus Sophiſta, Lucian. adverſus indoctum.

Βημάρχιος Sophiſta, cujus μελέτας & alia Suidas memorat.

Bias Prienenſis, Laërt. I. 84. Suid.

Bion Rhetor. Laërt. IV. 58. Agathias.

Cæcilius Calantianus Siculus, quem multa de Rhetorice ſcripſiſſe teſtatur Quintilianus III. 1. de eo viri docti ad Longinum.

CALLINICUS Sophiſta, de quo ſupra cap. 30.

Callippi Athenienſis Τέχνη. Ariſtot. II. 23. Rhetor.

Calliſtratus cujus exemplo Demoſthenes ad eloquentiam ſectandam fuit inflammatus, ut dixi lib. 2. c. 26. §. 8.

CALLISTRATUS Sophiſta, cujus ἐκφράσεις memoravi ſupra hoc libro 3. c. 24.

Carcinus Rhetor, laudatus Alexandro lib. de figuris dict.

Carneades de quo in Platonicis dixi ſupra lib. 3. c. 3.

Caſſianus Sophiſta, cujus apud Philoſtratum mentio.

Caucalus Chius, Rhetor, cujus ἐγκώμιον Ἡρακλέους laudat Athenæus, & forte Καύκαλος legendum apud Suidam in Λήμνιον κακόν.

Celer Caninius τεχνογράφος, M. Aurelii & L. Veri præceptor, de quo meminerunt Julius Capitolinus & Philoſtratus.

Cephalus Rhetor Athenienſis Lyſiæ pater, cujus ἐγκώμιον Λαΐδος ab Athenæo allegatur. Vide Tzetzam Chil. VI. Hiſt. 34. & Suidam in Κέφαλος, qui primum προοίμια & ἐπιλόγους orationum compoſuiſſe teſtatur.

Cephiſodemus Orator λάλος ſive loquax, Periclis adverſarius de quo Suidas & Schol. Ariſtoph.

Cephiſodorus ſive Cephiſodotus Iſocratis diſcipulus, de quo dixi lib. 2. c. ult. poſt ſcripta Iſocratis commemorata. Mentio ejusdem apud

apud eundem Suidam & in Græcis ſcholiis ad Ariſtophanem atque ad Ariſtotelis Rhetorica p. 64. b.

Chares Orator Athenienſis. Suid. Ἀνδίπατρος. Et Schol. Gr. ad Rhetorica Ariſtotelis p. 80.

Charidemus, de quo Suidas loco laudato. Ariſtides T. I. p. 493.

Chariſius Lyſiæ imitator, de quo Cicero. Reineſ. p. 560. Var. lect.

Chiridius, Antholog. Epigrammatum Græcor. p. 412. edit. Wechel.

Chryſippus. Vide mox in Cleanthe.

Cineas Rhetor. Steph. in Φύρα. Male καινεὺς vel καινέας apud Laërtium, & in Schol. Pindari, ut Meurſio in Bibl. Græca obſervatum.

Claudius Sophiſta, Epiphan. T. I. p. 627.

Cleanthes Stoicus de quo Cicero IV. de finibus: *Scripſit Rhetoricam Cleanthes, Chryſippus etiam, ſed ſic, ut ſi quis obmuteſcere cupierit, nihil aliud legere debeat.*

Clearchus, Rutil. Lupus de figuris ſententiar, p. 1. *Cleochares* id. pag. 3. Myrleanus, Phot. Cod. 176.

Cleon, Demagogus, Cic. Bruto c. 7. Quintil. IX. 3. Maximus Tyrius p. 49. Suid.

Cliſthenes, Cic. Bruto, c. 7.

Coccus Athenienſis, Iſocratis diſcipulus, Suid.

Codracion Sophiſta, Vari Pergæi præceptor. Philoſtrat.

**Concodrii* ſive *Cocondrii* de tropis MS. Labbeus Bibl. nov. MSS. p. 106.

Corax & Tiſias Siculi, primi artem & præcepta Rhetorica ſcripſerunt, poſt Gelonem & Hieronem extinctos. Schol. Hermog. p. 5. 6. 240. Cic. Bruto c. 12. & 1. de Oratore. Quintil. III. 1. Ariſtot. II. 1. Rhetor. Sextus 2. contra Matth. p. 81. Alius Corax Archilochi interfector ap. Heraclidem de politiis c. 8. & Corax Θολόγος apud Ducam p. 101. ſeq. Hiſt. Byz.

Cornuti artem Rhetoricam laudat Porphyr. in Categorias p. 10.

Cruterus Rhetor. Anthologia Epigramm. p. 413. edit. Wechel.

Crates Trallianus Iſocratis diſcipulus, Laërt. IV. 23.

Creon in libris ῥητορικῶν citatur à Suida pluribus locis.

Critias Orator. Cic. Dionyſius Halic. Philoſtratus &c. Vide & Cauſſinum lib. 1. de eloqu. c. 19. & dictionarium Hiſtor. clariſſimi Bælii. Meurſium in Bibl. Attica, & quæ ſupra lib. 2. c. 26. §. 2. nota b.

Critolai τέχνη. Quintil. II. 15. & 17.

ἐν Πασιφάῃ X. 11.
Alexis II. 14. 23. 64. 112. 149. III. 42. IV. 182. VI. 35, 38. 45. 104, 168. VII. 35, 113, 161. X. 111. Ejus Ἀμφωτὶς VII. 20. X. 175.
ἐν Ἀσπληπιοπλείδῃ X. 107. 108.
Βωμῷ VII. 72.
Γυναικοκρατείᾳ IX. 44.
Διδύμοις IX. 153.
Δρωπίδῃ X. 120.
Ἐκπωματοποιοῖς VII. 190.
Καλαστίριδι X. 18.
Καυνίοις VII. 166.
Λίβητι VI. 65.
Λευκαδὶ X. 144.
Μυρίᾳ X. 100.
Ποιητρίᾳ IX. 153.
Τῷ Ψευδοφορικῷ X. 111.
ejusdem Σώρακος X. 130.
Ταραντίνας X. 21.
Amipsias II. 200. III. 48.
ἐν Κοινῷ X. 171.
Μυχῇς VII. 100.
Τῇ Σαπφοῖ IX. 138.
Σφενδόνῃ IX. 96. X. 144.
Amphis. ejus δρᾶμα Ἀλείστρια VII. 17.
Ἀλκμαίωνι X. 170.
Ἀμπελουργῷ VII. 170. IX. 88.
ejus Κονιάτης VII. 125.
Κυβευτῇσι VII. 203.
Anacreon II. 103. III. 49. IV. 61. V. 76, 96. VI. 22, 23, 107. VII. 172, 177, X. 70. Ἴων καὶ ποιητὴς ἀνὴρ III. 98.
Ἀναγραφὴ τῶν ἐν Ἀκροπόλει ἀναθημάτων ἐπ' Ἀλκιβιάδου ἄρχοντος X. 126.
Anaxandrides II. 166. V. 16. VI. 43, 161.
ἐν Ἀγχόνῃ IX. 59.
Ζωγραφοις ἢ Γεωγραφοις X. 59.
Καθαιρεθεὶς X. 172.
Anaxilas (& Anaxilaus II. 34.) II. 27. 29. VII. 53. (Anaxilas Rheginus V. 57.)
ἐν Βοιωτιδίῳ X. 190.
Γλαύκῃ IX. 29.
Λιβυρνοις VII. 167. X. 46.
Anaxippus ἐν Καθαρσίῳ X. 94.
Andocides II. 58.
Androtion VII. 121.
Anthippus Muſicus IV. 78.
Antileon II. 151.
Antimachus Poëta II. 178.
Antiochus VI. 99.
Antiphanes V. 98. VII. 52. 199. IX. 99.
ἐν Ἀγροίκῳ VI. 54.
Ἀθάμαντι X. 62.
Ἀλιευομένῃ IX. 29.
Ἀποκαρτερούντι X. 138.
Αὐτῷ ἑαυτῷ X. 152.
Ἀφροδίτης γοναῖς X. 84.
Βοιωτίᾳ X. 88.
Βομβυκίῳ X. 179.
Βοτρυδὶ X. 65.
Βυζαντίῳ VII. 170.
Εὐθυδίκῳ X. 107.
Κορυπλαίθῳ X. 103.
Κυβευταῖς X. 137.
Κύκλωπι IX. 88.
Λευκαδὶ VI. 66.
Μελεάγρῳ 73.
Μηδείᾳ VII. 57.
Μίδωνι X. 152.
τῷ Μύλωνι VII. 211.

ἐν Μυσταῖ x. 67:
Ὀβελίσμῳ x. 21.
Ὀρφεῖ x. 172.
Παρασίτῳ x. 106.
Σκιαφεῖ VII. 211.
τοῖς Σκύθαις VII. 59:
Σκύθαις ἢ Ταύροις x. 168.
Στρατιώτῃ IX. 48.
Τραυματίᾳ IV. 183. X. 46.
Φάωνι VII. 192. X. 40.
Φιλίσκῳ X. 176.
Antiphon I. 34, 98. II. 7, 13, 41, 57, 58, 76, 109, 119, 120, 123, 128, 129, 196, 214, 223, 224, 228, 230, III. 63, 113. IV. 9, 47, 164, 176. V. 141, 145. VI. 163, 169. 183, 196, VII. 169, 189. VIII. 21, 24, 68, 103. IX. 13, 26, 53. (*ἐν* τοῖς ψευδηγορίαις VI. 143. vid. not.)
Antisthenes V. 65.
ἐν Προσρητικῷ VI. 98. X. 68.
Anyte Tegeatis, ejus epigramma V. 48.
Apollodorus Caryſtius *ἐν* Ἀμφιαραίῳ X. 161.
Ἀνθυφαιρετῖνι X. 138.
ἐν Διαβόλῳ X. 154.
τῇ Ἐνέᾳ X. 152.
Apollodorus Gelous. Ejus Γραμματιδιοπωλὴς IV. 19. VII. 190. X. 93.
ἐν Ψευδαίαντι X. 138.
Araros VI. 43.
ἐν Καινεῖ VII. 65.
Aratus *ἐν* τοῖς Ἰατρικοῖς II. 38.
Archilochus I. 132. II. 27, 34, 193, VI. 80, 187, VII. 41, X. 27, 135, 160. vid. X. 141.
Archippus III. 54, 154. VI. 174. VII. 148:
ἐν Ἡρακλεῖ γαμοῦντι IX. 72, X. 169:
Ἰχθύσι VII. 16, 28. X. 29:
Πλούτῳ VII. 63. X. 136:
Ῥάωνι II. 183. VII. 199, X. 177.
Ariſteas *ἐν* Ὀρφεῖ IX. 43:
Ariſtogiton ὁ ῥήτωρ X. 111.
Ariſtomenes VI. 167.
ἐν Γέλωσι VII. 211.
Διονύσῳ ἀσκητῇ III. 150.
Ariſtophanes I. 13, 79, 83. II. 5, 6, 13, 18, 20, 28, 32, 34, 39, 41, 42, 56, 57, 59, 65, 67, 75, 76, 79, 89, 94, 100, 108, 109, 111, 125, 150, 154, 160, 180, 189, 199, 212, 228, 231, 233. III. 25, 42, 48, 70, 92, 140, 146, 153. IV. 18, 63, 64, 67, 106, 115, 121, 163, 172, 181, 182, 187, 188, V. 91, 96. VI. 9, 11, 12, 14, 19, 20, 24, 33, 41, 43, 47, 49, 56, 60, 62, 65, 79, 80, 86, 91, 99, 100, 110, 125, 151, 158, 160, 161, 163, 165, 167. VII. 7, 22, 26, 28, 29, 32, 34, 37, 39, 40, 49, 60, 64, 67, 70, 93, 99, 100, 108, 138, 139, 141, 143, 144, 148, 150, 161, 162, 166, 170, 177, 187, 190, 194, 195, 196, 200, 210. VIII. 28, IX. 25, 52, 153, 154, 161, 162. X. 27, 60, 63, 75, 135, 153, 167, 187.
ἐν Ἀγωνισαῖς VII. 168.
Αἰολοσίκωνι I. 79: IX. 63, 89: X. 24, 25, 104, 116, 118:
Ἀνεψίαις IV. 125.

c. 36. ubi & de aliis Rhetoribus hoc nomine. *Hegemon*, Schol. Hermog. *Hegesias* Magnesius, de quo viri docti ad Longin. & Agatharchides apud Phot. p. 724. seq. Alius Hegesias Cyrenaicus περὶ θανάτου Cic. 1. Tusc. c. 34. *Heraclides*, Laërt. V. 64. *Heraclides* Lycius, Suid. in Ἀψίνης & Νικήτης. *Hermagoras Carion*, de quo idem Suid. Laudatur in Rhetoribus Pithoei p. 45. 51. 108. 109. 290. sqq. & in Schol. ad Hermog. Theodori Gadareni discipulus, propriam in arte dicendi viam instituit quam plurimi sunt secuti, teste Quintil. III. 1. *Raras sententias dicebat, sed argutas & quæ auditorem diligentem penitus afficerent, securum & negligentem transcurrerent*, Senec. Controvers. 14. *Hermias* Alexandrinus, Suid. in Παμπρέπιος. HERMOGENES Tarsensis, de quo capite superiore. *Hero* Athenienſis, Suid. HERODES Atticus, de quo cap. 30. *Hierius* Athenienſis, Suid. in Παμπρέπιος. *Hierocles* Rhetor Asiaticus, Cic. Oratore c. 69. *Hieronymus*, Rufinus de compositione & metris Orat. p 318. *De compositione & numeris & pedibus Orationis, ut Cicero dicit, isti scripserunt apud Græcos: Thrasymachus, Naucrates, Gorgias, Ephorus, Isocrates, Theodectes, Aristoteles, Theodotus Byzantius, Theophrastus, Hieronymus. Latine de numeris hi: Cicero, Victorinus, Eusebius, Terentianus, Varro, Probus, Charisius, Diomedes, Quintilianus, Donatus, Victor, Servius.* HIMERIUS Sophista, de quo c. 30. *Hippias* Eleus de quo dixi lib. 2. c. 23. §. 19. Meminit inter τέχνης ῥητορικῆς scriptores Quintil. III. 1. *Hybreas*, Seneca in suasor. & Controversiis. Hybreæ dissertissimi viri filius, apud M. Tullium Ciceronis filium male causſam agens memoratur ab eodem Seneca Suasoria 8. HYPERIDES, de quo lib. 2. c. 26. §. 10.

* *Joannis Itali μεθοδος ῥητορικῆς καὶ σύνοψις* MS. in Bibl. Vindob. Vide Lambecium lib. VII. p. 149. *Iphicrates* Rhetor & dux de cujus scriptis Meursius in Bibl. Attica. ISÆUS, de quo lib. 2. c. 26. §. 6. *Isidorus* Pergamenus Laërt. VII. 34. ISOCRATES Athenienſis cujus artem Rhetoricam memorat Quintil. III. 1. de illo uti etiam de alio juniore hujus nominis dixi lib. 2. c. 26. §. 5.

Lachares, Eustephii, Nicolai & Asterii præceptor Suid. *Leo* Alabandensis, id. *Leonas*, id. *Leonides* Rhetor Christianus, ad quem S. Nilus II. Ep. 291. editionis Allat. *Lesbocles* Mytilenæus, Strabo, Seneca Rhetor &c. LESBONAX, de quo supra c. 30. LIBANIUS, de quo infra, lib. 5. *Licymnius*, Schol. Græcus Rhetoricor Aristotelis p. 72 b. *Lollianus*, Suid. Schol Hermogenis. *Lycophron*, Schol. Græcus Rhetoricor. Aristote-

ἐν Τελμισσεῦσιν VI. 83, X. 72, 80, 82.
Τριφάλητι IX, 90. X. 121, 151, 162.
Φοινίσσαις VII. 199. X. 17, 119. 155.
Ὥραις VII. 13, 187, 160.
Aristophon *ἐν* Διδύμοις *ἢ* Πυραύλῃ IX. 70.
Aristoteles I, 213. II. 68, 86, 93, 94, 95, 99, 135, 144, 220. III. 17. IV. 56. V. 38, 40, 52, 68, 75. VI. 16, 31. VIII. 63. IX. 62, 87.
ἐκ τοῖς περὶ ζώων VI. 54.
περὶ ζώων ἱστορίας ἐν τῷ ὀγδόῳ X. 184.
περὶ ζώων ἐν τῷ τρίτῳ X. 139.
ἐν Κυρήνῃ IX. 62.
Πολιτείαι Ἀκραγαντίνων IV, 174, IX. 80.
Ἀργείων X. 179.
Ἱμεραίων IV. 174.
Ὀρχομενίων X. 165.
Σικυωνίων IX 77.
Ταραντίνων IX. 80.
Aristoteles aut Theophrastus *ἐν τῷ περὶ μεταλλων* VII. 99,
Aristoteles & Theophrastus *ἐν* Φυσικοῖς X. 170.
Arrianus, ejus versus II. 180.
Axionicus *ἐν* Χαλκιδικῷ X. 122.
Callias II. 101, 102, 186. II. 25. IV. 9.
ἐν Κύκλωψι VII. 105, 116.
Παιδήταις VII. 113.
Callimachus V. 96. IX. 72. X. 153, 156.
Callisthenes *ἐν* Ἀποφθέγμασι IX. 93.
Callistus Comicus II. 112.
Cantharus IV, 61.
Cebes III. 95.
Cephisodorus IV. 173, X. 126.
ἐν Τροφωνίῳ VII. 40, 87.
Τῇ X. 110.
Cercidas III. 27.
Chionides *ἐν* Ἥρωσι X. 43.
Clearchus II. 185. Solensis Aristotelis discipulus II. 146. vid. 164.
Cleon *ἐν δευτέρῳ μελῶν* X. 113.
Clonas, ejus *νόμος* αὐλητικὸς IV. 79.
Columnæ Atticæ X, 97.
Comici V. 97, 101, & alibi.
Recentiores VI 18.
Siculi IV. 173.
Comœdia Media VII. 162.
Nova III. 74. VI. 90.
Vetus VII. 190.
Coricus & Erastus, eorum ad Platonem Epist. X. 150.
Craterus *ὁ τὰ ψηφίσματα συναγαγών* VIII 126.
Crates IV. 183. VI. 79, 161, VIII. 26.
ἐν Γήτοσι VII. 179, 204. X. 118.
Ἑορταῖς VII. 92.
Ἥρωσι III. 155. X. 90, 175.
Θηρίοις VI. 53.
Λαμίᾳ IX. 62.
Παιδιαῖς IX. 114.
(Παραχαταθήκῃ IV. 173. vid. not.).
Σαμίοις VII. 63.
Τόλμαις IX. 53. X. 54.
Cratinus II. 7, 10, 17, 28, 43, 49, 78. 124.

124, 153, 188. III, 14, 64, 75, 80, 92, 106. IV, 184, V, 68. VI. 12, 21, 23, 26, 61, 65, 81, 86, 161, 163, VII, 28, 31, 37, 39, 41, 88, 107, 142, 161, 179, VIII, 31, IX, 98, X, 64, 143, 186.
ἐν Βυσίρεῖ X, 82.
Διονυσαλεξάνδρῳ VI. 48. VII. 28. 122, 159, 198, X. 25, 34, 140.
Ἥρωσι X, 64.
Θεάττας IX. 91. X. 67, 160.
Κλευβυλίναις X. 105. Κλεοβυλίνη est VII. 41.
Μαλθακοῖς VI. 106. VII. 171, X. 50.
Νεμέσεσι X. 177. 186.
Τοῖς Νόμοις VI. 68. VII. 86.
Ὀδυσσεῦσιν VI. 68, 69, X. 32.
Παιόπτας X, 16.
Πλούτῳ II. 61.
Πυτίνῃ X. 58, 67, 70, 184.
Σειρῆσιν VII, 69. Σειρῆσι est X. 156.
Τροφωνίῳ VII. 103. X. 115.
Χείρωσι VI. 98. VII. 211. X. 186.
Ὥραις VI. 18. VII. 164, IX. 131. X. 40, 76.
Cratinus junior ἐν Ὀμφάλῃ VII. 58.
ἐν Ὑποβολιμαίῳ VII. 211.
Critias II. 58, 148, 122, 196, III. 116. IV. 63, 165, VI. 31, 38, 153, 194, 195. VII. 78, 91, 108, 154, 177, 179, 196, 197, VIII. 25, IX. 17, 161.
ἐν Ἀταλάντῃ VII. 31.
Τοῖς Παλιμαίαις VII. 59.
Criton ἐν Αἰσωλοῖς IX, 15.
Τῇ Μισογύνῃ X. 35.
Cteſias II, 60, V. 41.
Demades VII, 104.
Δημόσθενες X, 23, 24, 36, 39, 46, 74, 79, 81, 84, 86, 89, 93, 103, 105, 108, 114, 130, 135, 137, 150, 157, 169, 170, 171, 182. Eorum ratio exponitur 96. 97.
Democrius Chius (Muſicus) IV, 65.
Demoſthenes I, 94, 161. II, 14, 33, 54, 58, 59, 64. III, 119, 121, 122, 124, 128, 129, 151, 200, 207, 234. III. 28, 30, 58, 59, 61, 81, 83, 84, 89, 91, 125, 141, 143. IV, 19, 163, 166, 167, 171. V, 89, 134. VI, 8, 9, 37, 91, 101, 124, 130, 143, 153, 183. VII, 130, 159, 160, 161, 197. VIII, 23, 26, 28, 30, 64, 69, 72, 83, 114, 134, 136, 137, 140. IX, 29, 52, 63, 92, 136, 138, 155, 157. X, 13, 16, 23, 192. συνάγχῃ εἰλημμένῳ VII, 104.
ἐν Τοῖς ἐπιγεγραμμένοις πρὸς Ἀριστογείτονα X, 155.
Τῷ Εὐβουλῷ III, 144. ubi dubitatur an illius ſit.
τῷ κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου VII, 118.
τῷ κατὰ Κόνωνος X, 62.
τῷ κατὰ Μειδίου VIII. 53.
(νόμον γράψας) VIII, 100.
τῷ κατὰ Ὀλυμπιοδώρου VII, 191. IX. 39.

ἐν τοῖς συμβουλευτικοῖς προοιμίοις VI. 143.
τῷ πρὸς Φαίνιππον X. 71.
πρὸς Φορμίωνα περὶ δανείου IX. 45.
Dinarchus III. 27. 81. IV. 165. 167. VI. 156, 159, 161, 164, 168. VII. 11, 183. VIII. 24, 70, 72, 83, 121, 156. X. 15.
γεγραφεναι ὑπὲρ ὧν λέγει Δείν αἰσχ. VII. 99.
ἐν τῇ πρὸς ἱερᾶς δοκιμασίᾳ VII. 69.
Dinolochus ἐν Ἀμαζόσιν X. 177.
ἐν Μηδείᾳ IV. 174.
Diocles III. 42.
ἐν βακχαις X. 78.
Μελίτταις X. 99.
(Diodorus Thebanus IV. 80.)
Dio Tragicus vid. Jon.
Diphilus ἐν Ἀδελφοῖς X. 72.
Ἀπολιτεύσῃ X. 12.
Ἑκάτῃ X. 72.
Ἐπιδικαζομένῳ X. 137.
Ἐπιλήρῳ X. 99.
Κιθαρῳδῷ X. 38. 62.
Μανομένῳ X. 18.
Σικελικῷ IX. 81.
Draco VIII. 42. 125.
ἐν τοῖς νόμοις IX. 61.
Ecphantides II. 127.
Empedocles II. 223, 226.
Epæneti & aliorum ἐγκωμιαστικὰ συγγράμματα VI. 70.
Epicharmus II. 141. IV. 56. VI. 35. 90. VII. 183. IX. 26.
ἐν Ἀργαγαῖς IX. 26. 41. 42. 81.
Βυτίριδι IX. 45.
ἐν Ἐλπίδι X. 161.
Ἡβης γάμῳ X. 86.
Ναυαγῷ X. 86.
Νύσοις X. 62.
Ὀδυσσεῖ ἀυτομόλῳ IX. 41.
Πέρσαις IX. 92.
Πίθωνι X. 179.
Πύρρᾳ ἢ Προμηθεῖ X. 82.
Σκίρωνι X. 87.
Φιλοκλείᾳ X. 71.
Χύτραις IX. 79.
Epicrates ὁ παιδοδιδάσκαλος IV. 121.
Epigenes ἐν Ποιητῇ VII. 29.
Epigramma de Anthemione VIII. 131.
Hippamone V. 47.
Epistola Alexandri ad Matrem VI. 87.
Erasti & Corici ad Platonem X. 150.
Lysiæ VII. 131.
Olympiadis VII. 28.
Theanus Pythagoræ conjugis ad Timaretam X. 21.
Eratosthenes I. 145.
ἐν τῇ ὁδῷ VII. 90.
τοῖς περὶ Κωμῳδίας X. 60. 61.
τῷ Σκευογραφικῷ X. 1.
Eubulus II. 28. 96. III. 21. VI. 10. VII. 36. Vid. IX. 93.
ἐν Ἀγχίσῃ VI. 10. IX. 76.
Γλαύκῳ VI. 67.
Ἴωσι X. 106.
Καλαμολλῶσι X. 107.
τοῖς Κυβευταῖς VII. 205.

ἐν Παμφίλῳ IX. 91.
Παρμενίσκῳ X. 98.
ταῖς Στεφανοπώλισι X. 120.
Euclides VI. 161.
Eudoxus ἐν Ναυκλήρου δράματι VII. 201.
Evii κύκλιοι νόμοι IV. 79.
Eunicus ἐν Ἀντιόδῃ X. 100.
Euphorion IV. 95.
Eupolis l. III. II. 9, 28, 33, 89, 33, 89, 120, 124, 159, 233, 77, 72, 77, 79, 109, 115, 130. IV. 57, 188. VI. 15, 18, 56, 65, 90, 92, 103, 159. VII. 22, 83, 169, 176, 179. VIII. 34. IX. 47, 49. X. 92, 159.
ἐν Αἰξίν X. 102, 151.
(de Ἁλιεῦσι vid. not. X. 98.)
ἐν Αὐτολύκῳ IX, 30. X. 45, 47, 161.
τῷ πρώτῳ Αὐτολύκῳ VII, 202.
Βάπταις VII. 123. X. 91.
Δήμοις VII. 123, 164, IX. 43, 58, 69.
Δυάδι IX. 27.
Εἴλωσι IX. 74, 146, X. 98.
Κόλαξι VII. 192. IX. 37, 59, 90. X. 10, 28, 39, 90, 97.
τῷ Μαρικᾷ X. 73.
Πόλεσι II. 77. VII. 13, 29. X. 192.
Ταξιάρχοις VII. 106, 168, IX. 58, 102. X. 17, 63, 136.
τοῖς Φίλαις VII. 133, X. 85.
Χρυσῷ γένει VII. 86. IX. 26. X. 63, 140.
Eupolis (Junior Anaxila) ἐν Δεσποτῶντι VII. 168.
Euripides II. 14, 51, 109, 161. III. 5, 16, 58, 73, 82. IV. 141. VI. 156. VII. 31, 109. IX. 161. X. 27. συνεχῶς τοῖς τετραμέτροις προσᾴδων Ἀθήνησι IX. 101.
ἐν Ἀλκμήνῃ X. 117.
Αὐτολύκῳ Σατυρικῷ X. 111. 178.
Δαναΐσι IV. 111.
Εὐρυθεῖ Σατυρικῷ X. 108, 145.
Ἡρακλεῖδαις III. 51.
Θησεῖ ib.
Ἰνοῖ VII. 178.
Ἰξίονι IX. 27.
Ἱππολύτῳ καλυπτομένῳ IX. 50.
Οἰδίποδι VI. 187.
Παλαμήδει X. 145.
Σκίρωνι IX. 75.
Σατυρικῷ X. 35.
Τημενίδαις IX. 27.
Φοινίσσαις IV. 129.
Glaucus Locrenſis ὠφελιμητικῆς πραγματείας σοφιστὴς VI. 71.
Gorgias l. 145. Sophiſta, ejus ὀνομαστὸν βιβλίον IX. 1.
Hecatæus I. 50.
Hegeſippi & aliorum ὠφελιμητικὰ συγγράμματα VI. 70.
Heraclides Syracuſanus ὠφελιμητικῆς πραγματείας σοφιστὴς VI. 71.
Heraclitus V. 163.
Hermippus II. 115. III. 125. VII. 194.

ἐν Δημόταις VII. 89. IX. 71. X. 165.
τοῖς Θεοῖς IX. 126.
Θεσμοφόροις X. 122.
τοῖς Κοθόρνοις VII. 202.
Μοίραις VII. 200. X. 136.
Στρατιώταις X. 182.
Φορμοφόροις VII. 89. IX. 71.
Hermon Hiſtrio Comicus IV. 88.
Herodotus I. 50, 75, 153, 244, 247. II. 5, 8, 23, 37, 51, 58, 59, 62, 64, 102, 109, 120, 122, 124, 151, 152, 153, 168, 200, 233. III. 7, 25, 30, 42, 49, 58, 74, 106, 109, 126, 144. IV. 18. 19, 168. V. 26, 88. VI. 25, 100, 125. VII. 11, 31, 63, 72, 76, 81, 83, 86, 123, 137, 143, 161, 178, 186, 211. IX. 6, 66, 153. X. 10, 52, 58, 70, 78, 115, 150, 160, 162, 178, 190.
ἐν τῷ πέμπτῳ βιβλίῳ IX. 56.
ς'. βιβλίῳ X. 22. 23.
Herophilus II. 202.
Heſiodus I. 57. 63. 66. 223. 231. II. 184. III. 19. 93. VI. 83. X. 99.
Heſiodo adſcribuntur οἱ Κερκωπες X. 85.
Hierax IV. 79.
Hipparchus ἐν ταῖς Παννυχίσιν X. 108.
Hippocrates II. 4. 54-78. 131. 140, 141. 144. 189. 211. 222. IX. 69. X. 150. Vid. VIII. 46.
ἐν τῷ πρὸς τὰς Κνιδίας δόξας X. 87.
Hipponax II. 152, 189. IV. 79. VI. 19. X. 75. 87. 184.
ἐν τῷ πρώτῳ Ἰάμβων IV. 169. X, 99, 113.
δευτέρῳ Ἰάμβων X, 19.
Homerus I. 5, 42, 57, 63, 70, 76, 77, 83, 133, 137, 141, 171, 183, 196, 221, 223. II. 26, 31, 33, 34, 40, 43, 50, 53, 64, 88, 89, 98, 100, 129, 130, 144, 149, 168, 173, 175, 179, 188, 206, 209. III. 7, 15, 20, 44. IV. 8, 18, 159, 171, 177, 189. V. 14, 45, 65, 76, 88, 91, 95, 96, 97, 111, 132, 145, 155, 164. VI. 22, 26, 36, 83, 89, 92, 93, 96, 97, 100, 102, 104, 107, 125, 187. VII. 61, 68, 79, 115, 116, 117, 123. IX. 19, 35, 38, 54, 55, 60, 67, 68, 69, 73, 144, 156. X. 38, 57, 77, 79, 81, 83, 90, 123, 124, 128, 134, 146, 165, 170, 173, 175, 188.
ἐν Ὀδυσσείᾳ VI. 18.
Φαίαξιν IX. 106.
Hymni Attici X. 162.
Hyperides I. 101, 162. II. 14, 15, 20, 33, 42, 58, 119, 123, 124, 200. III. 27, 43, 53, 59, 63, 74, 77, 79, 81, 85, 113. IV. 36, 163, 166, 172. V. 89, 93, 107, 142. VI. 14, 24, 25, 37, 39, 144, 169, 183. VII. 8, 18, 44, 121, 125, 132. VIII. 24, 28, 31, 70, 73, 76, 80, 143, 144. IX. 34, 74, 157.
ἐν τῷ περὶ ἀντιδόσεως πρὸς Πασικλείαν IX, 36.
πρὸς Ἀπελλαῖον περὶ θησαυροῦ III. 27.

II. Editiones *Græcæ* tres viderunt lucem; prima Aldi, dicata Heliæ Capreolo Brixiano, Venet. 1502. fol. Altera Bernhardi Juntæ cum præfat. Græca Scipionis Carteromachi, Florent. 1520. fol. adjuncto Stephano Byz. Tertia Basileensis ex Jo. Oporini officina A. 1536. 4. cum indice auctorum & præfatione Simonis Grynæi. *Latina* unica prodiit Basil. 1541. 4. *a Rudolpho Gualtbero* Tigurino admodum adhuc adolescente compósita, & absente illo, neque emendatis Græcis codicibus ullo, non satis emendate excusa. Quare ejus sæpe puduisse se scribit ipse in litteris quadragesimo fere anno post exaratis. Ejusdem Gualtheri observationes in obscuriora Pollucis loca ib. 1542. 4. *Græcolatina* extant duæ, una *Wolfgangi Seberi*, qui ad Græca castiganda duobus MSS. Palatinis atque Augustano & notis Frid. Sylburgii usum se esse testatur, & Latinam Gualtheri versionem locis variis emendavit, notas denique eruditas & indices meliores addidit, versioni accuratius examinandæ peculiarem se aliquando operam addicturum pollicitus. Francof. apud Wechel. 1608. 4. Altera luculentissima illa *Westreniana* Amst. 1706. fol. curantibus præclaris viris *Jo. Henr. Lederlino* & *Tiberio Hemsterhusio*. In hac 1) Græca longe emendatiora & integriora exhibentur ope variorum Codicum MSS. præsertim illo Demetrii Chalcondylæ, qui jam servatur Antwerpiæ in Collegio S. I. deinde præstantissimo Isaaci Vossii (quem laudat hic notis ad Catull p. 53. ac Var. Obs. p. 101. 116. & alibi) tum castigationibus quas Salmasius e Codd. Palatinis, H. Valesius è Strauchii & Falckenburgius ex alio Codice libris suis adscripserant, & emendationibus Guil. Canteri. 2) Latina versio ex Seberi editione sistitur, cujus præcipui nævi in notis castigantur. 3) Numero capitum servato libri singuli in minores etiam subdividuntur sectiones. 4) Singulis paginis subjiciuntur præter Seberi notas inediti ante commentarii Virorum doctissimorum *Gothofredi Jungermanni*, *d*) Palatino & Caroli Labbei codice usi, & cujus eruditum specimen animadversionum in Pollucem A. 1675. 12. Argentorati prodierat, *Joach. Kuhnii*; tum notæ laudatorum duum virorum Lederlini usque ad septimum & ad tres posteriores Hemsterhusii. Præfationes etiam novæ superioribusque editionibus præmissæ, & indices longe locu-

d) Hic MS. servatur etiam in Bibl. Gymnasii Schleusingensis. Pollucis editiones nolui præterea sunt Bonav. Vulcanius, ut ipse testatur præf. ad Isidori Origines, tum Melch. Schmidius Græcarum litterarum Professor in Academia Helmstadiensi. Vide Tenzelii dialogos menstruos A. 1692. p. 982. Henr. Valesius singulari studio illustrare instituit capita Pollucis quæ Remp. Athenienses spectant, ut discas e Jac. Gronovii V. cl. præf. ad Valesii notas in Harpocrationem.

locupletissimi vocum Græcarum & scriptorum quos Pollux laudat, auctore *Stephano Berglero* Transsylvano, Græce & Latine insigniter erudito subjuncti sunt, è quibus alterum illum scriptorum hoc loco subjungere congruens instituto meo ratus sum.

Codices MSti Pollucis quàm que vel plures etiam servat Bibliotheca Medicea, quinos etiam Parisiis in Bibl. Regia inspexisse se refert Lederlinus præf. ad Pollucem, ubi specimina quædam Var. lectionum ex illis exhibet, quemadmodum & alias cum Kusero communicatas Hemsterhusius, neque enim iisdem ad editionem ipsam Onomastici uti licuit.

III. Fuere & alii Polluces veterum scriptis memorati ut 1) Pollux cujus obitum luget Herodes Atticus apud Lucianum in Demonacte T. I. p. 865. 866. is ipse videlicet de quo Philostratus in Herodis vita p. 557. 2) Julius Pollux Christianus scriptor Historiæ Physicæ in Hexaemeron & Chronici sive Ecclesiasticæ Historiæ ab Adamo usque ad Gratianum Augustum, quæ MS. fuit in Bibl. Palatina, & in aliis Bibliothecis etiam Germaniæ occurrit. Vide de Codice Bavarico Gretserum de cruce pag. 270. De Schleusingensi Ludovicum. Loca Græce producunt Lambecius ad Codinum p. 141. 143. 165. & Fabrottus ad collectionem constitutionum Ecclesiasticarum Balsamonis p. 1379. 3) Pollux Episcopus provinciæ Libyæ cujus mentio apud Epiphanium T. I. p. 874. 4) Pollux ad quem Libanii Epistola l. 1. 38. ubi eum ab eloquentia & eruditione celebrat. 5) Pollux servus apud Josephum p. 653. Omitto Pollucem Castoris fratrem de quo in fabulis, quem à pollendo vel pollucibilitate dictum scribit Fulgentius l. 1. Mytholog c. 2.

IV. AUCTORUM A JULIO POLLUCE IN ONOMASTICO LAUDATORUM INDEX.

Achæus *ἐν Ἰριδι* X. 157.

Æschines II. 82, 126. VI. 20, 37. VIII. 72. IX. 42.

Æschines Rhetor II. 196. III. 35, 146, 147, 148. VII. 37.
κατὰ Κτησιφῶντος VII. 202. X. 10.
Τιμάρχου κατηγορῶν VII. 34.

Æschines Socraticus II. 56, 84. VII. 150.
ἐν Ἀξιόχῳ VII. 135.
Ῥίνωνι VII. 103.

Æschylus II. 100, 125, 196. V. 47. VI. 23, 40, 46, 80, 161. VII. 40, 51, 60, 61, 78, 167, 177. IX. 156. X. 44, 46, 132, 180.
ἐν Ἀγαμέμνονι IV. 110.
Δικτυουργικοῖς VII. 35.
ejus *Ἐυμενίδες* IV. 110.
Θαλαμοποιοῖς VII. 122.
ἐν Κερκύονι X. 175.
Κήρυξι IX. 136.
Κήρυξι Σατυρικοῖς X. 186.
Ξαντρίαις X. 117.
ejus *Προμηθεὺς πυρκαεὺς* IX. 156. X. 64.
Σισύφῳ X. 20. 77.
Φοινίσσαις VII. 91.
Φρυξὶν ἢ λύτρου VII. 131.
τοῖς Ψυχαγωγοῖς X. 10.
Ψυχοστασία IV. 130. vid. not.

Agias Comicus III. 36.

Aglosthenes IX. 83.

Alcæus II. 157. VI. 107.
ἐν Γανυμήδει VII. 23.
Ἐνδυμίωνι IX. 53.
δευτέρῳ βιβλίῳ μελῶν IV. 169.
δευτέρῳ μελῶν X. 113.

ἐν Πασιφάῃ X. 11.
Alexis II. 14. 23. 64. 112. 149. III. 42. IV. 182. VI. 35, 38, 45. 104, 168. VII. 35, 113, 161. X. 111. Ejus Ἀμφωτὶς VII. 20. X. 175.
ἐν Ἀσκληπιοκλείδῃ X. 107. 108.
Βωμῷ VII. 72.
Γυναικοκρατείᾳ IX. 44.
Διδύμοις IX. 153.
Δρωσίδῃ X. 120.
Ἐκτωμιατοποιοῖς VII. 190.
Καλασίριδι X. 18.
Καυνίοις VII. 166.
Λίβητι VI. 65.
Λευκαδὶ X. 144.
Ληρνίᾳ X. 100.
Ποιητρίᾳ IX. 153.
Τῷ Σπανδοφορικῷ X. 111.
ejusdem Σώρακος X. 130.
Ταραντίνοις X. 21.
Amipsias II. 200. III. 48.
ἐν Κοινῷ X. 171.
Μυχῷ VII. 100.
Τῇ Σαπφοῖ IX. 138.
Σφενδόνῃ IX. 96. X. 144.
Amphis. ejus δρᾶμα Ἀλείστρια VII. 17.
Ἀλκμαίωνι X. 170.
Ἀμπελουργῷ VII. 170. IX. 88.
ejus Κονιάτης VII. 125.
Κυθουλαῖς VII. 203.
Anacreon II. 103. III. 49. IV. 61. V. 76, 96. VI. 22, 23, 107. VII. 172, 177, X. 70. Ἴων καὶ ποιητὴς ἀνὴρ III. 98.
Ἀναγραφὴ τῶν ἐν Ἀκροπόλει ἀναθημάτων ἐπ' Ἀλκιβιάδου ἄρχοντος X. 126.
Anaxandrides II. 166. V. 16. VI. 43, 161.
ἐν Ἀγχόνῃ IX. 59.
Ζωγραφοις ἢ Γεωγραφοις X. 59.
Κιθαρῳδῷ X. 172.
Anaxilas (& Anaxilaus II. 34.) II. 27. 29. VII. 53. (Anaxilas Rheginus V. 57.)
ἐν Βοιωτοῖς X. 190.
Γλαύκῃ IX. 29.
Λιβροπρίωνι VII. 167. X. 46.
Anaxippus ἐν Κιθαρῳδῷ X. 94.
Andocides II. 58.
Androtion VII. 121.
Anthippus Musicus IV. 78.
Antileon II. 191.
Antimachus Poëta II. 178.
Antiochus VI. 99.
Antiphanes V. 98. VII. 52. 199. IX. 99.
ἐν Ἀγροίκῳ VI. 54.
Ἀθάμαντι X. 62.
Ἁλιευομένῃ IX. 29.
Ἀποκαρτεροῦντι X. 138.
Αὐλῇ ἐρωντι X. 152.
Ἀφροδίτης γοναῖς X. 84.
Βοιωτίᾳ X. 88.
Βομβυκίῳ X. 179.
Βυττιρίδι X. 65.
Βυζαντίῳ VII. 170.
Εὐθυδίκῳ X. 107.
Κορωπλαίθῳ X. 103.
Κυβευταῖς X. 137.
Κύκλωπι IX. 88.
Λευκαδὶ VI. 66.
Μελεάγρῳ 73.
Μηδείᾳ VII. 57.
Μίδωνι X. 152.
τῷ Μύλωνι VII. 211.

ἐν Μύσαις X. 67:
Ὀβρίμῳ X. 21.
Ὀρφεῖ X. 172.
Παρασίτῳ X. 106.
Σαπφοῖ VII. 211.
τοῖς Σκύθαις VII. 59:
Σκύθαις ἢ Ταύροις X. 168.
Στρατιώτῃ IX. 48.
Τραυματίᾳ IV. 183. X. 46.
Φάωνι VII. 192. X. 40.
Φιλίσκῳ X. 176.
Antiphon I. 34, 98. II. 7, 13, 41, 57, 58, 76, 109, 119, 120, 123, 128, 129, 196, 214, 223, 224, 228, 230, III. 63, 113. IV. 9, 47, 164, 176. V. 141, 145. VI. 163, 169. 183, 196. VII. 169, 189. VIII. 21, 24, 68, 103. IX. 13, 26, 53. (*ἐν τοῖς ἀληθείας* VI. 143. vid. not.)
Antisthenes V. 65.
ἐν Περσικῷ VI. 98. X. 68.
Anyte Tegeatis, ejus epigramma V. 48.
Apollodorus Caryſtius *ἐν Ἀμφιαράῳ* X. 161.
Ἀνδρογεωργοῖς X. 138.
ἐν Διαβόλῳ X. 154.
τῇ Ἑστίᾳ X. 152.
Apollodorus Gelous. Ejus *Γραμματιδιοπραῖς* IV. 19. VII. 190. X. 93.
ἐν Ψευδαίαντι X. 138.
Araros VI. 43.
ἐν Καινεῖ VII. 65.
Aratus *ἐν τοῖς Ἰατρικοῖς* II. 38.
Archilochus I. 132. II. 27, 34, 193, VI. 80, 187, VII. 41, X. 27, 135, 160. vid. X. 141.
Archippus III. 54, 154: VI. 174. VII. 148:
ἐν Ἡρακλεῖ γαμοῦντι IX. 72, X. 169:
Ἰχθύσι VII. 16, 28: X. 29:
Πλούτῳ VII. 63: X. 136:
Ῥώσαις II. 183. VII. 199, X. 177.
Ariſteas *ἐν Ὀρφεῖ* IX. 43.
Ariſtogiton *ὁ ῥήτωρ* X. 111.
Ariſtomenes VI. 167.
ἐν Γόησι VII. 211.
Διανύσῳ ἀσκητῇ III. 150.
Ariſtophanes I. 13, 79, 83. II. 5, 6, 13, 18, 20, 28, 32, 34, 39, 41, 42, 56, 57, 59, 65, 67, 75, 76, 79, 89, 94, 100, 108, 109, 111, 125, 150, 154, 160, 180, 189, 199, 212, 228, 231, 233. III. 25, 42, 48, 70, 92, 140, 146, 153. IV. 18, 63, 64, 67, 106, 115, 121, 163, 172, 181, 182, 187, 188, V. 91, 96. VI. 9, 11, 12, 14, 19, 20, 24, 33, 41, 43, 47, 49, 56, 60, 62, 65, 79, 80, 86, 91, 99, 100, 110, 125, 151, 158, 160, 161, 163, 165, 167. VII. 7, 22, 26, 28, 29, 32, 34, 37, 39, 40, 49, 60, 64, 67, 70, 93, 99, 100, 108, 138, 139, 141, 143, 144, 148, 150, 161, 162, 166, 170, 177, 187, 190, 194, 195, 196, 100, 210. VIII. 28, IX. 25, 52, 153, 154, 161, 162. X. 27, 60, 63, 75, 135, 153, 167, 187.
ἐν Ἀγωνισαῖς VII. 168.
Αἰολοσίχωνι I. 79: IX. 63, 89: X. 24, 25, 104, 116, 118:
Ἀνεψιαῖς IV. 125.

ἐν Ἀμφιαράῳ II, 176. VII, 164, 181. X, 40, 92, 180.
Ἀναγύρῳ VII, 164 IX, 64, 72. X, 54, 55, 76, 57, 114.
Ἀσωλήτοις non est Comœdia Aristophanis, ut Seberus cum interprete videtur accepisse, sed Plutus ibi dicitur Ἀσωλητῷ visum recipisse II. 59.
Ἀχαρνεῦσι VII, 24, 164. X, 35, 68, 71, 72, 91, 92, 94, 95, 110, 111, 116, 121, 136, 164, 168.
Βαβυλωνίοις IX. 186. IX, 28, X, 38 85, 152, 173.
Βατράχοις VII, 83, 175. IX, 64, 90. X, 14, 17, 38, 48, 120, 148.
Γεωργοῖς VII, 201. IX, 69. X, 69.
Γῆρᾳ IV, 180. VI, 69. VII. 125. IX, 39. X, 61, 74, 104, 173.
Γηρυτάδῃ IV, 181. VI, 69. VII, 7, 117, 149, 176, 181. X, 59, 75, 91, 92, 160, 169, 170.
Γλαύκῳ III. 43.
Δαιδάλῳ VII. 100, 117.
Δαιταλεῦσι VII, 153, 168, 176, 181. IX, 88. X, 32, 93. 109, 119, 158, 172.
Δαναΐσι VII, 199. X, 26, 39, 127, 130.
Διωνυσάγῳ X. 33.
Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ IX, 36, 53, X, 79, 171, 185. (sed VII. 24. ἢ Κενταύροις est.)
ἐν Δράμασιν ἢ Νιόβῃ X, 119, 166, 185.
Εἰρήνῃ X, 102, 188.
Ἐκκλησιαζούσαις IX, 58, 92. X, 12, 31, 80.
Ἥρωσιν VII, 15, 16, 21, 133, 167. X, 61, 78, 112, 173.
Θεσμοφοριαζούσαις IV, 19, 100. VII, 66, 95. IX, 36, 69, 131. X, 58, 137, 140, 152.
Ἱππεῦσιν II, 175. IX, 154. X. 96, 104.
Κωκάλῳ VII, 162.
Λημνίαις VII, 139, 152, 166. IX, 126. X, 25.
Δυσιστράτῃ VII, 113, IX, 36. X. 32, 37, 59, 159.
Νεφέλαις IX, 136, X. 47, 113, 156, 168.
Νήσοις VI, 45, 104. (dubium an ipsius Aristophanis sit IX, 89.) X, 47.
Ὀλκάσι IX, 60. X. 73, 84, 102, 144, 159, 172, 173.
Ὄρνισι X. 36, 86, 171.
Πελαργοῖς VII, 105. X. 174.
Πλούτῳ VII, 71, 115. IX. 102, 139. X, 48, 103. 155.
Πολυείδῳ IX, 31, 130. X. 45.
Προαγῶνι X, 44.
Σκηναῖς καταλαμβανούσαις VII, 157, 202. X. 28, 67, 106, 114, 144, 147, 172.
Σφηξὶ II, 199. VII. 59, 105, 176, 181. IX. 89. X, 22, 102, 182, 183.
Ταγηνισταῖς VII, 149. X, 47, 88, 93, 98, 101, 119, 151, 173.

ἐν

ἐν Τελμισσεῦσιν VI. 83, X. 72, 80, 82.
Τριφάλητι IX. 90. X. 121, 151, 162.
Φοινίσσαις VII. 199. X. 17, 119. 155.
Ὥραις VII. 13, 187, 160.
Aristophon *ἐν* Διδύμοις *ἢ* Πυραύλῳ IX. 70.
Aristoteles I, 213. II. 68, 86, 93, 94, 95, 99, 135, 144, 220. III. 17. IV. 56. V. 38, 40, 52, 68, 75. VI. 16, 31. VIII. 63. IX. 62, 87.
ἐ τοῖς περὶ ζώων VI. 54.
περὶ ζώων ἱστορίας ἐν τῷ ὀγδόῳ X. 184.
περὶ ζώων ἐν τῷ τρίτῳ X. 139.
ἐν Κυρήνῃ IX. 62.
Πολιτείᾳ Ἠπειραντίων IV, 174, IX. 80.
Ἀργείων X. 179.
Ἰμεραίων IV. 174.
Ὀρχομενίων X. 165.
Σικυωνίων IX. 77.
Ταραντίνων IX. 80.
Aristoteles aut Theophrastus *ἐν τῷ περὶ μεταλλων* VII. 99,
Aristoteles & Theophrastus *ἐν* Φυσικοῖς X. 170.
Arrianus, ejus versus II. 180.
Axionicus *ἐν* Χαλκιδικῷ X. 122.
Callias II. 101, 102, 186. II. 25. IV. 9.
ἐν Κύκλωψι VII. 105, 116.
Παιδήταις VII. 113.
Callimachus V. 96. IX. 72. X. 153, 156.
Callisthenes *ἐν* Ἀποφθέγμασι IX. 93.
Callistus Comicus II. 112.
Cantharus IV, 61.
Cebes III. 95.
Cephisodorus IV. 173, X. 126.
ἐν Τροφωνίῳ VII. 40, 87.
Τῖ X. 110.
Cercidas III. 27.
Chionides *ἐν* Ἥρωσι X. 43.
Clearchus II. 185. Solensis Aristotelis discipulus II. 146. vid. 164.
Cleon *ἐν* δευτέρῳ μελῶν X. 113.
Clonas, ejus νόμος αὐλητικὸς IV. 79.
Columnæ Atticæ X, 97.
Comici V. 97, 101, & alibi.
Recentiores VI 18.
Siculi IV. 173.
Comœdia Media VII. 162.
Nova III. 74. VI. 90.
Vetus VII. 190.
Coricus & Erastus, eorum ad Platonem Epist. X. 150.
Craterus *ὁ τὰ ψηφίσματα συναγαγών* VIII 126.
Crates IV. 183. VI. 79, 161, VIII. 26.
ἐν Πείτοσι VII. 179, 204. X. 118.
Ἑορταῖς VII. 92.
Ἥρωσι III. 155. X. 90, 175.
Θηρίοις VI. 53.
Λαμίᾳ IX. 62.
Παιδιαῖς IX. 114.
(Παραπαταθήκῃ IV. 173. vid. not.)
Σαμίοις VII. 63.
Τόλμαις IX. 53. X. 54.
Cratinus II. 7, 10, 17, 28, 43, 49, 78, 124.

124, 153, 188. III, 14, 64, 75, 80, 92, 106. IV, 184, V, 68. VI. 12, 21, 23, 26, 61, 65, 81, 86, 161, 163, VII, 28, 31, 37, 39, 41, 88, 107, 142, 161, 179, VIII, 31, IX, 98, X, 64, 143, 186.
ἐν Βυσίριδι X, 82.
Διονυσαλεξάνδρᾳ VI. 48. VII. 28. 122, 159, 198, X. 25, 34, 140.
Ἥρωσι X, 64.
Θράτταις IX. 91. X. 67. 160.
Κλεοβυλίναις X. 105. Κλεοβυλίνη est VII. 41.
Μαλθακοῖς VI. 106. VII. 171, X. 50.
Νεμέσει X. 177. 186.
Τοῖς Νόμοις VI. 68. VII. 86.
Ὀδυσσεῦσιν VI. 68, 69, X. 32.
Πανόπταις X, 16.
Πλούτῳ II. 61.
Πυθίῃ X. 58, 67, 70, 184.
Σαμφίοις VII, 69. Σαμφοῖς est X. 156.
Τροφωνίῳ VII. 103. X. 115.
Χείρωσι VI. 98. VII. 211. X. 186.
Ὥραις VI. 18. VII. 164, IX. 131. X. 40, 76.
Cratinus junior ἐν Ὀμφάλῃ VII. 58.
ἐν Ὑποβολιμαίῳ VII. 211.
Critias II. 58, 148, 122, 196, III. 116. IV. 63, 165, VI. 31, 38, 153, 194, 195. VII. 78, 91, 108, 154, 177, 179, 196, 197, VIII. 25, IX. 17, 161.
ἐν Ἀταλάντῃ VII. 31.
Τοῖς Πολιτείαις VII. 59.
Criton ἐν Αἰσωποῖς IX, 15.
Τῇ Μεσσηνίᾳ X. 35.
Cteſias II, 60, V. 41.
Demades VII, 104.
Δημιόπρασια X, 23, 24, 36, 39, 46, 74, 79, 81, 84, 86, 89, 93, 103, 105, 108, 114, 130, 135, 137, 150, 157, 169, 170, 171, 182. Eorum ratio exponitur 96. 97.
Democrius Chius (Muſicus) IV, 65.
Demoſthenes I, 94, 161. II, 14, 33, 54, 58, 59, 64, 111, 119, 121, 122, 124, 128, 129, 151, 200, 207, 234. III. 28, 30, 58, 59, 61, 81, 83, 84, 89, 91, 125, 141, 143. IV, 19, 163, 166, 167, 171. V, 89, 134. VI, 8, 9, 37, 91, 101, 124, 130, 143, 153, 183. VII, 130, 159, 160, 161, 197. VIII, 23, 26, 28, 30, 64, 69, 72, 83, 114, 134, 136, 137, 140. IX, 29, 52, 63, 92, 136, 138, 155, 157. X, 13, 16, 23, 192. συναγχῃ εἰλημμένῳ VII, 104.
ἐπὶ τοῖς ἐπιγεγραμμένοις πρὸς Ἀριστογείτονα X, 155.
Τῷ Ἐρωτικῷ III, 144. ubi dubitatur an illius ſit.
τῷ κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου VII, 118.
τῷ κζ' Κόνωνος X, 62.
τῷ κζ' Μειδιάντος VIII. 53.
(νόμον γράψας) VIII, 100.
τῷ κζ' Ὀλυμπιοδώρου VII, 191. IX. 39.

ἐν τοῖς συμβουλευτικοῖς προοιμίοις VI. 143.
τῷ πρὸς Φαίπππον X. 71.
πρὸς Φορμίωνα περὶ δανείου IX. 45.
Dinarchus III. 27. 81. IV. 165. 167. VI. 156, 159, 161, 164, 168. VII. 11, 183. VIII. 24, 70, 72, 83, 121, 156. X. 15.
γεγραφὼς ὑπὲρ ὧν λέγει Δείν ἀρχῶ VII. 99.
ἐν τῇ τ' ἱερᾶς δοκιμασίᾳ VII. 69.
Dinolochus ἐν Ἀμαζόσιν X. 177.
ἐν Μηδείᾳ IV. 174.
Diocles III. 42.
ἐν Βάκχαις X. 78.
Μελίτταις X. 99.
(Diodorus Thebanus IV. 80.)
Dio Tragicus vid. Jon.
Diphilus ἐν Ἀδελφοῖς X. 72.
Ἀπολιτεύσῃ X. 12.
Ἑκάτῃ X. 72.
Ἐπιδικαζομένῳ X. 137.
Ἐπιλήρῳ X. 99.
Κιθαρῳδῷ X. 38. 62.
Μανομένῳ X. 18.
Σικελικῷ IX. 81.
Draco VIII. 42, 125.
ἐν τοῖς νόμοις IX. 61.
Ecphantides II. 127.
Empedocles II. 223, 226.
Epæneti & aliorum ὑποκοτικὰ συγγράμματα VI. 70.
Epicharmus II. 141. IV. 56. VI. 35. 90. VII. 183. IX. 26.
ἐν Ἀπαταγαῖς IX. 26. 41. 42. 81.
Βυτίρῳ IX. 45.
ἐν Ἐλπίδι X. 161.
Ἡβης γάμῳ X. 86.
Ναυαγῷ X. 86.
Νήσοις X. 62.
Ὀδυσσεῖ αὐτομόλῳ IX. 41.
Πέρσαις IX. 92.
Πίθωνι X. 179.
Πύρρᾳ ἢ Προμηθεῖ X. 82.
Σκίρωνι X. 87.
Φιλοκλείῃ X. 71.
Χύτραις IX. 79.
Epicrates ὁ παραδιδάσκαλος IV. 121.
Epigenes ἐν Ποιητῇ VII. 29.
Epigramma de Anthemione VIII. 131.
Hippamone V. 47.
Epistola Alexandri ad Matrem VI. 87.
Erasti & Corici ad Platonem X. 150.
Lysiæ VII. 131.
Olympiadis VII. 28.
Theanus Pythagoræ conjugis ad Timaretam X. 21.
Eratosthenes I. 145.
ἐν τῇ Δρομῇ VII. 90.
τοῖς περὶ Κωμῳδίας X. 60. 61.
τῷ Σκευογραφικῷ X. 1.
Eubulus II. 28. 96. III. 21. VI. 10. VII. 36. Vid. IX. 93.
ἐν Ἀγχίσῃ VI. 10. IX. 76.
Γλαύκῳ VI. 67.
Ἴωνι X. 106.
Καλλικολώνῃ X. 107.
τοῖς Κυβευταῖς VII. 205.

ἐν Παμφίλῳ IX. 91.
Παριθίσκῳ X. 98.
ταῖς Στεφανοπώλισι X. 120.
Euclides VI. 161.
Eudoxus ἐν Ναυκλήρῳ δράματι VII. 201.
Evii κύκλιοι νόμοι IV. 79.
Eunicus ἐν Ἀντιόπῃ X. 100.
Euphorion IV. 95.
Eupolis I. 111. II. 9, 28, 33, 89, 33, 89, 120, 124, 159, 233, 77, 72, 77, 79, 109, 115, 130. IV. 57, 188. VI. 15, 18, 56, 65, 90, 92, 103, 159. VII. 22, 83, 169, 176, 179. VIII. 34. IX. 47, 49. X. 92, 159.
ἐν Αἰξίν X. 102, 151.
(de Ἀλιεῦσι vid. not. X. 98.)
ἐν Αὐτολύκῳ IX, 30. X. 45, 47, 161.
τῷ πρώτῳ Αὐτολύκῳ VII, 202.
Βαπτῶν VII. 123. X. 91.
Δήμοις VII. 123, 164, IX. 43, 58, 69.
Δυσὶν IX. 27.
Εἴλωσι IX. 74, 146, X. 98.
Κόλαξι VII. 192. IX. 37, 59, 90. X. 10, 28, 39, 90, 97.
τῷ Μαρικᾷ X. 73.
Πόλεσι II. 77. VII. 13, 29. X. 192.
Ταξιάρχοις VII. 106, 168, IX. 58, 102. X. 17, 63, 136.
τοῖς φίλοις VII. 133, X. 85.
Χρυσῷ γένει VII. 86. IX. 26. X. 63, 140.
Eupolis (Junior Anaxila) ἐν Δισσοῖς τῶντι VII. 168.
Euripides II. 14, 51, 109, 161. III. 5, 16, 58, 73, 82. IV. 141. VI. 156. VII. 31, 109. IX. 161. X. 27. συνεξῆς τοῖς τετραμέτροις προσᾴδειν Ἀθήνησι IX. 101.
ἐν Ἀλκμήνῃ X. 117.
Ἀντιόπῃ Σατυρικῷ X. 111. 178.
Δαναΐσι IV. 111.
Εὐρυθεῖ Σατυρικῷ X. 108, 145.
Ἡρακλείδαις III. 51.
Θησεῖ ib.
Ἰνοῖ VII. 178.
Ἰξίονι IX. 27.
Ἱππολύτῳ καλυπτομένῳ IX. 50.
Οἰνεῖ VI. 187.
Παλαμήδει X. 145.
Σκίρωνι IX. 75.
Σατυρικῷ X. 35.
Τημενίδαις IX. 27.
Φοινίσσαις IV. 129.
Glaucus Locrenſis ὠφεσποιητικῆς πραγματείας σοφιστὴς VI. 71.
Gorgias I. 145. Sophiſta, ejus Ὁμοιακὸν βιβλίον IX. 1.
Hecatæus I. 50.
Hegeſippi & aliorum ὠφεσποιητικὰ συγγράμματα VI. 70.
Heraclides Syracuſanus ὠφεσποιητικῆς πραγματείας σοφιστὴς VI. 71.
Heraclitus V. 163.
Hermippus II. 115. III. 125. VII. 194.

ἐν

ἐν Δημόταις VII. 89. IX. 71. X. 165.
τοῖς Θεοῖς IX. 126.
Θεσμοφόροις X. 122.
τοῖς Καθέροις VII. 202.
Μοίραις VII. 200. X. 136.
Στρατιώταις X. 182.
Φορμοφόροις VII. 89. IX. 71.
Hermon Histrio Comicus IV. 88.
Herodotus I. 50, 75, 153, 244, 247. II. 5, 8, 23, 37, 51, 58, 59, 62, 64, 102, 109, 120, 122, 124, 151, 152, 153, 168, 200, 233. III. 7, 25, 30, 42, 49, 58, 74, 106, 109, 126, 144. IV. 18. 19, 168. V. 26, 88. VI. 25, 100, 125. VII. 11, 31, 63, 72, 76, 81, 83, 86, 123, 137, 143, 161, 178, 186, 211. IX. 6, 66, 153. X. 10, 52, 58, 70, 78, 115, 150, 160, 162, 178, 190.
ἐν τῷ πέμπτῳ βιβλίῳ IX. 56.
ς'. βιβλίῳ X. 22. 23.
Herophilus II. 202.
Hesiodus I. 57. 63. 66. 223. 231. II. 184. III. 19. 93. VI. 83. X. 99.
Hesiodo adscribuntur οἱ Κερκωπες X. 85.
Hierax IV. 79.
Hipparchus ἐν ταῖς Παντηχίοις X. 108.
Hippocrates II. 4. 54. 78. 131. 140, 141. 144. 189. 211. 222. IX. 69. X. 150. Vid. VIII. 46.
ἐν τῷ πρὸς τὰς Κνιδίας δόξας X. 87.
Hipponax II. 152, 189. IV. 79. VI. 19. X. 75. 87. 184.
ἐν τῷ πρώτῳ Ἰάμβων IV. 169. X. 99, 113.
δευτέρῳ Ἰάμβων X. 19.
Homerus I. 5, 42, 57, 63, 70, 76, 77, 83, 133, 137, 141, 171, 183, 196, 221, 223. II. 26, 31, 33, 34, 40, 43, 50, 53, 64, 88, 89, 98, 100, 129, 130, 144, 149, 168, 173, 175, 179, 188, 206, 209. III. 7, 15, 20, 44. IV. 8, 18, 159, 171, 177, 189. V. 14, 45, 65, 76, 88, 91, 95, 96, 97, 111, 132, 145, 155, 164. VI. 22, 26, 36, 83, 89, 92, 93, 96, 97, 100, 102, 104, 107, 125, 187. VII. 61, 68, 79, 115, 116, 117, 123. IX. 19, 35, 38, 54, 55, 60, 67, 68, 69, 73, 144, 156. X. 38, 57, 77, 79, 81, 83, 90, 123, 124, 128, 134, 146, 165, 170, 173, 175, 188.
ἐν Ὀδυσσείᾳ VI. 18.
Φαίαξιν IX. 106.
Hymni Attici X. 162.
Hyperides I. 101, 162. II. 14, 15, 20, 33, 42, 58, 119, 123, 124, 200. III. 27, 43, 53, 59, 63, 74, 77, 79, 81, 85, 113. IV. 36, 163, 166, 172. V. 89, 93, 107, 142. VI. 14, 24, 25, 37, 39, 144, 169, 183. VII. 8, 18, 44, 121, 125, 132. VIII. 24, 28, 31, 70, 73, 76, 80, 143, 144. IX. 34, 74, 157.
ἐν τῷ περὶ ἀντιδόσεως πρὸς Πασικλείαν IX. 36.
πρὸς Ἀπελλαῖον περὶ Θησαυροῦ III. 27.

κ. Ἀριστοφ. Vll. 11.
ὑπὲρ Ἀρπάλου X. 159. ubi additur εἰ μὴ ψευδὴς ὁ λόγ.
πρὸς Δημέαν X. 15.
Ἐπικλέα Vll. 149.
ὑπὲρ Λυκόφρονος II. 151. Vlll. 52. IX. 137, 156. (ὑπὲρ Μυκάλης Vll. 191. sed vid. not. X. 39.)
ὑπὲρ Νικίας X. 39. vid. not.
ὑπὲρ Ὀρχεστοῦ X. 30.
ὑπὲρ Πατροκλέους IV. 122.
Συνηγορικῷ III. 125.
ὑπὲρ τῆς Ταρίχους IX. 34.
πρὸς Χάρητα Vlll. 142.

Jobas V. 88.

Jon Vl. 99. Vll. 60. Chius II. 95. Tragicus II. 88. vid. not.
ἐν Ἀλκμήνῃ X. 92.
τῷ μεγάλῳ δράματι X. 177.
Ὀμφάλῃ V. 101.
Σωκρατιδίῳ II. 88. vid. not.
φοίνικι IX. 37.

Isæus II. 8, 18, 20, 57, 58, 61, 64, 127, 229, 230, 231. III. 6, 13, 15, 33, 57, 59, 67, 80, 81, 108. IV. 94, 167. Vl. 102. Vll. 8, 11. Vlll. 23, 27, 33, 64, 66, 67, 71, 87, 83. Socraticus II. 109.
ἐν τῷ πρὸς Ἀνδοκίδην Vll. 14.
κατ' Ἀριστάρχου II. 61.
περὶ τοῦ Ἀρχεπτόλεμ. κλήρου X. 15.
τῷ πρὸς Διοκλέα, ἔφεσις Vll. 151.
τῷ πρὸς Διοκλέα περὶ χωρίου X. II.
τῷ πρὸς Ἐπικλείδην περὶ χωρίου Vlll. 48.
πρὸς Λυσίβιον X. 15.

Isocrates II. 20, 56, 58, 64, 119, 124, 230, 231. III. 24, 63, 101, 141, 154. IV. 43. Vll. 118. Vlll. 24. X. 83.
Κεραμεῖς quidam Hesiodo adscribunt X. 85.
(Laciades IX. 38. leg. ἐν Λαχιάδαις. vid. X. 37. not.)
Lex Attica Vll. 146. IX. 42. Regia Vl. 38.
Lycopharon II. 38.
Lycurgus III. 34.
ὁ ῥήτωρ Vl. 74.
ἐν τῷ κατ' Μανσιλίχου Vll. 137.
Lysias I. 122. II. 7, 20, 55, 57, 78, 159, III. 63, 74, 76, 81, 82. V. 242. Vl. 102. Vll. 12, 42, 104, 115, 131, 179. Vlll. 23, 24, 31, 37, 64, 83, 121. X. 157.
ἀγὼν περὶ Ἀποστασίου Vll. 15, 155.
ὁ κατ' Αὐτοκλέους λόγ. Vll. 200. ubi observa addi: Si modo Lysiæ est hæc Oratio.
ἐν τῷ κατ' Αὐτοκράτους Vll. 77. IX. 57.
ὑπὲρ Ἀχιλλείδου Φόνου IX. 50. 154.
λόγ. ὑπὲρ τῶν Δημοπράτου εἰρημέν. πρὸς Εὐθίαν X. 96.

ἐν τῷ Διοφάνῃ περὶ χωρίς VII. 17.
(Ἐλευσῖνι. Seberus non recte cepit X. 96,
τῷ κῆ Θεοσεβοῦσιδι VIII. 46.
τῷ πρὸς Ἱπποκράτην ib.
τῷ ὑπὲρ Καλλιαιχρου X. 105.
κῆ Καλλίου ὑβρεως III. 76.
πρὸς Κλέωνα X. 174.
τῇ πρὸς Μιλάνιον ἐπιστολῇ VII. 130.
τῷ κῆ Παυσανίου IV. 23.
πρὸς Πειθόδημον ὑπὲρ ἀποστασίου VII. 17.
περὶ ξ τύπτ. VII. 120.
πρὸς Φίλιππον ἐπιτροπῆς X. 23.
πρὸς Φίλωνα ὑπὲρ Θεοκλείδου Φόνου IX. 39.
περὶ χρυσοῦ τρίποδος VII. 103, 170.
πρὸς Χυλείνον X. 116.
Lysippus VII. 37, 41.
ἐν Βάκχαις VII. 77, 89. X. 50, 154.
Magnes Comicus II. 101.
ἐν Λυδοῖς VII. 188.
(Marsyas IV, 78.)
Menander I. 71, 79, 227. II. 78, 82, 149, 194. III. 29. IV. 87, 178, V. 100, VI. 8, 11, 12, 25, 38, 60, 161. VII. 22, 86, 179. VIII. 26, IX. 139, X. 123, 162.
ἐν Ἁλιεῖ X. 132.
Ἁλιεῦσι X. 52, 145.
Ἀμφιθέῳ X. 176.
ἐν Ἀσπίδι X. 137.
Δημιεργῷ X. 102.
Εὐνούχῳ IX. 45.
Θεσσαλικῇ X. 115.
Ἱπποκόμῳ X. 80, 98.
Καρχηδονίῳ X. 73.
Μεσσηνίᾳ X. 101.
Μισογύνῃ VII. 79, 87. X. 50, 127, 139.
Μισουμένῳ X. 146.
Ὀλυνθίᾳ X. 170.
Ὀργῇ VI. 102.
τῷ Παιδίῳ X. 187.
ἐκ τῆς Παρακαταθήκης IX. 76.
ἐν τῇ Περινθίᾳ X. 12.
Σαπφομένῃ VII. 51.
Συναριστώσαις VI. 101. X. 18.
Φιλαδέλφοις X. 94, 143.
Metagenes III. 75. VI. 40. X. 115.
ἐν Φιλοθύτῃ X. 88.
Mithræi & aliorum ὀψοποιητικὰ συγγράμματα VI. 70.
Myrtilus Comicus VI. 40.
Nicander Colophonius V. 38.
Nicocharis (Nicochares) II. 19. X. 135.
ἐν τῇ Γαλατείᾳ X. 93.
Ἡρακλεῖ γαμοῦντι VII. 40.
τῷ Ἡρακλεῖ χορηγῷ VII. 45.
Κρησὶ VII. 83. X. 141.
Λημνίαις X. 107.
Nicon ἐν Καθαρσίῳ VII. 99.
Nicopheles Thebanus Muſicus IV. 77.
Nicophon VI. 86.
ἐν Ἀφροδίτης γενέσει X. 156.
ἐν Παιδιᾷ VII. 32.

ἐν τοῖς Χειρογάστορσι IV. 56.
Nicostratus V. 100.
Olympias ἐν ἀπογραφῇ, τῇ κατ' ὄνομα τῶν Φαμένων ἀφηρήσθη τὰς δόσεις X. 12.
ἐν ἐπιστολῇ VII. 28.
Olympus Musicus IV. 78. 79.
Orphica Carmina II. 39.
Pantaleon, ejus aliorumque ὀψοποιητικὰ συγγράμματα VI. 70.
Paxami ὀψοποιητικὸν σύγγραμμα ib.
Phædon ἐν τῷ Ζωπύρῳ III. 18.
Persinus Poëta IX. 93.
(Phalereus VIII. 53. 102.)
Pherecrates II. 17. 23. 27. 28. 33. 35. 48. 96. 101. 127. 130. 176. III. 80. V. 26. VI. 45. VII. 90. 94. 178. 195. VIII. 34. versus pluſculi VI. 58. 59. 60.
ἐν Ἀγαθοῖς VII. 198. X. 47.
Ἀγρίοις VII. 193. X. 150.
Αὐτομόλοις VII. 150.
Γραυσὶ X. 62.
Δεξιοδιδασκάλῳ III. 80. X. 54.
Ἵπνῳ X. 181. 183.
Κορiανοῖ X. 179.
Κραπαταλλοις VII. 152. IX. 83. X. 45. 89.
Λήροις VI. 105. X. 79.
Μεταλλεῦσι X. 75.
Μυρμηκανθρώποις VII. 17. 73. X. 91.
Πέρσαις VII. 15.
Πετάλῃ VII. 163. vid. not. X. 75.
Pherecydes X. 128. 139.
Philemon IV. 61. IX. 67. 70. Novæ Comœdiæ Poëta IV. 175.
ἐν Ἀρπαζομένῃ VII. 28. Ἀρπαζομένῳ eſt X. 104.
Γάμῳ X. 176.
Εὑρέτῃ ib.
Θυρωρῷ X. 164.
Παιγνίοις IX. 38.
Πιτθοκοπιδίῳ IX. 66.
Ῥοδίοις X. 145.
τῷ Σαρδίῳ IX. 65.
Σικελικῷ IV. 175.
Philetærus VII. 46.
Philippides III. 148. VI. 188. X. 167.
ἐν Ἀδωνιαζούσαις V. 100.
Ἀὐλοῖς VI. 54.
Λακιάδαις IX. 38. X. 37. vid. not.
Σωσικλείᾳ IX. 30.
Φιλιππίδῃ IX. 38. 88.
Philippicorum quinto X. 161.
Philippus (videtur Philippides legendum) ἐν Φιλιππίδῃ IX. 88.
Philiſtus II. 111. 154. III. 56. VII. 168.
ἐν δευτέρῳ τῶν βιβλίων X. 116.
τῇ ἕκτῃ X. 42.
Philochorus ἐν τῇ Ἀτθίδι X. 71.
Philo ἐν τῇ Γ' Νεῷ ποιήσει X. 188.
Philonides II. 24. 149. III. 18. 101. VI. 168.
ἐν Κοθόρνοις IX. 29. X. 115.
Philoxenus Siphnius Muſicus IV. 65.
Philyllius II. 231. VI. 103. 161. VII. 29. 31. X. 126.
ἐν Δωδεκάτῃ X. 70.

τοῖς

ἐν Πόλεσι VII. 108, 110. X. 58, 126.
Φρυνίχου δρᾶμα VII. 192.
Phrynichus II. 17, 34, 56, 82, 96, III. 44, 45, 48. IV. 181, 184. VI. 19. VII. 131.
ἐν Ἐφιάλτῃ VII. 103.
Κρόνῳ VII. 136.
Κωμασταῖς IV. 55.
Μονοτρόπῳ VII. 21, 178.
Μούσαις VII. 203. X. 86.
Ποιμέσι VII. 23. X. 159.
Σατύροις III. 73.
Τραγῳδοῖς VII. 195.
Phrynis Muſicus IV. 66.
Pindarus III. 17.
Plato I. 5, 42, 64, 141, 181. II. 5, 7, 12, 13, 14, 19, 20, 34, 36, 41, 43, 56, 57, 63, 64, 65, 73, 77, 82, 83, 101, 102, 114, 120, 121, 123, 124, 127, 128, 129, 149, 155, 159, 162, 193, 194, 195, 211, 214, 220, 226, 230, 231, 236. III. 9, 13, 14, 15, 23, 30, 49, 55, 58, 59, 69, 74, 76, 77, 82, 86, 89, 92, 98, 141, 145, 150, 153, 154. IV. 2, 8, 9, 45, 47, 48, 58, 63, 67, 121, 156, 161, 165, 167, 208. V. 104, 118, 153, 169. VI. 21, 32, 80, 103, 125, 151, 156, 159, 162, 163, 183, 196, 200, 204. VII. 1, 4, 6, 12, 30, 33, 34, 94, 108, 138, 145, 170, 203, 206. VIII. 22, 25, 30, 34, 76, 137, 152. IX. 11, 16, 26, 27, 30, 36, 43, 51, 66, 88, 137, 139, 147, 152. X. 135, 175, 177.
ἐν Ἀλκιβιάδῃ X. 141.
Εὐθυδήμῳ X. 48.
Θεαιτήτῳ II. 19. IX. 16.
τοῖς Νόμοις III. 14, 54, 109, VI. 144. IX. 46, 49. X. 176.
τῷ δευτέρῳ Νόμων IX. 134.
Παρμενίδῃ III. 115.
τῇ Πολιτείᾳ X. 141.
τῷ Πολιτείας δευτέρῳ VII. 117. 182.
τῷ Πολιτικῷ VII. 10.
Πρωταγόρᾳ IX. 46.
Συμποσίῳ VI. 187. VII. 172. X. 50, 141.
Τιμαίῳ II. 15, 55, 110, 118, IV. 40. VII. 121.
τῷ Φαίδωνι II. 122.
Φαίδρῳ IX. 138.
τοῖς εἰς τὸν Φαῖδρον ἐρωτικοῖς IX. 111.
τῷ Φιλήβῳ III. 133.
περὶ ψυχῆς II. 118.
Plato Comicus II. 9, 175, 196. III. 70, 126. IV. 56, 64. VI. 25, 31, 49, 75, 103. VII. 30, 31, 134, 210. X. 190.
ἐν Ἀδώνιδι X. 104.
Διὶ κακυμβόλῳ VII. 132. X. 17.
Ἑλλάδι X. 11, 142, 167.
Ἑορταῖς VII. 121, 186. X. 34, 54, 135.
ταῖς ἀφ' ἱερῶν VII. 57. X. 190.
Κλεοφῶντι X. 56.
Μετοίκοις X. 24.
Νίκαις VII. 40.

ἐν

ἐν τῇ Νυκτὶ μακρᾷ VI. 142.
ἐν τῷ Ποιητῇ X, 190.
ἐν Σοφισταῖς VII, 100. X, 167.
ἐν τῇ Συμμαχίᾳ II, 83. VI, 17. VII, 202.
Poëtæ Dorici IV, 173. IX, 120.
Polycletus II. 151.
Polyzelus II, 118.
ἐν Δημοδινδάρεῳ X, 76.
Διονύσου γοναῖς X, 169.
ταῖς Μουσῶν γοναῖς VI, 168.
Posidippus III, 101. IV, 175. X. 140.
ἐν Ἀπολειπομένῃ X. 98.
Γαλάτῃ IV, 175. VII, 111. X, 22.
Ἐπισάθμῳ, X, 139.
Κώδωνι IX, 28.
Psychostasia (Æschyli δρᾶμα) IV, 130. vid. not.
Pythagoras II, 226. ejus Conjux Theano X, 21.
Pythia VII, 112.
Rhinthon ἐν Ἰφιγενείᾳ ἐν Αὐλίδι VII. 90.
ἐν Ταύροις VII. 62.
Τηλέφῳ X. 35.
Sacadas Musicus IV, 78.
Sannyrion X, 189.
ἐν Γέλωτι IX, 26. X, 185.
Sappho III, 31. VI, 98, 107. VII, 46, 93. X, 40, 124.
ἐν πέμπτῳ τῶν μελῶν VII, 73.
Simon I, 190, 194, 204. II, 69.
Simonactides Chius ὀψοποιητικῶν Scriptor VI, 71.
Simonides ὁ Ἰαμβοποιὸς II. 65.
Simonidis Epigramma de Cane V, 47.
Simylus ἐν τῇ Μεγαρικῇ X. 42.
Solensis (ὁ Σολεὺς) f. Clearchus II. 164.
Solon I. 26, 246, III. 28, 33, V. 63. VI. 156. VII. 151. VIII. 42, 53, 125, 141.
ἐν τοῖς Ἰαμβοις X. 103.
ἐν τοῖς Νόμοις VIII, 34.
Sophocles II, 14, 23, 31, 34, 64, 100, 101, 109, 151, 154, 162, 172. III. 10, 13, 45, 73, 98, 107, 141, 145. IV, 62, 141, V, 76. VI, 39, 65, 83, 161, 192, VII, 30, 31, 36, 44, 70, 118, 132, 185, 191. 203. IX, 97, 158. X, 81.
ἐν Αἰγεῖ X, 160.
ἐν Αἰχμαλωτίσι X, 190.
ἐν Ἀνδρομέδᾳ X, 120.
ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ X, 134.
ἐν Δαιδάλῳ VII, 117.
ἐν ταῖς Ζωστῆρσιν f. Ζωστρίσιν VII, 68.
ἐν Ἡρακλεῖ Σατυρικῷ VII, 109. X, 110.
ἐν Θάμυρι IV, 75.
ἐν Ἰνάχῳ IX, 50.
ἐν Ἰοκλεῖ, X, 39.
ἐν Ἵππωνι IV, 111.
ἐν Ἰχνευταῖς Σατύροις X. 34.
ἐν Κρεούσῃ VI. 174.
ἐν Λαπαίναις IX, 49.
ἐν Μύσαις X. 186.
ἐν Ναυπλίῳ X, 134.

Μάυ-

Ναύπλιος πυρκαεύς IX. 156.
ἐν τῇ Ναυσικάᾳ X. 52.
Οἰνομάῳ X. 55.
Παυδώρᾳ X. 44.
ἐκ τῶν Πλωτριῶν VII. 45.
Πριάμῳ X. 147.
τῇ Προκρίδι IX. 140.
τῷ Τριπτολέμῳ X. 79.
Τρωίλῳ X. 165.
Φινεῖ VII. 193.
Sophocles Amphiclidæ F. Sunienſis promulgavit legem Atticam adverſus Philoſophos IX. 42.
Sophonis aliorumque ὀψοποιϊκὰ συγγράμματα VI. 70.
Sophron VI. 90. IX. 46.
ἐν Μίμοις ἀνδρείοις IV. 174.
γυναικείοις IV. 174. X. 175.
Νυμφοπόνῳ X. 107.
Soſicrates ἐν τῇ Παραλαβῇ IX. 57.
IV. 173. ita hic legendum pro Crates.
Stagirites (Ariſt.) II. 164.
Steſichori ſepulcrum in Himera IX. 100.
Steſichorus ἐν Κερβέρῳ X. 152.
Strattis II. 173. 184. 226. III. 27. 146. VI. 74. 156.
ἐν τῷ Κυνηγίᾳ IV. 169 X. 160. 189.
Μυρμιδόσι IX. 78.
τῷ Φιλοκτήτῃ VII. 134.
Φοινίσσαις IX. 123. X. 183.
Χρυσίππῳ X. 55.
Ψυχαγωγοῖς X. 101. 127.
Teleclides II. 41. III. 70. 127. VII. 182
ἐν Ἀμφικτύοσι X. 164.
Ψευδέσι X. 68. 98.
Πρυτάνεσι VII. 135.
Teleſilla II. 23.
Terpander Muſicus IV. 65. 66.
Theano Pythagoræ Conjux ἐν Ἐπιστολῇ πρὸς Τιμαρέταν γραφείσῃ X. 21.
Theodectes Sophiſta in ſolvendis Quæſtionibus convivalibus celebris VI. 108.
Theodoridas X. 187.
Theodorus Colophonius, ejus ποίημα ἡ Ἁλῆτις IV. 55.
Theodorus aut (dubitatur enim) Philo συνέθηκε τὴν Ὀρνεὼ ποίησιν X. 188.
Theophilus ἐν Παγκρατιαστῇ IX. 15.
Theophraſtus VI. 107. VIII. 53.
ἐν τῷ Μεταλλικῷ X. 149.
περὶ Νόμων VIII. 52.
δεκάτῳ Νόμων X. 19.
Theophraſtus & Ariſtoteles ἐν τῷ περὶ μετάλλων VII 99.
Theophraſtus & Ariſtoteles ἐν Φυσικοῖς X. 170.
Theopompus Comicus II. 10. 18. 122 124. 234. III. 39. 75. V. 98. VI. 25. 85. 103. VII. 190.
ἐν Ἀλθαίᾳ X. 180.
Εἰρήνῃ III. 27. X. 118. 124.
Καλλαίσχρῳ IX. 59.
Καπηλίσι VII. 158.
Ὀδυσσεῦσι VII. 74.

124, 153, 188. III, 14, 64, 75, 80, 92, 106. IV, 184, V, 68. VI. 12, 21, 23, 26, 61, 65, 81, 86, 161, 163, VII, 28, 31, 37, 39, 41, 88, 107, 142, 161, 179, VIII, 31, IX, 98, X, 64, 143, 186.
ἐν Βυσίρεσι X. 82.
Διονυσαλεξάνδρῳ VI. 48. VII. 28. 122, 159, 198, X. 25, 34, 140.
Ἥρωσι X. 64.
Θράτταις IX. 91. X. 67. 160.
Κλεισθενίναις X. 105. Κλεισθενίνη est VII. 41.
Μαλθακοῖς VI. 106. VII. 171, X. 50.
Νεμέσεσι X. 177. 186.
Τοῖς Νόμοις VI. 68. VII. 86.
Ὀδυσσεῦσιν VI. 68, 69, X. 32.
Παυόπτας X, 16.
Πλούτῳ II. 61.
Πυθίῃ X. 58, 67, 70, 184.
Σεριφίοις VII, 69. Σεριφεῖς est X. 156.
Τροφωνίῳ VII. 103. X. 115.
Χείροσι VI. 98. VII. 211. X. 186.
Ὥραις VI. 18. VII. 164, IX. 131. X. 40, 76.
Cratinus junior ἐν Ὀμφάλῃ VII. 58.
ἐν Ὑποβολιμαίῳ VII. 211.
Critias II. 58, 148, 122, 196, III. 116. IV. 63, 165, VI. 31, 38, 153, 194, 195. VII. 78, 91, 108, 154, 177, 179, 196, 197, VIII. 25, IX. 17, 161.
ἐν Ἀταλάντῃ VII. 31.
Τοῖς Πολιτείαις VII. 59.
Criton ἐν Αἰβωλοῖς IX, 15.
Τῇ Μεσηνίᾳ X. 35.
Cteſias II, 60, V. 41.
Demades VII, 104.
Δημοσθένεια X, 23, 24, 36, 39, 46, 74, 79, 81, 84, 86, 89, 93, 103, 105, 108, 114, 130, 135, 137, 150, 157, 169, 170, 171, 182. Eorum ratio exponitur 96. 97.
Democrius Chius (Muſicus) IV, 65.
Demoſthenes I, 94, 161. II, 14, 33, 54, 58, 59, 64, 111, 119, 121, 122, 124, 128, 129, 151, 200, 207, 234. III. 28, 30, 58, 59, 61, 81, 83, 84, 89, 91, 125, 141, 143. IV, 19, 163, 166, 167, 171. V, 89, 134. VI, 8, 9, 37, 91, 101, 124, 130, 143, 153, 183. VII, 130, 159, 160, 161, 197. VIII, 23, 26, 28, 30, 64, 69, 72, 83, 114, 134, 136, 137, 140. IX, 29, 52, 63, 92, 136, 138, 155, 157. X, 13, 16, 23, 192. συναγχὴ εἰλημμένῳ VII, 104.
ἐν Τοῖς ἐπιγεγραμμένοις πρὸς Ἀριστογείτονα X, 155.
Τῷ Ἐρωτικῷ III, 144. ubi dubitatur an illius ſit.
τῷ κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου VII, 118.
τῷ κατὰ Κόνωνος X, 62.
τῷ κατὰ Μειδίου VIII. 53.
(νόμον γράψας) VIII, 100.
τῷ κατὰ Ὀλυμπιοδώρου VII, 191. IX. 39.

ἐν

ἐν τοῖς συμβουλευτικοῖς προοιμίοις VI. 143.
τῷ πρὸς Φαίακα X. 71.
πρὸς Φορμίωνα περὶ δαπάνης IX. 45.
Dinarchus III. 27. 81. IV. 165. 167. VI. 156, 159, 161, 164, 168. VII. 11, 183. VIII. 24, 70, 72, 83, 121, 156. X. 15.
γεγραφὼς ὑπὲρ ὧν λέγει Δείνῳ ἀρχῷ VII. 99.
ἐν τῇ τῶν ἱερῶν δοκιμασίᾳ VII. 69.
Dinolochus *ἐν Ἀμαζόσιν* X. 177.
ἐν Μηδείᾳ IV. 174.
Diocles III. 42.
ἐν βάκχαις X. 78.
Μελίτταις X. 99.
(Diodorus Thebanus IV. 80.)
Dio Tragicus vid. Jon.
Diphilus *ἐν Ἀδελφοῖς* X. 72.
Ἀπολιπούσῃ X. 12.
Ἑκάτῃ X. 72.
Ἐπιδικαζομένῳ X. 137.
Ἐπιλήπτῳ X. 99.
Κωθαρῳδῷ X. 38. 62.
Μανιαζούσῃ X. 18.
Σικελικῷ IX. 81.
Draco VIII. 42, 125.
ἐν τοῖς νόμοις IX. 61.
Ecphantides II. 127.
Empedocles II. 223, 226.
Epæneti & aliorum *ὑποθετικὰ συγγράμματα* VI, 70.
Epicharmus II. 141. IV. 56. VI. 35. 90. VII. 183. IX. 26.
ἐν Ἀργαγαῖς IX. 26. 41. 42. 81.
Βυσίριδι IX. 45.
ἐν Ἐλπίδι X. 161.
Ἡβης γάμῳ X. 86.
Ναυαγῷ X. 86.
Νήσοις X. 62.
Ὀδυσσεῖ αὐτομόλῳ IX. 41.
Πίερσαις IX. 92.
Πίθωνι X. 179.
Πύρρᾳ ἢ Προμηθεῖ X. 82.
Σκίρωνι X. 87.
Φιλοκλείνῃ X. 71.
Χείρωνι IX. 79.
Epicrates *ὁ κωμῳδιδάσκαλος* IV. 121.
Epigenes *ἐν Ποιητῇ* VII. 29.
Epigramma de Anthemione VIII, 131.
Hippamone V. 47.
Epistola Alexandri ad Matrem VI. 87.
Erassi & Corici ad Platonem X, 150.
Lysix VII. 131.
Olympiadis VII. 28.
Theanus Pythagoræ conjugis ad Timaretam X. 21.
Eratosthenes I. 145.
ἐν τῷ περὶ VII. 90.
τοῖς περὶ Κωμῳδίας X. 60. 61.
τῷ Συνεγραφικῷ X. 1.
Eubulus II. 28. 96. III. 21. VI. 10. VII. 36. Vid. IX. 93.
ἐν Ἀγχίσῃ VI. 10. IX. 76.
Γλαύκῳ VI. 67.
Ἴωσι X. 106.
Καλλικολώνῃ X. 107.
τοῖς Κυβευταῖς VII. 205.

ἐν Παμφίλῳ IX. 91.
Παρεμφίσκῳ X. 98.
ταῖς Στεφανοπώλισι X. 120.
Euclides VI. 161.
Eudoxus ἐν Ναυκλήρου δράματι VII. 201.
Evii κύκλιοι νόμοι IV. 79.
Eunicus ἐν Αντιόδι X. 100.
Euphorion IV. 95.
Eupolis I. 111. II. 9, 28, 33, 89, 33, 89, 120, 124, 159, 233, 77, 72, 77, 79, 109, 115, 130. IV. 57, 188. VI. 15, 18, 56, 65, 90, 92, 103, 159. VII. 22, 83, 169, 176, 179. VIII. 34. IX. 47, 49. X. 92, 159.
ἐν Αἰξίν X. 102, 151.
(de Ἁλιεῦσι vid. not. X. 98.)
ἐν Αὐτολύκῳ IX, 30. X. 45, 47, 161.
τῷ πρώτῳ Αὐτολύκῳ VII, 202.
Βάπτας VII. 123. X. 91.
Δήμοις VII. 123, 164, IX. 43, 58, 69.
Δυάδι IX. 27.
Εἴλωσι IX. 74, 146, X. 98.
Κόλαξι VII. 192. IX. 37, 59, 90. X. 10, 28, 39, 90, 97.
τῷ Μαρικᾷ X. 73.
Πόλεσι II. 77. VII. 13, 29. X. 192.
Ταξιάρχοις VII. 106, 168, IX. 58, 102. X. 17, 63, 136.
τοῖς φίλοις VII. 133, X. 85.
Χρυσῷ γένει VII. 86. IX. 26. X. 63, 140.
Eupolis (Junior Anaxila) ἐν Δισσοῖς τῶντι VII. 168.
Euripides II. 14, 51, 109, 161. III. 5, 16, 58, 73, 82. IV. 141. VI. 156. VII. 31, 109. IX. 161. X. 27. συναρξε τοῖς τετελευτήκοσι πρεσβεῖον Ἀθήνησι IX. 101.
ἐν Ἀλκμήνῃ X. 117.
Ἀυτολύκῳ Σαλμωνεῖ X. 111. 178.
Δανάῃσι IV. 111.
Εὐρυθεῖ Σατυρικῷ X. 108, 145.
Ἡρακλεῖδαις III. 51.
Θησεῖ ib.
Ἰνοῖ VII. 178.
Ἰξίονι IX. 27.
Ἱππολύτῳ καλυπτομένῳ IX. 50.
Οἰνεῖ VI. 187.
Παλαμήδει X. 145.
Σκίρωνι IX. 75.
Σατυρικῷ X. 35.
Τημενίδαις IX. 27.
Φοινίσσαις IV. 129.
Glaucus Locrenſis ὠφεσκοπτικῆς πραγματείας σοφιστὴς VI. 71.
Gorgias I. 145. Sophiſta, ejus ὁμοιακὸν βιβλίον IX. 1.
Hecatæus I. 50.
Hegeſippi & aliorum ὠφεσκοπτικὰ συγγράμματα VI. 70.
Heraclides Syracuſanus ὠφεσκοπτικῆς πραγματείας σοφιστὴς VI. 71.
Heraclitus V. 163.
Hermippus II. 115. III. 125. VII. 194.

ἐν

ἐν Δημόταις VII. 89. IX. 71. X. 165.
τοῖς Θεοῖς IX. 126.
Θεσμοφόροις X. 122.
τοῖς Κοθόρνοις VII. 202.
Μοίραις VII. 200. X. 136.
Στρατιώταις X. 182.
φορμοφόροις VII. 89. IX. 71.
Hermon Hiftrio Comicus IV. 88.
Herodotus I, 50, 75, 153, 244, 247. II. 5, 8, 23, 37, 51, 58, 59, 62, 64, 102, 109, 120, 122, 124, 151, 152, 153, 168, 200, 233. III, 7, 25, 30, 42, 49, 58, 74, 106, 109, 126, 144. IV. 18. 19, 168. V. 26, 88. VI. 25, 100, 125. VII. 11, 31, 63, 72, 76, 81, 83, 86, 123, 137, 143, 161, 178, 186, 211. IX. 6, 66, 153. X. 10, 52, 58, 70, 78, 115, 150, 160, 162, 178, 190.
ἐν τῷ πέμπτῳ βιβλίῳ IX. 56.
ς'. βιβλίῳ X. 22. 23.
Herophilus II. 202.
Heſiodus I. 57. 63. 66. 223. 231. II. 184. III. 19. 93. VI. 83. X. 99.
Heſiodo adſcribuntur οἱ Κερκωπῶς X. 85.
Hierax IV. 79.
Hipparchus ἐν ταῖς Παντυχίσιν X. 108.
Hippocrates II. 4. 54. 78. 131. 140, 141. 144. 189. 211. 222. IX. 69. X. 150. Vid. VIII. 46.
ἐν τῷ πρὸς τὰς Κνιδίας δόξας X. 87.
Hipponax II. 152, 189. IV. 79. VI. 19. X. 75. 87. 184.
ἐν τῷ πρώτῳ Ἰάμβων IV. 169. X, 99, 113.
δευτέρῳ Ἰάμβων X, 19.
Homerus I. 5, 42, 57, 63, 70, 76, 77, 83, 133, 137. 141, 171, 183, 196, 221, 223. II. 26, 31, 33, 34, 40, 43, 50, 53, 64, 88, 89, 98, 100, 129, 130, 144, 149, 168, 173, 175, 179, 188, 206, 209. III. 7, 15, 20, 44. IV. 8, 18, 159, 171, 177, 189. V. 14, 45, 65, 76, 88, 91, 95, 96, 97, 111, 132, 145, 155, 164. VI. 22, 26, 36, 83, 89, 92, 93, 96, 97, 100, 102, 104, 107, 125, 187. VII. 61, 68, 79, 115, 116, 117, 123. IX. 19, 35, 38, 54, 55, 60, 67, 68, 69, 73, 144, 156. X. 38, 57, 77, 79, 81, 83, 90, 123, 124, 128, 134, 146, 165, 170, 173, 175, 188.
ἐν Ὀδυσσείᾳ VI. 18.
Φαίαξιν IX. 106.
Hymni Attici X. 162.
Hyperides I. 101, 162. II. 14, 15, 20, 33, 42, 58, 119, 123, 124, 200. III. 27, 43, 53, 59, 63, 74, 77, 79, 81, 85, 113. IV. 36, 163, 166, 172. V. 89, 93, 107, 142. VI. 14, 24, 25, 37, 39, 144, 169, 183. VII. 8, 18, 44, 121, 125, 132. VIII. 24, 28, 31, 70, 73, 76, 80, 143, 144. IX. 34, 74, 157.
ἐν τῷ περὶ ἀντιδόσεως πρὸς Παυσιλλίαν IX, 36.
πρὸς Ἀπελλαῖον περὶ θησαυροῦ III. 27.

κ. Ἀριστοφ. Vll. 11.
ὑπὲρ Ἀρπάλ. X. 159. ubi additur εἰ μὴ ψευδὴς ὁ λόγ.
πρὸς Δημέαν X. 15.
Ἐπιπλέα Vll. 149.
ὑπὲρ Λιποφρον. II. 151. Vlll. 52. IX. 137, 156. (ὑπὲρ Μυκάλ. Vll. 191. sed vid. not. X. 39.)
ὑπὲρ Νικ. X. 39. vid. not.
ὑπὲρ Ὀρχετ. X. 30.
ὑπὲρ Πατροκλέ. IV. 122.
Συμπορικῷ III. 125.
ὑπὲρ Τ. Ταρίχ. IX. 34.
πρὸς Χάρητα Vlll. 142.

Jobas V. 88.

Jon VI. 99. Vll. 60. Chius II. 95. Tragicus II. 88. vid. not.
ἐν Ἀλκμήνῃ X. 92.
τῷ μεγαλοδράματι X. 177.
Ὀμφάλῃ V. 101.
Σωσικοδημητιῷ II. 88. vid. not.
φοίνικι IX. 37.

Isæus II. 8, 18, 20, 57, 58, 61, 64, 127, 229, 230, 231. III. 6, 13, 15, 33, 57, 59, 67, 80, 81, 108. IV. 94, 167, VI. 102. Vll. 8, 11. Vlll. 23, 27, 33, 64, 66, 67, 71, 82, 83, Socraticus II. 109.
ἐν τῷ πρὸς Ἀνδοκίδην Vll. 14.
κατ' Ἀριστάρχ. II. 61.
περὶ τ. Ἀρχεπτόλεμ. κλήρ. X. 15.
τῶν πρὸς Διοτίμ. οἴκησις Vll. 151.
τῷ πρὸς Διοτίμ. περὶ χωρίου X. II.
Τῷ πρὸς Ἐπιπλέα περὶ χωρίου Vlll. 48.
πρὸς Λυσίβιον X. 15.

Isocrates II. 20, 56, 58, 64, 119, 124, 230, 231. III. 24, 63, 101, 141, 154. IV. 43. Vll. 218. Vlll. 24. X. 83.
Κεραμεῖ quidam Hesiodo adscribunt X. 85.
(Laciades IX. 38. leg. ἐν Λαπιάδαις. vid. X. 37. not.)
Lex Attica Vll. 146. IX. 42. Regia VI. 39.
Lycopharon II. 38.
Lycurgus III. 34.
ὁ ῥήτωρ VI. 74.
ἐν τῷ κατ' Μενεσαίχμου Vll. 137.
Lysias I. 121. II. 7, 20, 55, 57, 78, 159, III. 63, 74, 76, 81, 82. V. 242. VI. 102. Vll. 12, 42, 104, 115, 131, 179. Vlll. 23, 24, 31, 37, 64, 83, 121. X. 157.
ὑπὲρ τοῦ περὶ Ἀπατουριοῦ Vll. 15, 155.
ὁ κατ' Αὐτοκλέους λόγ. Vll. 200. ubi observa addi: Si modo Lysiæ est hæc Oratio.
ἐν τῷ κατ' Αὐτοκράτους Vll. 77. IX. 57.
ὑπὲρ Ἀχιλλείδ. Φόνου IX. 50. 154.
λόγ. ὑπὲρ τῶν Δημοπράτου εἰρημέν. πρὸς Εὐθίαν X. 96.

ἐν τῷ Διωφάντῳ πρὸς χωρὶς VII. 17.
(Ἐλευσῖνι. Seberus non recte cepit x. 96,
τῷ πρὸς Θεοσδοτίδα VIII. 46.
τῷ πρὸς Ἱπποκράτην ib.
τῷ ὑπὲρ Καλλαισχρου x. 105.
πρὸς Καλλίου υἱέα III. 76.
πρὸς Κλέωνα x. 174.
τῇ πρὸς Μιλησιᾶν ἐπιστολῇ VII. 130.
τῷ πρὸς Παυσανίαν IV. 23.
πρὸς Πειθοδήμου ὑπὲρ ἀποστασίου VII. 17.
πρὸς Τιμοκράτην VII. 120.
πρὸς Φίλιππον ἐπιτροπῆς x. 23.
πρὸς Φίλωνα ὑπὲρ Θεοκλείδου φόνου IX. 39.
πρὸς χρυσοῦ τρίποδος VII. 103, 170.
πρὸς Χυτρίωνα x. 116.
Lysippus VII. 37, 41.
ἐν Βάκχαις VII. 77, 89. x. 50, 154.
Magnes Comicus II. 101.
ἐν Αὐδαῖς VII. 188.
(Marsyas IV. 78.)
Menander I. 71, 79, 227. II. 78, 82, 149, 194. III. 29. IV. 87, 178, V. 100, VI. 8, 11, 12, 25, 38, 60, 161. VII. 22, 86, 179. VIII. 26, IX. 139, x. 123, 162.
ἐν Ἁλιεῖ x. 132.
Ἁλιεῦσι X. 52, 145.
Ἀρρηφόρῳ X. 176.
ἐν Ἀσπίδι x. 137.
Δημιουργῷ X. 102.
Εὐνούχῳ IX. 45.
Θετταλικῇ x. 115.
Ἱπποκόμῳ x. 80, 98.
Καρχηδονίῳ x. 73.
Μισουμένῃ x. 101.
Μισογύνῃ VII. 79, 87. [x. 50, 127, 139.
Μισουμένῳ x. 146.
Ὀλυνθίᾳ x. 170.
Ὀργῇ VI. 102.
τῷ Παιδίῳ x. 187.
ἐκ τῆς Παρακαταθήκης IX. 76.
ἐν τῇ Περινθίᾳ x. 12.
Σαπφομένῃ VII. 51.
Συναριστώσαις VI. 101. x. 18.
Φιλαδέλφοις x. 94, 143.
Metagenes III. 75. VI. 40. X. 115.
ἐν Φιλοθύτῃ x. 88.
Mithæci & aliorum ὀψοποιητικὰ συγγράμματα VI. 70.
Myrtilus Comicus VI. 40.
Nicander Colophonius V. 38.
Nicocharis (Nicochares) II. 19. X. 135.
ἐν τῇ Γαλατείᾳ x. 93.
Ἡρακλεῖ γαμοῦντι VII. 40.
τῷ Ἡρακλεῖ χορηγῷ VII. 45.
Κρησὶ VII. 83. x. 141.
Λημνίαις x. 107.
Nicon ἐν Κιθαρῳδῷ VII. 99.
Nicopheles Thebanus Muſicus IV. 77.
Nicophon VI. 86.
ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς x. 156.
ἐν Πανδώρᾳ VII. 32.

ἐν τοῖς Χειρογάστορσι IV. 56.
Nicostratus V. 100.
Olympias ἐν ἀπογραφῇ, τῇ κατ' ὄνομα περὶ τῶν φαυλέων ἀφηρῆσθαι τὰς δόσεις X. 12.
ἐν ἐπιστολῇ VII. 28.
Olympus Musicus IV. 78. 79.
Orphica Carmina II. 39.
Pantaleon, ejus aliorumque ὀψοποιητικὰ συγγράμματα VI. 70.
Paxami ὀψοποιητικὸν σύγγραμμα ib.
Phædon ἐν τῷ Ζωπύρῳ III. 18.
Persinus Poëta IX. 93.
(Phalereus VIII. 53. 102.)
Pherecrates II. 17. 23. 27. 28. 33. 35. 48. 96. 101. 127. 130. 176. III. 80. V. 26. VI. 45. VII. 90. 94. 178. 195. VIII. 34. versus plusculi VI. 58. 59. 60.
ἐν Ἀγαθοῖς VII. 198. X. 47.
Ἀγρίοις VII. 193. X. 150.
Αὐτομόλοις VII. 150.
Γραυσὶ X. 62.
Δηλοδιδασκάλῳ III. 80. X. 54.
Ἵππῳ X. 181. 183.
Κραιναῖς X. 179.
Κραπαλλόκλοις VII. 152. IX. 83. X. 45. 89.
Λήροις VI. 105. X. 79.
Μεταλλεῦσι X. 75.
Μυρμηκανθρώποις VII. 17. 73. X. 91.
Πέρσαις VII. 15.
Πετάλῃ VII. 163. vid. not. X. 75.
Pherecydes X. 128. 139.
Philemon IV. 61. IX. 67. 70. Novæ Comœdiæ Poëta IV. 175.
ἐν Ἁρπαζομένῃ VII. 28. Ἁρπαζομένῳ est X. 104.
Γάμῳ X. 176.
Εὑρέσῃ ib.
Θυρωρῷ X. 164.
Παιπαλύρῃ IX. 38.
Πιττοκοπτομένῳ IX. 66.
Ῥοδίαις X. 145.
τῷ Σαρδίῳ IX. 65.
Σικελικῷ IV. 175.
Philetærus VII. 46.
Philippides III. 148. VI. 188. X. 167.
ἐν Ἀδωνιαζούσαις V. 100.
Αὐλοῖς VI. 54.
Λαμιάδαις IX. 38. X. 37. vid. not.
Σωσικλείᾳ IX. 30.
Φιλευριπίδῃ IX. 38. 88.
Philippicorum quinto X. 161.
Philippus (videtur Philippides legendum) ἐν Φιλευριπίδῃ IX. 88.
Philistus II. 111. 154. III. 56. VII. 168.
ἐν δευτέρῳ τῶν βιβλίων X. 116.
τῇ ἕκτῃ X. 42.
Philochorus ἐν τῇ Ἀτθίδι X. 71.
Philo ἐν τῇ Νεῷ ποιήσει X. 188.
Philonides II. 24. 149. III. 18. 101. VI. 168.
ἐν Κοθόρνοις IX. 29. X. 115.
Philoxenus Siphnius Musicus IV. 65.
Philyllius II. 231. VI. 103. 161. VII. 29. 31. X. 126.
ἐν Δωδεκάτῃ X. 70.

τοῖς

ἐν Πόλεσι VII. 108, 110. X. 58, 126.
Φρεωρύχῳ δρᾶμα VII. 192.
Phrynichus II. 17, 34, 56, 82, 96, III. 44, 45, 48. IV. 181, 184. VI. 19. VII. 131.
ἐν Ἐφιάλτῃ VII. 103.
Κρόνῳ VII. 136.
Κωμασταῖς IV. 55.
Μονοτρόπῳ VII. 21, 178.
Μούσαις VII. 203. X. 86.
Ποιμέσι VII. 23. X. 159.
Σατύροις III. 73.
Τραγῳδοῖς VII. 195.
Phrynis Muſicus IV. 66.
Pindarus III. 17.
Plato I. 5, 42, 64, 141, 181. II. 5, 7, 12, 13, 14, 19, 20, 34, 36, 41, 43, 56, 57, 63, 64, 65, 73, 77, 82, 83, 101, 102, 114, 120, 121, 123, 124, 127, 128, 129, 149, 155, 159, 162, 193, 194, 195, 211, 214, 220, 226, 230, 231, 236. III. 9, 13, 14, 15, 23, 30, 49, 55, 58, 59, 69, 74, 76, 77, 82, 86, 89, 92, 98, 141, 145, 150, 153, 154. IV. 2, 8, 9, 45, 47, 48, 58, 63, 67, 121, 156, 161, 165, 167, 208. V. 104, 118, 153, 169. VI. 21, 32, 80, 103, 125, 151, 156, 159, 162, 163, 183, 196, 200, 204. VII. 1, 4, 6, 12, 30, 33, 34, 94, 108, 138, 145, 170, 203, 206. VIII. 22, 25, 30, 34, 76, 137, 152. IX. 11. 16, 26, 27, 30, 36, 43, 51, 66, 88, 137, 139, 147, 152. X. 135, 175, 177.
ἐν Ἀλκιβιάδῃ X. 141.
Εὐθυδήμῳ X. 48.
Θεαιτήτῳ II. 19. IX. 16.
τοῖς Νόμοις III. 14, 54, 109, VI. 144. IX. 46, 49. X. 176.
τῷ δευτέρῳ Νόμων IX 134.
Παρμενίδῃ III. 115.
τῇ Πολιτείᾳ X. 141.
τῷ Πολιτείας δευτέρῳ VII. 117. 182.
τῷ Πολιτικῷ VII. 10.
Πρωταγόρᾳ IX. 46.
Συμποσίῳ VI. 187. VII. 172. X. 50, 141.
Τιμαίῳ II. 15, 55, 110, 118, IV. 40. VII. 121.
τῷ Φαίδωνι II. 122.
Φαίδρῳ IX. 138.
τοῖς εἰς τὸν Φαῖδρον ἐρωτικοῖς IX. 111.
τῷ Φιλήβῳ III. 133.
περὶ ψυχῆς II. 118.
Plato Comicus II. 9, 175, 196. III. 70, 126. IV. 56, 64. VI. 25, 31, 49, 75, 103. VII. 30, 31, 134, 210. X. 190.
ἐν Ἀδώνιδι X. 104.
Διὶ κακυνθέντι VII. 132. X. 17.
Ἑλλάδι X. 11, 142, 167.
Ἑορταῖς VII. 121, 186. X. 34, 54, 135.
ταῖς ἀφ' ἑαυτοῦ VII. 57. X. 190.
Κλεοφῶντι X. 56.
Μετοίκοις X. 24.
Νίκαις VII. 40.

ἐν

ἐν τῇ Νυκτὶ μαχρᾷ VI, 142.
ἐν τῷ Ποιητῇ X, 190.
ἐν Σοφισταῖς VIII, 100. X, 167.
ἐν τῇ Συμμαχίᾳ II, 83. VI, 17. VII, 202.
Poëtæ Dorici IV, 173. IX, 120.
Polycletus II. 151.
Polyzelus II, 118.
ἐν Δημοδιδάσκῳ X, 76.
Διονύσου γοναῖς X. 169.
ταῖς Μισῶν γοναῖς VI, 168.
Posidippus III, 101. IV, 175. X. 140.
ἐν Ἀπολειπομένῃ X. 98.
Γαλάτῃ IV, 175. VII, 111. X, 22.
Ἐπισάθμῳ, X, 139.
Κώδωνι IX, 28.
Psychostasia (Æschyli δρᾶμα) IV, 130. vid. not.
Pythagoras II, 226. ejus Conjux Theano X, 21.
Pythia VII, 112.
Rhinthon ἐν Ἰφιγενείᾳ ἐν Αὐλίδι VII. 90.
ἐν Ταύροις VII. 62.
Τηλέφῳ X. 35.
Sacadas Musicus IV, 78.
Sannyrion X, 189.
ἐν Γέλωτι IX, 26. X, 185.
Sappho III, 31. VI, 98, 107. VII, 46, 93. X, 40, 124.
ἐν πέμπτῳ τῶν μελῶν VII, 73.
Simon I, 190, 194, 204. II, 69.
Simonactides Chius ὀψοποιητικῶν Scriptor VI, 71.
Simonides ὁ Ἰαμβοποιὸς II. 65.
Simonidis Epigramma de Cane V, 47.
Simylus ἐν τῇ Μεγαρικῇ X. 42.
Solensis (ὁ Σολεύς) f. Clearchus II. 164.
Solon I. 26, 246, III. 28, 33, V. 63. VI. 156. VII. 151. VIII. 42, 53, 125, 141.
ἐν τοῖς Ἰαμβοις X. 103.
ἐν τοῖς Νόμοις VIII, 34.
Sophocles II, 14, 23, 31, 34, 64, 100, 101, 109, 151, 154, 162, 172. III. 10, 13, 45, 73, 98, 107, 141, 145. IV, 62, 141, V, 76. VI, 39, 65, 83, 161, 192, VII, 30, 31, 36, 44, 70, 118, 132, 185, 191. 203, IX, 97, 158. X, 81.
ἐν Αἰγεῖ X, 160.
ἐν Αἰχμαλωτίσι X, 190.
ἐν Ἀνδρομέδᾳ X, 120.
ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ X, 134.
ἐν Δαιδάλῳ VII, 117.
ἐν ταῖς Ζωσπῆρσιν f. Ζωστρίσιν VII, 68.
ἐν Ἡρακλεῖ Σατυρικῷ VII, 109. X, 110.
ἐν Θαμύρι IV, 75.
ἐν Ἰνάχῳ IX, 50.
ἐν Ἰοκλῇ, X, 39.
ἐν Ἴπποις IV, 111.
ἐν Ἰχνευταῖς Σατύροις X. 34.
ἐν Κρούσῃ VI. 174.
ἐν Λακαίναις IX, 44.
ἐν Μύσαις X. 186.
ἐν Ναυπλίῳ X, 134.

Μάν-

Ναύπλιος πυρκαεύς IX. 156.
ἐν τῇ Ναυσικάᾳ X. 52.
Οἰνομάῳ X. 55.
Παυδώρᾳ X. 44.
ἐκ τῶν Πλωτρίων VII. 45.
Πριάμῳ X. 147.
τῷ Προκρίδι IX. 140.
τῷ Τριπταλέμῳ X. 79.
Τρωΐλῳ X. 165.
Φινεῖ VII. 193.
Sophocles Amphiclidæ F. Sunienſis promulgavit legem Atticam adverſus Philoſophos IX. 42.
Sophonis aliorumque ὀψοποιϊκὰ συγγράμματα VI. 70.
Sophron VI. 90. IX. 46.
ἐν Μίμοις ἀνδρείοις IV. 174.
γυναικείοις IV. 174. X. 175.
Νυμφοπόνῳ X. 107.
Soſicrates ἐν τῇ Παρακαταθήκῃ IX. 57.
IV. 173. ita hic legendum pro Crates.
Stagirites (Ariſt.) II. 164.
Steſichori ſepulcrum in Himera IX. 100.
Steſichorus ἐν Κερβέρῳ X. 152.
Strattis II. 173. 184. 226. III. 27. 146. VI. 74. 156.
ἐν τῷ Κωμῳδίᾳ IV. 169 X. 160. 189.
Μυρμιδόσι IX. 78.
τῷ Φιλοκτήτῃ VII. 134.
Φοινίσσαις IX. 123. X. 183.
Χρυσίππῳ X. 55.
Ψυχαγωγοῖς X. 101. 127.
Teleclides II. 41. III. 70. 127. VII. 182
ἐν Ἀμφικτύοσι X. 164.
Ἀψευδέσι X. 68. 98.
Πρυτάνεσι VII. 135.
Teleſilla II. 23.
Terpander Muſicus IV. 65. 66.
Theano Pythagoræ Conjux ἐν Ἐπιστολῇ πρὸς Τιμαρέτην γραφείσῃ X. 21.
Theodectes Sophiſta in ſolvendis Quæſtionibus convivalibus celebris VI. 108.
Theodoridas X. 187.
Theodorus Colophonius, ejus ποίημα ἡ Ἁλιεῖς IV. 55.
Theodorus aut (dubitatur enim) Philo συνέθηκε τὴν Θ νεὼ ποίησιν X. 188.
Theophilus ἐν Παγκρατιαστῇ IX. 15.
Theophraſtus VI. 107. VIII. 53.
ἐν τῷ Μεταλλικῷ X. 149.
περὶ Νόμων VIII. 52.
δεκάτῳ Νόμων X. 19.
Theophraſtus & Ariſtoteles ἐν τῷ περὶ μετάλλων VII 99.
Theophraſtus & Ariſtoteles ἐν Φυσικοῖς X. 170.
Theopompus Comicus II. 10. 18. 122 124. 234. III. 39. 75. V. 98. VI. 25. 85. 103. VII. 190.
ἐν Ἀλθαίᾳ X. 180.
Εἰρήνῃ III. 27. X. 118. 124.
Καλλαίχρῳ IX. 59.
Κατηλίσκοις VII. 158.
Ὀδυσσεῦσι VII. 74.

ἐν Παισὶ VII. 66. X. 181.
Παμφίλη X. 49.
Παλλαλέοντι IX. 16. X. 41. ubi obs. ἀμφισβητεῖσθαι τὸ δρᾶμα.
Πόλεσι X. 145.
Σειρῆσι VII. 181. X. 109.
Στρατιώτισι IX. 64.
Theopompus *ὁ συγγραφεὺς* III. 58. IV. 93. V. 42.
Thespis IV. 123.
ἐν τῷ Πενθεῖ VII. 45.
Thucydides I. 26. 60. 83. 95. 125. 137. 150. 156. II. 5. 13. 14. 77. 119. 120. 121. 126. 149. 154. 161. 231. III. 30. 54. 58. 59. 63. 75. 77. 91. 92. 94. 99. 100. 101. 104. 106. 107. 130. 141. 153. IV. 165. 189. V. 153. 157. 160. VI. 7. 22. 36. 38. 156. 162. 192. VII. 7. 13. 64. 84. 114. 117. 118. 121. 124. 149. 161. 195. VIII. 15. 23. 69. 72. IX. 7. 9. 15. 16. 26. 66. 93. 142. 148. 153. 157. X. 10. 14. 27. 37. 176.
ἐν τῷ τρίτῳ βιβλίῳ IX. 46.
ἑβδόμῳ βιβλίῳ X. 113.
τῇ Πλαταϊκῇ πολιορκίᾳ X. 182.
Timæus II. 30.
Timareta ad quam Theano epistolam scripsit X. 21.
Timocles *ἐν τῷ Βαλανείῳ* X. 154.
Tragici III. 95.
Tyndarichus Sicyonius *ὀψοποιϊκῆς πραγματείας σοφιστὴς* VI. 71.
Tyrtæus IV. 106.
Xenophanes IX. 83.
ἐν τῷ περὶ φύσεως VI. 46.
Xenophon I. 80. 94. 112. 134. 182. 188. 221. 233. 244. II. 7. 13. 14. 20. 34. 41. 49. 51. 54. 55. 56. 59. 61. 64. 67. 77. 81. 82. 97. 108. 122. 126. 150. 151. 154. 156. 160. 180. 193. 194. III. 25. 59. 62. 75. 77. 89. 100. 108. 124. 127. 134. 152. 153. 154. IV. 14. 167. 168. V. 9. 11. 15. 27. 29. 30. 50 86. VI. 14. 15. 22. 26. 27. 31. 33. 36. 39. 44. 101. 143. 155. 157. 187. 194. 206. VII. 6. 7. 8. 9. 21. 50. 63. 64. 70. 81. 99. 100. 113. 122. 142. 148. 149. 167. 182. 184. 186. VIII. 28. 68. 134. IX. 7. 35. 49. 82. 151. 153. 161. X. 13. 16. 43. Grylli F. ejus Canis V. 47.
ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ XI. 43.
τοῖς περὶ Ἀληθείας VI. 134. vid. not.
τῇ Ἀναβάσει X. 80. 138. 174.
τοῖς Ἀπομνημονεύμασι VII. 33.
Ἱππικὰ X. 1.
Λακώνων πολιτείᾳ VI. 142.
Οἰκονομικῷ VII. 118. IX. 43.
τῇ Παιδείᾳ III. 122. VII. 44. 68. X. 52.
τῷ τρίτῳ τῆς Παιδείας VII. 118.
τῷ ἕκτῳ τῆς Παιδείας X. 16.
Zopyrini & aliorum *ὀψοποιϊκὰ συγγράμματα* VI. 70.

V. Cum de libro περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων, qui fertur sub nomine *Ammonii* Grammatici, dixerim supra c. XXVI. p. 173. seq. juvat hoc loco nonnulla subjungere de PTOLEMÆO Ascalonita, qui ab eodem Ammonio laudatur, & jam sub Ptolemæi, jam sub Ascalonitæ nomine allegatur in scholiis minoribus atque ab Eustathio ad Homerum. Dubito idemne sit Ptolemæus, à quo definitionem Grammatices quam Dionysius Thrax dederat, reprehensam scribit Sextus Empiricus lib. I. contra Matth. p. 13. & 15. atque Scholiastes ineditus ad Dionysium Thracem. Equidem uterque Ptolemæum hunc Peripateticum appellant, diversum utique a Ptolemæo Peripatetico juniore, de quo apud Porphyrium in Plotini vita c. 20. Longinus: ne dicam de aliis Ptolemæis Grammaticis de quibus Suidas, qui Ptolemæi Ascalonitæ mentionem facit his verbis: Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης γραμματικὸς ὃς ἐπαίδευσεν ἐν Ῥώμῃ. ἔγραψε περοσῳδίαν ὁμηρικήν. περὶ Ἑλληνισμοῦ ἤτοι ὀρθοεπίας, βιβλία ιέ. περὶ μέτρων. περὶ τῆς ἐν Ὀδυσσείᾳ Ἀριστάρχου διορθώσεως; περὶ διαφορᾶς λέξεων, καὶ ἕτερα γραμματικά. Hoc περὶ διαφορᾶς λέξεων scriptum Suidæ memoratum, sive fragmenta ejus nactus sum è Bibliotheca Gudiana, cumque Ammonio conferens, observavi pleraque omnia apud Ammonium legi iisdem verbis, ita tamen ut ordine litterarum ab eodem digesta sint, & in editionibus Ammonii etiam emendationibus, ut quas H. Stephano & Bonav. Vulcanio debemus, non pauca possint ex hoc Ascalonita vel suppleri vel corrigi, ut cuivis patebit ex hoc specimine:

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΑΛΩΝΙΤΟΥ περὶ διαφορᾶς λέξεων.

1. Διαφέρει αὐχὴν δέρης. Αὐχὴν μὲν γὰρ λέγεται τὸ ὄπισθεν τῆς τραχήλου. δέρη δὲ τὸ ἔμπροσθεν καθ' ὃ ἐστιν ἡ φάρυγξ.
2. Ῥὶς μὲν λέγεται ἡ ἀπὸ τῆς μεσοφρύου καταγωγὴ μέχρι τῆς χείλους, μυκτῆρες δὲ αἱ τῆς ῥινὸς κατατρήσεις, δι' ὧν ἔξεσιν a) ἀπομασσόμενον.
3. Ἑστιάτωρ μὲν ἐστὶν ὁ ἑστιῶν, δαιτυμὼν δὲ ὁ ἑστιώμενος, καὶ b) Πλάτων.

a) Plenius apud Ammon. τὸ ὑγρὸν ἀπομασσόμενον.
b) Verba καὶ Πλάτων apud Ammonium desiderantur.

4. Ἄρνες μὲν λέγονται οἱ νεογνοί. Ὡς ἢ λύκοι ἄρνεσι ἐπέχραον c) ἢ ἐρίφοισιν. Ἀρνεσοὶ δὲ οἱ προήκοντες τῇ ἡλικίᾳ.

5. Ἀπονίψασθαι μὲν λέγεται τὸ μετὰ τὸ φαγεῖν, καὶ χεῖρας ἢ ὕδωρ αἰτῆσαι, πρὸ δὲ φαγεῖν d) καὶ μὴ τὸ φαγεῖν.

6. Φεύγει μὲν δίκην ὁ καταγορεύμενος, καὶ γὰρ ὁ καταγορῶν διώκει· ἀποφέυγει δὲ ὁ νικήσας καὶ λυθεὶς τὴν κατακρίσεως. e)

7. Ἄγροικος f) βαρύτονον ὁ ἐν ἀγροῖς διατρίβων· ἀγροῖκος δὲ προπεπαιδευμένος. ὁ μὴ ἥμερος.

8 Ἀσφόδελος μὲν προπαροξυτόνως ἡ βολάνη, ὀξυτόνως δὲ ὁ τόπος.

9. Ἀμυγδαλῆ μὲν προπαροξυτόνως τὸ δένδρον, ἀμυγδάλη παροξυτόνως ὁ καρπός.

10. Ἀτελὲς καὶ ἀτέλεστον διαφέρειν φασίν. Ἀτελὲς μὲν γάρ ἐστι τὸ μήπω τετελεσμένον, ἀτέλεστον δὲ τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι.

11. Ἀπολογεῖσθαι δὲ ἀπολογίεσθαι διαφέρει. Ἀπολογεῖσθαι μὲν γάρ τὸ ἀποδιδόναι τὸν λόγον, ἀπολογίεσθαι g) δὲ ἐν τῷ λόγῳ τὴν καταγορίαν ἀνασκευάζειν.

12. b) Ἀμφὶ, περί. Τὸ μὲν ἀμφὶς, πολλαχοῦ σημαίνει τὸ περὶ, πολλαχοῦ δὲ χωρίς.

13. Ἀνίκητος μὲν τὸ ἐπ' εὐθείας. ἄνικητος δὲ τὸ διαῤῥήδην καὶ φανερῶς καὶ τὸ ἐπ' εὐθείας τοπικόν.

14. Ἀκταὶ μέν εἰσιν οἱ περιῳδεις τόποι περικλυζόμενοι τῇ θαλάσσῃ, i) ἀπὸ δὲ ἀγνυμένων τὰ κύματα ταῖς πέτραις προσαρμοσόμενα. Θῖνες δὲ οἱ ἀμμώδεις αἰγιαλοί.

15. Ἀναβάτης μὲν ἵππου, ἀποβάτης δὲ k) νεώς.

16. Ἀναστῆναι μὲν τὸ ἐπὶ πρᾶξιν τινὰ ὁρμῆσαι, ἐγερθῆναι δὲ τὸ ἐκ κοίτης.

17. Ἀνάμνησις καὶ ὑπόμνησις διαφέρει. Ἀνάμνησις μὲν γίνεται ὅταν τις l) ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς μνήμην ἔλθῃ τῶν παρελθόντων. Ὑπόμνησις δὲ ὅταν ὑφ' ἑτέρου τινὸς ἐπὶ τοῦτο προαχθῇ.

18. m) Ἀπαράσκευον, καὶ ἀπαρασκεύαστον διαφέρει. Ὁ μὲν γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν χορη-

c) Apud Ammonium desunt verba ἢ ἐρίφοισιν.

d) Apud Ammonium supplenda verba postrema, καὶ μὴ τὸ φαγεῖν.

e) Ammon. τὴν καταγορίας, eodem sensu.

f) Contra prorsus Ammonii Codices: προπεπαιδευμένος μὲν ὁ ἐν ἀγρῷ καλοκἀγαθῶν, προπαροξυτόνως δὲ ὁ σκαιὸς τοὺς τρόπους.

g) Aliter Ammonius, quem si placet vide.

h) In Ammonio hæc observatio tota deest.

i) Verba ἀπὸ δὲ &c. usque ad θῖνες, & deinde vox αἰγιαλοὶ, deest in Ammonio.

k) Ammon νηός.

l) Verba ἀφ' ἑαυτοῦ supplenda in Ammonio.

m) Hæc tota observatio in Ammonio desideratur.

χειρηγίαν ἔχων, ἀ ϖροσκευος. ὁ ἢ δι ἑτέρου, ἀ ϖροσκευαστος, οἷον οἱ * μοναχοὶ ἀ ϖροσκεύαστοι.

19. Ἀνδραγαθία n) ἀνδρείας διαφέρει. Ἀνδρεία μὲν γὰρ δύναμις ἐπαινεμένη. ἀνδραγαθία ἢ καὶ τὴν ψυχικὴν ἀρετὴν ἔχει μαρτυρεῦσαν.

20. Ἅμα καὶ ὁμοῦ διαφέρει. Ἅμα μέν ἐστιν χρονικὸν ἐπίῤῥημα, ὁμοῦ ἢ τοπικόν.

21. Ἀποκήρυκτος μὲν ἐστὶν ὁ ἐπὶ ἀδικήμασι ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκβληθεὶς τῆς οἰκίας. Ἐκποιητὸς ἢ ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς ὑιοθεσίαν ἄλλῳ, ὃν λέγεται o) εἰσποιητὸς γεγονέναι.

22. Ἄστρον μὲν ἐστὶν τὸ ἐκ πολλῶν ἄστρων μεμορφωμένον ζῴδιον, οἷον Ὡρίων, ἢ ἄρκτος. Ἀστὴρ ἢ ὁ εἷς.

Cætera nolo integra describere, sed tantum annotabo quæ in Ammonio vel omissa sunt vel, aliter atque rectius apud Ptolemæum leguntur, quod si nulla differentia sit, tantum primum verbum observationis cujusque apponam.

23. βλέπειν. 24. διορθοῦν. 25. εὐθὺς ἐπὶ χρόνου καὶ ἐπὶ ὀρθοῦ. ὡς Φαιδων εὐθὺς ἐκάνων. εὐθὺ ἢ οὐκ ἔστι ἐπὶ χρόνου, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐπ' εὐθείας, οἷον εὐθὺ χωρίων &c. 26. ἄρα. 27. ἐξόσον. 28. Θεατὴς μὲν Ὀλυμπίων καὶ τῶν ὁμοίων λέγεται, θεωρὸς ἢ ὁ εἰς Θεοὺς πεμπόμενος. 29. ἰσθμὸς — ὑπὸ θαλάσσης — θαλάσσης πόρος &c. 30. λυχνοῦχον καὶ λαμπτῆρα τὸν νῦν Φανόν, (male apud Ammon. Φασὶ τὸν νῦν) & deinde πανὶν, non Πανός. 30 Λίβανος καὶ τὸ δένδρον καὶ τὸ θυμιώμενον καὶ τὸ ὄρος. 32. μάχη 33. αἴθε ἀπαρέμφατον πρόσωπον. 34. ἑτερόφθαλμος. 35. τὸ μὲν ὑδροπότης καὶ ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος λέγεται, τὸ ἢ ὑδροπώτης ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος, ὥστε οἱ λέγοντες ὑδροπώτης γενήσεται, σολοικίζουσιν. 36. σύνεργος, pro ὀξυτόνως quod est in Ammonio leg. ex Ptolemæo βαρυτόνως. 37. ὁ ἢ, ὅδε. 38. τιμωρεῖται. 39. ἡ χάραξ — ϖροσκεκομμένων ῥάβδων. 40. Ἐπίκουροι — ὡς οἱ Λύκιοι τῶν Τρώων. σύμμαχοι — ὡς δ' Ἀγαμέμνονος Μυρμιδόνες καὶ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες. 41. ὁ ἕνεκα σύνδεσμος —— ἕνεκα Ἑλλήνων pro quo rectius apud Ammon. ἕνεκα Ἑλένης. 42. ἐμβάδες μὴ κωμι-

* Sic MS forte legendum οἱ *μονομάχοι gladiatores non instructi.*

n) Ammon. *ἀνδραγάθημα.*

o) Ita legendum apud Ammon pro ὃ λέγεται.

κωμικὰ ὑποδήματα, ἐμβάται τραγικά. 43. δεσπότης ὁ τῶν ἀργυρωνήτων κύριος. κύριος ἡ παλλὴ ἡ γυναικός. 44. δικαστὴς. 45. διφθέρα—νάκος. αἰγὸς δέρμα, κῶας ἢ προβάτων. 46. Δαμάλη. 47. διδάξω. 48. ὄφλημα. 49. τίθησι. 50. ἀναβαλλεσθαι. 51. μαρτυρία. 52. βασιλεύς—τύραννος pro quo Ammon. κοίρανος. 53. ἄβαξ. 54. ἐφεστήκεσαν. 55. μνημεῖα. 56. βλέφαρα. 57. ἐκπολεμῶσαι—ἐκπολεμῆσαι ἢ τῷ πολέμῳ ἐξελθεῖν. 58. κραιπάλη. 59. ἀράχνη. 60. κόπλει. 61. ἄῤῥωστος. 62. αὐθις. 63. ἀποκριθῆναι. 64. βοὸς. 65. πρὸ μοίρας. 66. ἐπισεῖλαι. 67. θέαθρ. 68. Τὸ ἐπέρας. 69. ἐπαγγέλλει. 70. εὐφυὴς. 71. βρύκειν—βρυχᾶσθαι. 72. & 225. ἀπελεύθερος. 73. αἶνος ἐστὶ λόγος κατ' ἀπόλυσιν μυθικὴν &c. παροιμία ἢ—ἐνδέησα δ' αἶνε, καίτοι ἐξωθεν ἐνδεχομένη. 74. ἀναχεῖσθαι—καλαχεῖσθαι ἢ ἐπ' ἀνθρώπων ἐν κλίναις ὄντων. 75. πόλις. 76. ἦθη. 77. τιτθή. 78. Φίλος. 79. ὅσιον. 80. ἕλκος. Apud Ammon. legendum: χρόνιον πάθος μόνον, licet in Ptolemæo illud μόνον desideratur, qui denique addit: τραῦμα ἢ ὑπὸ σιδήρου τρῶσις γινομένη, πληγὴ ἢ ἐκ χειρὸς πλῆξις. 81. ἐοικότα. 82. Τὸ ἔνδον. 83. ἡ ἀπὸ πρόθεσις - ἀπὸ Ἀθηνῶν ἔρχεται - ἀπὸ Σωκράτους ἔρχεται. 84. αἰδοῖος—οἷν σεβασμίως τις ἔχει. 85. ἐπισταφὴς. 86. ἐνθύμημα—ἐνθύμιον ἢ ἐπὶ τοῦ προσλογισμοῦ οἱ ἀρχαῖοι φασίν. 87. Ζώνην λέγουσιν τὴν τοῦ ἀνδρὸς, ζώνιον ἢ τὸ τῆς γυναικός. 88. ἡ κέδρος. 89. τὸ ἄγειν. 90. χλαῖνα παχὺ ἐγκοίμησιν καὶ τετράγωνον, χλανὶς τὸ φορούμενον καὶ τῇ ἐργασίᾳ μαλακώτερον, ἡ ἢ χλαμὺς Μακεδόνων ἐστὶν ἔνδυμα, καὶ ἔχει κυκλοτερῆ τὰ κάτω. 91. ἀποφορὰ—ἢ τῶν ὑπηκόων τοῖς ἀρχουσιν ἐπιτελούμενον. εἰς φορὰ ἢ ἐστὶν ὑπὸ τῶν πολιτῶν δημοσίας ἕνεκα χρείας ἐπιδόμενον τῇ πόλει. 92. ζηλος—ζηλοτυπία τὸ ἐν μέσῃ ὑπάρχειν, οἷον ζηλοτυπεῖ ὅδε τήνδε. 93. ἡσυχάζειν τὸ ἀτρεμεῖν διὸ ὅλῳ σώματος, σιγὰν ἢ τὸ μὴ λαλεῖν. 94. στραπόπεδον. 95. στραλεία. 96. τὸ λαχεῖν. 97. τὸ αἰτεῖν. 98. διαβέβηθος. 99. ἴδιος καὶ γένος διαφέρει, ὅτι τὸ ἴδιος σημαίνει τὸ γνώσκειν, σημαίνει ἢ καὶ τὸ γένος. 100. Θέλλιον τὸ τοῖς ἄκροις βραχίοσιν τῶν γυναικῶν περιτιθέμενον χρυσοῦν κόσμημα. Ψάλλιον ἢ τὸ τοῖς ἵπποις περιτιθέμενον ἐν τῷ στόματι. 101. ἐπιλίμιον. 102. πρεσβεύονται. 103. ἄγγελος. 104. Θὴς. 105. Ἰουδαῖοι καὶ Ἰδουμαῖοι διαφέρουσιν. Οἱ μὲν γὰρ Ἰουδαῖοι ἐξ ἀρχῆς, Ἰδουμαῖοι ἢ τὸ μὲν ἀρχῆθεν ἦσαν Ἰδουμαῖοι, ἀλλὰ Φοίνικες καὶ Σύροι. 106. ἀληθὲς—ἀληθες τὸ καθ' ἐπερώτησιν λεγόμενον σημαίνει τὸ ὁμοῦ καὶ τῷ ὄντι. 107. ἀναγόμενον καὶ ἀναχθέντες &c. 108. καταίκησις. 109. Κίθαρις. 110. ὑπαντῆσαι—ἀπήντησεν εἰς τὴν δίκην &c. 111. Κηρύξαι. 112. κύειν.

113.

113. & 155. κομᾶν καὶ κυριᾶν ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. 114. ἀποστασίαν. 115. ἀτέκνως. 116. ἀτιμῶται — ὀλοχειρῆ ἀτιμίαν. 117. ἄχει. 118. βωμὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἁπλῶς προσβάσεσιν ἐξέχων, ἐφ' ᾧ τοῖς οὐρανίοις θεοῖς αἱ θυσίαι ποιοῦνται. Ἑστία δὲ ἐστι βωμὸς περιφερὴς πρόσβασιν οὐκ ἔχων. Ἐσχάρας δ' ἔλεγον τὰς τῶν ἡρώων βωμούς, καὶ τὰς ἐν κοινῇ χρείᾳ — διὰ δὲ τοῦτο γῆν τὰς ἱκέτας ἐπὶ Ἑστίαν. καταφεύγειν. 119. γυμναδῆναι — γυμνάσασθαι. 120. δήμιος. 121. διήγησιν. 122. διπλῆν μὲν γάρ ἱματίων φασιν, διπλάσιον δ' ἐπὶ τῶν ἄλλων τῶν κατὰ μέγεθος διαφερόντων, ἢ διάστημα, οἷον διπλάσιον ἔχει τοσοῦτος; διπλάσιον ἀφέστηκεν ἥδε ἡ πόλις τῆσδε, οὐκ διπλῆν. 123. δύναμις. 124. ὅτι καὶ διότι. 125. οἴκαδε. 126. πελάτης. 127. πλύσις — ὑπορος ὁ πρὸς τὰς ἐπιβαλλούσας χρείας ἀνενδεὴς &c. 128. & 219. πῆ. 129. ῥᾴφανον. 130. δώματα. 131. κτήματα — τὰ μὴ ἡμέτερα, ἐπικτήματα, ὡς ἐναλλότρια. Τὰ δ' ἑαυτῶν, κτήματα, ὡς ἐνοίκια. 132. ἐγχρίσαι —— ἢ γος τοιοῦτο, ὅταν παλάξῃ. ἐναλεῖψαι δ' ἐπὶ ὀφθαλμῶν. 133. εἰκὼν — —— καὶ τῶν ἄλλων θηρίων. 134. ἐκκλησία. 135. ἔνδοξος ὁ ἐπίσημος καὶ εὐκλεὴς &c. 136. Τὸ εὐφραίνεσθαι. 137. σαφυλὴ ὀξυτόνως ἡ ὀπώρα. σαφύλη δὲ βαρυτόνως ὡς φασύλη, ἡ δοκεῖ μία εἶναι τῶν τιθηναμένων τὸν Διόνυσον ἐπὶ τὸ καθιερωθῆς μαλύδδα ὡδὲ τὸ ἀρχιτέκτονι τίθεσθαι. 138. σημεῖον. 139. ἤλπισαν. 140. ἱερεῖον —— χρηστήριον δὲ τὸ ἱερεῖον &c. 141. σπῶμα — — διασυρμὸς τινας πεῖσχοῦσας. 142. σῆναι καὶ σαθῆναι. 143. τὸ ἱππεῖς καὶ ἱππέας διαφέρει. Ἱππεῖς μὲν γάρ λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ ὀνομαστικῆς πτώσεως, ἱππέας δ' ἐπὶ αἰτιατικῆς, ἐπιτεταμένως. Ὁμοίως βασιλεῖς καὶ βασιλέας, καὶ τ' ἄλλα προσηγορικά. 144. ἴσοι. 145. Ἰταλιῶται μὲν λέγουσι Ἕλληνες οἱ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, Ἰταλοὶ δ' βάρβαροι. καὶ ὁμοίως Σικελοὶ μὲν βάρβαροι οἱ ἐν Σικελίᾳ, Σικελιῶται δ' Ἕλληνες οἱ ἐν τῇ Σικελίᾳ. 146. τρίβες, quem locum Ammonius nominatim laudat: Ptolemæo Ascalonita auctore allegato. 147. ὑπόχρισις — — ὁ δίχα ὑποκλησεώς τι παρέχων βυλόμενος. 148. Κάλλεια. 149. Κόρδαξ. 150. Καταγμα. 151. Καταχύματα. 152. Κέλης. 153. Κυβωτός. 154. Κλῆσις. 155. & 133. Κομᾶν. 156. Κόρυδος — — Σωτείρας Κόρες ἱεραί. 157. Κυβεύειν. 158. Κύπελον — — κυπελλεῖν δὲ τὸ στρατεύεσθαι, pro quo rectius Ammonii Codices, στραγγεύεσθαι. 159. Κωμῳδός. 160. λαλεῖν. 161. λῆμα. 162. λογογράφος. 163. Μακρολόγος. 164. Μαχαι-

Μαχαίρας. 165. Μαυρίζειν. 166. Μοχθηρὸς. 167. Ναοὶ. 168. Νάυκληροι. 169. οἰκίζεται. 170. δυσπειθὴς. 171. δῆλοι. 172. διχότομος. 173. οἰκότριψ. 174. οἶνη. 175. ὄνειν. 176. ὄχθη. 177. παιδεία - - ἡ εἰς παιδὸς ἀγωγὴς ἐπ' ἀρετὴν ὁδηγοῦσα. 178. παιδίσκη. 179. παῖς. 180. μεταβολὴ - - ἀλλοίωσις ἐ μόνον μεταχαρακτηρισμὸς, ἀλλὰ καὶ τὸ πρότερον ὑπολήψεως οἴησις ἑτέρα. Ἑτεροίωσις δὲ, ὅταν ἀφ' ἑτέρου χρώματος εἰς ἕτερον μεταβάλλει. 181. πρεσβύτης καὶ πρεσβευτὴς καὶ γέρων διαφέρουσι. Βρέφος μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ γεννηθὲν εὐθέως. παιδίον δὲ τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τὴν τιθηνὸν παιδάριον. παιδάριον δὲ τὸ ἤδη πεπαῖδευν καὶ τὴν λέξεως αἰσχόμενον. παιδίσκον δὲ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ. παῖς δὲ ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων ἐρόμενος. τὸν δὲ ἐχόμενον οἱ μὲν πάλληκα, οἱ δὲ βάπαιδα, οἱ δὲ ἀνδράπαιδα, οἱ δὲ μελλέφηβον. Ὁ δὲ μηδαῦτα ἔφηβος, ὁ δὲ μηδαῦτα μειράκιον, εἶτα μειρὰξ, εἶτα νεανίσκος, εἶτα νεανίας, εἶτα ἀνὴρ μέσος, εἶτα πρεσβευτὴς, ὃν καὶ ὠμογέροντα καλοῦσιν, εἶτα γέρων, εἶτα πρεσβύτης, εἶτα ἐσχατόγηρως. 182. ἐπιχήδειον. 183. ἀθροβολὴ. 184. παρειαὶ. 185. πάσσαλος. 186. πένης —— πτωχὸς δὲ κατεπτωκὼς καὶ προσαιτῶν. ἦλθε δὲ ἔπι πτωχὸς παδήμιος, ὃς μὴ ἄσυ πλωτεύεσκ' ἰθάκην. 187. πλημμυρίδες τῶν ποταμῶν, πλήμναι δὲ μὴ ἔστ' αἱ τῶν τροχῶν συριγγες. 188. διαπολιτεύεσθαι μὲν λέγουσι τὰς ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως &c. 189. πομπὴ. 190. μητρυιὰς. 191. νεαρὸν. 192. νῆες. 193. πρότερα. 194. ῥὶς. 195. πρυλανεῖα. 196. πρῶτος —— —— —— Εἰ δέ τις εἴποι, πρώτως ἦλθον εἰς Ἀθήνας, ἀμαρτάνει, ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν, πρῶτον. 197. Νηρηΐδας. 198. ξόανον —— —— —— ἄγαλμα δὲ τὸ Πάριον &c. 199. οἰκεῖοι. 200. ὀλίγον. 201. ὄρθρος. 202. ὀψὲ —— —— ἑσπέρα. ὅτε εἰς πέρας ἦλθεν ἡμέρα δύνοντος ἡλίου. 203. ἕνεκα. 204. παρέχειν —— —— pro ἐπιθυμίαν legendum apud Ammon. προθυμίαν. 205. πηδάλιον. 207. ῥυθῶν. 208. ῥοιαὶ. 209. ῥόδον. 210. χισταὶ —— —— χιστὰς ἐντυχεῖν. 211. τάλαν. 212. τεῖχη. 213. τέτραχμον μὲν τὸ νόμισμα οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. &c.

CAPUT

CAPUT XXXIV.

De PHRYNICHO & aliis ſcriptoribus vocum Atticarum, iisque qui cæterarum dialectorum dictiones interpretati ſunt.

Dialectorum Græcarum varietas. 1. *Qua in re potiſſimum conſiſtat.* 2. *Præcipui quidem in nobilioribus dialectis ſcriptores.* 3. *Scriptores de vocibus Atticis deperditi.* 4. *Inedita Mœridis Sylloge.* 5. *Phrynichus de vocibus Atticis.* 6. *Herodiani fragmentum, ibid. Audaces Phrynichi cenſuræ.* 7. *Ejus libri σοφιστικῶν ἀγορασμῶν* 8. *Index ſcriptorum à Phrynicho laudatorum.* 9. *Thomæ Magiſtri de vocibus Atticis.* 10. *Index ſcriptorum ab eo allegatorum.* 11. *Emanuelis Moſchopuli.* 12. *Georgii Lecapeni MS.* 13. *Scriptores vocum Dialecti Dorica.* 14. *Æolica.* 15. *Jonica.* 16. *Alexandrina.* 17. *Aliarum.* 18. *Editi ſcriptores de dialectis.* 19. *ἐθνικῇ ἐνορμασίᾳ* 20.

I.

QUemadmodum in aliis linguis ſolet fieri, quæ latius patent & per plura ſecula propagantur, ita Græcæ quoque accidit, ut in varias dialectos diviſa á ſe ipſa veluti diverſa abiret, & cum Jones, Attici, Dores, Macedones græce loquerentur, multa tamen aliter efferent Dores quam Attici, atque ita de cæteris. Quid quod hac recenti ætate dialectos Græciæ ſeptuaginta reperiri, & Athenis cum maxime idioma loquendi Græcum omnium peſſimum obtinere ſcripſit Simon Cabaſilas ad Martinum Cruſium, p. 461. Turco Græciæ, & p. 489. Sed & olim in Attica ipſa non tantum ætate diverſa, ſed & locis aliis varias *ὑποδιαιρέσεις τοπικὰς* fuiſſe, homines que varie locutos fuiſſe conſtat, ut præter alios docet Sextus Empiric. lib. contra Grammaticos, Cap. 3. Hinc multæ *ἀτθίδες*, atque ita *Δωρίδες* quoque & *ἰάδες*. Attica ipſa adeo a ſe interjecto tempore defecit (Vide Lyſiam Orat. IX. contra Theomneſtum, ubi quædam profert ex Solonis legibus: & quæ nuper diſſeruit præſtantiſſimus Bentlejus in Diſſert. qua Phalaridis epiſtolas ſuppoſitas eſſe evicit adverſus Carolum Boyleum) ut liceat affirmare Atticam novam (de priſca florente Græcia mihi ſermo eſt, hodierna enim Attica longe magis etiam ab illa, quam novam voco, diſtat,) ſimiliorem eſſe communi dialecto, quam Atticam veterem, quæ eadem eſt cum Jonica, (uti *ἰάονας* Homeri, Athenienſes eſſe Strabo docet,) Atticæ no-

væ, ad quam ſpectare etiam Chalcidicam recte notatum Jano Rutgerſio P. 465. Variarum, atque ita capiendus Thucydides, cum libro ſexto idiomaHimerenſium inter Doricam & Chalcidicam dialectos medium fuiſſe teſtatur, Homeri ita ſermonem Atticum eſſe, notat Ariſtides in Panathenaico T. 1. Pag. 315. Dicitur porro Dialectus communis, non quod ex reliquis Dialectis compoſita eſt, ſed quod abſtinet vocibus phraſibusque ſingulari dialecto propriis, illis potius, quæ vel omnibus vel pluribus dialectis communes ſunt, utens. Adeoque hoc genus loquendi, a quo longe diverſa eſt ἰδιώτις γλῶσσα ſive vulgi lingua, eſt fere proprium iis, qui in Græcia non nati, linguam ex magiſtris vel librorum opera addiſcunt, neque uni certæ dialecto ſe adſtringere profitentur. Hoc ſcribendi genere uſus Polybius nec Jonice ſcripſiſſe dici poteſt nec Dorice nec Æolice, neque Atticas captaſſe elegantias, etſi præterea σύνταξιν quoque ac minus accuratam verborum conſtructionem quandoque in eo reprehendendam monet Dionyſius Halicarnaſſenſis libro περὶ συνθέσεως ὀνομάτων. E contrario Poëtæ, quo facilius verba metris complectantur, ex ſingulis dialectis voces decerpunt, permiſcent inter ſe, promiſcueque illis utuntur, prout è re carminis fuiſſe viſum fuerit. Quod primus facere aggreſſus eſt Homerus, teſte Dione Chryſoſtomo, qui Diſſertat. XII. p. 213. de illo refert, quod πᾶσαν τὴν ἑλληνικὴν γλῶτταν διεκεκμήνευται, ἀνέμιξε. Unde *Tryphon* Alexandrinus Grammaticus ſingulari libro egerat περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ Ἀιολισμῶν, teſte Suida, & *Plutarchus* in Homeri vita· λέξει ποικίλῃ variisque dialectis, maxime vero Attica, uſum Poëtam non paucis exemplis docet. Hoc exemplum Homeri qui imitantur, non poſſunt dici uti dialecto communi, memini enim unquam in Græcia illa communis fuit, nemo ita eſt locutus. Nec mediocrem etiam obſcuritatem affert illa variarum dialectorum miſtura & confuſio, ut in Lycophronis Alexandra, Simmiæ, Doſiadæ & Theocriti poëmatibus ænigmaticis obſervare eſt, & idem Dio Chryſoſtomus Diſſert. X. pag. 149, oracula ideo obſcuriora eſſe queritur, innumerosque per illa deceptos, quod non certa aliqua dialecto uterentur.

II. Jam ſi quæras, qua potiſſimum in re dialectus conſiſtat, vel ab alia diſtinguatur, recte quidem docuit Salmaſius, quo nemo melius & doctius de hoc argumento ſcripſit, in commentario de lingua Helleniſtica, ſingulis potius vocabulis, quam integro filo orationis integrisque phraſibus dialectos a ſe invicem ſecerni ac ſeparari. Unam

Unam enim rem diversis nominibus diversæ dialecti vocant, ut quod Æoles, Iones, Dores πρόσβαλον, Attici ὄψις. Vel una eademque vox diversas res notat in diversis dialectis, ut ἀνέκαθεν *à longo tempore* Ionibus, Atticis *desuper*. Etiam diverso genere efferuntur nomina, ut Attici dicebant, ὁ τάμνων, τὸ ταρίχος, Peloponnesii ὁ τάμνων, ὁ ταρίχιον, quod notatum Sexto Empirico Libr. contra Grammaticos, Cap. 7. Attici contrahebant ῥεῖ, ἰδεῖτο, ἐπλεῖτο & similia, cum Iones dicerent ἐδέετο, ἐπλέετο, ῥέει. Denique scriptio & pronunciatio varia inprimis non parvam mutationem affert, quæ fere præcipua diversitatis dialectorum & degenerantium linguarum origo est Dores πλατυστομοῦντες, παχεῖα γλῶσσα Cappadocum, ut est apud Philostratum in vita Pausaniæ Sophistæ pag. 590. Atticis ἁβρότης tribuit Socrates apud Xenoph. lib. 3. ἀπομεμαλαγμένην. Vox quippe iisdem suavis non destituta gravitate, Ionibus mollis & soluta, Æolibus aspera, hinc vocibus modo additæ literæ vel integræ etiam syllabæ, modo demtæ vel trajectæ vel permutatæ, atque hoc jam in initio, jam circa medium, jam in extremo, nec solum in verbis & nominibus rectis, sed & in casibus verborum nominumque, & in particulis & in quibuscunque partibus orationis, de quibus singulis forte melius constaret, si extarent tuliſſent Theodori Gadarensis libri duo περὶ Διαλέκτων ὁμοιότητος καὶ ἀποδείξεως, quorum meminit Suidas.

III. Nemo non intelligit cum in suis quibusque dialectis scripserint optimi quique scriptores, *Ionica* Herodotus, Hippocrates, Democritus, Rhianus, Ctesias, Archilochus, Anacreon, & Aretæus Medicus: *Æolica* Sappho, Corinna, Alcæus: *Dorica*, Pindarus, Bacchylides, Simonides, Theocritus, Bion, Ibycus, Callinus, Sophron, Archytas, Timæus Locrus, Ocellus Lucanus & Pythagoricorum plerique, *Attica* denique dialecto Thucydides, Aristophanes, Plato, Xenophon, Isocrates, Demosthenes, Theophrastus aliique complures. Cum inquam scriptores optimi suis dialectis scripserint, & alii Poëtæ, exemplo Homeri ex variis dialectis voces mutuati sint, nemo non intelligit necesse fuisse illis intelligendis, idiotismos singularum in peculiaribus lexicis annotari. Præcipue vero Atticorum voces phrases Veneresque & elegantiæ a plurimis expositæ sunt, in usum etiam iliorum qui Attice scribere atque adeo quæcunque auribus Atticis non probarentur, in scriptis suis vitare optarent.

IV. Neque vero huc referendi sunt statim omnes qui Ἀτθιδος titulum scriptis suis præfixerunt, ut *Androtio*, *Demus*, *Ister*, *Hellanicus*, *Philocharus* aliique à Stephano, Harpocratione, Hesychio, aliis laudatī. Neque enim illi Lexica Attica concinnarunt sed historiam Atticam, etsi tenuiter admodum jejuneque, atque ita ut cito lectorem suum satiarent, ut de iis scribit Dionysius Halicarnassensis lib. Antiquit. Rom. primo cap. 7. Quædam etiam Ἀτθίδες versibus scriptæ erant ut *Hegesinoi* illa, cujus meminit Pausanias in Bœoticis, etsi ibidem innuit eam jam sua ætate intercidisse. Cæterum ex istius Dionysii, nobilis sub Augusto historici Criticique, familia prodiit *Ælius Dionysius*, itidem Halicarnasseus, quem sub Adriano floruisse & Atticistam cognomento dictum autor nobis est Suidas. Hunc nempe illum ipsum esse suadet ratio, cujus libros quinque Ἀτθικῶν ὀνομάτων Alphabeti serie digestas laudat Photius in Bibliotheca, codice CLII. ubi illos Scymno cuidam inscriptos docet, diverso utique ab antiquiore illo Scymno Chio, autore periegeseos jambis descriptæ ad Nicomedem Bithyniæ Regem. Addit autem Photius loco jam dicto Ælium illum Dionysium Lexici sui Attici Scymno inscripti duas editiones in lucem edidisse, quarum altera itidem quinque libris constans priorem suppleverit locisque scriptorum adductis locupletius confirmaverit, quare optat ab aliquo illas conjungi & in unum corpus ordinemque compingi, ita enim fore opus longe utilissimum. χρησιμώτατος δ' ὁ πόνος τοῖς τε ἀττικίζειν ἐχουσι φροντίδα, καὶ τοῖς τῶν Ἀτθικῶν συγγράμμασιν ἐνομιλεῖν προαιρουμένοις. ὅσαι τε δὲ ἐπιχωριάζουσι λέξεις τοῖς Ἀθηναίοις, ἐνταῦθεν ἔστιν ἐκμαθεῖν, καὶ ἔτι ἄλλο ἰδιοτρόπως αὐτοῖς λεγόμενα, ἐκ χαλεποῦ εὑρεῖν. Dionysius iste Atticista non semel laudatur Eustathio in Homerum, & ad versum 912. Dionysii periegetæ. Hujus quoque esse putabat Meursius quod περὶ ἀκλίτων ῥημάτων & ἐγκλινομένων λέξεων vulgatum est ab Aldo Manutio in Volumine eximio quod inscripsit θησαυρὸν, κέρας Ἀμαλθείας, κίστας Ἀδώνιδος A. 1496. Cæterum illius operis Photio tantopere laudati nihil ad nos pervenit. Porro *Galenus* in libro de scriptis propriis meminit se composuisse τῶν πρὸς τοὺς Ἀττικοὺς συγγραφεῖσι ὀνομάτων βίβλους μή, sive dictionum Atticarum libros XLVIII. ut πελίσικῶν ὀνομάτων libros ab eo scriptos omittam, de quibus infra sum dicturus. Verum testatur idem Galenus in calce libri de ordine libro-

brorum ſuorum ad Eugenianum, ſe neutiquam de vocibus Atticis ſcripſiſſe, quod reprehendendos eſſe crederet qui minus Attice ſcribunt, cum præſtet in ſermone quam in vita ſolœcismum vel barbarismum committere: ſed ut conſtaret de vero ſenſu vocum apud veteres Atticos ſcriptores, quem recentiores interdum ſusque deque habuiſſent. Etiam *Dionyſius Longinus* Ἀττικῶν λέξεων ἐκδόσεις β΄ reliquit, ut Suidas autor eſt, Et *Luperci Berytii* Ἀττικὰς λέξεις memorat idem Suidas, ubi ait Grammaticum hunc paulo ante Claudii ſecundi tempora vixiſſe. Citatur etiam Lupercus ſed in aliis opinor ſcriptis ab Euſtathio ad Dionyſii periegetæ v. 492. Et Stephano in Νηρικῷ. *Theodori* Atticæ gloſſæ Athenæo laudantur, ejusdem forte quem Suidas *Diodorum* vocat, & Alexandrinum patria, cognomine *Valerium*, ſub Imp. Adriano Ἀττικὴν λέξιν ſcripſiſſe teſtatur. Scripſit & Ἀττικῶν λέξεων συναγωγὴν κατὰ στοιχεῖον *Valerius Pollio*, itidem Alexandrinus, cujus Epiſtola ad Sotheridam laudatur à Clemente lib. VI. Stromateon. Niſi forte Diodorus ille Valerius etiam Pollio vocabatur. *Epitherſis* Nicæni (male Θέρσις pro Ἐπιθέρσης legitur apud Erotianum in ἄμβην) voces Atticas allegat Stephanus in Νίκαια, ejusdem ni fallor cujus mentio apud Plutarchum lib. de oraculorum defectu p. 280. edit. Aldinæ, ubi ait eum Æmiliani Rhetoris Patrem fuiſſe, unde eum vixiſſe ſub Tiberio & recte & facile colligere potuit Jonſius p. 238. de ſcriptoribus Hiſt. Philoſophicæ, etſi qua autoritate fretus id affirmet neſcire ſe fatetur Thomas de Pinedo ad Steph. Etiam *Nicandri* Thyatireni (ita legendum pro Theaterini apud Woweranum p 79. Polymathiæ, & emendandum ſphalma in Actis Eruditor. Lipſ. A. XC. p. 441. ubi male *Ariſtophanis Theaterini* legitur pro *Nicandri Thyatireni*) ἀττικὰς λέξεις laudat Athenæus, quod opus pluribus libris conſtitiſſe diſcas ex Harpocratione, qui ejusdem duodevigeſimum Ἀττικῆς ἀλφαβήτου in teſtimonium citat voce ξηραλοιφεῖν. *Philemonis* Æxonenſis (ex populo Atticæ) Ἀττικὰς λέξεις ſive φωνὰς, Ἀττικὰ ὀνόματα, Ἀττικὰς γλώσσας idem allegat Athenæus, unum, ut opinor, opus diverſis ſed idem ſignificantibus inſigniens titulis. Reſpicit & Tryphon apud Ammonium in πόνηρον. *Orionis* Grammatici Alexandrini συναγωγῇ Ἀττικῶν λέξεων Suidæ memorata uſus eſt auctor magni Etymologici. *Mnaſeæ* quoque Berytii Ἀττικῇ λέξει Suidæ laudantur. *Pamphilum*, de cujus Lexico plura dicta ſunt capite ſuperiore, etiam de vocibus Atticis pe-

culiari opere egisse, colligas ex Athenæi lib. XI. p. 494. ubi Pamphilus ἐν Ἀτθικαῖς λέξεσιν citatur. Idem libro XV. & Erotianus in vocibus ἄμβην, κνησέρης διοπῶ. *Aristophanis* Grammatici Byzantini Ἀτθικὰς λέξεις memorat. *Cratetis*, non Philosophi Thebani vel Comici, sed quem Criticum & Homericum dictum esse Suidas refert, illius inquam Cratetis librum quintum Ἀτθικῆς Διαλέκτῳ laudat Athenæus libro XI. pag. 497. *Demetrius* quoque *Ixion* Ἀτθικὰς λέξεις collegit, teste Scholiaste Aristoph. ad Aves, & de Alexandrina dialecto, libro, quem memorat Athenæus lib. 9 sed & Atticas voces collegere *Pausanias* atque *Irenæus*, de quibus adhuc pauca subjungam. Nam *Pausaniæ* quidem Lexicon pluribus verbis laudat Photius cod. CLIII. testatus, plures etiam exhibuisse voces, quam Ælii Dionysii opus, etsi in hoc testimonia scriptorum largius pleniusque allata fuerint. Quis vero fuerit ille Pausanias, Lexici autor, minus exploratum esse videtur, nam ut verisimiliter id referatur ad Cæsareensem Grammaticum, Æliani præceptorem, cujus doctissimum opus, πεῖγησις ἐλλάδος, studiosorum manibus teritur, & de quo plura Philostratus secundo de Sophistarum vitis, mirum tamen sit in Atticis ne semel quidem ejus meminisse, & alios præterea fuisse hoc nomine certum est, ex quibus Pausanias Spartanus Suidæ celebratur, quem inter alia scripsisse refert de festis Lacedæmoniorum. Sed cujuscunque demum Pausaniæ Ἀτθικὰς λέξεις consultas olim à se testantur Eustathius ad Homerum non uno in loco, & autor scholiorum ad quartum Apollonii Rhodii, & Scholiastes ad Thucydidem lib. 6. c. 27. qui Ἀτθικῶν ὀνομάτων συναγωγὴν appellat. Videtur etiam idem opus respicere Pausaniam laudans Eustathius ad Dionysii periegetæ v. 525. De *Irenæo* ita Suidas, in Παύσανος. Παύσανος ὁ Μυτιληναῖος, χρηματίσας καὶ Εἰρηναῖος, Ἀλεξανδρεὺς γραμματικὸς, περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων Διαλέκτου ἢ περὶ ἑλληνισμοῦ, βιβλία ζ. ἔστι δὲ καὶ στοιχεῖον. Περὶ Ἀττικῆς συνηθείας τῆς ἐν λέξει καὶ προσῳδίας, βιβλία γ'. ἔστι δὲ καὶ στοιχεῖον. Περὶ ἰδιωμάτων τῆς Ἀττικῆς καὶ Δωρίδος Διαλέκτου καὶ ἄλλα πολλά. Idem alibi: Εἰρηναῖος ὁ καὶ Παύσανος πληθεὶς τῇ Ῥωμαίων Διαλέκτῳ (idem enim sonant hæc duo nomina Græcis *Irenæus* & Latinis Pacatus) μαθητὴς Ἡλιοδώρου δὲ μείζονος (cujus meminere Hephæstio, Priscianus, Rufinus & alii) γραμματικὸς Ἀλεξανδρεὺς, περὶ τῆς Ἀθηναίων προσῳδίας, περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων Διαλέκτου, ὅτι ἐστὶν ἐν τῇ Ἀτθίδος, βίβλια ζ. Ἀττικῶν ὀνομάτων βίβλια γ'; Ἀττικῆς συνηθείας τῆς ἐν λέξει καὶ

καὶ προσῳδία κ᾽ στοιχεῖον βιβλία γ΄. Κανόνας ἑλληνισμοῦ βιβλίον α΄. περὶ Ἀτ-τικισμοῦ βιβλίον α΄. καὶ ἄλλα πολλά. Hinc patet falli virum eruditisſimum ſive potius aliud agentem ſcripſiſſe, cum in diſſertatione de Criticis Harpocrationi adjecta, tanquam duos diſtinctos â ſe ſcriptores commemorat Pacatum & Irenæum, aliis quoque ut fit hanc ejus hallucinationem imitantibus. Frequentius tamen a Græcis ſcriptoribus laudatur ſub nomine *Irenæi* quam latino *Minutii Pacati*, ut a Socrate, qui ex Irenæi Atticiſta nonnulla profert de voce ὑπόστασις lib. 3. Hiſtor. Eccleſ. Cap. 7. Εἰρηναῖος ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ κ᾽ στοιχεῖον Ἀτ-τικιστῇ καὶ βάρβαρον ἀποκαλεῖ τὴν λέξιν, μὴ ὃ δὲ οὐδέ τισι τῶν παλαιῶν εἰρῆσθαι. Εἰ δὲ καὶ ἠρμήκαμεν μὴ ταῦτα σημαίνειν ἐφ᾽ ὧν νῦν οὐδεταμεβάλομεν. Παρὰ μὲν γὰρ Σοφοκλεῖ ἐν Φοίνιξι ἐνέδραν σημαίνειν (conf. Jer. XXIII. 18. 22. ubi LXX. interpretes vocem סוד quæ *conſilium* ſonat, vertunt ὑπόστημα & ὑπόστασιν, quod pridem notatum Petavio p. 320. dogm. Theol. de Trinitate) οὐδὲ ὃ Μανδυδρυμαῖα καρυκεύματα, ὡς ἔστις λέγοι τὴν ἐν τῷ πίθῳ ξύνθρυγα ὑπόστασιν. Etiam ab Etymologici Magni autore citatur Εἰρηναῖος ὁ Ἀτ-τικιστὴς in voce καμψὸς & ὑπηρέσιον. Ejusdem περὶ τὸ Ἀλεξανδρέων ἁλιεύειν adducit in πυδαρίζειν. Irenæum in primo Apollonii, hoc eſt, in ſcholiis ad librum primum ejus Poëtæ, laudat vetus ad Apollonii Argonautica ſcholiaſtes.

V. Præterea MOERIDIS (vitioſe *Mœridis* apud Labbeum Bibl. nov. manuſcr. p. 105.) Ἀττικιστὴς memoratur Photio in Bibl. codice CLVII. ubi libellum illum itidem κ᾽ στοιχεῖον ſcriptum eſſe affirmat, uti hodieque apparet, ſupereſt enim in pluribus bibliothecis manu exaratus, in Vaticana, in Vindobonenſi Auguſtiſſimi Imperatoris, in Gallicis Anglicisque, in Voſſiana, quæ nunc eſt Lugduni Batavorum, ut mirum ſit, nondum in lucem exiiſſe. In Biblioth. Regis Galliæ cod. 3502. p. 261. incipit: ἄγαμαι ὑπερβολή, Ἀττικῶς: ἄγαμαι ὑπέρβολον ἑλληνικῶς. Paſſim ex eo loca producit Salmaſius ad Solinum, in Obſervationibus ad Jus Atticum, in Commentariis de Helleniſtica & in aliis ſcriptis, etiam ad Tertulliani librum de pallio, ubi vocat Mœridis Atticiſtæ περὶ ἑλληνικῶν καὶ ἀττικῶν λέξεων, ſolet enim inter ſe conferre voces, quibus Attici & quibus alii ἕλληνες ſive Græci utuntur. Ex manuſcripto Vindobonenſi deſcriptum habuit Johannes Pricæus, laudant etiam Uſſerius ad Ignatium, Valeſius ad Harpocrationem, Menagius ad Laërtium, Cangius in gloſſario Græco, aliique, quos referre longum

gum foret. Quibusdam *Eumeridis* vocatur, ut Colomesio p. 120. Observationum sacrarum, quo autore vel quo argumento, ignorare me fateor. Nemo etiam est, qui doceat, ubi vel quando vixerit iste Mœris, ut non multo forte antiquior Photio fuisse videatur. Alioqui non obscurum Mœridis, antiquissimi Ægypti Regis nomen vel ex Herodoti Euterpe, & Mœridis, quem procuratorem Virgilii fuisse narrat Servius ad Eclogam IX. Sed nihil illi ad Mœridem hunc cujus librum de vocibus Atticis doctissimi Küsteri industriæ ut spero brevi debebunt harum literarum studiosi.

VI. Inter eos, qui jam publice editi extant antiquissimus est PHRYNICHUS Arabius, Sophista Bithynus, M. Antonino & Commodo ejus filio imperante clarus, cujus ἐκλογὴν Ἀττικῶν ῥημάτων καὶ ὀνομάτων *Corneliano* inscriptam habemus. In Catalogo MStorum Bibl. Barocciane nuper edito fol. 9. male excusum est *Phrynichus ad Cornelianum de vocabulis ab usu remotis.* Legendum *de vocibus.* Hunc porro Cornelianum Rhetorem, & Imperatorum Antonini & Veri vel Commodi ab * Epistolis fuisse docet Phrynichus in βασιλίσσα, & in τὸ πρόσωπον ubi laudat eum tanquam καθαρὸν καὶ ἀρχαῖον ῥήτορα, καὶ μόνον μετ' ἐκεῖνος, τὰς ἀμφὶ Δήμοσθένην λέγω, ἐπανάγοντα εἰς τὸ ἀρχαῖον σχῆμα καὶ δόκιμον τὴν ῥητορικήν. Nunnesio minus verisimiliter idem fuisse videtur cum *Attidio* sive *Attilio Cornelliano* Syriæ præfecto, quem a Vologeso fugatum refert Julius Capitolinus in Marci Antonini vita cap. 8. Primus illam Phrynichi συλλογὴν publici juris fecit Zacharias Calliergus Cretensis, Romæ A. 1517. quem secutus Franciscus Asulanus Lexico suo illam subjecit una cum Thoma Magistro, Moschopulo, Ammonio aliisque, ap. Aldum Venetiis, 1524. in folio. Hinc Michaël Vascosanus excudit Parisiis Ao. 1532. in octavo cum eodem Thoma Magistro & Moschopulo, Ælianique & Orbicii de vocabulis militaribus sive Tacticis. In his editionibus literarum ordine procedit Phrynichi collectio, in nullos libros distinguitur, neque versionem latinam adjunctam habet, minusque plena est & perfecta, neque in ea occurrunt quæ ex Phrynicho producit Stephanus ἐθνικογράφος in voce Ἀθῆναι: Et sive ex Phrynicho ipso adhuc integro sive ex Stephano

* Ita reddo vocem ἐπιστολέα cum Nunnesio, etsi Agathiæ & aliis tabellarium notat, sive γραμματοφόρον, ut veteres Grammatici interpretantur.

no reperit Moſchopulus: ὁ δὲ Φρύνιχος ἀναξίως φησὶν εἶναι τὴν Φωτὴν καὶ θαυμάζει πῶς ὁ Φερεκράτης Ἀττικώτατος ὢν, χρῆται. Longe pleniorem deinde editionem ex MSto codice dedit Petrus Johannes Nunneſius, quamvis nec in illa loci a Stephano memorati veſtigium appareat. Suidas autem opus Phrynichi memorans ait eum Ἀττικισὴν ſive περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων libros duos conſcripſiſſe, certe in editis Suidæ codicibus binarius tantum librorum Phrynichi numerus extat, cum in MSto Phrynichi quod Nunneſius ſecutus eſt diſtinctum fuerit in libros tres, tertio tamen libro non integro ſed exigua tantum illius parte ſuperſtite. Neque vero in Nunneſii exemplari verba ut in prioribus diſpoſita ſunt κατὰ στοιχεῖον, ſed promiſcue, nullo literarum ordine ſervato. Addidit porro non latinam modo verſionem Nunneſius ſed notas quoque eruditas, Phrynichumque ita a ſe ornatum ſtrenæ loco obtulit Andreæ Schotto Ao. 1586. Inde pervenit in manus viri optimi Davidis Hoeſchelii, qui notis ſuis doctiſſimis adjunctis cum locuplete verborum auctorumque quos laudat Phrynichus vel carpit indice in lucem emiſit Auguſtæ Vindelicorum Ao. 1601. 4. HERODIANI quoque, de quo infra in Grammaticis dicturus ſum, fragmentum de Atticis vocibus Græce & latine ſubjectum legere eſt p. 84. ad 93.

VII. Cæterum paulo audacius ſubinde nec ſine aculeo οἱ νέοις Ἀττικίζοντες a Phrynicho perſtringuntur, & quandocunque vel Poëtæ Comicique novi vel Philoſophi vel alii recentiores inſolenti aliquo verbo uſi ſunt, eos ſpernere ac relinquere, è contrario cum antiquis potius & πολιτικοῖς loqui jubet. Ita enim vocare genuinos Atticos Phrynicho in uſu poſitum eſt. Oratores præcipue illos civilem & robuſtam eloquentiam florentium Athenarum temporibus ſectatos, quales fuere Demoſthenes & Æſchines qui πολιτικὴν * ἀσκοῦντες λόγον Rempublicam ſua dicendi facultate perculerunt. Equidem Galeno lib. 3. in Epidem. Hippocratis πολιτικὰ ὀνόματα ſunt voces συνηθέστατα & vulgaris uſus, quo ſenſu ipſe ſcripſit libros tres τῶν παρ' Εὐπολίδι, libros quinque τῶν παρ' Ἀριστοφάνει & libros duos τῶν παρὰ Κρατίνῳ πολιτικῶν ὀνομάτων, ut refert in libro de ſcriptis propriis, quod

* Vide Valeſ. ad Harpocrationem, & quæ viri docti notant ad Longinum, p. 4. edit. Jacobi Tollii. Ariſtidem lib. 1. τεχνῶν ῥητορικῶν, qui eſt περὶ λόγου πολιτικοῦ.

alii, minus recte ni fallor, acceperunt de verbis forensibus. Sed Phrynichus πολίτικὰς opponit ἰδιώτας & ψευδατθιδεῖς & quibuscunque non pure Attice loquentibus. Hinc tametsi alia Græcorum dialectus vocem aliquam admittat, si tamen ab τῶν δοκίμων, classicorum & genuinorum Atticorum usu remota sit, continuo occinit illud suum ἡ φρυνίχου ἀπαιδευσία. Neque maximis viris parcit, ut si quis Phrynichum legat jam facile credat Sextum Empiricum non ab re succensere Grammaticis, ridereque μηδὲ δύο χιλιὰς ῥήματα δεξιῶς εἰπεῖν δυναμένους, θέλοντας ἕκαστον τῶν μεγάλα δυνηθέντων ἐν εὐφραδείᾳ καὶ ἑλληνισμῷ παλαιῶν, καθάπερ Θουκυδίδην, Πλάτωνα, Δημοσθένην, ὡς βεβαίως ἐλέγχειν. Sed vicissim Phrynichus reprehensus est a Thoma Magistro in collectione vocum Atticarum de qua mox dicemus: Nunnesius præterea & Hœschelius præcipue in notis ad Phrynichum hoc negotii sibi dederunt, ut voces ab illo rejectas bonorum scriptorum autoritate tuerentur. Id quod jam pridem singulari opere fecisse videtur *Orus* Grammaticus Alexandrinus, inter cujus scripta Suidas refert librum adversus Phrynichum κατὰ στοιχεῖον. Ab Thomæ quidem censuris Nunnesius interdum Phrynichum defendit, Hœschelius contra Phrynicho sæpe etiam Novi Test. & LXX. Interpretum scriptorumque Ecclesiasticorum usum objicit, recte arbitratus horum dictiones non ita protritas esse ut quidam opinantur, etsi Salmasius Phrynicho succinens non minus in sacris scriptoribus quam in novis Comicis Græcis multas voces idioticas & è trivio petitas agnoscit lib. de Hellenistica. E contrario Franciscus Vavassor in libro elegantissimo de ludicra dictione p. 101. *Phrynichus*, inquit, *à Thoma Magistro critico & collectore Atticarum vocum deprehensus in multis ac magnis erroribus, & à Josepho Scaligero ob illam ipsam Menandri reprehensionem & censuram improbatus.* Phrynichus, *inquit*, Menandrum malum auctorem Atticismi esse dicit, cui nos non credimus, & Menandrum plus in Atticismo vidisse quam Phrynichum, certo scimus. *Animadverti ego certe, ab eo male negari σύγκρισιν esse probam vocem, quam Dionysius quidem Halicarnassæus haud ignarus opinor bonitatis verborum in illa sua comparatione Platonis & Demosthenis sæpius eademque sententia usurpet.* Menandrum tamen non optimis semper vocibus usum sed interdum de industria vulgares & idioticas aut σφόδρα κωμικὰς, ut Pollux vocat, in dramata sua recepisse, colligas quoque ex eo, quod idem Pollux negat se usu-

ulurum verbis Menandri, nisi cum nullum apud alios probatos scriptores vocabulum commodum occurrit. Aliæ quædam Phrynichi acriores censuræ quibus non Menandrum modo sed multos etiam alios autores laudatissimos perstringere veritus haud est, reprobantur a Menagio notis ad Laërtium p. 18. 208. 215. & aliis in locis. Nasutus censor dicitur Barthio ad Claudianum notis. Præter vero Nunnesii & Hoeschelii annotata extant etiam ad Phrynichum & ejus interpretem viri illustris notæ, sine autoris nomine ab eodem Hoeschelio editæ, Augustæ Vindel. A. 1603. 4. quibus loca Phrynichi complura emendantur & illustrantur, tum Nunnesii versio pariter & notæ frequenter castigantur. Paucis foliis hæ notæ constant, sed doctissimum produnt autorem, etsi nomen nullum præfixum sit. Equidem Casauboni esse putabat Mentelius apud Menagium T. 1. Antibailleti p. 173. & sane in calce harum annotationum, Isaaci Casauboni ad Hœschelium epistola occurrit: sed notas ipsas non Casaubonum, sed *Josephum Scaligerum* autorem agnoscere discs ex Hœschelii literis ad Kirchmannum, quæ leguntur post epistolas Marquardi Gudii p. 188. Allegatur Phrynichus noster à Stephano Byz. in Ἀθῆναι, Etymologico Magno, & Thoma Magistro, &c.

VIII. Jam non opus est, pluribus notare eorum *errorem, a Bœclero, Menagio aliisque pridem castigatum, qui librum de vocibus Atticis, quem hodie habemus, epitomen esse contendunt σοφιστικῶν παρασκευῶν Phrynichi, de quibus Photius cod. CLVIII. ubi refert, opus illud Commodo Cæsari dicatum (non Marco Aurelio Antonino, ut perperam affirmat Menagius l. c. p. 172.) multis constitisse libris, quorum singuli aliis viris doctis & amicis ab auctore inscripti fuerint, uti primores tres & decimus, & post undecimum aliquot *Aristocli* cuidam, quartus & octavus *Juliano* Phrynichi populari, quintus & undecimus *Menodoro*, sextus *Tiberino*, septimus & plures è posterioribus *Menophilo*, cæteri *Rhegino*, (Grammatico fortassis illi, cujus πολυμνήμονα Socrates III. 23. & Suidas commemorat) & *Basilidi* Milesio Sophistæ. Nec singulas voces modo sed & phrases & formulas λόγους κομματικούς, nonnullos etiam οὐκ κῶλα ἀποτετομένους χαρίεντας

* Joh. Scheferi p. 155. libri de stylo, Bailleti jugem. des Scavans sur les Grammariens Grecs p. 116. Morhofii Lib. 2. Polyhist. p. 17. ubi pro Phrynichii Strabii lege Phrynichi Arabii.

complexum fuisse. Ejus vero operis, in quo pauca quæ non in Helladii quoque majore Lexico, sed sparsim aliisque permixta legebantur, libros XXXVII. duntaxat visos sibi testatur Photius, juxta seriem literarum vocibus dispositis, etsi autor totidem alios libros ejusdem argumenti promiserit, unde facile conciliatur Suidas, qui præter ἀτθικιστὴν Phrynichi memorat ejusdem κανονιστικῶν τῶν ἀρχόντων συναγωγὴν σοφιστικῶν ὀνομάτων βιβλία λζ', οἱ ἦ οδ'. ita enim legendus & supplendus ille locus. nempe si XXXVII. libris Photio visis totidem alios à Phrynicho promissos addas, prodeunt οδ'. sive LXXIV. Laudat & hoc Phrynichi opus Scholiastes Comici ad Pacem. Non mediocriter porro hallucinatur autor Bibliographiæ curiosæ, Germanopoli, ut inscriptio præ se fert, in lucem editæ, & propter varias interpolationes truncationesque ac mutationes, Bœclero ad quem autorem refertur indignæ, dum de Phrynicho agens hæc subjungit: *Nunnesius in codice suo multa egregia annotaverat, quæ Daniel Heinsius pro suis postea edidit, acerrime propterea traditus à Claudio Salmasio in præfatione ad Simplicium.* Sane Heinsius in Phrynichum nunquam scripsit, uti nec Nunnesius in Simplicium. Sed Franciscí Nansii emendationes in suam Simplicii editionem Heinsium transtulisse & pro suis venditasse Salmasius contendit, cum Nansiani codicis in præfatione Typographi Heinsianæ editioni præmissa diserta fiat mentio, atque adeo à plagii culpa Heinsius facile absolvatur, cui quavis data vel non data occasione nimis inclementer sæpe insultat vir maximus Salmasius. Bailletum vero qui Bibliographiæ curiosæ errores sine censura suis doctorum judiciis inseruit, pluribus verbis reprehendit Menagius in Anti-Bailleti capite XLVII. Cæterum fuere & alii Phrynichi præter nostrum, qui de Atticis dictionibus scripsit, & ex quo præter rem duos facit Johannes Jacobus Hoffmannus T. I. Lexici universalis Part. 2. p. 163. De illis dixi supra Lib. 2. Cap. 19. Nunc indicem Scriptorum in Phrynichi libris de dictionibus Atticis allegatorum, paulo quam est in Hœscheliana editione vel qualem in dissertatione de Lexicis Græcis §. 14. olim dare me memini, auctiorem subjungam.

IX.

IX.

Index Auctorum, qui in libello Phrynichi citantur, vel reprehenduntur.

Ægyptii. pag. 54. 58.
Æoles. 54. 64.
Alcæus Comicus. 42.
Alexander Syrus, Sophista. 62.
Ejus epistola. 44.
Alexandrini. 58. 72.
Alexis Comicus. 38. 60. 68.
Antiochi Sophistæ βιβλίον, ἀγορὰ ἐπιγραφόμενον. 32.
Antiphanes Comicus. 58.
Archippus Comicus. 88.
Aristophanes. 16. 24. 26. 32. 44. 56. 58. 60. 66. 72. 80.
ἐν γήρᾳ. 68. Δαιδάλῳ. 80.
δαιδαλεῦσι. 16. ἱππεῦσι. 44.
νεφέλαις δευτέραις. 72.
Aristoteles. 56. ἐν τοῖς ὁμωνύμοις ἀπορήμασιν. 42.
Asiani. 46.
Athenienses. 12. 16. 18. 36. 52. 62. 64. 66. 68. 72. 76. & alibi.
Bithyni. 46.
Balbus Trallianus, Orator. 79.
Cajus Atethusius Grammaticus. 80.
Chrysippus. 30 56.
Comœdia 38. nova. 25. 27. 62. 64. 70.
vetus. 10. 52. 58.
Corinna. 56.
Cornelianus. 6.
Cratini loc. 18. 22. 24. 42. 66. 80.
Demosthenes. 20. 34. 54. 56. 70. 74.
ἐν τῷ κατ' Διονυσοδώρου 40.
Oratio contra Neæram Demosthenis suppositia. 42.
Dio Philosophus. 10.
Dorienses. 42. 64.
Epicharmus. 12. 18.
Eretriaci. 18.
Eubuli Com. κορυδαλίς. 60.
Eupolis Comic. 24. κόλακες 60.
Ejusdem forte κόλακας respicit in εὐδοξίαις. 24.
Euripides 60.
Gagianus (Cajanus) Smyrnæus ῥήτωρ. 78.
Græci. 14.
Gymnastici. 54.
Hecatæus. 36.
Herodotus. 22. 36. 44. 80. 84.
Hesiodus. 16. bis
Hippias. 56.
Homerus. 62. 66.
ὁ ποιητής. 12.
Hyperides. 58. 60.
Jonici. Ἰων συγγραφεύς. 56. 64.
Lollianus Sophista. 28. 30.
Lysias. 20. 62.
ἐν τῷ κατ' Αὐτοκράτους. 64.
(interpres Ἀριστοκράτους.)
Macedones. 68. 76.
Medici. 8. 26.
Menander. 32. 58. 66. 72. 76. 78. 82. 84.

ἐν τῇ Σαμίᾳ. Pulcherrima Menandri comœdia μισογύνη. 76.
Myrtilus. 80
Phauorinus. 28. 32. 34. 36. 38. 62. 82. 84. ἀνὴρ λόγε ἀξιῶ. 40
ὁ πρῶτος Ἑλλήνων δόξας εἶναι ἐν συγγράμμασι ἐπιγραφομένῳ περὶ τῆς Δημοσθένους σωφροσύνης. 42
ἐν τῷ περὶ εὐχῆς. 40. ἐν τῷ περὶ ἰδεῶν λόγῳ. ibid.
Pherecrates. 70
Philemo. 64
Philippides. 66
Philoxenus ἐν τοῖς περὶ ἰλιάδος συγγράμμασιν. 44
Phocylides Milesius, παλαιὸς σφόδρα, Jonicus. 64
Phrynichus Comicus 12. ἐν σατύροις. 44
Phylarchus. 80
Plato. 10. 16. 44. 56. 58
Plutarchus φιλοσοφίας ἐπὶ ἄκρον ἀφιγμένος. 46
Ejus περὶ δυσωπίας. 30. σύγκρισις Ἀριστοφάνους καὶ Μενάνδρου. 46
Polemo Jonicus Sophistæ. 28. 44. 78
Ejus Historiæ. 44. inscriptio in imaginem Demosthenis. 78
Vide & infra, *Secundus*.
Οἱ ἀμφὶ τὰς δίκας ῥήτορες 78
Sappho. 54
Secundus Grammaticus, Polemonis amicus, ejus συγγράμματα correxit. 44
Solon ἐν ποιήμασιν. 74
Sophocles. 30. ἐν Ἀνδρομέδᾳ. 68
Stoici. 58. 68
Stratis Comicus. 34. 80
Syllas. 28
Syracusani. 64
Teleclitus (lege Teleclides) 68
Teleclides Com. 52
Theo Grammaticus. 68
Theophrastus. 60
Theopompus Comicus. 30
Thucydides. 16. 56. 58. 81. ἐν τῇ ὀγδόῃ. 50
Tragœdia. 38. 68
Xenophon. 14. 20

X. THOMÆ quoque, MAGISTRI communiter dicti ὀνομάτων ἀττικῶν ἐκλογαὶ cum Phrynicho editæ sunt à Zacharia Calliergo primum Romæ Anno 1517. tum Venetiis ab Asulano: & a Vascosano Parisiis. Novissime *Nicolaus Blancardus* separatim eundem libellum emendatius vulgatum juxta seriem literarum paulo accuratius disposuit, & indice autorum, quos laudat, quique propemodum universi hodie adhuc supersunt, auxit Franequeræ Anno 1690. 8. Illi editioni anno 1698. adjectæ sunt animadversiones V. C. *Lamberti Bosii*, cujus præclaræ exstant diatribæ & observationes in loca quædam Novi Testamenti, & scriptorum τῶν ἔξω, utilissimus item de ellipsi Græcorum libellus, & luculenta editio versionis Græcæ LXX. debemus. In illis Bo-

Bosii observationibus Thomas arguitur, non raro damnasse locutionas bene Atticas, quod Leopardo etiam Grævioque ad Solœcismum Luciani, Joh. Jensio in Lucianeis lectionibus, Joh. Barbeyraco in epistola ad Jacobum Bernhardum * & aliis viris clarissimis notatum fuit. Etiam *Martinum Brunnerum*, Professorem Græcæ linguæ Upsaliensem, à quo Palæphatum notis illustratum habemus, Lexicon Atticum Thomæ Magistri recensere & prælis subjicere molitum didici ex Nicolai Heinsii epistola ad Isaacum Vossium, quam edidit Colomesius in observationibus ad Lil. Giraldi dialogos de Poëtis pag. 63. *David Hæschelius* ad Godofredum Jungermannum 8 Cal. Dec. 1606. *De Harpocratione tuum probo consilium, sed suppetiarum nihil habeo polliceri. Verum si res feret morem, ad Thomam illum Magistrum non minus feram opis, quam Phrynicho à me præstitum.* In codice Regis Galliæ 1853. ita inscribitur teste Fraxineto: Ἐκ σοφωτάτου καὶ μοναχοῦ Κυρίου Θεοδώλου Θεσσαλονικέως καὶ Μαγίστρου ἐκλογαὶ ὀνομάτων Ἀττικῶν εἰς οἱ δοκιμώτατοι χρῶνται τῶν παλαιῶν, καὶ τίνες αὐτῶν τὰ διαφημιούσεις καὶ διαφοραὶ τῶν ἀλλήλων. Thessalonicæ vixit, patria Cretensis fuit, si idem est Thomas Hiero-Monachus, cujus epitome Suidæ Lexici, manu exarata exstat Dresdæ in Bibl. Potentissimi Saxoniæ Electoris. Ejus scholiis MSS. in Aristophanis Plutum, nubes & ranas, ex Bibl. Colbertina usus est idem Fraxinetus sive Du Frenius in glossario mediæ græcitatis. In Bibl. Regis Christianissimi Cod. Gr. MS. 1853. post collectionem vocum Atticarum habetur ejus *oratio, qua Cynagiri Pater Euphorion Polemarcho Callimachi Patri præferendum se contendit. Oratio qua hortatur Athenienses ad concordiam. Oratio de laudibus Johannis Baptistæ. Oratio vel potius epistola ad Philosophum Josephum. Oratio Apologetica pro Chandreno, aliaque.* Vide & Labbeum Bibl. Nov. MS. p. 74. ubi codicem Regium 1922. recenset. Disertissimam *laudationem Gregorii Nazianzeni*, & orationem gratulatoriam Magno exercituum Duci Angelo scriptam, aliasque binas *ad magnum Logothetam Theodorum Metochitam*, & *ad Patriarcham C. Politanum Niphonem*: (male *Tryphon* hic vocatur a Dufrenio) *laudationem Regis Cypri*, & *epistolas septem* cum *Nicephori Gregoræ epistola ad Thomam magistrum*, primus Græce & latine edidit vir doctissimus & Sueciæ suæ nuper lumen haud vulgare Laurentius Normannus Upsal. 1693. 4. Ex quibus epistolis uti etiam ex προσφωνητικῷ ad Niphonem Patriarcham & ex iis, quæ ad Imperatorem Andronicum Palæologum scripsisse perhibetur, nec dum

* Nouvell. Rép. literar. A. 1702. Novembr. p. 515. seq.

dum in lucem emissa, recte docet, Thomam floruisse seculo post natum Servatorem quarto decimo ineunte. Suspicatur quoque, eum Magistri sive officiorum sive scriniorum regiorum & chartophylacis munere functum, eundemque Rhetorem ac causarum patronum, siquidem hic est Thomas scholasticus autor Epigrammatis lib. IV. Anatholog. Cap. 31. p. 514, quo Demosthenem Aristidem & Thucydidem veluti τρεῖς ῥητορικῆς ἀστέρας maximi facere se testatur. Postea vero Imperatore Andronico Palæologo seniore fortunis opibusque per nepotem exuto inque monasterium, suasu potissimum Patriarchæ Niphonis, A. C. 1327. detruso, & Antonii Monachi nomen cum cucullo sibi imponente, parem cum hero fortunam & alios expertos, & Thomam nostrum abdicato munere publico rebusque seculi repudio misso deinceps *Theodulum* appellatum fuisse. Quod vero eundem sub *Demetrii* quoque *Triclinii* nomine latere, nunc *Theodori* Monachi & *Chrisoduli* appellatione venire affirmat, vellem conjecturas has suas argumentis confirmasset vir doctus & præstantissimus. Cæterum allegatur Thomas Magister a Scholiaste Luciani, ad libellum, qui Phalaris inscribitur, & verba, ad quæ respicit, in hoc libro de vocibus Atticis, voce αὐθίκας occurrunt, unde eum Thoma nostro juniorem esse recte nuper in lectionibus Lucianeis observavit V. C. Johannes Jensius. Jam indicem scriptorum a Thoma laudatorum e Blancardi editione subjungamus.

XI.

Index Auctorum qui a Thoma Magistro Citantur, Explicantur, Notantur.

ACHILLES RHETOR. ἐν Λευκίππῃ, voce ἀναβαίνω.

AESCHINES. v. δημόκοινον. δυνάστης. ἐκδοχή. ἔκστασις. ἐπεσταμένως. ἐπιδέξιον. ἐπικαλῦμαι. ἐπιλείπει. ἐπισταμένως. ἑταῖρα. εὐνομεῖσθαι. εὐφημία. καιρός. λογογραφικόν. μαζυρία. μισθοφορῶ. οἰκῶ. ὄφλημα. παρουσία. προβολή. σφωμασευς. ὑπτιάζειν. φιλανθρωπία. χλανίδιον.

AESCHYLUS. v. αἰτῦμαι. βασίλεια. γείτων. διαπεπραγμένον. διάφοροι. διώκω. ἑβδόμη. ἔργω. ἐμποδών. ἐξήκημαι. ἐπιτελάμην. εὔοια. ἥκω, θεοπρόπος. θεωρός. ἱκλαρ. ἰσορῶ. κατέχομαι. κέκτημαι. κώμας. λωφᾷ. μάλη. μᾶλλον. μέλλω. μὴ. ὄρνιθες. πεζὴ στρατιὰ. σαθεῦσαι. συμφέρον. φερέγγυον. χλιδῶ. ὠφελῶ.

ALE-

ALEXANDER SOPHISTA. v. διδύη.
ALEXIS. v. οἰκίας δεσπότης. παλαιστρικός.
ANTIPHO. v. λαλόμεν.
APHTHONIUS. ἐν τοῖς προγυμνάσμασιν. v. ἀναβαλόμην.
οἱ ἀρχαῖοι v. πορεύεσθε & alibi.
ARISTIDES. v. ἀγαλλω. ἀγωγὸς. αἰὲν, αἴχιον. αἰσίης. ἀμαθῶς. ἀμφηλικίστερα. ἀναβασμὸς. ἀναδησάμενος. ἀναθεῖναι. ἀναλέγομαι. ἀναμιμήσκομαι. ἀναβαλόμην. ἀνεῖλεν. ἀνειμένον, ἀνίεσθαι. ἀνίχω. ἀνίφγειν. αἰξιῶ. αἰσίκλεον. ἀπείραλος. ἀπήλαξεν. ἀποπειρᾶσθαι. ἀπόλλω, ἀπολύομαι. ἀπόστολος. ἀρύτομαι. ἀτρεμῶ. αὔξειν. αὐξῆν. αὐλομελία. ἀφαιρῶ. ἀφῆκεν. βαρύνειν, βασκαίνω. βέβαιος. βελόνη. βῆξ. βλαξ. βύλομαι. βυλευτήριον. βρέχει. γάμος. γαργαλισμὸς. γεννηθεὶς. γῆρας. γῦν. δεδήσομαι. δεκέτες. διαβίβαιον. διεῖναι. διενεμάμην. διέφθειρεν. διπλάγη. δυΐφυξ. δυῶν. ἐδίδαξα. ἔδεν. εἰ. εἰς. εἴσω. ἐπασαχῆ. ἐκβάλλει. ἐκβολὴ. ἐκεῖ. ἐκεῖθεν. ἐκποδὼν. ἐκὼν. ἐλάα. ἐλευθερία. ἐξεῖλε. ἐξ. ἐπιπολῆς. ἐξερῶ. ἐπαγγέλλω. ἐπέκεινα. ἐπίδειξις. ἐπίκειμαι. ἐπίκλησις. ἐπίτιμος. ἐπιτρέπει. ἔυκολος. ἔυνοια. ἐυπρεπὴς. ἔυχομαι. ἐφόδια. ἔχω. ζώνιον. ἤδεν. ἥμαρτον. θάλπος. θεραπεία. θεωρὸς. θόρυβος. θῶμα. ἰδέα. ἰδιαίτερον. ἰσχίω. καθήκουσα. κάθησο. κάλως. καταβολὴ. καταβύω. κατόπτρα. καταρθῶσαι. κατατίτρος. κέκλεισμαι. κληρονομῶ. λαγχάνω. λαίλαψ. λαύγγα. λεπτὸν. λογίως. λαμὸς. λύτρα. μαίνομαι. Μαραθῶνα. μεγαλοψυχία. μεῖζον. μέλει. μερίτης. μὴ. μηκύνω. ναυαγία. νεῖν. ἐνεμάμην. νεηφότως. Νεμεῖς. ξενίζω, ξυρέω. ὅις. ὅπου. ὁρμίζω. ὑπ. ἀνυγωσι. ὄφλημα. παιανίζω. πάγε. πάγκρατὲς. παρίσθαι. πεντετηρὶς. πεσσγένθαι. πιθανὸς. πλαθίον. πῦ. προξενῶ. πρὸς. προσβάλλω. προσγελῶ. προσέρπω. προσηγορία. προσήκει. πρόσκειμαι. πρόσοθεν. προσωπῶ. πρόχειμα. πρώτερον. ῥαιῶν. ῥεῖθρον. ῥηγίω. ῥῆς. σαπρὸς. σκαιὸς. σκηνὴ. στφανίτης. συλλεχθεὶς. σύμμετρον. συμφορὰ. σύνοιδα. τέλος. τήμερον. τίθην. τιμῶ. τριπλοῦς. ὑβριστικώτερος. ὑπάγω. ὑπάρχω. ὑπὲρ. ὑποκορίζομαι. ὑπολογίζομαι. Φάκελος. Φανθεὶς. Φέρε. Φυγὴ. Φυὴ. χαμαὶ. χθιζὸς. χιτὼν. χῖν. ψάμμος. ψεῦδος. ὡς.
ARISTOPHANES. v. ἀγροικος. ἀκέσης. ἀλεῶ. ἀληθὶς. ἀναδησάμενος. ἀνέωγεν. ἀπειλῶ. ἀπολέπει. ἀπόπτερον. ἀργὸς. αὐλὸς. ἀφυλιστεῖν. βαβαὶ. ἐιλυόμαι. ἔῆς. ἐρέχει. γῦν. δημότης. διακεκναισμένος. δρῶ. ἐγκέρομαι. ἐδίδαξα. εἰ. εἴδ'. ὤφελεν. εἰσήρησα. ἔκδημος. ἑλάω. ἐμβάδες.

ἐνεγκ. ἐξεκόπη. ἔζω. ἐπιτριβῆναι. ἐρῶ. εὐκολ. εὐφημία. εὐχομαι. ζηλῶ. ἥρω. θεῶ. θύλακ. καθυφείς. καταβα. καταγλωττίσματα. καταχύσματα, κλάειν, κλέπ. κολοκύνη, κόπ. λάρυγγα, λοπάδιον. μᾶλλον, μάτην. μάτ. μεθύση. μείραξ. μελίπηκτον. μή. μιαρὸς. μονάταλ. νεομηνία. οἰμώζω. ὀΐς. ὄρνιθες. ὑδεῖς. ὀφθαλμιῶ. παῦσαι. πάω. περιφρονῶ. παλαιολοιά. περβάλλω. πλεῖν. πλυνεῖς. ποδάκρ. πολύτιμον. πῶ. πρόβατον. προσέχω. προστριβομαι. ῥάγχω. ῥάτωρ. ῥιγέω. σημεῖον, σκίμπους. σμινύη. σύμφυλα. σιωπᾶν. τίμαχ. τευτλίον. τρέφομαι. ὑαλ. ὑπάγω. ὑπερορῶ. ὑπεκορίζομαι. Φαρμακὸς, Φασιανοὶ. Φέρε. Φθείρε. Φθοῖς. χαίρων. χαιρήσεις. χθὲς. χιλῶν. χολὴ. χῦν. χρήσης. ψύλαξ. ὠΐς.

ARISTOTELES. v. βιῶν. πνεύμων. χαῖρε.

CHARICLEA. (HELIODORI.) v. εὐαγγελίζομαι.

DEMOSTHENES. v. ἀναισθητεύομαι. ἀνέωγεν. ἀποδίχομαι. ἀπόστελ. ἄυξειν. βασκαίνω. βύλομαι. γελοῖ. διδεμιόν. διαβέβλημαι. διάγω. δοκῶ. δυλῶμαι. ἔγγιον. ἔσω. ἐκεῖ. ἑλξαι. ἕνεκα. ἐξεῖλε. ἐπετειλάμην. ἐπιβριβῆναι. ἑταῖρε. ἔνθες. εὐθύνη. εὐλαβεῖσθ. ζηλῶ. ἤθ. καθάπαξ. καταστενάζω. κἀκεῖθ. κλάειν. κρύφα. λογογράφος. μεθύση. ξαίνω. ὁ δεῖνα. παυλαχόθεν. ὠδηνόμων. πεζῇ. στρατιὰ. πίνει. πολίτευομαι. πομπὴ. προξενῶ. περιστρίβομαι. πώμαλα. ῥᾴων. σύμβολον. τελυφωμιόν. τί διαφέρει. ἰαμῶ. ὑπερέφαν.

DIO. v. ἡμίση. νεηφότως.

EPICHARMUS. v. λάρυγγα.

EUBULUS. v. θηρίκλειον. κόρυθ.

EUPOLIS. ἐν βάπταις. v. ὑπάγω.

EURIPIDES. v. βλέπειν. βῶλ. γοργὼ. γραφεὺς. διαχεῶμαι. δίδωμι. δίκης. δικάζω. ἐγκαλῶ. εἰθ' ὤφελεν. ἐκεῖ. ἐκπλήτ. ἐκποδὼν. ἕυρημα. ἔχω. ἥκω. θῆλυ. ἰδὲ. ἱερεῖ. καιρὸς. κηδεσταὶ. μαστὸς. μελάγγρως. μεσονύκλιον. νῦν. ὅπου. ὁρμίζω. ὠδῖνες. πόθεν. πόλις. πομπὸς. σαίρειν. σκότ. τίθημι. τιμωρῶ. ὑποπ. φάσμαλα. Φύσις. χλανίδιον. χρὴ. χρῆν. ψάλλειν. ψυχὴ.

GREGORIUS THEOLOGUS. v. ἀσφόδελ. βύειν. διαλίθεμαι. ἐβδόμη. θεωρὸς. μισθὸς. ὀδεῖνα. ὄφελον. ὠδὴ. πολὺ. πειρῶ. προσγελᾶν. ὑπέχω. ὑπόγυον.

Ἡ ΘΕΙΑ ΓΡΑΦΗ. v. εὐαγγελίζομαι. infra, Sacræ literæ.

HELIODORUS sive CHARICLEA. v. εὐαγγελίζομαι.

HER-

HERMOGENES. v. περίοδος.

HERODOTUS. v. ἠγανακτησάμην, ἀθυμία. ἀληθέως. ἀλογία. ἀμηχανῶ. ἀναγινώσκω. ἀναλέγομαι. ἄνωθεν. ἄπειρος. ἀρά. ἄφθονος. γέγονα. διαπολία. διάκονος. διατίθεμαι. διαχρῶμαι. διδάσκω. διέχω. ἐκών. ἐάλω. ἐμπορίων. ἐξ. ἐπίτιμος. ἑταῖρος. εὐτομεῖν. ζευγνύασι. καθάπτομαι. καταιρέομαι. καθέψομαι. λογίζομαι. λόγιμον. αἱρέται. ὅμοιον. ὅπλα. οὐδείς. ὄφελον. ὅχλος. πόλιθήκη. πόλις. παρεῖδεν. παρέσησαν. περιβάλλω. περιγένεσθε. πρεσβεύσαι. προὐδόκων. προορῶ. πρόσκειμαι. προσποιοῦμαι. σιγῇ. σόλος. σύνθεσον. τέλη. τίθημι. τόξευμα. ὑποκρίνομαι. ὑπολαμβάνω. ὑποτίθησι. ὑφίσαμαι. φάρμακα. χρημαίζω. ψυχὴ. ὠνήσομαι.

HESIODUS. v. ἀρχή. βραδύτερον. ζηλῶ. θαμά.

HIPPOCLIDES. v. ἐνίσχυρα.

HIPPOCRATES. v. φάρμακα.

HOMERUS. v. ἀκέσης. ἀτίλεσσι. βέλος. βλῆσθαι. γράψαι. δεδίσθαι. διδάσκω. ἐκεῖ. ἐπίκαποι. ἔχω. θυρεὸς. καθίσαι. κακὸς. μαστὸς. νῦν. ὄνθος. ὅποι. πόδα. παύω. πόδαπλήγως. πόλις. ῥηγέω. συλῶ. τίπτε. ὑπάγω. φράσον. φυὴ χρεία. ὤχρος.

ISOCRATES. v. πλοῦτος.

JULIANUS. v. ἀπόδοσις.

LIBANIUS. v. ἀγροῖκος. ἀθέλητος. αἰτεῖσθαι. ἀκμισμὸς. ἀλυργὸν. ἀναδησάμενος. ἀναλαβέσθαι. ἀναλῶσαι. ἀναμιμνήσκομαι. ἀνατεῖσθαι. ἀνάπαυλα. ἀνεῖλεν. ἀνέρας. ἀνέργειν. ἀνίσω. ἀνθίγραφα. ἀπαυλικρὺ. ἀπειλῶ. ἀπολείπει ἀποπέμπω. ἀποφέρεσθαι. ἀργυραμοιβὸς. ἀρτοπώλης. ἀσθενὴς. ἀσύνετος. αὐχὴν. βιβλιογράφος. βίον. βουλεύομαι. βουλητήριον. βραδύτερον. βρωμᾶται. γῆμαι. γιγνόμενον. γοργὸν. γῦν. δάκρυσι. δεκέτες. δεισιδαίμων. διαχρῶμαι. διδάσκω. διέπαυσε. δικάζω. δοκὸς. δυοῖν. ἐδάφων. εἶσω. ἐκτάδην. ἐλληνίζω. ἑλκτὸς. ἐνταῦθα. ἐπαγγέλλω. ἐπείδαν. ἐπὶ κόρης. ἐπιπλοκὴν. ἔπιπλα. ἐρεχθεῖ. ἐρευνῶμαι. ἐροίην. ἐρῶ. εὐθύνη. ἐφόδια. ζάπλους. ἥκω. ἡλιος. θύωμα. καθάπαξ. καρῆναι. καταστρεύζω. καλορθῶσαι. κελεύω. κεντεῖ. κλεῖν. κομίζομαι. κονδυλίζω. λέμφος. λεπτὸν. λύζωμα. μεγαλαυχῶ. μεθύση. μέταξὺ. μηνυμφεύτρια. οἰμώζω. ὀπηδὸς. ὀπωρῶν. ὁρμίζω. ὅσφρομαι. ὕτως. παιδάσκην. παροικὶ. πόδαβαλλε. πεύσεσθαι. Πέρσας. πίνει. ποδαπὸς πρεσβεύσαι. πολιτήριον. ῥήτωρ. σκίμπους. σμικὺν. σαθμοὶ σύραξ. συμβουλεύω. σωίσεται. σωτίθημι. τεθνήξεσθαι. τίθην. τιμῶ. τυγχάνει. ὑπερ-

ερῶ. ὑπνώδης. Φάσκωλος. Φορεὺ. Φυγὴ. Φυσᾶν. χλευάζω. χρηματίζω. χρήσης. χρυσίδης. χρῶ. ὥρα.

LUCIANUS. v. ἃ μὴ. ἡγανακτησάμην. αἰὲι. ἀθρόος. ἀκίνης. ἀλεύομαι. ἀναλέγομαι. ἀνάρας. ἀνέωγεν. ἀποκήρυκτος. ἀποπέμπω. ἀποσοβῶ. ἀπρονόητος. ἀνώμοτος. ἀργὸς. ἄξη. ἀτέλεστον. ἀτιμὸς. αὐθάκης. ἀωρὶ. βυκολεῖν. βούλομαι. γαργαλισμὸς. γράφομαι. διαβόητος. διακονῆμαι. διατίθεμαι. διδάσκομαι. διάφθορον. δοκὸς. ἐγείρομαι. εἰ. εἰσῆει. ἐκπλήττω. ἑκὼν. ἐλλέβορος. ἐλπίζω. ἐνδιδοὺς. ἐξήγημαι. ἔξω. ἐπέχω. ἐπιδρομὴ. ἐπιλανθάνομαι. ἐρεμογλύφος. εὐμαθὴς. εὐρίσκομαι. ζωπυρῶ. θέρμος. ἰδόξης. ἵστημι. καθεδοῦ. καπνοδόκη. καταγῆναι. καταχήσαι. κεγχρεαὶ. κερκία. κεφαλὴ. κληρονομῶ. κορυφαῖον. κυνίδιον. μὰ. μαχλὰς. μὴ. ναυαγία. Νηρεὺς. ὀρθρεύω. ὄδεσθε. παλαιστρικὸς. πάνυ. παραβάλλω. παραλοίας. πεβαίλω. πεπαιδεύθη. πίομαι. προσηγορία. ῥαδιεργὸς. σίελος. σίαλον. τεθνηξέται. τλῆναι. τριακοντούτης. ὑπερμαζῶ. ὑφίσταμαι. φαῦλος. φωρᾶν. χαίρειν. χιτὼν. χωρὶς. ψαλλίον. ὠνήσαμαι. ὡς.

LYCOPHRON. v. ἄτερ.

MENANDER. v. κολυμβητὴς. λήθαργος. παρεκπότος.

PHAVORINUS. v. ἐπιξελευσόμενος. ἐξιδιάζουσαν. καθαιρῶσαι. προσπτῶς.

PHERECRATES. v. ῥυπαίνω.

PHILO. v. ἐξαπιναίως. ξενίζω.

PHILOSTRATUS. v. ἀνάθημα. ἀνθέων. ἀπὸ ξ διακεκριμένου. αὐχὴν. ἀφαιρῶ. ἀφανίζεται. Ἀχερουσία. βασίλεια. γεγυμνασμένος. διαβίβλημαι. διάγω. ἐμβρυῶδης. ἐξεπόπη. ἑρμηνέα. εὕρημα. ἠβᾶν. κατηγορῶ. κέκτημαι. λεπτὸν. μεθύσῃ ξένον. δεῖνα. ὁμιλητὴς. ὄτως. ὄψις. πάνυ γνώσκω. πάνυ πολὺ. προσγελᾶν ῥάθυμος. ῥαθυμῶ σεσωῖσται. ὑπτιάζειν.

PHRYNICHUS. v. ἀνέωγεν. διδάσκω. δοκῶν. ἔσω. χωρὶς.

PINDARUS. v. διάπειρα. ἤτοι. πειρῶ.

PLATO. v. ἄγεται. ἀγὼν. ἄθυρμα. αἴσχιον. ἀμφιγνοῶ. ἀμφίεσται. ἀναλέγομαι. ἀναβίωσα. ἀνεῖλεν. ἀποδέχομαι. ἄτοπον. ἄγαμαι. βούλομαι. γέγονα. γεννᾶν. διαπράττω. διαφορὰ. δίκη. δοκῶ. δύναμαι. δυσωπῆσαι. εἰ. εἰσῆει. ἐκεῖ. ἐναριθμιος. ἕξενα. ἔξω. ἐπὰν. ἐπανορθῶμαι. ἐπὶ πόρρω. ἐπιστρέφομαι. ἐπιψηφίζω. ἑταιρότερος. εὐκταῖον. εὐπρεπὴς. εὔχομαι. ζευγνύασι. ζωπυρῶ. θεωρὸς. θὴς. ἰδέα. ἰὼν καταγῆναι. καθηγορεῦμαι. κα-

τα-

γόπιν. καλορθῶσαι. κοινῶ. μεθύση. μέλλω. μὴ, μιμεῖμαι. νῦν. ὀψοποιὸς παιδεία. ᾠδὴ. ᾠδικαλεύομαι. ὠλὶ ὠπαγένεσο. πηίκα. πρᾰΐτω. προγέρα. πρεῖ. πρῶτος. σφὶ. τεθνήξεσαι. τιμῶ. ὑπὲς. ὑπερήφανος. φέρε. φερεφάτια. Φοιτᾶν. χαίρειν. χρήθων. ψάμμος.

PLUTARCHUS. v. ἀνωθεν. ἀτενὲς. δημόκοινος. Διαπεπραγμένον. δυσωπεῖμαι. ὑπρόσοδος. ζώνιον. κόρυδος. λαμυρία. ὑπὲρ. ὑποκορίζομαι. φθεὶρ.

POLLUX. v. ναὸς.

Οἱ ῬΗΤΟΡΙΚΟΊ. v. ἐξαπιναίως.

SACRÆ LITERÆ. v. ἀξιῶ. εὐαγγελίζομαι. εὐθὲς. καλαγῶναι. σκηνὴ.

SOPHOCLES. v. ἀνὴλεν. ἀπαρχεῖ. ἀποδρὰς. βρᾶβεὺς. βῶλος. γῆν διέφθορεν. ἔδος. εἰ. ἔξω. ἐπαγγέλλω. ἐπίσω. ἐσαῦτω. ζηλῶ. ζῶμα. ἦθα. ἰδιόξενος. κεῖσε. κίναιδος. κομπάζω. μάτην. μὴ, νῦν, ὀπτὴρ. ὅκ ἂν. πανοῦργος. περίχω. προξενῶ. πρόχημα. συμφορὰ. τιμωρῶ. ὑφηγεῖμαι. Φριμάτισσα. χάρεν. χλιδῶ. χρεία. χρὴ. χρῆν. ψυχὴ. ὡς.

STOICI Philosophi. v. ᾠὸς ἔασιν.

SYNESIUS. v. ἀγώγιμα. ἀθυμία. ἀκμισμὸς. ἄκνασον. ἀλεκτρυών. ἀναβασμὸς. ἀναχραγεῖν. ἀναπεμπάζομαι. ἀνέωγα. ἀπέχω. ἀπηγορευμένα. ἀποδίχομαι. ἀποσοβῶ. ἀσύνετος. βουλευτήριον. βῶλος. γράφομαι. δεδήσομαι. δεισιδαιμονία. δυσσεβεῖς. Διαβόητος. Διαπεπραγμένον. Διάφοροι. δικαστήριον. δύναμαι. δυνάστης. ἔξω. εἰς. εἰκαίας. ἐλπὶς. ἐνταῦθα. ἐν χρῷ. ἐξήγημαι. ἐπαγγέλλω. ἐπιλείπει. ἔφθακα. ἐφ'. ᾧ. ἠβᾶν. ἠχὴ. θαῤῥῶ. θόρυβος θυρεὸς. καθεδεῖν. κάλως. καλαγωγίσματα. καλαμικὸν. κελεύω. κεφαλὴ. κίναιδος. κόρημα λογεῖον. λογογράφος. μὰ. μάλη. μὴ. νέμω. νομὴ. νυμφεύτρια. ὀνυχίζει. ὀρεικὸν. ὁμιλῶ. ὕτως. ὀφθαλμιᾶν. παλαμιαῖον. ᾠδικαλῶ. ᾠδικπολὺ. παρήλαξα. Πέρσας. πολιτεύομαι. πομπὴ. πορνοκόπος. ποτνιῶμαι. πράττω. πρόσθεσις. προπελῶς. προσηγορία. προσποιεῖμαι. πρόσωπον. πυξ. ῥαστώνη. ῥάφανον. σύραξ. συνίσθαι. ταπητες. τέλη. τέμαχος. ὑσσὸν. ὑπάρχω. ὑπερμαχῶ. ὑπερμαχεῖν. ὑπόψηφος. φάκελος. χαμαὶ. χανδὸν. χθὲς. χλιδῶ. Epistolas Synesii citat allatis primis earum verbis, ut in ἐξήγημαι. & alibi.

SYRACUSII. v. ἡ πηλός.

TELECLIDES. v. περίεασιν.

THEOCRITUS. v. κόρυδος. μασὸς.

THEOPOMPUS COMICUS. v. κυρίδιον.

THU-

THUCYDIDES. v. ἀγάλλω. ἀγωγὸς. ἀγὼν. ἀδορότατος. ἀεὶ. ἀκρατίας. ἀναδησάμενος. ἀναπαλαίσμα. ἀνακείμενος. ἀναλέγομαι. ἀναλογίζομαι. ἀνεῖλεν. ἀνεῖπον. ἀνέωγεν. ἀπλιβόλησις. ἀνίπαλον. ἀξιῶ. ἄπεδος. ἀπεικότως. ἀπήλλαξεν. ἀπόγνωσις. ἀποφέρεσθαι. ἀρρωστία. ἄτοπον. ἄχρι. βαρβαρικὸς. βηξ. βλαφθέντες. βουλεύομαι. βύλομαι. δάπανος. διδρασμὸν. δελφὶς. δένδρεσιν. διαβέβλημαι. διαβόλιμον. διαγνώμη. διάγω. διακωχὴ. διασώζομαι. διαχρῶμαι. δίδωμι. διέχει. διηλλαγὴ. δυλεία, δυοῖν. δυσπρόσοδος. ἐγκαλῶ. εἰ. ἔσω. ἐκβάλλει. ἐκβολὴ. ἐκεῖ. ἐκπληγυσαι. ἐκπλήτω. ἐκφρονίζω. ἐκὼν. ἐλάα. ἐλπίζω. ἐνδέχεται. ἐνδοιάζω. ἕνεκα. ἐνθύμιον. ἐνιαύσιον. ἐνταῦθα. ἐνυγχάνω. ἐξαναχωρῶ. ἐξαπιναίως. ἐξεῖλε. ἐξ. ἐπιπολῆς. ἔξω. ἐπαγωγὸς. ἐπανάστασις. ἔπαυλες. ἐπεῖδεν. ἐπέχον. ἐπιελλάμην. ἐπίδοξος. ἐπιδοχὴ. ἐπίκλησις. ἐπίμαχον. ἔπιπλα. ἐπίτιμος. ἐπιτρέπει. ἔπιοικος. ἐσθαίνω. ἔυγνωμον. εὐπαίθεσθαι. ἔυηθες. ἐυλέγει. ἔυνοια. ἐφίεμαι. ἐφολκὰ. ἐφόρμησις. ἐφ' ᾧ. ἕως. ζῶμα. ἡμίση. θαρσεῖα. θύειν. ἱδρύθη. ἱκεσία καθίσαμαι. κατ' ἐκεῖνο ᾧ καιρῷ. καίνω. καλαλύομαι. καλαστοπὴ. κατάσχεσις. καλαφρονῶ. κάτοπλα. κεγχραὶ. κεραία. κομπάζω. κυκλίω; λαμυρία. λαίφομος. λειποτάξιον. λεπτὸν. ληρικὸν. λύζω. μαίνομαι. μαρτύριον. μάττω. μέλει. μενεὸς. μεταπέμπομαι. μήτρα. ναύσαθμος. νέμω. ξενίζω. ξυλισμὸς. ὀλυμπικὸς. ὀρθρεύω. ὁρμίζω. ὅσον. ὀστρακίζομαι. ὀψὲ. παυσικὶ. ᾠδὴ. ᾠδοβάλλω. ᾠδοθήκη. ᾠδοκέλευσις. ᾠδοκομίζομαι. ᾠδόλιος. ᾠδόλογον. πάλη. σφαλιὰ. πειρῶ. περαιοῦμαι. περιεγένετο. περιερῶ. πολιτεύομαι. πομπὴ. πρέσεις. πρεσβεῖς. πρεσβεύονται. προϊέχω. πρὸς. προσέχον. προσιερεῖς. πρόσκειμαι. προσόδος. πρόσοψις. προσποιοῦμαι. προσπάττω. προσπίθεμαι. πρόχημα. πρωΐ. πρωΐτερον. ῥαων. ῥιπτοῦμαι. σαλπίζω. Σικελὸς συγγραφεὺς. συλλαμβάνει. συμφέρων. σύνθημα. συνώμοσαν. σφὶ. χολαίτερον. τέλος. τιμωρῶ. τολμητὴς. υἱέα. ὑπάγω. ὑπερορῶ. ὑπολαμβάνω. ὑπολύω. ὕποπλος. ὑφίσταμαι. φάκελος. φίλιος. φορτηγωγὸν. φυγὴ. χάρις οἶδα σοι. χρηματίζω. χρήθων. ὦνεῦον. ὡς. ὠφελῶ.

XENOPHON. v. δένδρεσιν. ἔτι. εὐπρεπὴς. ὁσμὴ. ῥαδιουργὸς. ὑπομαχεῖν.

XII. Supereſt MANUEL ſive EMANUEL MOSCHOPULUS Byzantinus, Moſchopuli Cretenſis fratris filius, Thomæ Magiſtro paulo junior, & circa tempora captæ C. Poleos clarus, atque una cum aliis Græcis extorribus in Italiam profugus. Ejus perquam utilem συλλογὴν ὀνομάτων Ἀττικῶν in calce Lexici ſui primus cum Phrynicho. Tho-

Thoma Magistro & Ammonio jam antea vulgatis in lucem emisit Franciscus Asulanus Venet. apud Aldum A. 1524. fol. postea Parisiis reducit Michael Vascosanus A. 1532. 8. additis præter Thomæ & Phrynichi collectiones etiam iis, quæ ex Æliano & Orbicio de vocabulis militaribus solent ad Suidæ & aliorum Lexicorum calcem subjici. Inscriptio libri in utraque editione hæc est: Τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογὴ ἐκλεγεῖσα ἀπὸ τῆς τεχνολογίας τῶν ἰκόνων ὃ φιλοσοφάτῳ ἦν ἐξέδοτο ὁ σοφώτατος κύριος Μανουὴλ ὁ Μοσχοπόλος, καὶ ἀπὸ τῶν βιβλίων τῶν ποιητῶν, συνετέθη ὧδε ἐνταῦθα κατὰ στοιχεῖον. Fraxinetus qui illo libro auctiore MSto usus est, in Bibl. Regia cod. 1853. hanc se inscriptionem invenisse refert: Τοῦ σοφωτάτου Κυρίου Μανουὴλ τοῦ Μοσχοπόλου Βυζαντίου * (τοῦ Κρητὸς αὐτοῦ) ἐκλογὴ κατὰ στοιχεῖον ὀνομάτων Ἀττικῶν, οἷς οἱ δοκιμώτατοι χρῶνται τῶν παλαιῶν. Rarius tamen & vix usquam scriptores nominetenus laudat Moschopulus, voces ipsas notasse & distinxisse contentus. Unus locus non est omittendus, quo sacros libros dialecto Alexandrina conscriptos esse notat: τὸ καθ' οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται, τὸ δὲ καθὼς εἴδέποσε, ἀλλ' ἡ τῶν Ἀλεξανδρέων διάλεκτος, καθ' ἣν ἡ θεία γραφὴ γέγραπται.

XIII. Atque hæc hactenus de scriptoribus, qui voces Atticas peculiaribus libris collegerunt, quibus addes GEORGII LECAPENI circa A. C. 1350. clari Grammaticam, sive ineditum vocum Atticarum Lexicon, quo in epistolis ἀμοιβαίαις ipse & Andronicus Zarides usi fuere, cujus meminit idem clarissimus Normannus (in Præfatione ad Aristidis πρεσβευτικὸν) à quo viro doctissimo absolutissimi indices in Scriptores Atticos qui exstant universos incredibili industria concinnati sunt, à nobilissimo filio ut spero publicis usibus non invidendi. De Lecapeno videndus Allatius libr. de Georgiis pag. 363.

XIV. De *Dorica* Dialecti vocibus scripserat *Artemidorus* Aristophanius, teste Athenæo. Ad Doricam referenda *Laconica*, cujus voces singulari opere collegerat *Aristophanes* Grammaticus, ut est apud eundem Athenæum libro tertio. Quod cum jam pridem deperditum fuerit, ex parte jacturam illam compensare conatus est *Johannes Meursius*, a quo voces Lacedæmoniis proprias diligenter collectas habemus libro tertio Miscellan. Laconicorum capite sexto & proximis. Ad Doricam pertinet etiam *Cretica*, cujus vocabula exposuerat *Her-*

* Moschopulus Cretensis Byzantino antiquior claruit circa A. C. 1292. De utroque dicendi plura locus erit libro quinto.

Hermon sive *Hermonax* in glosſis Creticis, ut idem refert Athenæus. Non omittenda hic ubi de Doride Dialecto agimus, *Tryphonis Alexandrini* ſcripta, quem ſub Auguſto Imperatore & ante vixiſſe Suidas teſtatur. περὶ τῶν παρὰ Σιμωνίδῃ Δωρικίσμων, καὶ Πινδάρῳ, καὶ Ἀλκμᾶνι, καὶ τοῖς ἄλλοις Λυρικοῖς, περὶ τῶν ἐλλήνων Δωρικῆς, καὶ Ἀργείων, καὶ Ἱμεραίων, καὶ Ῥηγίνων καὶ Δωριέων καὶ Συρακουσίων. Facit huc *Æmilii Porti*, Franciſci Cretenſis filii, recentioris licet Scriptoris Lexicon Pindaricum, Hanov. 1608. 8 & Lexicon Doricum in Theocritum, Moſchum, Bionem, ibid. 1603. 8.

XV. Idem *Tryphon* concinnaverat etiam περὶ πλεονασμῶν τῶν ἐν Αἰολίδι Δωρικῶν βιβλία ζ', teſte Suida, quibus ſeptem libris plurima vocabula *Æolicæ dialecti* expoſita ab illo fuiſſe non dubitamus, quod etiam integris veterum ſcriptis deperditis obiter in Etymologico ſuo latino fecit eruditiſſimus Voſſius, ad quem ita ſcribebat Salmaſius Id. Auguſt. A. 1629. p. 32. Epiſtola V. *Audio, te de Etymologico Latino ſive Æolico jam ſerio cogitare, qua dialectus latinam* * *totam antiquam, quanta eſt, paucis exceptis formavit. Quædam origines per occaſionem attigi in Exercitationibus Plinianis, & poſſem, ſi tecum una eſſem, nonnulla expedire, quæ certo ſcio nec tibi nec alii cuiquam venire in mentem poſſe; non quod ingenio aut ſagacitate magis valeam, ſed quia bono quodam fato in ea ſcripta Veterum incidi, quæ tibi videre non contigit. Inter alia vidi Apollonii τοπικὰ & Arcadii Grammatici opem, in quibus præcipue in Apollonio multa reperiuntur citata teſtimonia Alcæi, Sapphonis, Corinnæ, Rinthonis, Sophronis & aliorum, qui lingua Æolica aut Dorica meræ ſcripſere, ex quibus duabus dialectis non te latet conflatam eſſe Romanam priſcam loquelam.*

XVI. Præter *Philoxenum*, quem περὶ Ἰάδος Δωρικῆς ſcripſiſſe ex Etymologico Magno cognoſcimus, Ionicæ dialecti, cujus quatuor χαρακτῆρας innuit Herodotus lib. I. c. 142. voces non paucas explicaverat *Apollonius* in ἐξηγήσει Ἡροδότου γλωσσῶν, quæ ab Etymologici magni autore citatur in voce σοφὸς & σοφιστής. Ex hoc Apollonii opere velut ex arbore ſurculum & truncatum & divulſum putabat Mauſſacus brevem illam collectionem τῶν Ἡροδοτείων λέξεων, quæ ex Goldaſti codice recentioribus Herodoti editionibus præfigitur. Exſtat & Lexicon Jonicum *Æmilii Porti*, editum Hanoviæ 1603. 8. Supra quoque ex Suida

* Dionyſius Halicarnaſſeus lib. I. Antiquit. Rom. Adde Thomam Gataker. Cap. I. de ſtylo N. T. & Colomeſium ad Quintiliani lib. I. Cap. 5. p. 203. ſeqq. Opuscular. Joh. Rualdum in vita Plutarchi Cap. 14. p. 28.

da memoravimus *Callimachi πίναξ τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν*, & inferius iterum locus erit inter Medica Lexica dicendi de glossariis in Hippocratem, quem similiter ut Democritum & Herodotum Jonica dialecto usum fuisse constat. Nunc tantummodo notare liceat voces Democrito peculiariter usurpatas *ἀβδηριτικὸν ἀλφίτου* dici a Suida in *ῥυσμός*.

XVII. De *Alexandrina* dialecto septem libros scripserat *Irenæus* sive *Minutius Paccatus*, eamque cum Attica comparaverat, atque ab eadem non pauca accepisse ostenderat, ut autor est idem Suidas. Quod Irenæi opus intercidisse merito dolet Johannes Crojus Cap. XXXIII. Observationum in N. T. ubi de eadem dialecto pluribus differit. *Demetrium* quoque *Ixionem περὶ Ἀλεξανδρέων ἀλφίτου* laudat Athenæus. Cum vero Maccabæorum temporibus & post Judæi complures ut in aliis Ægypti locis ita potissimum Alexandriæ versati fuerint, ex quibus nihil celebrius est Philone, cujus scripta eximia etiamnum hodie manibus terimus, hinc factum est, ut nonnulli docti viri Hellenisticum quoddam genus loquendi Judæis per græcas provincias dispersis proprium commenti, idemque esse putantes scribendi genus, quod in LXX. interpretibus & novi fœderis libris occurrit, male hoc confunderent cum dialecto Alexandrina. Qua ratione *Christianus Schoetanus* cum Matthiæ Pasoris clavem N. T. vocibus in LXX. interpretum versione obviis auctam Franequeræ luci daret, in præfatione affirmavit *se plenum Lexicon Hellenisticum sive Alexandrinum studiosis exhibere*. Ac licet diversum plane scribendi genus est, quo utitur Philo, ne de aliis τοῖς ἔξω & vetustioribus Scriptoribus Alexandrinis dicam, & quo utuntur Scriptores Novi fœderis vel septuaginta interpretes, tamen voces Alexandrinas in illis notarunt Salmasius, Heinsius, Grotius & alii viri eruditi. Consulendus inprimis Humfredus Hody in libr. 2. de Bibliis Originalibus, Cap. 4. cujus Antiquitatibus Alexandrinis fata intercessisse dolendum est.

XVIII. *Apionem περὶ Ῥωμαϊκῆς ἀλφίτου* citat Athenæus libro XV. Ab eodem memorantur *Diodori γλῶσσαι Ἰταλικαί*. *Neoptolemum ἐν ταῖς Φρυγίαις φωναῖς* laudatum reperias ab Achille Tatio in Isagoge ad Aratum. Phrygiam vero linguam Græcæ propaginem sive dialectum fuisse ostendit Theodorus Ryckius Dissertat. qua Æneæ in Italiam adventum adversus Cluverium & Bochartum confirmat, Capite ultimo

dum in lucem emissa, recte docet, Thomam floruisse seculo post natum Servatorem quarto decimo ineunte. Suspicatur quoque, eum Magistri sive officiorum sive scriniorum regiorum & chartophylacis munere functum, eundemque Rhetorem ac causarum patronum, siquidem hic est Thomas scholasticus autor Epigrammatis lib. IV. Anatholog. Cap. 31. p. 514, quo Demosthenem Aristidem & Thucydidem veluti τρεῖς ῥητορικὰς ἀστέρας maximi facere se testatur. Postea vero Imperatore Andronico Palæologo seniore fortunis opibusque per nepotem exuto inque monasterium, suasu potissimum Patriarchæ Niphonis, A. C 1327. detruso, & Antonii Monachi nomen cum cucullo sibi imponente, parem cum hero fortunam & alios expertos, & Thomam nostrum abdicato munere publico rebusque seculi repudio misso deinceps *Theodulum* appellatum fuisse. Quod vero eundem sub *Demetrii* quoque *Triclinii* nomine latere, nunc *Theodori* Monachi & *Chrisoduli* appellatione venire affirmat, vellem conjecturas has suas argumentis confirmasset vir doctus & præstantissimus. Cæterum allegatur Thomas Magister a Scholiaste Luciani, ad libellum, qui Phalaris inscribitur, & verba, ad quæ respicit, in hoc libro de vocibus Atticis, voce ἀυθίκαστος occurrunt, unde eum Thoma nostro juniorem esse recte nuper in lectionibus Lucianeis observavit V. C. Johannes Jensius. Jam indicem scriptorum a Thoma laudatorum e Blancardi editione subjungamus.

XI.

Index Auctorum qui a Thoma Magistro Citantur, Explicantur, Notantur.

ACHILLES RHETOR. *in* Λευκίππη, voce ἀναβαίνω.

AESCHINES. v. δημόκοινος. δυνάστης. ἐκδοχή. ἔκστασις. ἐπεσταμένως. ἐπιδέξιος. ἐπικαλύμμα. ἐπιλείπει. ἐπισαμένως. ἑταῖρα. εὐνομεῖσθαι. εὐφημία. καιρός. λογογραφία. μαρτυρία. μισθοφορά. οἰκῶ. ὄφλημα. παρανία. προβολή. σωματεῖα. ὑπατιάζειν. φιλανθρωπία. χλανίδιον.

AESCHYLUS. v. αἰτῶμαι. βασίλεια. γείτων. διαπεπραγμένον. διάφοροι. δικάζω. ἑδδόμη. ἔοργα. ἐμπροσθεν. ἐξήκτημαι. ἐπιστειλάμην. εὔνοια. ἥκω, θεοπρόπος. θεωρός. ἱκλαρ. ἱερῶ. κατέχομαι. κέκτημαι. κόμας. λωφᾷ. μάλη. μᾶλλον. μέλλω. μὴ. ὄρνιθες. πεζὴ στρατιὰ. σαθεῖσαι. συμφέρον. φρέγγυος. χλιδῶ. ὠφελῶ.

ALE-

ALEXANDER SOPHISTA. v. διδώ.

ALEXIS. v. εἰκίας δεσπότης. παλαιστρικός.

ANTIPHO. v. λαλόμ.

APHTHONIUS. ἐν τοῖς προγυμνάσμασιν. v. ἀνεβαλόμην.

οἱ ἈΡΧΑΙΟΙ v. παρεπέπ. & alibi.

ARISTIDES. v. ἀγαλλω. ἀγωγὸς. ασι, αἴχιον. ἀπέσης. ἁμαθῶς. ἀμφηλικέστερα. ἀναβασμὸς. ἀναδησάμ. ἀναθεῶμαι. ἀναλέγομαι. ἀναμιμνήσκομαι. ἀνεβαλόμην. ἀνεῖλεν. ἀνειμένον, ἀνέστησα. ἀνέχω. ἀπέργειν. ἀξιῶ. ἀοίκητον. ἀπειράλ. ἀπήλαξεν. ἀποκρίναδ. ἀπόλλω. ἀπολλύομαι. ἀπόστολος. ἀρύτομαι. ἀτρεμῶ. ἄυξεν. ἄυξην. αὐλομελία. αἴφνιδιος. αἴφνης. βαρύνειν. βασπαίνω. βέβαλ. βαλόν. βοῆς. βλαξ. βύλομαι. βυλευτήριον. βρέχει. γάλ. γαργαλισμὸς. γεννηθεὶς. γῆρας. γῶν. δεδήσομαι. δεκέτης. διαβίβαν. διεῖναι. διενεμάμην. διέφθορεν. διηλάγη. διώρυξ. δυοῖν. ἐδίδαξα. ἐδ. εἰ. εἰς. εἴσω. ἑκασταχῆ. ἐκβάλλει. ἐκλελῆ. ἐκεῖ. ἐκοῆς. ἐκποδὼν. ἐκὼν. ἐλάα. ἐλευθερία. ἐξεῖλε. ἐξ. ἐπιπολῆς. ἐξερῶ. ἐπαγγέλλω. ἐπέκεινα. ἐπίδειξις. ἐπίκειμαι. ἐπίκλ. ἐπίτιμ. ἐπιτρέπει. ἔυπολ. ἔυρεσις. ἔυρεσις. ἔυχομαι. ἐφόδια. ἔχει. ζώνιον. ἤθ. ἥμαρτον. θάκ. θεραπεία. θεωρὸς. θόρυβ. θώμα. ἰδέα. ἰδιαίταλον. ἰχθὺς. καθήκοντα. κάθησο. κάλως. καταβολὴ. καταθέω. κάτοπτα. καταρθῶσαι. κατστίτ. κέκλεισμαι. κληρονομῶ. λαγχάνω. λαίλαιψ. λάρυγγα. λεπτὸν. λογίῳς. λοιμὸς. λύτρα. μαίνομαι. Μαραθῶνα. μεγαλοψυχία. μεῖζον. μέλει. μερίτης. μὴ. μηκύνω. ναυαγία. νεῦν. ἐνεμάμην. νεωφότως. Νερῆς. ξενίζω. ξυρέω. ὄις. ὅπου. ὁρμίζω. ὑκ. ἀνυτωσι. ὄφλημα. παιωνίζω. παρὰ. παρεμπεσεῖται. παρεπλεῖν. παρίσταμαι. πεπτετηρὶς. πεφυγένδε. πιθανὸς. πλινθίον. πῦ. προξενῶ. πρὸς. προσβάλλω. προσγελῶ. προσείρηκε. προσηγορία. προσήκει. πρόσκρημα. πρόσοδ. προσωπῶ. πρόχημα. πρώτερον. ῥαϊδίως. ῥεῖθρον. ῥηγέω. ῥῦς. σαπρὸς. σκαιὸς. σκηπὴ. συφοῦτης. συλλεχθεὶς. σύμμετρον. συμφορὰ. σύνοιδα. τίλ. τήμερον. τίθημι. τιμῶ. τριήρ. ὑβριστικώτερ. ὑπάγω. ὑπάρχω. ὑπὲρ. ὑποκορίζομαι. ὑπολογίζομαι. φάκελ. φανθεὶς. φέρε. φυγὴ. φυὴ. χαμαὶ. χθιζὸς. χιτὼν. χῶν. ψάμμ. ψεῦδ. ὠς.

ARISTOPHANES. v. ἀγροικ. ἀκέσης. ἀλεῖν. ἀληθὶς. ἀναδησάμ. ἀνίσωγεν. ἀπειλῶ. ἀπολείπει. ἀπόπτερον. ἀργὸς. αὐλὸς. ἀφεσμοτεῖν. βαβαὶ. βυλεύομαι. βῦς. βρέχει. γῶν. δημότης. διακεκναισμ. δρῶ. ἐγείρομαι. ἐδίδαξα. εἰ. εἰθ. ὤφελεν. εἰσήρησα. ἔκδημ. ἐλάα. ἐμβάδες.

ἐνεγκεῖν. ἐξεκόπη. ἔξω. ἐπιτριβεῖσαι. ἐρῶ. εὐκολῶς. εὐφημία. εὔχομαι. ζηλῶ. ἥρως. θεῶ. θύλακος. καθυφείς. κατάβα. καταγλωττίσματα. καταχύσματα, κλάειν, κλέπτης. κολοκύνη. κόπτει. λείρυγγα. λεπάδιον. μᾶλλον. μάτην. μάτῳ. μυθύση. μείραξ. μελίπηκτον. μὴ. μιαρὸς. μονώταλος. νεομηνία. οἰμώζω. ὀΐς. ὄρνιθες. ὑδεῖς. ὀφθαλμῶ. παῦσαι. πάω. πεφρενῶ. περιαλοίαι. περιβάλλω. πλεῖν. πλεῦνες. ποδάπὸς. πολύτιμον. πῶ. προβαῖνον. προσέχω. προστριβομένη. ῥάγχω. ῥῖπτε. ῥιγέω. σημεῖον. σκίμπτις. σμυύη. σέμφυλα. σιωδεῖ. τίμαχος. τευτλιον. τρέφομαι. ὑαλος. ὑπάγω. ὑπερορεῖ. ὑπεκορίζομαι. φαρμακὸς. φασιανοὶ. φέρε. φθείρε. φθοῖς. χαίρεσ. χαιρήσεις. χθες. χιλῶν. χολὴ. χῶν. χρήσης. ψύλαξ. ὠΐς.

ARISTOTELES. v. βιῶν. πνεύμων. χαῖρε.

CHARICLEA. (HELIODORI.) v. εὐαγγελίζομαι.

DEMOSTHENES. v. ἀναισθητεύομαι. ἀνέωγεν. ἀποδέχομαι. ἀπόστολος. ἄυξειν. βασκαίνω. βέλομαι. γελοῖος. διαβεβλῆσθαι. διάγω. δοκῶ. δυλλῆμαι. ἄγγιον. ἔσω. ἐκεῖ. ἑλξαι. ἕνεκα. ἐξεῖλε. ἐπιπλαίμην. ἐπιβεβλῆσθαι. ἑταῖρε. ἔνηθες. εὐθύνη. εὐλαβεῖσθε. ζηλῶ. ἤθος. καθάπαξ. κατασκευάζω. κίναδος. κλάειν. κρύφα. λογογράφος. μυθύση. ξαίνω. ὁ δεῖνα. παυλαχόθεν. πεζομένων. πεζῆ. στρατιᾶ. πίνει. πολιτεύομαι. πομπῆ. προξενῶ. προστρίβομαι. πώμαλα. ῥᾴων. σύμβολον. τελυφωμένος. τί δῆτα φέρει. ἰμῶ. ὑπερφανος.

DIO. v. ἡμίση. νεηφότως.

EPICHARMUS. v. λείρυγγα.

EUBULUS. v. θηρίκλειον. κόρυδος.

EUPOLIS. ἐν βάπταις. v. ὑπάγω.

EURIPIDES. v. βλέπειν. βῶλος. γοργὼ. γραφεὺς. διαχρεῶμαι. δίδωμι. δῶρες. δικάζω. ἐγκαλῶ. εἶθ' ὤφελεν. ἐκεῖ. ἐκπλήτω. ἐκποδὼν. εὕρημα. ἔχω. ἥκω. θῆλυ. ἰδοὺ. ἱστορῶ. καιρὸς. κηδεσταὶ. μαστὸς. μελάγγρως. μεσονύκλιον. νῦν. ὅπα. ὁρμίζω. ὀδυσσάδες. πόθεν. πόλις. πομπὸς. σαίρειν. σκότος. τίθην. τιμωρῶ. ὑποπλος. φάσμαλα. Φύσις. χλανίδιον. χρὴ. χρῆν. ψάλλειν. ψυχὴ.

GREGORIUS THEOLOGUS. v. ἀσφόδελος. βύειν. διαλίθεμαι. ἑβδόμη. θεωρὸς. μισθὸς. ἐδεῖνα. ὄφελον. ὠδὲ. πολὺ. πειρῶ. προσγελῶ. ὑπέχω. ὑπόγυον.

Η ΘΕΙΑ ΓΡΑΦΗ. v. εὐαγγελίζομαι. infra, Sacræ literæ.

HELIODORUS five CHARICLEA. v. εὐαγγελίζομαι.

HERMOGENES. v. περίοδος.

HERODOTUS. v. ἠγανακτησάμην, ἀθυμία. ἀληθέως. ἀλογίας. ἀμηχανῶ. ἀναγιώσκω. ἀναλέγομαι. ἄνωθεν. ἀπεδόθη. ἀρὰ. ἄρθην. γέγονα. διαπρήσσω. διάκοσοι. διατίθεμαι. διαχρῶμαι. διδῶμι. διέχει. ἐκὼν. ἐάλω. ἐμποδὼν. ἐξ. ἐπίτιμος. ἑταῖρα. εὐτομεῖν. ζευγύαται. καθάπτομαι. καλαυρέφομαι. καλέυχομαι. λογίσασθαι. λόγιμον. οἰκέται. ὅμοιον. ὅπλα. οὐδείς. ὄφελον. ὄχλος. παγκάλη. παγκάλως. παρεῖδεν. παρέσησαν. περιβάλλω. περιγένεσθαι. πρεσβεύεται. προὐδώκαν. προορῶ. πρόσκειμαι. προσποιοῦμαι. σιγῇ. σόλος. σύνθεσιν. τέλη. τίθημι. τόξευμα. ὑποκρίνομαι. ὑπολαμβάνω. ὑποτίθησι. ὑφίσταμαι. φάρμακα. χρηματίζω. ψυχὴ. ὠνήσομαι.

HESIODUS. v. ἀράχνη. βραδύτερον. ζηλῶ. θαμὰ.

HIPPOCLIDES. v. ἐνέχυρα.

HIPPOCRATES. v. φάρμακα.

HOMERUS. v. ἀκέσης. ἀτέλεστον. βέλος. βλώμαι. γράψαι. δαΐζομαι. διδύμη. ἐκεῖ. ἐπίκωποι. ἔχω. θυρεὸς. καθίσαι. κὰρ. μαστὸς. νῶι. ὄνθος. ὅτοι. παγκὰ. παύω. πλαγκτοσύνη. πόλις. ῥηγέω. συλῶ. τίκτω. ὑπέφυγε. φράσσαι. φυὴ χρεία. ὠχρός.

ISOCRATES. v. πλοῦτος.

JULIANUS. v. ἀπόδοσις.

LIBANIUS. v. ἀγροῖκος. ἀθάλαμος. αἰτῆμαι. ἀκκισμὸς. ἀλυρχὸν. ἀναδησάμενος. ἀναπαθαίρομαι. ἀπάλωσα. ἀπαμυνήσκομαι. ἀπανεῖμαι. ἀπάπαυλα. ἀπεῖλεν. ἀπέρας. ἀπίωγεν. ἀπίσω. ἀπλίγραφα. ἁπαλικρὺ. ἀπειλῶ. ἀπολείπει ἀποπέμπω. ἀποφέρεσθε. ἀργυραμοιβὸς. ἀρτοπόκος. ἀσεῖος. ἀσύνετος. αὐχὴν. βιβλιογράφος. βίον. βλεύομαι. βλητήριον. βραδύτερον. βρωμᾶται. γῆμαι. γιγνόμενον. γοργὼ. γῦν. δάκρυσι. δεκέτες. διαπρήσσω. διαχρῶμαι. διδῶμι. δίπαυσε. δικάζω. δοκὸς. δυοῖν. ἐδάφων. εἴσω. ἐκτάδην. ἐλληνίζω. ἐλπὶς. ἐνταῦθα. ἐπαγγέλλω. ἐπείδαν. ἐπὶ κόρῃς. ἐπιπίκιος. ἔπιπλα. ἐρεχθεῖ. ἐρευνῶμαι. ἐροίμην. ἐρῶ. εὐθύνη. ἐφόδια. ζάπλουτος. ἥκω. ἥλιος. θύωμα. καθάπαξ. καρῆναι. καλασκευάζω. καλορθῶσαι. καλεύω. κεγλεῖ. κλῶν. κομίζομαι. κονδυλίζω. λέμφος. λεπτὸν. λύζωμα. μεγαλαυχῶ. μεθύση. μέλαξυ. μηνυμφευτρια. οἰμώζω. ὁπλῆς. ὀπωρῶν. ὁρμίζω. ὄσφρεσθαι. ὕτως. παιδίσκην. πανοικὶ. παγκάλλος. πεῖσαι. Πέρσας. πίνει. ποδαπὸς πρεσβεύονται. πολιτήριον. ῥήτωρ. σκίμπους. σμυρὴ. σαθμοὶ σύραξ. συμβαλεύω. σωίσασθαι. σωτίζημι. τεθνήξεται. τίθην. τιμῶ. τυγχάναι. ὑπερ-

ερῶ. ὑπνώδης. Φάσκωλος. Φορὰ. Φυγὴ. Φυσᾶν. χλευάζω. χρηματίζω. χρήσης. χρυσίδες. χρῶ. ὥρα.

LUCIANUS. v. ἃ μὲν. ἠγανακτησάμην. αἰὼ. ἀθρόος. ἀκίνης. ἀλιάομαι. ἀναλέγομαι. ἀνίερας. ἀνίαγεν. ἀποκήρυκος. ἀποτίμητε. ἀποσοβῶ. ἀπρονόητος. ἀνώμοτος. ἀργὸς. ἄξια. ἀτέλεστον. ἀτιμίς. αὐθίκας. ἀωρὶ. βυκολεῖν. βύλομαι. γαργαλισμὸς. γράφομαι. διαβόητος. διακοσῖομαι. διατίθεμαι. διδάσκομαι. διόρθωσιν. δοκὸς. ἐγὼμαι. εἰ. εἰσῆει. ἐκπλήττω. ἑκὼν. ἐλλέβορος. ἐλπίζω. ἐνδιδοὺς. ἐξήγημαι. ἔξω. ἐπέχω. ἐπιδρομὴ. ἐπιλανθάνομαι. ἑρμογλύφος. ἐυμαθὴς. ἐυρίσκομαι. ζωπυρῶ. θέρμος. ἰδόξως. ἵστημι. καθοδος. καπνοδόκη. καταγῆραι. καταχήμαι. κεγχρεαὶ. κεραία. κεφαλὴ. κληρονομῶ. κορυφαῖον. κυρίδιον. μὰ. μαχλὰς. μὴ. ναυαγία. Νηρεὶς. ὀρθρεύω. ὀστρᾶ. παλαιρεικὸς. πᾶδε. πᾶδεβάλλω. παλαιολόγος. πεδεβάλλω. πεισιτάθη. πίομαι. προσηγορία. ῥαδιεργὲς. σέως. σίαλον. τεθηπέτα. τίλλω. τριακοντέτης. ὑπερμαζῶ. ὑφίσταμαι. φεῦλος. φωρᾶ. χαίρω. χιτὼν. χωρὶς. ψαίλιον. ὠθήσομαι. ὡς.

LYCOPHRON. v. ἄτερος.

MENANDER. v. κολυμβητὴς. λήθαργος. περιπόπος.

PHAVORINUS. v. ἐπιξελευσόμενος. ἐξιδιάζοιμι. καθιερῶσαι. πρεπτῶς.

PHERECRATES. v. ῥυπαίνω.

PHILO. v. ἐξαπιναίως. ξενίζω.

PHILOSTRATUS. v. ἀνάθημα. ἀνθέων. ἀπὸ ξ διαπεμφύσι. αὐχὴν. ἀφαιρῶ. ἀφανίζεται. Ἀχερουσία. βασίλεια. γεγυμνασμένος. διαβίβλημαι. διάγω. ἐμβριθὴς. ἐξεκόπη. ἑρμηνεία. εὕρημα. ἠβᾶν. καταγηρῶ. κέκτημαι. λεπτὸν. μεθύση ξένον. δεῖνα. ὁμιλητὴς. ὄπτας. ὄψις. πᾶδε γνώσκω. πᾶδε πολὺ. προσγελῶ. ῥάθυμος. ῥαθυμῶ σωϊσται. ὑπτιάξειν.

PHRYNICHUS. v. ἀνίαγεν. διδύμη. δοκὸν. εἴσω. χωρὶς.

PINDARUS. v. Δρέπεια. ἤτοι. πειρῶ.

PLATO. v. ἄγιστα. ἀγὼν. ἄθυρμα. αἴσχιον. ἀμφιγνοῶ. ἀμφίεσμα. ἀναλίγομαι. ἀνεβίωσα. ἀνεῖλεν. ἀποδέχομαι. ἄτοπον. ἄτλα. βύλεμαι. γέγονα. γενεᾶ. Διοσπρέπω. Διόφορα. δίκη. δοκῶ. δύνεσθαι. δυσκαῦμα. εἰ. εἰσῆει. ἑκὼν. ἑναρίθμιος. εἵνεκα. ἔξω. ἐπὰν. ἐπανορθῶσαι. ἐπὶ κεφαλῆς. ἐπιῤῥέφομαι. ἐπιψηφίζω. ἑταιρότερος. ἐυκταῖον. ἐυπρεπὴς. ἔυχομαι. ζωγνύσει. ζωπυρῶ. θεσμὸς. θὴς. ἰδέα. ἰὼν καταγῆναι. καθηγορεῖσθαι. κα-

τα-

ἥκω. καθορθῶσαι. κοινῶ. μαθύση. μέλλω. μὴ, μιμῆμαι. νῦν. ὑψοποιὸς παιδεία. ὧδε. ὧδαικαλεύομαι. ὡὲ ὡεαγένεο. πηνίκα. πρα΄τω. προῖέρα. πρωΐ. πρῶτος. σφὶ. ταθνήξεται. τιμῶ. ὑπὶς. ὑπερφαινος. φέρε. φαραφαίτια. φοιτᾶν. χαίρων. χρήσθων. ψάμμος.

PLUTARCHUS. v. ἀνωθεν. ἀτενὲς. δημόκοινος. διαπεπραγμένον. δυσωπῆμαι. ὑπερέσωσθος. ζάνιον. κόρυθος. λαμυρία. ὑπὶρ. ὑποκορίζομαι. φθεὶρ.

POLLUX. v. ναὸς.

OI ΡΗΤΟΡΙΚΟΙ. v. ἐξαπναίως.

SACRÆ LITERÆ. v. ἀξιῶ. εὐαγγελίζομαι. εὐθὲς. καταγῆναι. σκηνὴ.

SOPHOCLES. v. ἀνεκλιν. ἀπαρκεῖ. ἀποδρὰς. βραβευὲς. βῶλος. γῆν διέφθορεν. ἔδος. εἰ. ἔξω. ἐπαγγέλλω. ἐπίσω. ἑσάτω. ζηλῶ. ζῶμα. ἦθα. ἰδιόξενος. καλεῖ. κίναιδος. κομπάζω. μάτην. μὴ. νῦν. ὀπτὴρ. ὡς ἂν. πανοῦργος. προΐσχω. προξενῶ. πρόσχημα. συμφορὰ. τιμωρῶ. ὑφηγῆμαι. Φρεμάτεσσ. χαίρων. χλιδᾶ. χρεία. χρὴ. χρῆν. ψυχὴ. ὡς.

STOICI Philosophi. v. ὡείσασιν.

SYNESIUS. v. ἀγώγιμα. ἀθυμία. ἀκτισμὸς. ἄκυρος. ἀλεκτρυὼν. ἀναβασμὸς. ἀναχαγεῖν. ἀναπεμπάζομαι. ἀνίσγω. ἀπέχω. ἀπηγορευμβία. ἀποδίχομαι. ἀποσοβῶ. ἀσύνετος. βουλευτήριον. βῶλος. γραφομαι. δεδήσομαι. δεισιδεία. δυσσεβεὶς. διαβέβηλος. διαπεπραγμένον. διάφοροι. δικαστήριον. δύναμαι. δυνάστης. ἔζων. εἰς. ἐκνέας. ἐλπὶς. ἐνταῦθα. ἐν χρῶ. ἐξήγημαι. ἐπαγγέλλω. ἐπιλείπει. ἔφθακα. ἐφ'. ᾧ. ἤβαν. ἠχὴ. θαῤῥῶ. θόρυβος θυρεὸς. καθεδεῖ. κάλως. καταγλωττίσμαῖα. καταμικρὸν. κελεύω. κεφαλὴ. κίναιδος. κόρημα λογῶν. λογογράφος. μὰ. μάλη. μὴ. νέμω. νομὴ. νυμφεύτρια. ὀνυχίζει. ὀρεινὸν. ὀρμίζω. οὖτως. ὀφθαλμιῶ. παλαμναῖον. περιβάλλω. περιπολὺ. παρίλαξα. Πέρσας. πολιτεύομαι. πομπὴ. πορνοκόπος. ποτνιῶμαι. πράττω. πρόσβεις. προπεμπῶς. προστηγορία. προστοιῆμαι. πρόβροπὴ. πυξ. ῥασκὴ. ῥάφανον. σύραξ. σωιτεῖαι. ταπῆτες. τέλη. τέμαχος. ὑσσον. ὑπάρχω. ὑπερμαζῶ. ὑπομαχεῖν. ὑπόψηφος. φάκελος. χαμαὶ. χανδὸν. χθὲς. χλιδᾶ. Epistolas Synesii citat allatis primis earum verbis, ut in ἐξήγημαι. & alibi.

SYRACUSII. v. ἡ πηλάς.

TELECLIDES. v. πεῖσασιν.

THEOCRITUS. v. κόρυθος. μαστὸς.

THEOPOMPUS COMICUS. v. κυπίδιον.

THU-

THUCYDIDES. v. ἀγάλλω. ἀγωγὸς. ἀγὼν. ἀδορύτατος. ἀεὶ. ἀκρατία. ἀναδησάμενος. ἀναπαλαίμαι. ἀνακείμενος. ἀναλέγομαι. ἀναλογίζομαι. ἀνεῖλεν. ἀνεῖπον. ἀνέωγεν. ἀπαμβόλησις. ἀπίπαλον. ἀξιῶ. ἄπεδος. ἀπεικότως. ἀπήλαξεν. ἀπόγνωσις. ἀποφέρεσθαι. ἀρρωστία. ἄτοπον. ἄχρι. βαρβαρικὸς. βηξ. βλαφθέντες. βουλεύομαι. βούλομαι. δάπανος. δεδρασμένον. δελφὶς. δένδρεσιν. διαβέβλημαι. διαβόλιμον. διαγνώμη. διάγω. διαικωχὴ. διασώζομαι. διαχρῶμαι. δίδωμι. διέχει. διηλλαγὴ. δυλεία. δυοῖν. δυσπρόσοδος. ἐγκαλῶ. εἰ. ἔσω. ἐκβάλλει. ἐκβολὴ. ἐκεῖ. ἐκπληγνυσθαι. ἐκπλήτω. ἐκφοβίζω. ἑκὼν. ἐλάα. ἐλπίζω. ἐνδέχεσθαι. ἐνδοιάζω. ἕνεκα. ἐνθύμιον. ἐναυσίον. ἐνταῦθα. ἐνυγχάνω. ἐξαναχωρῶ. ἐξαπιναίως. ἐξῆλε. ἐξ. ἐπιπολῆς. ἔξω. ἐπαγωγὸς. ἐπανάστασις. ἔπαυλες. ἐπεῖδεν. ἐπέχον. ἐπεπλήμην. ἐπίδοξος. ἐπιδοχὴ. ἐπίκλητος. ἐπίμαχον. ἔπιπλα. ἐπίτιμος. ἐπιτρέπει. ἔπιοικος. ἐσθαίνω. εὔγνωμον. εὐπαίθεις. εὐθὺς. εὐλέγει. εὔνοια. ἐφιέμενος. ἐφολκὰ. ἐφόρμησις. ἐφ' ᾧ. ἕως. ζῶμα. ἡμίση. θαρσεῖα. θύειν. ἱδρύθη. ἱκεσία καθίσαμαι. κατ' ἐκεῖνο δ' καιρὸ. καθαυῶ. καθαλύομαι. καθασκοπὴ. κατάσχεσις. καθαφρονῶ. κάτοπλα. κεγχραὶ. κεραία. κομπάζω. κυκλέω. λαμυρία. λαξόμενος. λεπτολόγιον. λεπτὸν. ληξιρὸν. λύζω. μαίνομαι. μαρτύριον. μάτην. μέλει. μενέλος. μεταπέμπομαι. μήνυτρα. ναύσταθμος. νέμω. ξενίζω. ξυλισμὸς. ὀλυμπικὸς. ὀρθεύω. ὁρμίζω. ὅσον. ὀφρακίζομαι. ὀψὲ. παυσικὶ. παράβαλλω. παραθήκη. παρακέλευσις. παρακομίζομαι. παράλιος. παράλογον. πεζὴ. περαία. περῶ. περαιοῦμαι. περιγένεσθαι. περιερῶ. πολιεύομαι. πομπὴ. πρέσει. πρέσβεις. πρεσβεύονται. προῖχω. πρὸς. προσέχον. πρὸς ἱερεῖς. πρόσκειμαι. πρόσοδος. πρόσοψις. προσποιοῦμαι. προσπάτω. προσπίπτω. πρόχημα. πρῶϊ. πρωΐτερον. ῥᾴων. ῥιπτοῦμαι. σαλπίζω. Σικελὸς συγγραφεὺς. συλλαμβάνει. συμφέρων. σύνθημα. συνώμοσαν. σφὲ. σχολαίτερον. τέλος. τιμωρῶ. τολμητὴς. υἱέα. ὑπάγω. ὑπερορῶ. ὑπολαμβάνω. ὑπολύω. ὑποπτος. ὑφίσταμαι. φάσκελος. φίλιος. φοβεραγωγὸν. φυγὴ. χάριν οἶδα σοι. χρημαλίζω. χρήθων. ὦνεον. ὡς. ὠφελῶ.

XENOPHON. v. δένδρεσιν. ἔτι. εὐπρεπὴς. ὀσμὴ. ῥαδιουργὸς. ὑπομαχεῖν.

XII. Supereſt MANUEL ſive EMANUEL MOSCHOPULUS Byzantinus, Moſchopuli Cretenſis fratris filius, Thoma Magiſtro paulo junior, & circa tempora captæ C. Poleos clarus, atque una cum aliis Græcis extorribus in Italiam profugus. Ejus perquam utilem συλλογὴν ὀνομάτων Ἀττικῶν in calce Lexici ſui primus cum Phrynicho. Tho-

Thoma Magistro & Ammonio jam antea vulgatis in lucem emisit Franciscus Asulanus Venet. apud Aldum A. 1524. fol. postea Parisiis reducit Michael Vascosanus A. 1532. 8. additis præter Thomæ & Phrynichi collectiones etiam iis, quæ ex Æliano & Orbicio de vocabulis militaribus solent ad Suidæ & aliorum Lexicorum calcem subjici. Inscriptio libri in utraque editione hæc est: Τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογὴ ἐκλεγεῖσα ἀπὸ τῆς τεχνολογίας τῶν ἱκάνων ἀνδρῶν φιλοσοφάτων ἣν ἐξέδοτο ὁ σοφώτατος κύριος Μανουὴλ ὁ Μοσχοπόλης, καὶ ἀπὸ τῶν βιβλίων τῶν ποιητῶν, συνετέθη ὧδε ἐνταῦθα καὶ στοιχεῖον. Fraxinetus qui illo libro auctiore MSto usus est, in Bibl. Regia cod. 1853. hanc se inscriptionem invenisse refert: Τοῦ σοφωτάτου Κυρίου Μανουὴλ τοῦ Μοσχοπόλου Βυζαντίου * (τοῦ Κρητὸς ἀνεψιοῦ) ἐκλογὴ καὶ στοιχεῖον ὀνομάτων Ἀττικῶν, οἷς οἱ δοκιμώτατοι χρῶνται τῶν παλαιῶν. Rarius tamen & vix usquam scriptores nominetenus laudat Moschopulus, voces ipsas notasse & distinxisse contentus. Unus locus non est omittendus, quo sacros libros dialecto Alexandrina conscriptos esse notat: τὸ καθ' ἑαυτὸ οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται, τὸ ὧδε καθὼς ἔδει πόλε, ἀλλ' ἡ τῶν Ἀλεξανδρέων διάλεκτος, καθ' ἣν ἡ θεία γραφὴ γέγραπται.

XIII. Atque hæc hactenus de scriptoribus, qui voces Atticas peculiaribus libris collegerunt, quibus addes GEORGII LECAPENI circa A. C. 1350. clari Grammaticam, sive meditum vocum Atticarum Lexicon, quo in epistolis ἀμοιβαίαις ipse & Andronicus Zarides usi fuere, cujus meminit idem clarissimus Normannus (in Præfatione ad Aristidis πρεσβευτικὸν) à quo viro doctissimo absolutissimi indices in Scriptores Atticos qui exstant universos incredibili industria concinnati sunt, à nobilissimo filio ut spero publicis usibus non invidendi. De Lecapeno videndus Allatius libr. de Georgiis pag. 363.

XIV. De *Dorica* Dialecti vocibus scripserat *Artemidorus* Aristophanius, teste Athenæo. Ad Doricam referenda *Laconica*, cujus voces singulari opere collegerat *Aristophanes* Grammaticus, ut est apud eundem Athenæum libro tertio. Quod cum jam pridem deperditum fuerit, ex parte jacturam illam compensare conatus est *Johannes Meursius*, a quo voces Lacedæmoniis proprias diligenter collectas habemus libro tertio Miscellan. Laconicorum capite sexto & proximis. Ad Doricam pertinet etiam *Cretica*, cujus vocabula exposuerat *Her-*

* Moschopulus Cretensis Byzantino antiquior claruit circa A. C. 1392. De utroque dicendi plura locus erit libro quinto.

nunquam, & fuerunt Heliodori complures etiam Grammatici, & locum Homericum interpretaturus Suidas in τρίγλυφα Heliodorum autorem laudat, ut forte minus sollicitandum illud nomen esse videatur. Quod vero ex aliis profeciſſe se ait Hesychius, cum ingenuitatis laudem ei conciliare debuisset, obſervatum est, eruditionis opinionem apud nonnullos detriviſſe, ex quibus Reineſius, *eruditionem*, inquit, *quam ei paſſim tribuunt, potius iis ſcripteribus, quos excerpſit (oſt enim ſolum συρραπτάδης) tribuerem: cum enim nihil pene ejus ſit, quomodo eruditum ἐξαιρέτως fuiſſe colligam?* Nihilominus ipſum quoque multa addidiſſe extra dubium videtur, & ipſe Hesychius: λέγω μὲν inquit, ὐδεμίαν παρέλιπον κεφάλαιον παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ πλείονα ἐκ ἑυρὼν προσέθηκα. Neque laude defraudandus est autor, qui optimos ſcriptores excerpendos delegit, & laborioſe digeſsit, ac ipſe ſua induſtria & doctrina non parum locupletavit. Ait porro Hesychius, ſe omnia accuratisſime perſcripſiſſe juxta præcepta Grammatici Herodiani: *Ego vero*, addit hiſce verbis recitatis V. C. Richardus Bentlejus, *quæ Theodoſii MStam ἐπίδοσιν & καθόλου Herodiani lectitavi, teſtificor, parum huic promiſſo vel nullo modo ſatisfactum eſſe.* Sed hoc exſcriptorum & interpolatorum oſcitantiæ potius quam autori tribuerim, quibus & illud, ni fallor, merito adſcripſeris, quod voces infinitæ in alienum translatæ ſint locum, ut notavit Rutgerſius p. 561. Var. Lect. Et quod idem Bentlejus obſervat, literas ι, ει & η item ι & αι paſsim promiſcue uſurpari. Nec minus quod ait Gatakerus p. 460. Adverſar. *familiare eſſe Lexicographis, ut ea ſub eodem vocabulo comprehendant & repræſentent, quæ illud, quod id ipſum peculiariter deſignat vel conſequitur vel antecedit, uti Hesychius in* τυπεὶς & τύψον. Τύπτειν *enim neque cadere neque domare ſignificat.* Quod præterea Hesychius ipſe autor est ſe in Lexico ſuo ζητῆς παρεμβολὰς ταῖς ὑποθέσεις ἀποδιδοὺς εἶναι, idem quoque in libro ipſo prout hodie quidem in manibus noſtris verſatur rariſsime præſtitum apparet, unde pridem de mutilatorum, truncatorum, interpolatorumque moleſtis manibus conqueſti ſunt viri docti, Erasmus in adagiis, Mauſſacus Diſſert. Critica ad Harpocrationem, Tanaquillus Faber ad Anacreontis carmina, & complures alii. Henricus Valeſius notis poſthumis ad Harpocrationem pag. 283. putat Hesychium in ſolis duabus ultimis vocibus ὡς & ὡρίων breviatorum ſceleſtas manus effugiſſe, cum in reliquis vocibus fœde truncatus ac mu-

ti-

tilatus fuerit. In Scaligeranis ſecundis quoque legas epitomen tantum ſupereſſe Heſychii, & loca autorum deeſſe. Faber contra, quem jam nominavi, ſuſpicatur, multos olim Heſychii purpuræ ſuos pannos auſos fuiſſe aſſuere, & optima quæque corrupiſſe, ſæpe etiam detraxiſſe. Idem Faber, *in illo pretioſiſſimo Hellenismi theſauro carbones ex græco vulgari, quod μαυρίδιον vocant*, reperiri obſervat. *Quædam paſſim inſerta eſſe ab indoctis, ſatis viri docti norant*, inquit Barthius lib. XLII. Cap. 26. Adverſariorum. Idem alibi in notis ad Claudianum p. 1102. *Heſychio qui teſtimonia veterum autorum exſecuit, piaculum inexpiabile fecit. Plurima enim bonorum Scriptorum loca paucis verbis illuſtrat doctiſſimus omnium Grammaticorum, quæ niſi coram gloſſis ſuis videas, vix ſentias, quam ſint erudita.* Jacobus Palmerius Exercitationibus in optimos autores græcos pag. 526. *In tota literatura germanica nullus autor magis corruptus eſt, & tantis ſcatet erroribus quam Heſychius, & quamvis Athenæi codices in multis locis mendoſi deprehenduntur, non verebor dicere, Heſychium in una pagina plures errores habere, quam Athenæum in quatuor, ideo ex eo non ſemper ſecurum eſt antiquiores auctores emendare.* Neque omnia ab exſcriptoribus ac interpolatoribus, ſed quædam etiam ab Heſychii ipſius negligentia & ignoratione errata in illud Lexicon irrepſiſſe non paucis eruditis viris perſuaſum eſt, quibus ego ſane facile ac lubenter accredo. Plurimum tamen interpolatoribus ſuis hoc debere eum arbitror, quod durius eum interdum accipere Critici quidem ac Philoſophi pæne coacti fuerint. Is, cujus jam aliquoties memini, græcantisſimus & præſtantisſimus vir Richardus Bentlejus in luculenta illa ſua, quam Joannis Malalæ Chronico ſubjecit, ad Joannem Millium ſcripta epiſtola acrius paulo in Heſychium invectus ejus oſcitantiam inter alia his potiſſime verbis perſtringit: *Dum Heſychium ex antiquis Lexicis, Scholiaſtis, Grammaticis, quæ non contexebantur χ̣ϛ̣ ϛοι, χεῖον omnes ex parte vocabula corradit, quibus hanc ſuam συναγωγὴν locupletet & refarciat, ſæpe uſu venit, ut ab imperitis librariis, qui parum accurate ſcripſerant, vel a ſui ſimilibus ὁμοιοτέλευτος in errorem inductus ſit, quæque nusquam gentium vel lecta vel audita ſunt, lectoribus ſuis obtrudat.* Non eſſe Heſychium autorem multa fide dignum, ait inde Cæſar Scaliger p. 451. Exercitation. ad Cardanum, & p. 455. pluribus in locis futilem autorem ac plane Grammaticum appellat, quam criſin ſeveram, juſtam tamen arbitratur Reineſius epiſtola ad Joh. Vorſtium 26. Atque hæc in iis forte tolerari tanto facilius poſſit, quæ ad res naturales at-

tinent, quale est, super quo Hesychium locis adductis Scaliger castigat. Quibus adde sis & illud ejusdem Scaligeri lib. I. de plantis, p. 64. seq. *Hesychius sideriten lapidem facit alium ab Herculeo - - - Credo, illius seculum fuisse admodum βαρβαρον.* *Multis etiam deprehendere licet, eum congessisse in illud horreum simul cum frugibus etiam scarabaos cum suis tabernaculis, dum omnibus ex areis omnia converrit sine vanno aut cribro.*

VII. Non obstantibus autem hisce sinistris de Hesychio judiciis, eruditissimus quisque magni tamen illum merito facit, eumque exstare & emendatiorem exstare, plurimum è re publica literaria interesse arbitratur. Unde plerisque viris doctis familiaris hactenus fuit & assiduus comes, multos præclara nec alibi obvia docuit, à multis vicissim lumen accepit, multorum ingenium industriamque exercuit. Atque ut de illis tantum, qui Hesychium edere moliti sunt, pauca quædam addam, sub initium superioris seculi hanc provinciam, Josepho Scaligero haut dubie autore, exornandam sibi sumserat juvenis tum supra ætatem eruditus *Daniel Heinsius*, cujus rei frequens in Casauboni epistolis mentio occurrit. Et in prolegomenis ad Aristarchum sacrum pag. 663. Heinsius ipse Hesychii mentionem faciens, *qui ante plures*, inquit, *annos adolescentes admodum scriptorem illum emendavimus, vera ac legitima ab alienis ac spuriis distinximus.* Idem in litteris ad Putschium datis A. 1603. *In Hesychio locos quingentos restitui, & quotidie numerum augeo cum per graviora licet.* Equidem Heinsii non paucæ emendationes leguntur in Schreveliana editione, & plures longe nobiscum communicaturus fuerat Johannes Verwejus, qui Venetam & Hagenoënsem Hesychii editionem Heinsianis castigationibus a capite ad calcem refertam a filio illius Nicolao acceperat. Sed Heinsius quidem ab occasione & suo genio ad alia studia vocatus ab Hesychio edendo animum abjecit, qua de re jam anno 1618. publice monuit Janus Rutgersius. Anno autem 1639. hæc ad *Alexandrum Morum* scripsisse video Claudium Sarravium Senatorem Parisiensem: *Ante quadraginta annos ille Heinsius magnæ tunc, quam non implevit spei adolescens totum se esse prædicabat in Hesychio adornando, ejusque editionem, ut opus confectum putares, proxime sequentibus scilicet nundinis, ut moris erat, pollicebatur: Credibile est, illum eam provinciam Nicolao filio dudum demandasse. Sed nunc hic tantum cogitat de Ovidio emaculando: Itaque occupa. Dignus enim Grammaticorum ille Jupiter, in quo tua industria desudet.* Verum neque Nicolaum Heinsium neque Alexandrum Morum de Hesychio eden-

edendo serio unquam cogitasse accepimus. Cogitavit autem inter Helvetios *Joh. Caspar Suicerus*, qui Hesychium cum versione & notis atque emendationibus edere voluit, multis imprimis Reinesii observationibus non mediocriter adjutus: Isque opus fere perduxerat ad umbilicum, cum prodeunte in Belgio Schreveliana editione ab instituto passus est se deterreri, etsi Bailletus dicat post Schrevelianos labores minus accuratos, meliorem Hesychii à Suicero exspectari editionem T. 3. pag. 122. Ediderat tamen jam ante, lexici Hesychiani specimen quod & seorsim excusum & postea sacris Suiceri observationibus subjectum fuit. Et illæ quoque Suiceri emendationes maximam partem (plerasque etiam laudato Suiceri nomine) comparent in Schreveliano Hesychio; Etsi quædam, nescio, qua de causa omissæ sunt, quasdam Reinesio potius quam Suicero adscribi oportebat. Sed & alioqui in Schreveliana illa editione passim observare est emendationes virorum doctorum nunc mutilas, nunc loco motas, jam plane contra Autorum mentem adductas afferri, sæpe observationes maximi momenti prætermitti, quod fere solemne est in editionibus, quas speciosa inscriptione cum notis variorum appellant, qua de re pridem nec injuria conquesti sunt viri eruditi. Ita pagina statim secunda num. 3. *Tanaquillo Fabro* tribuitur, ac si pro ἄπτως apud Hesychium ἄπως legere præceperit. Quod etiam Johannes Verwejus in specimen novæ suæ editionis recepit, addita hac præmatura epicrisi: *Ineptissime. Dignus laude Faber, si emendasset ἀπτώς &c.* At Fabro tam putidæ correctionis seu corruptionis potius nunquam in mentem venit, nam in Epistolis Salmurii editis, in quibus emendationes illæ Hesychianæ leguntur, ait sibi videri scribendum ἀάπτως ex Homero, quod & Scaligero placuit, & rectum est. Eadem pagina num. 15. *Jac. Palmerii* notam mutilam attulit Schrevelius, uti Verwejus testatur his verbis: *Schrevelius ex nota Palmeriana detraxerat præcipua, nos ea supplevimus ex commentario manuscripto Palmerii, quem nobiscum pro singulari humanitate communicavit vir omni doctrina & elegantia consummatus Stephanus Morinus, avunculi sui hæres puto, qui quidem nunc sanctas literas profitetur apud Amstelodamenses. Quam autem familiare sit Schrevelio, summos viros mutilare ista capitis deminutione, alibi docebimus* ἐὰν ὁ θεὸς θελήσῃ, κὴ ἡμεῖς ζήσωμεν. *Idem namque fatum Johannis Fungeri & aliorum, at disco quotidie ex Hesychiis, quos possidet Bibliotheca Franequerana, & mihi permissa Senatus amplissimi peramanter subministravit eruditissimus & clarissimus Jacobus*

Pe-

Perizonius, *istius Academiæ h. t. Rector Magnificus.* Præter viros doctissimos *Johannem Pearsonum* & *Johannem Pricæum*, quorum utrumque Hesychii editionem molitos fuisse supra commemini, *Ezechiel* quoque *Spanhemius* aliquam in emendando Lexico isto industriam posuit, ut ipse refert in egregio libro, quem de usu & præstantia numismatum inscripsit, pag. 206. *Certe majora lectionum portenta in optimum auctorem Hesychium irrepsisse vel nova, quæ modo prodiit (Schreveliana) editio satis evincit, & qua plura adhuc in eodem restant, emaculanda, cujus luculenta liceret hic nobis dare specimina, qui aliquam operam in emendatione Grammaticorum Coryphæi etiam pueri olim posuimus, favente tum his conatibus eosdemque promovente magno Salmasio. Sed hæc alterius loci.* In Bibl. Isaaci Vossii fuit Aldina Hesychii editio cum emendationibus *Thomæ Brunonis* Windesorienſis Canonici. In Bibl. Wittiana eadem editio cum notis MSS. *Jani Parrhasii.* Denique *Johannes Vervey* scholæ Hagensis moderator Hesychium nobis dare voluit, & luculentum sane dedisset, nisi tam laudabile institutum fata viri doctissimi Anno cIↃ IↃCXCII e vivis evocati intercepissent. Nam quantum ex specimine, quod in varia loca transmissum & Clarissimi Almeloveenii beneficio ad me quoque pervenit, cognosci potest, magnis ad id opus adminiculis, quorum partem jam memoravimus, usus fuit: *Henrici Valesii* quoque & aliorum doctorum virorum codices in promtu habuit, nec ipse pepercit labori & diligentiæ alios Lexicographos, qui exstant, & Scholiastas, Poetasque ipsos & Ieptuaginta interpretes ac Novum fœdus & omne genus græcorum autorum conferendi, ex quo collationis studio, quantum lucis Hesychio afferri, quot loca sanari ac restitui possint, nemo paulo humanior ignorat, nemo paulo doctior non est expertus. Neque parvum operæ pretium ex ipsius Hesychii locis inter se comparatis ferri potest, præcipue ubi modo composita & derivata, modo simplicia ac primitiva interpretatur, modo unum modo plura simul verba explicat. Verweyo autem defuncto, optandum est, ut apparatus ille certe non contemnendus inciderit in *Küsterum* aliquem, qui dignam tanto opere doctrinam & diligentiam, judiciumque afferre, & ejusmodi qualem optamus Hesychio Rempublicam literariam denique donare possit. *Richardus* quoque *Bentlejus* V. C. quantum in Hesychio possit, non paucis illius locis præclare sanatis in ista, quam dixi ad Joh. Millium præclara epistola & in fragmentis Callimachi satis aperte nos docuit. Et ipse quidem

P.

p. 39. epistolæ *Habeo*, inquit, *alia sexcenta, quæ hac vice condonabitur. Verum hercle si unquam usus fuerit, ut nova Hesychii editio procuretur, qui ut in pudendos errores crebro inciderit, utilissimus nihilominus & pene necessarius est omnibus qui ad veram eruditionem viam affectant,*

Id tibi de pleno possum promittere, Milli,

Quinque plus milia mendorum me correcturum esse, si libuerit, quæ aliorum ἐυτοχίαν & laboriosam diligentiam hactenus eluserunt. Præterea vir cum viveret græce doctissimus & cum magna harum literarum jactura nuper denatus *Thomas Galeus* se affirmavit quater mille amplius loca in promptu habere, quæ in Hesychio meliora reddere possit, si nova adornanda sit editio. Novissime *Lambertus Bosius* supra mihi laudatus in Monobiblo Observationum Criticarum, C. 36. usque ad 50. plura Hesychii loca illustravit sanavitque. Habeo & ineditas notas quantivis pretii in Hesychium auctore *Johanne Vito Pergero*, quibus aliquot millibus locorum lux affunditur, & editio Hesychii Schreveliana emendatur. Antequam de Hesychio dicere omittam noto, editionem Hesychi Hagenoensem loca nonnulla aliter atque emendatius legere Aldina, quam solam sua in *ἐυδόκει* secutus fuisse videtur Cornelius Schrevelius: deinde quod non fugit doctos, Varinum Camertem, qui in suum Lexicon integrum fere Hesychium transtulit, loca quædam inter transcribendum correxisse, etsi plurima quoque depravata in opus suum recepit. Denique locis bene multis Hesychii lucem affundi, ut in Henrici Stephani, Roberti Constantini, Martinii & aliis recentium Lexicis, ita & in Thesauro Ecclesiastico Suiceri, & in Cangii Glossario mediæ Græcitatis.

Lexicis Biblicis prope omiseram accensere, non utique prætereundas Græcas quas vulgo appellamus *Concordantias*, * quales habemus in Novum Testamentum quidem a Xysto Betulejo primum Basil. 1546. fol. deinde ab H. Stephano 1594. 1600. (& longe meliores in tertia editione 1624. Genev.) plenissimas denique ab Erasmo Schmidio editas Witteb. A. 1638. fol. In Græcos veteris Testamenti libros Concordantias longe pleniores emendatioresque & aptius digestas post insignem Conradi Kircheri Augustani operam, cujus opus Francof. 1607. 4. prodiit, expectamus ab erudito & humanissimo Viro Abrahamo Trommio, Pastore Ecclesiæ Groninganæ.

* Sixtus Sen. lib. IV. Bibl. f. p. 286. Euthalius Rhodius, monachus S. Basilii, collegit Græco sermone opus Concordantiarum totius Bibliæ, ad imitationem Hugonis Carensis, Anno Domini 1300. Sed nunquam vidit lucem.

VIII.

INDEX SCRIPTORUM,

Qui in Hesychii Græco Vocabulario laudantur.

Confectus & Alphabetico ordine dispositus,

à

JOHANNE PRICÆO.

ACHÆUS. v. ἀλίβαπτον. δίχολοι. κύτ]αροι. οἶνη.

IDEM ἐν Ἀλφεσιβοίᾳ. v. ἔναρ]ον. ἐν Θησεῖ. v. σαρωνία.

ἐν Ἰριδι (ex restitutione Casauboni) v. ἐκολλώπισε.

ἐν Μοίραις, (ex emendatione Meursii,) νυμφόβας.

ἐν Οἰδίποδι. v. ἐκλωπίζεται. ἀκάθαρ]ον.

ἐν Ὀμφάλῃ. v. φανα]ον.

ἐν Περιθῷ. v. ἀμφερκήπιθον.

ἐν Φρίξω. v. πελεὸς.

ÆSCHINES. v. αργαὶς. θεοβλαβίαν.

ÆSCHINES SELLUS. v. σεσελί-αγ.

ÆSCHYLUS. v. αἰγίζειν. ἄλως. ἀνεδὴν. αὐλῶνες. αὐριβάτας. αὐτορέγμον]ον. βυνίς. ἐδανοῖς ἠριγένεια. ἴτ]υγα. κεχρηματίαγ. ὀρσολοπῆτα. σαυροβριθές. ὑόσκοπα.

IDEM ἐν Ἀγαμέμνονι. v. ἀγρίαθεν. ἄλκη. ἄπλη]ον. ἀσπιδοῦς. γονίας. δεμνιοτήρη.

ἐν Ἀθάμαντι. v. ἀήτης ἀπαρ]ιᾶ.

ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ. v. ἀρῆ.

ἐν Αἰτναίαις. v. αἱ μοίδυμοι in ἀναξίαν, Johanne Meursio, & in κρείτ]ονας, nobis emendantibus.

ἐν Ἀλκμήνῃ. v. ἀποξὰς.

ἐν Ἀμυμώνῃ. v. θράσκων.

ἐν Ἀργείοις. (corrigente Mauss aco) v. ἀπόσκημμα. (restituente Meursio) v. ἐμμέλεια.

ἐν Βασσάραις. v. εἰλλόμβον.

ἐν Γλαύκῳ πόντιῳ. v. ἀμφίσωπον.

ἐυφήμοις. ἴτηλον. ξιρίφῳ.

ἐν Δανάῃ (Meursius Δαναΐσι) v. καθαίρομαι.

ἐν Δικτυκοῖς. v. δωνᾶ]γ.

ἐν Ἐλευσινίοις. v. ἀοξήσω.

ἐν Ἐπιγόνοις. v. τιμαυφής.

ἐν Ἠδωνοῖς v. ἄδασμ]ον, αἰγίζειν, ἀμφίδρομ]ον ἄοιστα.

ἐν Ἡρακλείδαις. v. ἀμφιμήτορες. ἐπιγλώσσω.

ἐν Θεωροῖς ἢ Ἰθμιασταῖς. v. ἰαμβίς.

ἐν

ἐν Θρήσσαις. v. ἀγαῖς. ἁλαιὸς.
ἐν Ἱερείαις. v. καλωλάβα.
ἐν Ἰξίωνι. v. ἱερεῖον.
ἐν Καλλιστοῖ v. πανίας.
ἐν Κερκύωνι. v. ἄμβωνες. ἀτίσεις.
ἐν Κερκύωνι Σαλυρικῷ. v. ἀπεψύχη. ἐυλημαλεῖ.
ἐν Κίρκῃ. v. ἀυλόφορβος.
ἐν Κίρκῃ Σατυρικῇ. v. ζυγώσω.
ἐν Κρήσσαις. v. ἀτίπασον. ἐπιξενώσθω. κωπῆσαι.
ἐν Λαΐῳ. v. ἀραχνᾶ.
ἐν Λυκίοις. v. ἀνέταλος.
ἐν Μυρμιδόσι v. ἄγρεμον. ἐγκεράδες. κεραΐς.
ἐν Ναυσίποις. v. ἀρείφαλον. ἀφοίβαλον.
ἐν Νηρεῖ. v. ἀθήρ.
ἐν Νηρήσιν. v. ἐναραφόρος.
ἐν Νιόβῃ. v. ἐπώζειν. ἡμορὶς. κάναλα.
ἐν Ὁμφάλῃ. v. Φαναῖος.
ἐν Παῤῥασίοις. v. ἀπαιόλαι.
ἐν Προμηθεῖ. v. ἐπισολῇ.
ἐν Προμηθεῖ δεσμώτῃ. v. ἀθέλως. ἄρδις. Διαμφίδιον. ἐλελεῦ.
ἐν Προμηθεῖ λυομένῳ. v. εἰσαφάσματα.
ἐν Προσομιλοῦσι. v. δίπολοι.
ἐν Πρωτεῖ. v. ἄελπτοι.
ἐν Πρωτεῖ Σατυρικῷ. v. ἁμαλα. ἐπάπω.
ἐν Σατυρικῷ (Meursius Κερκύωνι, vel Πρωτεῖ σαλυρικῷ) v. ἀποφύλιοι.
ἐν Σαλαμῖνι. v. ἀναριθμεῖ. ἀπήρης. Meursius legit Σαλαμινίαις. ut & in ἔκλογον. & ναυθήλας.
ἐν Σεμέλῃ. v. ἀμφίδρομος. ἀνθαλία. ἄτερπα.
ἐν Σισύφῳ. ἰαμβικες.
ἐν Σισύφῳ πλεροκυλιστῇ (sic emendat Meursius) v. θώψεις.
ἐν Σφιγγὶ. v. κνὺς.
ἐν Τελέφῳ. v. ἀμφιδεξίοις.
ἐν Τοξότῃσιν. v. πεζοφόρους.
ἐν Τροφοῖς. v. δίκρα πεδοίκη.
ἐν Ὑψιπύλῃ (sic enim legendum puto) v. ἀποκορσωταμφίαις.
ἐν Φρυξὶ (sic Meursius) v. ἄγασα. ἀδίοπον. ἄρδην. Διαμπερὲς ῥῆγμα. ἐπισροφὴ.
ἐν ψυχαγωγαῖς. v. δρώπτειν.
ἐν ψυχοστασίαις. v. ἀνηκίδοι. ἀνιβάτας.

AGATHON. v. ἀγαθώνιον.

ALCÆUS. v. ἀδηφάγοι. ἀμ' ἡμέρα. ἐπιπνεύων. τλεμεδαρῆ. τετραέδων.

ALCMAN. v. ἄαυλα. ἀλίβαπτον. κλεψίαμβοι. νηευής.

ALEXANDER. ἐν ἐπίσολαῖς. v. ἀεροπάνοι. γηπακὰ. σκοῖδος.

AMERIAS. v. βαθάλη. βαβυκὼς. καλαῤῥυγαὶ. καίλιθος. καμασίς. λιτμὸς. πίχαρις. πιγανεόσιον. σαυᾶδαι. σμώγη. χερὸν. ὑφαῖνεν. & forsan in σαυλοερέα, ubi vulgo ἀμερία legitur.

AMPHILOCHUS. v. μύχης.

ANACREON. v. αἰθιοπαῖδα. ἄμιθα. ἄσυ πυμφίων. αὐτάγγελοι γυναῖκες. ἔρμα.
ANAXANDRIDES. v. ἀμφίδυσις.
ANDROMENIDES. v. ἐνοδία.
ANONYMI. ὁ τὰ περὶ Ἀμαθοῦντα γεγραφὼς. v. ἀφρόδιτος.
ὁ τὴν μικρὰν γράψας Ἰλιάδα. (sic enim lego) v. διομήδεος ἀνάγκη.
ὁ τὰς Ἰταλάντας συνθεὶς. v. διονυσοκηρόπυρόν.
οἱ τὴν Ἑβραϊκὴν φωνὴν μεταθέντες. i. e. οἱ LXX.) v. ἑπτακέντρουροι.
οἱ περὶ Θεόφραστον. v. Διὸς ἄνθος. nisi forte ex usu linguæ ipse Theophrastus designetur.
ὁ περὶ τῶν Ἀριστοφάνους. v. σαμίων. Sed leg. φησί τις περὶ τῷ Ἀριστοφάνει. Salmas. p. 236. ad inscript. Herodis.
ὁ τὰ Θηβαϊκὰ γεγραφότες. v. τευμησία
Ἀρχαῖα ποιήματα. v. δῶροι.
ANTICLIDES. v. ἀλευρομάντεις.
ANTIGONUS v. κέρυλος.
ANTIGONUS CARYSTIUS. ἐν τῷ περὶ ζώων. v. ἴλητοι.
ANTIMACHUS. v. γαμήλια. ἐαμηφόρος. εἰσκομιστοὶ. ἑπτήρα ζειροφόρος. κλύμενος. σύσσιτον. χηνίον.
ANTIOCHUS ὁ Ξενοφάνους. ἐν τῷ περὶ Ἰταλίας. v. χώνην.
ANTIPATER. v. δημιάσι.
ANTIPHANES. v. ἀυχένιοι.
ANTIPHON. ἐν Ἀληθείᾳ. v. ἄβυς.
APPOLODORUS. v. ἄγος. ἀγρεὺς. ἀλίπλοα. γραῦς. στέμφος. παριαμμίδες.
APOLLONIUS. ὁ ἐπ' Ἀρχιβίῳ, ὁ τὰς ὁμηρικὰς λέξεις γράψας. in Præfatione & v. ἰλεάτης ἔχθος.
APOLLOPHANES ὁ Κωμικὸς. v. μυσίκαρφι.
IDEM ἐν Κρησὶ. v. θεοὶ ξενικοὶ.
APPION. ὁ τὰς ὁμηρικὰς λέξεις γράψας. v. ἀγυιεῖς. ἄδις. αἰσυμνῆται. θαλαμηπόλος. ἰουθάδος. κὴξ. μηνεῖ. μίνιμα. ὀδοντόσωρα. πόποι. φουσῆλα, χαμαισυνάδες & in Præfatione.
AQUILA. v. ὀνοκέντλαυροι. σειρῆνες.
ARCHIAS. v. ψαυσά.
ARISTARCHUS. v. αἰψηρὰ. ἀμφιμαλὴν. ἀνθρήνη. ἀντιάνειραι. ἀσφόδελος θερμητὴς δίψιον ἄεργος. ἐλαιῶται. ἐλειὼς. ἐπὶ φαλιοῦς. ἐς τὸν λιμῶνα. ἰαγὴ. κυσταλάκων. λυκοκλόνος θεῦ. πάλιν. πάντα λίθον. πρᾶκες. & in Præfatione.
ARISTEAS. v πευκαλέταν.
ARISTOTELES. v. ἄμβροτοι. ἀμμεῦς βαλίδες. βυθὸς βρύττος. δεκάτη θύομεν. δελφικὴ. ἰλιὰς. ἰνὸς. κερκυραία. λαγέας. μέροπες. πελειοθρέμμονα. σανδαράκη.
ἐν Ὀπουντίων πολιτεία. v. ἄπελος.
ἐν τῇ Πολιτείᾳ (Athenienſium, ut videtur) v. εὐθύνας.
ἐν τῷ περὶ Ζώων. v. πωῦξ.
ARISTOMENES. ὁ Κωμικὸς. (obiter citatus) v. θυροποιός.

ARISTONYMUS. v. βορρᾶ. ψώσμαλα.

ARISTOPHANES. v. αὐλίκα. ἀφορμὴ. ἄφρον. ἄχνη πυρὸς. βάθυλον. βυρσαίδιον. γρισῶν. γυμνότερος. λεβηρίδος. γυνὴ δαιδάλεια. δαφνοπώλην. δρέκανον. δρακοντίδης. ἐμπεδορκεῖν. ἔμπυσα. ἐνδυμωνάκαρ. ἐτνήρυσις. ἰασὼ. ἰνὸς. ἱππάδερον. ἱπποκλείδης. κλύμενος. λακραλίδες. λάμια. λοχείας. μεγάλη θεὸς. μεσαυχένης. μεταλλεῖον. μολγὸς. ὄνυπτα καὶ ὕπανλος. ὑρανίαν. πηλέως. μάχαιρα. σαμίων. σίριφος.

IDEM ἐν Ἀραμασι. v. βύρσαν. sed ut puto. δραμασι legendum.

ἐν Ἀχαρνεῦσι. v. ἐσκορδισμένος.

ἐν Γλώσσαις. v. ἀάδα. Grammaticus non Comicus.

ἐν βαβυλωνίοις. v. εἰς τὴν λιμβάδα ἱερίδια.

ἐν Βατραχοις. v. γωνιασμὸς. ἐκμελίτης.

ἐν Γηρυτάδῃ. v. αὐλοὶ θύομεν.

ἐν Δαιδάλῳ. v. δορυφόνον.

ἐν Εἰρήνῃ. v. ἐλίχνων.

ἐν Ἐξηγήσει Λακωνικῶν. v. πυρέαχος. Grammat. non Comicus.

ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. v. ἔμβολον. καλάσιρις.

ἐν Ἱππεῦσιν. v. κεἰς Ἴων ἐγχέλεων. ἀχίλλειον.

ἐν Κενταύρῳ. v. κύλλυ πήρα.

ἐν Κιθαρῳδῷ. v. σπλέαν.

ἐν Κωκαλῷ. v. ἱπνὸς.

ἐν Νήσοις. v. θύρσυ κυνῆ.

ἐν Νεφέλαις. v. λέσβιος. σιδαρέοι.

ἐν Ὀλκάσιν. v. ἀπεσφακέλισεν.

ἐν Ὄρνισιν. v. βλιμάζειν. γλαῦκις λαυριωτικὴ.

ἐν Σκηναῖς καταλαμβανούσαις. v. ὁ γὰρ &c. Ἰειτοσάτης.

ἐν Σφηξὶ. v. ὄνυσκια.

ἐν Τριφάλητι. v. ἑρμῆς τρικέφαλος ἰλάων.

ἐν Τελμησσεῦσι. v. πύλαι.

ἐν Ὥραις v. ἄρας ἱερὸν. δικαστικὸν. ζευγος.

IDEM ut videtur, tacito nomine. v. βαρβὸς. βοτροιδία.

ARISTOXENUS. v. κληψίαμβοι.

ARTEMIDORUS. v. κυησὸς, σκυρία. ταλάντιον. forlan & in μίλαξ. qui locus corruptus videtur.

ASCLEPIADES. v. κολακοφορολακίδης. ἐν ἕκτῳ Τραγωδουμένων. v. ῥησίαρχος.

ATHENION. (ut videtur) v. αὐθρίσκιον.

ATTALUS. ἐν τῷ περὶ Παροιμιῶν. v. κορίννυσι.

BACCARIS. v. βρένθιον. non scriptoris nomen sed unguenti.

BACCHYLIDES v. δίχολοι.

BEROSUS. v. σαραχήρω.

BLÆSUS. v. Φυλασὸς.

BASTASCHIUS, Historicus. v. βάσσας.

BOETHUS. ἐν τοῖς περὶ Πλάτωνος. v. ἀλλὰ πάντων κριτὴς.

BITON. v. σαμβύκη.
CALLIAS. v. μεγαρικὴ. σκαναὶς. &c.
CALLIMACHUS. v. ἄ. ἀοξοὶ. βυγενέων. θύα. ἴωφ. κάπλα. καθαριστὴν. λειριόεντα. νεκάδεσσι. σιαλενδρὶς. χρεμέδα.
IDEM. ἐν Ἑκάλῃ v. γηφάγοι.
CALLISTRATUS. v. ἁρμοδίᾳ. ἐλειὸς. θρώσκω. ἰλλυρίς. &c. παρνόπη. videndum etiam an in κυδρὸς.
CHAMÆLEON. v. λιβυκὰ.
CHARIXENA. Ἐρωτικῶν ποιητρίαι. obiter citata v. ἐπὶ Χαριξένης.
CHOERILUS COMICUS. obiter citatus, ἐκκεχοιριλωμένη. χορίλον.
CHRYSIPPUS. v. Φολιὰ.
CLEARCHUS v. ἄδωνις. γλυκὺς. ἀγκὼν. διομήδειος. ἀνάγκη. διὸς ἐγκέφαλος. & forte in μητέρα. ἐν τοῖς περὶ Παιδείας. v. μανέρως.
CLETODEMUS. ἐν τῇ Ἀτθίδι. v. ἑβδομος. sed legendum CLITODEMUS videtur, vel potius CLIDEMUS, qui ἐν τῇ Ἀτθίδι 6. Athenæi citatur. forsan & supra in Ἀγαμεμνόνια Φρέαλλα idem nomen restituendum, ubi vulgo Δῆμος legitur.
CLITARCHUS. v. μητέρα.
CONON (ut videtur) v. Βερονίκης πλόκαμος.
CORINNA. v. τόνθων.
CRATES. v. ἐνώτια.
CRATINUS. v. ἀΐδρυτον. ἀλφῶ βαλανιομφάλης. βρέα. γαληδία. δέξω. Δαλαὸς. δυσβράκανον. δυσθαλὴς. ἐλλόπιδας. ἀνοιχώμη. ἀπέφρησαν. καῦσις. κορσάκις. κυβηλὶς. λέρνη. Θεαλῶν. ναύσων. σαυνίον. σκυθικὸς. χοερίλον.
IDEM ἐν Βυκόλοις. (restituente Casaubono.) v. πυρπερίγχη.
ἐν Δραπέταις. (sic enim legendum putamus.) v. ἀγερσικυδὴς.
ἐν Δηλιάσιν. v. βῦς ἐν αὐλίῳ.
ἐν Θρᾴτταις. v. δίλογχον. συρβηνεὺς. & forsan in v. ἀπέφρησαν, ubi vulgo θράσων.
ἐν Ἰλιάσι. v. αἰθρία.
ἐν Κλεοβύλῃ. (Κλεοβυλίνη legendum putamus,) v. αἴθης.
ἐν Κρήσσαις. v. κωπῆσαι.
ἐν Μαλθακοῖς vel Μαλακοῖς. (ut videtur scribendum.) βρυλίνη.
ἐν Νόμοις. v. λυκαμβίς.
ἐν Πυλαίᾳ. v. γοργῶπις. ζωλύσῃ.
ἐν Σεριφίοις. v. διονυσοκορυσπυρώνην. vide & in βρίκελοι.
ἐν Χείρωνι. v. αὐλοφόρβοι.
ἐν Ὥραις. v. κήτιον. μυσίκαροι.
CRATINUS ὁ νεώτερος, ἐν Γίγασιν. v. παμμύλης.
CTESIAS. v. σάραπις.
CYRILLUS, ἐν τῇ Ἑρμηνείᾳ Ὡσηὲ τῶν Προφήτων. v. μονιὸς.
DEMETRIUS. (Historicus ut ex fragmento adjuncto videtur,) v. ἐμπήρης.

DE-

DEMOCRITUS. v. ἀμφιδήτιοι. ἀπαλῆτον. ἄσκληρες. βάσας. βροχμώδες. βρόχ☉. δεξαμεναί. δυοχοῖ. συγγόνη.

DEMUS. ἐν τῇ δωδεκάτῃ τ' Ἀτθίδος. v. ἀγαμεμνόνια. φρέαλα. Idem est qui sub nomine DEMONIS occurrit. v. οἰναῖοι, &c. Vide supra in Cletodemus.

DEMOSTHENES. v. ἀργεαῖοι. εἰθύφαλλον.
ἐν τῷ κατ' Τιμοκράτους. v. ὁσίως.

DICÆARCHUS. v. ἐν πίθῳ. &c.

DIDYMUS. v. αὐλὶς. βρίκελοι. ἐπῴζειν. κίλλο. κόρσακις. λαπέρσαι. λέπων. λιμοδωριεῖς. μοσυνοίκια. μυκερίνα. οἰοπάτη. σαμιακὸς. &c. σισύμβριον &c. σκινθαρίζειν.

IDEM ὁ τὰς Κωμικὰς λέξεις γράψας. In Præfatione.

DINOLOCHUS. v. ἀδ☉. μυρμηκιὰ. ὀλβάχιον.

DIOCLES. v. λαπάραι. λίγγα. συγκομιστὸς, (ubi Medicus vocatur.) unus forte ex veterinariis.

DIODORUS TARSENSIS. v. διαγόρας.

DIOGENIANUS. ἐν τῷ εἰσεργόπεινήσαις. In Præfatione.

DION. v. σαδινὸν.

DIONYSIUS. v. ἀμβλῶπες. βάτυρ☉. γύης. ἰσρίανα. κλισίαι. σκυρθαλιὰς. ὑάλικ☉. ὑγείην.

DIONYSODORUS. v. γλαύκης τέχνη.

DORYLLUS TRAGICUS. obiter citatus. v. δορυαλλὸς.

ECPHANTIDES COMICUS (citatur obiter) v. ἐκκεχοιριλωμένη. & in v. καπνίας. Vide & in χοιρίλον, ubi forte χοιρίλον legendum.

EMPEDOCLES. v. ἀγέννησα. βαυμώ. Idem obiter citatus in κωλυσανέμας.

EPHORUS. v. ταναγραίων.

EPHORUS. CUMÆUS, obiter citatus, v. διφορ☉.

EPICHARMUS. v. ἄγκυρα. ἀπασὴν βίμβλινος. ἑλίσσεα. καμπισίγγα. καπνοκορυσάξεσαι. λυκόστραφος. (vulg. male ἱπποχάρμω.) ῥογχίην. σαμαίνεσαι. ψύλλα.

IDEM ἐν Ἀγροσίνῳ. v. κόλαφ☉.
ἐν Βάκχαις. v. ἀγληχίδων.
ἐν Κωμασταῖς. v. φεύγιον.
ἐν τοῖς Μησὶ, (ut videtur) v. σκυφοκώναξ☉. forsan & in σκωρυφίαν.
ἐν Ὀρᾶσα. v. ὀρᾶσα.
ἐν Παιδοτρίβαις. v. κόλαφ☉.
ἐν Τριακάσι, forsan v. σκωρυφίαν. quod videor ex antitheto μησὶ colligere. Vide supra in σκυφοκώναξ☉.

EPIPHANIUS bis (inquit Casaubon. ad Athenæum p. 31.) Me loca effugerunt ista.

ERATOSTHENES. v. ἀγρηνὸν, ἀλκεὸν. βασιλίδες. ἐφώδιον. ἡδωνῆες. καλεκλυσπωμένην. ναρθακιῶντες, παρ' αἰγείῃ.

ἐν

ἐν Τῷ ἐννάτῳ τῶν Ἀμαθυσίων v. *ῥοίκια* &c.
ESAIAS Propheta. v. *ὠρίων*.
EUBULUS. *ἐν Κυβειλαῖς*. v. *μάνης*.
EUCLIDES (Socraticus.) v. *ἀνυξ. ἰών*. confer Gellium. VI. 10.
EUCLITUS. v. *γάλας*, vereor ut corrupte.
EUCRATES *ἐν Ῥοδιακοῖς*. v. *ἔλαιρεον*.
EUDOXUS. v. *βῆς κύπριος*.
EUELUS v. *κακόρας. καπάλας*. (ubi vulgo tamen *Εὐήλων* legitur.)
EUPHORION. v. *ἀλλὶξ. ἀΰλας*.
EUPHRONIUS. v. *λακκοσπέδα*.
EUPOLIS. v. *ἀπ' ὄνυ*. &c. *βοώπις. γαληψὸς. δάμας ἱππώνεως. δαμασικόνδυλον. θύα. κόλυτώ. κριὸς. ὄνυ γνάθος. σαννίον*. & forsan in v. *πίσαν* (ubi vulgo *πέλις*.)
ἐν Αἰξὶν. v. *ἱερεὺς Διονύσυ*.
ἐν Βαπταῖς. v. *βάσας*.
ἐν Μαρικᾷ. v. *δύλων πόλις*.
EURIPIDES. v. *αἰγυπτία ἐμπολὴ. αἴλινος. ἄνω πόλαμῶν. ἀπαιώνισον. κορίννυσι*.
IDEM *ἐν Αἰόλῳ*. v. *ἀκρατὲς*.
ἐν Ἀλεξάνδρα. v. *ἄρρητος*.
ἐν Ἀλκήστιδι. v. *ἄλις*.
ἐν Ἀλκμαίωνι. v. *ἀργαίνειν. ἀτενὴς*.
ἐν Ἀλκμήνῃ. (ut restituit Meurs.) v. *ἀμολγὸν*.
ἐν Ἀλώπῃ v. *ἀπροσηλος*. si bene ad Harpocrationem Mauss. correxit. Brodæus autem corrigit *Μεναλίππῃ*.
ἐν Ἀνδρομάχῃ. v. *ἀγρεύματα. ἀπήρον*.
ἐν Ἀνδρομέδᾳ. v. *ἀμείβεται*.
ἐν Ἀνλιόπῃ. v. *εὐθυδήμονα*.
ἐν Αὐγῇ. v. *ἀπευήσω. διέφθειρε. κέρας*.
ἐν Δίκτυι. v. *ἀζοίμην*.
ἐν Ἑκάβῃ. v. *κάσις*.
ἐν Ἐρεχθεῖ. v. *ζεῦγος*.
ἐν Ἡρακλείδαις. v. *ἁμαλὸν*.
ἐν Ἱκέτισιν. v. *ἀναδρομὴ*.
ἐν Ἰνοῖ. v. *δὲ ἄρα* & vide infra in *Οἰνεῖ*.
ἐν Ἱππολύτῳ στεφανηφόρῳ. v. *ἀνασειράζει*.
ἐν Ἰφιγενίᾳ Τῇ ἐν Αὐλίδι. v. *ἄθραυστα*.
ἐν Ἰφιγενία Τῇ ἐν Ταύροις. v. *ἀγχίπυς* & *ἀνίσψαλμος*.
ἐν Ἴωνι. v. *εἰλείθυιαν. ἀνίππηγα. καὶ φυλαὶ*.
ἐν Λικυμνίῳ. v. *θριάζειν. λικυμνίοις βολαῖς*.
ἐν Μελανίππῃ. v. *ἀντήλιοι. καθωσίωσε*.
ἐν Μεναλίππῃ. v. *ἀπρόσηλος*. Brodæo conjiciente.
ἐν Μηδείᾳ. v. *ἀπαιώνισον. ἀποστέλλεις. αἰσυμνᾶν. ἀεὶ*.
ἐν Οἰδίποδι. v. *ἀηδόνα ἄναρθρος*.
ἐν Οἰνεῖ. v. *ἀθεάνευτον. ἀκρίζων*.
ἐν Ὀρέστῃ. v. *ἀφύλλων*.
ἐν Παλαμήδῃ. v. *ἔμβολα*.
ἐν Πειρίθῳ. v. *ἐφέξεις. θρέξαι*.
ἐν Πελιάσιν. (ex restitutione Meursii.) v. *ἀντεμμάσασθαι*.

&c

& ἀξιαμῶν, (ex ejusdem restitutione) item in καλαβολῆ.
ἐν Πηλεῖ. v. ἀρετῆ.
ἐν Πληθύνει. v. κότταβος.
ἐν Σισύφῳ. v. ἐλίσσων.
ἐν Σκιρίαις. (ex restit. Casaubon.) v. ζεύγλας.
ἐν Σκείρωνι. v. ἁμαρτητὴν. & in ἔμβολα. Brodæo emendante.
ἐν Τυφανύλῃ. v. ἀναδρομαί.
ἐν Φιλοκτήτῃ. v. αἴρειν. αἰών. ἀκρεμβές. γαῦρος.
ἐν Φοίνιξι. v. ἀμνησευλος.
ἐν φρύξῳ v. ἰλλάδαι.
ἐν χρυσίππῳ. v. εἰάζων.

IDEM obiter citatus, v. σκάνδιξ.

EZECHIEL. v. βαζέκε.

GALENUS. v. σώτειρα.

GLAUCIAS. v. πέαρ & σαμίθη, ubi medicus vocatur.

GORGON Historicus. v. ἐπιπολιαῖος.
ἐν τῷ περὶ θυσιῶν. v. καλαῤῥαπαστίτης.

HECATÆUS. v. ὑπ' αὐγὴν.

HEGESANDER. v. ἀπόφαρσις.

HEGESIAS. v. ἀγχιμέλιοσα.

HEGESIPPUS Rhetor. v. κρώβυλος.

HELIODORUS. v. ἀδωκεῖ. ἀμφήνωσεν. ἀναγωγὴ. ἀνακλοιρίσει. ἀναπυστα. & in Præfatione.

HELLANICUS. v. κάδμειοι.

HERACLEON. v. γεφυρὶς. ἰαυληρόνια. ἰεθήσιαι. ἴγγα. ἰριχθάδες.

HERMEAS, ὃς Ἀριστέλλης γνώριμος, citatus obiter, v. τάφρη.

HERMIPPUS, v. λόγχια.
ἐν Ἀρσιπώλισι, v. δοκικῶ, ubi male Ἑρμιππος legitur.
ἐν Δημώναις v. ἡ φρονῆς, &c.
ἐν Θεοῖς. v. μίλαξ. meminit hujus Fabulæ etiam Pollux 9. 7.
ἐν Κέρκωψι. v. κολακοφορολεῖδης.
ἐν Στρατιώταις. v. πάνικλον.
ἐν Φορμοφόροις. (ex restitutione Casauboni.) v. Διὸς βάλανοι.

HERMODORUS. v. σκυδικῇ.

HERODIANUS Grammaticus. in Præfatione.

HERODOTUS. v. ἀγαθοεργοί. βασιλῆς. ζαλμολξις. ζειρὰ. θύεσαν. καναμὶς. μυκερῖνα. πισοκωνίας, ἰμάρα.

HESIODUS. v. ἀμφοῖδις. ἀργείη. ἀφροδίσιος. ὄρκος. γοργείην. δίψιον. ἄργος. ἐπ' εὐρυγύῃ.
ἐν Θεογονίᾳ. v. γάστος. ἱερεῦσαι. ἱπποκρήνης.
ἐν Καταλόγῳ ἠΐθεον. v. ἠΐα.

HIPPOCHARMUS. v. λυπόσταστος, nisi legend. (ut supra monuimus) Ἐπίχαρμος.

HIPPOCRATES. v. αἰών. ἄλμα. ἀμφιμήτριον. ἀνλαβαί. ἀπολελαμμένας. ἀρχαίη φύσις. ἄχνη πυρὸς. βαλβὶς. βλητχῶδες. βυβλίον. βρέγμα. διασαφῶν. δίκαιον. κέδμασα.

HIPPONAX. v. ἄβδης. ἀγγαλέη. βασανικός. βεβρενθυόμενον. ἐμβαφίων. ἐμπεδὴς. κυδήκη. κυλλήβην. μαυλιστήριον.

HOMERUS. v. ἄ. αἰγιαλ. αἰ. αἰδοῖος. ἄκτη. αἱμαλέα. ἀμαρτῇ. ἀναβήμεναι. ἀναιδὴς. ἀναρίδοι. ἀνατροπῆς. ἄπηνος. ἀργέστεω. αὐλὶν. γαμφαὶ. γλυφίδες. γόνος. δαρδάνιαι. δαρδάπτειν. δεινωπὴν. διατμῆξαι. δοιαὶ χθὲ, &c. ἐανὸν. ἑδώκατο πολλά. ἐπιρρέψαντα. ζήγανα. ἠρήκει. θὶν. θρόον. κάρα. κῆρ ἐπιφάνης. κνωδάλα. κολὸν. κρόσσαι. λύχνος. μὰ μαχάλην. ξύσι. πιλεὸς. πλωτὴ. προβάλεσθαι. πύλαι. σάθην. συμπληγάδες. ταχίων. τεῦς θεοὶ. τριὰς. ὑποχαλκὶς. χειμάμενα. ὠμοθέτεων.

IDEM citatus sub nomine Πινδάρου. v. ἀγαυὸν. ἀκέσσιος. ἄρις. δαὶ. δέξασθαι. δίδυμοι. δίχαλον. ζύγον. δυσπαλίζειν. εἰληθάας. ἔργον. ζόφον. ἠρεύσατο. ἐ πάλιν.

IDEM obiter citatus. v. ῥάβδοι. ῥαψῳδὸς.

IBYCUS. v. βρυαλίχαι. σπορίτης, &c.

JOB. v. ὠρίων. & v. ταρέβινθος. In posteriore autem voce ista legendum JOBAS crediderim.

JOB. ἐν πεντεκαιδεκάτῃ περὶ ὁμοιοτήτων. v. καρδίᾳ. legendum & hic puto JOBAS. Vide Athenæum pag. 270. edit. Lugd.

JOBAS. v. βλιτύρων. βρίγες. κυλικίας. λυσιφοίτης. σαμβύκη.

IDEM. ἐν τετάρτῳ θεατρικῶν. v. κλώπαια. ἐν τετάρτῃ θεατρικῆς ἱστορίας citatur Athenæo lib. 4. Ἰοβᾶς ὁ τὰς θεατρικὰς ἱστορίας γράψας, citatur & ab Ulpiano ad Demosthenem.

ION. ἐν Ἀλκμήνῃ. (sic enim legendum) v. αὐλαύγιοι. καταφράκτοις. ἐν Ἀγαμέμνονι. v. ἱππικὸν χλόος. πεδανῶς.

ἐν Ἀργείοις v. σάρον.

ἐν Ἐρυσίβαις. v. ἰσθὸς κυδρός. (ex restitutione C. V. Rich. Bentleii.)

ἐν Μεγάλῃ θεάρατι, v. ὀνοταζομένη. & μελαγχαίταν.

ἐν Ὀμφάλῃ. v. ἐρρωπιζόμενος. μεγάδις (ex restitut. Calaub.) μεσομφάλιος. σφίλον.

ἐν Τεύκρῳ. v. αἰδρεῖ. ἀμφιβύστης.

ἐν Φοίνικι δευτέρῳ. v. τιμαφῆς.

ἐν Φρυξοῖς. v. κλῆθρα. νιφόεσσα. citatus & in vocibus πυκνὰ. & φοινικόλεγνον. videndum an & in νυμφαῖον.

JONAS Propheta obiter citatus. v. Ἰωνᾶς.

ISIDORUS. v. δυσάρην.

ISTER. v. αἱμαλέα. forsan & in σίκερα.

LEO. ὁ Ἀλαβανδεὺς ἐν ζήτῃ v. βαιᾶγις.

LEONIDES. v. ἑπτόρες πεδαταλοι, &c.

LEUCON ἐν Φρεάτοσιν. v. παιάκης.

LEUCUS ἐν Νόμοις. v. λεπταλεόν.

LUCAS Evangelista. v. ἰάσπιδος.

LYCOPHRON. v. καταλυσαμένην. πύπταξ.

IDEM in Κασσάνδρᾳ, ut videtur v. ἐπαγών.

LYSIAS. v. ἀδωφάγοι. Ἰμωρία.
LYSICRATES. v. σμυσία.
LYSIMACHUS. v. σκῦρος, &c.
LYSIPPUS. v. βάδιος.
ἐν Βάκχαις. v. ἀγεφυρωβῆλις. hujus dramatis sæpius Pollux meminit.
MARATHONIUS ὁ ποιητὴς. obiter. v. μαραθών.
MARCUS Evangelista. v. Ἰάκωβος.
MARSYAS ἐν τῇ Ἰάδι. v. ὑετὸς.
MATTHÆUS Evangelista, v. Ἰάκωβος.
MEGACLIDES. v. ἀθηνᾶ. λιμφὰ κλυσὼν.
MELESAGORAS. v. ἐπ' εὐεργύῃ ἀγών.
MENANDER. v. φλὰ ἄχρι ἔξεσω. ἔμπυος. καλαθίσκος. ὡς.
IDEM ἐν Λευκάδιον. v. λευκάδες.
ἐν Ὀργῇ. v. ὁ μάστρ.
ἐν Παρακαταθήκῃ. (emendante Casaub.) v. ὄφεις.
ἐν Τερεία. v. παρουσία.
ἐν Τίμωνι. v. βάκηλος. παρυφὴς.
ἐν Φάσματι. v. ἔμβαρος.
METRODORUS. v. ἀγαμεμνόνια Φρίξια.
MNASEAS ἐν τοῖς περὶ Διβύης. v. βραχαίους.
MORSIMUS, Tragicus ineptus, obiter citatur. κλύμβος.
MOSES. v. ἀραχμή.
MYLLUS Comicus, obiter citatus v. μύλλαν.
MYNDIUS. v. ὑπομέλαθρα. sic MYNDIUS, sine adjuncto Arnobio lib. 6. citatur. De Alexandro Myndio sæpe Athenæus.
NASSANDER. v. αἰδία.
NICANDER. v. ἀγωνοθέτης, ἀβολεῖν. θιβρὴν. κλισίαι. μίσυος. τρικώ.
NYMPHODORUS. v. αἰχία.
OCHLUS ἐν τροφωνίῳ. si non mendose.
ORUS. v. νυμφαῖον.
OSEAS Propheta obiter citatus v. μοιχός.
PANYASIS. v. ἠείπη.
PAULUS Apostolus. v. Παῦλος.
PERIGENES. v. Ἀλφπίνεω.
PHANIAS in Κήρυκες.
PHANODEMUS. v. αἰχάνας. γαλεοί. ταῦρος.
PHERECRATES ἐν τυραννίσι. v. γυμνοφυλακῶν. ἐπίμυσα. μιμάρυκες.
PHERECYDES. v. ἐυρύμας. ἰοφῶσα.
PHILEMON. v. ἴσις.
PHILETAS. v. ἀμάλλα. βαβυκιῶς. θέσαλαι. σκῆρος. σκύζης. ὑπ' αὐγὴν. ὑπεζωσμένος.
PHILISTUS. v. βαβάκτης. μισηρεύειν.
PHILOCTETUS. v. δορυφόνου.
PHILOCHORUS. v. ξυμβόλιμος.

IDEM ἐν Τρίτῳ. (fortasse Ἀτθίδος intelligendum) v. ἀγοραῖος Ἑρμῆς.
ἐν τελάβδῳ. v. ἰπῆς.
PHILOLAUS. v. πόλισιν. λιχνοφιλάργυρος.
PHILOSTEPHANUS. v. θριπποβρωῖος.
PHILOXENUS. ἐν Σύρῳ. v. μεσαυχένες.
PHOENICIDES Comicus Megarensis. δύνασαι σιωπᾶν.
PHRYNICHUS. ἐν Αἰγυπτίοις. v. ἰαίνεται. σεμέλη.
ἐν Ἀλκήστιδι. v. ἀθαμβεῖ.
ἐν Δάνεσιν. v. ἔγκαμμα.
ἐν Κομῳδῷ. v. ἀεί.
ἐν Κωμασταῖς. v. καλαχοφορεικλεῖδης.
ἐν Κρονίῳ. v. στελλίσαι.
ἐν Ταυλαίῳ. v. ἐφέδρανα.
PINDARUS. v. ἀληθεῖς. δὼς. κόρινθος.
PISANDER. v. νῦς ὃ ὦ δὲ &c.
PISISTRATUS. καλαχρῆσθαι.
PLATO. v. ἀγανακτεῖν ἀλλῆτις. ἀμφιμάσχαλος. ἀρχωνίδας. ἀσελγής. αὐτὸ δεῦρο. βορᾶς. δευτέρων. ἀμεστόνων. ἐμμέλεια. ἡρακλεία. λίθος. κριὸς. πῦρ. ἐπὶ πῦρ. προδοκώκη. σίλλυβον, &c. ταθέρῃ.
PLATO ἐν τοῖς ἀφ' ἑαυτοῦ. ἀπαλιεύς.
ἐν Γοργίᾳ. v. τὸ παρὸν.
ἐν Ἴωνι. v. ἡρακλεία λίθος.
ἐν Μαριανδύνῳ. v. μαμμάκυθος.
ἐν Μαμυθήρᾳ. v. παλαιστρία.
ἐν τῷ σοφιστῇ. v. ἐγγαστρίμυθος.
ἐν Συρφακὶ v. παλαιστρία.
PLUTARCHUS. v. δεκαδόρου ἀμαξῆ. ληναίων μήν.
POLEMARCHUS. v. χρυσᾶς.
POLEMON. v. διοσκώλιον. ἐφέδριον. ἡλύσιον. κυλίκρανον.
IDEM ἐν Ἐρεσθενίδι ἀποδημία. v. βίηφι. σκυδικῇ.
ἐν Αἰσχίνου ὑποκρίσει. v. συμπαστὸν.
POLYBIUS. v. Φρεστύπανα.
POLYMNESTUS, Poëta Colophonius, obiter citatus. v. πολυμνήστιον, &c.
PRAXILLA SICYONA. v. βάκχει διώνῃ.
PRAXIPHANES. v. Διοσκεχάδες.
PYTHAGORAS. v. γυνή.
RINTHON. v. ἀσπίδος. ἔρυθαλίχα γαλεοῦ. καλαβρίαν. κάρκαρα. σκαλιᾶ. σάινορος. σαπυλλεῖν. σάρμαλα. τροχαῖα. ὑδράνα.
IDEM ἐν Μηδείᾳ. v. κομικίλωρ.
SAPPHO. v. Ἔκλορος πάσσαλοι.
SACRA Pagina ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Βασιλειῶν. v. ἀζειὰς. & v. ὠρίων. sub nomine τῆς γραφῆς.
SELEUCUS. v. ξυλίος. Διόχυσις. καρδανοὶ. τρίων ἡπάλλακτον.
SIMMIAS. v. πτωκάς.
SIMONIDES. v. κάρκαρα. ναυμηδίσιν. οἰκιάδης.
SOLON. v. ἀγχιστίνδην. ξείνην. τριλαία. obiter etiam in σεσαχθεῖσα.

θεὰ· χαλεπὰ &c. & τρεῖς θεοί.

SOPHOCLES. v. ἄβαγ. ἀδιέπαστον. αἴφρυρ Θ. ἀλύβας. ἀναστρέφων. ἀναψύχυσα. ἀπαιόλημα. ἀρμαῖοι. αὐλῶπες. ἀφέρμακον. βάσκανΘ. βωλόναγ. γλίδα χόανα. γλοιὰς. γνώμων. ἐγκυράδες. καθαγίσω. κωχεύσων. σεμίν. σιλφίν. τυφὼ.

ἐν Ἀθάμανλι. v. ἀγχιμολήτης. ἐπιστήμαλα. ἐχρωμαλίσθη. καλαγώναγ.

ἐν Ἀθάμανλι δευτέρῳ. v. ἔρκεσι, ἴψια.

ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ. v. ἄσκοπον. ἄφρακΤΘ. ἐξαλύξωμαι. καθηαρισμένα.

ἐν Αἰγεῖ (ex emendatione Casauboni.) v. ἰαύρειον πόμα.

ἐν Αἰγίσθῳ. v. Ἀρύθμων.

ἐν Αἰθίοψι. v. ἀναίρλον. ἀνθοβόσκον. ἀπιστεῖ.

ἐν Αἰχμαλωτίσιν. v. αἰχμοδέτΘ. ἀλίρροσύνη. ἀμφίλινα. ἀνηκὲς. ἀπειθὴς. ἐμπλεύρῳ. ἐυστερνομαντίας. ἐνέτας. ἐπιμάστεται. ἴαννα.

ἐν Αἰχμαλώτοις. v. ἄστριον. ἄχνη. ἱερόλας. ἱκτερούσομεν.

ἐν Ἀκρισίῳ. v. ἄδοξα. ἀκνίης. ἀλοίμαλα. ἀνταίαν. ἀπόδρομον. ἀποφανθεὶς. ἀρόμαλα. ἄτομος. βίδην. ἰλλάδας.

ἐν Ἀλεάδαις. v. ἐΦυμνεῖς. sed legendum Ἀλευάδαις.

ἐν Ἀλεξάνδρῳ. v. δύσανλΘ. & θηλάτρια, videtur Ἀλεξάνδρα legendum.

ἐν Ἀλκμαίωνι. v. αἰνῶ. ἀραίας.

ἐν Ἀμφιαράῳ. v. αἰλεξάνθριον.

ἐν Ἀμφιτρύωνι. v. ἀμφιτέρμως. ἀτμησίφρων.

ἐν Ἀμφιτρύωνι δευτέρῳ. (ex restitutione Meursii) v. ἐπενώτισεν.

ἐν Ἀνδρομέδᾳ. v. ἀμβλύσκει. ἀμφίτρομον. ζευξιλεΐως. κηρίον. σαλπῖον.

ἐν Ἀνηνορίδαις. v. ἀφεψιαστάμην. ἐκβιβάζαι.

ἐν Ἀνηγόνῃ. v. κοινὸς.

ἐν Ἀτρεῖ. v. ἐπιπάσει.

ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ. v. ἐπιξενῶσχ. ἐπισεισύσης. ξυμβόλως.

ἐν Ἀχιλλέως ἐραστῆς. (tacito nomine ejus) v. ἀμμάτεΘ. πόθΘ.

ἐν Δαναΐ. v. ἀνθήμερον. ἀφροδίσια ἔργα.

ἐν Δαιδάλῳ. v. γοργάδων. ἐσέφτην. (emendante Casaubono.)

ἐν Διονυσιακῷ. v. θωχθεὶς.

ἐν Δόλωψι. v. ἴυναΘ.

ἐν Ἐυμήλῳ. v. αἵμαΤΘ. &c.

ἐν Ἐυρυσάκῃ. v. ἀδόξασεν.

ἐν Ἐλένης ἀπαιτήσει. v. ἀναχαιτίζει.

ἐν Ἡλέκτρᾳ. v. αἶρμα. ἀμήτωρ. ἀνῆρες. ἐπηγγελόμην. λυκοκτόνε θεῦ.

ἐν Ἡρακλεῖ. v. κύκλως.
ἐν Θυέστῃ. v. ἀκήρυκτον. ἄλογα. ἀνιερᾶσιν. ἀπείρονας. ἀπόθεα. ἀτελῆ.
ἐν Θυέστῃ δευτέρῳ. v. ἡγόμην. ἀφοσιωθῆναι.
ἐν Θυέστῃ τῇ ἐν Σικυῶνι. v. ἀμόφωτον. ἀποπλήκτῳ ποδί. αἰδοιομάρος. αἰδοφόρβιον. ἐπαίνως.
ἐν Ἰνοῖ. v. ἄλυσον.
ἐν Ἰοβάτῃ. v. ἀφύλλωτον.
ἐν Ἱππόνῳ. v. ἀπαλείξασθαι. ἀπαρθένευτος.
ἐν Ἰξιδι. v. ἴυγγος.
ἐν Ἴωνι. v. χρεσυίει.
ἐν Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι. v. ἀπαρθένευτα.
ἐν Ἰναχῷ. v. αἰλλότριξ. ἀναιδείας. ἄναλα. ἀλωπός. (ex restitutione Casauboni.) αἰσίπλαστον. ἀρκασκίνη. ἐπιέρκμα. κύαμῳ.
ἐν Κολχίδων. v. ἐπαλλαχθεῖσαι.
ἐν Κρεούσῃ. v. ἀνέκλημαι.
ἐν Κρησίῳ. v. βυδοὶ. Hinc corrige 6. 12. Pollucem, & pro χρήσει lege Κρησὶ, vel Κρεούσῃ.
ἐν Κηδαλίωνι. v. αἰσυκλίστης. διαφος. Casaubono corrigente.
ἐν Κώμῳ. ἄνθρωπε. (ἰσ. Μώμῳ legendum.)
ἐν Λαοκόῃ. v. καλαῤῥαύτης.
ἐν Λαμιοσαίοις. v. ὡς.
ἐν Λημνίαις. v. αἰξύμβλητον ἀσάλτικτον ὥραν. vide & in φορμαλλὸς.
ἐν Μελεάγρῳ. v. ἀντίδοτον. ἐχεφόρυς. κυάμῳ.
ἐν Μυσοῖς. v. ἀπόβραθρα. ἀποσυρέλ. ἀπύρῳ. ἀσφαφὴς. ἀφθίτης.
ἐν Μώμῳ. v. ἀλώπηξ. ἀμφίον. ἀνασύψας. ἀποσκολυπῆς. ἀνθρωπε.
ἐν Ναυπλίῳ. v. ἀνόρεα.
ἐν Ναυπλίῳ πυρκαεῖ. v. πεσσὰ.
ἐν Ναυπλίῳ καταπλεούσῃ. ex restitutione Meursii v. ἐπίπλα. ζείτος. κρατὴρ.
ἐν Οἰδυσσεῖ μαινομένῳ. v. ἱματιῶν. ἡμαλαίψας. θρεκτοῖσι νόμοις. θριαίζειν.
ἐν Οἰδυσσεῖ ἀκανθοπλήγει. v. ἀθηρόβροτον. ἐλαιαίδεσα.
ἐν Οἰδίποδι. v. ῥαψῳδὸς. ἀπότροπον.
ἐν Οἰδίποδι ἐπὶ κολωνῷ. v. αἰτναῖα. ἀμπυκτήρια. (ubi editur ἐν κολωνῷ) οἰατιδος.
ἐν Οἰδίποδι τυράννῳ. v. ἀλλάδην, ἄκων. ἀμφιπλήξ. βαιὸν. ἰάχε.
ἐν Οἰνομάῳ, forsan in ἀρμεῖαι.
ἐν Παλαμήδῃ. v. ἀκεσφορὸν δρόπα.
ἐν Παυδώρᾳ. v. κεχήλωμαι.
ἐν Περιλάῳ. v. καρπομανὴς.
ἐν Ποιμέσιν. v. βερεκύνθια. ἴαννα. Φοινικίοις.
ἐν Πολυκίδῳ. v. φύλαίας. ἀραίας.
ἐν πολυξένῃ. v. ὦδόφρυμα.
ἐν Ῥιζοτόμοις. v. αἰσωθεὶς.
ἐν Σαλμωνεῖ. v. θῆμα καρυκοί.
ἐν Σαλυρίσκῳ. (ἴσ. Σαλυρικῷ.) v. ἀρρηγὲς ὄμμα.

ἐν

ἐν Σίνωνι. v. αἰθύσσειν. ἀναισθήσω. ἀξέσεις. ἄρρηκον. ἐνθριαχθῶ.

ἐν Σισύφῳ. v. ζεῦγ Θ.

ἐν Σκύθαις. v. ἀχίλλειον. ἀψάλακτ Θ.

ἐν Σκυρίαις. (ex restitutione Casauboni) v. ἀποσίβης. αὐλόσιτον. (ex ejusdem restitutione) ξυνῳδῶ. ἀχρήμαλον. ubi vulgo Σκυρίοις legitur.

ἐν Συλλόγῳ. v. ἐκκεκάπηλαι. vide supra in Ἀχαιῶν συλλόγῳ.

ἐν Σωδείποις. v. μάθλη. & v. ἀζωτῶται. ubi vulgo Σωδείπνῳ legitur.

ἐν Σωσωνύμων ὑστέρῳ (ex restitutione Meursii) v. ἄρπτον.

ἐν Ταναΐρῳ (vel Ταναΐροις, ut emendavit Casaubonus) v. ἀλαλιαὶ.

ἐν Ταναΐρῳ Σατυρικῷ. v. ἀργόπωνας.

ἐν Τελίφῳ. v. ἀνεφόρ Θ.

ἐν Τηρεῖ. v. ἀγληχίδων. sic & in ἀρρενοβοσκὸς & θεανὴ, quo utroque loco male Τυρεῖ editur.

ἐν Τερψιπίαις. v. ἀμφορμῶσαι αἰόλη νύξ. ἀμφίνεικος. ἀνευφημήσει. ἀνίπτερωσα. ἀπλάκητον, ἀροτὸς.

ἐν Τρωίλῳ. v. ἀμάσσαι. ἀνδρόπαις. ἀπέσκη. ἄπιτος. ἄσας. ἀσόλεικον. ἐλαῦται. ἔρκη ἴαννα. ἰππὸς καλαφρύλαξ.

ἐν Τριπτολέμῳ. v. ἀμαλλα. ἀποθυμῶ. ἀφραίδμων (ubi male Τριπτολεμέλῳ editur) δαΐς. ubi vulgo male divellitur.) ἐλκηθμὸς. ἴαννα. ἰλυεὶς. γονὴ.

ἐν Τυμπανιστᾶις. v. ἄδημον. ἀνεῖῶς. ἀνιστρέφω. δρακαυλ Θ. forsan. & in ἀπανθρωπ Θ, & in κομίζεται. ubi legendum fortasse ὥσπερ ἐν Τυμπανιστᾶις.

ἐν Τυραννοις. v. ἔχθιμα. Meurs. Τυραννῳ emendat. Oedipo nimirum. Vide supra in Pherecrates.

ἐν Ὑδροφόροις. v. κωνός.

ἐν Φαίδρᾳ. v. ἄγκυρα. ἄγ Θ. ἄκλειστοι. ἀπέπησε. αὐλομόλως. αὐψερὲς. κυλαίνων. μῶλυς.

ἐν Φιλοκλήτῃ. v. ἀμαρβῆν. ἀμπυκήρια. δρᾶπος. δρυοπαγῆ σόλον.

ἐν Φιλοκλήτῃ ἐν Τρῳάδι. v. ζηλῶ. ῥακηρίοις. sed nomine tacito.

ἐν Φινεῖ. ἀπενώτισαν. αἰζήμασι.

ἐν Φινεῖ δευτέρῳ. v. ἀχάλκευτα. καλαῤῥάκης.

IDEM tacito ut videtur nomine. v. ἀράβαι. βαιὸν. βλῆρ. (aut saltem Euripides, uterque enim Ἀλκμαίωνα scripsit) βρυαζόσης λεαίνας. βρυαλίκται. γαλὶς. γάστριον. γελχανὸς. δορυαλλὸς. ἐπενώτισεν. ἐπήκο Θ.

ἡρα-

ἡρακλεία. λίθος. &c. ναύκληρον. &c. σφυρὰ, &c.

SOPHRON. ἀγροπηγὴ. ἀδανὰ. ἀλύδιμον. ἀλικαύων. Δρατελείαν. ἠεύκαλον. κατάσικτον. ὠδριζόσα. σάερον.

SOPHRONIUS. v. σκανὰς, &c.

SOSIBIUS. v. ἠλακάτια. πορφίλα. σάνδυξ.

SPEUSIPPUS. v. συβῶτας.

STESICHORUS. v. βρυαλίκτας. ἠλίβαιον. ναυκληρώσιμοι, & obiter in τριὰς.

STRATTIS. v. κάλχας. βᾶς. ἐμβαίνη, &c.

ἐν Ζωπύρῳ ὠδικαιόμενῳ. v. ἐ μάλα κικκὰς.

ἐν Φοινικῇ δραμαλίῳ. v. κολακεύειν.

SVILAS. Συίλας (nisi corrupte.) v. πυῤῥαία. Suidas Θεσσαλικῶν πρώτῳ citatur ab Apollonii Scholiaste, p. 122. edit. H. Steph. Idem & pag. 26. videndus.

TELECLIDES. v. ἑρόμιος. δρεπτὸν. ἐυτρεμίης.

IDEM ἐν Περσαπυσι. v. δορυφόρον.

TELESILLA. v. βελλιώτας.

THEOCRITUS. v. αἰολικὸν, ἐχεολασμὸς.

THEOGNIS. (ut videtur) πολυπαίδης.

THEON. ὁ τὰς κωμικὰς λέξεις γράψας, in Præfatione.

THEOPHRASTUS. v. ἀφροδίσιος. ὀρκος. δύσκαπτος. εὐίπτερον. κολλύρα. κύπαρος. προσφανῆ. σαλακωνίσαι. σίδη. σισύμβριον. σκυθαλιὰς. vide & in διὸς ἄνθος.

THEOPOMPUS. v. βισύγας, δονασὰν. ζειρὰ.

ἐν Τρίτῳ αὐτῆ λόγῳ. ἱππάκη.

THUCYDIDES. v. ἀμφίβολοι. ἀνλίπαλον. ἀργυρέα. αὐλοκοῦ. βιοτεύειν. ἐννεάκρουνος. ἔπτυσεν. κυλώνιον. λιμῷ. ὑραδίως. πύθιον.

TIMACHIDAS. v. πυριβρεμίτας.

TIMARCHUS. v. ἀμυσίς.

TIMOCLES. v. ἀποξίνη.

TRYPHON. v. ῥαφανὶς.

XANTHUS. v. ἀττάγαθος. βελψίη.

XENOPHON. v. ἀπεσκαλίδευσα. ζωπυρώσαι.

ἐν Ἀναβάσει. v. σαγαίζοντες.

ἐν ἕκτῃ Ἀναβάσεως. v. σίγλον.

ἐν πρώτῳ Ἀναβάσεως. v. φοινικιστὴς.

CAPUT

CAPUT XXXVI.

De Lexicis & glossariis ad scripta Theologorum, Jurisconsultorum, Medicorum, Philosophorum ac Rhetorum Græcorum intelligenda comparatis.

Glossaria in Theologos Græcos. 1. *Glossa verborum Juris à Carolo Labbæo edita.* 2. λέξις νομικὴ *MS.* 3. *Erotiani glossarium de vocibus Hippocratis.* 4. *Scriptoris ætas & dicendusne sit potius Herodianus.* 5. *Index scriptorum ab Erotiano laudatorum.* 6. *Alia Lexica & glossaria iatrica, Botanica, Physica & Chemica.* 7. 8. 9. *Lexica Philosophica, ut Platonica, Peripatetica, &c.* 10. *Lexica deperdita in Rhetoras.* 11. *De Harpocrationis Lexico.* 12. *Harpocrationes plures.* 13. *Index scriptorum ab Harpocratione laudatorum, ex editione Nicolai Blancardi.* 14.

I.

GLossariis Biblicis Græcis, quæ in celebrioribus Bibliothecis Europæ complura MSS. exstare dixi, accensendum etiam venit dictionarium Ecclesiasticum optimæ notæ, in Bibliotheca Medicea, quod laudat Alexander Morus in notis ad 2. Tim. 1, 6. & Matth. 1, 19. Nescio, an diversum à *Stephani*, antiqui Glossographi (ejusdem Grammatici opinor, qui in Dionysii Thracis τέχνας scripsit) expositione MS. ἰνδιαθέτων γραφῶν, quæ allegatur à Johanne Pearsono Præfatione ad septuaginta interpretes. Sed fuerunt præterea, qui doctorum etiam Ecclesiasticorum ac Theologorum Græcorum scripta, si qui singulari dicendi genere usi fuissent, glossariis ejuscemodi illustrarent. Talis ἑρμηνεία λέξεων literarum ordine concinnata præfigitur primæ editioni Græcæ operum quæ feruntur sub nomine *Dionysii Areopagitæ*, Florent. apud Philippum Juntam A. 1516. 8. Ac fallitur Lambecius, qui id glossarium ex cod. MS. Vindobonensi memorans pro inedito habet, libro III. p. 72. quod eo magis mireris, quoniam ipse pag. 73. facit illius Juntinæ Dionysii editionis mentionem. Incipit: ἀγάμβδω, θαυμάσαι, ἐκπλαγῆς. ἄγαν, πάνυ. ἀγενῶς, ἀδόξως. ἀγιστεία, ἁγιασμὸς, κάθαρσις. ἄγκυλον, σχολιὸν, δυσχερές, ποικίλον, &c. Simile Lexicon vocum, quibus *Johannes Chrysostomus* signanter usus, MS. fuit in Bibl. Scorialensi, & onomasticon vocum *Andreæ Cretensi* propriarum subjunxit ejus ope-

ribus à se editis Franciscus Combefisius. Omnium etiam manibus teritur doctissimi viri *Johannis Caspari Suiceri* * Thesaurus Ecclesiasticus è Patribus Græcis collectus, quo præter insigniores voces Novi Instrumenti multa Græcorum Ecclesiæ Doctorum vocabula docte & diligenter exponuntur, rituumque simul & dogmatum atque hæresium notitia subinde perstringitur. Prodiit opus utilissimum & viginti annorum labor, Amstelodami, A. 1682. fol. licet infinita adhuc in Patribus Græcis, quæ ab illo neutiquam attinguntur, supersunt, alterius fortassis viri docti industria atque stylo consignanda.

II. Vocabula forensia Juris Attici veteris petere licet ex Harpocratione & virorum doctorum in illum Commentariis (de quo mox infra dicam, ubi Lexica in Græcos Rhetores relaturus sum) tum ex Guilielmi Budæi Commentariis linguæ Græcæ. At in constitutiones Imperatorum, quæ Basilicorum libris continentur, & in alia monumenta Juris Græco Romani, glossaria varia ex codicibus MSS. Regis Galliæ descripsit, & ad calcem observationum atque emendationum in Synopsin Basilicon edidit *Carolus Labbæus* Paris. 1606. 8. Eadem subjecta deinde etiam sunt glossariis latino-græcis & græco-latinis Cyrilli, Philoxeni & aliorum, quæ post Henricum Stephanum longe auctiora magisque digesta & emendata ex Labbæi ejusdem recensione habemus excusa Parisiis 1679. fol. Is in epistola ad Jacobum Augustum Thuanum, *Veteres*, inquit, *jurisconsulti Græci tot glossas sive βαρβαρικῶν λέξεων συναγωγὰς ad Imperatoriarum constitutionum iis refertarum interpretationem & legum Romanarum intelligentiam sibi paraverunt, quæ quidem huc usque maximo studiosorum damno in bibliothecarum pulvere sepultæ jacuerunt, sepultæ, inquam, integræ fuerunt, particulas enim aliquas eruerunt amplissimi doctissimique viri, Alciatus, Cujacius, Brissonius, Pithœi, Fornerius: nunc vero omnes quas nancisci potui, à me collectæ & in unum Corpus redactæ ac emaculatæ prodeunt in lucem augustissimi nominis tui splendorem mutuantes.* Citatur Stephanus, nescio quis, in his glossis voce ὕδνη. Paulus ICtus voce *ἐν ῥεμ Παυλιάνῃ*. Idem *ἐν τῷ ἀ περὶ δυσαπροσπάστων* voce *δετίγνυε*. Sabbatius voce *ἐντερβάλλεμ*. Plutarchus *ἐν τῷ Σόλωνι* (ita lege pro Σολῶ) in *ἐντερκαπεῦο*. Labeo (ita lege pro Λαβεών) voce *ἐντζεριάφωμ*. Papinianus, voce *ἐνΦάκτεμ*. Aquilius Gallus ICtus voce *ἐπερώτησις, στορτίλας, ἀκυϊλιανὴ* & *ἐνΦάκτεμ*. Hesychius illustris

* Obiit Suicerus Anno 1705. 23. Sept. Heidelbergæ, cum antea Tiguri docuisset.

ὁ φιλοσοφήσας (ἐπὶ) τῆ Μιλησίας ἐν τῷ ἑ χρονικῷ διατήματι τῆ ἱστορίας voce παλμαλίδες. ἐν τῷ ς' διατήματι. voce φόλλις. Thalelæus ICtus ibid.

III. Novi plura ejusmodi Lexica juridica sive glossas nomicas exstare in Bibliothecis variis manu exaratas, ut quibus usi sunt Meursius & Cangius, & quales sunt illæ è quibus insigne Dionis fragmentum excerpsit H. Valesius notis ad Excerpta Peiresciana. Habeo & ipse glossarium ejusmodi scriptum in charta ante annos quadringentos (licet parum emendate) latina latinis primum, deinde græcis literis descripta exhibens, subjuncta græca interpretatione, hoc titulo: Λέξις νομική. Initium ejus una cum librarii aberrationibus adscribam. Adest* ἔχει. Ad praetium participandum ἀὸ πρατίου παίρτιπιτάνδυμι, ἑαυτὸν ἐνιέχετι πρᾶθηναι. Ædiles (a) Ἐδίλες οἱ ναοί. Aditevi (b) ἀδιτέυει, ὑπεισέρχεται. Alumnus ἀλίμνος, θρεπτός. Ædiles αἰδίλες, οἱ ἀγορανόμοι. Adnatus (c) ἀδνάτος, ὁ ἐξ ἀρρενογονίας συγγενής. Amita ἀμίτα, ἡ πρὸς πατρὸς θεία. Adoption ἀδοπτιὸν, ἡ ὑοθεσία. Adrogation ἀδρογατιὸν ἡ εἰς βασιλέως ὑοθεσία γνωμίμη ἀλλεξαγματος, ἤτοι χ' παράκλησιν. Ædes inuentur ἄεδες τυέντες, ὅτινες τὰς ναὺς ἀσφαλίζονται. Adnatorum ἀδνατόρυμ, συγγενῶν. Alubion (d) ἀλυβίον, ἡ πρόσκλισις (e) ἢ πρόχωσις ϛ πλαμῦ. Aquæritate ἀκλεγετάτε ἀυθεντία. Aqtor ἄκτορ, ὁ ἐναγων. Alimenta ἀλιμέντα, διατροφάς. Adexibendum ἀ δεξιβένδυμ, ἡ φανερατικὴ ϛ πράγματος ἀγωγή, ἢ περὶ ἐκκλήσεως. Aditation (f) ἀδιτατιὸν, δίκαιον ϛ οἰκεῖν τινα εἰς τὴν ἑτέρυ οἰκίαν. Aqtus ἄκτυς, δίκαιον ϛ βαδίζειν με ἀλλ' ϛ σῦ ἀγρῦ μ' ὑπολογίᾳ. Aquæductus ἀκυαιδάκτυς, τὸ ἄλκειν με ὕδωρ δι' ἀλλοτρίυ ἀγρυ. Ausum (g) αὔσσυμ, ἀντλεῖα ὑδατος. Afequum ἀφέκτυμ, (h) πρόσωπον. Adfimenti (h) ἀδσυματεύσει, ἀποπέμψει, φυγατήσται. Adempteuon ἀδεμπτεύων, ἀφαιρέμενος. Aqqeptilation ἀκκεπτιλατίον, οἰκονικὴ πρᾶξις ἢ καταβολή &c. Hæc specimine loco plus satis esse possunt.

IV. Ad Medicæ artis vocabula descendenti occurrit primo loco EROTIANI τῶν παρ' Ἱπποκράτει λέξεων συναγωγὴ, sive glossarium in voces Hippocratis, ad Andromachum: quod primus ex codice MSS. quem Helvetius quidam ex Bibliotheca Vaticana sibi commodatum

* Habet (a) ædes. (b) adit. (c) agnatus. In glossis Labbæi ἀάγναθος, & infra etiam ἀάνατος, ac postea: κοδνάτοι οἱ ἐκ θυλυγονίας. (d) alluvium. (e) male πρόσκλησις in editione Labbæi. (f) habitatio. (g) hausum (h) hinc πρεσωπολήπτης, qui affectum respicit. (h) abstinet.

surripuerat (i) Græce publici juris fecit *Henricus Stephanus* Parisiis Anno 1564. 8. p. 5-53. una cum eruditis castigationibus suis p. 113-178. & *Galeni ἐξήγησις τῶν Ἱπποκράτους γλωσσῶν* ad Theutram, à Petro Gillio emendata, (de quo libello dixi supra c. 17. inter Galeni scripta num. 64.) atque nescio cujus Lexico brevi vocum ut habet titulus Herodotearum, & fragmento Corinthi de dialecto Jonica. Addidit denique Stephanus p. 179, 180. paucas Conradi Gesneri in Erotianum castigationes, loca Galeni ad ætatem stylum & res Hippocratis facientia pag. 181-192. & vocabulorum Medicinalium expositiones Græcas ordine Alphabetico descriptas ex Hippocrate, Aretæo, Galeno, Oribasio, Aëtio, Alexandro Tralliano, Paulo Ægineta, cum latina interpretatione, quam ex Celso vel aliunde adjunxit, p. 193-576. & capita libri secundi & quarti ex Onomastico Julii Pollucis, quæ rem Medicam & partes corporis humani spectant. Latine Erotianum ex alio codice Vaticano vertit & commentario illustravit *Bartholomæus Eustachius* Venet. apud Lucam Antonium Juntam 1566. 4. Cum ejusdem Eustachii versione adjunctus etiam est Græcolatinæ editioni operum Hippocratis Genev. 1657. fol. & curante Renato Charterio, Vindocinensi recusus fuit in tomo primo splendidæ editionis Græcolatinæ Parisiensis A. 1639. operum Hippocratis ac Galeni in tredecim volumina in fol. divisæ. Eustachii notas adjectas non esse, erunt qui dolebunt, quas laude sua non indignas duxit Barthius libro XXXIII. c. 1. & libro LIV. cap. 4. Adversar. Inter opera, quæ ad editionem parare instituit Medicus Augustanus eruditissimus, Georgius Hieronymus Welschius (k) num. XL. fuit Erotianus & Galeni Exegesis vocum Hippocratis cum versione latina, & cujus usum singillatim demonstraturum se recepit, Arabica.

V. Venit mihi aliquando in mentem, Erotiani nomen depravatum esse ex *Herodiani* nomine, idque cum in dissertatione de Lexicis Græcis ante hos duos & viginti annos edita scripsissem, intellexi postea, comprobari virorum doctorum suffragiis, è quibus Isaacus Vossius in pererudito Commentario ad Catullum, p. 91. *mirum est*, inquit, *quod scribit Herodianus, qui vulgo dicitur Erotianus.* Quid quod Etymolo-

(i) Lambec. lib. VI. de Bibl. Vindol. p. 154. (k) Vide Welschii epistolam de scriptis suis ad calcem epistolarum Gerhardi Johannis Vossii, editionis Augustanæ Vindelicor. & ad calcem Bibliothecæ promissæ ac latentis Almeloveenii.

logici Magni autor in ἄμπωτις, Κυρίως, inquit, λέγεται ἡ ἀναχώρησις τῆς θαλάσσης ἤγουν ἡ ἀναπομπὴ θαλάσσα --- καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἑτέρου σώματος ἡ εἰς τὸ βάθος ὑποχώρησις εἴληφε. ὅτως ΗΡΩΔΙΑΝΟΣ ἐν τῷ περὶ ἐξηγήσεως τῶν λέξεων Ἱπποκράτους. Et Philippus Labbeus in Bibliotheca nova MStorum p. 385. *Herotiani Lexicon vocum Hippocratis* per Alphabetum in Bibl. Vaticana & Carpenſi commemorat. Non tamen plane eſt exploratum, pro falſa & corrupta habendam eſſe tot MStorum codicum, H. Stephano, Gesnero, Euſtachio & Lambecio inſpectorum lectionem, qui Erotiani nomen conſtanter repræſentarunt. Regiorum quoque Pariſienſium, quos Labbeus p. 126. jam laudatæ Bibliothecæ, Oribaſii Iatrica, Erotiani Lexicon & Dioſcoridis ac Stephani Athenienſis de re Medica libros ordine Alphabetico exhibere teſtatur. Deinde notandum, quod ne vocabulum quidem ἄμπωσις nedum illius explicatio quam ex Herodiani ἐξηγήσει vocum Hippocratis auctor Etymologici affert, in Erotiani ſive ut Hugoni Grotio (l) dicitur, *Erotianis* libro legitur, cui objectioni occurrere nullo modo licet, niſi mutilum illum ad nos veniſſe velis cauſari: contra Galenus in ſua expoſitione gloſſarum Hippocratis voce κάμμορον nominetenus Erotianum laudans ex eo profert, quæ etiamnum in hoc libello leguntur, licet quædam editiones Galeni, perperam ibi pro Erotiano Herophilum ingerant. Facilius etiam fieri potuit, ut ignotius Erotiani nomen in notius Herodiani corripuerint librarii, quam viciſſim. Sed & uterque, Herodianus Grammaticus, quem pelagus ſcriptorum reliquiſſe poſt ſe Priſcianus teſtatur, & Erotianus illo antiquior in eodem argumento induſtriam ſuam exercere potuerunt. Credibile autem, *Andromachum* illum, cui Erotianus gloſſarium ſuum inſcripſit non diverſum eſſe a celebri illo Archiatro Neronis Imperatoris, vel certe ejus filio, itidem Medico, de quibus videri poſſunt Johannes Harduinus ad Plinium, Thomas Bartholinus de Medicis Poëtis & quæ dixi ſupra lib. 3. Cap. 26. §. 8. Quanquam Marſilius Cognatus, neſcio quibus argumentis ductus, lib. 2. Obſervationum Cap. 18. vereri ſe, ait, ne recentior aliquis temporum ignarus falſo titulo & ſimulata dedicatione librum Erotiani ediderit, ut opinionem vetuſtatis ei compararet. At certe antiquum & doctum librum eſſe, neque habere, quod illa, quam dixi

(l) Vide Thomæ Gatakeri Adverſaria pag. 138. edit. Lond.

ætate sit indignum, mihi persuadeo. In Bibl. Isaaci Vossii fuit Græca Erotiani editio, quam Stephanus vulgavit, adscriptas habens Bonaventuræ Vulcanii emendationes, estque & mihi aliud ejusdem exemplum, in quo manu sua passim quædam emendavit eruditorum Princeps, Josephus Scaliger. Sed indicem Scriptorum, quos laudat Erotianus, per otium a me concinnatum, antequam de isto Glossographo dicere omittam, subjungere operæ pretium est.

VI.

INDEX SCRIPTORUM, Ab Erotiano laudatorum.

Æschylus; voce ἄμβην.
ἐν ἐυιδμίσι. v. ἴκτας.
Ἡδωνοῖς. ibid.
Σισύφῳ. v. διοπτῶ.
Alcman ἐν ἀ μελῶν. v. νεωχμόν.
Andromachus, cui συναγωγὴν λέξεων Erotianus inscripsit, *præfat.*
Antigonus Grammaticus v. πτυρεά.
Alexandrinus. *præfat.*
Antiqui. v. ἀντιόθεον, καταφρόνησε. σκεδίνημα. σλαγγίδα, τὸ τέρθεον. φαλικώδη. φρένας.
Apollodorus. v. χέλωμα.
ἐν β' περὶ θεῶν. v. χάρτας.
Apollodorus. ὁ τὰς ὕμνους γεάψας. v. τὸ τέρθεον.
Apollonius Citties v. κλαγγώδη, & *præfat.* ubi male al. *Apollodorus.*
ἐν τῷ περὶ ἄρθρων. v. ἄμβην.
Apollonius Memphites ἐν τῷ περὶ ἄρθρων. ibid.
Apollonius ὁ ὄφις. *præfat.*
Apollonius senior. ibid.
Apollonius ὁ θής. v. ἄμβων. idem qui in *præfat.* Apollonius ὁ ὄφις, ubi ejus libri XVIII. contra Heraclidem Tarentinum & III. contra Bacchium memorantur.
Archilochus. v. σκύτα. τραύμη.
Aristarchus Grammaticus. *præfat.*
Aristocles Rhodius, Grammaticus. ibid.
Aristopeas Rhodius (al. Aristobulus) Grammaticus. ibid.
Aristophanes Comicus v. ἀχιλλείδες ξάχαρις. κενίβρεια. σκεδίνημα.
ἐν Ἀμφιαράῳ. v. λεβηρίδος.
Ἀυτολύκῳ. v. ἄμβην.
Ἀχαρνεῦσι. v. κυρδίνημα. πόλλικες. μαειλῆνοι. στρίφνης.
Βατράχοις. v. οὐθ-.
Γηρυτάδῃ. v. γαργαλισμῶ. ἐκλαπίσται.

Δαμ-

Δειλαλαῖ. v. αἰνειάς.
Θεσμοφοριαζούσας. v. ὀδ@.
ἱππεῦσι. v. ἡδύμασι.
Κωκύλῳ. v. Φῶδες.
Ὄρνισι. v. Ελαπέυειν. ἵππυ.

Ariſtophanes Grammaticus. v. Θράσων. Φορκῦς. χέδροπα.
ἐν ταῖς Ατθικαῖς λέξεσι. v. ἄμ@ν. διοπῶ. κνησίης.
τοῖς ὑπομνήμασι. v. πιχειρῶ.

Ariſtoteles ἐν τοῖς κωμικοῖς. v. ἡμικλείης νόσω.

Artemidorus Grammaticus ἐν ταῖς λέξεσι. v. λάσιον.

Ἀσκλαδίων. v. ἄμβην.

Aſclepiades. v. πόνοι.
ἐν τῳ ἐξηγητικῷ ζ κατ' ἰητρεῖον. v. σκιπαρν@.

Attici. v. αἰκείας. διοπῶ. δαιμόδ@. ἐπίθημα. ἐμβατευόμθον. ἐπιεικῶς. ἐπηλυγάζονται. ἡδύσμασι. ἴκταρ. καρδαμύσσειν. κέσμη. μυττωτὸν. ὀγκυλωμένη. ὀναρίδες. πῦρ. τετραμμθον. τὰ ἐπιμήνια. Φωναὶ. Φθοΐσκης. χάρπις χέδροπα.

Bacchius (Βακχεῖ@) Tanagræus præfat. v. ἀλλοφάσοντες. ἀρσια. ἀπολελαμμένοι. ἀμφιδέξι@. ἀλάστορες. αἰόνησις. ἀρτίων. ἀθέλγηται. ἀγάλλεται. βλιχώδες. ἴκχυμα. ἔμπηροι. Θράσει. κλαγγώδη. κυβιτῶ. λαπῆει. λελυγισμένα. μᾶσσον. μετεξέτεροι. νεαιρα. ὄγχη. ὄκνις. ὅπλα. πηχέδεων.

Ejus συν]άξεις τρεῖς λέξεων ἱπποκράτους multis Poëtarum teſtimoniis additis. præfat. Apollonii Theris libri III. contra Bacchium. ibid. Vide & infra Epicles & Philinus.
ἐν τῷ ά τῶν λέξων. v. ἀλυσμὸν. αἰτρεκίως. ἀνακώχησις. αἰτίνα. γῦιον. ἐμβατευόμθον. ἔδ@. σπληνὸς, σκιθροτέρων. τύρσις. Φωναὶ.
ἐν τῷ β. v. ἄλις. ἀγάλλεται. ἐγχλευάμθων. ἐμβατευόμθον. λατῶδες. ποταίνια. πυθμόθεν. τρύζειν.
ἐν τῇ τρίτῃ. v. ἀρτίων. ἀνάγκη. ἄμβην. ἐδραίους. ἐξαρύσται. ἐπὶ φλεβοτόμησε. συχνὸν. ἐφράθείη.

Callimachus. v. συναριθμῆται. τὰ λόγια τ' ὑετέρας. Herophilius, ὁ ἀπὸ τ' ἡροφίλ@ αἰκίας. præfat.

Calliſtratus ἐν ς' συμμίκτων. v. χῆαι.

Cineſias. v. ῥαμβοειδέα.

Οἱ περὶ τὴν ἀρχαίαν κωμῳδίαν καλαγινόμθοι. præfat.

Cydias Herophileus. præfat. Vide & infra in Ilchomachus, & Lyſimachus.

Demetrius Epicureus. v. κλαγγώδη, & præfat.

Democritus. v. φλεγωδώδη. & præfat.

Diagoras Cyprius. v. περένας.

Di-

Didymus Grammaticus Alexandrinus. *præfat.*

Diocles. v. ἐκτόμιε. κόλυλιδόνας. σκαμμωνίδες. Caryſtius. v. Φῶδες.

ἐν τῷ κατ' ἰητρεῖον. v. ἄμβην.

Diodorus Grammaticus. v. καμμάρῳ.

Diodotus ἐν β' μυθολογιῶν. v. νίωπον.

Dioſcorides Φακᾶς. v. Φάναι, & *præfat.* ubi ejus libri ſeptem memorantur. ἐν τῷ ε' τῶν ὑλικῶν. v. καμμάρῳ.

Diphilus (Comicus) ἐν Δαναΐσι. v. γαργαλισμῷ.

Dorica. v. ἀνακῶς. κίθαρῳδ. Φῶδες.

Epicles. v. ἀτρεκέως. ἀπολελαμμένοι. ἀρτίων. ἀθέλγηλαι. ἀνακώχησις. αὐλίκα. βλιχῶδες. ἐδρακίως, ἴδρυτο. ναυσίαν. λελυγισμένα. μεθήσιν. ὄμμαλα. ὑδερῶν. Φαρμακοῦσι. χεῖαι.

Ordine litterarum ſcripſit de vocibus Hippocratis, nimis brevitatis ſtudioſus, ματαίαν συντομίας ζηλωτής. *præfat.* Bacchii tres συντάξεις in compendium miſit. ibid. ubi pro παρεπικλίνῃ κρητὸς, legendum παρ' ἐπικλίνῃ ξ κρητός.

Epicurus *præfat.*

Epitherſes (male Θέρσις in edit.) ἐν β' τῶν λέξεων v. ἄμβην.

Eraſiſtratus. v. τέμβην.

Eratoſthenes. v. χῶαι.

Euphorio v. βλιχῶδες. Ejus ſex libri quibus voces Hippocratis explicantur. *præfat.*

Eupolis v. ἰχῶνα.

ἐν Δίξι. v. πρόμαλον. σκολαχίσαι.

κλοταῖς (lege κλοπαῖς) v. ἡδύσμασι.

Λάκωσι. v. μυττωτόν.

Μαρίᾳ (leg. μαρκᾷ) v. ψάγδας.

Euripides. v. κομψευόμενος. ἐν Αλκμαίωνι v. σκυθρωπάζειν. Ἀντιόπῃ v. κατεφρόνησε. Εὐρυθεῖ v. τὸ τέρθρον. ἱππολύτῳ. v. ἀμφιδέξιος. δυοῖν δισβλήθησαν. Κλεισὶ (leg. κρησί) v. * ἀτρεκέως. Μελανίππῃ. v. ἀλάσορες. Οἰδίποδι. v. ὑπεύλει. Οἴνῃ (leg. Οἰνῇ) v. τιμωρέουσα. Ὀρέστῃ. v. δισβλήθησαν. σάφα. πο-

* Verſus Euripidis loco illo citatos ab Erotiano, Joſephus Scaliger in codice ſuo manu ſua emendavit hunc in modum:

Ἥκω ζαθέους ναοὺς προλιπὼν
ὃς αὐθιγενὴς τιμηθεῖσα δοκὸς
στεγανὸς παρέχει χαλύβῳ πελέκει,
καὶ ταυροδέτῳ κρηθεὶς ἀτρεκεῖς
ἁρμοῖς κιπαρίσσῳ,

πολυείδω v. διεξηλθηκαν.
Φοινίκη (leg. Φοίνικι) v. διαπετής.

Eurycles. v. πλοώδης, nisi forte legendum ἐπικλῆς pro Εὐρυκλῆς.

Glaucias. v. ἀμφιδέξιος. ἀνθόλυκες. ἀνακώχησις.
Empiricus, *præfat.* de vocibus Hippocratis ordine scribens Alphabetico μακρότερος ἰφάνη. ibid. Unus ejus liber sed πολύστιχος παῦρ. Ita enim legendum pro πολύχις ος.

Hecatæus. v. κνήσρα.

Heraclides Tarentinus. v. θρέσται. μῆσον. ὑποφορ. & *præfat.*
ἐν β ἐξηγητικῷ ξ δ ἐπιδημιῶν, v. σλαγγίδα.
Vide & supra, Apollonius ὁ θήρ.

Herodotus. v. ἀμφιδέξιος. μετοξίτεροι, & *præfat.*

Herophilus. v. ἀλυσμόν.

Hippocrates ἴων, sive Jonice scribens. v. τριταιοφυῆς. adde Galen. T. 5. p. 463. edit. Basil. Scripta Hippocratis passim allegat Erotianus, sed de dictione ejus atque vocum quibus usus est interpretibus, & ex scriptis quæ genuina ejus sunt, vide *præfat.*

Hipponax. v. ἀμφιδέξιος. μαριλήνοι. τεράμνη. φῶδες.
ἐν ἀ ἰάμβων, v. σασθρά.

Homerus ὁ ποιητής. v. ἀμφιδέξιος. ἀτρεκέως. ἀραιά. ἀνασμὸν. ἀναυδος. ἀνήρ. ἄλις. γυῖον. εἰρύσσαι. ἐστιτανύσσο. ἐπίσασθαι. θύνων. ἰμείρομαι. ἴδρυσο. ἰδνώθη. κεκρίφαλος. κατηωρεδανόν. κρήγυον. λέγων. μαρμαρυγαί. ὄρευς. ὁ χετὴς. καλύνων. περηᾶς. ῥινοτυχογεαφηθεῖσα. συνοχωκὸς ὑπόδημα. τρύζειν. ὤιξα.
ἐν τῷ ἑ τῆς Ἰλιάδος. v. ἀλυσμόν. ἀχλυώδες.

Homeri versus, Iliad. υ. 250. & τ. 183. *præfat.*

Hippocrates ἀνὴρ Ὁμηρικὸς τὴν φρεάσιν. *præfat.*
ὁ περὶ ἰχῶρ μάχον (lege λυσίμαχον) καὶ Κυδίαν τὸν μυλασέα (lege μυλασία, ex Mylasa Cariæ civitate) v. ἴκτερος.

Lacones v. πίλωσις.

Lycus Neapolitanus. v. ἀρτίων.
ἐν τῷ β τῶν ξ συγγράμματος. (Hippocratis de locis in homine) ἐξηγητικῶν. v. κάμμορον.

Lysimachus. v. ἐλιχώδης. τράμυς.
Cous. *præfat.* ejus libri III. contra Cydiam Herophileum, ibid.

Menander (Comicus) v. σλαγγίδα.
ἐν ἀσπίδι. v. ἔμυξεν.
Βοιωτία v. ἡμιεκτία.
Δαρδάνῳ v. ἡδύσμασι.
ἐπιτρέπουσι v. ἐχῖνον.

Menestheus ὁ Στρατονικεὺς, v. ἄμβην.

Metagenes v. πόλφοι.

Nicander v. ἐκθήλυσις. κνήσρα.
ἐν Γεωργικοῖς. v. χέδροπα.

Θηριακοῖς. v. ἄγνε. τάμισον. χαμαιζήλε. χηραμίδα.
ὡς καὶ Νίκανδρος ἐξηγῆται. v. ἀθέλγηται.
Niger. v. Φαρμακοῖσι.
ἐν τῷ περὶ ὕλης. v. λείριον.
Ὀρογράφοι οἱ περὶ χρόνε γράψαντες. v. ὠρέοντα.
περιγένης ὁ ὀργανικὸς ἐν γ' μηχανικῶν. v. ἄμβην.
πηλέμαχος, vide Telemachus.
Petronius v. σκύτα.
ἐν ὑλικοῖς. v. νίωπον.
Pherecrates (Comicus) ἐν Θαλάττῃ. v. ἄρδαλον.
ἐν μεταλλεῦσιν. v. ἀεμῷ.
Philemon (Comicus) ἐν μυρμιδόσιν. v. ἐχῖνον.
ἐν παιηγύρει. v. ἄρδαλον.
Philinus. v. ἀτρεκέως.
Empiricus, Bacchii æqualis contra quem scripsit. *præfat.*
Ejus libri sex de vocibus Hippocratis. ibid.
Philocrates Samius v. καρυκεύειν.
Philonides Siculus v. ἐξέρυθρον. τριταιοφυεῖς.
Phryges. v. πικερίῳ.
Phrynichus (Comicus) ἐν κρόνῳ. v. ὑποτεῖναι.
Pindarus ἐν ὑπορχήμασι. αἰών.
Plato 1. de Rep. v. βλακεύειν.
Polyzelus (Comicus) ἐν δήμῳ. v. δεινόν.
Rhodii. v. ἄμβην.
Romani v. ῥίζη ἀλθαίης.
Siculi v. κραμβεῖον.
Sophocles. v. ἀχιλληίδες.
ἐν Ἀχαιάδῃ (legend. Ἀλευαδαις) v. καλαφρόνα.
Ἀμφιαρέῳ. ibid. & πέλον.
Ἐλένης ἀπαλήσας. v. θραίσει.
Σμηριγόνη (legend. ἠριγόνη) v. ὑποφρον.
Ἰφιγενεία v. ὑποφρον.
Κλυταιμνήστρα v. ἀντεύθεον.
Πηλίᾳ v. παιδικὸν πάθος.
Πριαμίδαι v. πέλον.
ἐν ἀλεγεία v. χάριτες.
Strato Erasistrateus. v. ἄμβην.
Strattis (Comicus) ἐν κυπηγοῖς. v. καμμαύρῳ.
ἐν Φοινίσσαις. v. λεβηρίδες.
Tarentinus, vide supra, Heraclides.
Telemachus Grammaticus. v. λεβηρίδες.
Theopompus ἐν Ὀδυσσείᾳ. v. λάσιον.
Therſis, vide supra Epitherſes.
Θόας ὁ Ἰθακήσιος, Thoas Ithacenſis. v. πικερίῳ.
Thucydides. v. ἐπηλυγάζονται. τὰ ἐπιμήνια & *præfat.*
Xenocritus Cous. v. ἀλλοφάσσοντες.
Grammaticus, Hippocratis voces primus interpretatus. *præfat.*
Zeno Herophileus. v. ἄμβην καμμαύρῳ.
Zeuxis ἐν τῷ β' τῶν ἐξηγητικῶν τούτου ἐκ βιβλίου. (Hippocratis de locis in homine,) ibid.

VII.

VII. Quam multi ante Erotianum in explicandis Hippocratis vocibus versati fuerint, docet ille in præfatione his verbis, quæ paulo emendatiora quam sunt in editis, cum versione mea adscripsi.

Πολλοὶ τῶν ἐλλογίμων οὐκ ἰατρῶν μόνον ἀλλὰ καὶ γραμματικῶν ἐσπούδασαν ἐξηγήσασθαι τὸν ἄνδρα, καὶ τὰς λέξεις ἐπὶ τὸ κοινότερον ἐν συνηθείᾳ ξενοκρίτος μὲν ὁ Κῷος, γραμματικὸς ὤν, ὡς φησιν ὁ Ταραντῖνος Ἡρακλείδης, πρῶτος ἐξελάβετο τὰς ἰδιωτικὰς ἐξηγήσεις φανείς· ὡς δὲ καὶ ὁ Κιτιεὺς Ἀπολλώνιος ἱστορεῖ, καὶ Καλλίμαχος ὁ ἀπὸ τῆς Ἡροφίλου οἰκίας. μεθ' ὃν φασὶ τὸν Ταναγραῖον Βακχεῖον ἐπιβαλεῖν τῇ πραγματείᾳ καὶ ἀπὸ τριῶν συντάξεων πληρῶσαι τὴν προθεσμίαν. πολλὰς δὲ προσθέμενον εἰς ὕστερον μαρτυρίας ποιημάτων. ᾧ δὴ τὸν ἐμπειρικὸν συγχρονήσαντα Φίλιννον ἐξ ἐξαβίβλου πραγματείας ἀντειπεῖν, καὶ παρ' Ἐπικλείδῃ δὲ κρητὶ ἐπιθεωρῆσαι τὰς Βακχείου λέξεις ἀπὸ γ' συντάξεων, Ἀπολλωνίου τε τοῦ Ὄφεως ἐστὶ ποιήσαντος, καὶ Διοσκορίδου τοῦ Φακᾶ πᾶσι τούτοις ἀντιπόνου δι' ἑπτὰ βιβλίων, Ἀπολλωνίου τε τοῦ Κιτιέως ὀκτωκαίδεκα πρὸς τὰ τῶν Ταραντίνου τρία πρὸς Βακχεῖον ἀπαγορεύσαντος, καὶ Γλαυκίου τοῦ ἐμπειρικοῦ δι' ἑνὸς μεγάλου πάνυ καὶ κατὰ στοιχεῖον πεποιημένου ταύτῃ ἐπιτηδεύσαντος. Πρὸς δὲ τούτοις Λυσιμάχου τοῦ Κῴου κ' βιβλίων ἐπιτομήσαντος πραγματείαν, μετὰ δὲ τὰ τρία μὲν γράψαι πρὸς Κυδίαν τὸν Ἡροφίλειον, τρία δὲ

Multi celebrium non Medicorum tantum sed Grammaticorum quoque studuerunt Hippocratem exponere, & voces ejus vocabulis aliis quibus communiter in consuetudine utimur, interpretari. Xenocritus *quippe* Cous *Grammaticus, ut ab Heraclide Tarentino traditum est, primus suscepit vocabula ejus explanare, atque Apollonio Citieo teste etiam* Callimachus Herophileus. *Post hunc ajunt operi manum admovisse* Bacchium Tanagræum, *& tribus libris institutum suum perfeciſſe, multis Poëtarum testimoniis (m) in hoc insuper adjunctis. Cujus æqualis* Philinus Empiricus *ſex libros contra ſcripſit. In eodem argumento verſati ſunt* Epicles Cretenſis *qui* Bacchii *libros in compendium miſit*, Appollonius *item cognomine* Ophis, & Dioſcorides Phacas *qui adverſus hos omnes ſcripſit libris ſeptem*, Apollonius *item* Cittieus *qui duodevigenti libros compoſuit contra* Heraclidem Tarentinum *& contra* Bacchium *tres: Nec non* Glaucias Empiricus *uno ſed pregrandi libro & ſecundum litterarum ordinem digeſto.* Lyſimachus *præterea* Cous *libros XX. in hoc genere elaboravit, poſtquam tria volumina ſcripſerat contra* Cydiam Hero-

(m) Galenus præfatione ad gloſſas Hippocratis refert, Ariſtarchum Grammaticum Bacchio τὸ πλῆθος τῶν παραδειγμάτων ſive loca ſcriptorum ſuppeditaſſe.

ἢ πρὸς Δημήτριον. Καὶ ὁ μὲν ἀπολλώνιος αὐτὸν Εὐφορίων πᾶσαν ἐσπούδασε λέξιν ἐξηγήσασθαι διὰ βιβλίων ἕξ. Τῶν δὲ γραμματικῶν οὐκ ἔστιν ὅστις ἐλλόγιμος φανεὶς παρῆλθε τὸν ἄνδρα. ἔτι δὲ Ἀριστάρχου καὶ οὐ γνήσιοι Ἀριστοκλεῖς καὶ Ἀριστοπέας (al. Ἀριστόβουλος) οἱ Ῥόδιοι, καὶ μετὰ πάντας Ἀντίγονος καὶ Δίδυμος οἱ Ἀλεξανδρεῖς.

phileum & eundem, adversus Demetrium. *Sed & Euphorion Lysimachum secutus voces universas libris sex interpretari instituit. Ex Grammaticis vero clarissimis quibusque rationem Hippocratis nemo non habuit*, Aristarchum & *hinc* Aristoclēs *atque* Aristopeas (*al.* Aristobulus) *Rhodii, ac post universos Alexandrini* Antigonus & Didymus.

VIII. Ab *Herophilo* quoque glossas Hippocratis scriptas Galenus auctor est: *Dioscoridem* vero juniorem glossographum (n) Alexandrinum quem à Dioscoride φακᾶ distinguit, pluribus libris ἅπασαν Hippocratis λέξιν explicare professum, nec tertiam quidem ejus partem exposuisse, & plurima attulisse vulgaria & ex Nigro, Pamphilo, Dioscoride Anazarbeo, antiquioribusque Cratena, Theophrasto, Heraclide Tarentino & aliis pluribus excripsisse. Ipse quidem Galenus in sua glossarum Hippocratis ἐξήγησιν profitetur se expositurum ἃ μόνον ὅσα τοῖς ἄλλοις παλαιοῖς ὑπῆρχονται συνήθη τῶν ὀνομάτων οὐκ ἔτι ἐστὶν ἐν ἔθει νῦν, ἀλλὰ καὶ ὅσα καλά τινα τρόπον ἴδιον αὐτὸς ἐποιήσατο ὁ Ἱπποκράτης, ἢ μετενηνοχὼς ἀπὸ ξ συνήθους, ἢ χῆμα παρειθεὶς ἕτερον, ἢ τὸ σημαῖνον ὑπαλλάξας. Ab hoc Galeni diversum MS. glossarium in Hippocratem evolvit Cangius. Etiam sub falso *Herodoti* nomine Charterius ad Erotiani calcem Lexicon parvum vocum Hippocratis subjecit Tomo 2. ed. Op. Hippocratis & Galeni p. 140. secutus Hieronymum Mercurialem, qui illud suo Hippocrati adjunxerat: Henricus Stephanus vero una cum Erotiani & Galeni glossariis pag. 105-109. vulgaverat hoc titulo: Διξικὸν τῶν Ἡροδοτείων λέξεων, quod nescio, an verisimiliter Mauslacus pag. 389. diss. de Criticis habebat pro particula operis Apollonii Grammatici, cujus ἐξήγησιν Ἡροδότου γλωσσῶν laudat auctor Etymologici MS. in σοφιστὴς & κωφός. Ex recentiorum monumentis præsenti loco laudanda est *Anutii Foësii* œconomia Hippocratis sive Lexicon Hippocrateum Francof. 1588. Genev. 1662. fol. quem librum Reinesius Epist. ad Nesteros p. 23. Studiosis Medicinæ Hippocratis utilissimum & in omnibus Bibliothecis Medicis spectandum appellat. *Johannis* item *Conradi Dieterici* Jatreum Hippocraticum,

(n) Vide supra Cap. 3. §. 2. hujus libri IV.

cum, sive Lexicon Græcum ex vocabulis aphorismorum Hippocratis concinnatum, spisso volumine in 4. Giessæ 1656. & Ulmæ 1661.

IX. Ὀνομασίας τῶν φαρμάκων teste Galeno in glossis v. Ἰνδικά, scripserant olim complures, καθάπερ Μενεσθεύς τε καὶ Ἀνδρίας ὁ ἐκ χρυσάορος καὶ Ξενοκράτης καὶ Διοσκουρίδης ὁ Ἀλεξανδρεύς. Huic juniori *Dioscoridi* fortassis tribuenda est historia plantarum ordine Alphabetico & Alphabetum Empiricum, quæ utraque ad calcem Dioscoridis Anazarbei cum versione & scholiis edidit Janus Antonius Saracenus. In *Pauli Æginetæ* libro VII. Cap. 3. virtutes medicamentorum & apud *Aëtium* tetrabibl. 1. lib. 1. simplicia pharmaca ex plantis, literarum ordine referuntur. Literarum quoque ordine decurrit, atque adeo Lexici parvi instar est, de quo dictum libro quinto, *Simeonis Sethi* Syntagma de alimentorum facultate. Paxami quidem ὀψαρτυτικὰ, κατὰ στοιχεῖον, Suidæ memorata, diu est quod interciderunt. Omitto glossas *Nicolai Myrepsi*, qui seculo decimo tertio scripsit, & *Nicomedis* Jatrosophistæ Lexicon aliaque Lexica & glossaria Medica ac Botanica incertorum auctorum in variis obvia Bibliothecis, & Labbeo, Cangio, Lambecio memorata atque inspecta. Quod vero in indice autorum, quos allegat ad Solinum Salmasius, memoratur Osiridis Lexicon Chemicum, error est, nam Salmasius ex Anonymi parvo Lexico χρυσοποιίας κατὰ στοιχεῖον, quod MS. est etiam in Bibliotheca Vindobonensi, ut testatur Lambecius lib. VI. pag. 180. profert tantum hæc verba: Ὄσιρις ἐστὶ μόλυβδος καὶ θεῖον, quibus denotatur, plumbum & sulphur Chemicæ artis scriptoribus quandoque venire Osiridis nomine. Idem Lexicon Chemicum, quod propemodum integrum locis suis insertum video glossario græco Cangii, servo & ipse manuscriptum una cum scriptoribus Chemicis Græcis, quorum Apographum benevole mecum communicavit illustris vir Paulus Vindingius. De illis fusius differendi locus infra libro sexto dabitur, nunc tantum verbo monere juvat in Matthæi quoque Silvatici Mantuani Lexico sive pandectis, qui circa A. C. 1297. scripsit, ut ipse testatur vocabulo *brusa*, præter latinas, Arabicas aliasque exoticas, multæ etiam Græcæ voces jatricæ, sed fere semper inemendatissime scriptæ latinis literis, Alphabetico ordine referri & explicari. Harpocrationis Alexandrini Lexicon ineditum περὶ φυσικῶν δυνάμεων allegat idem Salmasius, legunturque Harpocrationis illius nonnulla in Kyranidibus, de quibus dixi Lib. 1. Cap. 9.

X. A Medicis deveniendum ad *Philosophos*, qui cum & ipsi vocabula sibi peculiaria habeant, ac pro diversis disciplinis & sectis diversa, non defuerunt qui & illa singularibus Lexicis interpretarentur. Laërtius de Platone lib. 3. c. 63. ὀνόμασι ᾗ κέχρηται ποικίλοις, πρὸς τὸ μὴ ἐυσύνοπτον εἶναι τοῖς ἀμαθέσι τὴν πραγματείαν, ad quem locum apprime huc faciunt quæ annotat Menagius. Scripserat *Timæus* (junior) Lexicon breve ad Gentianum ordine Alphabetico περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι λέξεων, memoratum Photio in Bibl. Cod. CLI. Laudat idem Photius Cod. CLIV. seqq. *Boëthi* συναγωγὴν λέξεων πλατωνικῶν ad Melantum, itidem ordine litterarum compositam & longe præstantiorem utilioremque opusculo Timæi. Tum ejusdem *Boëthi* περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι ἀπορουμένων λέξεων, ad Athenagoram. Allegatur Boëthus ἐν τοῖς περὶ Πλάτωνος apud Hesychium in Ἀπὸ πάντων κριτής. *Harpocration* quoque Argivus Platonicus Philosophus, Cæsaris convictor, præter amplissimos in Platonem commentarios, verborum Platonicorum libros duos conscripsit: Auctor Suidas. Clearchus Solensis, Peripateticus, τὰ ἐν τῇ Πλάτωνος πολιτείᾳ μαθηματικῶς εἰρημένα enodavit teste Athenæo: Dionysius Halicarnasseus Musicus eodem Suida teste scripsit libros quinque περὶ τῶν ἐν τῇ Πλάτωνος πολιτείᾳ μουσικῶς εἰρημένων. Theodori Solensis librum de Mathematice dictis in Platone citat Plutarchus libello de animæ procreatione & libello de oraculorum defectu. Philippus Mendæus omnia loca Mathematica quæ in operibus Platonis præceptoris sui observaverat, singularia excerpsit & exposuit. Theon Smyrnæus etiam peculiari opere tractavit quæ Mathematica ad lectionem Platonis utilia sint, verum & hoc & quæ jam è Menagio commemoravi alia quædam Lexicis anumerare nolim, uti nec Metrophanis Sophistæ περὶ τῶν χαρακτήρων Πλάτωνος, qui liber à Suida laudatus Rhetorici argumenti fuit potius quam Grammatici: nec quæ Galenus scripserat de iis quæ in Timæo Platonis dicta sunt ἰητρικῶς, aut quæ Plutarchus de variis Platonis locis commentatus fuit. At similiter lexicon vocum Aristotelicarum a doctissimo viro *Petro Petito* exspectare jussit Menagius, quod Nicasio licet etiam memoratum in Epistola de Petiti vita & scriptis, tamen nondum vidit lucem. Est interim in manibus Lexicon eruditi viri & digni vita longiore *D. Martini Fogelii* posthumum Philosophum, quo vocabulorum homonymorum præcipue ex Aristotele significationes diligenter explicantur, Hamb. 1689. in 4. Omitto latine editam *Joh. Baptistæ Bernardini* Patri-

tricii Veneti seminarium sive Lexicon triplex atque indices in Philosophiam Platonicam, Peripateticam, Stoicam Venet. 1582. fol. atque inde Lugduni, Genevæ &c. *Philemonis* Grammatici Lexico τεχνολογικῷ MS. ex Bibliotheca Colbertina usus est Cangius.

XI. Rhetorica Lexica non modo ad intelligendos Oratores sed & ad ornatum dictionis Græcæ & copiam comparandam faciunt cujusmodi *Phrynichi* ϖροσκευαὶ σοφιστικαί de quibus dixi supra c. 34. §. 8. *Philonis* Lexicon Rhetoricum ex Etymologico Magno in δέμα laudant viri docti, nisi ibi legendum ἤτοι Φίλων εἰς τὸ ῥητὸν pro ῥητορικόν. *Zosimi* Gazæi Lexicon ῥητορικὸν Suidæ memoratur, nec minus *Julii Vestini* Sophistæ ἐκλογὴ ὀνομάτων ex Demosthene, Thucydide, Isæo, Isocrate & Thrasymacho & aliis Rhetoribus. *Eudemi* Rhetoris Lexicon Rhetoricum ab eodem Suida diligenter tritum extat adhuc MS. in variis Bibliothecis, ut Vindobonensi, Parisiensi, Mediceâ, laudaturque a Jo. Pricæo notis ad Novi Testamenti libros ut in 1. Timoth. III. 3. &c. a Cangio in glossario Græco aliisque. *Pausaniæ* Lexicon ῥητορικὸν allegat ad Homer. Eustathius, cui e Photio Cod. 150. addere licet *Juliani* (illius, ut suspicor, cui Phrynichus librum quartum suæ ϖροσκευῆς inscripsit) Λεξικὸν τῶν ϖρὸς τοῖς δέκα ῥήτορσι λέξεων καὶ στοιχείων, quod non dubitat præferre Lexicis Rhetoricis *Diodori* & *Philostrati* Tyrii. Diodori illius puta, quem Suidas Valerii Pollionis Alexandrini filium commemorat, & ἐξήγησιν τῶν ζητουμένων ϖρὸς τοῖς ι ῥήτορσιν scripsisse tradit in Πωλίωνι. Ait etiam Photius, se evolvisse, quibus nulla auctorum nomina præfixa fuere, Lexicon καθαρᾶς ἰδέας, sive puri ac simplicis sermonis, alterum σεμνῆς ἰδέας sive styli gravis, & tertium denique ἰδίως λόγου ϖολιτικοῦ, sive dictionis civilis, quali Rhetores Attici uti consueverunt, Cod. 146. loq.

XII. His ut videtur pridem deperditis, certe in lucem publicam non protractis, exstat & omnium in manibus versatur *Valerii HARPOCRATIONIS* ϖερὶ τῶν λέξεων βιβλίον, sive Lexicon, Rhetoribus potissimum Atticis intelligendis destinatum, unde in quibusdam editionibus λεξικὸν τῶν δέκα ῥητόρων inscribitur. Sed ab auctore nullum alium titulum, quam λέξεις, præfixum contendit Johannes Meursius VI. 2. Attic. Lect. cujus sententiæ etiam in sua editione suffragatus est clarissimus vir Jacobus Gronovius, nam & Suidas diserte vocat λέξεις τῶν δέκα ῥητόρων, verba enim, quæ ibi sequuntur, ἀνθηρῶν συναγωγαὶ, aliud opus floridorum indicant, fallunturque qui illa ad

Le-

Lexicon noſtrum referunt cum Johanne Schefero, libro de ſtylo latino, pag. 151. Harpocrationis Lexicon primus Græce edidit *Aldus*, Venet. 1503. fol una cum Ulpiani Rhetoris commentariis in Demoſthenem. Deinde minus emendate iterum ibidem 1527. fol. Nam quæ ex eadem officina Anno 1534. fol. una cum Iſocrate excuſa ſunt, non integrum Harpocrationem exhibent, ſed tantummodo ἐκλογὴν Ἁρποκρατίωνος καὶ Σuίδα περὶ τῶν παρ' Ἰσοκράτει λέξεων, quam videre eſt in aliis etiam Iſocratis editionibus, ut Baſileenſi, 1565. 8. & *Henrici Stephani* Anno 1593. fol. Ab eo tempore Harpocrationem recenſere atque edere voluit *Godofredus Jungermannus*, ut ex ejus ad Wolffgangum Seberum literis didici, tum *Johannes Meurſius*, quem Mauſſacus ſcriptis ad eum literis ab hoc conſilio revocavit. Literæ illæ in præfatione editionis Gronovianæ obviæ ſunt, ſed vidi etiam Mauſſaci epiſtolas ad Andream Schottum, quibus eum etiam atque etiam precatur, ut Meurſium quovis modo ab illo conatu dimoveat, quod tamen Schottus neutiquam fecit, ſed quemadmodum ad maturandum opus initio, ita deinde poſt Mauſſaci Harpocrationem jam vulgatum, ad novam editionem primum (o) hinc ad animadverſiones ſuas ſeparatim edendas ſemel iterumque ipſum hortatus eſt. Meurſio tamen ſatis fuit, deinde in Atticarum lectionum libris VI. Anno 1617. editis, aliisque ſuis ſcriptis hinc inde loca quædam Harpocrationis tangere obiter, ex cujus epiſtola Valerio Flacco *Lamperti Alardi* præmiſſa video etiam Alardo in mentem veniſſe de Harpocratione recenſendo, cujus notas poſthumas præfat. *Gracia in nuce* promiſſas neſcio an valde dignas luce apud filium hactenus delituiſſe ſcribit Johannes Mollerus V. C. in Homonymoſcopia, p. 308. *Thomas* quoque *de Pinedo* ad Stephanum Byzantinum teſtatur, ſe in Harpocratione illuſtrando operam poſuiſſe. Pridem ante hos *Fridericus Sylburgius* Anno 1594. poſt abſolutam Etymologici Magni editionem ſcripſit ad Theodorum Canterum (in epiſtolis clarorum virorum a Gabbema editis) p. 710. *Seorſim deinde ſucceſſurum tomum alterum in quo libri de dialectis, Attici Lexicographi, Harpocration, ſi DEUS inſtitutum proſperaverit.* Sed alter ille tomus nunquam prodiit. *Philippi* vero Ja-

(o) Andreas Schottus ad Johannem Meurſium 27. Auguſt. 1615. Εὐαγγέλια *tibi debeo de Harpocratione, in quo ſi illam operam ponis quam potes & polliceris, ingenti noſtro gaudio poſteritati oſtendes, te non minus in Atticis & decem Gracia Oratoribus, quam in Mixobarbaris ætatis mediæ fuiſſe verſatum.*

Jacobi Mauſſaci (p) Morelliano codice uſi, & Vaticano, atque Aldina editione, cui varias lectiones è Vaticano codice Pithoeus adſcripſerat, præclaram Harpocrationis editionem conſtat lucem vidiſſe Pariſiis, Anno 1614. 4. in qua negari nequit, multa loca emendata feliciter (q) illuſtrata eruditiſſime. Addita etiam quam accuratiſſimam Meurſius vocat VI. 2. Attic. Lect. Diſſertatio, in qua de arte Critica, Lexicis veterum variis generis & de Harpocrationibus diverſis docte diſputat. Anno poſt, A. 1615. 8. Toloſæ una cum Plutarcho de fluviis edidit Mauſſacus appendicem ad notas ſuas in Harpocrationem, inſcripſitque Salmaſio, paucis conſtantem paginis, à 365. ad 375. Latinam verſionem quare noluerit adjungere, declarat his verbis, quæ Blancardus quidem in ſua editione omiſit: *Verſionem adhiberé noluimus, ne ſana mente præditis & literarum ut decet ſcientibus ludibrio eſſemus & contemtui, ad inſtar quorundam è trivio interpretum, qui Pollucem & Suidam & alios id genus autores interpretandos ſuſceperunt.* Forte non minus difficultas rei in cauſa eſt, quæ homines ſanos abſterret, ut non libenter ſuſcipiant, quod luculenter ſatis atque ex voto efficere ſe vident vix poſſe: nam bonam & perſpicuam verſionem Suidæ, v. g. ac Pollucis tum etiam Harpocrationis vel contemnendam eſſe vel inutilem nemo ſanus dixerit. Sed facilia transferre, in difficilibus hærere vel ex fulgore dare fumum, aut in plerisque omnibus ceſpitare, hoc eſt, quod viri maximi merito in ejusmodi libris contemnendum eſſe duxerunt, præcipue cogitantes de Græcæ linguæ reconditis opibus agi, quas latina lingua omnes nec novit, nec exprimere pro dignitate valet. Traditur à Nicolao Antonio, Harpocrationem verſiſſe latine *Vincentius Marinerus* Valentinus, præfectus cum viveret Bibliothecæ Regiæ Eſcurialenſis, flammis nondum conſumtæ: ſed illa ipſius interpretatio non magis lucem adſpexit, quam tot aliæ quibus Euſtathianos in Homerum & Dionyſium commentarios, aliosq; Scholiaſtas Græcorum poëtarum latine de Græcis reddiderat. *Nicolaus* itaque *Blancardus* primus fuit, qui Harpocrationem cum verſione ſua latina evulgavit Lugd. Batav. 1683. 4. editionemque hanc ſuam ornatiſſimam reddidit non modo utiliſſimis indicibus, ſed & notis Mauſſaci in qualibet ſtatim pagina ſuo loco ſubſtratis, & ex To-

(p) Obiit Mauſſacus Pariſiis, Anno 1650. & cum Græce doctiſſimus fuiſſet, ex morbo ita perdiderat illius linguæ uſum atque memoriam, ut nec literas quidem illius noſſet aut legere poſſet.

(q) Conſer Colomeſii Bibliothecam ſelectam, num. 50

loſana appendice emendatis auctisque, tum ſubjunctis ad voluminis calcem eruditiſſimis, poſtumis licet animadverſionibus ſummi viri, *Henrici Valeſii*, quibus & Harpocrationem & Mauſſaci notas diſſertationemque ejus Criticam, qua emendat quæ illuſtrat. Hæ Valeſii notæ ex Bibliotheca Guilielmi Prouſteau Anteceſſoris Aurelianenſis prodierant anno ante ſeparatim, curante V. C. *Jacobo Gronovio* Lugd. Batav. 1682. 4. Novam quoque Græcam (omiſſa verſione) eamque emendatiſſimam Harpocrationis editionem eidem doctiſſimo viro debemus, qui uſus eſt variis lectionibus, quas frater ejus ex Florentino codice excerpſerat, tum recenti codice, quem in notis pag. 68. elegantem & fidum appellat, teſtaturque inſcripta habuiſſe recentiore manu hæc verba: *αὕτη ἡ βίβλος ἐστὶν Δημονίκου τοῦ Ἀθηναίου. ἐκτεθλίμμενος ζ.* Adhibuit præterea editionem Aldinam Anni 1527. notatam manu Xylandri, Fabri, Sylburgii, Marquardi Freheri, Danielis Heinſii, & Jani Rutgerſii, quam a Guilielmo Goëſio V. C. prædicat ſe nactum eſſe: denique aliud ejusdem editionis exemplum, quod Heinſii fuit, & qui hæc verba adſcripſit: *Præter ea, quæ hic præſtiti, ipſe e libro illuſtris Scaligeri multa ſupplevi, cui Reverendus Theodorus Beza e codice in Italia MS. quædam a ſe deſcripta miniſtraverat.* Prodiit hæc Gronovii editio Lugd. Bat. 1696. 4. quam dicavit illuſtri viro, cognato ſuo magno de Wedderkopff, & in fine adjunxit Henrici Stephani diatribam de nonnullis vocabulis & loquendi generibus ab Harpocratione & Suida apud Iſocratem obſervatis, petitam ex editione Iſocratis, quam a Stephano curatam dixi, Anno 1593. fol. In præfatione & notis bonus Blancardus, quem paſſim Friſicum interpretem appellat, miſere accipitur, & veluti capital admiſiſſet, laceratur mirum in modum, quod fecit quæ potuit, & conatus eſt ſine cujusquam injuria bene mereri de bono publico, quod aliquando non melioris lectionis in mentem ipſi venit MSS. codicibus deſtituto, quod in verſione nonnunquam dormitavit, quod ordinem vocum libri facilius (r) evolvendi cauſa immutavit, quod virorum doctorum obſer-

(r) Veriſimum ſane eſt, quod obſervat vir doctus, Harpocrationem (uti Erotianum quoque & alios veteres) non accurate obſervaſſe in vocibus ordinem literarum, quæ primam cujusque vocabuli literam inſequuntur: cum vero Lexica ad hoc ſcripta ſint, ut promte reſpondeant conſulentibus, neſcio, an valde reprehendendi ſint ii, qui monitis de ſuo conſilio lectoribus commodiorem illa redigunt in ordinem, atque ita veterum ſcriptorum defectus emendant, quos ipſos qui ita admirantur, ut non poſſint ferre meliora, quia recentia ſunt, illis integrum tamen per hoc eſt alias editiones adire.

servationibus jam exstantibus, Harpocrationem vertere in latinum ausus sit, interpretationisque gloriam sibi arrogaverit, atque id genus alia *infanda*, ut ille quidem fari amat, *insitiva* crimina, ex quibus patere vult scilicet, *non Græca, non Harpocrationem non ab eo intelligi, nec Harpocrationem ab eo editum esse.* Qualia legenti mihi succurrit illud S. Ambrosii Apologia pro Davide T. 1. pag. 709. *Sæpe in judicando majus peccatum judicii est, quam peccatum ipsius de quo fuerit judicatum.*

XIII. Cum Harpocrationes plures fuerint etiam Rhetores, & Suidas Lexicon in decem Oratores tribuat *Valerio Harpocrationi*, Rhetori Alexandrino, quo tempore ille vixerit, non plane extra controversiam positum esse videtur. Nam Harpocratio, qui inter præceptores Veri Imperatoris a Capitolino refertur, Grammaticus fuit, & quanquam a Grammatici hominis instituto neutiquam alienum est, Lexica contexere, tamen non video, cur Suidæ testimonium sit rejiciendum, qui Rhetori Alexandrino Lexicon quod habemus Rhetoricum diserte tribuit. Atque Alexandrinum se auctor ipse prodit in ἀνακαλυπτήριον, nam cum ait: ταῦτα δ' εἰσὶ τὰ παρ' ἡμῖν θαυμάζεται, verba παρ' ἡμῖν, Valesius erudite interpretatur, *apud Alexandrinos.* Idem Valesius non dubitat, auctorem Lexici esse Harpocrationem illum Libanii æqualem, qui in epistola eum Aristæneto commendat his verbis: Ἁρποκρατίων δέ ἐστι καὶ ποιητὴς ἀγαθὸς, καὶ παιδευτὴς ἀμείνων. δεινὸς μὲν ἐνθεῖναι (forte ἐνθεῖναι) τὰ τῶν παλαιῶν νέοις, δεινὸς δ' ἐκείνους παρισωθῆναι. βεβιωκὼς δ' συνεχῶς ἐν βιβλίοις, ἡδίστην μὲν ἔχει κωμῳδίαν, ἁπλᾶς τις ὢν καὶ γενναῖος, καὶ ἁπλοῦν φρενῶν μὲν ἕτερα, λέγων δ' ἄλλα. *Harpocration iste & Poëta bonus, & instituendi dexteritate præstantior etiam, idoneusque veterum scripta adolescentibus instillare (interpretari) & qui paria cum antiquis facere possit. Hic libris assidue innutritus, suavi est ingenio, simplex alioqui & cordatus, & quem nemo unquam deprehenderit alia sentientem & alia loquentem.* Neque Lambecius, qui eam Libanii epistolam Græce edidit Lib. VI. de Bibl. Vindob. p. 245. dubitat hunc ipsum esse Harpocrationem illum Romano nomine clientelari Valerium dictum, a quo Lexicon Rhetoricum scriptum esse Suidas auctor est. Fateor tamen, rem minime esse exploratam, neque audeo pro certo affirmare, utrum cum Harpocratione isto commune aliquid habeat *Harpocras, Scholasticus & Sophista*, ad quem complures exstant epistolæ Isidori Pelusiotæ, ut sit

nomen ὑποκορισμὸν sive decurtatum, cujusmodi plura passim obvia sunt, & pridem notata viris doctis Alciato lib. 1. Paregon cap. 26. Isaaco Casaubono ad Athenæum p. 523. Vossio instit. Orat. lib. IV. Cap. 1. tmemate 5. Reinesio epistolis ad Rupertum. p. 461. Buchnero ad Plinii lib. X. epist. 5. Valesio ad Eusebii paginam 278. Gisberto Cupero in Harpocrate p. 2. seq. Richardo Bentlejo epist. ad Millium, pag. 82. seq. Josuæ Barnesio ad Anacreontem, p. 30. seq. aliisque. Hoc constat, Harpocrationem Lexici auctorem ex quo multa ad verbum repetunt Suidas, Etymologici Magni auctor & Varinus, juniorem esse Athenæo, ex quo eum quædam descripsisse & inter describendum aberrasse notat Maussacus Dissertatione Critica pag. 378. seq. edit. Blancardi. Sed laudat & Athenæus *Harpocrationem* quendam, *Mendesium*, qui de placentis scripserat, XIV. p. 648. Λεπτογεατίων ὁ ὁ Μενδήσιος ἐν τῷ περὶ πλακούντων τὴν διὰ Ἀλεξανδρέως καλουμένην παγκαρπίαν καλεῖ. Incertum de hoc an alio Tertullianus Cap. 7. de corona: *Liberum eundem apud Ægyptios Osirin*, Harpocration *industria bederatum argumentatur, quod hedera natura sit, cerebrum ab beluco defensare.* Ad quem locum Pamelius, *Ego eum*, inquit, *auctorem puto intelligi, cujus exstat Romæ in Vaticana liber.* περὶ φυσικῶν δυνάμεων, *quippe cum ad Physicam rationem referatur id quod sequitur.* Equidem Maussacus negat, hunc se librum in Vaticana Bibliotheca aut ejus catalogo reperire potuisse, sed Salmasius quoque ad Solinum testatur, se evolvisse Harpocrationis Lexicon, περὶ φυσικῶν δυνάμεων, & latinus Kuranidum interpres, de quo lib. 1. cap. 9. dicere me memini, testatur, se librum Physicalium virtutum collegisse ex Cœrani Regis Persarum experimentis *& ex libro Arpocrationis Alexandrini ad propriam filiam.* Fuit & Harpocras sive Harpocration iatraliptes Ægyptius ex præfectura Memphitica, cui civitatem Romanam a Trajano impetravit Plinius X. 4. & 5. Epist. Sed ut ad Rhetores hujus nominis revertar, Suidæ memoratur *Cejus Harpocratio* Sophista, qui præter alia scripserat περὶ τῶν ἀνωφώντων καὶ σημάτων, περὶ τῶν ὑπερίδου καὶ Δυσίου λόγων. Tum *Ælius Harpocratio* itidem Sophista, qui scripserat περὶ τῶν δοκίμων τοῖς ῥήτορσιν ἀγνοεῖσθαι, ὑποθέσεις λόγων ὑπερίδου, περὶ τέχνης ῥητορικῆς, περὶ ἰδιωμάτων. Præterea περὶ ψευδῶν τὴν Ἡροδότου ἱστορίαν & περὶ τῶν παρὰ Δημοσθένει ταξέων. Hic ut videtur Harpocratio laudatur in commentariis Græcis ad Hermogenem pag. 216. & 367. Meminit etiam Suidas *Harpocrationis Argivi, Platonici* Philosophi, qui Cæsaris victor scri-

scripserat commentarios in Platonem libris XXIV. & Lexicon Platonicum sive λέξις Πλάτωνος, supra etiam mihi memoratas libris duobus. Hujus Platonici una cum Plotino, Amelio & Boëtho meminit Æneas Gazæus in Theophrasto suo pag. 16. & Stobæus apud Photium & in Eclogis Physicis: neque audiendus Barthius, cui in notis ad Æneam p. 97. hic Harpocration idem est cum Veri Imperatoris præceptore. Omitto alios hoc nomine, Valesio & Maussaco observatos, ut Harpocrationem Naucratitem, Episcopum Ægyptium, qui interfuit Concilio primo Nicæno. Harpocrationem Episcopum in Bubasto Ægypti, cujus mentio in breviario Meletii apud Athanasium Apologia secunda T. 1. pag. 789. Harpocratem Ægyptium, Ammonii Hermeæ discipulum, de quo ex Damascio Suidas. Harpocratem Claudii Imperatoris libertum, Sueton. Cap. 28. &c.

XIV.

ELENCHUS VETERUM SCRIPTORUM.

Qui â Valerio Harpocratione laudantur, illustrantur, vel notantur.

Ex editione Nicolai Blancardi.

ACHÆUS ἐν Ἀδράστῳ, voce ἀργᾶς.

ACUSILAUS ἐν Γῆς περιόδῳ, v. Ὁμηρίδαι.

ÆSCHINES v. γοργύρα. Δράκων. δεκαμοιρικὸς. Χίλων.

ἐν τῷ πρὸς Τιμάρχου, v. ἀγρίως. ἀδύνατοι. ἀμοργὸς. Ἀνδοκίδης. Ἐρμῆς. Αὐτοκλείδης. δημόσιος. Διαστάσεις, & Διαψήφισις. δοκιμασθεὶς. ἐπαγγελία, & ἐπακτροκέλης. θέμις. τὰ ὅπλα. Θέρσανδρος. καθάρσιον. Κυδαντίδης. Κολυττεῖς. λῃστρικὸν. γραμματεῖον. ξηραλοιφεῖον. οἰκήματα. ὅτι νόμος ἐστὶν &c. προφορεῖς. τελευτηκόντοροι. φιμοὶ.

ἐν τῇ περὶ τῆς παραπρεσβείας ἀπολογίᾳ, sive περὶ τῆς ἀποδόσεως. in αὐλίθρις. ἀργᾶς. βάταλος. ἐκκλησίαν, ἐννέα ὁδοὶ. Ἐπικράτης, Θερμαὶ. Θρόνιον. ἱκετηρία.

Κέκροψ. Κτησιφῶν. Λυδίας. Νεμέα χαράδρα. Νίκαια. ὀλεχόινυς. ὁρικά. Ζεύγη. ὅτι ξένυς &c. παλίμβολον. πεῖπολ. προβολάς. προσασία. προσρόπαιον. σραλείαι ἐν τοῖς ἐπωνύμοις. Στρέψα.

ἐν τῷ κ̄ζ̄ Κτησιφῶν ℓ. v. Ἀζηνία, & αἰζήτησιν. Ἀλόνησ. ἀναγεῖς. Ἀναγυράσιος. Ἀναφλύσιοι. ἀνλογραφεῖν. ἀτίμητος. ἀγών. ἀυλία. ἀφοσιῶ. Γάμος. Διαμεμετρημένη ἡμέρα. ἐξάγις, & ἐξαράσασθ. ἐπιλαχών. ἐπισάτης. Ἐργίσκη. Ἑρμαῖ. Ἑρυβάτην. Ζηλότυπον. & ἡγεμονία ἀπαστηρίω θεσμοθέται. Θεωρικά. Θύσιον. ἴσοις ψήφοις. Κῆπος. Κηφισόδοτος. Κιρραῖον πεδίον κοίλαιον ὄρος. Κραναιλίδαι. Κρώβυλος. Κτησιφῶν Μαργίτης. μεσαγύμια. ἐμπεσούσης. ὑπαγγελία. ὑπερβαλλοίλο. Πήληξ. πρέσβεις. Περόνεια. προσρόπαιον. Κηρυκάρεις. Ταμίναι. Τριτῖς. Φρυνώνδας.

ÆSCHINES SARDIANUS ἐν Ἰάμβοις, voce Κέκροψ.

ÆSCHINES SOCRATICUS ἐν Ἀξιόχῳ, voce Ἀξιόχ.

Διαλεγόμενος ἐπιγραφομένῳ Ἀσπασία, v. Ἀσπασία.

ÆSCHYLUS. v. Θεοίνιον.

Ἀργείους, voce χλῆδος.

Ἑλλαδίῳ, voce μαλακίζομαι.

ἐν Εὐμενίσιν, voce Εὐμενίδες, Θεμιστέον.

ἐν Κηρυξίν, voce ὄρος.

ἐν Μυρμιδόσι. voce προσπαιωνίστες.

ἐν Μύσαις, voce Ὀργεῶνας.

ALCÆUS voce τηλύφαμος.

ἐν τῇ κωμῳδοτραγῳδίᾳ, voce ἀδδηφάγος λιμός.

ἐν πινακοσῇ ᾠδῇ. voce σκυθικόν.

ALCMAN ἐν πρώτῃ, voce Θεράπναι.

ALEXIS voce Σιωπή.

AMNONIUS ἐν τῷ περὶ βωμῶν καὶ θυσιῶν, voce Ἀμαζόνιον. ἑρκάνη.

ἐν τεταρτῃ περὶ βωμῶν, v. Θέλ.

AMPHITEUS δευτέρῳ περὶ Ἡρακλείας, v. Σαβοί.

ANACREON v. ἑρμαῖς.

ANAXIMENES voce Ἀρχιδάμου πέλεμος. Εὐθίας.

ἐν πρώτῃ Ἑλληνικῶν, v. ἀμφικτύονες.

ἐν Φιλιππικῷ, v. Μύρλανον. ἐκκαλωθεννόμος.

ἐν πρώτῳ Φιλιππικῶν, v. πεζέταιρος.

ἐν τετάρτῳ Φιλιππικῶν, v. Ἀλόνησος.

ἐν ἑβδόμῳ τῶν περὶ Φίλιππον, v. Μάτερα.

ἐν ὀγδόῃ Φιλιππικῶν, v. Καβύλη.

ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν περὶ Ἀλέξανδρον, v. Ἀλκίμαχος.

ANDOCIDES, v. ἀνωρθίαζον.

ἐν

ἐν τῷ περὶ τῶν μυστηρίων, v. Ἀνδοκιδ. Ἑρμῆς. ἐπισκήψαλο. ἑταιρεία. Θημακεύς. λογισαὶ καὶ λογιστήρια.

ἐν τῷ περὶ τ̃ ἀθείας, v. ὀμφαδὸν.

ἐν τῷ περὶ τ̃ εἰρήνης, v. Ἑλληνοταμίαι. νεώρια καὶ νεώσοικοι. Πηγαί.

ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδ̃, v. ἐμποδὼν. ἐυανδρία.

ἐν τῷ περὶ ἐνδείξεως. v. ζητητὴς.

ANDRON ἐν ὀγδόῃ τῶν συγγενειῶν, v. Φορβάσιον.

ANDROTION. v. ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ.

ἐν τῇ Ἀτθίδι. v. Διαψήφισις. συγγραφεῖς.

ἐν πρώτῃ Ἀτθίδ, v. Παναθήναια.

ἐν τῇ δευτέρᾳ, ἀποδέκται. Ἱππαρχ.

ἐν τῇ τρίτῃ Ἀτθίδ, v. δέκα καὶ δεκαδαρχ. Μόλπις. Ὀφρύνιον.

ἐν πέμπτῃ τ̃ Ἀτθίδ, v. Ἀγνίας. Κηφισιόδ.

ἐν ἕκτῃ Ἀτθίδ, v. ἱερὰ τριήρης. Νεώρι.

ἐν δωδεκάτῃ Ἀτθίδ, v. Ἀμφίπολις.

ANDROTION aut PHILIPPUS, ἐν τῷ Γεωργικῷ, v. ταφυλοβολεῖον.

ANTICLIDES. v. Καλαύρεια.

ἐν τοῖς ἐξηγητικοῖς, v. ὀξυθύμια. παλαμναῖ. προκώνια.

ANTIMACHUS. v. Ἀδρά̃στειαν. Ὀργεῶνας.

ANTIPHANES ὁ νεώτερος ἐν τῷ περὶ τῶν ἑταιρῶν, v. Ἀνθίκυρα. Ναύπλιον.

ἐν Εὐθυδίκῳ, v. ξενίζουσιμάχης.

ἐν Εὐπλοίᾳ, v. ξυσὶς.

ANTIPHON. v. ἄβιος. ἀδιάσειστον. ἀεικεῖ, ἀχαρεῖ. ἀναγνωσκόμενος. ἀχαριστεῖν. βάσανος. δυσάνιος. ἐν βραχεῖ.

ἐν τῷ περὶ ἀληθείας, v. ἄγαν.

ἐν τῷ ἀληθείας πρώτῳ, v. ἀδέητος, ἀναπαδιζόμενα. ἀπήκοι. ἄοπτα., & ἀπαθῆ. δείσεις. Διάθεσις. ἔμβιος. ἐπαλλάξεις. ὁριγνηθῆναι.

ἐν ἀληθείας δευτέρῳ, ἀγνεύσῃ τὴν πόλιν. ἀεικεῖ. γευπάνιον. δεινῶ. Διάσασις. περιφορικῶς. Φορίνης.

ἐν τῷ περὶ Σαμοθρᾳκῶν Φόρ, v. αἰεὶ. ἀποδιδόμενοι. ἀπόταξις. ἐκλογεῖς συμβολεῖς.

ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας, v. ἀθεώρητος. ἀναθέσις. αὐλιζόμενοι. βαλβίς. Διάθεσις. ἐυπιώτατα. Μακροκέφαλοι. Σκιάποδες. ὑπὸ γῆν οἰκοῦντες. Φηλώμαλα.

ἐν τῷ κατ' Φιλίνν, v. ἀκροάσις. ἀπολαχεῖν. Διάληξις. Θῆτες καὶ Θητικὸν.

ἐν τῇ πρὸς τὴν Δημοσθένους γραφὴν ἀπολογίᾳ. v. Ἀλκιβιάδης. ἀπόλεσχίσαι. δεκάσυλος. καλέουσες σκαφίον. συμπήγοσι.

ἐν τῷ πρὸς τὴν Δημοσθένους αἰτιγραφήν, v. Ἀνδρῶν.

ὑπὲρ τ̃ εἰς τὸν ἐλευθέρου παῖδα, v. ἀξιοῖ, περὶ

περὶ Ϛ Λιναίων Φόρε, v. Ἀμφίπολις.
ἐν τῷ περὶ Ϛ Λινδίων Φόρε, v. ἀπειπεῖν. ἄτλα. δὶ ἐναυτῦ. ἐπαγγελία. ἐπίκοος. προσφορά. σωτήγορος. τριβωνευόμβοι.
κζ Λαισπυδίε, v. ἀπιστεῖν. Γαληψὸς. ἐπίσκοπ. Οἰσύμη.
ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα, περὶ ὅρων, v. ἀργυροκοπεῖον. Διὰ μέσυ τείχυς. Ἑρμαῖ. εὐθύωρον. Καραμεικὸς. λέχαι. ᾠδήβυσον. πρυτανείας. Στεφανηφόρ. Τπέρβολ.
ἐν τῇ πρὸς Φίλιππον ἀπολογία, v. δημοξευόμβρ. alibi ἐν φιλιππικῷ, v. εἰσφέρειν.
ἐν τῇ πρὸς τὴν Καλλίε ἔνδειξιν ἀπολογία, v. Διάθεσις. ἑρμᾶς. ἤειθρ. μειροδικῆσαι.
ἐν τῷ περὶ τ μεταστάσως, v. Διαιτῆσαι. ἐμπεδὼν. ἐπεσκήψαλο. Ηετιωνεία. ϛασιώτης. τετρακόσιοι.
ἐν τῷ περὶ ταόνων, v. εὐσφθάλμως. Πυριλάμπης.
πολιτικῷ, v. εὐσύμβολ. ἡμιολιασμος.
ἐπιτροπικῷ Καλλιστράτε, v. ὅτι οἱ ποιηταὶ &c.
ἐπιτροπικῷ Τιμοκράτες, v. ταρτωλός.
ἐν τῷ κζ πρυτάνεως, v. ῥητορικὴ γραφή.
ἐν τῷ περὶ Ϛ Ηρώδε Φόνυ, v. διατεθνηλο Φρεῖδ.
ἐν τῷ περὶ Ϛ χορευτῦ. v. διδάσκαλος. Διπόλια.

APOLLODORUS v. χόες.
ἐν τοῖς περὶ θεῶν, v. αὐλόχθονες. κύρβεις. μεῖον καὶ μειαγωγὸς. πανδημ. Ἀφροδίτη.
ἐν ἕκτῳ περὶ θεῶν, v. ἀποπομπαὶς.
ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑταιρῶν, v. Νάννιον. Φανοκράτη.

APOLLONIUS NICÆNUS, v. Ἴων.

APOLLONIUS ACHARNENSIS, v. Χαλκεῖα.
ἐν τῷ περὶ τῶν ἑορτῶν, v. πέλανος. Πυανοψια.

APOLLOPHANES ἐν Ἰφιγένειαι, v. ἀδελφίζειν.

ARATUS v. Ἀρατ.

ARCHEMACHUS ἐν Γραίτῃ Εὐβοϊκῶν, v. κοτύλαιον ορ.
ἐν Τετράδι τῶν Εὐβοϊκῶν, v. Ἀλόνησ.

ARCHILOCHUS v. Στρύμη. Τριμέτρους, v. παλίσκιον.

ARCHIPPUS ἐν τοῖς Ἰχθύσι, v. παλιναίρεσ.
Ὄνῳ v. τοπεῖον.

ARIGNOTE, v. ἐνοῖ.
ἐν τῷ περὶ Γελείων, v. ναβρίζων.

ARISTARCHUS v. ἑρμιστής. διεκωδώνισε. ὀξυθυμία.

ARISTIDES ἐν τῇ ἕκτῃ Μιλησιακῶν, v. ἑρμιστής.

ARISTODEMUS ELIENSIS v. Ἑλλανοδίκαι.

ARISTOGITON καὶ Τιμάρχου, v. Αὐτοκλείδης, Θέρσανδρος.

ARISTOMENES COMICUS v. μεθοίκιον.

ἐν Γόησι, v. Φορίτης.

ARISTOPHANES COMICUS v. ἄτλας. Κῆτος. κελεύσεις. κίναδος. κρᾶσις. Πόρις.

Ἀμφιαράου, v. λαμπρεῖς. ῥόπτρον.

Ἀχαρνεῦσι, v. Ἀπατοῦρια. λαφύκτης.

Βαβυλωνίους. v. ἐπιβάτης. τροπῆρες.

ἐν Βαβυλωνίοις, v. γωνιασμός. ὁρισκαζώνη.

Γεωγοῖς, v. κωδία. Σπράγγιον.

ἐν Γήρᾳ, v. σκαφίον. Ἠῶτες.

Γηρυτάδῃ, v. βωμολοχεύεσθαι. ἑρμαῖς. Ναῖς.

Δαιταλεῦσιν, v. Ἀλίπεδον. ἐπίπεμπλον. Θῆτες καὶ Θῆλυκὸν. κιγκλὶς. Ναυσθόινας.

Δαναΐσιν, v. ἐχῖνος.

ἐν Εἰρήνῃ. v. γύλιος, χρυσὶς.

Ἥρωσιν, v. πυελίδες.

Θεσμοφοριαζούσαις, v. ἀμφιδέαι. βυλεία. Ἰωνικὸς. Φασκώλιον.

ἐν ταῖς δευτέραις Θεσμοφοριαζούσαις, voce Πύλαι.

Ἱππεῦσιν, v. ἱλεοπόων. ῥόδιον.

ἐν Κωκάλῳ, v. πώμαλα.

Δημίαις, ἀρχιεῦσαι. μέταυλος.

Λυσιστράτῃ, voce ἀμοργὸς. ἀρκτεῦσαι. Κωλιὰς.

ἐν Νεφέλαις, v. ἐπαιρόμενος. ἐπαθάτο. ξυσὶς. Φελλέα. χρῆσαι.

Ὀλκάσιν, v. ἐπίγυιον.

ἐν Ὄρνισι, v. ἀγγεῖα. ἀετὸς. νοθεῖα. ἀερομολόγος. χερνίβων.

Πλουτοῦσι, v. οἰκίσκια.

ἐν Πλούτῳ, v. καταχύσματα. Ναῖς. ξυνικὸν ἐν Κορίνθῳ.

ἐν Σκηναῖς καταλαμβανούσαις, v. δήμαρχος.

ἐν Σφηξὶ, v. ἀγγεῖα.

Ταγηνισταῖς, v. ἀπελαχεῖν. κύπασσις.

Τελμισσεῦσιν, v. σιπύα.

ἐν Τριφάλητι, v. Διὰ μέσου τείχους.

ARISTOPHANES GRAMMATICUS, v. ἐργανέων, προκώνια.

ARISTOTELES, v. Ἀπέλλων Πατρῷος, ἐμβεβλημένα. ἐπιμεληθῆς. ἐμπορίῳ. καὶ γὰρ &c.

ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, v. ἀγοραναμοι. ἀδύναιοι. ἐντιγραφεῖς. ἀποδέκται. ἀποστασίῳ. αἰσυνόμος. βουλεύσεως. γραμματεύς. δαιτεῖς. δικάζων. δήμαρχος. Διαιτηταὶ Διαμεμετρημένη ἡμέρα. διωβελία. εἰς ἐμφανῶν καθίσασιν. Ἑλληνοταμίαι. ἐπὶ Δελφινίῳ. ἐπιμελητὴς τῶν μυστηρίων. ἐπὶ Παλλαδίῳ. ἐπιστάτης. εὐθύναι. ἐχῖνος. θεσμοθέται, θῆτες καὶ θητικὸν. ἵππαρχος, & ἱππεῖς. καὶ δήμους, δικασταὶ. κύρβεις, & κυρία ἐκκλησία. λίθος. λογισταὶ, καὶ λογιστήρια. μετρονόμοι. ναυκραρικὰ. ὅτι νόμος &c. παράδοσις. ψηφίσασις.

πολλακοσιομέδιμνοι. περίπολος. πολέμαρχος. πρόεδροι. πρυτανείας. πολῖται, καὶ πολιτήριον, σῖτος, & σιτοφύλακες. στρατεῖα ἐν τοῖς ἐπωνύμοις. στρατηγοὶ. ταμίαι. τεσσαράκοντα. τετρακισχίλιοι. Ζειττὺς. Φύλαρχος.

ἐν τῇ κοινῇ Ἀρκάδων πολιτείᾳ, v. μυρίοι ἐν μεγάλῃ πόλει.

ἐν Ἠλείων πολιτείᾳ, v. Ἑλλανοδίκαι.

ἐν τῇ κοινῇ Θετταλῶν πολιτείᾳ, v. τετραρχία.

ἐν τῇ Κυθήρων πολιτείᾳ. v. Κύθηροι.

ἐν τῇ Κυπρίων πολιτείᾳ, v. ἀνακτες καὶ ἀνάσσαι.

ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ, voce μόραι.

ἐν τῇ Μασσαλιωτῶν πολιτείᾳ, voce Μασσαλία.

ἐν τῇ Ὀπουντίων πολιτείᾳ, v. Ἄμφισσα.

ἐν τῇ Πελληνίων πολιτείᾳ, v. μαστῆρες.

ἐν ταῖς Διδασκαλίαις, v. διδάσκαλος.

ἐν τοῖς Διηκκόσμασι. v. Δρυμός.

ἐν τῇ τῶν πρὸς Φίλιππον ἐπιστολῶν, v. ὅτι ξένους &c.

ἐν ὀγδόῃ ζώων ἱστορίας, v. κοβαλεία.

ἐν ἐνάτῃ περὶ ζώων ἱστορίας, v. ἰβδομηκονταμόρια.

ἐν τῷ Παροιμιῶν, v. ἀρχὴ ἀνδρα δείκνυσι.

ARISTOTELES CHALCIDENSIS ἐν τῷ περὶ Εὐβοίας, v. Ἄργυρα.

ARISTOXENUS ἐν τῷ περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως, v. χορδακισμός.

ἐν τοῖς Παραξιδαμαϊκοῖς, v. Μυσαῖος.

ARTEMIDORUS. v. Γάρ.

ARTEMON ἐν τῷ περὶ ζωγράφων. Πολύγνωτος.

ASCLEPIADES Τραγῳδούμενος, v. Μεγαλίππιον.

ἐν τετάρτῳ Τραγῳδουμένων, v. Δυσαύλης.

ATHENÆUS. v. Ναΐς.

CÆCILIUS. v. ἐξῆλης.

CANTARUS, vel PLATO, Συμμαχία, v. ὀρνιθευτής.

CALLIMACHUS. v. ἐπίσκημμα &c. Ἴων. Μαργίτης.

ἐν τοῖς ὑπομνήμασι, v. Ἄκη.

ἐν τῷ περὶ ἀγώνων, v. Ἄκτια.

CALLISTHENES. v. ἀναγκαῖον.

ἐν τῷ δευτέρῳ Ἑλληνικῶν, v. Σφοδρίας.

CALLISTRATUS. v. ἀπλᾶς.

CALLISTRATUS, aut MENECLES, ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν, v. ἑκατόμπεδον. Ἑρμαῖ. Κεραμεικός.

CALLIXENUS ἐν τετάρτῃ περὶ Ἀλεξανδρείας. v. ἐγγυθήκη.

CARCINUS TRAGICUS. v. καρκίνος.

CLEANTHES ἐν τῷ περὶ θεῶν. v. λόχας.

CLI-

CLIDEMUS ἐν πρώτῃ Ἀτθίδος, v. Μελιτεῖς πέτρα.
ἐν τρίτῳ Πρωτογονίας, v. πτυκί.
CLITARCHUS ἐν τῇ πέμπτῃ, v. ὁμηρεύσαι.
CLITARCHUS GLOSSOGRAPHUS, v. ἐπιβλῆτας.
CRATERUS ἐν τῇ τῶν ψηφισμάτων συναγωγῇ, v. ὅτι Δημοσθένης &c.
ἐν τῷ τελάρῳ τῶν ψηφισμάτων, v. Ναυσιδίκας.
ἐν τῇ ἑπτάτῃ ψηφισμάτων, v. Ἀνδρῶν. Νύμφαιον.
CRATES, v. πρεσκώνιος.
Θηρίος, v. παρεσία
CRATINUS, v. αἰγυπιός. Κιθάνη.
ἐν Ἀρχιλόχοις, v. Ἰθύφαλλοι.
ἐν Δραπέτισιν, v. ἱερὰ ὁδός.
Θρᾴτταις, v. ἀρκυωρεῖς.
ἐν Τροφωνίῳ, v. ἐπιθήτης ἑορτὰς, παρεῖσαι ὄφεις.
ἐν τοῖς Ψηφίσμασιν, v. ἀρκεῖσθαι.
ἐν Χείρωνι, v. ξυστὶς. ῥυτὰ. Φελλία.
CRITIAS ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ, v. λυκιεργεῖς.
CROBULUS COMICUS, v. ὅτι χιλίας &c.
CTESIAS ἐν περίπλῳ Ἀσίας, v. Σκιάποδες.
ἐν τῇ τρίτῃ, v. ὑποκύδεις.
DAIMACHUS PLATÆENSIS ἐν δευτέρῳ περὶ Ἰνδικῆς, v. ἐγγυθήκη.
DEMETRIUS, v. Ἄκη.
DEMETRIUS MAGNES, v. λευκὴ ἀκή.
ἐν τοῖς περὶ ὁ μανύμενος ποιηταῖς, v. Ἰσαῖος.
ἐν τοῖς συνωνύμοις πόλεσι, v. Μεθώνη.
DEMETRIUS PHALEREUS, ἐν τοῖς περὶ τὴν ἐν Ἀθήνησι νομοθεσίαν, v. Ἑρκεῖος Ζεύς. ἀφόρητος.
ἐν τρίτῳ νομοθεσίας, v. σκαφηφόροι.
DEMETRIUS SCEPSIUS, v. Ἀδραίστειαν, Ἴων.
ἐν δευτέρᾳ Διακόσμου, v. Θυεγενίδαι.
DEMOCHARES ἐν τοῖς Διαλόγοις, v. Ἰχανδρος.
DEMON ἐν τεσσαρακοστῇ περὶ Παροιμιῶν, v. Μυσῶν λείαν.
ἐν τῷ περὶ Θυσιῶν, v. πρεσκώνια.
DEMOSTHENES, v. Ἀγάθαρχος. αἰσλογία. ἀμφισβητῶν, καὶ ἀφαιρεθεὶς βάλλῃ. Ἀξιωμισία. Δάοχος. Δόλωσις. ἐμμῆνοι. δίκαι. ἐπαυρόμενος. ἐπορπωμότων. Κολωνῖται. Μαργίτης. πρόπεμπτα. Πτοιόδωρος. χαράκωμα.
ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς, v. ἀγωνιόνως. ἀναβάλλει. ἀνεχαίτισε. Ἀνθρῶνες. ἀπέμιθοι, ἀποστροφὴν. Ἀρύμβας. ἀρχαίως, ἄτιμος. ἄττα. βάραθρον, βοηδρόμια. δημόσιος, διοικεῖν. Δρεγγίλον. δυσωπήματα. ἐκπολεμῶσαι. Ἐρυθραῖοι. ἐφορμεῖν, ἡλικία. Ἡραῖον. τεῖχος. χορδακισμός. Μεθώνη. μελίνη. Μενέλαος. μετοίκιον. μόρων. ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ.

θω. ὁλιγωρήσῃ. Παγασαί. Παναθήναια. Πανδοσία. παράλ. Ϣδὴ κηρύξαι. περὶ ἑταιρ. περὶ τὸ ἐν Δελφοῖς σκιᾶς. Ϣδεῖον. Ϣδὴ ἐπιχείρημα. πινάκια. πολιτεία. Πολύτροπ. προβαλλομένους. πρόβολοι. προπύλαια ταῦτα. πρυλαπεύοντα. Πύλαι, &c. ῥαίσας. Σίγειον. Σκίαθ. στρατηγοί. σύνταξις. τετραρχία. τὰς χωρὶς οἰκήσεις. ὑπάγωσιν. Φύλαρχ.

Φιλιππικῶ, v. Ἡγήσιππ. Θεωρικά.

ἐν πρώτῳ Φιλιππικῶν, v. ἀποστολεῖς. Θεωρικά. Ἱέραξ.

ἐν δευτέρῳ. Φιλιππικῶν, v. πρυτανευόντα.

ἐν τρίτῳ Φιλιππικῶν, v. ἱερὰ τριήρης. Ἵππαρχ.

ἐν πέμπτῳ Φιλιππικῶν, v. ἐπιδεξαμένους. ἐπιπηρυκία, ἐχῖνος.

ἐν ἕκτῳ Φιλιππικῶν, v. Ἀλέξανδρος. δεκαδαρχία.

ἐν ἑβδόμῳ Φιλιππικῶν, v. Ἀλέξανδρος. Βυζάντια. Ἐλάτεια. σύμβολα.

ἐν ὀγδόῳ Φιλιππικῶν, v. εἰσφορήσ. καβύλη. καλάγειν τὰ πλοῖα. κληροῦχοι. Μάσειρα.

ἐν ἐννάτῳ Φιλιππικῶν, v. ἀπιστεῖν. ἔθνος. Εὐφραῖος. καταβολή. Λευκαὶ. μαλακίζομαι.

ἐν δεκάτῳ Φιλιππικῶν, v. καθήκοντα.

ἐν τῷ περὶ συντάξεως, v. Εὐβουλ. ὀπισθόδομος. ὀργαί. παρασία.

ἐν τῷ περὶ τῶν συμμορίων, v. κληροῦχοι. κοινωνικῶν. ὅτι ἐξακισχίλιοι &c. συμμορία. τίμημα.

περὶ τῶν Ῥοδίων ἐλευθερίας, v. Ἀθηναγόρας. Κυπρόθεμις.

ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν Μεγαλοπολιτῶν v. Τρικάρανον.

ἐν τῷ περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν, v. προβολαί.

ἐν τῇ περὶ τῆς ἑαυτοῦ καθόδου ἐπιστολῇ, v. Καλαύρεια.

ἐν τῇ περὶ τῶν Δυκούργου παίδων ἐπιστολῇ, v. ἐρανίζοντες. Φθόνος.

πρεσβείας δημηγορικῆς, v. ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι. ῥῶσθε.

ἐν τῷ ἐπιταφίῳ, v. Αἰγεῖδαι. Κεκροπὶς.

ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας, quæ eadem à nostro appellatur καθ' Αἰσχίνου. voce ἀλαβαστοθήκαι. Ἀλέας. Ἀλέξανδρος. ἀπόκρισις. ἀσταθμητότατος. ἀσυνθετώτατος. ἄττα. αὐλοχθόνες. διακωδώνισε. Δρυμὸς. ἐξωμοσία. ἐπαγγελία. ἐπιχειροτονίαι. Ἐπιχράτης. ἐπαθάτο. Ἡδύλειον. Ἡράκλεια. Θίασ. Θέλ. Ἱερώνυμ. Ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ. Ἰχανδρ. Κορσίαι. Κτησιφῶν. Κυρηβίων. μύριοι ἐν μεγάλῃ πόλει. Νεώη. ὅτι ξένης &c. Ϣδαγγελία. προβαλλομένους. προβούλευμα. προστύλαια

λαμα ἰαῦτα. πώμαλα. στεφανῶν ἰὼς νενικηκότας. σύγκλητος. ἐκκλησία. Τιλφώσιαιον. φρύνων.

ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, vulgo inscripta περὶ τῦ στεφάνυ. in Ἀγνῶς. ἄκρις. ἀλάστωρ. Ἄμφισσα. ἀναφορά. Ἀνεμοίτας. ἀτίμητος. ἀπόῤῥητα. ἀποστολεῖς. Ἁρμοσαί. Ἀρτεμίσιον. Ἅτλις. Βασκαίνει. γέῤῥα. γραμματεὺς. Δορίσκος. ἐκδεξάμενος. ἐπιμαξυρία. Ἐλάτεια. Ἔμπυσα. ἐνθρυπτὰ. ἐπαιρόμενος. ἐπιτείχισμα. Ἐπιχάρης. Εὔβυλος. Εὐελπος. Εὐξίθεος. εὐοῖ. ἑωλοκρασία. ἡγεμὼν συμμορίας. Ἡγήμων. ἠκροτηριασμένοι. Θεμίσων. Θεογείτων. Θεοκρίνης. Θησεῖον. ἱερομνήμονες. Ἵππαρχος. Κερκίδας. Κυνέας κίναδος. Κυρσίλον. λαρυγγίζειν. λαύκη. Λεῦκτρα. λιμοφόρος. λογισταὶ, καὶ λογιστήρια. λόγῳ τυχεῖν. Μαντία. Μύρτανον. Μύρτις. Μυσῶν λείαν. νεβρίζων. νεηλασία. Νεῶν οἰκίσκων. ὀνομαίζων. ὄκ ἐπὶ &c. παρεῖαι ὄφεις. παρέσημος ῥήτωρ. παρελθεῖν. Πεπαρηθος. Περίλλος πομπείας καὶ πομπεύειν. Ποριθμὸς. προβαλλομένους. προσπεπωκότες. Πύλαι, &c. Σαβοὶ. Σιμὸς. Σίμυλος. Σινώπη. σπερμολόγος. στρεπτὸς. σωληνεῖς. Ἰαὐφωμαι. τραγικὸς πιθηκος. Φιλάμμων. Φρεάρι.

ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτελῶν, quæ vulgo inscribitur, πρὸς Λεπτίνην. v. δεκατευτὰς. Θέαξ. Θευδοσίαν. λυσίμαχος.

ἐν τῷ κατὰ Μειδίου, v. ἄγγας. ἀγλίθεσις. Ἄργυρα, ἀτραίβη. ἄτιμητος ἀγὼν καὶ τιμητός. βιαίων. βοώνης. γραφεὺς. Διατηταὶ ἐκλώζεσθε. ἐπὶ κόῤῥης. ἐπιμελητὴς τῶν μυστηρίων. ἑστιάτωρ. Εὐαίων. Θέμθος τὰ ὅπλα. καλλιχορολογία. κύμβιον. Παυδιωνὶς. ᾠδοσπήνια. πενιεκοστὴ &c. πληρωτὴς. προβαλλομένους. ῥυτὰ. Τηλεφάνης. Τίμημα.

ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος, v. ἀνελῦσα, &c. ἀπηγραφεὺς ἀπὸ τῦ πράγματος. ἀπροβούλευτον. διαλύειν. Διαχειροτονία. ἐξελάζεσθε. ἐξορχησάμενος. ἐπιψηφίζων. Θεσμοθέται. Μελανωπὸς. πομπείας καὶ πομπεύειν. πρόεδροι. Φανοστάτη. χειρίδων. χρυσὶς.

ἐν τῷ καὶ Ἀριστοκράτυς, voce Ἀθηνόδωρος. αἰδέσασθε. Ἀλέξανδρος. Ἀλιῤῥόθιος. ἀλογίαν. ἀνδροληψία. Ἄντισσα. ἄξονες. ἀποκηρύττουσιν. ἀπόμισθοι Ἀργαῖς. δωμοσία. Δρῦς. ἐθνος, ἐκπροσαγωγῆς ἐν Φρεάτθοι. ἐξεγγύησις. Ἐξοπίσω. ἐπὶ Δελφινίῳ. ἐπὶ Παλλαδίῳ. Εὐμολπίδες. ἐφέται. ἐφορία. ἢ ἐν ὁδῷ καθελεῖν. Θεσμὸς. καθελεῖν. Κέβρηνα. Κεκροβλέπτης. κλῆσις. Κότυς. Κριθωτὴν. νοθεῖα. ὁδὸς, ὁ κάτωθεν νόμος.

ὁτι οἱ ἀλόγιας, &c. ψηφίσμ. ῥήτωρ. Πενέσαι. Σκῆψις. Σμικυθίων. Φάυλλ.

ἐν τῷ κζ Τιμοκράτης, v. ἀγορανόμει. Ἀγύρριος. Αἰνείας. ἀκινάκης. ἀσύνομ. Δραχειροτονία. διαγγύησιν. ἐπώνυμοι. ἑτερόφθαλμ. ζητητὴς. Ἡιών. ἱερομηνία. καπώσεως. κζ δήμιος δικαστὴς. Κυνόσαργες. Λύκειον. Μαύσωλος. Ναυκραρικὰ. ὅσιον. ποδεκάκη. προεισημάναι.

καὶ Ἀριστογείτον, v. ἀνασείσας. ἀνίδρυλ. ἀργᾶς. γνῶσις. ἔναγ. ἔνδειξις. Θεωρὶς. κιγκλὶς. μιξοίκιον. νεαλὴς. ὁμῶ. πληρωτὴς. Φαρμακὸς.

ἐν τῷ καὶ Ἀριστογείτον πρώτῳ, v. ἀπεχθονισμόν. Βασίλεος. σοὰ. βυλεύσεως.

ἐν τῷ κζ Θεοκρίνει, v. ἀγοραῖος. ἐνδεκάζουλας. Θεοκρίνης.

ἐν τῷ κζ Νεαίρας, v. Ἅλῶσα. ἀποστασιάζων. Ἀτιμοῖς γράμμασι. Βρυτιάδαι. γεραιαὶ. γέρρα. δημοποίητ. διαγγύησις. Ἵππαρχ. Κωλιὰς. ὁτι Δραμαξᾶνει. &c. πωλῶσι. ψιθυρισὴς Ἑρμῆς.

ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει, v. Ἀλιμούσιοι. ἀποψηφίζουλαι. γαμηλία. γαμηλαὶ. δοκιμασθεὶς. ἐξένιζε. ἔφεσις. ξενίζων. Πλωθεὺς. Πόρι.

καὶ ἀΦόβῳ, v. Δραχειχειριδίου ἔκδοσις. Λευκονοεὺς. τίμημα.

ἐν τῷ καὶ Ἀφόβῳ πρώτῳ, v. ἐπιτροπὴ. κηκὶς. σῖτ. συμμορία.

ἐν τῷ πρὸς Ἄφοβον τρίτῳ, v. ἐπαιρόμ.

ἐν τοῖς πρὸς Οὐήτερα περὶ τ ἐξάλλης λόγοις, v. Οὐήτερ.

ἐν τῷ καὶ Οὐήτερος, v. δοκιμασθεὶς. προφασία.

ἐν τῷ κζ Οὐήτερ δευτέρᾳ, v. ἀποτιμηταὶ, &c.

ἐν τῷ πρὸς Ζηνόθεμιν, v. λέμβος. χρῆσαι.

ἐν τῷ πρὸς Ἀπαλούριον, v. Ὀφρύνειον.

ἐν τῷ ὑπὲς Χρυσίππου πρὸς τὴν Φορμίωνος παραγραφὴν, v. ἐπιθέτους. ἐορλὰς, ἐφικτὸς.

ἐν τῷ εἰς τὴν Λακρίτου παραγραφὴν, v. διπλοῦων. Μένδη. πενληκοστὴ, &c. σύλας.

ἐν τῇ ὑπὲρ Φορμίωνος παραγραφῇ, v. ἀναύνεσ. ἈΦεὶς. &c. προθεσμίας νέμ. χρῆσαι.

ἐν τῷ κζ Στεφάνου, v. Ἀναπεῖσαι. αὐλιγραφὴ. ἐκμαξυρία. ἐξεταάζεσ. ἐπιδίστες ἠβῆσαι. ἐπιβολίαν. Θέσ. καλαψευδομαξυρησάμ. μάλθη. περόκλησις. Φαρμακὸς.

ἐν τῷ κζ Στεφάνου πρώτῳ, v. Ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ καλαχύσματα.

ἐν τῇ πρὸς Παυσανίου παραγραφῇ, v. ἐπὶ Θρασύλλ. Μαραύνεια. παραλαβολὴ, &c.

ἐν τῇ πρὸς Ναυσίμαχον καὶ Ξενοστράτ.

πείθην ψηφισματογραφῆ, v. αἰδέσασθαι.

ἐν τῷ πρὸς Βοιωτὸν, περὶ ὀνόματος, v. Ἀκαμαντίς. Ἀπατούρια. Δελφίνιον. ἐρανίζοντες. ἑστιάτωρ. πυανέψια. σεσημασμένως. Φρατορες. χόες.

ἐν τῷ πρὸς Σπουδίαν. v. ἐνεσκευασμένην. ναμέσεια. ὀρφανός. σκηνὴν &c.

ἐν τῷ πρὸς Φανόστρατον, v. ἀπηλεγμένως. ἀποφάσεις. ἐχατιά. Κρωσεύς. Κυθηρικός. σημεῖα.

ἐν τῷ περὶ Ἀγνίου κλήρου, v. ἐξεπρίαντο. ἐξηγηταί. ἐπενεγκεῖν, δόρυ &c. Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, ἡμέρα. κακοήθειαν. πρὸς τῇ &c.

κατ' Ὀλυμπιοδώρου, v. ἀνθυποφόρησιν. ἐπεδίκασε. ὑπωμοσία.

ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον, v. ἀποστασίμιον. ἐνεπίσκημμα &c. ἐχῖνος. ἱπποδάμεια. κακοήθειαν. λειτουργεῖς. Μαιμακτηριών.

ἐν τῷ πρὸς Πολυκλέα περὶ τῆς ἐπιτειμαρχήματος, v. δεῖγμα. ἐπιβάτης. ἐπώγδοον. ἐφ' ἁρόν. Μαριόνεια. πενταπόλαρχος. Περιθοίδαι. Σπηρέσιον. Στρύμη. τριηράρχημα.

περὶ τῆς στεφάνου τῆς τριηραρχίας, v. σύλας.

ἐν τῷ πρὸς Καλλιππον, v. Ἀκηλαμπρεῖς.

ἐν τῷ πρὸς Νικόστρατον, περὶ τῶν Ἀριθμοῖς ἀνδραποδῶν, v. ἀπογραφή. ἐμβεβλημένα. Παμβωτάδης. πεῖσοχοι. ῥοδωνιά.

ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος, v. ἄπαγε. ἁπλᾶς. αὐτολήκυθοι. γραφή. δίκη. ἰδίαν. ἰθύφαλλοι. λευκόρριον. λίθος. Μαλίτη. Παύακτος.

ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα, περὶ χωρίου βλαβῆς, v. ἀποικοδεμεῖς, ἀπόμισθοι χλίδος.

ἐν τῷ κατὰ Διονυσοδώρου, v. ἀμφιτερόπλων.

ἐν τῷ κατὰ Μειδυλα, v. δεκαλέγειν.

ἐν τῷ πρὸς Ζηνόβιον, v. ἰδίαν.

πρὸς Κριτίαν περὶ ἐνεπισκήμματος, v. ἐνεπίσκημμα &c.

DIDYMUS GRAMMATICUS

v. ἀπὸ μισθωμάτων. ἐλευθέριος ζεύς. ἐνθρυπτὰ. ἐξένιζε. ἐπιδίκτις. ἠβῆσαι. ἐπαθᾶτο. ἐωλοκρασία. θέτης. Θύσιον. Κραυαλλίδαι. κύμβιον. λυκιουργεῖς. μαλευλοῦν, ὀκίσκῳ. ὁ κάτωθεν νόμος. ὀξυθύμια. ὅσιον. Παλαιεῖς, &c. παιδαισία. πεδησκήνια. πέλανος. περὶ τὸ ἐν Δελφοῖς σκιᾶς. περίσοιχοι. ποδοκάκκη. Πολύστρατος. προκώνια. πρόσπεμπτα προσασία. Πυθαΐδα. πωλῶσι. σφαῖρη. τὰς ἑτέρας γραμμὰς. ἀγωνιεῖται. φαρμακοὺς.

ἐν τοῖς εἰς Δημοσθένην ὑπομνήμασι, v. γαμηλία.

ἐν

ἐν τοῖς Ἰσαίᾳ ὑπομνήμασι, v. γαμηλία.

ἐν τῷ ὑπομνήματι εἰς τὸν Ὑπερίδου λόγον κ. Δημάδου, v. ὀξυβύμια.

ἐν βιβλίῳ περὶ τῦ αἱρεῖσθαι καὶ δεκαλέγειν, v. δεκαλέγειν.

ἐν ἑβδόμῳ τῶν ἀπορημάτων λέξεως, v. δερμιστής.

ἐν εἰκοστῇ ὀγδόῃ τραγικῆς λέξεως, v. ξηραλοιφεῖν.

DIEUCHIDAS v. Γερανία.

ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Μεγαρικῶν, v. ἀγυιάς.

DIODORUS PERIEGETES, ἐν τῷ περὶ δήμων, v. Ἑρμῶν. Ἐρεσιάδαι. Ἐρχεῖαθεν. Εὐώνυμοι. Θημακεῖς. Θοραί. Θορικός. Θυμοτάδαι. Ἰκαριεῖς. Ἰτεαῖῶν. Κεφαλίδης. Κεραμεῖς. Κεφαλῆθεν. Κητοί. Κηφισιεῖς. Κολωνίτας. Κριωεῖς. Λαμπτρεῖς. Λευκονοιεῖς. Λυσιεύς. Ἡυπεδαίονες. Οἰήθεν. εἶον. Παιανιεῖς &c. Πήληξ. Τυρμίδαι. Φηγαιεῦσι.

DINARCHUS v. Βυλεία. γοργύρα. ἐκαλίστρων.

καθ' Ἀγασικλέους. v. Ἀγασικλῆς. δόσις. ἐυανδρία. προμετρητὴς. σιαφηφόροι. alibi eadem oratio, ἐν τῇ καθ' Ἀγασικλέους εἰσαγγελία, utin ἀποστασίῳ.

ἐν τῷ κ. Θεοκρίνους, v. ἀγραφίς. Θεοκρίνης.

ἐν τῷ κ. Πολευκλεῖ, v. Αἰγεῖον. ἀρχαιρεσιάζειν. Καρύανδα. παλίμβολον.

καθὰ Πολιεύκλει δωροδοκίας, v. δώρων γραφή.

ἐν τῇ κ. Πολιεύκλει ἐκφυλλοφορηθέντος ἐνδείξει, voce ἐκφυλλοφορῆσαι. παλιναίρεσις.

ἐν τῇ κ. Πολιεύκτου δοκιμασίᾳ, v. ἐπακλεοκέλης.

ἐν τῇ κ. Πολιεύκτου ἀποφάσει, v. εὐαγγελία.

ἐν τῷ κ. τῶν Παλεοκλέους παίδων ἐρανικῷ, v. ἄλογοι ἐρανισταί. πληρωτής.

ἐν τῇ Δημοδικασίᾳ Φαλληρέων, v. Ἀλόπη.

ἐν τῇ κ. Πυθέου εἰσαγγελίᾳ, v. ἀνθιβληθέντας. ἀπρότων. καταδεδέσθαι. κοβαλεία.

κ. Πυθέου, v. ἀρρηφορεῖν. βασιλικὰ. Δημόδεμοι. ἐπιμελητὴς ἐμπορίου. λαμπαδίον. Μηλεῶν. νομοφύλακες. ὑπόλογον. χρυσοχοεῖον. χύτροι.

κ. Πυθέου ξενίας, v. δώρων γραφή.

κ. Κηφισοκλέους, v. ἀπήχεια.

κ. Φορμίσιου ἀσεβείας, v. ἀποβάτης &c. προσρόπαιον. ὑποφόνια.

ἐν τῇ πρὸς Ἀντιφάνην ἀπολογίᾳ περὶ τῦ ἵππου, v. ἀποβάτης &c. ὀχεῖον.

ἐν τῷ πρὸς τοὺς Λυκούργου παῖδας, v. ἀπονομή.

κ. Λυκούργου, v. τρίτον ἡμίδραχμον.

ἐν

ἐκτῶν καθ' Ἀρχίστρατον, v. ἀπογρα-φὴ ζωνῆς.

ἐν τῇ κζ Προξένου βλάβης, v. ἀργυ-ροθήκη. βυσσινίσαι. μαλθυλλεῖον. ὀρνιθευτὴς σκιαθία.

ἐν τῇ κζ Κλεομένους, v. αὐξομένου.

ἐν τῇ κζ Καλλισθένους, v. μέδιμ-νος. μυλεωνίμος. τριτημόριον. ὑποφόνια.

ἐν τῇ κζ Καλλισθένους ἐνδείξει, v. αὐλεῖα.

ἐν τῇ κζ Καλλισθένους εἰσαγγε-λία, v. Δημόσιον. ἠρύκτον. κόμμιαλα καὶ κυρήβια. λιθρο-φόροι &c. στεφυλακες. τελαρ-ηνεῖον.

ἐν τῇ κζ Πιττέως, v. βουλεύσεως.

ἐν τῷ κζ Στεφάνου, v. γήπεδον. δη-μοσιῶναι &c. Ἐρχιεῖς θεν. Παλλη-νεύς. ὑποκούδεις.

ἐν τῷ κζ Στεφάνου, περὶ δ ὀχετῶ. v. Παιανιεῖς, &c.

ἐν τῷ κζ Ἡδύλου, v. Δημαίρχου-ρία &c.

ἐν τῇ περὶ τ ἱερείας Δημοκρασία, v. Δυσαύλης.

ἐν τῇ ὑπὲρ Δημίου συμμορία. κζ Δεινίου, v. ἐκμαρτυρία. κλιπάζει. πανοικία. Φρικτω-ρῶν.

ἐν τῇ κζ Δεινίου ἐνδείξει, v. ἐνδε-φρικτοῦσθαι.

ἐν τῇ Κρανωνιδῶν Δημοκρασία, v. ἐξωλης. ἱεροφάνλης.

ἐν Δημοκρατίᾳ περὶ ἧς μὴ ἐπίδικον εἶναι τὴν Ἀριστοφῶντος θυγατέρα, v. ἐπίδικος &c.

ἐν τῇ κζ Μοσχίωνος, v. Ἐρεχθεὺς. Ζεύς.

Τυρρηνικῶν, v. κίρκυρος. Λιπαία. οἰκήματα. περίστασις. Στρομ-βίδες πῆσαι.

ἐν τῷ κζ Καλλικλέους, v. Κηφι-σόδωρος. κύκλοι.

ἐν τῇ πρὸς Λυκομέδην, v. κρᾶσις.

ἐν τῇ περὶ τοῦ καθ' Ἡγελόχου συμπο-μπείας ὑπὲρ ἐπιτιμίου, v. ληξιαρ-χικὸν γραμματεῖον.

ἐν τῷ κζ Τιμοκράτους, v. λογισταὶ &c.

ἐν τῷ κζ Θεοδότου, v. λιθοφόρος.

ἐν τῷ κζ Δημοσθένους, v. μεθοιωνί-σασθαι. μυλωθρός.

ἐν τῷ κζ Ποσειδίππου, v. οἰκήσεις.

ἐν τῇ πρὸς τὴν Καλλίππου ἀπο-γραφὴν, v. ὁμοιρεῖς.

ἐν τῷ κζ Καλλίππου, v. ὑπομνη-μονεύθησαν.

ἐν τῷ ὑπὲρ τ νεὼς, v. παρ-σία.

DIOGENIANUS v. ἀκουσῶ.

DIONYSIUS CHALCIDENSIS ἐν Τρίτῃ κτίσεων, v. Ἡφαιστία.

ἐν πέμπτῃ κτίσεων, voce Ἡραῖον τεῖχος.

DIONYSIUS HALICARNAS-SEUS, v. ἐνεπίσκημμα &c.

DIONYSIUS TRYPHONIS F. ἐν τῷ περὶ ὀνομάτων, v. Ἔρεμος.

ἐν δευτέρῳ ὀνομάτων, v. γρυπάνιον.

DIPHILUS Ἀποβάτῃ, v. αὐξολήκυθοι.

Ἐμπόρου, v. καπηλικός.
Σωληνόφροις, δυσκόποις.
Σωσιπόλιδι, v. Φησοί.
DIYLLUS, v. Ἀριστίων.
DRACO περὶ γενῶν, v. Ἐτυμολογίαι.
DURIS, v. Ἀνδρολέτης ἱερᾶς, Ἀσέλγεια.
EPHORUS, v. Ἀρχιδάμου πόλεμος. Δαΐλος.
ἐν τῇ πρώτῃ, v. κανὼν. Κίβδηλα.
ἐν δευτέρᾳ, v. Ἀπαλάρια.
ἐν τρίτῃ, v. Ὁρισμός.
ἐν ἕβδομῃ, v. Αἶνος. Δαΐλος. Κριθωλή. Μαρώνεια. Τορώνη.
ἐν ἕκτῃ πέμπτῃ, v. Σόλοι.
ἐν σῇ ὀγδόῃ, v. Εὐρυβάτης.
ἐν τῇ πέμπτῃ καὶ δεκάτῃ, Σκῆψις.
ἐν τῇ ὀγδόῃ καὶ δεκάτῃ, v. Ἱμαίνυμος.
ἐν τῇ ἐνάτῃ καὶ δεκάτῃ, v. Ἱερώνυμος.
ἐν τῇ εἰκοστῇ, v. Μαυσωλέων ἀμυνόμενος.
ἐν εἰκοστῇ τρίτῃ, v. Νεμέα χαραδρεία.
περὶ χωρίων, v. γεωφάνεια.
EPIGENES. v. Ἴαμ.
ERATOSTHENES ἐν τῷ περὶ χρονογραφιῶν, v. Ἔτυμος.
ἐν τοῖς περὶ τὴν ἀρχαίαν κωμῳδίαν, v. διπλάζων. μῆνις καὶ μεταγωγός.
ἐν ἑβδόμῳ περὶ τὴν ἀρχαίαν κωμῳδίαν, v. μεσαλεῖς.
ἐν τοῖς περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν, v. Ἁρμοσαί.
EUBULUS ἐν Ῥοδίοις, v. χρυσοχοεῖν.
ἐν τῇ Πλαγπάῳ, v. μεδίμνιον.
EUDOXUS ἐν τῇ περιόδῳ, Ἀπεάρα.
EUPHORION, v. ὑπονοίας.
ἐν τῷ Ἀπολλοδώρου, v. ἀνάκωθον νόμος. περιφερωνίς.
EUPOLIS v. ἀγγεῖα. βάταλος. Αὐλολύκῳ, v. ἐπιδέκαλον.
ἐν Βάπταις, v. παλαιστής.
ἐν τοῖς Δήμοις, v. Ἀσπασία μῆνις καὶ μεταγωγός. ὀξυθύμια.
ἐν Κόλαξι, v. περίσαλα.
ἐν Μαρικᾷ, v. ταμίαι.
Πόλεσιν, v. ἁμαρχὸς. ἀπόκρισις λογισταί.
Φίλοις, v. καλάσασθαι.
Χρυσογένει, v. σικύα.
EURIPIDES. v. Κεῖσι.
ἐν Αἰγίσθῳ, v. Παναθήναια.
ἐν Ἀλόπῃ, v. Ἀλόπη.
ἐν Αὐλίδι, v. Ἴσμαι.
ἐν τῷ Ὀρέστῃ, v. πέλανος.
Παλαμήδει, v. διακωδώνισις.
Ὑψιπύλῃ, v. ἀρχεῖσθαι.
GLAUCUS. v. Μυσταγωγός.
HECATÆUS MILESIUS, v. ὀξυθύμια.
ἐν β' περιηγήσεως, v. ἀδελφίζειν.
ἐν περιόδῳ τῆς γῆς, v. Καλαύρεια.
ἐν περιόδῳ Εὐρώπης, v. Κύπασις. λοιδίας.
ἐν πρώτῳ περιηγήσεως, v. ῥοδωνιά.

HE-

HEGESIPPUS CROBYLUS, v. Ἡγήσιππος.
HELLANICUS, v. αὐλέχθωνες.
ἐν Ἀτθίσιν, v. Εὐρυθραῖοι.
ἐν πρώτῃ τῆς Ἀτθίδος, v. εἰλωΐδυν, Παραθήραιον. φορβαίλιον.
ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος. v. Ἀλόπη, ἱεροφάντης. Μενυχία. Στεφανηφόρος.
ἐν τριτάτῃ τῆς Ἀτθίδος, v. Πηγαί.
ἐν τῇ Ἀγλαυρικῇ, v. Ὁμηρίδαι.
ἐν ταῖς Θετταλικαῖς, v. τετραρχία.
ἐν δευτέρῳ Περσικῶν, v. Στρέψα.
ἐν πρώτῃ Τρωικῶν, v. Κριθωτήν.
ἐν δευτέρῳ Φορωνίδος, v. Στεφανηφόρος.
HELIODORUS PERIEGETES ἐν τῷ περὶ Ἀκροπόλεως, v. Θετταλός. Νίκη Ἀθηνᾶ.
ἐν πρώτῳ περὶ τῆς Ἀθήνησιν Ἀκροπόλεως, v. προπύλαια ταῦτα.
περὶ τῶν ἐν Ἀθήνησι Τριπτόλεμος, v. Ὀνήτωρ.
HERACLEON v. ματρυλεῖον.
HERACLIDES aut PHILOSTEPHANUS, ἐν τῷ περὶ Νήσων, v. Στρύμη.
HERMIPPUS, v. εὐθίας.
ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν Ἰσοκράτους μαθητῶν, v. Ἰσαῖος.
HERODICUS ἐν ε' συμμιγάδι, v. Σινώπη.
HERODOTUS v. ἀκαρτιλογία. Ἀρτεμισία. γέφυρα. Δορίσκος. μελίνη. Τιτανίδαι.
ἐν πρώτῃ, v. ἀναγυναστόμβους. ἐφολιάσας.
ἐν τῇ δευτέρᾳ, v. λαγοπόδους.
ἐν τῇ τρίτῃ, v. γοργύρα.
ἐν τῇ τελάρῃ, v. Αἴγις.
ἐν τῇ πέμπτῃ, v. Ναυκράρους.
ἐν τῇ ἕκτῃ, v. ἀποσκέψασθαι. Ἅλαρνεύς.
ἐν τῇ ἑβδόμῃ, v. Δυσωρυγῆς.
ἐν ὀγδόῃ, v. Νεώς. Πρόνοια.
HESIODUS. v. ἔργα νέων. Μελίτη. ἔργοις, v. Λεσβίους.
ἐν τρίτῳ γυναικῶν καταλόγου, v. Μακροκέφαλοι. ὑπὸ γῆν οἰκοῦσι.
HIPPOCRATES. v. δυσάν.
HIPPONAX v. κύπασις, μάλθη.
HIPPOSTRATUS in ἅβαις.
HOMERUS in ἄβ. ἀδελφεὸς ἰοῦσης. Αἰν. ἄμωτοι. ἀνωρθιάζον. ἀσιωθβότα. βέμβηκας. γναφεύς. ἑλεοκέτας. θέμβρ. τὰ ὅπλα, λόχας λεύσσω. Μαρύσια. ὁδός. ὁμικὰ ζεύγη. ὀρχάτη. πέλας.
ἐν τοῖς εἰς Ὄμηρον ἀναφερομένοις Κέρκωπι, v Κέρκωψ.
ἐν τῷ εἰς Ὄμηρον ἀναφερομένῳ Μαργίτῃ, v. Μαργίτης.
HYPERIDES v. Ἀγασικλῆς. Αἰγιναῖοι. ἀμφικτύοσι &c. ἀντιγραφή. Ἀρακοσίδης. ἑκατομβαιών. ἐλευθέριος. Ζεύς. ἱερομνήμονες δίκαι. ἱεροφαντῆς.
ἐν τῷ κατὰ Πολυευκτου περὶ Δημογειτόνιος, v. ἀγοραὶ ἀναστυλάξας. Δημόγραμμα. ἡγεμὼν συμμορίας. Θαργήλια.

πολιτικὸν μέδιμνοι. περίπολος. πολέμαρχος. πρόεδροι. πρυτανεῖας. πολίτας, καὶ πολιτήριον. σῖτος, & σιτοφύλακες. στρατία ἐν τοῖς ἐπωνύμοις. στρατηγοὶ. ταμίαι. τέλεσιν ὑσι, τετρυπημένοι. ζειτηνοὶ. φύλαρχος.

ἐν τῇ κοινῇ Ἀρκάδων πολιτείᾳ, v. μύριοι ἐν μεγάλῃ πόλει.

ἐν Ἠλείων πολιτείᾳ, v. Ἑλλανοδίκαι.

ἐν τῇ κοινῇ Θετταλῶν πολιτείᾳ. v. τέλαρχία.

ἐν τῇ Κυθνίων πολιτείᾳ. v. Κύθνιοι.

ἐν τῇ Κυπρίων πολιτείᾳ, v. ἀνακτες καὶ ἄνακες.

ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ, voce μόραι.

ἐν τῇ Μασσαλιωτῶν πολιτείᾳ, voce Μασσαλία.

ἐν τῇ Ὀπουντίων πολιτείᾳ, v. Ἀμφισσα.

ἐν τῇ Παλλήνων πολιτείᾳ, v. μασῆρες.

ἐν ταῖς Διδασκαλίαις, v. διδάσκαλος.

ἐν τοῖς Δικαιώμασι. v. Δρυμός.

ἐν τῇ τῶν πρὸς Φίλιππον ἐπιστολῶν, v. ὅτι ξένος &c.

ἐν ἀγωδὴ ζώων ἱστορίας, v. κοβαλεία.

ἐν ἐννάτῃ περὶ ζώων ἱστορίας, v. ἐβδομηκονταμυῖαι.

ἐν τῷ Παροιμιῶν, v. ἀρχὴ ἀνδρα δείκνυσι.

ARISTOTELES CHALCIDENSIS ἐν τῷ περὶ Εὐβοίας, v. Ἄργυρα.

ARISTOXENUS ἐν τῷ περὶ τῆς τραγικῆς ἀρχαίσεως, v. κορδακισμός.

ἐν τοῖς Πραξιδαμαντείοις, v. Μυσαῖος.

ARTEMIDORUS. v. Γάνος.

ARTEMON ἐν τῷ περὶ ζωγράφων. Πολύγνωτος.

ASCLEPIADES Τραγῳδούμενος, v. Μεναλίππειον.

ἐν τετάρτῳ Τραγῳδουμένων, v. Δασαύλης.

ATHENÆUS. v. Ναῦς.

CÆCILIUS. v. ἐξῆλης.

CANTARUS, vel PLATO, Συμμαχία, v. ὀρνιθευτής.

CALLIMACHUS. v. ἐπίσημμα &c. Ἰων. Μαγίτης.

ἐν τοῖς ὑπομνήμασι, v. Ἄκη.

ἐν τῷ περὶ ἀγώνων, v. Ἄκτια.

CALLISTHENES. v. ἀναγκαῖον.

ἐν τῷ δευτέρῳ Ἑλληνικῶν, v. Σφοδρίας.

CALLISTRATUS. v. ἁπλᾶς.

CALLISTRATUS, aut MENECLES, ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν, v. ἑκατόμπεδον. Ἑρμαῖ. Κεραμεικός.

CALLIXENUS ἐν τετάρτῃ περὶ Ἀλεξανδρείας. v. ἐγγυθήκη.

CARCINUS TRAGICUS. v. καρκίνος.

CLEANTHES ἐν τῷ περὶ θεῶν. v. λόχαι.

CLI-

λωνίτας. Μηλόβιος. πεδοσρά-βη. σρατηγοὶ.
ἐν τῷ ὑπὲρ δημοσθ. v. Ἐρεχθεὶς Ζεύς.
ἐν τῷ περὶ τῶν Εὐβ. δωρεῶν, v. Ἑρμαῖ. Εὔβυλος. πανήκοση &c.
ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα, v. Εὐρυσάκειον. Κεκροπὶς. ναύκληρος. Οἰνηὶς. ὄσιον.
ἐν τῷ ὑπὲρ Ἀκαδήμ. v. Ἡφαισία.
ἐν τῷ ὑπὲρ Πυρρ. κλήρ. v. κακώσεως.
ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλ. v. Μυηχιὼν. Τυρμίδαι. Ὑσίαι.
ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλ. πρώτῳ, v. Κεραμεῖς.
ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον περὶ Θησαυρῷ, v. Κολωνίτας.
ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον, v. Κτησίου Διὸς. Πυθαΐδα. πῶλας.
ἐν τῷ περὶ τ. Φυλακῆς τῶν τριηρ. v. κομιστικὰ πλοῖα. περιβόλιον.
ἐν τῷ τριακοσ. λόγῳ, v. κομιστικὰ πλοῖα.
ἐν τῷ ὑπὲρ Ἱππίου κλήρ. v. Κυδαθηναιεὺς τριακάς.
ἐν τῷ περὶ τ. Ἱππίου κλήρ. δευτέρῳ, v. ἀποσταβολὴ &c.
ἐν τῷ πρὸς Παγκλέον. v. μαστῆρες.
ἐν τῷ ὑπὲρ Πανταιν. v. Μεσαγειτνιών.
ἐν τῷ κατὰ Παλαικλέους, v. Νάννιον. Νεμέα χαλκάδρα. πάσσημος. Ἀφροδίτη. Παραβύστη. Φορβαίσιον.
ἐν τῷ ὑπὲρ Φορμίσ. v. Παυδιωνίς.
ἐν τῷ πρὸς Δάμιππον, v. πρόσκλησις
ἐν ἀπολιποφίῳ, v. Πύλαι, &c.
ION ἐν Ὀμφάλῃ, v. Θιασ.
ἐν τριαγμῷ, v. Ἴων.
ISÆUS v. ἀπιλογία. ἀναγινοσκόμενος. ἀναδικάσασθ. γαμηλία. ἐξώλης.
ἐν τῷ ὑπὲρ Μενεκλέους κλήρ. v. ἀγωνὶς.
ἐν τῷ περὶ τ. Ἀπολλοδώρ. κλήρ. v. γαμηλ. ἱππεὰς κοινὸν γραμματεῖον.
ἐν τῷ περὶ τ. Ἀγνίου κλήρ. v. εἰσαγγελία. καδίσκ.
περὶ τ. Φιλοκτήμονος κλήρ. v. εἰς ἀμφανῶν καθάσεως.
ἐν τῷ περὶ τ. Κίρωνος κλήρ. v. εἰς ἄνω.
ἐν λιμενάρχ. Διόνυσον. ἐξηγητ. Φιλλεὶς. Φλυᾶ. Χολαργεύς.
ἐν τῷ περὶ Ἀσυφίλ. κλήρ. v. Θιασ.
ἐν τῷ περὶ τ. Ἀριστάρχ. κλήρ. v. ὅτι παιδικῇ γλωσσικὶ &c.
ἐν τῷ περὶ τ. Πύρρ. κλήρ. v. ἀποδόσεως.
ἔν τινι τῶν κληρικῶν, v. Ταμίαι.
ἐν τῷ πρὸς Σάτυρον ὑπὲρ ἐπικλήρ. v. ἐπίδικος &c.
ἐν τῷ πρὸς Λυσίβιον περὶ ἐπικλήρ. v. ἐπίδικος, &c. νοθεῖα.
ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐμαθοῦς εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρέσει, v. ἄγω. ἐξαιρέσεως δίκη. ἐπισκήψαι.

ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην περὶ χωρίου, v. Ἀγνίας.

ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην τὸν Σωκρατικὸν, v. βλασφημίας. ὅτι τὰ ἐπικηρυττόμενα, &c. ῥητορικὴ γραφή. Γενέφαλος ὁ Ἑρμῆς.

ἐν τῷ πρὸς Μίδονα περὶ χωρίου, v. Αἰζωνεῖς. παραβασία. ψευδογραφή.

ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα, v. Θυργωνίδαι. Τιμαχίδαι.

ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα περὶ χωρίου, v. κλητῆρες &c. ψευδοκλησία.

ἐν τῷ πρὸς Τιμωνίδην περὶ χωρίου, v. οὐσίας δίκη.

ἐν τῷ πρὸς δημότας περὶ χωρίου, v. Σφηττός.

ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ῥηθέντων, v. Ἀλκέτας. Ἐπικράτης. πάπλος.

ἐν τῷ καθ' Ἑλπαγόρου καὶ Δημοφάνους, v. ἀλληγορικὴ. Ἀραφήνιος. Διαμεμετρημένη ἡμέρα. ἐπιδέκαζον. ἐπισάστης. ἐπώνια. ἱπαρικὸς ἰστελὴς &c. κηρυκεῖα. μεδίκιον. Οἰῆθεν. πολῖται &c. σύμβολα, σύνδικοι.

ἐν τῷ πρὸς Διοκλέους ὕβρεως, γρ. ce Ἀμαζόνειον. Διαγορεύων. ἐκπλυθεύσας. ἔπιπλον. καταδικασάμενος. κατοικοδόμησεν. ὄρον. προσημείωσαι. σαφυλοβολεῖον. τοιχεῖον. τριπλῆρα. ταμιευτῆ, v. ἀριστοι.

ἐν τῷ πρὸς Ἑρμῶνα περὶ ἐγγύης, v. ἀναγκαῖον. ἀνδραποδοπάπλου. ἀφοσιῶ. βόθυνος. διαπεπυσάμην.

ἐν τῷ πρὸς Ἀπολλόδωρον, v. ἀναλῆ. ἀπεργασάμενος.

ἐν ἀπολογίᾳ ἀποστασίου πρὸς Ἀπολλόδωρον, v. ὅτι πρὸς τὴν Φυλὴν &c. πολέμαρχος.

ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα ἐπιτροπῆς. v. Ἀνθεμόκριτος. ἀφ' ἑστίας. ἑστία Ἀθηνᾶ. Κεφαλῆθεν. χῆσαι.

ἐν τῇ ἐξέλεγξις Καλυδῶνι πρὸς Ἀγνόθεον ἀπολογία, v. ἐπιμαινόμενος.

ἐν τῷ πρὸς Καλλιππίδην, v. ἀπεστιτίθησαν.

ἐν τῇ ὑπὲρ Νικίου συμπορία, v. ἀπορρίξαντες. χίλιοι. Διακόσιοι.

ἐν τῷ ὑπὲρ Μνησιθέου θυγατρὸς, v. ἀπορφανίσας.

ἐν τῷ πρὸς Ὀργεῶνας, v. ἀποφέρειν. γναισίπους. ἱστεπόδιζον. Ὀργεῶνες. παλίσκιον.

ἐν τῷ πρὸς Πύθωνα ἀποστασίου, v. Διαμαρτυρία, &c.

ἐν τῷ ὑπὲρ Πύθωνος ἀποστασίου, v. ζημῆσαι &c.

ἐν τῷ πρὸς Καλλικράτην, v. Διαπαυσάσθαι. ἐκδικάσασθαι.

ἐν τῷ πρὸς Στεφανοκλέα, v. διωλύγιον. μεῖον ἢ μεταγωγὸς. ὀθνεῖος.

ἐν τῷ πρὸς Δεισαγόρου καὶ Δέχιππον, v. ἐπιπαυσαμένῳ.

ἐν τῷ δευτέρῳ καὶ Καλλιφῶντος, v. ἐπιδίτειος.

ἐν τῇ πρὸς Τληπτόλεμον αἰκίας μεστίας, v. ἐπώνια.

ἐν

ἐν τῇ πρὸς Διοφάνην ἐπιτροπῆς ἀπολογίᾳ, v. ἱερὰ ὁδός. παρεγγύησε &c.

ἐν τῇ πρὸς Βοιωτὸν ἐκ δημοσίων ἀφέσεως, v. Κειριάδης. λῆξις.

ἐν τῷ κατ' Κλεομάχου, v. κλῆρος ἢ κληρεῦσαι.

ἐν τῷ περὶ τῆς ποιήσεως, v. Οἶον.

ἐν τῷ πρὸς Δωρόθεον ἐξούλης, v. οὐσίας δίκη.

ἐν τῷ κατὰ Θεοξένου, v. Περγασῆθεν.

ἐν τῷ πρὸς Μενεκράτην, v. περιώνιον.

ἐν τῷ κατὰ Νικοδήμου, v. προσεπεισήσαιτο.

ἐν τῷ περὶ μετοικισμοῦ, v. συλλογή.

ἐν τῷ κατὰ Μιναρέως, v. Σφοδρίας.

ἐν τῷ καθ' Ἀριστοκλέους, v. ὑπερήμερος.

ἐν τῷ πρὸς Ἰφίμαχον, v. χίλιοι Δᾳκόσιοι.

ISOCRATES. v. αὐθαίρετος. ἀσημείωτόν μοι. ζητητής.

ἐν ταῖς πρὸς Νικοκλέα ὑποθήκαις, v. Θέογνις.

ἐν τῷ Παναγυρικῷ, v. ἀγωνιᾶν. ἀπολελοιπότες. ἀρχαίως. Ἀταρνεύς. Δράκων. εἰλωτεύειν. ἐπισταθμεῖν. Θερμοπύλαι. Θίμβρων. Καδμεῖα. καινῶς. Κήρυκες. Κιθήνη. κληρεῦχοι. Κυρῆσιν. πολιτεία.

Φιλιππικῷ, v. Ἀμάδοκοι. ἀναιρεθεὶς. ἀπαριθμῶν. ἀποτομπαὶς. ἤπειρον. Ἰδριεύς. ξενιτευομένους.

ἐν Ἀρχιδάμῳ, v. ἤπειρον. Μαντινεία. Πεδιέων. περίοικοι.

Ἀρεοπαγιτικῷ, v. διαπαριφησάμεθα. ἐπιθέτης. ἱερεύς. ὅσιον. συγγραφεῖς.

ἐν τῷ περὶ εἰρήνης, v. δικάζων. κακῶς εἰδότες. Κερσοβλέπτης. Μανιτέων διαιτισμός. Φιλοσοφῶν. Φυλή.

ἐν Ἐαγόρᾳ ἐγκωμίῳ, v. εὐαγόρας. Σόλοι.

ἐν Ἑλένης ἐγκωμίῳ. v. βομβυλιός. Θεράπνη. Ὁμηρίδαι.

Βυσίριδι, v. Διάθεσις. καὶ τὸ μηδένα, &c. λογισμός. λογεσταί. παῤῥησίας.

ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ, v. ἀγκυλαίως. αἰτίθεσις. ἀπολελοιπότες. δικαδαρχία. ἐλαφροβάτης. ἐπισημαίνεσθαι. Παναθήναια. Τερώνη.

ἐν τῷ περὶ τῆς αἰτιθέσεως, voce ἀγωνιᾶν. Ζεῦξις. Ἴων. κορυπλάθης. Ὀνήτωρ. παραγραφή. Παῤῥάσιος. περίοικοι.

περὶ ζεύγους, v. παῤῥησίας.

ἐν τῷ Τραπεζιτικῷ, v. δημόσιοπος. καρχίνος. Σιφνῖται.

ἐν τῇ πρὸς Καλλίμαχον παραγραφῇ, v. δέκα καὶ δεκαδύαρχος. πρυτανεῖα. Ῥίνων.

ἐν Αἰγινητικῷ, v. ἀδελφίζειν. Πασίνικος. Φθόνη.

ἐν τῇ ἐπιστολῇ πρὸς Φίλιππον, v. ἀπιστεῖν. ξενιτευομένους.

ISOCRATES APOLLONIATES ἐν ταῖς πρὸς Δημόνικον Πα-

ὅτι οἱ ἀλόγιστοι, &c. Ἀδιάστημος ῥήτως. Πενίσται. Σκῆψις. Σμικυθίων. Φάυλος.

ἐν τῷ κγ Τιμοκράτους, v. ἀγοραιόμοι. Ἀγύρριος. Αἰνείας. αἰκιναίκης. ἀστύνομος. Διαχειροτονία. διαγγύησις. ἐπώνυμοι. ἑτερόφθαλμος. ζητητὴς. Ἡιῶν. ἱερομηνία. κακώσεως. κδ δήμους δικαστὴς. Κυνόσαργες. Λύκειον. Μαύσωλος. Ναυκραρικὰ. ὅσιον. πεδεκάκκη. προεσημάλα.

καθ' Ἀριστογείτονος, v. ἀνασείσας. ἀνίδρυλος. ἀργᾶς. γνῶσις. ἔναγ. ἔνδειξις. θεωρὶς. κιγκλὶς. μιξοίκιον. νεαλὴς. ὁμῶ. πληρωτὴς. Φαρμακὸς.

ἐν τῷ καθ' Ἀριστογείτονος πρώτῳ, v. ἀπεχθονισμὸς. βασιλεῖς καὶ. βυλεύσεως.

ἐν τῷ κδ Θεοκρίνει, v. ἀγραφίου. ἐνδεκάζουλας. Θεοκρίνης.

ἐν τῷ κδ Νεαίρας, v. Ἀλῶα. ἀποπεφασμένον. Ἀτιμικοῖς γράμμασι. Βρυτιάδαι. γεραιὰ. γέρρα. δημοποίητος. διαγγύησις. Ἱππαρχος. Κωλιὰς. ὅτι Διαμαρτάνει. &c. πωλῶσι. ψιθυριστὴς Ἑρμῆς.

ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει, v. Ἀλιμούσιοι. ἀποψηφίζουλαι. γαμηλία, γαμηλαι. δοκιμασθεὶς. ἐξένιζε, ἔφρεις. ξενίζων. Πλωθεὺς. Πόρις.

καθ' ἀφόβου, v. Διαμεμαχημένου ἔκδοσις. Λευκονοιεῖς. τίμημα.

ἐν τῷ καθ' Ἀφόβου πρώτῳ, v. ἐπιτροπὴ. κμὴς. σῖτος. συμμορία.

ἐν τῷ πρὸς Ἄφοβον τρίτῳ, v. ἐπαιρόμενος.

ἐν τοῖς πρὸς Οἰνήτορα περὶ τῆς ἐξάλης λόγοις, v. Οἰνήτωρ.

ἐν τῷ καθ' Οἰνήτορος, v. δοκιμασθεὶς. προεδρία.

ἐν τῷ κδ Οἰνήτορος δευτέρῳ, v. ἀπογραμμαὶ, &c.

ἐν τῷ πρὸς Ζηνόθεμιν, v. λέμβος. χρῆσαι.

ἐν τῷ πρὸς Ἀπατούριον, v. Ὀφρύνειον.

ἐν τῷ ὑπὲρ Χρυσίππου πρὸς τὴν Φορμίωνος παραγραφὴν, v. ἐπιθέτους. ἑορλαὶ, ἐφεκτὸς.

ἐν τῷ εἰς τὴν Λακρίτου παραγραφὴν, v. διαπλεύων. Μίνδη. πενηκοστὴ, &c. σύλας.

ἐν τῇ ὑπὲρ Φορμίωνος παραγραφῇ, v. ἀναίνεσθαι. Ἀφεὶς. &c. προθεσμίας νόμος. χρῆσαι.

ἐν τῷ κδ Στεφάνου, v. Ἀνακεῖον. ἀντιγραφὴ. ἐκμαρτυρία. ἐξετάζεσθαι. ἐπιδίστες ἠβῆσαι. ἐπιβολίαν. Θόας. καὶ ψευδομαρτυρησάμενος. μαλθη. πρόκλησις. Φαρμακὸς.

ἐν τῷ κδ Στεφάνου πρώτῳ, v. Ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ καὶ αχύσματα.

ἐν τῇ πρὸς Παυλαίνετον παραγραφῇ, v. ἐπὶ Θρασύλλου. Μαρώνεια. παρακαταβολὴ, &c.

ἐν τῇ πρὸς Ναυσίμαχον καὶ Ξενοπειθ-

LYNCEUS ἐν Ἰαδι ἐπιστολαῖς, v. ἰθύφαλλοι.

LYSIAS in ἄρχιλοχ. ἀνθυπα. ἀντέκρισις. δόκιμα. Διοδότους. ἐλικτῆρες. ζητητής. καλάσιρις. Χαριτιλλῆς. Χαλλίδαι.

ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην, v. λευκὴ ἀκλὴ. Ναυσοδίκου.

ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην περὶ οὐσίας, v. ἀναλαβολὴ &c.

ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδου λειποταξίου, v. Ἀλκιβιάδης.

ἐν τῷ κατ' Ἀριστογόρου ἐνδείξεως, v. ἀμνιστογίτων.

ἐν τῷ κατ' Θεομνήστου, v. ἀπίλλεω. ἀπορρητα. ἐπιορκήσαντα. ἐπιφασιμίης. ποδοκάκκη.

ἐν τῷ κατ' Αὐξιάδου περὶ Πυθέου ξενίας, v. Ἀρχιδάμου πόλεμος.

ἐν τῇ ὑπὲρ Ἐρατοσθένους φόνου ἀπολογία, v. μέταυλος.

ἐν τῷ ὑπὲρ Ἐρατοσθένους πρὸς Ἰσόδημον, v. αὐθέντης.

ἐν τῷ κατ' Ἐρατοσθένους ἑνὸς τῶν τριάκοντα, v. Δαρεικός. Θέογνις. Θηραμένης. Πείσων. πολέμαρχος.

ἐν τῷ περὶ σταλμάτου, v. δικαίωσις.

ἐν τῷ κατ' Μικίνου φόνου, v. ἐπιβλῆτας.

ἐν τῷ κατ' Νικίου αἰρέσεως, v. Διαγραψαμένου. δωροξενία. ἐνδεινα. Θετταλός. Ἱτεαῖος. κητοί. ὀβολοστατεῖ. Πολιαμός. πλώιμα ἐλαιῶν.

ἐν τῇ πρὸς τὴν Μιξιδήμου γραφὴν ἀπολογία, v. δημόσια. ἐπιθέτους ἑορτάς. Λίχαιον. Μυσαῖος. πρόπαμπα. προχειροτονία.

ἐν τῇ τ' εὐσεβείας ἕνεκ' ἧς Σοφῷ ἀπολογίᾳ, v. ἐπιγυμνάσιος. σηκός.

ἐν Ὀλυμπιακῷ, v. Ἰόνιος.

ἐν τῷ πρὸς Σώστρατον ὑβρέως, v. ἰσοτελής.

ἐν τῷ κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβείας, v. καταπλήξ. ῥόπτρον. Φαρμακός.

ἐν τῷ πρὸς Ἀνδοκίδην ἀποστασίου, v. ἐπίγυον. πλησιαίτερος.

ἐν τῷ πρὸς Καλλιφάνη ξενίας. v. ροθίου.

ἐν τῇ ὑπὲρ Πολυστράτου δίκης καταλύσεως ἀπολογία, v. Πολύστρατος.

ἐν τῷ περὶ τοῦ Βατράχου φόνου, v. Φηγάσιον.

ἐν τῷ κατ' Λιχίνου περὶ τῆς δημεύσεως τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτων, v. Χύτροι.

ἐν τῷ πρὸς Λιχίνην τὸν Σωκρατικόν, v. Ἄπασία. ἄσαλον χωρίον. καταπλήξ.

ἐν τῷ ὑπὲρ Εὐκράτους Δημοσθένους ἀναιρέσεως, v. ἀδελφάγυς τριήρεις.

ἐν τῷ κατ' Δημοσθένους ἐπιτροπῆς, v. ἀδοκήμας. αἰδέσασθαι. καρπῶν δίκη. μέτοικος καὶ μεταγωγός.

ἐν τῷ δεκάτῳ κατ' Δημοσθένους ἐπιτροπῆς, v. ἐλεοκάπων. ἐπιστίτια.

περὶ τοῦ ἀδυνάτου, v. ἀδύνατοι.

ἐν τῷ πρὸς Νίκαρχον τὸν αὐλητὴν, v. ἀκαμαίζεις Ἀντιγενίδας.
ἐν τῷ πρὸς Ἀσίωνα περὶ τῶν βιβλίων κλοπῆς, ἀμφιγνοεῖν.
ἐν τῷ καθ' Εὐθυδίκου, v. ἀμφιδίασ.
ἐν τῷ περὶ τὸ ἀμβλώσιος, v. ἀμφιδέξομαι. Θεμιστέυειν. ὑπόλογον.
ἐν τῷ πρὸς Βοιωτὸν, v. ἀνάγειν.
ἐν τῷ καλᾷ Θεαιτυλλίδι, v. Ἀναξίβιος. Δικαιόπολις. ἐπιθέτους ἑορτὰς. Ἰσμηνίας. Πολύξενος. Πυρρία. Σείθης. Στρύθης.
ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστοδήμου γραφὴν Δημαιρεσία, v. Αὐθήνη. ἀποστασίου. Δημαιρεσία &c.
ἐν τῷ πρὸς Μίδυλλα, v. Ἀντίκυρα. ἀπήχησα.
ἐν ἐρωτικῷ, v. ἀπαγορέυειν.
ἐν τῷ πρὸς Ἀρέσανδρον, v. ἀπαρέσκειν. ἀπολογία. ἐκλογεῖς.
καλᾷ Ἱππόδιππος, v. ἀπολαχεῖν.
ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα, v. ἀπομισθοῖ &c.
ἐν τῷ πρὸς Διογένην ὑπὲρ μισθώσεως οἴκου, v. ἀποδιαιτᾶν &c. ἐπιτιμητὰς. Σθένελος.
ἐν τῷ πρὸς Δεπτίνην, v. Ἀρρητος.
ἐν τῷ ὑπὲρ Φανίππου θυγατρὸς, v. ἀρκεῖσθαι. δικαίευν.
ἐν τῇ καλᾷ Διοδότου, v. αὐλία.
ἐν τῷ καθ' Εὐθυκλέους, χωρὶς ἐξώλης, v. αὐλομαχεῖν.
ἐν τῷ πρὸς Ἱππωνίδην, v. ἀφανὴς οὐσία, &c. Ἱερώνυμος.
ἐν δυσὶ λόγοις πρὸς Κυνησίαν, v. βεβαιώσεως. Κυνησίας.
ἐν τῇ πρὸς Φιλοκράτην συμβολικῇ ἀπολογία, v. Βησᾶς.
ἐν τῷ κατὰ Φιλοκράτους, v. Εὐσύνομοι.
ἐν τοῖς λόγοις βιαίων, v. Βιαίων.
ἐν τῷ κατὰ Φιλωνίδου βιαίων, v. Ἡλιαία &c. καινώσεως. Νεᾶν.
ἐν ἐπιταφίῳ, v. Γερανία.
ἐν τῷ κατὰ Ἀνυτίου, v. γαμικασμός. ἐμφανὲς. πλουθεῖον. τύραξ. Φαληρεύς.
ἐν τῷ πρὸς Ἀλεξίδημον, v. ἀντεπάγειν.
ἐν τῷ περὶ Διογένους κλήρου, v. δίκαι κατὰ δικαιοδόχους. Μόλπις.
ἐν τῷ πρὸς Εὐπαίθην, v. δημοσίης.
ἐν τῷ κατὰ Μόσχου, v. δημαιρεσία.
ἐν τῷ κατὰ τῶν ἑπτὰ νόμων, v. δώρων γραφή.
ἐν τῷ πρὸς Ἐτεοκλέα περὶ χρημάτων, v. ἐβδομευομένη.
περὶ τὰ ἐγγυθήκης, ἢ ἐγγυθήκη.
ἐν τῷ περὶ τὰ ἀντιδόσεως, v. ἐπαισκρεῶν.
ἐν τῷ κατὰ Στρατοκλέους ἐξώλης, v. ἐξώλης.
ἐν τῷ πρὸς Χαιρέστρατον, v. ἐπωκτὸς ὄρος.
ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησικλέους, v. ἐπισκηψάσθαι.
ἐν τῷ κατὰ Νικομαχίδου, ἐπιβολή.
ἐν τῷ περὶ τὰ εἰσφορᾶς, v. ἐπιγραφεῖς.
ἐν τῷ πρὸς Θεοπιθῆ ἐπιτροπῆς ἐπιλόγου, v. ἐπιδιατίθεσθαι.

ἐν τῷ ὑπὲρ Νικοκλέους, v. ἐπιδιατιθέσθαι.
ἐν τῷ πρὸς Κριτόδημον, v. ἐπίτιμητον.
ἐν τῷ πρὸς τὰς ἐπιτρόπους τῶν βοῶν καὶ παίδων, v. ἐπίτροποι &c.
ἐν τῷ πρὸς Ἀριστοκράτην περὶ ἐγγύης ἐρανῶν, v. ἐρανίζοντες.
ἐν τῷ κατὰ Τελαμῶνος, v. Εὐνοΐδαι. καθαιρεῖσθαι.
ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου ἐπιβουλῆς, v. ζειρά. ὁδὸς πελασία.
ἐν τῷ πρὸς Γλαύκωνα, v. Ἡλιαία. &c.
ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἡγησιάδου κλήρου. v. κατάστασις.
ἐν τῇ περὶ τοῦ πωλεῖν ἀπολογίᾳ, v. καρκίνος.
ἐν τῷ πρὸς Μνησίμαχον, v. Καρκίνος.
ἐν τῷ περὶ τῶν ἰδίων ἐνεργεσιῶν, v. Κεῖοι. μεταπύργιοι. Φηγαιεῦσι.
ἐν τῷ ὑπὲρ Βακχίου καὶ Πυθαγόρου, v. κύπασις. Πύγελα. σκυθικὴ.
ἐν τῷ πρὸς Δαΐδα, v. Δαγίσκα.
ἐν τῷ καθ' Εὐφήμου, v. λαμπὰς. πυελίδα.
ἐν τῷ πρὸς Καλλιππίδην, v. λάρκος.
ἐν τῷ πρὸς Διοχάρη, v. μεταλλεῖς.
κατὰ Μανίου, v. Νότιον.
ἐν τῷ πρὸς Νικόδημον καὶ Κριτόβουλον, v. ξυσίς.
ἐν τῷ πρὸς Λακράτην, v. ὀβολοστατεῖ.
ἐν τῷ περὶ Θεοπόμπου κλήρου, v. ὀργίων.
ἐν τῷ πρὸς Ἀσωπίδωρον περὶ οἰκίας. v. παραβολὴ &c.
ἐν τῷ περὶ τοῦ Στομαπλέους θυγατρός, v. πεντακοσιομέδιμνοι. Τεθράσιος.
ἐν τῷ πρὸς Μανίφιλον, v. περὶθεσμοῖς νόμος.
ἐν τῷ κατ' Ἀπολλοδώρου, v. πρόπαμπα.
ἐν τῷ περὶ Μακαρίας κλήρου, v. Προσπάλτιοι.
ἐν τῷ περὶ ἡμιολίου τῶν Μακαρίας χρημάτων, v. σπύρα.
ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος, v. Σφηττόθεν.
ἐν τῷ ὑπὲρ Δεξιᾶς ἀποστασίου, v. Στρομβιχίδης.
ἐν τῇ πρὸς Πυθόδημον ἀπολογίᾳ. v. τῆτες.
ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίου, v. τίμημα.
ἐν τῷ πρὸς Δίωνα, v. Φασκώλιον.
ἐν τῷ πρὸς Κλίνιαν, v. χίλιαι Δραχμαί.
ἐν τῇ πρὸς Πολυκράτην κατ' Ἐμπέδου ἐπιτολῇ, v. διαφορεῖσθαι.

LYSIMACHIDES ἐν τῷ περὶ ταῖς Ἀθήνησι ἑορτῶν καὶ μυστῶν, v. Μαιμακτηριών. Μεταγειτνιών. σκίρον.

MARSYAS ἐν Μακεδονικαῖς, v. Ἀμφίπολις.

MARSYAS SENIOR ἐν ᾠδῇ Μακεδονικῶν, v. Μύρλαινον.

ἐν πέμπτῳ περὶ Ἀλεξάνδρου, v. Ἀριστίων. Μαργίτης.

MARSYAS JUNIOR v. Γαλῆψὸς.

ἐν ἕκτῃ Μακεδονικῶν, v. Λιτή.

MELANTHIUS ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος, v. γευτάνιον.

MELITO ἐν πρώτῳ περὶτῶν ἐν Ἀθήναις γενῶν, v. πάθεσις.

MENANDER v. ἀγρίως ἀγυιᾶς, ἄυλος. δυσάλως. ἐλευθέριος. ξένοι ἔστε ψήφου ἀμοῦ.

ἐν Ἀναστάσιμῃ. v. μεθέλκειν.

Ἀσπιστοδίκῃ, v. στέφανον ἢ τὸν νενικηκότα.

ἐν Δακτυλίῳ, v. αὐλολήκυθοι.

ἐν Διδύμαις, v. μεθύουσιν. Πόλεμος.

Δυσκόλῳ. v. Φυλή.

ἐν δευτέρᾳ Ἐπικλήρῳ, v. ἔρον.

Ἐπιτρέποντι, v. ἐπίτροπε &c. μαστυλλίον.

Ἐφεσίῳ, v. αὐλοῖς.

ἐν Ἡνιόχῳ, v. αὐλολήκυθοι.

Θαΐδι, v. μάταυλος.

Θρασυλέοντι, v. Φιλοσοφῶν.

ἐν Καιρεφέρῳ, v. Λίζωνες.

Ἀπικαδία, v. Λεσβιάς.

Μισογύνῃ, v. ὑβρίσασις.

Παρακαταθήκῃ, v. ὄρος.

Περινθία, v. πομπείας &c.

Πολυμήδους, v. Διοσκόσους.

Σικυωνίῳ, v. ἀναίνεται. παλίμβολον.

Τροφωνίῳ, v. αὐλολήκυθοι.

ἐν τῷ Τιμοδί, v. ἡμιδύην.

Χαλκείους, v. Χαλκεῖα.

Χέρρα, v. Διοσκόσους.

Ψευδηρακλεῖ, v. Κτησίου Διός.

Ψοφοδεῖ, v. Παννυχίς.

MENECLES aut CALLISTRATUS ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν, v. ἐκκλησιαστάς. Ἑρμαῖ. Καρκαμικός.

METAGENES Ἀνάβασις, v. σκιόσκιον.

MNASEAS PATRENSIS ἐν πρώτῃ Εὐρώπης, v. ἱστορία Ἀθηνᾶ. Σαβάζιος.

MUSÆUS v. Μαλίτη.

NEANTHES v. Ἄτης.

NICANDER ἐν πρώτῃ τῶν Ἀττικῶν, v. Θύσιον.

ἐν ἕκτῳ Κολοφωνιακῶν, v. πανδήμου. Ἀφροδίτη.

NICANDER THYATIRENUS ἐν τῷ περὶ τῶν δήμων, v. Θεργωνίδαι. Τιλακίδαι.

ἐν τοῖς ἐξηγητικοῖς τῆς Ἀττικῆς Ἀλαλκίας, v. μεδίμνου.

ἐν τρίτῃ Ἀττικῆς Ἀλαλκίας, v. βουλεῦσις.

ἐν ἕκτῳ καὶ δεκάτῳ τῆς Ἀττικῆς Ἀλαλκίας, v. Τριττύαι.

ἐν ὀγδόῃ καὶ δεκάτῃ Ἀττικῆς Ἀλαλκίας, v. ξηραλοιφεῖν.

NICANOR μιλησιακῶν, v. Ἄκη.

NICOMACHUS vel PHERECRATES, Μισαλλεῦσι, v. μεταλλεῖς.

NICOPHON COMICUS in κεφαλισμός.

NICOSTATUS COMICUS ὀρνιθευτῇ. v. ὀρνιθευτής.

NYMPHODORUS in Αἰγίς.

PA-

PALÆPHATUS ἐν πρώτῳ Τρωϊκῶν, v. Δυσαύλης.
ἐν ἑβδόμῃ Τρωϊκῶν, v. Μακροκέφαλοι.
PHANODEMUS in γαμηλία. χαλκεῖα.
ἐν τῷ Ἀτθίδι, v. Ἀσωπόρεων.
ἐν πρώτῃ Δηλιακῶν, v. Ἑκάτης νῆσος.
PHERECRATES Αὐτομόλους, v. παροίνιος.
Ἱπνῷ ἢ Πανηγύρει, v. ἱπνός.
Μισανθρώπῳ, in μισανθρώπῃ.
Ἐν Πεδάλῃ, v. κολωνίτας.
Τυρανν. v. ἑαμοθρακίδας.
ἐν Χείρωνι, v. ἄτλα.
PHILEAS ἐν γῆς περιόδῳ, v. Θερμοπύλαι.
PHILEMON ἐν Σαφοῖ, v. Ἡμιτημόριον.
PHILINUS ἐν Ἰῇ πρὸς Ἀχιλλέα, καὶ Σοφοκλέους, καὶ Εὐριπίδου εἰκόνας, v. θεωρικά.
ἐν τῷ κατ' Δωροθέου, v. ἐπὶ κόρης.
ἐν Κροκωνιδῶν Διδασκαλία πρὸς Κειρωνίδαν, v. Κειρωνίδαι.
PHILIPPUS vel ANDROTION ἐν τῷ Γεωργικῷ, v. ταφυλοβολῶν.
PHILISTUS in ἀδελφαῖς τραφέσι.
PHILOCHORUS in Ἀγνίαις. ἀδύναλοι. Ἀλῶα. ἀνθηγραφίνης. ἐπαινδρία. πρόεσοιχοι. προμανεῖας &c.
ἐν τῇ Ἀτθίδι, v. συγγραφῆς.
ἐν δευτέρῳ Ἀτθίδος, v. Βοηδρόμια. ἐπίβουον. καινοφάγοι. παβαλάκα. σκίρον.
ἐν τῷ τρίτῳ Ἀτθίδος, v. Ἀλκμεωνίδαι. θεωρικά. Κεραμεῖς. κολωνίτας. λίθος. Μελίτη. Οἰῆθεν. τειχίφαλος. Ἑρμῆς.
ἐν τῷ τετάρτῳ τῆς Ἀτθίδος, v. γενηταί. Λύκειον. προπύλαια ταῦτα. τρεῖς εἰσὶν τοῖς ἐπωνύμοις.
ἐν τῷ πέμπτῳ Ἀτθίδος, v. Δαῖος. Ἑρμῆς πρὸς τῇ πυλίδι Στρυμὴ συμμορία.
ἐν ἕκτῳ τῆς Ἀτθίδος, v. Διαψήφισις. Θυρίς. ἱερὰ τριήρης. καθῆσθαι. κλίναι Δικασταί.
ἐν τῷ ἑβδόμῳ, v. ἀστυνομίας. νομοφύλακες. Φυλή.
ἐν τῷ δεκάτῳ Ἀτθίδος, v. ἀνεπιστατητοῦ. ἐπωβελιστῶν ξενικὸν ἐν Καρίνθῳ, ὅτι ἑξακισχίλια &c.
ἐν τῷ δωδεκάτῃ, v. ἀχοφόροι.
ἐν τῇ τρισκαιδεκάτῃ, v. Οἶον.
ἐν τῇ ἕκτῃ καὶ δεκάτῃ, v. ἀμύητοι.
ἐν τῇ πρὸς Δήμωνα ἀντιγραφῇ, v. Ἡβιώνεια.
ἐν τῷ περὶ ἐορτῶν, v. Ἀλῶα. Κύηροι.
PHILOSTEPHANUS aut HERACLIDES, ἐπιτομῇ περὶ Νήσων, v. Στρύμη.
ἐν ταῖς Ἠπειρωτικαῖς, v. βαλχέα.
PHRYNICHUS Μούσαις, v. κάδισκος.
ἐν Ποιητρίαις, v. ἐξάλης.
Τραγῳδοῖς, v. Διόθεσις.
PHYLARCHUS ἐν τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ, v. παραλος.
PINDARUS in ἄβαντες. ἀιλοχθονες.

Διθυράμβοις, in παλιναιρέσ.

PLATO in ἀλογίαν., διαλώγιον. ἐπίπεμπτον. Εὐην.
ἐν Ἱππάρχῳ, ἢ Φιλοκερδεῖ, v. ἀναθέσ. Ἑρμαῖ.
ἐν Σοφιστῇ, v. Ἀπολήξις.
ἐν Τῷ περὶ ἀνδρίας, v. Αἰξωνεῖς.
ἐν Γοργίᾳ, v. Διὰ μέσου τείχους.
ἐν Φαίδρῳ, v. πολέμαρχον.
ἐν Τῇ Συκράτους ἀπολογίᾳ, v. ἀντιγραφή.
ἐν τῷ Μενεξένῳ, v. Ἀσπασία.
ἐν πρώτῳ τῆ πολιτείας, v. λαμπάδιον. πολέμαρχον.
ἐν πέμπτῳ πολιτείας, v. δυσσπουδος. χρυσοχοεῖον.
ἐν πρώτῳ νόμων, v. Θέογνις. ἰθνῶν.
ἐν πέμπτῳ νόμων, v. γήπεδον.
ἐν τῇ ἑνάτῃ τῶν νόμων, v. ἐυηνιόσταλα.

PLATO COMICUS ἐν Γρυλλίῳ, v. πλησημάσαιλες.
Λάκωσιν, v. Σθένελον.
Πρέσβεσι, v. ἀποκηρύττοντες. ζητητὴς.
Συμμαχίᾳ, v. ὀρνιθευλὴς.
ἐν τῷ Σεύφακι, v. καλάσασις.
Ὑπερβόλῳ, v. ἐπιλαχὼν.
Φάωνι, v. ἀναίσαξ.

POLEMON in ἐπὶ καὶ τέα.
ἐν τοῖς πρὸς Ἐρασιστράτην, v. ἄξονες.
περὶ τ ἱερᾶς ὁδοῦ, v. ἱερὰ ὁδός.
ἐν Τῷ περὶ τῶν ἐν τοῖς προπυλαίοις πινάκων, v. λαμπάς.
ἐν τοῖς περὶ τ ἀκροπόλεως, v. Νεμέα χαράδρα.

POLYSTEPHANUS ἐν τῷ περὶ κρηνῶν, v. Λυσιφόρος. &c.

POSIDIPPUS COMICUS in Θησεῖ καὶ Θηλικὸν.

PRAXION ἐν δευτέρᾳ Μεγαρικῶν, v. σκίρον.

PYTHEAS. ἐν Τῇ πρὸς τὸν ὄνομαζον ἀπολογίᾳ, v. ἀγορὰ Φύλη.
ἐν Τῷ καθ' Ἀδείμαντον, v. ἀξυθύμια.

SANNYRION Γέλωτι, v. νεοκληρος. πέλαι.

SCYLAX ἐν τῷ περίπλῳ, v. ὑπὸ γῆν οἰκοῦντες.

SELEUCUS ἐν δευτέρῳ περὶ βίων, v. Ὁμηρίδαι.

SEMUS ἐν Τῇ πρώτῃ, v. Ἑκάεργος ἥσ.

SIMONIDES ἐν Ἰάμβοις, v. Μουσῶν λείαν.
ἐν Τῷ εἰς Λυσίμαχον τὸν Ἐρεχθέως θρέμμα, v. Ταμύνας.

SOLON ἐν τῷ πρώτῳ, καλὸν δ' ἄξονες. v. σῖτος.
ἐν εἰκοστῷ πρώτῳ τῶν νόμων, v. ὅτι οἱ ποιηταὶ &c.

SOPHOCLES in Θηρευτρίαις. Πέρι.
ἐν Αἰχμαλωτίσι, v. ἀπομαστίαν.
Ἀκάμαντι. v. πίπλον.
ἐν Ἐυμήλῳ, v. καθελεῖν.
Ἰνάχῳ, v. παλίνσκιον.
ἐν τῷ Δεκελεῶντι, v. ἀγυιᾶς.
ἐν Νιόβῃ, v. δαρμὸς.
Πηλεῖ, v. ξηραλοιφεῖν.
Ναυπάκτῳ, v. Νάπαιον.
Πολυξένῃ, v. ἠπειρῶτις μέλος.

Τε-

Τριπτολέμῳ, v. Μελίνη.

SOPHOCLES ἐν ταῖς ἐλεγείαις, v. ἀρχὴ ἀνδρεα δάιωνται.

SOPHRON ἐν τοῖς Ἀνδρείοις, v. πώλας.

STAPHYLUS ἐν πρώτῃ τῶν περὶ Ἀθηνῶν, v. ἐπίβοιον.

ἐν τῷ περὶ τῶν Αἰολέων, v. Πρόνοια.

ἐν τῇ Γέτῃ περὶ Θετταλῶν, v. Πενέσται.

STESICHORUS ἐν Ἰλίου πέρσει, v. καλλαϊνίς.

STRABO ἐν ὀγδόῃ γεωγραφουμένων, v. Λίχαιον.

ἐν τῷ δεκάτῳ τῆς γεωγραφουμένων, v. Λευκάς.

STRATTIS COMICUS v. Διαγόνια.

ἐν Ἰφιγενείᾳ, v. ἀδελφίζειν.

ἐν Κινησίᾳ, v. Κινησίας.

Λημνομιάδαι, v. ἀσπλεῖς.

Μακεδόσι, v. τοπεῖον.

ἐν Μηδείᾳ, v. Μυσῶν λέξεις.

TELECLIDES ἐν τοῖς Πρυτανεῦσι, v. δὶ ἑπταετῆ.

THEOGNIS MEGARENSIS in Θέογνις.

THEOPHRASTUS ἐν τοῖς περὶ νόμων, v. Ἀρότης. δώρων γραφὴ καὶ τὴν ἀγορὰν ἐψευδῶν.

ἐν τρίτῳ νόμων, v. ἐφορία, θεσμοθέται.

ἐν τεσσάρτῃ τῶν νόμων, v. καταχειροτονία.

ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν νόμων, v. σκιαφόρου.

ἐν ἑνδεκάτῃ τῶν νόμων, v. ἰσοτελής.

ἐν τῷ τριακαιδεκάτῳ τῶν νόμων, v. ὅτι οἱ αὐλοῦντες &c.

ἐν πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ νόμων, v. Φαρμακός.

ἐν τῷ ἕκτῳ καὶ δεκάτῳ τῶν νόμων, v. Φρεάτιοι, ὑποφόνια.

ἐν ὀγδόῃ καὶ δεκάτῃ περὶ νόμων, v. ὑσίας δίκη.

ἐν τῷ εἰκοστῷ τῶν νόμων, v. ἀποβολῆς &c. ἀφορισμός.

ἐν τρίτῳ τῶν πολιτικῶν πρὸς Πλάτωνα, v. ἐπίσκοπος.

ἐν τεταρτῇ τῶν πολιτικῶν, v. Διαβασία.

ἐν τῷ παροιμιῶν, v. ἀρχὴ ἀνδρεα δάιωνται.

ἐν τελευτῇ περὶ φίλων, v. ἀλεκτρύονας.

ἐν ἑβδόμῳ περὶ φυτῶν, v. μελίνη.

ἐν τῷ περὶ μεταλλων, v. κεγχρεών.

ἐν Λαοθήκαις, v. Ὀργεῶνας.

THEOPOMPUS v. Ἀρτεμισία. Θρόνιον Μαύσωλος.

ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς, v. Τιλφώσσαιον.

ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Φιλιππικῶν, v. Ἀγαθοκλῆς. Κενέας.

ἐν δευτέρᾳ Φιλιππικῶν, v. Νεών.

ἐν τρίτῃ Φιλιππικῶν, v. Δοῦλος ἱερὰ ὁδός. Παυσανία.

ἐν τεσσάρτῳ, v. Ἁλόννησος. Ἡιών.

ἐν τῇ πέμπτῃ τοῖς Φιλιππικοῖς, v. Παγασαί.

ἐν ἕκτῃ, v. Πύγελα.

ἐν

ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην περὶ χωρίου, v. Ἀγνίας.

ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην τὸν Σωκρατικὸν, v. βουλεύσεως. ὅτι τὰ ἐπικηρυττόμενα, &c. ῥηξορικὴ γραφὴ. ζευκίφαλος ὁ Ἑρμῆς.

ἐν τῷ πρὸς Μίδονα περὶ χωρίου, v. Αἰξωνεῖς. παιδαγωγεῖα. ψευδαγγραφὴ.

ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα, v. Θυργωνίδαι. Τιμακίδαι.

ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα περὶ χωρίου, v. κλητῆρος &c. ψευδοκλησία.

ἐν τῷ πρὸς Τιμωνίδην περὶ χωρίου, v. ὑσίας δίκη.

ἐν τῷ πρὸς δημότας περὶ χωρίου, v. Σφηττὸς.

ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ῥηθέντων, v. Ἀλκέτας. Ἐπικράτης. πέπλος.

ἐν τῷ καθ' Ἑλπαγόρου καὶ Δημοφάνους, v. ἀλλαγοπωλικὴ. Ἀραφήνιος. Διαμεμετρημένη ἡμέρα. ἐπιδέκαζον. ἐπισάστης. ἐπώνια. ἱκαριεὺς ἱστοτελὴς &c. κηρυκεῖα. μελάδικον. Οἰῆθεν. πολῖται &c. σύμβολα. σινδικοί.

ἐν τῷ πρὸς Διοκλέους ὕβρεως, γρ. Ἀμαζόνιον. Διαγορεύων. ἐκπλυθούσας. ἔπιπλον. καλαδικασάμενος. κατωκοδόμησεν. ὄρον. προσιμάλια. σαφυλοβολεῖον. τοπεῖον. τριπήρα. ζημιοῦν, v. ἄριστοι.

ἐν τῷ πρὸς Ἑρμωνα περὶ ἐγγύης, v. ἀναγκαῖον. ἀνδραποδοπάπηλον. ἀφροσιῶν. βόθυνον. δικασυσσίμην.

ἐν τῷ πρὸς Ἀπολλόδωρον, v. ἀναλῆ. ἀπεργασάμενον.

ἐν ἀπολογίᾳ ἀποστασίου πρὸς Ἀπολλόδωρον, v. ὅτι περὶ τὴν Φυλὴν &c. πολέμαρχος.

ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα ἐπιτροπῆς. v. Ἀνθεμόκριτος. ἀφ' ἑστίας. ἑστία Ἀθηνᾶ. Κεφαλῆθεν. χρῆσαι.

ἐν τῇ ἐξέλεγξις Καλυδῶνι πρὸς Ἀγνόθεον ἀπολογία, v. ἐπιστημαίνοιεν.

ἐν τῷ πρὸς Καλλιστρίδην, v. ἀποστιτίθησιν.

ἐν τῇ ὑπὲρ Νικίου συμπορίᾳ, v. ἀπορρίξαντος. χίλιοι. Διακόσιοι.

ἐν τῷ ὑπὲρ Μνησιθέου θυγατρὸς, v. ἀποφωτάλος.

ἐν τῷ πρὸς Ὀργεῶνας, v. ἀποφέρειν. γνησίπαις. ἱστοδόζον. Ὀργεῶνας. παλίσκιον.

ἐν τῷ πρὸς Πύθωνα ἀποστασίου, v. Διαμαρτυρία, &c.

ἐν τῷ ὑπὲρ Πύθωνος ἀποστασίου, v. ζημίας &c.

ἐν τῷ πρὸς Καλλικράτην, v. Διαπαυσάσθαι. ἐκδικάσασθαι.

ἐν τῷ πρὸς Στρατοκλέα, v. διωλύγιον. μεῖον ἢ μεταγωγὸς. ὀθνεῖος.

ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα καὶ Ἀρχίππην, v. ἐπανακομισμένην.

ἐν τῷ δευτέρῳ καὶ Καλλιφῶντος, v. ἐπιβρίτας.

ἐν τῇ πρὸς Τληπτόλεμον ἀναμισίᾳ, v. ἐπωνία.

ἐν

ἐν Ὑπ. πρὸς Διοφάνην ἐπιτροπῆς ἀπολογία, v. ἱερὰ ὁδός. παραγγύησε &c.

ἐν τῇ πρὸς Βοιωτὸν ἐκ δημοτῶν ἀφέσεως, v. Κειριάδης. λῆξις.

ἐν τῷ κατ' Κλεομένους, v. κληρωτήριον κ) κληρεύειν.

ἐν τῷ περὶ τ ποιήσεως, v. Οἶον.

ἐν τῷ πρὸς Δωρόθεον ἐξούλης, v. ὑσίας δίκη.

ἐν τῷ κατ' Θεοξήνου, v. Περγασῆθεν.

ἐν τῷ πρὸς Μενεκράτην, v. περὶ οἰκίσκιον.

ἐν τῷ κατ' Νικοδήμου, v. προσαποιήσασθαι.

ἐν τῷ περὶ μεταποιήσεως, v. συλλογή.

ἐν τῷ κατ' Μεγαρέων, v. ΣΦοδρίας.

ἐν τῷ καθ' Ἀριστοκλέους, v. ὑπερήμερος.

ἐν τῷ πρὸς Ἰφίμαχον, v. χίλιοι διακόσιοι.

ISOCRATES. v. αὐθαίρετος, ἀσημαντόφθογγος. ζητητής.

ἐν ταῖς πρὸς Νικοκλέα ὑποθήκαις, v. Θέογνις.

ἐν τῷ Παναγυρικῷ, v. ἀγωνίαν. ἀπολελοιπότες. ἀρχαίως. Ἀταρνεύς. Δράκων. εἰλωτεύειν. ἐπισταθμός. Θερμοπύλαι. Θίμβρων. Καδμεῖα. καινῶς. Κήυκες. Κιθήνη. κληρεῦχοι. Κυρῆνη. πολλοῖα.

Φιλιππικῷ, v. Ἀμάδοκος. ἀναιρεθεὶς. ἀπαριθμῶν. ἀποπομπάς. ἥπειρον. Ἰδριεύς. ξενιτευομένους.

ἐν Ἀρχιδάμῳ, v. ἤπειρον. Μαυσωλία. Πεδιέις. περίσαλοι.

Ἀρεοπαγιτικῷ, v. διασκαριφησάμενα. ἐπιθέτους. ἑορτάς. ὅσιον. συγγραφεῖς.

ἐν τῷ περὶ εἰρήνης, v. δεκαίζων. κακῶς εἰδότες. Κερσοβλέπτης. Μανιτέων διωμοσία. Φιλοσοφῶν. Φυλή.

ἐν Εὐαγόρᾳ ἐγκωμίῳ, v. Εὐαγόρας. Σόλοι.

ἐν Ἑλένης ἐγκωμίῳ. v. βουβυλιός. Θεραίπνη. Ὁμηρίδαι.

Βυσίριδι, v. Διάθεσις. κ) γὰρ τὸ μηδένα, &c. λογισμός. λογεσιοις. παῤῥησίας.

ἐν τῷ Πανα θηναϊκῷ, v. ἀγελαῖοι, ἀθλοθεσία. ἀπολελοιπότες. δεκαδαρχία. ἐλαφρολέτης. ἐπισημαίνεσθ. Παναθήναια. Τερώνη.

ἐν τῷ περὶ τ ἀντιδόσεως, voce ἀγωνιᾶν. Ζεῦξις. Ἴων. κορυπλάθης. Ὀνήτωρ. παραγραφή. Παῤῥάσιος. περίσαλοι.

περὶ τ Ζεύγους, v. παῤῥησίας.

ἐν τῷ Τραπεζιτικῷ, v. δημόσιοπος. καρχίνος. Σκηπτής.

ἐν τῇ πρὸς Καλλίμαχον παραγραφῇ, v. δέκα καὶ δεκαδαρχος. πρυλαυεῖα. Ῥίνων.

ἐν Αἰγινητικῷ, v. ἀδελφίζειν. Πασίνικος. Φθόη.

ἐν τῇ ἐπιστολῇ πρὸς φίλιππον, v. ἀπίσσων. ξενιτευομένους.

ISOCRATES APOLLONIATES ἐν ταῖς πρὸς Δημόνικον Πα-

Παρασίτου, v. ἀπαλὸς ἔρως. Φιλόκλησις.

ISTER v. τριτομυῖς.

ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν Ἀτθίδων, v. Ἀθηναιεῖον. ἐπιτυγχάνειν ἄρυ &c. Κουρωνίδαι.

ἐν πρώτῃ τῶν Ἀτθίδων, v. Θεσίνιον. λαμπάς.

ἐν ἑβδόμῃ τῶν Ἀττικῶν, v. Παναθήναια.

ἐν τῷ ιγ', v. ὀκτοφόροι.

ἐν ἕκτῃ καὶ δεκάτῃ τῶν Ἀττικῶν συναγωγῶν, v. Τραπεζοφόρος.

ἐν Ἀτακλῷ, v. Παιωνιεῖς.

ἐν πρώτῳ τῶν Ἀπολλωνιακῶν ἐπιφανείων, v. Φασμακὸς.

JUBA ἐν ἕκτῃ περὶ γραφικῆς, v. Πολύγνωτος.

ἐν ὀγδόῃ περὶ ζωγράφων, v. Παῤῥάσιος.

LYCURGUS ἐν τῷ περὶ διοικήσεως, v. ἀγαθῆς τύχης ναός. Αἰγὶς. δημιοπραθεῖς. Ἐπικράτης. Δυσίμαχος. ὀχεῖον. σπείρωμα. στεφανοῦν τοὺς νενικηκότας.

ἐν τῷ καὶ Ἀριστογείτονος, voce ἀγραφίου. ἡλικία. Μητρῷον. ἄρρυγμα. Τριήραινον. δικαστήριον. χιλιοστύη. ψευδογραφή.

ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας, v. Ἀλόπη. διήλαξεν. ἐπίβοιον. ἐπιμηνία. ἐπιτελεῖν &c. ἐσχάρα. Ἐτεοβουτάδαι. κίρβεις. Μήκων. Νίκη Ἀθηνᾶ. Φιλόκλησις. παράδοξος. πέλανος. πλυντήρια. Πολύτιμος. προτέλεια. σκίρον. Τραπεζοφόρος. τριτομυῖς Τύχη Ἀθηνᾶ.

ἐν τῷ κζ' Δημοφῶντος, v. ἐφεδρεπόδισις. ἄοκνος. Ἐπιμαχος. καπηφόροι. Μελανιππεῖον. πεφασμένος.

ἐν τῷ κζ' Δημοφῶντος πρώτῳ, v. ἱππὸς.

ἐν τῷ κζ' Δημοφῶντος δευτέρῳ, v. ὀρκάνη.

ἐν τῇ κζ' Δημοφῶντος εἰσαγγελίᾳ, v. Γανυφίδαι.

ἐν τῇ πρὸς Δημοίδην ἀπολογίᾳ, v. ἀποβάτης &c. τὰς ἑτέρας ἱερεῖας.

ἐν τῇ κζ' Μενεσαίχμου εἰσαγγελίᾳ, v. ἀρκυωρὸς.

κζ' Μενεσαίχμου, v. Δηλιασταί. Ἐμπέτης. μῆσος. Κηφισόδωρος. πρεσβεῖα. Πυανόψια.

καθ' Ἀβολύκου ιε' Ἀρεοπαγίτου, v. Ἀβολύκου. ἡρῷον.

ἐν τῷ κζ' Λεωκράτους, v. Ἀβόλυκος. Εὐρυμέδων. Ἐπικράτης. καθέζεσθαι τὰ πλοῖα. Τυρσαί.

ἐν τῷ ἀπολογισμῷ ἐν πεπολίτευται, v. δεκμαλικόν. ἐδωλιάσατο. ἐπαλόμπεδον. νεώρια.

ἐν τῷ κζ' Λυσικλείους, v. ἐπὶ Δηλίῳ μάχῃ. Λημβάδιον.

ἐν τῇ Διαδικασίᾳ Κρομωνίδου πρὸς Καιρωνίδαν, v. Θεσίνιον. Καιρωνίδαι. Κωλίδαι. προεδρεῖα. Σκαμβωνίδαι.

καθ' Ἱππείου, v. τραπεῖς.

ἐν τῷ κζ' Δεξίππου, v. σύνδικοι.

ἐν τῷ κζ' Κηφισοδότου, v. χιλιοστύη.

LYN-

LYNCEUS ἐν Ἰαῖς ἐπιστολαῖς, v. ἰθύφαλλοι.

LYSIAS in ἄρχιλ. ἀνθεμα. ἀντέκρισις. δόγμα. Διδόσεις. ἐλικτῆρες. ζητητής. καλάσασθαι. Χαριτλῆς. Χαλκίδαι.

ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην, v. λευκὴ ἀλφή. Ναυσοφίκου.

ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην περὶ οὐσίας, v. ἀποδοκιμασία.

ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδου λειτουργίαν, v. Ἀλκιβιάδης.

ἐν τῷ κατ' Ἀριστογόρου ἐνδείξεως, v. ἀμνωσγέπως.

ἐν τῷ χ' Θεομνήστου, v. ἀπίλλεν. ἀπορρητα. ἐπιορκήσαντα. ἐφασιμίης. τοδοκάικη.

ἐν τῷ κατ' Αὐλαύδου καὶ Πυθέου ξενίας, v. Ἀρχιδάμου. πόλεμος.

ἐν τῇ ὑπὲρ Ἐρατοσθένους φόνου ἀπολογία, v. μέταυλος.

ἐν τῷ ὑπὲρ Ἐρατοσθένους πρὸς Ἰσόδημον, v. αὐθένται.

ἐν τῷ κατ' Ἐρατοσθένους ἑνὸς τῶν τριάκοντα, v. Δαρεικὸς. Θέογνις. Θηραμένης. Πείσων. πολέμαρχος.

ἐν τῷ περὶ στεφάνου, v. δικαίωσις.

ἐν τῷ χ' Μικίνου φόνου, v. ἐπιβλῆτας.

ἐν τῷ χ' Νικίου αἰχείας, v. Διαγραύσασθαι. δωροξενία. εὐθύναι. Θεσσαλός. Ἰταλία. κητοὶ. ὀβολοστατεῖ. Πόλαμος. πλώιμα ἐλαιῶν.

ἐν τῇ πρὸς τὴν Μιξιδήμου γραφὴν ἀπολογία, v. διηρξα. ἐπιθέτους ἑορτάς. Λίχαιον. Μυσταῖος. πρόπεμπτα. προχοιρόσυνια.

ἐν τῇ τ' εὐσεβείας ταῖς ξ' Σπεῦ ἀπολογίᾳ, v. ἐπιγυάμους. σηκός.

ἐν Ὀλυμπιακῷ, v. Ἰάνιος.

ἐν τῷ πρὸς Σώστρατον ὑβρέως, v. ἰσόλαλής.

ἐν τῷ καθ' Ἀνδοκίδου ἀσεβείας, v. κατακλής. ῥόπτρων. Φαέμμαρος.

ἐν τῷ πρὸς Ἀνδοκίδην ἀποστασίου, v. ἐπίγνων. πλησπειράσαντες.

ἐν τῷ πρὸς Καλλιφάνη ξενίας. v. ροθία.

ἐν τῇ ὑπὲρ Πολυστράτου δίκης καταλύσεως ἀπολογία, v. Πολύστρατος.

ἐν τῷ περὶ ξ' Βατράχου φόνου, v. Φηγύσιον.

ἐν τῷ καθ' Αἰσχίνου περὶ τῶν δημοσίων τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτων, v. Χύτροι.

ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικόν, v. Ἀπασία. ἄσκλον χωρίον. καταπλής.

ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐκράτους Διομειδείας, v. ἀλλοφάγους τριήρεις.

ἐν τῷ χ' Δημοσθένους ἐπιτροπῆς, v. ἀδοκίμασεν. αἰδέσασθαι. καρπῶν δίκη. μέτοικος καὶ μεταγωγός.

ἐν τῷ δεκάτῳ χ' Δημοσθένους ἐπιδοσεως, v. ἐλεοκάπων. ἐπιστίτια.

περὶ ξ' αἰδωσάτω, v. αἰδύαλοι.

ἐν τῷ πρὸς Νίκαρχον τὸν αὐλητὴν, v. ἀκαμαίζεις Ἀντιγενίδας.
ἐν τῷ πρὸς Ἀσίωνα περὶ τῶν βιβλίων κλοπῆς, ἀμφιγνοεῖν.
ἐν τῷ καθ' Εὐθυδίκου, v. ἀμφιδίδαμ.
ἐν τῷ περὶ τὸ ἀμβλώσεως, v. ἀμφιδρόμια. θεμιστέυειν. ὑπόλογον.
ἐν τῷ πρὸς Βοιωτὸν, v. ἀνάγειν.
ἐν τῷ καθ' ἁ Θεαιδυσέλης, v. Ἀναξίβιος. Δικαιόπολις. ἐπιθέτης ἑορτὰς. Ἰσμηνίας. Πολύξενος. Πυρρία. Σεύθης. Στρύθης.
ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστοδήμου γραφὴν Δημαγωγία, v. Λυθήνη. ἀποστασίη. Δημαγωγία &c.
ἐν τῷ πρὸς Μίδυλλα, v. Ἀγλίκυρα. ἀτηκτικὰ.
ἐν ἐρωτικῷ, v. ἀπαγορέυειν.
ἐν τῷ πρὸς Λέσανδρον, v. ἀπαξιλογία. ἐκλογῆς.
καθ' Ἱππίδιππον, v. ἀπελαχῶν.
ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα, v. ἀπομισθοι &c.
ἐν τῷ πρὸς Διογένην ὑπὲρ μισθώσεως οἴκου, v. ἀπόλιμπαι &c. ἐπιτιμητὰς. Σθένελος.
ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην, v. Ἀρδηττος.
ἐν τῷ ὑπὲρ Φρυνίχου φυγατρὸς, v. ἀρκεῖσθαι. δικαλέγειν.
ἐν τῇ καθ' Διοδότου, v. αὐλέα.
ἐν τῇ καθ' Εὐθυκλέους, χωρὶς ἐξέλης, v. αὐλομαχῶν.
ἐν τῷ πρὸς Ἱπποθέρσην, v. ἀφανὴς οὐσία, &c. Ἱερώνυμος.
ἐν δυσὶ λόγοις πρὸς Κτησίαν, v. βεβαιώσεως. Κτησίας.

ἐν τῇ πρὸς Φιλοκράτην συμβολικὴ ἀπολογία, v. Βησᾶς.
ἐν τῷ κατὰ Φιλοκράτους, v. Εὐούνομοι.
ἐν τοῖς λόγοις βιαίοις, v. βιαίων.
ἐν τῷ κατὰ Φιλωνίδου βιαίων, v. Ἡλιαία &c. καπώσεως. Νεῖλος.
ἐν ἐπιταφίῳ, v. Γερανία.
ἐν τῷ κατὰ Λυσιθέου, v. γνησιασμὸς. ξενοι. πλουθύνον. ξύραξ. φαληρεὺς.
ἐν τῷ πρὸς Ἀλεξίδημον, v. δατοῦχος.
ἐν τῷ περὶ τῆς Διογένους κλήρου, v. δίκα κὰν δικαδίκος. Μόλυνος.
ἐν τῷ πρὸς Εὐπείθην, v. δημοσίης.
ἐν τῷ κατὰ Μόλυνος, v. δήμαρχος.
ἐν τῷ κατὰ τῶν πατέρων νόμου, v. δώρων γραφή.
ἐν τῷ πρὸς Ἐτεοκλέα περὶ χρημάτων, v. εἰθισμένου μόνου.
περὶ τὸ ἐγγυθήκης, ἡ ἐγγυθήκη.
ἐν τῷ περὶ τὸ ἀντιδόσεως, v. ἐπισκήψειν.
ἐν τῷ κατὰ Στρατοκλέους ἐξέλης, v. ἐξέλης.
ἐν τῷ πρὸς Χαιρέστρατον, v. ἐπωκτὸς ὄρος.
ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησικλέους, v. ἐπισκήψασθαι.
ἐν τῷ κατὰ Νικομαχίδου, ἐπιβολὴ.
ἐν τῷ περὶ τὸ εἰσφορᾶς, v. ἐπιγραφεῖς.
ἐν τῷ πρὸς Θεοπειθῆ ἐπιτροπῆς ἐπιλόγου, v. ἐπιδικασίθεσις.

ἐν

ἐν τῷ ὑπὲρ Νικηκλέους, v. ἐπιδιατιθέσθαι.
ἐν τῷ πρὸς Κριτόδημον, v. ἐπίτιμητον.
ἐν τῷ πρὸς τὰς ἐπιτρόπους τῶν Βοιωτοῦ παίδων, v. ἐπιτροπεύειν &c.
ἐν τῷ πρὸς Ἀριστοκράτην περὶ ἐγγύης εἰρήνης, v. εἰρηνίζοντες.
ἐν τῷ κατὰ Τελαμῶνος, v. Εὐκτίδαι. καθαιρεῖσθαι.
ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου ἐπιτροπῆς, v. χειρὸς. ὁδὸς. πεδιακὰ.
ἐν τῷ πρὸς Γλαύκωνα, v. Ἡλιαία. &c.
ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἡγησιάδου κλήρου. v. κατάστασις.
ἐν τῇ περὶ τοῦ πατρὸς ἀπολογίᾳ, v. καρκίνος.
ἐν τῷ πρὸς Μνησίμαχον, v. Καρκίνος.
ἐν τῷ περὶ τῶν ἰδίων ἐναργειῶν, v. Κεῖοι. μεταπύργιοι. Φηγαιεῦσι.
ἐν τῷ ὑπὲρ Βακχίδου καὶ Πυθαγόρου, v. κύπασις. Πύγελα. σκυθικὴ.
ἐν τῷ πρὸς Λαΐδα, v. Λαγίσκα.
ἐν τῷ κατὰ Εὐφήμου, v. λαμπάς. πυελίδα.
ἐν τῷ πρὸς Καλλιστράτην, v. λάρκος.
ἐν τῷ πρὸς Διοχάρη, v. μεταλλεῖς.
κατὰ Μανῖλίου, v. Νότιον.
ἐν τῷ πρὸς Νικόδημον καὶ Κριτόβουλον, v. ξυσὶς.
ἐν τῷ πρὸς Λαχράτην, v. ὀβολοστατεῖ.
ἐν τῷ περὶ Θεοπόμπου κλήρου, v. ὀργίων.
ἐν τῷ πρὸς Ἀστυφίλωνα περὶ εἰκίας. v. ἀποδοκιμασία &c.
ἐν τῷ περὶ τοῦ Ὁμοκλέους θυγατρὸς, v. παταικοσιομέδιμνοι. τεθράσθαι.
ἐν τῷ πρὸς Μανέφυλλον, v. περιουσμίας νόμος.
ἐν τῷ κατ' Ἀπολλοδώρου, v. πρόσπεμψις.
ἐν τῷ περὶ Μακαρίας κλήρου, v. Πρεσπάλτιος.
ἐν τῷ περὶ ἡμικλήρων τῶν Μακαρίας χρημάτων, v. σπύρα.
ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος, v. Σηφάγγιον.
ἐν τῷ ὑπὲρ Δεξιᾶς ἀποστασίου, v. Στρομβιχίδης.
ἐν τῇ πρὸς Πυθόδημον ἀπολογίᾳ. v. τῆτες.
ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίου, v. τίμημα.
ἐν τῷ πρὸς Δίωνα, v. Φασκώλιον.
ἐν τῷ πρὸς Κλίνιαν, v. χίλιοι Δραχμοστοι.
ἐν τῇ πρὸς Πολυκράτην κατ' Ἐμπέδου ἐπιτολῆ, v. ἀποφορίωσις.

LYSIMACHIDES ἐν τῷ περὶ ταῖς Ἀθήνησι ἑορτῶν καὶ μυστῶν, v. Μαιμακτηριών. Μεταγειτνιών. σκίρον.

MARSYAS ἐν Μακεδονικαῖς, v. Ἀμφίπολις.

MARSYAS SENIOR ἐν ἐπιδόξῃ Μακεδονικῶν, v. Μύρλανον.

ἐν πέμπτῳ τῶν εἰς Δλέξανδρον, v. Ἀριστίων. Μαργίτης.

MARSYAS JUNIOR v. Γαλψός.

ἐν ἕκτῃ Μακεδονικῶν, v. Λιτή.

MELANTHIUS ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος, v. γευτάνιον.

MELITO ἐν πρώτῳ τῶν εἰτῶν ἐν Ἀθήνησι γενῶν, v. καθέδρα.

MENANDER v. ἀγρίως ἀγυιᾶς. αὐλεῖν. δυσαύστος. ἐλευθέριος. ζῶσι ὅσα ψήφου. ἡμῶν.

ἐν Ἀνατιθεμένῃ. v. μεθεῖναι.

Διδόσεσθαι, v. στέφανον τοῖς νικηφόροις.

ἐν Δακτυλίῳ, v. αὐλολήκυθοι.

ἐν Διδύμαις, v. μεθύουσιν. Πόσαμος.

Δυσκόλῳ. v. Φυλή.

ἐν δευτέρᾳ Ἐπικλήρῳ, v. ἔρον.

Ἐπιξέσασι, v. ἐπιτροπή &c. ματρυλεῖον.

Ἐφεσίῳ, v. κύκλοι.

ἐν Ἡνιόχῳ, v. αὐλολήκυθοι.

Θαΐδι, v. μέτασυλος.

Θρασυλέοντι, v. φιλοσοφῶν.

ἐν Καινοθέρῳ, v. Λίξωνες.

Λευκαδία, v. Λευκάς.

Μισογύνῃ, v. ὑπόκρισις.

Παρακαθήκῃ, v. ἔρος.

Περινθία, v. πομπείας &c.

Πωλουμένοις, v. Διοσκόρους.

Σικυωνίῳ, v. ἀναίνεσθαι, παλίμβολον.

Τροφωνίῳ, v. αὐλολήκυθοι.

ἐν τῇ Τιμαίδι, v. ἡτημένην.

Χαλκείους, v. Χαλκεῖα.

Χέρσα, v. Διοικῆσαι.

Ψευδηρακλῆς, v. Κτησίου Διός.

Ψοφοδεῖς, v. Παίναχος.

MENECLES aut CALLISTRATUS ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν, v. ἐκκλησιαστάς. Ἕρμαι. Καραμεικός.

METAGENES Αὔρας, v. οἰκίσκια.

MNASEAS PATRENSIS ἐν πρώτῃ Εὐρώπης, v. ἱστία Ἀθηνᾶ. Σαβάζιος.

MUSÆUS v. Μελέτη.

NEANTHES v. Ἄτης.

NICANDER ἐν πρώτῃ τῶν Αἰτωλικῶν, v. Θύτιον.

ἐν ἕκτῳ Κολοφωνιακῶν, v. πάνδημος. Ἀφροδίτη.

NICANDER THYATIRENUS ἐν τῷ περὶ τῶν δήμων, v. Θυργωνίδαι. Τίμαχίδαι.

ἐν τοῖς ἐξηγητικοῖς τῆς Ἀτλικῆς Διαλέκτου, v. μέδιμνος.

ἐν τρίτῃ Ἀτλικῆς Διαλέκτου, v. βουλεῦσις.

ἐν ἕκτῳ καὶ δεκάτῳ τῆς Ἀτλικῆς Διαλέκτου, v. ζητῆτρα.

ἐν ὀγδόῃ καὶ δεκάτῃ Ἀτλικῆς Διαλέκτου, v. ξηραλοιφῶν.

NICANOR μηδισμάτων, v. Δρυ.

NICOMACHUS vel PHERECRATES, Μισαλλεῦσι, v. μεταλλεῖς.

NICOPHON COMICUS in καταδικασμοῖς.

NICOSTATUS COMICUS ἀρνιθευλῷ. v. ὀρνιθευλεῖς.

NYMPHODORUS in Αἰγίς.

PA-

PALÆPHATUS ἐν πρώτῳ Τρωϊκῶν, v. Δυσαύλης.
ἐν ἑβδόμῃ Τρωϊκῶν, v. Μακροκέφαλοι.
PHANODEMUS in γαμηλία. χαλκεῖα.
ἐπὶ τῷ Ἀτθίδι, v. Δεισιάρωνι.
ἐν πρώτῃ Δηλιακῶν, v. Ἐκάτης νῆσος.
PHERECRATES Αὐτομόλοις, v. παροίνου.
Ἰπνῷ ἢ Πανηγύρει, v. ἰπνὸς.
Μισανθρώπῳ, in μισανθρώπῃ.
Ἐν Πίσῃ, v. κολανίτας.
Τυρανίδι, v. Σαμοθρᾴκιον.
ἐν Χείρωνι, v. ἄτλα.
PHILEAS ἐν γῆς περιόδῳ, v. Θερμοπύλαι.
PHILEMON ἐν Σαρδίοις, v. Ἡμιτημόριον.
PHILINUS ἐν Ἰῇ πρὸς Λιχύλλα, περὶ Σοφοκλέους, περὶ Εὐριπίδου εἰκόνος, v. Θεωρικά.
ἐν τῷ κατ' Δωροθέαν, v. ἐπικλήρους.
ἐν Κρονιαῖς Διδασκαλία πρὸς Κειρωνίδας, v. Κειρωνίδη.
PHILIPPUS vel ANDROTION ἐν τῷ Γεωργικῷ, v. ταφυλοβολῶν.
PHILISTUS in ἀδελφαῖς τραγῳδίαις.
PHILOCHORUS in Ἀγνίαις. ἀδύναλοι. Ἀλῶα. αἰτιγραφὴ ἐν Δήλῳ. ἐκκλησία. πρόεδροι. προμηνίας &c.
ἐν τῇ Ἀτθίδι, v. συγγραφεῖς.
ἐν δευτέρῳ Ἀτθίδος, v. βουφόνια. ἐπίβουον. καπνοῦσι. καβαλλάρια. σκίρον.
ἐν τῷ τρίτῳ Ἀτθίδος, v. Ἀλωσιγών. θεωρικά. Κεραμεῖς. κολωνίδας. λίθος. Μιλήσιοι. Οἰήθεν. Τειχέφαλος. Ἑρμῆς.
ἐν τῷ τετάρτῳ τῆς Ἀτθίδος, v. γαμηλιῶν. Λύκειον. πρόπυλαια ταῦτα. τραπεζίαν τοῖς ἐπωνύμοις.
ἐν τῷ πέμπτῳ Ἀτθίδος, v. Δαλοὶ. Ἑρμῆς πρὸς τῇ πυλίδι Στρυμών. συμμορία.
ἐν ἕκτῳ τῆς Ἀτθίδος, v. Διαψηφίσεις. θεωρίς. ἱερὰ τριήρης. καθαρσιὰ. χίλιοι διακόσιοι.
ἐν τῷ ἑβδόμῳ, v. ἀπροστασίου. νομοφύλακες. Φυλή.
ἐν τῷ δεκάτῳ Ἀτθίδος, v. ἀνεπόστευλος. ἱππαγωγοὶ τῶν ξενικῶν ἐν Κορίνθῳ, ὅτι ἑξακισχίλια &c.
ἐν τῷ δωδεκάτῃ, v. ἐχεφόροι.
ἐν τῇ τρισκαιδεκάτῃ, v. Οἶον.
ἐν τῇ ἕκτῃ καὶ δεκάτῃ, v. ἐμπρησμοί.
ἐν τῇ πρὸς Δήμωνα ἀντιγραφῇ, v. Ἡδιώνεια.
ἐν τῷ περὶ ἱερῶν, v. Ἁλῶα. Χύτροι.
PHILOSTEPHANUS aut HERACLIDES, ἐπικῷ περὶ Νήσων, v. Στρύμη.
ἐν τοῖς Ἠπειρωτικοῖς, v. βαχέλα.
PHRYNICHUS Μούσαις, v. κάδισκος.
ἐν Ποασυίαις, v. ἐξάλης.
Τραγῳδοῖς, v. Διόθυσος.
PHYLARCHUS ἐν τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ, v. παράλος.
PINDARUS in ἄβαξι. αἰλοῦχθονες.

Διθυράμβοις, in παλιναιρέσεσι.

PLATO in ἀλογίαν., δευλύγιον. ἐπίπεμπτον. Ἔυην.

ἐν Ἱππάρχῳ, ἢ Φιλοκερδεῖ, v. ἀναθέσεις. Ἑρμαῖ.

ἐν Σοφιστῇ, v. Ἀπολήξις.

ἐν τῷ περὶ ἀνδρίας, v. Αἰξωνεῖς.

ἐν Γοργίᾳ, v. Διὰ μέσου τεῖχος.

ἐν Φαίδρῳ, v. πολέμαρχος.

ἐν τῇ Συκοφάντης ἀπολογίᾳ, v. ἀντιγραφή.

ἐν τῷ Μενεξένῳ, v. Ἀσπασία.

ἐν πρώτῳ τῆς πολιτείας, v. λαμπάδιον. πολέμαρχος.

ἐν πέμπτῳ πολιτείας, v. δυσπρωσώπους. χρυσοχοεῖον.

ἐν πρώτῳ νόμων, v. Θεόγνις. ἀθνεῖος.

ἐν πέμπτῳ νόμων, v. γήπεδον.

ἐν τῇ ἑνάτῃ τῶν νόμων, v. ἐυρυκύκλωπα.

PLATO COMICUS ἐν Γρυπῖ, v. πλημμελήσασιν.

Λάκωσιν, v. Σθένελον.

Πρέσβεσι, v. ἀποκηρύττοντες. ζημίης.

Συμμαχίᾳ, v. ὀρνιθευτής.

ἐν τῷ Σύρφακι, v. καθάρσιος.

Ὑπερβόλῳ, v. ἐπιλαχών.

Φάωνι, v. ἀναίσιος.

POLEMON in ἐπὶ τῇ νέᾳ.

ἐν τοῖς πρὸς Ἐρασιστράτην, v. ἄξονες.

περὶ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ, v. ἱερὰ ὁδός.

ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν τοῖς προπυλαίοις πινάκων, v. λαμπάς.

ἐν τοῖς περὶ τῆς ἀκροπόλεως, v. Νεμέα χαράδρα.

POLYSTEPHANUS ἐν τῷ περὶ κρηνῶν, v. λιβροφόρος. &c.

POSIDIPPUS COMICUS in Θησεῖ καὶ Θησεῖ.

PRAXION ἐν δευτέρᾳ Μεγαρικῶν, v. σκίρον.

PYTHEAS. ἐν τῇ πρὸς τὸν ἐνδοξον ἀπολογία, v. ἀγυρραΐτης.

ἐν τῷ καθ' Ἀδείμαντον, v. ἐξυβύμια.

SANNYRION Γέλωτι, v. πανήκλητος. πέλανος.

SCYLAX ἐν τῷ περίπλῳ, v. ὑπὸ γῆν οἰκοῦντες.

SELEUCUS ἐν δευτέρῳ περὶ βίων, v. Ὁμηρίδαι.

SEMUS ἐν τῇ πρώτῃ, v. Ἑκάτης ἥσσον.

SIMONIDES ἐν Ἰάμβοις, v. Μουσῶν λείαν.

ἐν τῷ εἰς Λυσίμαχον τὸν Ἐρεχθέως θρέψαν, v. Ταμύναι.

SOLON ἐν τῷ πρώτῳ, καλῶν δ' ἄξονες, v. σῖτος.

ἐν εἰκοστῷ πρώτῳ τῶν νόμων, v. ὅτι οἱ ποιηταὶ &c.

SOPHOCLES in Θησεῖ καὶ Πειρίθοῳ.

ἐν Αἰχμαλωτίσι, v. ἀποκλείσων.

Ἀκάμαντι, v. πίπλον.

ἐν Ἐυμήλῳ, v. καθελών.

Ἰνάχῳ, v. παλίσσυτον.

ἐν τῷ Λαοκόωντι, v. ἀγυιᾶς.

ἐν Νιόβῃ, v. δερμυστής.

Πηλεῖ, v. ξηραλοιφεῖν.

Νεμέσιν, v. Νάπαιον.

Παλαμήδει, v. ἡκροθιγεσμοί.

Τρι-

Τριπτολέμῳ, v. Μελίνη.

SOPHOCLES ἐν ταῖς ἐλεγείαις, v. ἀρχὴ ἀνδρα δείκνυσι.

SOPHRON ἐν τοῖς Ἀνδρείοις, v. πύλας.

STAPHYLUS ἐν πρώτῃ τῶν περὶ Ἀθηνῶν, v. ἐπίβοιον.

ἐν τῷ περὶ τῶν Αἰολίων, v. Πρόνοια.

ἐν τῇ Ἰρίτῃ περὶ Θετταλῶν, v. Πενέσται.

STESICHORUS ἐν Ἰλίου πέρσει, v. πύλαν.

STRABO ἐν ἐγδόῃ γεωγραφουμένων, v. Λέχαιον.

ἐν τῷ δεκάτῳ τῆς γεωγραφουμένων, v. Λευκάς.

STRATTIS COMICUS v. Διαγλίσκει.

ἐν Ἰφιγενείᾳ, v. ἀδελφίζειν.

ἐν Κυπρίᾳ, v. Κυπρίας.

Λημνιομήδα, v. ἀσπλαῖς.

Μακεδόσι, v. τοπεῖον.

ἐν Μηδείᾳ, v. Μυσῶν λείαν.

TELECLIDES ἐν τοῖς Πρυτανεῦσι, v. δι' ἐνιαυτοῦ.

THEOGNIS MEGARENSIS in Θέογνις.

THEOPHRASTUS ἐν τοῖς περὶ νόμων, v. Ἀρόσιμον. δώρων γεραφὴ καὶ τὴν ἀγορὰν ἀψευδεῖν.

ἐν τρίτῳ νόμων, v. ἐφορία, θεσμοθέται.

ἐν τετάρτῃ τῶν νόμων, v. καταχειροτονία.

ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν νόμων, v. σκαφηφόρει.

ἐν ἑνδεκάτῃ τῶν νόμων, v. ἰσοστελής.

ἐν τῷ τριακαιδεκάτῳ τῶν νόμων, v. ὅτι οἱ ἀλόγους &c.

ἐν πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ νόμων, v. Φαρμακός.

ἐν τῷ ἕκτῳ καὶ δεκάτῳ τῶν νόμων, v. Φρεάτιοι ὑποφόνια.

ἐν ὀγδόῃ καὶ δεκάτῃ περὶ νόμων, v. ὑσίας δίκη.

ἐν τῷ εἰκοστῷ τῶν νόμων, v. ἀποβάλῃς &c. ὑβρεως δίκη.

ἐν γραφαῖς τῶν πολιτικῶν πρὸς καιρούς, v. ἐπίσκοπος.

ἐν τετάρτῳ τῶν πολιτικῶν, v. Διαβασία.

ἐν τῷ παροιμιῶν, v. ἀρχὴ ἀνδρα δείκνυσι.

ἐν τετάρτῃ περὶ φυλῶν, v. ἀλεκτρύονας.

ἐν ἑβδόμῳ περὶ φυτῶν, v. μελίνη.

ἐν τῷ περὶ μεταλλων, v. κεγχρεών.

ἐν Λαθύκαις, v. Ὀργεῶνας.

THEOPOMPUS v. Ἀρτεμισία. Θρόνιον Μαύσωλος.

ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς, v. Τιλφώσσαιον.

ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Φιλιππικῶν, v. Ἀγαθός. Κενταί.

ἐν δευτέρᾳ Φιλιππικῶν, v. Νεών.

ἐν τρίτῃ Φιλιππικῶν, v. Ἀσσὸς ἱερὰ ὁδός. Παυδοσία.

ἐν τετάρτῳ, v. Ἁλόπη. Ἠιών.

ἐν τῇ πέμπτῃ τοῖς Φιλιππικοῖς, v. Παγασαί.

ἐν ἕκτῃ, v. Πύγελα.

ἐν

ἐν τῇ δεκάτῃ τῶν Φιλιππικῶν, v. Εὔβυλ. σύνταξις.
ἐν τῇ ἐνδεκάτῃ τῶν Φιλιππικῶν, v. Ἀμάδοκος.
ἐν τῷ πενταικαιδεκάτῳ Φιλιππικῶν, v. Κερκίδας. Μέτιον.
ἐν εἰκοστῇ δευτέρᾳ, v. Θεομνῆς. Δύσκωνον.
ἐν τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ τῶν Φιλιππικῶν, v. Ἀπολλοδώρᾳ γράμμασι. Δρῦς. Ἡδύλιον.
ἐν τῇ τριακοστῇ, v. ἱεραμύντιος. Κορσίαι. Πύλαι Θερ.
ἐν τεσσαρακοστῇ πρώτῃ, v. Ἐλάτεια.
ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ τετάρτῃ, v. Τετραρχία.
ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ ἑβδόμῃ, v. Καταβύλη.
ἐν τῇ πεντηκοστῇ, v. σκιράφια.
ἐν τῇ πεντηκοστῇ πρώτῃ, v. Ἱερώνυμος. Μύβις.
ἐν τῇ πεντηκοστῇ ἑβδόμῃ, v. στεφανῶν λῆξις πανηγυρικῆς.
ἐν δευτέρᾳ Ἑλληνικῶν, v. Πεδάρης.

THEOPOMPUS COMICUS Τισαμενός, v. καλαπλήξ.
Ἡδυχάρει, v. καλαχύσματα.

THUCYDIDES in ἄμπτα. ἀποτειχίσαι. Ἀρχιδάμιος. πόλεμος. δικαίωσις. ἐκπολεμῶσαι. Ἰώνων, σύραξ.
ἐν τῷ προοιμίῳ, v. αἰεί.
ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν, v. ἀρετή. ἀρχαίως. Ἑστιαιῆδαι, Ἰωνικῶς. Κρώβυλος.
ἐν τῇ δευτέρᾳ, v. Οἰνόη.
ἐν τῇ τρίτῃ, v. μιλτοπύργων.
ἐν τῇ τεσσάρτῃ, v. ἐπὶ Δηλίῳ μαχητρόθιον.
ἐν τῇ πέμπτῃ, v. Πάνακτος.
ἐν τῇ ὀγδόῃ, v. Δελφίνιον. Ἡδωνικὸν συγγραφεύς. Ἱππόβολος.

TIMACHIDAS in ἐπιστολῶν τέσσαρες.
TIMARCHUS RHODIUS in ἀργαῖς.
TIMOCLES COMICUS ἐν Ὀρεσκαμψοπλείδῃ, v. Θαρρίβουτις.
TIMOSTHENES ἐν τοῖς περὶ λιμένων, v. ἐφ' ἱερὸν.

XENAGORAS v. Κέρκυψ.
ἐν τεσσάρτῳ χρόνων, v. Κραναλλίδαι.
ἐν ταῖς νήσοις, v. Χύτροι.

XENOPHON v. Ἀγησίλαος.
ἐν τῇ ἀναβάσει, v. ἡμιολιστρίδες.
ἀναβάσεως πρώτῃ, μελίη.
ἐν δευτέρᾳ ἀναβάσεως v. ἀθύρεον.
ἐν ἕκτῃ ἀναβάσεως v. μελίη.
ἐν ἑβδόμῃ ἀναβάσεως, v. ζειρά.
ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς, v. ἀμύστιν. ἀναγκαῖον.
ἐν δευτέρῳ Ἑλληνικῶν, v. Θέσγης.
ἐν τρίτῳ Ἑλληνικῶν, v. Πενέσαι.
ἐν ἕκτῃ ἑλληνικῶν, v. ἐκπολεμῶσαι. Πολύστρατος. ῥόπαλον.
ἐν τῇ Λακώνων πολιτείᾳ, v. μόραι.
ἐν πρώτῳ ἀπομνημονευμάτων, v. ψηφίζων. Φαλάγγια.
ἐν δευτέρῳ ἀπομνημονευμάτων, v. διωτοῦμαι. Θίασος.
κυνηγετικῷ, v. ἀρκυωρός. περισχίζεσθαι. ποδοστράβη. τρεβόλιον.

ZOPYRUS ἐν τοῖς περὶ Πέρσας, v. Ἕρμος.

FINIS.

Pag. 17. v. 30. *adde*: Idem Lucilius Diophantum hunc alibi vocat Aſtrologum: Ἑρμογένην τὸν ἰαλῆον ὁ Ἀστρολόγ☉ Διόφαντ☉ εἶπε μόνας ζωῆς ἐννέα μῆνας ἔχειν.

41. v. 3. *a fine, poſt verba*: a mille & una noctibus, *adde*: & Perſica, quæ a totidem diebus.

50. v. 23. *ad verba*: ἐξ ἐπιδρομῆς, *excidit annotatio*: Sic apud Ariſtidem T. 2. p. 514. ὥσπερ ἐπιθέμην ἐξ ἐπιδρομῆς ἔνια διελθεῖν. Cui mox opponit, ἔστις τὰ ἀκριβέστατα γνῶναι βεληθήσεται.

ibid. v. 26. *delenda verba*: Senioris Philoſtrati.

54. variis Philoſtratis adde Philoſtratum Alexandrinum ὡς ὁ ἐξ Σοφοκλέους κλοπῆς, quem laudat Porphyrius apud Euſeb. X. 3. præparat.

58. v. *ult.* legendum: Φίλταθ' Ἁρμόδια ἄπω τέθηκας. Alludit ad illud Calliſtrati ſcolium Ariſtides T. 1. p. 141.

101. v. 12. *delendum* τί & v. 18. *poſt* τὸ βιβλίον, *tollenda* σιγμή.

161. v. 12. *leg.* ut de illo Porphyrius in ejus vita c. 14. notat, in ejus ſcriptis obſerves, &c.

ibid. v. 19. *delenda verba*: & Syriani propinquus.

163. v. 13. *poſt verba* non vidi, *adde*: Illam Lugd. Anni 1547. cumprimis videre exoptem, cui ſubjectus eſt Nili libellus de ratiocinationibus, neſcio an alibi editus, ex ejusdem Raſarli interpretatione.

ibid. v. 7. à *fine poſt verba*: Lugd. Bat. 1631. 8. *adde*: edente Luca Holſtenio, ut ipſe teſtatur, c. 1. de vita Porphyrii.

179. v. 16. *poſt verba* Nicephor XIII. 6. *adde*: ex illo videntur petita, quæ affert Etymologici Magni ſcriptor in μίμαντ☉.